

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ SERİSİ-5

GEÇENİN ÇAĞRISI

BÜŞRA TORAMAN

*"Neyi bildiğimiz ya da neyi bilmediğimizden
çok daha önemlisi, neyi bilmek istediğimizdir."*

–Eric Hoffer

“**B**unun neyle alakalı olduğunu anlayabilen var mı?” dedi Abby, birkaç öğrencinin en önünde dururken. Aralarında en küçüklerinden biri olduğundan öne geçmesine itiraz etmemişlerdi. Hepsi duyuru panosuna asılmış *FERAGATNAME* yazılı kâğıda bakıyordu. Feragat etmelerini istedikleri şeyse hayatlarıydı.

“Eğitim adını verdikleri saçmalıklardan,” dedi Jordan, fakat söyledikleri duyulmasın diye de sessizdi.

Caiden ileri uzanırken Abby'nin omuzuna dokundu. Parmaklarıyla feragatnameyi ucundan tutup onu panoya sabitleyen iğnelerden çekip aldı. Anlaşılır ve basit bir şekilde yazılmış cümleleri okurken gruptan uzaklaşmaya başladı. Tüm öğrencilere yetecek kadar feragatname kopyası panoya ilştirilmişti.

Bu yılın Av Dönencesi yargılamalarından hemen sonra başlayacak olan üç haftalık Eksen Turu'na sadece gönüllü öğrenciler katılacaktır. Remus ve Aleut öğrencileri karışık bir şekilde gruplandırılacak ve bu gruplar öğretmenler tarafından kurasız belirlenecektir. Eksen Turu'na katılacak öğrencilerin gruplar ve tur detayları hakkında fikir beyan etmemesi önerilir.

Feragatnameyi imzalayan öğrenciler, turun gerektirdiklerini, ormanın doğal koşullarını ve aralarında gelişecek rekabeti kabul etmiş sayılır. Bunlardan doğan sonuçlardan -ölüm dâhil- Aleut ve öğretmenler sorumlu tutulmayacaktır.

Derin bir nefes alan Caiden, iki eliyle tuttuğu kâğıdı yavaşça indirdi. Aralarında en tecrübeli öğrencilerden biri olan Teo'yu gördüğünde hızla yanına yürüdü. "Bunu okudun mu?" dedi kâğıdı kaldırarak.

Teo kâğıda birkaç saniyeliğine göz attıktan sonra başını salladı. "Evet," deyip kâğıdı elinden çekti. "Sen ve grubundakiler hâlâ dönüşemediniz. Ada, Eksen Turu'na katılmanıza izin vermez," dedi.

"Eksen Turu ne?"

"Bunu bilemeyecek kadar küçüksün ve bir süre daha öyle kal." Teo kâğıdı avucunda buruşturup arkasını dönmüştü ki yeniden Caiden'a baktı. "Arkadaşlarına da söyle, bunun bahsini açıp kendilerini alay konusu haline getirmesinler. Bu bir ölüm anlaşması," dedi top haline getirdiği feragatnameyi parmaklarının ucuyla tutarak. "Ve Ada henüz birkaç aydır eğittiği öğrencilerini mümkün olduğunca hayatta isteyecektir."

"Ama bizi iyi eğitiyor, değil mi?" dedi Caiden, Teo'nun tavırlarına anlam veremeden. "Yani hiçbir öğretmenim eğitime başlamam için sabahın beşinde kapımı yumruklamamıştı."

Teo gülümseyerek başını salladı. "Belki biraz uçlarda yaşıyor ama Ada iyidir. Hem Dawson'dan hem de Gavin'den eğitim alıyor. Ve bunları size aktarıyor. Kendinizi şanslı saymalısınız. Hadi gidip arkadaşlarını bul, havuzun ve duşların temizlenmesi gerekiyor."

Caiden gözlerini ovuşturarak homurdansa da Teo'ya itiraz etmedi. Tüm öğrencilerin eğitimlerinin bir kısmını temizlik oluşturunuyordu ve sırf bu yüzden korkutucu bir şekilde bahsettikleri Eksen Turu bile daha cazip geliyordu.

"Teo'dan ayrıntıları öğrenebildin mi?" dedi Abby bir anda yanında belirirken.

Aralarında en küçük Abby olmasına rağmen Caiden bazen onun sinsiğinden kuşku duyuyordu. Dikkat çekmeden hareket edebilme konusunda doğal bir yeteneği vardı. Caiden, birden bire Abby'nin bu ölüm yarışında olduğunu düşünerek ürperdi. Farkında olmadan güvendiği, arkadaş olduğu ve sevdiği, takımında en çok korumak istediği kişi küçük

"Belli ki bizim katılamayacağımız bir şey," dedi Caiden, onu havuza doğru yönlendirirken. Madem temizlik yapacaktı yardım almasının sakıncası yoktu. "Bu seferlik uzak duralım."

"Herkes bu konuda heyecanlı gibi. Korkuyorlar ve kafaları karışık ama kimse geri çekilmeyecek."

Caiden onu durdurarak kendine doğru çevirdi. Abby küçük olabilirdi fakat çocuk değildi. Bu yüzden ellerini omuzlarına koyarak gözlerine baktı. "Bu bir yarış, anlıyor musun? Kurtların arasında hiç yarışa girmedik ama güvenli minderlerle çevrili olmayacağına eminim. Bir feragatname imzalıyorlar, Abby. Eğer ölürsen ya da daha kötüsü savaşılmaz hale gelersen kimse şikâyetçi olamaz diye. Ailen seni buraya iyi bir eğitim alman için yolladı. Sen de bunu yapacak ve hazır olana kadar böyle şeylere katılmayacaksın."

Abby, gergin bir şekilde derin bir nefes aldı. Çenesini kaşırken şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Peki, sen katılacak mısın?"

"İsterdim, dürüst olmam gerekirse. Ama Ada'nın izin vereceğini sanmıyorum."

Abby, gülerek Caiden'a havuz temizliğinde yardım etmeye başladı. "Elbette izin vermeyecek," dedi.

Aleut, yılın tamamını kış mevsiminde yaşayan bir bölgeye inşa edilmişti. İnsanların kamp kurmak istediği bazı güvenli noktaları vardı. Maceraperest dağcılar ve kâşifler için gizemini hâlâ koruyordu. Bu yüzden zaman zaman devriyeye çıkan kurtlar, insanların fazla yaklaşmadıklarından emin olur, sınırlarını korurdu.

Peratha, bu sisteme çocukluğundan beri aşinaydı. Sadece insanların değil, aynı zamanda Remusların bile burada öylece dolaşması kolay değildi. Tarafsızlar bir davete zorlamadığı ya da ölüm sebebi olmadığı sürece kurtlar ortak noktada buluşmazlardı. Lanston, yüzyıllardır süregelen bu kuralı yıkarak Remus Lideri Dionne'un da desteğiyle iki düşman ev arasında pamuk ipliğine bağlı bir ittifak kurmuştu. Hâlâ kurallar üzerinde çalışıyorlardı. Şimdilik kimse haksız yere ölmemişti. Bu da yeterli umudu sağlıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Peratha, Creon'un sorusuna cevap vermeyip kollarını bağladı. Odasının balkonunda durmuş, aşağıyı izliyordu. Ray bahçede dolaşırken her zamanki gibi sakin görünüyordu. Peratha bir kez daha onun aurasına baktı. Yaşadığı travma dikkate alındığında, belli belirsiz görülen siyahlık Peratha'yı rahatsız etmedi.

“Ray buraya uyum sağlamış görünüyor, değil mi?” dedi Peratha, hâlâ ona bakarken.

“Evet, sanırım,” dedi Creon. İşin aslı pek de umursamıyordu. Ray, Ada’nın Doktor’un elinden kurtardığı erkek kardeşiydi. Franz ve Ada, Remus’a kaçak olarak girdikleri seferde Ray’i Doktor’un işkence için ayırdığı odada bulmuşlardı. O zamandan beri Ray arada sırada Aleut’a geliyor, burada vakit geçiriyordu. Doktor’dan şikâyetçi olmadığından, daha doğrusu onun ismini bile duymaya tahammül edemediğinden bunu hâlâ gizliyorlardı. Doktor da yıllardır işkence ettiği oğlunun kaçırıldığını itiraf edemediğinden konu tamamen saklı kalmıştı.

“Biraz tuhaf geliyor,” dedi Peratha ona dönerken. Balkon demirlerine yaslanıp Creon’un alnına düşmüş saçlarını düzeltti. “Ray yıllar boyunca Doktor’un işkencelerine maruz kalmış ve şimdi burada. Yani... Fazla bariz bir mutlu son değil mi?”

“Mutlu son?” dedi Creon ona gülümseyerek. “O adam, babasından işkence görüyordu. Remus’ta yaşayan kimse –ben dâhil- bunu fark edemedik. Ray’in mutlu sona ulaşmak için bir dizi tedaviye ihtiyacı olduğuna eminim.”

“Anlamsız geliyor. Nasıl olur da Doktor’un birine işkence yaptığını fark etmezsiniz? Çığlıkları duymadınız mı, o odaya hiç gitmediniz mi?”

“Çığlıkları duydum, o odaya gittim. Üstelik ceza almak için. Demek istediğim Ray’in azılı bir suçlu olduğunu sanıyordum; çünkü Doktor, iznini tamamlamadığı hiçbir şeyi apaçık bir şekilde gerçekleştirmez. Ray’i birkaç defa gördüm, sadece onun masum bir adam olduğunu ya da aramızda kan bağı bulunduğunu tahmin edemedim.”

Peratha omuz silkerek bir kez daha Ray’e baktı. “Böyle bir şeyi nasıl tahmin edecektin ki zaten? İyileşmesini isterim.”

“Biliyorsun, ben de Doktor’un birkaç cezasına maruz kaldım. Benim de iyileşmemi istiyor musun?” dedi Creon, Peratha’yı kendine doğru çevirirken.

“Fil gibisin, Creon,” dedi Peratha, gözlerini devirerek.

“Nasıl iltifat etmen gerektiğini biliyorsun. Evlenmeye ne dersin?”

"Hayır," dedi Peratha, bir saniye dahi düşünmeden. Creon'un yüzünü elleri arasına alarak dudaklarını hafifçe öptü. Belli belirsiz bir kar tadı aldığıında onun ormanda yürüdüğünü anlamıştı. Bundan asla bıkmıyor, aksine sık sık yapıyordu. "Benden iltifat kopardığın için evlilik teklifi edemezsin."

"Güzel bir sebep gibi görünmüştü," dedi Creon gülümseyerek. Peratha'yı sımsıkı tutarak çevirirken gözleri bir saniyeliğine Ray'e takıldı. Ona karşı hissettiği suçluluktan hoşlanmıyordu. Sevgilisi Creon'u, vicdanını dinlemeye iten birine dönüştürmüştü. Creon bazen bundan yorulsa da asla pişmanlık duymuyordu. "Evet diyebileceğin bir şeyden bahsedelim," dedi Creon, düşüncelerini dağıtmak için. "Birkaç gün içerisinde Eksen Turu'na başlayacaklarını duymuşsundur. Jüride misin?"

"Buna asla evet demem." Koltukta yan yana oturduklarında Peratha, ayaklarını toplayarak Creon'a doğru döndü. "Gelenekleri destekleyen ve kısmen de olsa onları uygulayan biriyim ama bu sevdiklerimden biri değil."

"Eğlenceli olduğunu duymuştum."

"Değil," dedi Peratha, gözleri ardına kadar açılırken. "Ayrıca bunu kimden duydu?"

"Dawson'dan."

Peratha, "Elbette," derken iç geçirdi. "Böyle bir şeyi sadece o eğlenceli bulurdu." Birden ayağa kalktığıında elbisesine takılmamak için eteklerini tuttu. Başka bir şey söylemeden dışarı çıkarken arkasından Creon'un konuştuğunu belli belirsiz duydu. Konuyu açtığına pişman olduğu kesindi.

Koridorun sonundaki odaya yürürken korumalar, metreler öteden mesajı alarak hemen kapıları açtılar. Peratha içeri girdiğinde Lanston'ı daha önce görmediği bir halde yakaladı. "Sen birine mesaj mı atıyorsun?" dedi endişelenerek.

Lanston kaşlarını kaldırarak kardeşine baktıktan sonra cümleleri toparlayarak mesajı gönderdi. Bu kadar zorlanacağını düşünmemişti doğrusu. Ekranın kilit tuşuna basarak telefonu masanın üzerine bıraktı. "Sinirli görünüyorsun. Sorun ne?" diye sordu oturmasını işaret ederken.

Peratha, oturmak yerine Lanston'ın karşısına yürüdü. "Eksen Turlu'nu iptal etmeni istiyorum."

"Hayır. Başka?"

"Lütfen," dedi Peratha, sert yolun işe yaramayacağını anladığında. "Remuslar bu geleneği yüzyıllardır uygulamıyor. Creon ne olduğunu unutmuş bile. Üstelik burada eğitim gören Remus öğrenciler var. Onları bizim geleneklerimize uymaya zorlayamayız."

"Kimseyi zorladığımı sanmıyorum. Feragatnamenin içeriğini onayladım. Her şey gayet açık bir şekilde belirtilmiş."

"Ama..."

"İstemeyen kimse katılmak zorunda değil. Elbette bu bir zayıflık göstergesi, aralarında alay konusu olurlar ama biz bunu yapmayacak kadar olgunuz. En azından ilk birkaç günden sonra."

Peratha, onu ikna edemeyeceğini fark ettiğinde dişlerini sıkarak başını çevirdi. Tek endişesi öğrenciler değildi fakat belli ki Lanston için tek kriter buydu. Dawson ve Gavin, öğrencilerin henüz hazır olmadığını öne sürerse iptal edilebileceğini düşündü ama ikisini de aynı anda ikna etmesi zordu.

"Peratha," dedi Lanston onun çenesine dokunarak. "Remuslarla Aleutların birleşmesini ne kadar istediğimi, desteklediğimi ve bunun için çabaladığımı biliyorsun ama Aleutların yüzyıllardır süregelen yöntemlerini değiştirmeyeceğim. Gavin sandığın gibi iyiye hiçbir sorun çıkmayacaktır."

"Elbette iyi. Sadece..."

"Devamını duymama gerek yok. Çıkabilirsin. İlgiilenmem gereken şeyler var."

"Telefonun diğer ucunda senden mesaj bekleyen kim?"

"Kız arkadaşım."

"Çok komiksin," dedi Peratha. Başka bir yöntem bulmayı umarken vakit kaybetmek istemediğinden oradan hızla ayrıldı. Yapabileceği ne vardı bilmiyordu, bu anın da geleceğini bilmesine rağmen hep göz ardı

etmişti. Akli başında, mantıklı biri olmaktan sıkılmıştı. Sadece bir günlüğüne canı ne isterse yapıp sonuçlarıyla ilgilenmemek istiyordu. Ya da aslında istediği, sonuçlarıyla arkadaşlarının ilgilenmesiydi. Belki böylece sorumsuz davranmayı bırakabilirlerdi. "Umuyorum ki..." diye iç geçirdi Peratha.

"Tüm bunları okumam şart mı?" dedi Eva, Deborah'nın onun için bıraktığı kitaplara bakarken. "Dövüşmeyi öğreniyorum. Hayatta kalabilirim."

"Kas gücü her zaman yeterli olmaz," dedi Deborah ve sormaması gerektiğini bildiği halde eğitiminin konusunu açmak zorunda hissetti. "Grubundan ve eğitmeninden memnun musun?"

"Fena değil. Braxton son zamanlarda çok stresli. Aslında onu tanıdığımdan beri öyle. Caiden hepimizi korumak istiyor gibi, bire bir antrenmanları sevmiyor. Laura ise hepimizden çok çalışıyor. Sanırım Ada'nın favori öğrencisi."

"Peki ya Abby?"

"O benim arkadaşım. Aslında... ben de sana ondan bahsedecektim. Burada benimle kalabilir mi diye? Ya da daha iyisi, ben onunla kalırım. Burası çok yalnız hissettiriyor. Arkadaşlarım bile buraya gelmek istemiyor."

"Burada bir şömine ve sıcak suya yakınlık var, Eva. Arkadaşlarının odasında bu yok. Onlar da henüz dönüşemedi fakat doğduklarından beri belli koşullarda yetişiyorlardı, buna hazırlıklıydılar. Sen değilsin. Arayı kapatman lazım ve evet, gerekli tüm kitapları okuyacaksın. Ada'yı bir eğitmene dönüştüren şey günün çoğunda pratik yapması değil, aynı zamanda da bulabildiği her şeyi okumasıydı ki bu da defalarca ölüm kalım meselelerinde işine yaramıştır."

"Kitap okumak mı?"

"Kitap okumak," dedi Deborah başını sallarken. "Detaylarını bilmem yasak fakat Murat'la olan seanslarının iyi gittiğini düşünüyor musun?"

"İşe yaradığını ya da hafızamı geri getireceğini sanmıyorum ama Murat farklı düşünüyor," dedi Eva. Konuşmayı bitirdiğini göstermek için rastgele bir kitap açıp okuyormuş gibi yapmaya başladı.

Aylar önce Felicia ve Teo, onu ormanın sınıra yakın bir bölgesinde bulduklarında Aleut'a getirmek zorunda kalmışlardı. İlk başta insan olduğunu düşünmüşlerdi fakat Eva bir kurt olduğunu iddia ediyordu. Henüz yaşı küçük olduğu için dönüşemese de belli başlı şeyleri biliyordu. Melez olduğunu söylemişti ve bunun artık yasak olmadığını onlara hatırlatmıştı. Kalan her şey ise Eva için boşluktan ibaretti. İsmini bile boynundaki kolyeden öğrenmişti.

Deborah, onun kaynayan bir öfkesi olduğunu görebiliyordu. Burada güvende olabileceğini düşünmesine rağmen eski hayatını geri kazanmak istiyordu, öyle ya da böyle.

Eva'yı daha fazla zorlamak istemediğinden odasından ayrıldı. Merdivenlerin başına ulaşmıştı ki yukarıdan inen Peratha'yı gördü. "Kime kızdın böyle? Creon yine evlenme teklifi mi etti?"

"Evet ama onunla bir alakası yok," dedi Peratha. Üstelik bunu biraz tatlı buluyordu. Elbette Creon'a asla böyle söylememişti. "Eksen Turu'nun başlayacağını biliyor muydun? Lanston'a ertelemesi için baskı yapmaya çalıştım ama beni dinlemiyor bile."

"Yapılması gereken bir şey. Bu kadar büyütme."

"Herkesin içinde bunu söyleyecek son kişi olmalıydın, Deborah. Eğer kötü biterse ne gibi sonuçları olacağının farkında mısın?"

"Gavin yaptığı işten emin ve ben de iyi olduğunu düşünüyorum. Sorun çıkmayacak."

"Sadece korkularını bastırıyorsun," dedi Peratha, parmağını uzatarak.

"Hayır," dedi Deborah sakın bir şekilde. "Öyle bir şey yapmıyorum. Duygularımı yaşamayı severim. Bastırmak benlik bir şey değil. Ama illa ki iptal ettirmek ya da erteletmek istiyorsan Ada'yla konuş. Sonuçta o da eğitmen, değil mi? Gavin'i biraz daha süreye ihtiyaçları olduğu konusunda ikna edebilir."

“Ben de onu yapmak üzereyim ve eğer kabul etmezse saçlarını döküp onu kel bırakacak bir büyü bildiğimi söyleyeceğim.”

Deborah onun kararlı bir şekilde yürüyüşünü izlerken gülümsedi. “Bu daha çok Dawson’ı tehdit etmek gibi. Ada’nın kel kalmayı umursayacağını zannetmiyorum,” dedi.

“Her neyse,” dedi Peratha elini sallayarak. Bir şekilde bunu çözmesi gerektiğinin farkındaydı. Başarır veya başaramazdı fakat elinden geleni yapmak zorundaydı. Ada’yı, Dawson’ı, her kimi tehdit etmesi gerekiyorsa... Aklına iyi bir fikir geldiği sürece yapabilecekleriyle ilgili şüphesi yoktu. Düşüncelerinin kararlılığıyla attığı adımlarla odaya hızla ulaştı. Daha içeri girmeden çocukların seslerini duymaya başlamıştı. İkizler her zamanki gibi heyecanlıydı. Diğer herkes Jasmine’in pes edip kaçmasından korkuyordu. “Kimi kovalıyorsunuz?” dedi Peratha onların peş peşe mutfağa koşmasını izlerken.

Kitaplığın diğer tarafından çıkan Jasmine, Mara’yı taşıyordu. “Kardeşlerinin peşindeler.”

“Ada ve Dawson nerede?”

“Dawson zindanlarda, Ada da spor salonunda olmalı.”

“Bu saatte mi?” dedi Peratha. Mara elini ağzındaki emziğin üstüne kapattığında Peratha ona bakakaldı. Kendisinin de bir zamanlar bu kadar küçük ve bakıma muhtaç olduğunu düşünerek derin bir soluk aldı. Korkutucuydu.

“Çocuklar erken uyanıyor, Ada da öyle. Dawson son birkaç gündür zindanlarda yaşıyor sayılır. Bu yüzden daireyi sadece çocukları kontrol etmek ve uyumak için kullanıyorlar.”

Av Dönencesi yargılanmalarının ne kadar zor geçtiğini tahmin edebiliyorlardı. Remus ve Aleutlar ateşkes yapmış olsa da sembolik bir şekilde Av Dönencesi’ni hâlâ sürdürüyorlardı. Bu yüzden suç işleyenlerin sayısında azalma değil, artış vardı. Kurtların hepsi Büyük Birleşme yanlısı değildi ve böyle durumlarda bastırdıkları duyguları özgürce yaşayabiliyorlardı. Artık Dawson, Remuslara zarar veren Aleutları da cezalandırmak zorundaydı. Bunu biraz rahatsız edici bulsa da Lanston’ın çizdiği

sınırlara saygı duyuyor, mümkün olduğunca o sınırları zorlamamaya çalışıyordu.

“Sana benim kızlarımdan birini yollayacağım. Tek başına üç çocukla baş edemezsin.”

“Hayır hayır,” dedi Jasmine hemen. “Buraya herkesin girmesinden hoşlanmıyorlar. Onları dışarı çıkarmaya bile yeni yeni başladım. Lenora’ya olanlardan sonra biraz fazla tedbirli davranıyorlar.”

“Fazlası tedbir değil, paranoyaklık oluyor. Bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Ben onlarla konuşurum.”

Birkaç ay önce Lenora’nın başına gelenlerden sonra Ada ve Dawson’ın tereddütleri de korkuları da varlığını koruyordu. Bazen hâlâ rüyalarında gördükleri anları kafalarından atamamışlardı. Gavin’in Edd’i neden öldürdüğünü anlattığı konuşmanın tüm ayrıntıları, aldıkları soluklara kadar üçünün de aklından çıkmıyordu. Gavin hayatı boyunca daha zor başka bir şey yapmadığını düşünüyordu, Ada ve Dawson ise hiçbir anı böylesine paramparça etmek istememişlerdi.

Bazen hâlâ öğrenmemelerinin daha iyi olacağını düşünüyorlardı... O gün edindikleri korku, zamanla küçülse de hayatları boyunca bir parçaları olarak kalmaya devam edecekti. Rüyalarına çökmeyi bekleyen karabasan gibi.

Ada, Gavin'in ofisinden içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Daha bir şey söylemesine fırsat kalmadan Gavin onun neden bahsedeceğini anlamıştı. Arkasına yaslanarak ellerini sandalyesinin kenarlarına koydu. "Hızlıca konuşalım. Yapmam gereken şeyler var," dedi.

"Öğrenciler için ölüm yarışı düzenlemek gibi mi? Ayrıca sen burada ne yapıyorsun?" dedi Ada, görünmez olmaya çalışan Finn'e dönerek. "Eğitim almaya mı karar verdin?"

"Benim zaten eğitimim var," dedi Finn, göz ucuyla Gavin'e bakarken.

"Finn bana teknoloji konusunda yardımcı oluyor," dedi Gavin.

Ada, alaycı bir şekilde gülümseyerek elini Gavin'in yirmi yıllık bilgisayar monitörüne koydu. "Buna ihtiyacının olmadığını iddia etmeyeceğim ama çocukları ve Finn'i rahat bırakmalısın. Peratha bana detaylardan bahsetti. Henüz hazır olduklarını sanmıyorum, Gavin. Onları ormana atıp birbirlerini avlamalarını bekleyemezsin."

"Birbirlerini avlamayacaklar, basit bir gizem çözecekler," dedi Finn. Ada gözlerini kısarak ona baktığında, Finn iki ebeveynin arasına giren bir çocuk gibi usulca geri çekildi. "Ben pek bir şey bilmiyorum aslında. Beş dakika önce geldim."

Gavin homurdanarak gözlerini devirdi. “Omurgasız,” diye söylenirken, Finn’in dizüstü bilgisayarını Ada’nın görebileceği bir şekilde çevirdi. Ormanın görüntülerini sunan kameralar sürekli değişiyor, her bir noktasını görebilecekleri şekilde sırayla ekrana yansiyordu. “Çocuklar birbirini avlamayacak. Onları gruplara ayırıp, ipuçlarını ormana serpiştirdiğim bir cinayeti çözmelerini isteyeceğim. Cinayet sahte elbette. O kadar da acımasız değilim.”

Ada bir elini masaya koyarak ekrana doğru eğildi. “Madem bu kadar zararsız, Peratha neden ertelenmesini istiyor?”

“Peratha’yı çözebileceğimi sanmıyorum.”

“Beni oyalama, Gavin. Benim çocuklarımdan biri o ormana girecekse ayrıntılara ihtiyacım var. Hazırladığın feragatnameyi okudum. Zararsız bir şeye benzemiyor.”

“O feragatname öğrencileri değil, öğretmenleri koruyor,” dedi Finn.

“Bunu anlayabilme kapasitem var, Finn. Teşekkür ederim,” dedi Ada ona dönerken. “Merak ettiğim şey madem bu zararsız bir eğitim, Gavin’in neden kendisini koruma altına aldığı.”

“Dışarı,” dedi Gavin, Finn’e işaret ederek.

Ceketini sandalyenin arkasından çekip giyen Finn, bilgisayarına uzanmıştı ki, Ada’nın eline vurmasıyla geri çekildi. “Babamla senin aynı anda huysuz olmanızın sebebi birbirinizi az görmemiz mi? Eğer öyleyse bana söyle de suçlular konusunda ona yardım edeyim.”

Finn’in Dawson’dan *baba* diye bahsetmesi, Ada’yı ilk duyduğu birkaç seferden daha az rahatsız ediyordu. İlk zamanlar bu rahatsızlığını elinden geldiğince saklamaya çalışmıştı. Finn’i kurda dönüştüren Dawson, onun babasıydı ve kurtlara göre bu çok sık yaşanan bir şey olmasa da sıra dışı değildi. Ada içinse kendinden daha büyük bir üvey oğlunun olması biraz tuhaftı. Finn’in iyi biri olduğunu bilmesi, kabullenme sürecini baştan sona kolaylaştırmıştı.

Ada doğrularak Finn’e gülümsedi. “Dawson’a memnuniyetle Gavin’le çalıştığını ileticeğim. Eminim buna bayılacaktır. En az zindanlarda geçirdiği zaman kadar.”

“Pekâlâ, tehdit etmek hoş değil,” Finn, elini Ada’nın omzuna koyarak onu yanağından öptü. “Gidip kardeşlerime bakayım. İzin var mı?”

“Kaybol,” dedi Ada, bir an önce Gavin’le konuşmak istediği için.

Finn, gülerken özellikle yavaş hareket ederek odadan çıktı. Ada, biyolojik bağları bulunmadığını bilmesine rağmen Dawson ve Finn’in ak-raba olduğunu iddia edebilirdi. Kapı kapandığı an Ada, Gavin’e döndü.

“Eksen Turu sadece öğrenciler için değil,” dedi Gavin. “Evet, öğrencilerin durumunu değerlendirmek için iyi bir fırsat, fakat asıl amacı eğitimleri değerlendirmektir. İşin sonunda eğitime devam edip etmememi belirleyecek bir sistem. Öğrencilerin kondisyonunu, hayatta kalma içgüdülerini, ipuçlarını kullanmalarını değerlendireceğiz. Onlara öğretmeye çalıştığım her şeyi.”

“Beni bu yüzden asistanın yaptın. Ölme ihtimalin olduğu için değil, bu günün geleceğini bildiğinden.”

“İkisi de olasılıklar dâhilindeydi. Hangisinin önce gerçekleşeceğini bilemezdim.”

“Bana yalan söyleme, Gavin. Daha sadece aylar oldu... Bu da ne?” dedi Ada gözü bilgisayar ekranına takılınca. Ekranın kenarından çıkan bildirimi gördüğünde kutucuğun üstüne tıkladı. Başka bir uygulama açıldı ve Gavin ekranı kapatmadan önce ne olduğunu anlamıştı. “Bunun üzerine iddiaya mı girdiniz? Bahis açmışsınız! Teo favorilerde. Bu çok hoş,” dedi Ada bir anda ruh hali değişirken. Hemen sonra onu şaşkınlık takip etti. “Dawson da mı bahis koydu?”

“Onun fikriydi aslında. Daha verimli, aynı zamanda daha eğlenceli olacağını düşündü,” dedi Gavin omuz silkerek. “Dawson’ın eğlence konusunda haklı olabileceği kimin aklına gelirdi ki?”

“Öğrenciler üzerine bahis oynadığınıza inanamıyorum. Ortaya ne koyuyorsunuz peki? Paraya ihtiyacınız olmadığını varsayıyorum.”

“Elbette yok,” dedi Gavin, bilgisayar ekranını kendine doğru çevirirken. “Dawson, ortaya iki aylık bir eğitim programı koydu ki şu anda en yüksek bahis bu. Bahsi kazanan kişi ya da kişileri iki ay özel olarak eğitecek. Creon, bir Av Dönencesi boyunca kişisel korumalığını sundu. Murat ise...”

“O da mı bahis koydu? Herkesin içerisinde en olgun onun davranmasını beklerdim.”

Gavin bu söylediğine gülerek bilgisayar ekranını hafifçe kapattı. “Bizden hâlâ güzel beklentilerinin olduğunu bilmek beni mutlu ediyor, Mahfer. Eski günlerdeki gibi. Seni siyah giydirerek kalabalık bir davete yolladığınızı hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Ada gülümseyerek. O zamanlarda çok kızmış olsa da şimdi bu mutlu bir anıya dönüşmüştü. Trajedi ile zaman sahiden komediye eşitti. Cellat’ın katıldığı bir davette siyah giymek, onu arzuladığın anlamına geliyordu. Eski bir gelenek olsa da unutulmamıştı ve Ada dikkat çekmemek için siyah bir elbise seçtiğinde, Murat da Gavin de onu durdurmamıştı. “Gerçekten başlarda bana tam bir pislik gibi davranıyordun.”

“Ağzını bozmana kızmayacağım.”

“Tamam, piçlik yapıyordun. Seni seviyorum,” dedi Ada eğilip onun başını öperken. “Ama öyleydin.”

Gavin omuzlarını kaldırarak gülümsedi. “Bahis koymak ister misin?”

“Asla ve bu organizasyonu durdurmak için Peratha’ya yardım edeceğim.”

“Hadi... Çok eğleneceğiz, söz veriyorum.”

“Sen eğleneceksin ve belli ki bahis koyan birkaç ahmak daha.”

“Kocana ahmak mı dedin sen?” dedi Gavin, şaşkınlıkla ağzı açılırken.

Ada umursamadan elini sallayıp odadan ayrıldı. Derse geçmeden önce kendine on dakika ayırdı. Her şey kameralarla izlenecekse ve Gavin’in iddia ettiği kadar kontrol altındaysa, öğrencilere zarar gelmesi düşük bir olasılıktı. Anın heyecanına kapılıp birbirlerine saldırma ihtimalleri ise her zaman vardı. Kurtlar söz konusu olduğunda bu, daima ihtimaller dâhilindeydi. Ada, Gavin’in ne kadar iyi bir eğitmen olduğunu bilmesine rağmen öğrencilerin sağduyulu olduklarını da iddia edemezdi.

Kocasının bile üzerine bahis oynadığı bir geleneği nasıl durdurabilirdi ki? Üstelik Peratha’nın söylediğine göre Lanston da destekleyenler arasındaydı.

Ada, dolabını açarak eldivenlerini aldı. Bir yolunu bulmak zorunda olduğunu düşünürken aklına Ray geldi. Sabah buraya geldiğini haber vermiş, fakat öğle arasında Ada’yla konuşacağını söylemişti. Ada, o

zamana kadar ne yapacağını sormamıştı. Burada kendisini misafir gibi hissetmesini istemiyordu. Ada, ona Murat'la konuşmasını önerdiğinde, Ray bunu yapacağını fakat süreye ihtiyacını olduğunu belirtmişti. Kendi kendine kabul edeceği anı bekliyorlardı. İyileşmeye hazır olmayan kimseyi tedavi edemezlerdi.

Eldivenlerini takıp dolabı kapattığında metalik ses tüm koridorda yankılandı. Öğrencilerin yanına giderken Gavin de ona katılmıştı. Kendi grubunu bahçeye çıkarırken, Ada spor salonunda kaldı. "Hepiniz bugün fazla neşelisiniz," dedi Ada, şüpheli bir şekilde.

"Bir yarışma olacağını duyduk," dedi Laura. "Düşündük ki..."

"Düşünmenizi isteseydim terapi yapardık. Beşiniz de o tura katılmayacaksınız. Eva, ısınma düzeni için alanı hazırla. Bu kadar üzülmeysin. Eğer çok istiyorsanız sizin için zararsız bir oyun düzenlerim ve sonunda kazananı kucaklayıp onu ne kadar sevdiğimizi söyleriz."

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Eva, bir an için doğrularak. "Çünkü farkı anlayamıyorum."

"Ben ona açıklarım," dedi Abby hemen. Elini Eva'nın omzuna koyarak ona yardım etmeye başladı.

Ada, Eva'ya bakarken buraya ilk geldiği zamanları hatırladı. Söylenen çoğu şeyi anlamıyor, hatta bazen bilerek konuşmaların dışında tutulduğunu hissediyordu. Konu kendisi olsa bile. "Sadece sizin değil, buradaki hiç kimsenin o tura katılmasını istemiyorum," dedi Ada. "Ama yalnızca sizin üzerinizde hakkım var ve ben de bunu kullanacağım. Hazır olduğunuzu düşünseydim sizi ilk ben yollardım."

"Karakterin hakkında her zaman şüphem vardı fakat sabırlı biri olduğunu düşünmemiştim hiç," dedi Aliz ileri geri yürürken. Son bir saatir Doktor ona planlarını anlatıyordu ve Aliz, geçen her dakikada daha fazla şaşırıyordu. "Bunca zamandır birlikte çalıştığımızı zannediyordum. Sen..."

"Alıngansın," dedi Leone şaşkın bir şekilde gülümseyerek. Kanın çürüttüğü ve üzerinde çeşitli aletlerin bulunduğu ahşap masaya yaslanmıştı. Hemen yanında bir zamanlar Ray'in bağlı olduğu zincirler tavandan sarkıyordu. "Takdir edersin diye düşünmüştüm."

Aliz iç geçirerek kaşlarını kaldırdı. “Elbette bu iyi bir plan ve oğluna güveniyorsan bir şeylerin ters gitme ihtimali yok.”

“Sanırım imalı konuşuyorsun.”

“Evet, Leone. İmalı konuşuyorum. Benim bir kardeşim yok ama bunun ne kadar değerli bir bağ olduğunu her zaman gördüm. Senin kan ve nefretten oluşmuş ruhunda bile.”

“Boş zamanlarında gotik şiirler mi okuyorsun?”

Aliz başını geri atıp derin bir nefes aldığı anda, kanın yoğun kokusu midesine kadar indi. Bu odadaki koku, Remus’un her yerinden duyulacak kadar duvarlara işlemişti ve şu anda en katı halinde Aliz’in boğazına çöküyordu. “Düşmanını hafife almak senin yapacağın bir dikkatsizlik değildir. Yıllardır görmediğin kardeşlerin söz konusu olduğunda sen bile insansı belirtiler sergiliyorsun.”

“Şimdi de komik olmaya çalışıyorsun,” dedi Leone, kollarını bağlar-ken.

“Anlamaya çalışıyorum. Ray’i Aleut’a casusun olarak göndermemeliydin. Ada tüm inatçı tavrı ve aile kavramlarının coşkusuyla Ray’i kendi tarafına çekecek.”

Leone buna inanmadan başını salladı. “O çocuk yıllardır benimle. Neyin içinde olduğunun farkında. Ray’e hiçbir zaman yalan söylemedim. Ada’nın yanına geçme ihtimalini de elbette düşündüm ve tedbirini aldım. Yıllardır uğraştığım şeyi kırılğan zihinli bir deneğe bırakamazdım.”

“Ray’e karşı elinde delil var. Kendi oğluna karşı. Biliyorsun.”

“Aile bağlarının ne kadar güçlü olduğunu biliyordun, değil mi? Sevgi ve nefretin ne kadar iç içe geçtiğini...” dedi Leone, sessiz bir şekilde. Karşısında Aliz olmasına ve ona bakmasına rağmen kendi düşüncelerini dinliyor gibiydi. “Seni aileden daha fazla kimse koruyamaz ve sana kimse daha fazla zarar veremez. Adil bir denge.” Leone birden doğrularak arkasını döndü. “Kardeşlerim hakkında bir daha konuşursan Ray’in bıraktığı boşluğu sen doldurursun. Git şimdi.”

Aliz, oradan çıktığında ne yapması gerektiğini bildiği halde önce odasına gitti. Okuma koltuğu ve küçük bir masanın olduğu salonunu geçip yatak odasına, oradan da banyoya girdi. Kıyafetlerini çıkarıp bir

köşeye attı. Gözü aynaya takıldığında dönüp ellerini lavabonun kenarlarına koydu. Leone'un yanıldığını ispat etmesi mümkün değildi ve belki de haklıydı. Şimdiye kadar hiçbir kararını aniden vermemiş, bu noktaya kadar sabırla gelmişti. Ray konusunda neden yanlış karar vermiş olsundu ki?

Solgun mavi gözleri sarı ışıkla aydınlanırken soluk soluğa geri çekildi. Damağına yapışmış tattan, hâlâ burnuna gelen kokudan kurtulmak için suyun altına girdi. Bir süre önce kestiği sarı saçları omuzlarına hafifçe değecek kadar uzundu. Soğuk su dışını temizlerken içini de ferahlatıyor, düşüncelerini yıkıyordu.

Kimsesiz bir çocukken savrulup gitmesine izin vermeyen Leone, yıllardır Aliz'e sahip çıkıyordu ve Aliz onu zaman zaman sorgulasa da asla duygularından şüpheye düşmemişti. Leone onun iyi bir cellat olacağına güvenmiş ve başından itibaren onu öyle yetiştirmişti. Aliz, çarpık bir duyguyla da olsa Leone'u hayal kırıklığına uğratmamayı ummuştu.

Duş perdesini çekerek havluya uzandı. Yerlerin ıslanmasını umursamadan havluya sarındı. Saçlarından sular damlarken kapatmayı unuttuğu musluğu çevirip yatak odasına hızla girdi. Kıyafetlerini giyip bağcıklarını içine sıkıştırdığı botları ayağına geçirdi. Saçlarından damlayan soğuk sular tişörtünü ıslatırken teni ürperiyordu.

Bir kat yukarı çıkıp hâlâ çelişen duygularına rağmen önünde durduğu kapıyı yumrukladı. Geri dönüp gitmeye de kapıyı zorlayıp içeri girmeye de çok yakındı. Hangisini yapacağına kendisi de karar verememişti ki kapı açıldı. Creon da tıpkı Aliz gibi duştan aceleyle çıkmış görünüyordu.

"Uygunsuz bir zaman mıydı?" dedi Aliz.

"Evet," dedi Creon ve kapıyı geçebileceği kadar aralamamış olmasına rağmen, Aliz onu itip içeri girdi. Creon yapışan ıslak saçlarını dağıtmak için elini başına götürürken kapıyı kapatıp Aliz'e döndü. "Ne oldu?"

"Seni burada bulacağımdan emin değildim. Son zamanlarda vaktini hep dışarıda harcıyorsun."

Creon, Aliz'in söylediklerini dinlemiyordu. Hareketlerindeki tuhaflık dikkatini çekmişti. Her zaman soğukkanlı gördüğü Cellat, şimdi gergin bir şekilde odanın içinde gözlerini dolaştırıyor, olduğu yerde durmadan ileri geri yürüyordu. Creon onun yanına gidip yavaşça koluna

dokundu. Aliz nerede olduğunu unutmuş gibi irkilerek döndüğünde, Creon oturmasını işaret etti.

“Bunun için sana gelmemem gerekiyordu,” dedi Aliz arkasına yaslanırken.

“Ne için?”

“Leone’un yaptıkları... Onu kötü etkiliyor. Takıntı haline getirdiği bazı şeyler var. Uzun zamandan beri. Bunun ne kadar kötü olduğunu bir süreliğine fark edemedim.”

“Sen, Leone için mi endişeleniyorsun?”

Aliz başının arkasını kaşırken kelimeleri düzgün seçmesi gerektiğini düşünüyordu. Durumu olduğundan daha kötü ya da daha önemsiz göstermek istemezdi. Creon ona vakit tanımak için sessiz kaldı. Odanın diğer ucundaki dolaptan iki bardak alıp içki doldurdu. Aliz’le aralarında ki ilişki kedi-fare oyunundan farksızdı. Roller zaman zaman değişiyordu fakat birbirlerini kovalamaktan pek vazgeçmezlerdi.

“Teşekkürler,” dedi Aliz bardağı alırken. “Beni kovmadığın için de teşekkür ederim. Sana yaptıklarımdan sonra kapıyı yüzüme çarpmadığına şaşırdım.”

“Ben de öyle,” dedi Creon sessizce.

İçeceğiinden ufak bir yudum alıp birkaç sene önce yaşadıklarını sakladığı yere geri itti. Felicia’yla birlikte gittikleri kamptan döndükten sonra katıldığı ilk Av Dönencesi’nde Dawson’ı öldürme fırsatı varken kavganın sonunda ikisi de ağır yaralanmıştı. Ada’nın oraya gelmesi ve Felicia’nın Creon’u geri çekmesi ikisinin de daha ağır yaralanmasının önüne geçmişti. Av Dönencesi bittikten sonra ise yargılanma dönemi geldiğinde, Doktor büyük bir keyifle Creon’u da sorguya çekmişti. Dawson kurallara uymakta iyi olmasa da onları çok iyi biliyordu. Bu yüzden hangi boşlukları değerlendirmesi gerektiğinin, hangilerini ise kendi çıkarına kullanabileceğinin farkındaydı. Bu yüzden onu öldürmenin en kolay yolu Av Dönencesi’nden geçiyordu. Her seferinde birden fazla kişi bunu denerdi. Creon’un amacı Dawson’ı öldürmek olmasa da önüne çıkan fırsatı değerlendirmek zorundaydı. Ve başarısız olduğunda Doktor’a bunun sebebinin Felicia olduğunu söyleyememişti. Felicia ilk başlarda sadece tetikçisi olsa da uzun zamandır bundan çok daha fazlasıydı. Onu kimsenin hedefi haline getirmezdi. Özellikle de Doktor’un. Bir zayıflık

belirtisi olarak geri çekildiğini ve bunun kendi kararı olduğunu söylediğindeyse Doktor biraz... sinirlenmişti. Aliz ve o, Creon üzerinde günlerce çalışmışlardı.

“Şüphelerin var,” dedi Creon, Aliz’in yanına otururken. “Eğer şüphelerin Doktor’un yaptıklarıyla ilgiliyse sandığım kadar ölü değildir.”

“Yaptıkları değil, yöntemleri.”

“Aynı şey.”

“Değil,” dedi Aliz. İçkisini tek dikişte bitirip doldurması için bardağını Creon’a uzattı. “Leone’un ne yaptığını biliyorum. Katliamları neden işlediğini, kendine ekstra denek oluşturmak için DNA’sını kullandığını... Çocukluğundan beri tutkun olduğu bir şey var.”

“Takıntı haline getirdiği,” diye düzeltti Creon. Yeniden doldurduğu bardağı ona uzatıp alması için hafifçe salladı. “Bunu Remuslar için yaptığını söylüyor. Annesinin alakurt gücünü kullanamamasından dolayı delirip intihar ettiği gerçeğini düzeltmek istediğini hiçbir zaman kabullenmedi. Çözümünü bulursa annesi geri mi gelecekti?”

“Hayır,” dedi Aliz yutkunarak. Bardağa bakarken boğazını temizledi. “Eğer çözümü bulursa annesi ölmek zorunda kalmaz, babası ise başka bir kadınla evlenmezdi. Babası yeterince çabalasaydı, küçük oğlunun işkence gördüğünü fark edebilirdi.”

“Leone, annesinden işkence mi görüyordu?”

“Bildiğimi bilmiyor. Bir mahkûmla konuşurken duymuştum. Esir tuttuğu kişilere acı çektirirken konuşmayı seviyor. Kimseye anlatmayacaklarını bildiğinden, sanırım.”

“Doktor’a sempati duyamam,” dedi Creon homurdanarak. Oturduğu yerde aşağıya doğru kayıp saçlarını çekiştirirdi. “Çocuklarını, takıntısı haline getirdiği saçmalıklar yüzünden dünyaya getirdi. Yüzlerce insanı kandırdı. Hayatlarını daha doğmadan mahvetti. Buna rağmen yaptıkları hakkında şüphelenmediğini söylüyorsun.”

“Ne biliyorsun? Lider ailesinin ilk çocuğu olarak doğdun ve sana tek bir sorumluluk bile verilmedi. Aç kalmadın, ailen tarafından dışlanmadın, yabancı oldüğün bir yerde ölüm tehlikesiyle yaşamadın. Toplum tarafından dışlanıp burada yaşamaya zorlandığımda herkes bana ölmeyi bekleyen bir hayvanmışım gibi davranıyordu. Leone, ölüm dengesinde

diğer tarafa geçmemi sağladı. Geçmişimin unutulması ve kayıtlardan çıkarılması için hiç istemese bile babasından gelen avantajını kullandı.”

Creon, Aliz’in geçmişini, nereden geldiğini ya da ailesini hiç bilmediğini fark etti. Aliz ondan daha genç olmasına rağmen, onun Remus’a nasıl ya da ne zaman geldiğini sahiden hatırlamıyordu. “Aliz...”

“Buradaki asıl sorun ben değilim,” dedi birden doğrularak Creon’a dönerken. “Leone’u daha önce hiç son zamanlardaki kadar sinirli görmemiştim. Sanki kendisinin bile emin olmadığı adımlar atıyor.”

“Ne gibi?”

“Beni kurtarıp kurtların arasına dâhil ettiğini her zaman hatırlatıyor. Bu ne demek farkında mısın?”

“İstediği zaman seni başlangıç noktasını geri yollar.”

“Aynen öyle.”

“Sen onu korumuyorsun, Aliz. Sadece bir zamanlar toplumdan dışlanmış ve aç kalmış olan küçük kızın duyduğu minnet duygusu yüzünden gereksiz bir sadakat duygusu hissediyorsun. Eğer Leone her fırsatta sana yaptığı iyilikleri hatırlatıyorsa bunun amacı kontroldür, başka bir şey değil. O seni umursamadı, sadece seni nasıl kullanacağını planladı.”

Aliz daha fazla konuşmak istemeyerek ayağa kalktığında, Creon da onunla birlikte kapıya kadar yürüdü. Creon, Deborah’nın ona söylediği bir şeyi hatırladığında Aliz’e kapıyı açıyordu.

“Dawson’la birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu Creon. “Deborah’yla olan bir konuşmada bundan şüphelenmiş.”

“Evet, ben de aynı mevkide olduğumuzu söylemiştim.”

“Birbirinizi fazla iyi tanıyorsunuz. Öyle değil mi?”

Aliz, dalgın bir şekilde hâlâ ıslak olan saçlarını geri iterken başını salladı. “Öyle. Babamı öldürmüştü.”

“Ne?”

“Sorun değil. Yapmasını ben istemiştim. Sonra görüşürüz,” deyip koridora çıkarak gözden kayboldu.

“Sahiden şüpheliler arasında mıyım?” dedi Felicia. Sorgu odalarından birinde demir kolluklarından zincirler sarkan bir sandalyede otururken bunu sorması saçmaydı belki de. Yine de mantıklı gelmiyordu. Dawson içeri girip elindeki dosyaları masaya koyduğunda, Felicia daha da gerilmişti. Bir saattir burada oturuyor olmasına ve bunun bir an önce bitmesini beklemesine rağmen.

Dawson, Felicia'nın sorularını duymazdan gelerek beş dakika önce bitirdiği başka bir sorunun notlarını yazmaya başladı. Av Dönencesi'nin kendisini severdi. Güzel bir heyecan, tam aradığı dozda esneklik tanıyordu. İki sene önceki Av Dönencesi'nde Konrad'ı öldürmüş, bir öncesinde ise evlenmişti. Mutlu anılar. Felicia konuşmaya devam ederken Dawson, gözlerini ovuşturup başka bir sayfaya geçti. “Sadece on dakikalığına susar mısın? Ofisim dâhil her yer dolu ve tüm bu işleri dairemde yapmak istemiyorum. Sorgun başlayana kadar sus, ondan sonra yeterince konuşacaksın.”

Felicia, ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Bir saat önce Hank gelip onu odasından aldığı anda Av Dönencesi suçluları listesine gireceğini düşünmemişti. O andan beri yaptığı her şeyi zihninde tanıyor fakat ihlal ettiği bir kural aklına gelmiyordu. Büyük Birleşme'den beri Av Dönencesi Remus ve Aleut'ların birbirlerini avladıkları bir dönemden

çok, sürdürülen bir geleneğe dönüşmüştü. Eskisi kadar da uzun sürmeyen bu dönemde kurtlar ormanda avlanıp birbirlerinin kişisel alanından uzak dururlardı. Felicia da bu sınırları zorlamadığını düşünmüştü.

Dawson dosyayı kapatıp arkasına yaslandı. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrımış, saçlarını defalarca dağıtmıştı. Her dönem yaptığı bu işlem gitgide daha zor bir hale bürünüyordu. Önceleri zamanının çoğunu suçlularla geçirmekten ve bir süreliğine gün ışığını görememekten sıkılmazdı. Üstelik o zamanlarda suçları ayırt etmek daha kolaydı. Siyah ve beyaz net bir şekilde ayrılmıştı. Birleşme denilen tehlikeli bir oyun yoktu. Remus öldürdüysen geç, Aleut öldürdüysen bekle. Şimdi herkes bekliyordu. Dawson beynini patlatmaya çok ama çok yakındı. Bir gün Remusların haklarını koruyacağı kimin aklına gelirdi ki?

“Av Dönencesi’nde hiç Remus öldürdün mü?”

Felicia, sonunda konuşacakları için rahatlamasa da sessizlik onu çıldırtıyordu. Sandalyesine oturarak ellerini masanın üzerine koydu. “Hayır. Remus, Aleut, Tarafsız... Hiçbir kurdu öldürmedim. Biri Remus mu öldürmüş?”

“Hangi bölgede avlandın?”

“Pek avlandığımı söylenemez ama daha çok kuzeydeydim. Stone, güney bölgesinden uzak kalmayı tercih ediyor.”

Dawson, Felicia için ayrılan dosyayı açarak konuşmanın notlarını hızlı bir şekilde aktardı. Stone’u yazmayı bilerek atladı. “Av Dönencesi dönemi boyunca güçlerinden faydalandın mı?”

“Hangi güçlerimden? Pençelerim, hızım, koku duyum mu, yoksa büyülerim mi?”

Ellerini yazdığı notların üzerine koyarak Felicia’ya bakan Dawson, en az onun kadar sabırsız görünüyordu. “Kayıt dışı bir şey duymak ister misin? Yirmi dört saatten fazla bir zamandır buradayım. Zindanlarda. Sen konuştuğum üçüncü gruptasın. Bu süre boyunca herkese benzer sorular sorup hemen hemen aynı cevapları aldım. Herkes böyle bir işin içinde olduğu için sıkılmış, bunalmış ve sinirli görünüyor. Peki sence ben, saatlerce size aynı soruları sormaktan hoşlanıyor muyum? Beni konuşkan biri olarak tarif edebilir misin?”

“Hayır,” dedi Felicia usulca.

“Doğru. Bu yüzden sorularım sohbet etmek, dertleşmek ya da sosyalleşmek için değil. Sırf keyif aldığım için yirmi dört saattir çocuklarımı ve karımı görmüyor değilim. Buranın oksijen seviyesi de gitgide düşüyor. Farkında mısın?”

Felicia oturduğu yerde biraz daha aşağıya kayarken kendini korumak istercesine kollarını bağladı. “Özür dilerim,” dedi.

“Devam edelim,” dedi Dawson dosyaya dönerek. “Av Dönencesi’nde kimlerle karşılaştın?”

“Sahada mı, yoksa tüm dönem boyunca mı?”

“Sahada.”

“Pekâlâ,” dedi Felicia derin bir nefes alırken. Başından sonuna kadar aklına gelen tüm isimleri sıralamaya başladı. Dawson’ın ne aradığını hâlâ anlayabilmiş değildi fakat sorgulamayı bırakmıştı. Suçlu olmadığından eminken sorulara cevap vermek kolaydı. Felicia için güzel bir değişiklikti. “Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?” dedi Felicia saymayı bitirdiğinde.

“Gidebilirsin,” dedi Dawson. Kalemin arkasıyla kulağının üstünü kaşırken bir önceki sayfaya döndü. Felicia’nın hâlâ kıpırdamadığını fark ettiğinde, “Git,” dedi bir kez daha. Felicia birden ayağa kalktığı anda sandalyesini devirmişti. Düzeltmek için vakit ayırmadan hızla odadan ayrıldı. Dawson diğer ifadelerden de birkaçını önüne koyarak aynı bölgede avlananların karşılaştıkları kişileri eşleştirdi.

Ne kadar sonra bilmiyordu fakat odanın kapısı yavaşça açıldığında sonuca ulaşmaya yakın dahi hissetmiyordu. Stone, kapıyı arkasından kapatıp karşısına oturmuştu. “Karmaşık mı?” diye sordu.

“Kendim sorumlu değilsem ölümlerle uğraşmayı sevmiyorum,” dedi Dawson.

“Mola ver.”

“Bunu bitirmem gerekiyor.”

“Mola ver,” dedi Stone bir kez daha. Dawson kalemi kâğıtların üstüne atıp yavaşça doğruldu. Stone memnun bir şekilde başını salladı. “Neler olduğunu anlat,” dedi.

“Burası benim alanım. Sorguyu ben yaparım.”

“Av Dönencesi’nde olan ne?”

“Biri öldürüldü. Sadece bir kişi.” Dawson elini başının üstünde dolastırarak saçlarını çekiştirirdi.

“Sorun ne öyleyse?”

“Ölen kişinin Remus mu, yoksa Aleut mu olduğunu tanımlayamıyoruz. Parçalanmış.” Dawson daha fazla ilerleyemeyeceğini hissettiğinde dosyaları kapatmaya başladı. “O bölgede avlananlarla görüşüyorum ama kimliğini bile tespit edememişken doğru adımlar atmak zor. Aleut ve Remus evlerinde yaşayanlarda nüfus sayımı yapıldı. Eksik yok.”

“Ölen kişi insan olabilir mi?”

“Umarım değildir. Diğer ihtimal Av Dönencesi için Kanada’ya gelenlerden biri olması. Burada daha yoğun bir avlanma olduğundan bazı kurtlar, yılın bu dönemini merkeze yakın geçirmek istiyor.”

“Ölen kişi parçalanmışsa şüphelilerden biri de Ada olmalı. Hâlâ kurtları avlıyor, değil mi?”

“Gerçek kurtlarla besleniyor. Dönüşebilenlerle değil. Ama hayır, Ada şüpheli değil. Öldürülen kişi sadece parçalanmış, yenmemiş. Ayrıca Av Dönencesi’ne katılmadı. Tüm zaman boyunca çocuklarla birlikteydi.” Dawson çenesini kaşırken derin bir nefes aldı. Elinde olan şeyler öylesine yetersizdi ki sürekli başa dönüp kırıntıları kovalıyordu.

“Eğer ölen kişinin hangi evden olduğunu bilmiyorsanız...”

“Evet evet. Aliz de aynı araştırmanın içerisinde. Bir kez daha,” dedi Dawson ayağa kalkarken. “Neyse ki bu sefer olması gereken herkesin uygun yerlerde olduğuna dair kanıtlarım var. Yabancı biri olabilir fakat yine de yanlış bir şeyler var,” dedi Dawson, Stone’la birlikte dışarı çıktıkları sırada. Değer verdiği çok az arkadaşı vardı ve hepsiyle tek tek konuşup Av Dönencesi boyunca neler yaptıklarını öğrenip hiçbir şekilde şüpheli listesine girmeyeceklerini garantilemişti. “Eğer uzaktan gelen biriye, yanında muhakkak biri daha vardır. Ama kimse kayıp bildirmedi. Dürüst olmam gerekirse içimizden hiç kimsenin öyle bir cinayet işlemesini umardım. Yani... ceset berbat durumda.”

“Hâlâ burada mı? Ceset.”

“Morgdaki masanın üzerinde ve bir yapboza benziyor. Henüz gömülmesi için onay veremezdim.”

“Güzel bir şekilde öldürülmemiş olabilir ama kurtların Av Dönercilerinde kendilerini heyecana kaptırmaları doğaldır. Av ve avcı bunun farkında. Heyecanın asıl sebebi de budur. Büyüyüp avcı tarafına mı geçtin, yoksa hâlâ küçükler takımında kalıp av konumunda mısın bilmen gerekir.”

“Bu yüzden Lanston boğazıma çökmüyor. Evet, kötü bir ölüm şekli, fakat alışılmadık da değil.” Dawson, koltuğunun altına sıkıştırdığı dosyalarla merdivenleri çıkmaya başlamıştı. İkisi de bir süreliğine sessizleşip cinayet aşamalarının üzerinden geçti. Öyle bir ölüm şekli için sadece güçlü olmak gerekmezdi, katil acımasız, hızlı ve biraz da sadist olmalıydı. “Felicia’yı sorguladığım için mi detayları öğrenmek istedin?”

“Felicia’yı mı sorguladın?”

Dawson’ın adımları hızlanırken omuz silkti. “Cesetle aynı bölgede olmadığınızı garantilemek istedim.”

“Benimle konuşabilirdin.”

“Kayıtlarda adının geçmesini istemiyorum. Üstelik yanlış anlaşılabilirdi. Sorgulamayı ben yapıyorum diye senin suçlarını örtbas ettiğim sanılabilir, biliyorsun, benim... şey... olduğun için.”

“Baban olduğum için mi? Zehirli bir kelime değil. Söyleyebilirsin.”

Dawson, Stone’un babası olduğu fikrine yeni alışmıştı. Aklında da hayatında da ona yer vermişti. En büyük sebebi ise Ada’nın ona zorla okuttuğu günlüklerdi. İlk başlarda o kadar güçlü bir şekilde görmezden geliyordu ki Ada günlükleri sesli bir şekilde okumaya başlamıştı. Bir de Dawson’ın inatçı olduğunu iddia ediyordu.

Stone’la ayrıldıklarında, Dawson bir süreliğine dairesinin kapısının önünde bekledi. Saat geç olmasına rağmen çocukların henüz uyumadıklarını umuyordu. Stone’u kolayca yargılayabiliyorken kendisi günlerdir parçalanmış bir cesedi inceleyip onu öldüreni arıyordu. Onları en son

uyanık gördüğünde hangi günde olduklarını hatırlamıyordu. Olayı hızlı bir şekilde çözmeyi öylesine ummuştu ki kendisini kaptırdığının farkında değildi.

En sonunda çocuklarıyla yüzleşmeye karar vererek içeri girdi. Dairenin ana ışıkları kapalıydı. Masanın üzerindeki okuma lambasından yayılan ışık içeriyi loş bir şekilde aydınlatmıştı. Koltuğun önünde volta atmakta olan Jasmine'in kucığında Mara vardı. Gözleri aralık olan bebeği omzuna yaslamıştı.

Dawson sessiz bir şekilde kapıyı kapatıp, dosyaları masanın üzerindeki diğer evrakların yanına bıraktı. İkizlerin çoktan uyuduğu, sessizlikten belli oluyordu. Yatak odasıyla banyonun arasındaki yolu yürürken kıyafetlerinden kurtulmuştu. Üzerindeki ölüm kokusundan arınmayı umarak soğuk suyun altına girdi. Zindanların ağır ve tadını alabileceği bir kokusu vardı. Dawson bir süre öncesine kadar bu kokudan rahatsız olmazdı.

Dolabını açtığı anda kendi tişörtünü Ada'nın kıyafetlerinin üstünde bulmak onu hâlâ şaşırtıyordu. Anne ve babasının birbirlerini nasıl sevdiklerini bilmesine rağmen bir kez bile Tyson'ın tişörtünü Lisa'nın üzerinde görmemişti. Ve şimdiye kadar bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamamıştı.

Tişörtü Ada'nın kıyafetlerinin üstünde bırakıp başka bir tane seçti. Küçük bir havluyla saçlarını hızlıca kurutup salona geçti. Mara'yı Jasmine'in kucğından alırken, "Yorgun görünüyorsun," dedi. Jasmine başını iki yana sallarken, Dawson kapıyı gösterdi. "Gidebilirsin. Teşekkür ederim."

"Umarım uyutmayı başarırısın. Bir saattir onu gezdiriyorum, ne zaman duracağımı hissetse gözlerini kocaman açıyor. Beni biraz korkuttu."

Dawson gülerek kızının simsiyah saçlarını öptü. "Aferin sana," dedi.

Jasmine, arkasını dönene kadar gözlerini devirmeye cesaret edememişti. "Korkutucu olduğu için aferin. Elbette."

"Doğal bir yeteneği var."

Gülümseyerek saçlarını toplayan Jasmine buna kesinlikle katılıyordu. Mara uslu bir çocuk olacaktı fakat sakinliğiyle istediği her şeyi yaptırabil-

leceğini de biliyordu. Jasmine, çocukların bazı yeteneklerinin olacağını farkındaydı. Daha doğdukları anda kazandıkları bir karakterleri de vardı ve Jasmine, Mara'nın sinsi olacağını şimdiden hissedebiliyordu. Lyon ve Lenora gibi kardeşleri varken buna ihtiyacı da olacaktı.

Jasmine ayrıldıktan kısa bir süre sonra daireye gelen Ada, ensesini ovuşturuyordu. Başında katlanılmaz bir ağrı vardı. Öğrencilerle olan çalışmaları bittikten sonra Gavin'le kendi antrenmanlarına devam ediyordu. Vücudu kaçırılma ve doğum süreçleri boyunca zayıf düştükten sonra eski gücüne yeni yeni kavuşuyordu. Yoğun bir çalışma programı Ada'nın ihtiyacı olan şeydi. Sadece bu kadar kötü kokmamayı ummuştı.

Yatak odasına girdiğinde banyoya yönelen adımları yavaşladı. Dawson, göğsüne yasladığı bebeğiyle beraber yatağa uzanmıştı. Mara bir elini emziğinin üstüne yaslamış, gözleri aralık bir şekilde sakindi. Dawson'ın gözleri kapalı olmasına rağmen uyumadığı, Mara'nın sırtında dolaşan parmaklarından belli oluyordu.

"Büyücü gibi bir şeysin," dedi Ada fısıltıyla. Yatağın diğer tarafına geçip yavaşça eğildi. "Sahiden uslu duruyor. Ağlamıyor da. Biraz tuhaf."

"Sessiz olman gerekiyor," dedi Dawson gözlerini açmadan. "Ve gidip duş alman. Çocuğun koku duyusunu öldüreceksin. Neredeydin?"

"Mezarlığın aşağısındaki bataklıkta."

Ada saçlarındaki çamuru ve üzerindeki lekeleri hızlı bir şekilde temizleyip pijamalarını giymek için dolabı açtı. Giyindikten sonra ikizlerin odasına gitti. Lyon'un yere düşen oyuncağını alıp yanına koydu. Lenora'nın battaniyesini önüne doğru çekip daha rahat sarılmasını sağladı. Eğilip onları öptükten sonra yatağına döndü.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Ada yastığı diklerken.

"Şu anda mı?"

Ada elini uzatarak Dawson'ın yanağına dokundu. Onun içinde olduğu huzuru bozmak istemiyordu. "Neden gözlerini açmıyorsun?" dedi sessizce.

Dawson gülümseyerek Ada'nın eline uzandı. Sesli bir şekilde söylemedi, fakat saatlerdir ailesinden uzakta, suçlu ya da suçluların içerisinde-

deydi. Gereğinden fazla bir süre cesetle baş başa kalıp üzerinde kanıt aramıştı. Yıllardır yaptığı şeyden pek de farklı değildi ve hiçbirinde huzur dolu bir şekilde geceyi sonlandırmamıştı. Şimdi de gerçek gelmiyordu. Göğsünde küçük kızının ağırlığı ve aldığı nefeslerin verdiği rahatlık varken, kapalı gözlerinin ardında Ada'nın tam yanında olduğunu hayal etmek güzeldi. Gözlerini açtığına parçalanmış hayalleri vardı ve yorgun zihni bunun da onlardan biri olabileceği konusunda Dawson'ı kandırıyordu.

Nihayet gözlerini açıp başını yana çevirdiğinde, Ada yavaşça gülümsedi. Karanlık odada Ada'nın rengi, Dawson'ın gördüğü en güzel aydınlıktı. Ada'nın avcunu öpüp ıslak saçlarına dokundu. "Çok çalışıyorsun," dedi.

"Sen de öyle," dedi Ada ona biraz daha yaklaşırken. Dawson'ın yüzüne öpücükler bırakıp Mara'ya uzandı. "Karnını doyurmam gerekiyor. Sonra da ikimiz konuşacağız."

Dawson, Mara'nın ayağından düşen çorabı alırken yavaşça doğruldu. "Ne hakkında?" diye sordu.

"Tahmin etmek istersin diye söylüyorum, son zamanlarda etik olmayan bir olaya karıştın mı?" Mara'nın yumuşacık saçlarını okşayıp emziğini ağzından aldı.

Dawson, kızının çorabını giydirirken omuz silkti. "Etiği benim için tanımlaman gerekiyor."

"Örnek vereyim, hayatta kalmayı öğretmemiz gereken gençlerin üzerine bahis oynamak kesinlikle etik değildir."

"Öğrendiğim iyi oldu."

Dawson arkasını dönüp yataktan kalkacakken, Ada tişörtüne asılarak onu geri oturttu. Bir eliyle Mara'yı desteklerken Dawson'ın omzuna vurdu. "Oğlunla beraber bir bahis düzeneği kurmuşsun. Yeteri kadar uzun süre şaşıramadım bile. Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

"Sadece ipuçlarını kovalamalarını izlemek sıkıcı olur diye düşündüm. Tek amacım işini daha eğlenceli hale getirmektir. Düşünceli eşlere değer verilmiyor, değil mi?"

"Dalga geçiyorsun. Dalga geçme." Çenesini tutarak onu kendine doğru çekti. "Onlar benim arkadaşlarım. Buraya geldiğimden beri birlikte eğitim gördüğüm insanlar ya da sonradan aynı grubu paylaştığım kişiler. İçlerinden beşini ben eğitiyorum. Bir ölüm oyununda hayatlarını bahis konusu yaptın. Onlardan biri ben de olabilirim. Teknik olarak öğrenci sayılırım."

"Eksen Turu'na katılmayacaksın."

"Bu bir emir mi?"

"Hayır. Durumun basitçe özeti. Eksen Turu'nun asıl amacı öğrencileri değerlendirmek değildir. Onlar henüz yeni avlanmaya başlamış acemilerden ibaret. Tonla hata yapacaklar ve tur boyunca eğer birbirlerinin ayaklarına basmazlarsa hayatları tehlikeye girmeyecek. Turun asıl amacı eğitmeni kontrol etmektir ve Gavin'in atlatacağına eminim. Sorun ne?"

Ada, arkasına yaslanırken sırtındaki yastıkları düzeltti. Göğsüne yapışmış duran Mara ise uykuya dalmak üzere olsa da annesinin işaret parmağını avucunun içine hapsetmişti. Ada, Mara'nın sürekli hareket eden ayağını tutarken gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu. "Olumsuz olursa Gavin'e ne olacak?"

"Olumsuz olmayacak."

"Dawson..."

"Tüysüz. Bu konuda gergin olmayı bırak. Tüm eğitmenler bu aşamalardan geçti. Gavin de geçmek zorunda ve zamanı gelince sen de ayrılarını göreceksin." Eğilip Ada'nın omzunu öptü. Ada başını ona doğru eğdiğinde Dawson gülümseyerek yüzüne dokundu. "Hoşuna gitmeyecek bazı haberlerim var. Eğer akıllı davranırsak lehimize çevirebiliriz."

"Dinliyorum."

"Av Dönencesi yargılamalarında Aliz'le çalışmam gerekiyor. Ormanda bulduğumuz parçalanmış ceset için zaman zaman Aliz'in buraya gelmesi, benimse oraya gitmem gerekebilir."

"Remus'a," dedi Ada. Sesinde gizli bir soru işareti ve kararsızlık vardı. Dawson başını salladığında Ada yavaşça iç geçirdi. Kendisi açısından

berbat bir şey olsa da Dawson için daha da zor olmalıydı. Evliliğe evet dediğinde bazı şeyleri de kabul etmişti. Anlayış göstermek gibi. "Aliz'le çalıştıkça onun hakkında fikirlerin değişiyor. Doktor tarafından manipüle edilen bir kurban olduğunu düşünüyorsun. Bundan pek hoşlanmıyorum."

"Aliz kurban değil, sadece Doktor kadar şeytani olmadığını düşünüyorum." Parmak uçlarını Ada'nın avucunda dolaştırırken onun hâlâ soğuk olduğunu fark etti. Edd'in Lenora'ya yaptıklarını öğrendiklerinden beri Ada'nın teni bir kurt gibi sıcacık olmuyordu. Dawson da bir süreliğine buz kesmiş, teni ısınsa da kalbinin bir kısmı donup kalmıştı. Ada'nın ise o zamandan beri ısınmadığını düşünüyordu. Bir kurt için hastalığın en açık belirtisi vücut sıcaklığının düşmesi olduğundan, Dawson bu konuda dillendirdiğinden daha fazla endişeliydi. "Eğer seni rahatlatacaksa Aliz'i araştırabilirim. Kişisel olarak. Açığını buluruz."

"Hayır. Aliz'e kişisel hayatından yaklaşamayız. Elimizde gerçek kanıtlar, gerçek suçlar olmalı. Remusların celladını öldürüp onun yerine geçemem. Bu biraz uygunsuz olur."

"Biraz uygunsuz olur," diye güldü Dawson, Ada'nın dudaklarına yaklaşırken. Ona kısa bir öpücük verip, uyuyakalmış olan Mara'yı dikkatle kucağına aldı. İkizlerin odasındaki beşiğe yatırıp üzerini örttü. Karpıyı aralık bırakıp yatak odasına dönerek Ada'yı kollarının arasına aldı. "Beni özlediğini söyle."

"Tehdit altındayken söyleyebilirim," dedi Ada. Gözleri Dawson'ın dudaklarına takılmıştı. Onu gördüğü ve görmediği her an özlüyordu. Kelimelerin aciz kalacağı kadar çok. İfade etmeye, tarif etmeye kalktığında anlamının hafifleyeceğini biliyordu. Nefesi kesilirken yutkundu. "Burada mısın?"

Dawson, gözlerini yavaşça kapatırken yüzlerini biraz daha yaklaştırdı. Eşinin kokusunu içine çekti. "Buradayım," dedi. Parmakları tişörtünün altından yolunu bulup serin tenine dokundu. Ada bacaklarını ona dolayıp onun üstüne çıktı. Dawson, ona zaferinin tadını çıkaracak kadar izin vermeyip ellerini yüzünün iki yanına koyarak hızla döndü. Ada, Dawson'ın ağırlığını üzerinde hissetmekten memnundu.

“Karınla keyifli vakit geçirmek mi istiyorsun, yoksa üstünlük kurmak mı?” dedi Ada. Saçlarını okşarken parmaklarında bıraktığı his hoşuna gidiyordu.

“İkisi birden. Üzgünüm.”

“Hayır, değilsin.” Ada onun saçlarına hafifçe asılarak güldü. “Aslında üçten fazla çocuğum var, değil mi?”

“Hamilesin.” Bunu söylerken Dawson’ın gözleri adeta parlamıştı. Ada’nın gözlerini devirmesini izlerken Dawson gülüyordu. Çocukların uyanmasından korktuğu için Ada, parmaklarını onun dudaklarının üstüne koydu. Dawson, ellerini tutarak avucuna öpücükler bıraktı. “Yargılanmalar biraz daha uzun sürebilir. Bir hafta kadar belki...”

“Sorun değil,” dedi Ada. Bunu güçlkle fakat anlayış dolu bir sesle söylemişti. Kendisinin de işleri yoğundu. Her zaman öyle olmuştu ve kurtların dünyasında yaşamaya devam edecekse böyle de olması gerekiyordu. Dawson, Ada’nın avucunu öperken Ada parmak uçlarıyla onun yüzüne dokunuyordu. “Tyson için de Eksen Turu düzenlenmiş miydi?”

“On iki yıldan fazla öğretmenlik yaptı. Bu aşamadan da geçmiş olmalı,” dedi Dawson.

“Günlüklerden birinde yazıyordur, değil mi? Ama okuduklarım arasında yoktu. Tyson’ın yazdığı ama hâlâ okumadığım defterler var.”

“Lütfen onları okumayı bırak,” dedi Dawson, işe yaramayacağını bilmesine rağmen.

“Ama orada senin hayatın var ve sen geçmişin hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorsun. Geçmiş, şu an ya da gelecek, kendini her zaman boş veriyorsun.” Dawson duyduklarına homurdanarak tepki verirken, Ada onun tişörtünü çıkardı. “Karından bilgi mi saklıyorsun, İhtiyar?”

“Yasal sınırı geçecek kadar çok şey biliyorsun.”

“Utanacağın şeyler mi yaptın? Onları okumamdan mı korkuyorsun?”

“Babam ergenlik dönemim boyunca her şeyi yazmış. Elbette utanacağım şeyler yaptım. Çoğunu saklamayı başardım ama dikkatli bir adamdı sonuçta.”

“Elbette,” dedi Ada keyifli bir şekilde. Ellerini onun sırtında dolaştırırken teninin sıcaklığı parmaklarını ısıttı. “Yine de okumadığım defterleri bulacağım. Tyson’ın dâhil olduğu Eksen Turu’nu bulursam belki Gavin’e yardımcı olacak bir şeyler yakalarım.”

“Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum ama nasıl istersen,” dedi Dawson. Yüzüne, bir yığın kelimeden daha anlamlı onlarca öpücük bıraktı. Ada’nın dudakları kıvrılıyor, iç geçirmesine sebep oluyordu. Dudakları yanağından çenesine, oradan da boynuna ulaştı. “Bataklıkta ne yapıyordunuz?”

“Havuzda çok fazla çalıştık. Yoğunluğu daha yüksek bir şeye ihtiyacımız vardı. Bataklık harika.”

“Öyle mi?”

“Evet... Aslında bataklığın sisteminden hoşlanıyorum. Her şeyi ortada, sakın fakat ona karşı çıkılmasını istemiyor. Boynuma kadar battığımda az kalsın Gavin’i de içeri çekiyordum. Eğlenceliydi.”

“Eminim öyledir,” dedi Dawson yeniden dudaklarını bulduğunda.

Ada’nın eli, sırtından omzuna doğru kaymıştı. Avucunu kalbinin üstüne bastırduğunda Dawson’ın gözleri sarıyla gümüşün yansımasıyla parladı. Ada’yı her gördüğünde beliren o harika ışıltı yalnızca duygularını yansıtmak için oradaydı. Ada’ya baktığında, Ada’yı hissettiğinde... Ve Dawson kendinden bahsetmekten hoşlanmasa da Ada’ya olan duygularını fırtınalı bir günde sırlıslık ve korku dolu bir şekilde itiraf ettiğinden beri asla saklamamıştı. Tüm hislerini en cömert şekilde tüm çıplaklığı, cesareti ve acımasızlığıyla ortaya sermişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Ada.

“Teşekkür ederim,” dedi Dawson ve ikisi de ne için olduğunu sormadı.

Hilary, daha gün doğmadan gözlerini bebeğinin ağlamasıyla açtı. Henüz kendine gelemeden Murat çoktan kalkmıştı. Ayağını yatağın kenarına vurduğunda homurdanarak beşiğe doğru yürüdü. Hilary yan dönüp dirseğinin üstüne yaslandı. Bebeği kucaklayarak susturmaya çalışan Murat'ı izlerken uykusu tamamen açılmıştı. "Emzirmeyi planlamıyorsan onun işine yaramazsın," dedi Hilary.

"Buna bir çözümüm yok," dedi Murat. Gözlerini oğlundan ayıramıyordu. Tiz sesiyle ağlayıp kulağını delmesine rağmen keyifliydi. Tek eliyle taşıyabileceği kadar küçük, babasının tüm dengesini bozacak kadar büyüktü. Yatağın kenarına oturarak Hunter'ı Hilary'nin kollarına bıraktı. "Senden şüphelendiğimden değil fakat bazı tereddütlerim vardı," dedi Murat, Hilary çocuklarını emzirirken. Hilary ne söylemek istediğini anlamadan ona bakıyordu. Artık her şey yoluna girmeye başladığından Murat tüm dürüstlüğüyle konuşabileceğini düşündü. "Hamile olduğumu öğrendiğim ilk hissettiğim şey mutluluk değil, korkuydu. Dolunaylarda ve daha sonrasında geçen zamanda belki de hata yaptığımızı düşündüm. Hiçbir şey senden kıymetli değildi. Kesinlikle çektiğin o acılar da."

Hilary uzanarak Murat'ın yüzüne dokundu. "Şimdi peşinden koştu-
am için mutlu musun?"

"Tabii. Ayrıca beni kandırdığın için de," dedi gülerek.

Murat, Hunter'ın avucuna dokunduğunda oğlu güçlü eliyle babasının işaret parmağını kavradı. Hilary esnerken başını hafifçe eğdi. "Eksen Turu'na bahis koyduğunu öğrendim. Kim üzerine oynadın?"

"Hank."

"Hımm..." Hilary arkasındaki yastıkları düzelterek bir bacağını kendine doğru çekti. "Kardeşin ve ben de aynı gruptayız. Ama sen Lanston'ın yardımcısı için mi bahis koydun?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Felicia'nın tura katılması yasak. Güçleri diğerleriyle eşit değil. Lanston yenilikçi olsa da büyücüler hâlâ hoş karşılanmıyor. Felicia hiçbir zaman bizimle aynı muameleyi görmeyecek. Ayrıca..." dedi Murat onun yanına geçerken. "Sen de o grupta olmayacaksın. Bacaklarını kullanmaya yeni başladın. Güçlenmek için zamana ihtiyacın var."

"İyi bir antrenmanla başlarım diye düşünüyordum ve bundan daha iyisi var mı?"

"Hilary..."

"Katılacağım. Bana yasak koyabilecek tek kişi Gavin ve onun da fikrini değiştirmek için ağzını açmayacaksın." Murat dudaklarını aralamıştı ki Hilary parmaklarını ağzının üstüne koydu. "Gavin beni cezalandırdığında, bağırdığında ya da saçma sapan derslere soktuğunda görünmez rolü oynuyorsan yine aynısını yapacaksın."

"Üç hafta," dedi Murat bir anda. "Üç hafta boyunca ormanda mı kalacaksın? Daha dört aylık bebeğini görmeden ve onu doyurmadan."

"Annelik duygularıma oynuyorsun. Bu çok aşağılık bir davranış," dedi Hilary. Hayretler içerisindeydi fakat yenilginin kokusu burnuna ulaşmıştı.

"İşe yaradı mı?"

Hilary iç geçirerek başını çevirdiğinde, Murat memnuniyetle gülümsedi.

Ada'nın nefesini çekerek uyanmasının sebebi gördüğü tuhaf rüyalar değil, karnının üstüne atlayan kızıydı. "Tüysüz," diye bağırarak Lenora,

iki minik dişini göstererek güldü. Lyon da Dawson'ın tarafından yatağa tırmanıyordu. Ada, Lenora'yı tutarak yukarı kaldırırken Dawson, da Lyon'un kolunu yakalamıştı. Dikkatli bir şekilde yukarı kaldırıp yatağa attığında çocuk kahkahalarla gülmeye başladı.

"Kardeşinizi uyandırmadınız, değil mi?" dedi Ada, Lenora'nın dağınık saçlarını toplarken. Kendi saçları da karmaşık bir haldeydi fakat siyah lastik tokası hâlâ Dawson'ın bileğindeydi. Kocasının ısrarı karşılığını vermişti. O lastiği ne zaman bileğinde görse saçlarını toplamaktan vazgeçiyordu.

"Mara," dedi Lyon kahkahaları arasında. Dawson eğilip Lyon'u öptüğünde çocuk daha fazla gülmeye başladı. Lenora bir anda hareketlenerek Ada'nın ellerinden kurtulup Lyon'un üstüne atladı. Dawson, Lenora'yı yakalayıp kucağına aldığı küçük kız sakinleşerek kollarını babasına sardı. Lyon, Lenora'nın yaptığına tepki vermeden kendine doğru çektiği ayağını yakalamıştı. Kız kardeşinin hareketlerine çabuk alışmıştı.

"Kahvaltı hazırlayalım öyleyse. Güneş bile doğmadı ama önemli değil," dedi Ada, Lyon'u kucağına alırken.

Yapılacak işleri aklının bir köşesinde durmasına rağmen ailesiyle vakit geçirirken hiçbir şey Ada'ya daha önemli gelmiyordu. İkizlerle oyun oynayıp, Mara'nın uyanmasını bekledi. Küçük bebeğin onlara katılması çok uzun sürmemişti. Tüm korkularına rağmen Lyon ve Lenora, Mara'yı fazlaca sahiplenmişti. Jasmine, biraz hilekâr davranarak Mara'ya ikizlerin küçülen kıyafetlerini giydirdiyordu. Kendi korkularını kardeşlerinin üzerinde alan ikizler daha az kıskanç davranıyordu. Ada ve Dawson ilgilerini paylaşmakta cömert ve dikkatli olduğu sürece aralarında pek fazla sorun çıkmıyordu. Diğer yandan Lyon ve Lenora kendi aralarında hâlâ saldırgandı. İçlerindeki rekabet her geçen gün artıyordu. Ada, biraz daha büyüyene kadar söz dinletmekte zorlanacağını farkındaydı. Tek umduğu bu rekabetin zararsız bir boyutta kalmasıydı.

"Bugün de bataklıkta mı çalışacaksın?" dedi Dawson, küçük parçalara ayırdığı yiyecekleri ikizlerin önüne bırakırken.

"Dersten sonra Ray'le buluşacağım. Dün buradaydı ama vakit geçiremedik."

"Dışarıda mı buluşacaksınız yoksa burada mı?"

"Aleut'ta bulunmak onun için biraz zorlayıcı oluyor. Tüm gözleri üzerinde hissediyor ve haksız da sayılmaz. Ormanda biraz dolaşırız diye düşünüyorum. Franz'la birlikte kalıyorlar fakat benimle de vakit geçirmesini istiyorum."

"Elbette."

Ada, bir koluyla kucagındaki Mara'yı sarmışken diğer elini Dawson'a uzattı. Bileğini tuttuğunda Dawson başını kaldırıp ona baktı. Ada onun gözlerindeki şüpheyi okuyabiliyordu. "Ray konusunda dikkatliyim. Ama aylar oldu, Dawson. İyimser düşünmek istiyorum."

"Ne zamandır?"

Ada gülümseyerek yanağına hafifçe vurdu. "Komik olma," dedi. "O benim kardeşim ve Remus'ta zorla tutuluyordu. Senin kardeşinse gönüllü olarak oradaydı."

"Deborah'ya hâlâ kızgınsın."

"Seni onunla vurmak istemiyorum. Üzgünüm," dedi Ada ve sahiden öyleydi. Deborah'ya kızgın olmak istemiyordu, yaptığı şeylerin sebeplerini de haklı buluyordu. Diğer yandan yıllarca Ali'nin vahşice öldürüldüğünü düşünerek yaşamıştı. Kendini suçlamış ve sırrını asla çözemişti. Bir gün Ali karşısına çıkana kadar da öyle sanmaya devam etmişti. Deborah'nın onu Virgil diye bir kurtla birlikte kurtardığını öğrendiğindeyse hem rahatlamış hem de sinirlenmişti. Ali'nin kendini saklaması için doğru sebepleri vardı. Ada'dan uzaklaşması gerekiyordu. Fiziksel ve ruhsal sağlığı için gereken buydu.

"Ali'ye Deborah'dan daha az kızgınsın."

"Belki. Evet." Ada, Dawson'ın bileğindeki siyah lastiği hafifçe çekip bıraktı. "Bunu ne zaman bana vereceksin?"

"Hiçbir zaman." Ada'nın elini tutarak parmaklarını öptü. "Ray'le olan buluşmalarına mümkünse Franz da dâhil olsun. Tedbirli olmaktan zarar gelmez."

"Tedbirin kelime anlamını bile bilmiyorsun."

"Yine de sen ve çocuklarım için cümle içinde kullanabiliyorum," dedi Dawson. Ada, mama sandalyesinden inmeye çalışan Lyon'u durdu-

urken, Dawson konuyu kapatmasına izin vermedi. “Belki ben de gelmeliyim. Sonuçta çok fazla akraban yok. Birkaçıyla tanışmak güzel olur.”

“Creon ve Gavin var.”

“Şansımı sadist babandan yana kullanmayı tercih ederim. Ayrıca onlarla akraba olduğunu çok sık tekrar edersen bunu kabullenmek zorunda kalırız. Unut gitsin. Ray’le kaçta buluşuyoruz?”

“Ben buluşuyorum. Sense cinayet çözüyorsun.”

“Tek istediğim karıma destek olmak.” Ada arkasına yaslanarak gözlerine baktığında, Dawson sevimli olmayı umduğu ama hâlâ tehdit saçan bakışlarıyla gülümsedi. “Tüysüz, Ray’e bir şans vermemiz gerektiğini düşünüyorsun ve ben de buna inanmak istiyorum. Yargıların benim için önemli olsa da ona ben de birkaç soru sormak istiyorum.”

“Aylardır tek yaptığın ona sorular sormak zaten. Yakaladığın en büyük açık, çikolatayı sevmesi.”

“Kim o kadar işlenmiş bir ürünü lezzetli bulur ki?”

Ada, bir elini masaya koyarak eğildi ve çocukları anlamıyor olsalar da sessizce konuştu. “Çikolatadan nefret ediyorsun ama ben yediğim zaman oldukça yardımsever bir şekilde dudaklarımdan temizliyorsun.”

“Hımm...” dedi Dawson, gözleri bahsi geçen dudaklara doğru kayarken. Ada, zeytinlerden birini ona fırlattığında Dawson, kendine gelerek başını salladı. “Tamam tamam. Belki biraz haklısın ve ona hâlâ sorular sormamın sebebi bunu belli sınırlar içinde yapmam. Eğer doğru düzgün sorgulamama izin verseydin...”

“İki hafta boyunca farelerle paylaştığı odada ona saçma sapan sorular sorup sabrını test ettik. Murat, Gavin, sen, hatta Lanston bile. Hepinizin testinden yalanları sayesinde geçmiş olamaz. Berbat bir halde, kabul ediyorum ama yıllardır gördüğü işkencelerden sonra çiçekler açsaydı şüphelenirdik, öyle değil mi? Kendi babası tarafından tutsak edildi. Hiç değilse biraz anlayış gösteremez misin?”

Dawson, dirseğini masaya koyarak çenesini avucuna yasladı. “Doktor, Ray’i sadece fiziksel değil, zihinsel olarak da yıpratmıştır. Onu hap-

setti, korkuttu, yaraladı. Aynı zamanda babası olduğunu defalarca söyledi, besledi ve kurtulmasına ses çıkarmadı.”

“Yani, Ray babasına sempati duyuyor olabilir mi?”

“Mümkün. Stockholm Sendromu yaşadığını her zaman ihtimal dâhilinde tutmalısın.”

“Murat bunun izlerine rastlamadı ama haklısın. Bu daima ihtimaller arasında. Sonuçta bende öyle oldu, değil mi?”

“Evlendin ve üç tane çocuk doğurdun,” dedi Dawson, bunu söylemesine şaşırarak.

“Demek istediğin?” dedi Ada. Dawson elindeki çatalı bırakıp arkasına yaslanırken, Ada gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunun bir olasılık olduğunu biliyorsun sanıyordum, Dawson. Murat sana bahsetmedi mi?”

“Benimle dalga geçiyorsun.”

“Sadece birazcık,” dedi Ada parmaklarını birbirine yaklaştırırken. “Eğer bu senin için önemliyse Ray’le görüşürken Franz’ın da orada olmasını garantilerim. Kardeşlerimle buluşurken tedbir almak zorunda olmam hoşuma gitmiyor ama neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.”

Dawson, başını sallayıp sandalyelerinden atlamak isteyen ikizleri alarak yere bıraktı. Bir elini masaya koyarak Ada’ya doğru eğildi. “Asıl sendroma yakalanın ben olduğumu fark edersek ne gibi sonuçları olur?”

“Seni tutsak etmedim,” dedi Ada.

“Emin misin?” dedi Dawson sessizce. Bakışları öylesine yoğundu ki Ada nefes alabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. Sadece bakmıyor, aynı zamanda ruhunun bir parçasını sunuyor gibiydi. Evli olduğu adam ona bakarken Ada tuhaf bir şekilde utandığını hissetti. Dawson, parmağını Ada’nın burun çizgisinde kaydırdı. Eğilip alnını öptükten sonra yavaşça doğruldu. “Dikkatli ol,” dedikten sonra mutfaktan çıktı.

İkizler kitaplığın önündeki oyuncaklarını bulunduğu kutudan atarak çıkarırken, Dawson masanın üzerindeki evraklarını aldı. Stone kapıyı

hafifçe çalıp içeri girdiğinde, Dawson onu bu kadar erken saatte gördüğüne şaşırmıştı.

Lenora, sese doğru döndüğünde Stone'u görür görmez koşmaya başladı. Stone, küçük kızın ayaklarını yerden kesip onu kucığına aldı. "Bir süreliğine burada olmayacağım," dedi Stone, Dawson'a dönerken. Lenora onun çenesini yakalayıp yanağını öptüğünde, Stone şaşırarak kıza baktı. "Ben de seni özleyeceğim," dedi.

"Şirin görünmeye çalışıyor. Birazdan seni ısırmayı deneyecek," dedi Dawson. "Nereye gidiyorsun?"

Stone, yüzünde dolaşan minik eli tutup öptü. Herhangi birine açıklamaya ya da sorulara cevap vermeye hâlâ alışkın değildi. Bu sebeple hiç istemese de hayatına dair ayrıntılar verirken biraz zorlandı. "Eric'le buluşmam gerekiyor. Ada kaçırıldığında bize yardım etmişti ve karşılığında sohbet etmek istiyor. Keşke birini öldürmemi isteseydi."

"Öyle mi? Yani Ada kaçırıldığında yardım mı etti?"

"Evet," dedi Stone ve bu konu üzerinde çok durmayacağını umdu.

Dawson, Ada ve diğer herkes Irkalla'yı ve grubunu unutmuştu. İşmen bazı evraklarda hâlâ varlığını sürdürüyordu ama kimse alakasız bir dosyaya bakıp bunu yaşadıkları olaylarla ilişkilendiremiyordu. Stone'a hiçbir şeyi unutmamıştı ve en iyisinin hatırlatmamak olduğunun farkındaydı. Irkalla'nın dikkatini çekmemek için unutmuş gibi davranmaya hazırды. Torunlarını bir kez daha hedef haline getiremezdi.

Ali ve onu dönüştüren Virgil, Ada'nın bulunmasında yardım eden kişiler olarak yeniden hayatlarına girmişlerdi. Tüm unutma ve anıların önemsizleşmesi bir gecede gerçekleşmemişti. Stone bunu zaman içinde görmüştü. Önce daha az konuşmaya başlamışlar, ardından olayın en önemli yerleri unutulmuş yerine daha basit ve sorgulanmayacak olanlar gelmişti. Ada, bir görev sırasında kaçırılıp birkaç saatliğine esir alındığını zannediordu. Diğer herkes gibi.

Deborah, Virgil'in anlatmasıyla Irkalla ve grubunu bilmesine rağmen o da kaçırılma olayını unutmuştu. Şimdilik Irkalla, Deborah için sadece Ali'nin kurtulmasında adı geçen biriydi ve hâlâ saklı tutması gerektiğine inanıyordu.

Lenora, minik ve keskin dişlerini Stone'un omzuna geçirirken Dawson, "Söylemiştim," dedi.

"Sevgisini göstermeye çalışıyor," dedi yanlarına doğru gelen Ada. "Ona tam aksini öğretmeye çalışsam da pek işe yaramadı."

"Tamam, sorun yok," dedi Stone, Lenora'yı güvenli bir şekilde tutarken. Lenora, Stone'un yüz ifadesinden eğlenmiş bir şekilde kahkaha atıyordu. "Eksen Turu için koyduğun bahsi gördüm. Teo'ya oynamak istediğinden emin misin?"

"Bir zamanlar çocuğun iskelet sistemini paramparça ettin ama açığı çabuk kapattı," dedi Dawson. "Bence başarılı olacak."

"Paramparça etmedim. Sadece canının kıymetini bilmesini sağladım."

"Felicia'yı öptü diye?" dedi Ada masaya yaslanırken. "Sence de biraz fazla değil miydi?"

"Hayır," dedi Dawson ve Stone aynı anda.

Ada, başını iki yana sallarken huysuzlanmaya başlayan Mara'yı omzuna yaslayarak yatak odasına yürüdü. "Biriniz henüz otuz yaşındaki bir kurdu parçaladı, diğeriniz lider ailesinden birini dişleriyle öldürdü. Neden konuştuğumu bilmiyorum bile."

"Konrad hak etmişti," dedi Dawson, Ada'nın arkasından. "Ayrıca cesedi sana evlilik yıldönümü hediyeimdi."

"Bence güzel bir dokunuştı," dedi Stone ve Lenora'yı kardeşinin yanına bıraktı. Lyon'u nazikçe kucaklayıp başına öpücük bıraktı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalkıp Dawson'a döndü. "Eric günahları için kefaret istiyor. Bunu sunmaya henüz hazır değilim fakat ona borçlandım. Sadece yanında birkaç saat kalıp suçlulukla kıvrınmasını izleyeceğim."

Dawson gülümseyerek başını salladı. "Belki hazır değilsin ama olması gereken buydu. Annemin babamla karşılaşması gerekiyordu. Birlikte sadece on sekiz yıl geçirip, iki ay boyunca idam ağacına asılı kalmışlarsa da eminim başka türlüünü tercih etmezlerdi."

“Lisa’nın benimle yaşamaya karar vermesi kâbus olurdu, değil mi?”

“Kâbus olmazdı, sadece ikiniz de gerçek mutluluğu bulmamış halde yaşırdınız,” dedi Dawson. Stone çıkmak üzere arkasını dönmüştü ki Dawson onun koluna dokundu. “Hepsini okumadım fakat annem ve babam bazı günlükler bırakmış. Kökenimi merak edersem diye. İlk iki günlük sadece annem tarafından yazılmış. Köyündeki hayatından, eğitiminde ve senden bahsediyor.”

“Benden mi?”

Dawson yutkunurken onaylarcasına mırıldandı. Tyson’a ihanet ettiğini düşünmeden konuşabilmesi güzel bir değişiklikti. “Günlükleri sana veremem. Bunun doğru olmayacağını düşünüyorum ama uzun bir süre boyunca annem seni beklemiş. Beni korumak için babamla evlendikten sonra bile. Bu odada tek başına, seni düşünerek ve ağlayarak uyumuş,” dedi arkasındaki yatak odasını gösterirken. “Bir Tarafsız olarak Aleut’a sığınmaktan hoşlanmamış ve biliyorsun, buradaki herkes iyi eğitim almış elit kurtlardan oluşurken, o savaşçı köyünden gelen vahşi bir yabancıydı. Kendisini buraya ait hissetmedi. Ölene kadar.”

“Bana hiçbirinden bahsetmedi,” dedi Stone kısıp bir sesle.

“Tekrar karşısına çıktığında Deborah ve ikizine hamileydi. Sana tüm ayrıntıları vermesini bekleyemezdin. Sadece bilmeni istiyorum. Ona kızma.”

Stone elini uzatarak Dawson’ın yanağına dokundu. Bir an durduktan sonra elini omzuna doğru indirdi. “Seni nasıl yetiştirdiklerine bak. Annene ya da Tyson’a kızmam mümkün değil. Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

“Söylediklerim Eric’i affetmene yardım eder mi?”

“Sanmıyorum ama denediğin için sağ ol.”

Stone dışarı çıkarken, Jasmine de daireye giriyordu. Dawson ona çocukların kahvaltısı yaptığını söyledikten sonra yatak odasına geçti. “Konrad’ı haksız bir kavgada yenmedim.”

Ada, Mara’yı giydirirken başını kaldırarak bir saniyeliliğine Dawson’a baktı. “Biliyorum, İhtiyar. Neler hissettiğini ve yaşadığını anlayabiliyorum. Senin yerinde olsaydım daha az tepki veremezdim sanırım.”

Dawson, Ada'ya karşı kendini açıklamak zorunda kalmamasına her zaman şaşırıyordu. Karısının sahip olduğu sınırları bilmesine ve zaman zaman onları aşmasına rağmen Ada, onaylamadığı halde Dawson'ı anlama konusunda sıkıntı yaşamıyordu. Dawson hayatının büyük bir kısmını gizlenmekle, sır saklamakla ve olmadığı biri gibi yaşamakla geçirmişken yaşamının her anını paylaşacağı biriyle tanışacağını düşünmemişti bile. Ada'yı kalabalık bir davette siyahlar giymiş bir şekilde gördüğünde kabullenmenin ilk aşamasını başlatmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Ada, onun yüzüne uzanırken.

"Seni," dedi Dawson basitçe.

"Karşında dururken mi?"

"Her zaman."

Ada onu aşağıya doğru çekip dudaklarına sağlam bir öpücük bıraktı. Hemen yanlarında Mara'nın yatıyor olması sebebiyle istemeyerek ayrıldılar. "Toplum içindeyken çok iyi görünmemeye çalış. Aklım sende kalıyor," dedi Ada. Biraz olsun kötü görüneceğini umarak saçlarını dağıttı. Alnına dökülen saçları onu daha iyi gösterince Ada iç geçirerek parmaklarıyla düzeltmeyi denedi.

"Akşama görüşürüz," dedi Dawson. Eğilip kızını öptükten sonra ikizlere bir kez daha bakıp evraklarını alarak Aliz'i karşılamaya gitti. Amacı kimseye -özellikle de Aliz'e- rehberlik etmek olmasa da onun Aleut içerisinde rastgele dolaşmasını istemiyordu.

Stone, arabayı ormanın güneyine doğru sürerken normalden çok daha yavaş gidiyordu. Yolların buzlu olmasının dışında aklında dönüp duran düşünceler de önünü bulanık görmesine sebep oluyordu. Eric’le olan buluşmalarını bir süreliğine aklından uzaklaştırmak için radyoyu açtı. Kanallar arasında dolaşıp hiçbirinde karar kılamadı.

Kardeşi yaklaşık bir ay önce yaşadığı kulübeden ayrılıp daha düzgün bir eve taşınmıştı. Amerika sınırına yakın, insanların bölgesinde fakat onlardan uzak bir yerde yaşıyordu. Stone onu gerekirse tehditle uzakta tutacaktı. Tarafsızların arasına gidip yaşadığını ilan ederse daha derin bir araştırmamanın içine düşmeleri hiç de uzun sürmezdi ve kısa bir zaman içerisinde Stone’u da gitgide büyüyen ailesini de keşfederlerdi. Bunların birçoğunu da Eric’in bir zamanlar sahip olduğu konuşkan yanını hayata geçirerek başarırlardı.

“Sessizlik bana yardımcı olmuyor,” dedi Stone daha düzgün bir yola girdikleri sırada.

Felicia, kucağındaki bilgisayarın ekranını kapatarak yan döndü. “Oyun oynamak ister misin?”

“Sadece kıyafetler çıkacaksa,” dedi Stone bir tabelayı görmek için başını hafifçe eğerken.

“Trafik kameralarına yakalanmak istemeyiz. Pekâlâ, belki sana merak ettiğim birkaç şeyi sormalıyım.” Stone tepki veremeden Felicia, yola çıktıklarından beri aklında dönüp duran şeyleri birden döktü. “Kardeşinle olan buluşmada benim de orada bulunmam gerektiğine emin misin? Böyle ortamlarda fazla gerilirim. Ne yapacağımı bilemem ve mutlaka ama mutlaka tavrım ya fazlasıyla pasif ya da agresif kaçır. Asla ortasını bulamam.”

“Bir şey söylemene ya da yapmana gerek yok, cadı. Bencil olduğum farkındayım ve senden konuşmanı, aramızda koruyucu olmanı veya herhangi bir şey beklemiyorum, tamam mı? Sadece... Eric’le yüzleştiğimde artık hayatımda neyin ve kimlerin önemli olduğunu hatırlamam gerekiyor.”

“Fotoğrafımı da alabilirdin,” dedi Felicia ama Stone’un söyledikleri kalbini hiç olmadığı kadar yumuşatmıştı. Kelimeleri öylesine yalın bir gerçeklik barındırıyordu ki Felicia’nın herhangi bir sözünü yanlış anlaması mümkün değildi.

Stone, onun elini dudaklarına götürdü. “Belki uzaklaşmak istersin diye düşündüm.”

“Eksen Turu’na katılamayacağım için.”

“Sebeplerden biri buydu. Katılamayacaktın, boş vaktin olacaktı ve ben uzaktayken aklını saçma sapan şeylerle meşgul edecektin.”

“Ne gibi?”

“Arkadaşların bir programa dâhil olmuşken senin dışlanman gibi.”

Felicia, onun tam on ikiden vurmasına biraz bozulmuştu. Duygularını bu kadar bariz yaşamadığını düşünüyordu. “Can sıkıcı bir durum ama sebebini anlıyorum. Güçlerimi kullanmam diğerleri için adil olmazdı ve ben de kullanmama sözü veremezdim. Bu birinin gün içerisinde asla kaşınmayacağına söz vermesi gibi. Böyle şeyleri düşünmez, yaparsın. Büyü de benim için öyle.”

“Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız. Normal bir kurt gibi eğitilmen senin için yeterli değil. Büyü gücünü de kurdunu da eşit derecede geliştirmelisin.”

“Şimdiye kadar kimse bunu yapamadı.”

“İlk olmanda bir sakınca mı var?” dedi Stone, bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırıp ona bakarken. Sevgilisinin farklı boylarda kesilmiş, koyu renk, dalgalı, kısa saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Yuvarlak büyük gözleri, siyah göz kalemiyle çevriliydi. Sağ taraftaki saçlarını kulağının arkasına ittiğinden sıra sıra taktığı küpeler güneşin ilk ışıklarında parlıyordu. Stone kendini saçma bir şekilde şanslı hissetti. Daha önce kendisini hiç şanslı hissetmemişti. Lider ailesinde büyürken bile.

“Bu güzel olurdu,” dedi Felicia, boğazını temizleyerek. Burnunu çekip önüne döndü. Parmaklarını kapalı bilgisayarın üstünde dolaştırdı. “Eric’i affetmeyeceğini söyledin ama o bunu bilmiyor, değil mi? Ateşkes yapmaya gittiğini zannediyor.”

“Bunu umuyor. Eric’e borçlu kalmak istemiyorum. Rahatsız edici bir durum.”

“Kardeşler birbirine borçlanmaz, Stone.”

“Hayatını mahvediyorsa kesinlikle borçlanır,” dedi Stone, rahat bir şekilde arkasına yaslanırken. Yollar daha düzgün bir hal aldığı anda araç sarsıntısız hızlanarak devam etti. “Eric, oyuncağını elde edememiş bir çocuk gibi babama gitti. Ona bir melez torunu olacağını söyledi. Dengesiz, eski kafalı bir adama bunu söylediğinde ne olacağını sanıyordu? Tüm köyü katletti, Felicia. Orada çocuklar, öğretmenler, şifacılar vardı. Ben vardım. Umursamadı. Doğmamış oğlumu hedef haline getirdi. Hiçbir iyilik, bu yaptığını affettirmeyecek.”

“Tamam,” dedi Felicia, onun yüzüne dokunarak. “Eric’i affetmek istemiyorsan bu senin bileceğin bir şey ama içinde nefret besleme. Bu yıpratıcı ve yorucu bir duygu. Onun yerine daha çok sevebilirsin. Oğlunu, torunlarını... Beni? Belki?”

Stone gülerek başını salladı. “Daha fazlasının mümkün olduğunu sanmıyorum, cadı. Her şeyimi altüst ettin. Bir damlasıyla daha başa çıkamam.”

Felicia uzanıp onu yanağından öptü. “Ben de seni seviyorum,” dedi.

“Bunun sana saçma geldiğini biliyorum. Mecbur hissetmediğini umuyorum,” dedi Ada. Franz tam karşısında oturuyor ve büyük ihti-

malle rahatsız değilmiş gibi davranıyordu. Bugün için sadece Ray'le buluşacaktı fakat Dawson'ın ısrarları yüzünden Ada, Franz'ın da gelmesini istemişti. Maritza'nın ölümünden beri Ada onun gülümsediğini hiç görmemişti. Tanıştıklarında ne kadar alaycı ve umursamaz görüldüğünü hatırlıyordu. Kardeşi, onun tüm hayatıydı. Babasının hırsları uğruna tedavi bile görememişti.

"Sorun değil," dedi Franz, önündeki manzarayı izlerken. Yüksek bir binanın en üst katındaydılar. Franz, Ray'le beraber buraya gelmiş, biraz sonra da Ada onlara katılmıştı. Ray, Ada'nın gelmesinden hemen önce lavaboya gittiğinden henüz masadaki yerine geçememişti. Franz, elini saçlarında dolaştırıp başını kaşıdı. Özensiz görünmesine rağmen hâlâ çekiciydi. Koyu renk saçları ve güneş vurdukça yeşile dönen ela gözleri vardı. Yüzü bir sanatçının hayran kalabileceği kadar keskin hatlara sahipti. Kirpikleri, bir kadının kirpiklerinin rimel sürüldüğünde bile olamayacağı kadar gürdü.

"Hiç kurt evlerinden birinde yaşamayı düşündün mü?" dedi Ada. Kollarını masaya yaslamış, hâlâ dikkatle Franz'a bakıyordu.

Franz, dudaklarını ısırıp Ada'ya döndü. "Leone'la mı aynı evde yaşamalıyım, yoksa Aleutlarla mı?"

"Sadece buradan, Kanada'dan bahsetmiyorum. Dünyanın her yerinde sürü evleri var. Onlardan birinde yaşayabilirsin. Leone'dan uzakta."

"Sürüye ait değilim. Hiçbir zaman olmadım."

Ada, tırnaklarını masaya vururken kapıya doğru baktı. Ray'den hâlâ iz yoktu. "Seninle ilgilenmeme izin ver," dedi bir anda.

Franz gülerek başını iki yana salladı. Neşeden uzak, hırıltılı bir ho-murtudan farksızdı. "Eğer senden sonra Leone aynı girişimde bulunmadıysa ailenin en küçüğü sensin, Ada. Bildiğim kadarıyla ben ortada bir yerdeyim. Leone'un tüm çocuklarıyla iletişime geçmemiz mümkün görünmüyor ama hiç değilse birkaçımız tanıştı."

"Umurumda değil. Uzun bir süredir Maritza senin tüm ailendi ve her şeyini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Ben de bir zamanlar aynı yerdeydim. Devam etmemi sağlayan, hayatıma aldığım kişilerdi. Onlar benim aileme dönüştü."

“Ölenlerin yerini mi doldurdular?” dedi Franz buna açıkça inanmadığını gösteren bir alayla.

“Hayır, asla. Bunu asla yapamazlar ama beni berbat bir noktada çakılı kalmaktan kurtardılar. Aynısını ben de senin için yapmak istiyorum. Maritza’nın yerini dolduracağımı sanmıyorum, sana vadettiğim şey bu değil zaten. Tek istediğim beni de kabul etmen. Maritza’nın yerine değil, onun yanına.”

Ada biraz hilekâr davranıyordu belki, söylediği sözlerin bir kısmı Dawson’a aitti. Dawson, Ada için bir şeyler hissetmeye başladığında ve bunu itiraf ettikten sonra Ada’nın kalbini kazanmak için uğraşmıştı. Asla Kerim’in yerini almak istemediğini, onun anılarına saygı duyduğunu ve sadece hayatındaki yerini paylaşmayı umduğunu söylemişti. Ada doğru kelimeleri bulmak konusunda iyi değildi, bu yüzden Dawson’ın sözlerini kullanmıştı fakat dürüstlüğü en az cümleleri kadar gerçektir.

Franz gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Dirseklerini masaya koyarak Ada’ya yaklaştı. Gözleri parlak fakat hâlâ insansıydı. “Kanada’ya geldiğinden beri her Av Dönencesi’nde seni korumak için oradaydık. Sonrasında mecburen karşına çıktık ve olaylar birbiri ardına geldi. Demek istediğim, ben seni çoktan kabul ettim. Sadece senin varlığın Maritza’nın yokluğunu unutturmuyor. Onu ben büyüttüm. Leone’un deneklerinden biri olmasın diye dayak yedim, iki kat çalıştım, kaçabilecek yaşa gelene kadar sabrettim ve onun kurdunu hayatta tutmak için gizlice eğitim almasını sağladım. Hiçbiri işe yaramadı. Çabaladığım o yıllar...”

“İşe yaramadığını nasıl söylersin? Sen olmasaydın Maritza tıpkı Ray gibi yıllarca işkence görebilirdi. En sonunda Leone’un bıçağıyla öldürdü; senin kollarında, kardeşlerinin arasında, yüzünde bir gülümsemeyle değil. Yaptığı ve yaşadığı hiçbir şeyden pişman olmadığından bahsetmiştin. Bu tavrınla ona haksızlık ediyorsun.”

“Psikoloji okumuştun, değil mi? Dosyanı görmüştüm.”

Ada nefesini bırakarak arkasına yaslandı. “O dosyayı görmeyen kaldı mı?”

“Sanmıyorum. İlgi çekici bir kaynak oldu.” Franz bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra elini uzatarak Ada’nın bileğini tuttu. “Ray’i kabul etmeye henüz hazır değilim ama sen benim kardeşimsin. Leone’u devirdiğimizde daha iyi hissedeceğime söz veriyorum.”

Ada gülümseyerek başını salladı. "Ayrıca üç tane yeğenin var. Onlar da senin ailen."

"Üç tane. Vay canına," dedi Franz. İçeceği yarısına gelene kadar arka arkaya yudumladı. Aynı kadının iki tane bebek doğurması takdir edilirken Ada'nın üç çocuğunun olması Franz dâhil herkese hâlâ şaşırtıcı geliyordu.

Ada omuz silkerken Ray'ın onlara doğru yürüdüğünü gördü. Daha dik durarak gülümsedi. Aynı zamanda Franz'ın da değiştiğini, daha dikkatli ve soğuk bir tavra büründüğünü fark etti. Ray konusunda Franz ve Dawson ortak düşüncelere sahipti. Franz'ın, evini Ray'e açmış olmasına rağmen yastığa başını koyduğunda bir gözü açık uyuduğuna emindi.

"Burası güzel bir yer," dedi Ray, Franz'ın yanına oturduğu sırada. Gün geçtikçe toparlanıyordu. Hem Franz'dan hem de Ada'dan daha uzundu. Solgun teni yavaş yavaş renk kazanıyor, daha sağlıklı görünüyordu.

Ada, ellerini birleştirirken ilgili gözleri Ray'ın üzerindeydi. "Sana açıkça bir şey söylemek istiyorum. Dawson ve birçok kişinin senin hakkında hâlâ şüpheleri var."

"Bu fazla açık oldu," diye mırıldandı Franz.

Duyduklarına aldırmadan elini sallayan Ada, dikkatini Ray'den ayırmıyordu. "Başkaları beni ilgilendirmiyor fakat aileme katılacaksan -ki ben bunu istiyorum- Dawson'ın fikirleri önemli. Sık sık karşılaşacaksınız. Sana aynı soruları, farklı kelimelerle soracak. Onayını alana kadar çabalaman gerekecek. Bunu kaldırabilir misin?"

"Bir yere ait olmak için ödeyeceğim buysa," deyip omuz silkti Ray. "Elbette."

"Güzel," dedi Ada. Rahatlamıştı ve bunu fazla belli etmediğini umdu. Göz ucuyla Franz'ın onaylamaz bir şekilde başını salladığını gördü. Bir kurdun duygularını açıkça yaşıyor olması düşmanlarına yazılı bir zayıflık listesi vermekten farksızdı. "Benim de hâlâ bazı sorularım var fakat bu bir test değil, sadece merak ve seni daha iyi tanıma çabası."

Ray anladığını belirten bir şekilde başını salladı. "Sorun değil. Tedbirli olmanızı takdir ediyorum. Bu size saygı duymamı sağladı," dedi

gülümseyerek. "Çocuklarını tanımayı çok isterim fakat zamandan bol başka bir şeyimiz yok. Onay alana kadar bekleyebilirim."

Ada, omzunu kaşırken kısaca Franz'a baktı. Önerceği şeyin yanlış anlaşılmasından çekiniyor olsa da konuşmak zorunda hissetti. "Murat'la düzenli olarak konuşman faydalı olacaktır. Bana hâlâ yardım ediyor ve işinde çok iyi. Yorucu, uzun ve her yönden yıpratıcı bir süreçten geçtin. Destek alırsan daha sağlıklı olur."

"Eğer bu seni memnun edecekse..."

"Evet ve söz veriyorum sana, şu anda tahmin ettiğinden daha çok fayda sağlayacak." Ada, bir parmağını kahve fincanının ağzında dolastırırken başını hafifçe eğdi. Merak ettiği yığınla soru vardı. Bunları bencillik ve kişisellik sınırını aşmadan nasıl sorması gerektiğinden emin değildi. Genellikle karşısındakinin düşüncelerini pek de umursamadan aklındakini dillendirirdi fakat şimdi Ray söz konuşuyken daha dikkatli olmalıydı. "Leone'un elinde olduğunu ve biz gelene kadar o zindandan çıkmadığını söyledin. Ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun?"

"Bir ömür gibi geldi. Uzun, çok uzun bir ömür. Beni oradan çıkardığınızda merak ettiğim ilk şey takvimdi ve hangi yılda olduğumuzu öğrendiğimde sadece şaşırdım. Altı yıldan biraz fazla olmuştu. Altı yıl. Kurtlar için hiçbir şey. Benim içinse..." deyip tarif edemedi omuzlarını kaldırdı.

"Ondan öncesinde okuldaydın, değil mi?" dedi Franz, ilgisiz görünmesine karşın. "Seni araştırırken izini bir üniversiteye kadar sürmüştük."

"Beni mi araştırdınız?"

"Şimdi değil," dedi Ada, Franz konuşmayınca. "Bir süre öncesine kadar Franz ve Maritza seni arıyordu. Leone'un çocuklarından birini daha bulmuşlar fakat onu öldürmek zorunda kaldılar. Soyundaki ala kurt gücünü kullanmaya çalışan ama bunda başarısız olan kadınlarda ölümcül hasar kalıyor. Maritza ve ölen en büyüğümüz, Leone'un zorlamasıyla güçlerine erişmeye çalışmıştı."

Ray başını eğerek sessiz kalırken Franz ve Ada göz göze geldiler. Ray'e aklını toparlayacağı kadar zaman verirlerken hiç kimse konuşmuyordu.

Ada, botlarının içinde parmaklarını hareket ettirdi ve kaşınmamaya çalıştı. Gerginliğinin en büyük belirtisi buydu. "Üniversitede öğretim görevlisiydim. Mitoloji üzerine çalışmalarım var. Ben..." Gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. "Leone yaklaşık on beş, yirmi yıl arayla yeni bir deneğe ihtiyaç duyuyor. O süre boyunca gözlemlediği kişinin güçlerini açığa çıkarması üzerine çalışıyor ve yeni verileri işliyor. Altı yıl önce beni hapsedtiğinde yıllardır etrafımda olduğunu öğrendim. Onu hiç görmemiştim ama hakkımda her şeyi biliyordu."

"Nerede doğdun?" dedi Ada.

"Bunu bilmiyorum aslında. Kendi başımın çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar birçok Remus evi değiştirdim. Annemle ya da sizin haricinizde hiçbir akrabamla tanışmadım. Belli bir yaşa geldiğimde bazı sorular sordum fakat o kadar ev değiştirmiştim ki kimse geçmişimi hatırlamıyordu. Kimsenin yanında beni önemseyeceği kadar uzun süre kalamadım. Benim hatıralarıma ya da geçmişime değer vermiyorlardı. Doğal olarak..." dedi pek de önemsemeden.

"Sen de insanlar arasında mı yaşamaya başladın?" dedi Franz.

"Pek sayılmaz. Kurdumu bulup eğitimimi tamamladıktan sonra geçmişimi araştırmaya başladım. Bulduğum ev, merkezden uzak, ufak bir sürü halinde yaşıyordu. Sayımız en yoğun zamanda bile otuzu geçmiyordu. Elimin altındaki kaynaklar yeterli olmadı. Önce şehir kütüphanelerinden, sonra da üniversitelerden yardım almaya başladım. Orada öylesine çok zaman geçiriyordum ki herkesle tanışıyordum. Son sınıf öğrencilerinden biri, benim derslere katılmadığımı fark etmiş. Aslında çok da önemli değil. Sonuca gelmem gerekirse..."

Ada, elini kaldırarak onu durdurdu. "Burada seni sorguya çekmiyoruz, daha iyi tanımaya çalışıyoruz."

"Tamam," dedi Ray. Sürekli hareket halindeki ellerini masanın üstüne koyarak sabit kalması için uğraştı. "İnsanların kaynakları kurtlar hakkında birçok gereksiz ve yanlış bilgilerle doluydu fakat dikkatli incelediğimde doğru noktaları ayırt edebiliyordum. Kütüphanede geçirdiğim akşamlardan birinde Sarah karşıma oturdu. Elinde iki tane kahve vardı. Bir tanesini sessizce önüme koyup kendi kitaplarını açtı. Orada ne kadar

çalıştık bilmiyorum. Sıradaki kahveleri ben aldım. Ertesi gün yine aynı masaya oturduk ve farkında olmadan bir düzen yaratmıştık. Merhaba ve hoşça kal haricinde doğru düzgün konuşmuyorduk bile. Kütüphaneyi ilaçlama için birkaç saatliğine kapatmaları gerektiğinde bir şeyler yemeyi teklif etti. Bir kurt gibi avlanmaya başladığımdan beri normal yemek yememiştım fakat hayır diyemedim. Benim üniversiteye, hatta liseye bile gitmediğimi öğrendi. Kurtların arasında eğitim almıştım fakat insanların sisteminde hangi seviyede olduğumu belirleyemedim. Bazı programlara yazılmam ve birkaç sınava girmem için uğraştı.”

“İnsanların sistemine kayıtlı mısınız?” dedi Franz ona dönerken. Bura-ya geldiklerinden beri, aslında sabah uyandıklarından beri, ona ilk defa dikkatle bakıyordu.

“Sahte kimlik oluşturmak zor olmadı. Üniversiteye kayıt olduğum sıralarda Sarah da mezuniyetiyle uğraşıyordu. Yerel bir hastanede işe başladı. Harika bir doktor olacağına emindim.”

Yanlarına gelen garson kahvelerini tazelerken, Ada sonu kötü bitecek bir hikâyeye kendini hazırlamaya çalışıyordu. Ray, Sarah’yla olan ilişkilerini ve geçmişini anlatırken mutlu görünüyordu fakat Ada bu mutluluğu tanıyordu. Kelimelerin etrafını saran hüznün, güzel anıları buğulandırıyordu. Ada, Kerim’i andığı her an hâlâ böyle hissediyordu.

Garson uzaklaştığında, Ray içeceğinden birkaç yudum alarak zaman kazandı. “Tanışmamızda olduğu gibi ilişkimizin devamında da her şey kendiliğinden gelişti. Sarah öylesine huzur doluydu ki onun etrafında olmak yeterliydi. Aynı evde yaşamaya başladık. Tereddütsüz bir şekilde mitolojiyi seçmişim. İnsanların bizi efsanevi varlıklar olarak görüp mitolojiye yerleştirdiğini öğrendiğimde çok eğlenmişim.”

“Sarah’ya kim olduğunu söyledin mi?” dedi Ada.

“Beraber eve çıktıktan sonraki ilk dolunayda fark etti. Sırlarım olduğundan şüpheleniyordu fakat daha fazla saklamadım. Ona her şeyi anlattığımda biz...” Şakağını kaşıyarak hafifçe güldü. “Bir süreliğine ayrıldık. Kabullenmesini hızlandırmak için dönüşüm geçirdim. Belki ani bir tepki verdim, bilmiyorum. Onu korkuttum. Hissettiği şaşkınlığı ve korkuyu çabuk atlattı fakat ondan böyle bir sır saklamam sorun haline dönüştü. Tahmin edileceği gibi...” derken bir kez daha mola verdi.

Ada başını önüne çevirerek kendi kabullenişini hatırladı. Ali'yle birlikte kaçırılıp Aleut'a getirildiklerinde Peratha ve Gavin onlarla konuşmuştu. Yalan söylememiş ya da kandırmamışlardı. Gavin dönüşüm geçirdiğinde Ada'nın tüm hücreleri yanmış, yerine daha canlıları yerleşmişti. Şimdi düşündüğünde içindeki kurdun ilk kez o anda silkelenip başını kaldırdığını fark ediyordu.

"Sarah şefkatli fakat inatçıydı. Ateş kadar inatçı," dedi Ray başını sallarken. "Onu ikna etmem, kurdumun kontrol altında olduğunu anlatmam zaman aldı. Başlangıçta yapmam gereken şeyleri yaptım. Adım adım süreçlerden bahsettim ve güçlülük de olsa sonraları beni dinlemeye başladı. Yeniden barıştık ve eve geri taşınmak için kaldığım otelden eşyalarımı almaya gittiğimde Leone karşıma çıktı."

"Ala kurt gücünü sadece kadınlar kullanabiliyorken, Leone neden senin peşindeydi? Ya da senin?" derken kısaca Franz'a baktı Ada.

"Mesele sadece ala kurt gücünü kullanmak değil," dedi Franz, sandalyesinde aşağıya doğru kayarken. "Hepimiz ala kurt genine sahibiz ve Leone o genin detaylarını, şifresini istiyordu. Ray ve Sarah'nın ayrıldığı anda saldırmamasının sebebi de buydu muhtemelen. Eğer ilişkileri devam etseydi Leone beklemeye devam ederdi."

"Ne zamana kadar?" dedi Ada anlamadan.

"Sarah bir kız çocuğu doğurana kadar." Ray homurdandığında Franz söyledikleri için üzgün olsa da gerçekler bunlardı. "Onun aklı böyle çalışıyor."

Peratha, Creon'u bahçede gördüğünde oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Ağaçların oradaki banklarda oturmasına rağmen, Creon yanına uğramak yerine spor salonunun büyük giriş kapısına yönelmişti. Peratha karışmaması gerektiğini hissettiği halde kendine engel olamadan ayağa kalktı. Creon ve Gavin'in aynı odada bulunmasından hoşlanmıyordu. İkisini de sevmesine rağmen birlikte tehlikeli olacaklarından fazlasıyla emindi.

Creon'a, Gavin'in ofisine girerken yetişmişti. Sevgilisiyle Aleut'ta karşılaştığına şaşırmış görünen Creon, ışıklar saçarak gülümsedi. Peratha nefesini tutarak onu her gördüğünde, düşündüğünde içinde oluşan hisleri yüzüne yansıtmadığından emin oldu. Şu anda ciddi olması gerekiyordu.

Kapıyı açamasın diye elini uzatarak Creon'a yaklaştı. "Çocukları içine soktuğu ölüm tuzağını engellemek için burada olduğunu söyle," dedi.

Creon başını eğerek hafif bir nefes aldı. Peratha'nın serin kokusu içine dolarken gülümsemesi donuklaşmıştı. "Elbette, kar tanem. Benden şüphelen mi var?"

Gözlerini kısarak başını kaldıran Peratha ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Tamam. Küçük sohbetinize ben de katılmak istiyorum öyleyse."

"Nasıl istersen," dedi Creon kapıyı açarken.

Gavin konuşmalarını duymamış gibi davranmamıştı bile. İkisine de yaramaz bir çocuk gibi gülümserken rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, sağa sola sallanıyordu. "Kavga etmek için henüz çok erken değil mi? Daha beş dakikadır falan sevgilisiniz."

"Tanıştığımızdan beri kavga ediyoruz. Beni sevdiğini böyle ifade ediyor," dedi Creon. Masanın etrafında dolaşarak Gavin'in yanına geçti. Bir elini masaya koyarak eğildi. Gavin babasını bulmak için Creon'dan yardım istediğinden beri aralarında gizli bir ateşkes vardı. Daha doğrusunu söylemek gerekirse Dawson gizlice Creon'a haber vermiş, Gavin'in kabul etmekten başka şansı kalmamıştı. Babalarının kardeş olması hâlâ şaşkınlık verici bir durumdu, bunu kabullenip konuşmaya dahi başlamamışlardı.

"Hâlâ o saçma sapan yarışmayla mı uğraşıyorsun?" dedi Peratha masanın önündeki eski demir sandalyeye otururken.

"Bu benim projem. Kötümserliğimle mahvedemeyeceksin," dedi Gavin parmağını uzatarak.

"İptal olması için elimden geleni yapacağım. Nasıl olacağını henüz bulamadım ama zamanım var, değil mi?"

"Tabii." Gavin saatine bakarak dirseğini masaya yasladı. "Yaklaşık dokuz saat kadar."

"Erkene mi aldınız? Av Dönencesi yargılamalarından sonra başlayacağını sanıyordum," dedi Peratha ayağa fırlarken.

"Dawson işlemlerin uzun süreceğini bildirdi. Tanımlanamayan ceset yüzünden," derken ayaklarını masanın köşesine uzatarak üst üste attı. Creon masanın diğer köşesine oturmuş, bilgisayarı kendine doğru çevirmişti. İddia oranlarını ve listede kimlerin olduğunu inceliyordu.

"Ne kadar yardımsever olduğunu bilirim." Peratha, Gavin'in bileğini tutarak saatine baktıktan sonra aceleyle dışarı çıktı.

Gavin, kollarını bağlayarak Creon'a döndü. "Kime bahis oynayacaksınız?" dedi.

"Buna karşı olmam lazım. Sevgilisinin isteklerine saygı duyan bir adamım."

"Yani?"

"Bahis koyamam. Açığa çıkarsa..."

"İsimsiz kayıt kabul ederim."

"Teo. Gün sonuna kadar ortaya ne sürdüğümü sana bildiririm. Kolay gelsin."

Gavin, ayaklarını indirirken başını sallayarak gülümsedi. Peratha ve Ada haricinde kimse Eksen Turu'na karşı değildi. Gavin böyle devam etmesi konusunda kararlıydı. Turda bazı sorunlar çıkacağını biliyordu. Hiçbir eğitmen sorunsuz bir şekilde bundan çıkabilmiş değildi. Şimdilik iyimser düşünecekti. Tur hakkında herkesin sandığı kadar umursamaz ve rahat değildi. Yine de yapılması gerektiğinin farkındaydı. Bu süreç uzadıkça huzurunu kaçırmaya devam edecekti. Bir an önce her şeyin kesinleşmesine ihtiyacı vardı.

"İçeri gir," dedi Gavin. Kapıda kıvranıp duran kişiye sesini duyurmak için bağırıyordu.

Kapı yavaşça açıldığında Eva, küçük aralıktan başını uzattı. "Seni rahatsız ettim," dedi.

"Evet. Şimdi de sebebini söyle."

Eva derin bir nefes alıp adım attı. Kapıyı arkasından kapatarak sırtını yasladı. Elleri arkasında, her an kaçmaya hazırdı. Deborah'yla geçirdikleri süre boyunca Eva, mecburen Gavin'le de karşılaşılıyordu. Deborah, Eva'ya eğitim ve uyum sağlama konusunda ne kadar yardımcı oluyorsa Gavin, ondan bir o kadar uzak duruyordu. Eğitimine bilerek karışmıyor, özel hayatıyla ise sadece ilgilenmiyordu.

Bir süre boyunca Eva konuşmayınca, Gavin dikkatini tamamen ona verip oturmasını işaret etti. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Evet." Eva istemese de Gavin'in söylediğini yapmak adına sandalyeye oturdu. "Henüz dönüşemedim fakat grubumdakilerden daha iyiyim.

Hayatta kalmayı minderlerin üstünde, eğitilmiş kişilerden değil, tecrübeyle öğrendim. Ve senin de sık sık söylediğin gibi tecrübe her şeydir, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Eksen Turu'na katılmak istiyorum."

"Ben turu organize ediyorum ve öğrencilerimin hepsi feragatnameyi imzaladığı sürece katılabilir fakat senin eğitmenin ben değilim. Ada izin vermediği sürece programımda yerin yok."

"Sen Ada'dan daha yetkilisin."

"Bu doğru," dedi Gavin ayağa kalkarken. Masanın önüne geçip Eva'nın karşısına oturdu. "Senin ve grubundakilerin sorumluluğunu Ada'ya vermemin bir sebebi vardı. Ona bir arkadaşı ve eğitmeni olarak saygı duyuyorum. Sizin hakkınızda en iyi kararı vereceği konusunda şüphem yok. Eğer işin içine ben girersem yaptığı her harekette onayımın olup olmadığını düşünecek. Bunu istemiyorum."

"Peki hata yaparsa?"

"Elbette hata yapacak Eva, aptal olma." Gözlerini kapatarak konuşmanın kontrolünü kazanmaya çalıştı. Eğer Eva'yla böyle konuştuğunu Deborah ya da Ada duyarsa başının belaya girmesi işten bile değildi. "Tamam, daha doğru ifade edeyim. Ada hata yapacak, ben de hata yaptım. Belki hâlâ yapıyorum. Bence mükemmel bir eğitmenim ama kim-senin fikirlerini değiştiremem sonuçta."

"Ama fikirlerini yüksek sesle söylemelerine engel oluyorsun."

"Hıh," dedi Gavin, yarım bir şekilde gülümseyerek. "Bunu bilerek yapmıyorum."

"Evet, bilerek yapıyorsun."

"Tamam, bilerek yapıyorum."

Eva ellerini ovuştururken sandalyenin ucunda oturuyor, dikkatli gözlerini Gavin'den ayırmıyordu. Ona öylesine saygı duyuyordu ki bu biraz da olsa korkmasına sebep oluyordu. Deborah'nın korkması için bir sebep olmadığını defalarca söylemesine rağmen Eva buna engel olmıyordu. Buraya geldiği ilk günlerden beri Eva'ya kendisinden büyük

öğrenciler bile dikkatle yaklaşıyordu. Ne kadar vahşi olduğunu gördükçe ona mesafeli davranıyorlardı. Eva'nın hiçbir itirazı yoktu. Kimseyle arkadaş olmak istemiyordu. Hatırlamamasına rağmen bir sürüsü, ailesi ve arkadaşları olduğuna emindi.

"Öyleyse birbirimizi anlıyoruz," dedi Gavin. Bir an önce işine dönmek istiyordu. Çocuklarla iyi anlaşamazdı. Baba olmak istememesinin tek sebebi Deborah'nın ikiz doğurma ihtimali değildi en nihayetinde.

"Ben seni anladım, tabii," dedi Eva omuz silkerek. "Ama senin beni anladığını söyleyemem."

"Lafın gelişi öyle söyledim. Seni anlamak zorunda değilim."

"Peki," dedi Eva, iç geçirerek. Gavin elini sallayıp çıkmasını işaret ettiğinde, Eva çabucak emre uydu.

"Beni karşılamaya gelmen ne kadar güzel," dedi Aliz, Dawson'ın yanında yürürken. Birlikte zindanlara indikleri sırada, Dawson ısrarla meslektaşını görmezden geliyordu ve onun aksine Aliz, bugün konuşkan olmaya karar vermiş gibiydi.

Zindanların tutsak bölümünü geçerlerken Aliz adımlarını yavaşlatarak içeri göz attı. Verdikleri cadı savaşının izleri hâlâ duvarlardaydı ve Thomas ile Akira hücrelerinde nefes almak haricinde bir yaşam belirtisi göstermeden duruyorlardı.

"Onların cezası kesinleşti sanıyordum."

"Aleut ceza sistemine ilgin için teşekkürler," dedi Dawson, cebinden anahtarlığı çıkarırken. "Thomas ve Akira'nın cezası kesinleşti fakat uygulanmadı. Kimse aceleye gelmesini istemiyor. Uygun bir zamanda, hakkını vererek yapmak istiyoruz."

"İşini seviyorsun."

"Bence net ve amacını ortaya koyan bir iş yapıyoruz. Sen sevmiyormusun?" derken önündeki kapıyı açtı. Ağır demir kapıyı omzuyla iterken Aliz'e baktı. "Hobi olarak mı cellat oldun?"

Aliz, ona bakarken sadece gülümsedi. Neşeli değildi fakat kesinlikle gerçekti. Yorgun, anlamlı ve gizemliydi. "Sebeplerimi paylaşmam gerekiyor mu?"

"Lütfen paylaşma," dedi Dawson içeri girerken.

Mahzene girdiklerinde Aliz, etrafına bakınarak ortada duran masaya doğru yürümeye başladı. "Şu anda devasa bir buzdolabının içinde miyiz?"

"Öyle."

"Umarım davette yapılacak yemekler buradan gelmez." Aliz ellerini pantolonun ceplerine sokarak Dawson'ın örtüyü kaldırmasını bekledi. Gri, kirli örtü, altındaki parçalanmış beden yüzünden yeni izlere sahipti. Kurumuş lekeler siyaha dönük bir kırmızıydı. Dawson'ın örtüyü dikkatle kaldırmasının sebebi dramatik bir etki yaratmak için değil, örtüye yapışmış olabilecek vücut parçaları yüzündendi.

"Daha berbat şeyler görmüşsündür ama burnundan nefes almamaya çalış," dedi Dawson.

Aliz bu söylediğini birçok sebepten dolayı komik bulmuştu. Elleri hâlâ cebinde dururken parçalanmış yüze doğru eğildi. Önce burnu kopmuştu. Saldırganın ilk hedefi. Gözlerinden biri kayıp, diğeri ise tam olarak bulunması gereken yerde değildi. "Üzerindeki kıyafetleri sen mi çıkardın?" dedi Aliz, bedeninin kalanına bakarken. Bacaklarından birinin hâlâ vücuduna bağlı kalmasının sebebi masada yatıyor olmasıydı. Kemik ve kas dokularından ibaret parçalar, doğru açılarla metal masaya yerleştirilmişti.

"Kıyafeti yoktu. Öldürüldüğü sırada dönüşmüş olduğunu tahmin ediyorum."

"Pelerini hangi renk?"

"Kahverengi," dedi Dawson. Poşet içindeki pelerini masanın altından çıkararak Aliz'e doğru attı. Aliz, poşeti yakalayıp paketinden çıkarırmadan pelerini incelemeye başladı. "Üzerinden kişisel bir şey çıkmadı," diye devam etti Dawson. "Dövme ya da ona benzer bir şey de yok. Kokusu tanımlanamadı."

"Parmak izi sistemimizin olmaması kötü, değil mi?" dedi Aliz. Poşeti olduğu yere koyup bir kez daha cesede doğru eğildi.

"Hiçbir kurt parmak izini gönüllü olarak veri tabanına kaydetmez."

Aliz, buna karşı çıkamadan omuz silkti. "Bucky olması seçenekleri pek de daraltmıyor. Kimsenin hâlâ kayıp birini aramıyor olması tuhaf değil mi? Belki de yakınlarından biri kişisel amacı uğruna onu Av Dönencesi'ne sürükleyip öyle öldürmüştür. Bunun en az bir kez planlandığını biliyorum," derken hâlâ cesedin üzerine eğilmişken gözlerini kaldırarak Dawson'a baktı.

"Konrad'ı Av Dönencesi bahanesi olarak öldürmedim."

"Eşsiz karına âşık olduğu için öldürdün, biliyorum."

Dawson, bu konuda daha fazla konuşmaktansa burnunu çürümeye başlayan cesede daldırmayı tercih ederdi. "Fikrin nedir?"

Aliz, ensesini ovuşturarak doğruldu. Ahşap raflardan birinde gördüğü eldiven kutusunu çekerek bir çift aldı. "Dionne, dünyanın her yanındaki Remus evleriyle bağlantıya geçilmesini sağladı. Kayıp biri varsa bildirecekler fakat evlerden birinde kayıtlı değilse..." Refleks olarak iç geçirdiğinde içeri hâkim olan keskin çürük kokusu içine doldu. Nefesi kesilerek öksürürken elini salladı. "Kaç gündür burada vakit geçiriyorsun?" dedi.

"Olayı kapatmayı isteyecek kadar çok," dedi Dawson kollarını bağlarken.

Mavi eldivenleri çekiştirerek kesik bir nefes alan Aliz, bir çift de Dawson'a doğru attı. "Yaraların hepsini tek tek kontrol edeceğiz. Diş, pençe ya da başka bir iz kalmış olabilir."

"Bunları zaten yapmadığımı mı sanıyorsun?" dedi Dawson. Yine de eldivenleri giyerek cesedin diğer tarafına geçti. "Bu durum araştırmalarını aksatmayacaktır umarım."

"Hassas düşüncen için teşekkürler. İşimi takip ediyorum, asla aksatmam."

"Eminim ki aksatırsan kimse zarar görmez. Hatta tam tersi, birkaç kişi hayatta kalabilir."

Aliz ellerini metal masaya yaslayarak Dawson'a baktı. "Kaba davranmak için özellikle çaba harcıyor gibisin. Önceden böyle değildi, hatırlıyor musun? Sen beni görmezden gelirdin, ben de seni. Hayat ikimiz için

de gayet başa çıkılabilirdi. Şimdi ne değişti? Karın benden nefret ediyor diye sen de ediyorsun. Beş yaşında mıyız, yoksa büyüdüğünü düşünen yetişkinler mi?”

Dawson kaşlarını çatarak başını kaldırdı. “Bunu nereden duydun?”

Aliz, yaptığı hatayı geç fark etmiş olmasına rağmen kalp atışlarının değişmediğine, renginin sabit kaldığına emindi. “Neyi?” dedi.

“Söylediğin son cümle. Beş yaşında mıyız, yoksa büyüdüğünü düşünen yetişkinler mi?”

“Pek de komplike bir cümle sayılmaz. Öylece aklıma geldi,” dedi Aliz omuz silkerek.

“Hayır.”

“Evet.”

Dawson gözlerini kısarak yavaşça doğruldu. Aliz’in yalan söylediğine yemin edebilirdi fakat bunun tek bir izine dahi rastlamıyordu. “Yalan söylemeyi ne zaman öğrendin?”

“Konumuzla ne alakası var?”

“Terliyorsun.”

“Çünkü cesetten buhar yükseliyor.”

“Ceset eksi yirmi derece. Kelimelerin yalan fakat tepkilerin dürüst. Aleut eğitimcilerinden biriyle tanışıyorsun. Hangisi?”

Aliz gülerek bir adım geriledi. “Aleut eğitimcilerinin yalan söyleme konusunda öğrencilerinize ders verdiğini mi söylüyorsun?”

“Elbette. Sizinkiler vermiyor mu?” dedi Dawson ve Aliz’in konuyu değiştirmesine izin vermedi. Eldivenlerini çıkarırken ona doğru yürüdü. “Kaç yaşındasın? Bunu daha önce hiç sormadığımı ya da konusunun açılmadığını sanıyorum.”

“Neden yaşından konu açılacaktı ki?”

Dawson gözlerini Aliz’den ayırmadan avucunda topladığı eldivenleri çöp kutusuna attı. Cesedin üstünü kapatırken başka bir şey konuşmamışlardı. Aliz, merak ettiği şeyler olmasına rağmen bir an önce buradan

gitmek istiyordu. Dawson'ın arkasının dönük olduğu sırada Aliz, elinin tersiyle alnını ovuşturup kendini yatıştırırmayı denedi. Yeniden yüz yüze döndüklerinde Aliz her zamanki tavrına sahipti.

"Nereden başlamak istersin?" dedi Aliz. Eldivenlerini sıyırarak kapıya yöneldi. Hareketlerinin aceleci ve tereddütlü görünmediğini umuyordu.

"Lanston'ın ortak araştırmalar için tahsis ettiği odaya geçelim. Evrakların çoğu orada." Dawson kapıyı kilitleyerek anahtarı cebine koydu. Durumu hızlandırmak için şimdiye kadar elde ettiklerini anlatmaya başladı. Bir yandan da Aliz'in geçmişine nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu. Belki karısının kuzeni yardım ederdi. Ada'nın Remus olmasının faydalarından yararlanabileceği aklına gelmezdi. "Av Dönencesi bittiğinden beri cesedin bulunduğu bölgede dolaşan herkesle konuştum. Liste uzun, listedeki her kişi en az on kişinin daha eklenmesine sebep oluyor. Şimdiye kadar yabancı birini gören yok. İnsan haliyle en azından. Kurt formundayken ayırt etmek güç olabiliyor. Av heyecanının etkisiyle..."

"Yanılmış olabilirler," dedi Aliz bıkkınlıkla.

"Demek birbirinizin cümlelerini tamamlıyorsunuz. Ne kadar da sevimli," dedi Peratha.

Aliz omzunun üzerinden Peratha'ya bakarak tek kaşını kaldırdı. "Aleur'un her deliğinden sen çıkıyorsun."

"Burası benim," dedi Peratha basitçe. "Her bir deliğiyle beraber."

Dawson araştırma odasının kapısını açtığında, Aliz içeri girerek onlardan uzaklaştı. Kapıyı çekerek kapatan Dawson, Peratha'yı da alarak koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Daha çok dekoratif amaçlı olarak oluşturulmuş üç metrekarelik balkona çıktılar. "Duyguları araştırmak, konuşmak ya da onlar hakkında yorum yapmak benim işim değildir fakat senin yaptığın yorumlar benim hayatımı riske atabilir."

"Ne gibi?" dedi Peratha. Dikbaşı bir şekilde kollarını bağladı.

"İmalardan hoşlanmam."

Peratha nefesini bırakırken bir eliyle balkon demirine tutundu. "Aliz'e karşı sempatin var," dedi.

"Sempati mi?"

"Bu kelimeye yabancı olmanı anlayışla karşılıyorum, Dawson ama sadece ikiniz varken aranızdaki aurayı görebiliyorum ve bu sen değilsin. Yani, her zamanki sen değilsin."

"Dikkat et. Söylediklerine çok dikkat et."

Peratha, balkon demirini daha sıkı kavrarırken Dawson'a yaklaştı. Aralarında bir nefeslik mesafe vardı. "Senin mimiklerini, tavırlarını, sözlerinin altındaki anlamları tanıyorum. Bundan gurur duymuyorum ama nefes alışından ruh hali analizini bile yapabilirim. Beni kandırmaya çalışma. Kendine dahi inkâr ediyorsun, sorun değil ama savurduğun hiçbir tehdit Ada'yla konuşmama engel olmayacak."

"Sen delirdin mi?" dedi Dawson şaşkınlık içerisinde. "Söylemeye çalıştığın şey-"

Gözlerini deviren Peratha, onun konuşmasına engel oldu. "Aliz'le aranda bir kıvılcım olduğunu ima etmiyorum. Kör ve ruhu çalınmış biri bile senin karına umutsuzca âşık olduğunu anlayabilir. Evlendiniz, çocuklarınız var ama hâlâ onu gördüğünde şaşırıp mutlu olabiliyorsun."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Aliz'leyken bizden birinin yanında olduğun kadar rahatsın. Tamamen huzurlu değil fakat yabancılarla olduğundan daha yakın. Anlatabiliyor muyum?"

"Hayır."

Peratha, gerginliğini yatıştırmak için saçlarını kulaklarının arkasına itti. Dawson'la konuşmanın ne kadar zor olduğunu her zaman unutuyordu. "İstedğin gibi açık konuşacağım. Aliz'le aranızda romantik bir şey yok fakat Ada'nın bildiğinden daha farklı bir ilişkiniz var. Karın, öldürmek için yıllardır uğraştığı kişiyle bu kadar yakın olduğunu biliyor mu?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Dawson yüzünde bir gülümsemeyle.

"Şantaj. Şantaj yapıyorum. Daha önce yapmamıştım," dedi yerinde kıvrınarak. Rahatsız bir şekilde kollarını bağladı. "İstedğim bir şey var."

"Belli ki." Dawson başını iki yana sallayarak bahçeye göz attı. Dilini alt dudağında dolaştırıp Peratha'ya döndü. "Şantaja gerek yok, Peratha. Benden istediğin bir şey varsa, elbette yaparım."

"Eksen Turu'nu iptal etmeni istiyorum."

"Asla olmaz. Yıllardır bunu görmek için bekliyorum. Ortaya bahis koydum," dedi omuz silkerek. Peratha gözlerini kıstığında Dawson boğazını temizledi. "Bunu bilmene gerek yoktu tabii. Yani... Eksen Turu'na engel olmazsam Aliz'le aramda var olduğunu sandığın şeyi Ada'ya söylemekle mi tehdit ediyorsun?"

"Evet."

"Tamam, inatçı bir tavrın var fakat birine şantaj yaparken daha net olmalısın. Açık kapı bırakmamak için. Bir gün bunun üzerinden geçeriz. Şimdi işim var." Dawson geri dönmek için kapıya yöneldiğinde Peratha kolunu kavradı. "Şantajda ısrarcı olmak çaresizlik belirtisidir. Zayıf gösterir," dedi Dawson.

"Eksen Turu'nu iptal et, yoksa buradan doğruca Ada'nın yanına gider, oldukça renkli bir anlatım sunarım."

"Söylediklerine inanmaz."

"İnanmasını sağlarım. Aramızdaki köprüyü oluştururum. Biliyorsun, şu tetikçi ve silah bağı."

"Yanlış anladın," dedi Dawson sabırla. "Sana inanır. Buna şüphem yok. Sahip olduğunuz bağ sayesinde bunu başarırısın. Söylediklerinde dürüst olduğunu ve inandığın bir şeyi savunduğunu görür fakat ima ettiğin şeyi benim yapmadığımı bilir. Ada'yla canım sıkıldığı için evlenmedim, Peratha. O benim, ben onunum. Birbirimizden şüphe duyacağımız kadar basit bir şey değil bu." Peratha duyduklarına surat asarak başını çevirdiğinde, Dawson işi olmasına rağmen onu orada bırakamadı. "Gavin'e bir şey olmayacak, öğrencilere de öyle. Söylediğime güven."

Peratha alaycı bir ses çıkararak saçlarını omzundan geriye itti. "Bir sorun çıkacak. Ben bunu görebiliyorum, Ada görebiliyor. Geri kalanınız kör olmuşsunuz. Böyle şeylerde hissettiklerim genelde doğru çıkar, Dawson. Gavin inatçılığı yüzünden iptal edilmesini öne sürmeyecekse bunu biz yapmalıyız."

"Haklı bir gerekçe sunmadan mı? Bu Gavin'i zayıf ve yetersiz göstermekten başka işe yaramaz. Ve Gavin bu konuma düşeceğine başından

vurulmayı tercih eder." Peratha, Dawson'a hak vermek zorunda kalmıştı. Eğer statüsüne zarar verecek bir şey yaparsa Gavin onu asla affetmezdi. Dawson balkondan çıkmak üzereydi ki Peratha'yı o şekilde bırakamayıp geri döndü. "Eğer erteleme ya da iptal için Gavin'i kötü göstermeyecek bir gerekçe bulursan sana yardım edeceğim."

"Söz mü?" dedi Peratha zayıf bir sesle.

"Söz."

Peratha, tamamen çözüme ulaşamamış olsa da bir yol olduğunu ummak istiyordu. Aklındaki kötü senaryolar bulanıklaşırken yeniden nefes alabildiğini hissetti. Dawson'a kısaca sarılıp geri çekildi. "Teşekkür ederim. Bir yolunu bulacağım."

"Güzel. Bir daha beni tehdit etme."

"Eğlendin ama, değil mi?"

"Evet ama ters etki yaratmayacağını bilemezsin."

Dawson, koridora çıkıp oradan da araştırma odasına girdi. Duvarlarında Edd'le ilgili bazı kanıtlar duruyordu hâlâ. İnce, uzun masada açık duran iki tane bilgisayar vardı. Bir duvarın tamamı raf ve dolaplara ayrılmıştı. Gün geçtikçe artan evraklarla doluydu. Remus ve Aleut'un, kâğıt üzerinde barış sağlamış ve bazı olumlu adımlar atmış olmalarına rağmen hâlâ çatışmaları vardı. İki evin de karıştığı bir suç ortaya çıktığındaysa araştırmaya hem Dawson hem de Aliz müdahale etmek zorunda kalıyordu. *Daha çok evrak işi*, diye düşünmeden edemedi Dawson.

Ada, saatler sonra hâlâ Ray'le konuştukları masada oturuyordu. Ray'in anlatacak çok şeyi, kapatacağı devasa bir boşluk vardı. Sarah'dan bahsettiği her seferinde cümleleri kesiliyor, özlemle gözlerini kapatıyordu. Ada, ona Leone'dan kurtulduktan sonra Sarah'ya ulaşip ulaşmadığını sormuştu fakat Ray henüz buna hazır olmadığını söylemişti. Sarah'nın karşısına kırık dökük çıkmak istemiyordu.

Telefonu çaldığında Ada, elini kaçınıcı olduğunu saymadığı içeceğinden çekerek cebine uzandı. Aramayı yanıtlayıp kulağına götürdüğünde Franz, Ray'e başka bir soru soruyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Dawson merhaba yerine.

"Olabildiğince," dedi Ada. Ne kadar süredir burada olduklarını bilmediğinden telefonu indirip saati kontrol etti. "Peratha ona destek olmadığım için bana kızgın mı? Eksen Turu'nu durdurmaya çalışıyordu."

"İptal için gerçek bir sebep bulmaya çalışıyor ve beş saatten az zamanı kaldığı düşünülürse başarılı olabileceğini sanmıyorum."

Ada da öyle düşünmesine rağmen Peratha'nın haklı olduğunu biliyordu. Hiçbir şey onlar için kolay ya da planlandığı gibi gitmezdi.

"Orada başka bir sorun yok, değil mi?" dedi Ada neden aradığını merak ederek. İkisinden biri kısa süreliğine dışarıdayken çok nadiren telefonla konuşurlardı.

"Evet, Franz hâlâ yanında mı?"

"Karşımda."

"Telefonu ona verir misin?"

Ada kaşlarını çatarak telefon ekranına baktıktan sonra Franz'a uzattı. "Dawson seninle konuşmak istiyor." Franz farklı bir tepki vermeden telefonu aldığı anda, Ada bir kez daha şaşırdı. Dawson'la Franz'ın sık sık konuştuğu hissine kapılmıştı ve Franz ayağa kalkıp masadan uzaklaştığında bundan emin oldu.

"Dinliyorum," dedi Franz, aşağıya inen merdivenlerin başında dururken. Etrafında öyle yoğun bir insan akışı vardı ki Ada'nın tüm sesler içerisinden onları duyabileceğini sanmıyordu.

"Ada'nın onu korumama ihtiyacı yok," dedi Dawson girişe gerek duymadan. "Sadece benim değil, kimsenin korumasına ihtiyacı yok. Yalnızca herkes gibi o da işin içine aile girdiği zaman kafa karışıklığı yaşayabiliyor. Ray konusunda dikkatli olması için onu uyardım."

"Ama seni dinlemedi."

"Aslında dinledi ama yine de duygularıyla hareket edecek. Hisler yanıltır, gerçekler sabittir. Ray'e güvenmiyorum. Beni anlayacağını düşünüyorum. Gözün üstünde olsun ve sıra dışı bir şey görürsen bana haber ver."

"Ada, Ray üzerinde eğitimini kullanıyor. Buna ne dersin?"

"Ray'i dövmüyor, değil mi?"

Franz uzun zamandır ilk kez gerçekten gülerek başını salladı. "Hayır. Diğer eğitimini. Sanırım Ray'e psikolojik destek olmaya çalışıyor. Murat'tan yardım alabileceğini söyledi fakat bu işi kendi üstlenmek istiyor gibi." Omzunun üstünden baktığında Ada'nın Ray'e gülümsediğini gördü. "Ada'yı naif biri olarak tanımlamam fakat ailesinden biriyle karşılaşınca dengesi bozuluyor."

"Tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum."

"Pekâlâ. Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler," dedi Dawson ve başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdı.

Franz, masaya geri döndüğünde telefonu masanın üzerinden Ada'ya itti. "Kocan merhaba ve hoşça kal gibi kelimelerin varlığına inanmıyor gibi."

"Pratik davranmayı seviyor," dedi Ada telefonu cebine geri koyarken. "Sana ne söyledi?"

"Tipi yaklaşıyor. Ondan önce yola çıksan iyi olur," derken oturmada Ray'e döndü. "Biz de geri dönelim. Yapmamız gereken şeyler var."

Ada, gözlerini Franz'dan ayırmıyordu fakat ondan bir şey öğrenemeyeceği kesindi. İnsanların arasında ve Ray'in yanında açığa çıkmaması gereken şeyler olması da mümkündü. Hesabı ödedikten sonra birlikte dışarı çıktılar. Ada, arabanın anahtarlarını çıkarıp elinde çevirirken Franz, Ray'e kendi arabalarına geçmesini işaret etti.

Ray'in içeri girip kapıyı kapatmasını bekledikten sonra Franz, Ada'ya döndü. "Leone'la ilgili yapacaklarımızda sırada ne olduğunu konuşmalıyız. Ray bizim için önemli bir avantaj sağlıyor. Bunu değerlendirmemiz lazım."

"Ray'i kullanmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Franz duraksayarak. "Aynı fikirde değil miyiz?"

"Yani..." Ada yerinde kıpırdanarak arkasındaki arabaya yaslandı. "Üzgünüm, evet, aynı fikirdeyiz. Sadece sen daha net kelimelerle ifade ediyorsun. Tamam, şimdilik Aleut'a gitmem gerekiyor. İlgilenmem gereken bir konu var. Sonra senin evinde buluşuruz, olur mu?"

Franz başını sallayarak gülümsedi. "Dikkatli ama hızlı git. Fırtınaya yakalanmak istemezsin. Çocukları benim için öp."

"Olur," dedi Ada ona kısaca sarılırken. Geri çekildiğinde ikisi de kendi araçlarına geçti. Ada Kanada'ya geldiğinden beri birkaç şiddetli fırtına görmüştü. Zorunlu olmadıkça Aleut'tan uzaklaşmadıklarından fırtına

onları çok da etkilemiyordu. Ada, telefonuna Peratha'yı araması için sessizli komut verirken ana yoldan uzaklaşmış, insan kalabalığını arkasında bırakmıştı. Peratha'nın telefonu, etrafında hayalet gibi dolaşan kızlardan biri tarafından açıldı. "Peratha'yla görüşmek istiyorum," dedi Ada. Daha iyi bir görüş kazanmak için farları ayarlamaya çalıştı.

"Bir dakika bekler misin?" dedi kız hemen. Ada uzun sürmeyeceğini umarken bir dakika olmamıştı ki Peratha'nın kıza teşekkür ettiğini duydu.

"Müsait misin?" dedi Ada.

"Kendimi boğabilmeyi umarak banyo yapıyorum," dedi Peratha. Koltukaltlarına kadar köpüklü suya batmıştı. Etrafta koşturmanın işe yaramayacağını anladığından beri buharın zihnini yeniden harekete geçireceği hakkında olumlu düşünceleri vardı. "Bana yardım etmen gerekiyordu. Dört buçuk saatim var, Ada. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şiddetli bir tipinin yaklaştığını duydum. Şunu dinle," derken radyonun sesini açtı. Franz abartmamıştı, radyoda Kanada'nın belli bölgelerini keskin bir şekilde uyarıyorlardı. "Lanston'a bunun Eksen Turu için olumsuzluk yaratacağını söyleyemez miyiz? Sonuçta ekstrem bir durum."

Peratha başını yana eğerek gözlerini kapadı. "Bu kozu denedim. Lanston tipinin yaklaştığını günler öncesinden öğrenmiş. Öğrenciler için böylesinin daha iyi olacağını düşünüyor."

"Dalga geçmiyorsun."

"Hayır. Herkesin neyi var anlamıyorum, Ada. Kötü bir şey olacak."

"Biliyorum," dedi Ada. Ormana yönelen yola dönüş yaptı. Birkaç metreden fazla ilerlememişti ki tam yolun ortasında duran karaltı yüzünden ani fren yapmak zorunda kaldı. Lastiklerden ısıklık gibi keskin bir ses yükselirken frene rağmen araba biraz daha ilerledi.

"Neler oluyor?" dedi Peratha, küvetin içinde oturur hale gelirken. "Ada?"

"Seni arayacağım. Kapatmam gerekiyor." Peratha'nın daha yüksek sesle ve şiddetle konuşmasına rağmen Ada aramayı sonlandırdı. Araçtan

indiğinde keskin rüzgâr şiddetle yüzüne çarptı. Yüzlerce iğne tenine batarken ellerini paltosunun ceplerine sokarak bir iki adım attı. Dönüşme ihtimaline karşılık yüzüğünü başparmağıyla iterek gevşetti ve cebinin derinliklerine düşmesini sağladı. “Öne çıkman için sadece iki saniyen var,” dedi.

“Pek de dost canlısı değilsin. Beni görebileceğini sanıyordum.” Ada’ya bir metre kadar yaklaşan Ali’nin yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Dalgalı saçları her yönden esen rüzgârda sağa sola savruluyordu. Ceketinin yakalarını yukarı doğru kaldırmıştı. “Burayı hatırladın mı?” diye sordu. Başını ağaçların olduğu yöne doğru çevirmişti.

Ada’nın çok fazla düşünmesine gerek kalmamıştı. Yıllar önce tam bu yolda Ali’yle birlikte kaza geçirmişlerdi. Önlerine çıkan kurt, onları hazırlıksız yakalayıp yoldan çıkarmıştı. Bir ağaca çarpana kadar duramamışlardı ve Ada’nın hâlâ bilmediği şey, o ağaca daha hızlı bir şekilde çarpıp ölmemelerinin sebebi, Dawson’ın aracı arkadan yakalayıp yavaşlatmasıydı. Karşılarına çıkan kişinin ise Gavin olduğunu öğrendiğinde, Ada onunla kavga etmiş fakat aralarında henüz çok yüzeysel bir ilişki olduğundan başka hiçbir şey yapamamıştı. Tabii o zamanlar Ada’nın her birinden korkması da önemli bir etkiydi.

“Nostaljik mi hissediyorsun?” dedi Ada. Yüzüğü parmağına geri taktı. Rahat bir şekilde aracın kaputuna yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne koydu. “Buralardan uzaklaşacağını düşündüm.”

“Halletmem gereken şeyler var.” Ali buna değinmek istemeyerek Ada’nın yanına oturdu. “Ray’dan ne öğrendin?”

Ada kaşlarını çatarak ona baktı. “Neden merak ediyorsun?”

“Sadece ilgimi çekiyor.”

“Hayır.”

Ali, onu kandıramayacağını bildiğinden devam etmedi. Elini yumruk haline getirip hafifçe aracın üstüne vurdu. “Leone’la ilgili topladığın bilgilere ihtiyacım var,” dedi en sonunda.

“Bu benim intikamım, Ali.”

“Ölen benim kardeşimdi.”

“Beraber çalışabiliriz,” diye önerdi Ada omuz silkerek.

“Hayır, teşekkürler.” Ali bu öneriye gülerken parmaklarını buz gibi saçlarının arasından geçirdi. Kar taneleri kafa derisine ulaşabilecek kadar inatçıydı. “Zaman içerisinde neler başardığını gördüm. Farkında olmadan korkuttuğun ve geri çekilmesine sebep olduğun birçok düşmanı izledim. Elinden kurtulabilecek çok az şey var. Seni küçümsemiyorum. Bunu asla yapmam. İnsan halindeyken bile yapmadım. Sadece... o senin baban. Delinin teki, psikopat ve tam anlamıyla sadist. Doktor kimliğinin arkasına saklanan, işkenceden hoşlanan canının teki. Tüm bunlar, yaptıkları, onu öldürmen için iyi bir neden. Yine de babanın hayatını sonlandırmak istiyor musun?”

“O benim sadece DNA’ma katkıda bulundu. Gerçek babam değil. Tam anlamıyla değil.” Ada şaşkın bir halde doğrularak Ali’ye döndü. “Sen Leone’u öldüremeyeceğimi mi sanıyorsun? Sırf aramızda kan bağı var diye yaptığı şeyleri görmezden mi geleceğim?”

“Neden risk alıyorsun? Harika bir ailen, birbirinize saçmalık derecesinde sadakat duyduğunuz bir avuç arkadaşın var. Çocukların var. Yapma.”

“Dikkatliyim.”

“Bunu biliyorum ama elindekileri tehlikeye atmana değecek kadar nefret ediyor musun Leone’dan?”

“Bu sadece nefretle alakalı değil. İnsanları öldürüyorlar, Ali. Onlardan biri de sen olacaktın. Durmaları gerekiyor.”

“Şimdiye kadar kimse Leone’u durdurmayı düşünecek kadar insanları umursamadı. Bir miktar önemseyenler de Leone’a karşı yeterince kanıt toplayamadı. İtiraf etmesini sağlayacak kadar... Çünkü bunun olması lazım. Anlıyor musun?”

“Sınırlarımın zorlanacağını biliyorum. Yıllar önce Kanada’ya kadar peşimden geldiğinde kurtlarla ilgili tuhaf bir şey olduğunun farkındaydın ve yine, beni araştırmanın dışında tutmaya çalıştın. İşe yaramadı. Şimdi de yaramayacak. Benimle çalışabilir ya da tek başına devam edebi-

lirsin. Hiçbir şekilde benim kararım değişmeyecek.” Arabasının kapısını açtı. İçeri geçmeden önce Ali’ye baktı. Gözleri birbirini bulmuşken ikisi de bir süre konuşmadı. “Herkes seni öldü zannediyor, bu iyi bir avantaj ama ben de peşinde olduğumuz kişinin biyolojik kızıyım. Bu beni senin birkaç adım önüne koyuyor. Karar senin.”

“Çocuklarının ismini merak ediyorum,” dedi Ali oturduğu yerden doğrulurken.

Ada, konuyla ne alakası olduğunu bilmesine de cevap verdi. “İkizler Lyon ve Lenora. Üçüncüsü Mara.”

“Vera,” dedi Ali. Anahtarlarını cebinden çıkarırken kendi arabasına doğru yürüdü. “Kızın olursa ismini Vera koyacağını söylemiştin.”

“Aklımdan çıkmış olmalı,” dedi Ada. Dudakları mutluluk ve güzel anıların huzuruyla kıvrıldı. Lenora’nın gerçek isminin Vera olduğunu Ali’ye bile söyleyemezdi. Bu ismi sadece bir kez dillendirebilecek veya yazabilecekti ve bu da Lenora’nın gerçek ismin gücünü anlayabileceği yaşa geldiği zaman olacaktı. “İyi geceler.”

“Haberleşiriz.”

Ada, tekrar yola çıktığında Ali’nin birlikte çalışmayı kabullendiğini anlamıştı. Başka bir şansı olduğunu bilseydi, bu konuyu Ada’yla tartışmazdı bile.

Aleut’a ulaştığında tehlikeli ve kaybedilen bir kavganın ortasına düşmüştü. Peratha, öfke fırtınasına bürünmüş, spor salonunda tehditler savuruyordu. Gavin onu dinlemiyordu, Murat’sa ikisinin arasında kalmıştı. *Neredeyse eski günlerdeki gibi*, diye düşündü Ada istemsizce. O zamanlarda da Peratha sık sık kavga çıkarır, Ada’nın buraya layık olmadığını düşünürdü. Şimdi ikisinin aynı tarafta olması hayatın ne kadar beklenmedik olduğunun ufak bir kanıtıydı.

“Sana hesap vereceğim yanılışıma düşmen dehşet verici,” dedi Gavin. Sesi sakın fakat buz gibiydi.

Gavin ne kadar soğuksa, Peratha o kadar yakıcıydı. İşaret parmağıyla Gavin’in göğsünü dürterken Murat ikisinin arasından çekilmişti. “Benimle bu ses tonuyla konuşma, seni inatçı pislik.”

"İnatçı pislik mi? Tam bir prenses gibi küfrediyorsun."

"Sorun ne?" dedi Ada. Sessizce Murat'ın yanına gitmişti.

Murat, ebeveynlerin sahip olduğu bir bıkkınlıkla iç geçirdi. Bu grupta ebeveyn rolü istemsizce ona düşmüştü. En başından beri. "Gavin Eksen Turu'nu başlatmak için hazırlıkları hızlandırdı. Öğrencileri yerlerine göndermek üzere."

"Neden?"

Ada bunu fısıltıyla sormuş olmasına rağmen, Peratha şiddetle başını çevirip yanıt verdi. "Çünkü bunu durdurmak için uğraştığımı ve çok yaklaştığımı biliyor. Önüne engel çıkmadan idam sehpasının son çivisini çakmak istedi," dedi. Peratha'nın dikkati başka yöne çevrilmişken Gavin arkasını döndü. Öfkeden delirmiş olmasına rağmen hâlâ dikkatli olan Peratha, Gavin'in kolunu tutarak durmasını sağladı. "Bu zamana kadar senden çok az şey istedim. Sonuçta yeterince gücüm, hatırı sayılır güvenim ve sağlam bir politika geçmişim var. Ama bunu durdurman için neredeyse yalvardım. Bana arkayı döndüğüne inanamıyorum."

"Mecazen konuşuyorsun, değil mi? Arkamı dönmemin sebebi buradan uzaklaşmaktı."

"Şimdiden bahsetmiyorum, seni gerzek."

"İşte şimdi kırıcı olmaya başladın. Mahfer," dedi Gavin. Parmağını şaklatarak Peratha'yı gösterdi. "Küçük krizle ilgilen. Yapmam gereken daha önemli şeyler var."

"Senin için endişeleniyor, Gavin," dedi Ada. "Hepimiz öyle. Bunun bir eğitmen için dönüm noktası olacağının farkındayız ama çocuklar bu yıl çok fazla şey yaşadılar. İçlerinde Remuslar var, yakın zamanda bir Av Dönencesi'nden çıktılar ve onları bekleyen bir fırtınanın içine gidiyorlar. Olasılıklar senden yana görünmüyor. Eksen Turu'nu ertelemek zayıflık değil, akıllıca bir hamle olur."

Gavin, elleri cebinde dururken bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu ve bu hepsini -özellikle de Peratha'yı- biraz sakinleştirdi. Diğer yandan Gavin başka bir şey düşünüyordu. "Belki de sana çok erken sorumluluk verdim. Bunun altından kalkabileceğine inanıyordum fakat yapmam gereken şeyin gerekliliğini anlayamıyorsun."

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi Ada. Birkaç adım ilerleyerek karşısına geçti. "Beni eğitmen olarak seçmen hata mıydı?"

"Gavin-"

Gavin, Murat'ın devam etmemesi için elini salladı. Bakışlarını Ada'dan ayırmıyordu. "Eğitmenliğin birilerine emir vermek, gençlerin oradan oraya koşturmasını seyretmek ya da birkaç kişiye yumruk atmasını öğretmek olduğunu sanıyorsan... evet, belki de bir hata yaptım."

Ada gözlerini kısarak kollarını bağladı. Geri adım atmaya ya da tam tersi Gavin'in suratına kafasını geçirmeye çok yakındı. İki hamle de Gavin'in beklediği bir tepkiydi. Buna hazırlıklı görünüyordu. Sanki... bunu tercih etmesini bekliyordu. Ada onu öylesine iyi tanıyordu ki Gavin'in bunu hesaba katmaması komikti. "Sana sinirlenip başına gelecekleri uzaktan izleyerek ellerimi ovuşturmamı mı umuyorsun?"

Gavin homurdanarak gözlerini devirdi. "Lanet olsun," dedi. Arkasını dönüp ofisine giden koridora girdi.

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Peratha. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

"Yapılacak hiçbir şey kalmadı çünkü," dedi Murat. "Artık elimizden gelen tek şey Gavin'in yanında olmak, tamam mı? Bu süreci hasarsız bir şekilde atlatması için ona yardım edeceğiz."

Sonuç olarak yarım saat içerisinde hepsi ormanın girişine toplanmıştı. Öğrenciler, birbirleriyle şakalaşmalarına rağmen gergindiler. Aleut'taki herkes ve Remus'tan bir avuç kişi onları desteklemek için oradaydı. Ada, kalabalığı izlerken spor salonunun ağır cam kapılarını iterek içeri geçti. Fırtınanın uğursuz sakinliği ormana hâkimdi. Kapıları kapattığında insan gürültüsü kesildi. Arkadaşlarından bir kısmını görebiliyordu. Peratha'nın hemen yanındaki Creon'u, birkaç öğrenciyle konuşan Murat'ı ve Teo'ya sarılan Hilary'yi... Ada başını sallayarak koridora yöneldi. Birkaç hızlı adımla ofisin önüne kadar geldi. Kapıyı çalmadan girmesi tamamen dikkatsizlik ve alışkanlıktandı.

"Özür dilerim," dedi eli hâlâ kapı kolundayken. Ada ne yapacağını bilemez bir halde koridora göz atarken, Deborah başını çevirerek omzunun üzerinden ona baktı. "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Ada hemen.

"Elbette yalnız kalmak isteyecektiniz. Burada bir uyarı tabelası falan yok ama..."

"Gideceksin git, yoksa çeneni kapalı tut biraz," dedi Gavin, Ada'ya. Ellerini Deborah'nın yüzüne kaldırarak başparmaklarıyla tenini sevdi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Etmelisin. Çünkü bu," dedi Deborah parmağıyla bir kendini bir Gavin'i işaret ederken. "Benim hiç hoşuma gitmedi. Sadece seni biraz mutlu etmek içindi." Ada dudaklarını kıvrarak gitmeye karar vermişti ki Deborah geri çekildi. Darmadağın saçlarını düzeltmeye çalışsa da pek başarılı olamadı. Gavin, onun beline doğru kıvrılmış gömleğini doğal bir hareketle düzeltirken Ada, onun çok tatlı olduğunu düşündü ama bu yorumu içinde tuttu. Deborah, onu bir kez daha öpüp masanın üzerinden indi. "Bahçede görüşürüz," dedikten sonra kapıya doğru yürüdü. "Neden domates gibi kızardın? Dawson'la yaptığınız çocukları leylekler getirmedi, değil mi?"

"Hayır, bölünerek çoğalıyoruz. Biz hiç el ele tutuşmadık," dedi Ada sevimli bir şekilde iç geçirirken. Deborah kahkaha atarken parmaklarını tekrar saçlarından geçirdi. Ada onun uzaklaşmasını bekledi ve gergin bir şekilde kapıyı ayağıyla itti. "Yardım etmek istiyorum," dedi.

"Çünkü başka çaren kalmadı," dedi Gavin. Bir elini masanın üstüne yasladı. Deborah'nın sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu ve bu kesinlikle Gavin'e ihtiyacı olan tüm umudu vermişti.

"Senin ve ormanın içinde tehlikeli bir oyuna girecek arkadaşlarım için endişelendiğim için özür dilemeyeceğim."

"Hepsinin ismini tek tek sayarsan Eksen Turu'nu iptal ettiririm."

"Ne?" dedi Ada. Şaşkın bir halde kekelememek için sustu. Gavin bilmiş bir şekilde sırtıırken, Ada dişlerini sıkarak öne çıktı. "Tamam," deyip parmaklarıyla saymaya başladı. Kaç kişi olduklarını bile bilmiyordu ama denemeden pes edemezdi sonuçta. "Teo var, kesinlikle. Jordan, Kriean, Hank, Vinn... parmakları kürdan gibi olan kız."

"Bu onun ismi değil."

"Ama kürdan gibi."

"Evet, öyle. Antrenmanlarda bazen bana battığında bıçak falan sapladığını düşünüyorum. Konuyu dağıtma," dedi Gavin. "Devam et."

Ada'nın omuzları yenilgiyle düşerken ayağıyla önündeki tozları iteledi. "Tamam, onlar benim arkadaşım değil. Teo haricinde ve onun için gerçekten endişeliyim. Tabii senin için de. Lütfen Gavin..."

"Bu konuşma için çok geç."

"Tamam, biliyorum. Hiç değilse beni bu noktadan sonra dahil et. Söz veriyorum, daha olumlu ve anlayışlı yaklaşacağım."

"Hadi oradan." Gavin buna bir saniye bile inanmadığını gösteren bir şekilde güldü. "Ama tamam, ekibe girebilirsin."

"Zaten ekipten hiç çıkmamıştım, değil mi?"

Gavin, yüzünü ovuşturarak başını iki yana salladı. Hayatına Ada girmeden önce eğitmenlikten bu kadar zevk aldığını sanmıyordu... ya da bu kadar zorlandığını. Değiştirmek istemediği bir gelişmeydi. Onu tanıdığı andan itibaren çok uzun bir süre tam tersini düşünse de bu salonu ve içindekileri tek başına yönetmek istemiyordu. Eksen Turu'nu da öyle. Ada'dan bu konuda asla açık açık yardım isteyememişti. Fikirlerinin ne olacağını biliyordu fakat şimdi böyle bir konuşmayla kapısına gelmişken onu geri çeviremezdi.

"Bahçeye çıkalım, sana detayları anlatırım," dedi Gavin. Kapıya doğru yürüyordu ki Ada'nın hafifçe öksürmesiyle yerinde kaldı. "Ne var?" dedi.

"Sen biraz meşguldün sanırım ama Deborah daha hızlı davranmış." Sandalyenin üzerine atılmış olan tişörtü alarak Gavin'e fırlattı. "Yarı çıplak bir halde bahçeye çıkma. Henüz ergenlik çağında olan öğrencilerim seni bir süre daha böyle görmesin."

"Yani," dedi Gavin, tişörtü düzelterek giyerken. "Bence onların kaybı olur."

"Evet evet," dedi Ada. Bahçeye çıktıklarında öğrenciler hemen dikkat kesilmişti. Toplu halde durdukları yerde Ada fark ettirmeden onları saymaya çalıştı. Yirmiden sonra dikkati dağılmıştı. Hepsi iç içe duruyordu ve ders zamanlarını bölüştüklerinden onları hep parça parça görmüştü.

Lanston, kalabalığın saygıyla ikiye ayrılarak açtığı yoldan giriş yaparak Gavin'in yanına geldi. Sırtlarında çantaları olan öğrenciler tedirgin, korku dolu fakat kararlı görünüyorlardı. Lanston, her birine bakarken bir gün onların Aleut'un en iyi savaşçıları olacaklarını umdu. O an geldiğinde hâlâ hepsinin kendi sürülerinin ilkelerine bağlı bir şekilde yaşayacaklarını düşünmek hoşuna gidiyordu. "Üç hafta boyunca karşılaştığınız testler sizin için planlı olarak düzenlenenlerden fazlası olacak. Tipi yaklaşıyor, duymuşsunuzdur. Bununla, doğadaki hayvanlarla ve birbirinizle mücadele edeceksiniz. Av içgüdüleriniz hareketlenecek ve istemsizce birbirinizle yarışacaksınız. Sadece şunu unutmayın, üç haftanın sonunda siz hâlâ aynı evde yaşayıp eğitim gören bir avuç öğrenci olacaksınız. Birbirinizin rakibi, aynı zamanda en büyük gücüsünüz. Bol şans." Lanston başını sallayarak Gavin'e döndü. "Süreci ve aşamaları takip ediyor olacağım. Her gün için güncellemeye ihtiyacım olacak. Asistanının bunu aksatmamasını sağla," dedi.

Gavin, elleri arkasında dururken başını salladı. "Aksatmayacak," dedi.

Lanston uzaklaşırken Ada, Gavin'in kulağına eğildi. "Benden hâlâ hoşlanmıyor. İsmimi bile kullanmadı," dedi.

"Kapa çenen, asistan."

Ada gözlerini devirerek doğruldu. Gavin birkaç adım öne çıkarken, Ada beyninden önce içgüdüleriyle harekete geçti. Elleri pantolonunun arka ceplerinde dururken başını çevirdi. Yaşlı idam ağacının altında duran Dawson'ı gördü. Dawson, fark edildiği için mecbur hissederek kalabalığın arasına girip karısına doğru yaklaştı. Tam arkasında dururken bedeninden yayılan sıcaklık Ada'nın sırtını kapladı. Derin bir nefes aldığı anda Ada'nın tüm duyuları harekete geçti.

Dawson, hafifçe eğilerek yüzlerini yan yana getirdi. "Alev almak üzeresin. Benim için bir sıkıntı yok fakat etrafta bir sürü Azü var. Bu renginin görülmesinden utandığını da biliyorum. Anlamsız olsa da."

Bir süre önce öğrendiği yöntemle aura renklerini kontrol altına almaya çalışan Ada, bir kez daha nefes aldı fakat bu sadece Dawson'ın daha fazla kokusunu burnuna taşımıştı. Azüler kurtların hislerini yansıtan

aura renklerini görebiliyordu ve şu anda Ada'ya bakan her ak kurt onun hissettiklerini anlayabilirdi. "Biraz geri çekil. Ciddi durmaya çalışıyorum," dedi Ada fısıldayarak.

"Benden daha ciddisini bulamazsın," dedi Dawson. Dudaklarını Ada'nın kulağına yaklaştırdı. Ada botunun topuğuyla ayak parmaklarını ezdiğinde, Dawson gülerek geri çekildi fakat göğsü hâlâ karısının sırtına siper oluşturunuyordu.

"Tamam," dedi Gavin öğrencilerine bakarak. "Beni utandırmayın ve sakın amacınızdan sapmayın. Hepinizi izliyor olacağım."

Ada, kollarını göğsünde bağlarken başını iki yana salladı. "Gavin'in kelimelerle arası berbat. Şu yaptığı moral konuşmasına bak."

"Amacının bu olduğunu sanmıyorum. Ayrıca kelimelerle arası kötü olma birinciliğini kesinlikle sana verirdim."

Ada öfkeli gözlerini ona dikse de Dawson'ın donuk bir ifadeyle tam karşıyı izlemesinden anladığı kadarıyla pek de etkili bakmıyordu. Dawson'ın ciddiyetinin altındaki neşesini hisseden Ada, ona kızgın kalamıyordu. Böyle anlarda ona kızamıyordu bile. Uzaktan gören herkes Dawson'a yaklaşmaya çekinirdi fakat Ada onun sessiz kahkahalarını duyduğuna yemin edebilirdi. Uzanıp yanağından öptüğünde Dawson şaşırarak kaşlarını çatı. Arkadaşlarının yanında dahi sevgi gösterilerinden pek hoşlanmayan Ada, Dawson'ı hazırlıksız yakalamıştı.

Dawson dudaklarını birbirine bastırarak başını eğdi. "Sen Deborah'ya bölünerek çoğaldığımızı mı söyledin?"

"İnanmış mı? Hemen sana sormuş."

"Evet, çok ikna edici olmalısın."

Ada elinin tersiyle Dawson'ın koluna vurduktan sonra önüne döndü. Gavin herkesi gruplarına ayırmaya başlamıştı. Ada onun yanına giderek yardımcı oldu. Gruplar Remus ve Aleutlar olarak karışık oluşturulsa da Remuslar azınlıktaydı. Yine de Gavin, her grupta en az bir Remus olmasını garantilemişti. Her grubun kendi bölgesi vardı ve yerlerini sadece ilgili gruptakilerle Gavin biliyordu.

"Birbirinizin yoluna çıkacaksınız ama unutmayın, asıl hedef cinayeti kimin işlediğini bulmak. Amacınız karşı takımı saf dışı bırakmak değil, kendi grubunuzu birinci yapmak," dedi Gavin. "Sadece buna odaklanın."

"Bu sahte cinayeti üç haftadan daha kısa sürede çözebilirsek ne olacak?" dedi Teo.

Gavin yavaşça ona baktı. "Vay canına, Teo. Bu benim düşünemediğim bir şeydi," dedi. Teo utanarak başını başka yöne çevirirken, Gavin boğazından kaçan bir hırıltıyla önüne döndü. "Başka saçma sorusu olan var mı?" Kimse ağzını açmaya cesaret edemeyince Gavin, memnun kalarak başını salladı. "Hadi gidin şimdi," dedi.

Ormanın farklı noktalarından giriş yapmak için arkalarını döndüklerinde, Ada hızlı davranarak Teo'ya yetişti. Onun koluna dokunarak yüzüne bakmasını sağladı. "Ortada bir bahis olduğunu biliyor musun? Kimin ya da hangi grubun kazanacağına dair," dedi.

"Evet," dedi Teo. Bundan pek de rahatsızmış gibi görünmüyordu.

"Bahis koymadım fakat koyacak olsaydım kesinlikle tercihim sen olurdu. Dikkatli davran. Önüne çıkan her şeyin bir sebebi olduğunu düşün ama gereğinden fazla takılıp yenilerini kaçırma." Ada etrafına bakınarak Teo'ya biraz daha yaklaştı. "Sadece kendine değil, takımındaki- lere de dikkat et. Tipi başlamadan önce bir sığınak bul. Üç haftanız var. Acele etme ve gereksiz risk alma."

"Endişelenme. Sorun çıkmayacak." Teo bir koluyla Ada'ya kısaca sarıldı. "Teşekkür ederim," dedikten sonra ayrılarak kendi grubuyla birlikte ormana girdi.

Ada, derin bir nefes alıp arkasını döndü. "Başaracak," dedi.

"Sağlığı için umarım kazanır. Bahsimi ona oynadım," dedi Dawson. Cebinden telefonunu çıkarırken spor salonuna giren kapılardan geçerek gözden kayboldu.

Ada akşamın geç bir vaktinde Mara'yı emzirdikten sonra tekrar Aspor salonuna inmişti. Tüm gün çocukların bölgelerine doğru yürümelerini izleyen Gavin, ona kendi antrenmanları için kaçta gelmesi gerektiğini söylemişti. Ayakkabılarını ve kıyafetlerini çıkararak uygun olanları giymeye başladı. Bileklerinin biraz üstünde biten bir tayt ve ince bir tişört seçti. Dolabının derinliklerine sakladığı bir tokayla saçlarını topladıktan sonra havuzun yanına, oradan da kum torbasının karşısına geçti. Gavin gelene kadar ısınmayı planlıyordu. Cebine sıkıştırdığı şeritleri çıkararak ellerine sarmaya başladı. Salonun ışıkları minimum düzeydeydi. Köşeler karanlıkta kalıyor, sadece Ada'nın bulunduğu küçük alan loş ışıkla aydınlanıyordu. Cam kapılardan gelen ay ışığı, havuzdaki suyun dingin yüzeyinde parlıyordu.

Ada, şeritleri sarmayı yeni bitirmişti ki ayakkabılarını giymeyi unuttuğunu fark ederek arkasını döndü. Karanlıktaki silüeti gördüğünde önce yerinde sıçradı, ardından iç geçirdi. "Bunu nasıl yaptığını bana öğretmen lazım," dedi.

"Listeye ekleriz," dedi Dawson rahat bir şekilde yaslandığı yerden doğrulurken. "Programınızda ne var bilmiyorum ama bugün sıradan bir denge ve güç uygulaması yaparız diye düşündüm. Öncelikle..."

"Bekle biraz," dedi Ada elini kaldırarak. "Beraber mi çalışacağız?"

"Evet."

Ada bundan memnun olsa da şüpheli yanı ağır basıyordu. "Neden?" dedi. "Gavin'le ilgili bir sorun mu var? Benimle ilgili bir sorun mu var?"

Ada harekete geçmişti ki Dawson önüne çıkarak onu engelledi. "Hiçbir sorun yok. Birlikte çalışmamız için dünyanın sonunun gelmesi gerekmiyor. Önceden de çalışıyorduk, değil mi? Hatta burada ilk benimle çalışmaya başladın, değil mi?"

"Evet, tabii..." Ada gergin bir şekilde tişörtünün uçlarını düzeltti. Dudaklarını ıslatarak heyecanını bastırmaya çalıştı. "Tamam," dedi burununu çekerek. "Başlamadan önce bilmen gereken şeyler var. Birincisi, göğsüme darbe almamam gerekiyor. Mara'yı emzirmek zorundayım ve mümkünse bunu acı çekmeden yapmak istiyorum. İkincisi, doğumdan sonra toparlandığıma emin olmak istiyorsun. Bu yüzden buradasın, anlıyorum fakat ben iyiyim. Yeterince adil dövüşebilirsin."

Dawson, eşit olmak adına kendi ayakkabılarını çıkararak kenara itti. Ada'ya yansıtmadığını düşünmüştü ama evet, doğumdan sonra zayıf düştüğünü biliyordu. Bazı kurtlar ölürken onun sadece zayıf düşmesi Dawson'ı memnun etse de bir an önce eski haline kavuşmasını istiyordu. "Her şey gayet net," dedi Dawson. "Başlayalım mı? İlk darbe bedava. Bakalım ne kadarını hatırlıyorsun."

Ada başını hafifçe çevirdi. Öğrettiği her şeyi hatırlıyordu ve dahası, sadece öğrettikleriyle kalmamış, onları geliştirmişti de. Son hızla Dawson'ın üstüne koşup dizlerine saldırdığında Dawson memnun kalmıştı. *Rakibinin dengesini boz*, bu kesinlikle Dawson'ın ilk hedeflerinden biriydi. Dawson, söz verdiği gibi ilk darbeyi indirmesine izin vermişti. Ada, hemen ardından karnına yumruk atmayı denediğinde Dawson, onu engelleyerek dirseğini tuttu ve kolayca çevirip onu sırtüstü devirdi. Ada, ona arkasını dönmeden ayağa kalktığı sırada Dawson, solundan güç alarak sağ ayağını savurdu.

Üzerine uçan tekmenin hedefinden son saniyede çekilen Ada beklemeyen saldırdı. Ada ter, kan ve nefesten ibaret kalana kadar birbirlerine saldırmaya devam ettiler.

Karşılıklı durdukları sırada Ada, diliyle dudağının kenarındaki yarayı kontrol etti. Hassasiyetle sızlayan dudağı hafifçe şişmişti. Bir kez daha üzerine koştuğunda Dawson eğilerek yolundan çekildi. Ada, onun bu kadar zahmetsiz ve zarif dövüşmesinden ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Kalp atışları kulaklarını delegecek gibi atmasına rağmen kocası doğru düzgün terlememişti bile. Alnına düşen bir saç tutamını düzeltmesi ise Ada'yı tamamen çileden çıkardı. Dawson'ı şaşırtarak onun kucağına atladı. Belki biraz adi bir hareketti fakat Dawson'ın kocalık içgüdülerine oynadı. Neredeyse alışıldık bir hareketle Ada'yı kavrayan Dawson'ın elleri önce nazikti. Ada bacaklarını Dawson'ın beline sarıp dengesini bozarak onu devirdi ve sırtına sağlam bir darbe almasıyla ikisi de sarsıldı.

Gavin, elinde bir tabletle yanlarından yürüyüp geçerken başını ekrandan kaldırmıyordu. Kum torbasının askısında duran kapüşonlu hırkasını alıp omzuna attıktan sonra geri döndü. Ada ve Dawson hâlâ mücadele etmekteydi. Daha çok Ada. Gavin, ekranlardan birini büyüterek ofisine giderken, "Nabız noktası, Mahfer," dedi.

Ada, elini dümdüz bir hale getirerek Dawson'ın şah damarına vurdu ve kendisine iki saniyelik boşluk yarattı. "Teşekkürler," dedi Ada, Dawson'ın tutuşundan kurtulurken.

Gavin, ona bakmadan elini sallarken karanlık koridorda gözden kayboldu. Dawson, bacaklarıyla Ada'yı kaldırdığı gibi karşı tarafa fırlattı. Havada süzülen Ada, yere düşmeden saniyeler önce kendini toparlayarak düzgün bir iniş yaptı. Bir elini yere koyarak destek aldıktan sonra arkadaki ayağından ivme kazanarak yerinden fırladı.

Dawson, Ada kızgın bir mermi gibi kaburgalarına saldırmadan önce kolunu yakalayarak sırtına doğru kıvırdı. Yüzüne eğilip onun soluk soluğa kalmış halini inceledi. "Fena değil," derken boştaki elini uzatarak saçlarındaki tokayı çekti. "Hiç fena değil, Tüysüz."

"*Fena değil mi?*" dedi Ada. Hakarete uğramış gibi hissediyordu ve bu onu daha fazla sinirlendirdi.

Başını hafifçe geri çektiğinde, Dawson ne yapacağını anlayarak, "Hadi ama. Bu daha çok-" Ada'nın kafası, burnuna sertçe çarptığında yarıda kalan cümlesini birkaç saniye bekledikten sonra, "-senin canını yakacak," diye tamamladı.

Ada, burnunu iki yana oynatıp dudaklarını gererek uyuşuk acının geçmesini bekledi. "Yüzü kan içinde kalan sensin ama," dedi zafer gülümsemesiyle.

"Kafa atmayı seviyorsun."

"Evet, senin yüzünle kendi yüzümü buluşturmak her zaman için büyük bir zevk." Kendi etrafında dönerek kolunu Dawson'ın tutuşundan kurtardı. "Tatmin oldun mu?"

Dawson bu sorusuna gülerken Ada'ya yaklaştı. Farklı türlü bir tehditle. Ada'yı kavrayıp duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Antrenmanın bittiğini anlayan Ada, tişörtünün ucuyla Dawson'ın yüzündeki kanı temizledi. Eğilip hafif bir öpücük bıraktı. "Daha iyi mi?"

"Emin değilim. Bir kez daha öp."

Ada gülerek yüzünü onun yüzüne yasladı. "Bir dakika, gerçekten," dedi mümkün olduğunca geri çekilirken. Buna rağmen yüzleri arasında birkaç santimden fazlası yoktu. "İyiydim, değil mi?"

Dawson, onu mutlu görmeyi seviyordu. Hem de çok. Bunun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Yine de Ada'nın mutluluktan çok gerçekliğe değer verdiğini biliyordu. Bu yüzden dürüstçe yorum yaptı. "Birçok kişiden çok daha iyisin. Burnumu kanatıp beni birkaç saniyeliğine de olsa devirebilecek pek fazla kişi yoktur."

"Ama hâlâ yeterli değilim."

"Böyle söyleyemem. Sadece daha iyi olabileceğini biliyorum. Bunu sende görebiliyorum. Kızmak yok."

"Kızmadım," dedi Ada. Elini kaldırarak Dawson'ın yüzüne dokundu. Saçlarını okşayıp onu daha fazla kendine çekti. İnce kıyafetlerinin altında Dawson, Ada'nın tüm hatlarını kendi vücudunda hissediyordu. Bedenleri mükemmel yapboz parçaları gibi birbirine yaklaşıırken dudakları da ahenk içindeydi. Ada'nın bu kadar heyecanlanması çok komikti. Kendini tutamadan gülerken Dawson hafifçe geri çekildi. "Affedersin," dedi Ada hâlâ gülerken. "Affedersin. Öpmeye devam et."

"Dudaklarımı komik bulduğun için mi?"

Ada, Dawson'ın dudağını hafifçe ısıtırıp kendi dudağındaki yarığın bir benzerini bıraktı. "Delicesine komik," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, Dawson."

"İşte şimdi bir sorun var. Sen bu cümleyi sık sık kurmazsın. Yani gösterirsin ama söylemezsin," derken eli Ada'nın tişörtü içinden kendine yol bularak yukarı tırmandı. "Ben de seni seviyorum, Tüysüz. Delicesine."

Ada artık gülmüyordu. Nefes nefese de değildi, çünkü solukları donup kalmıştı. Dawson'a sımsıkı sarıldı. "Odamıza gidelim. Duş almamız gerekiyor."

"Bunun için odanızı kullanacağınızı duymak beni biraz rahatlattı," dedi Gavin, yine onlara bakmadan dışarı çıkarken.

Ada, Dawson'ı iterek ondan kurtulmaya çalıştı. Yüzü kıpkırmızı kesilirken Dawson onu daha sıkı tutup hafifçe çevirdi. Sevimli bir hareketle elini kavradığında Ada farklı bir şekilde heyecanlandı. Dawson, bu basit ve içten davranışlarının Ada'yı nasıl etkilediğini fark etmiyordu bile. Sadece içinden geldiğince davranıyor ve Ada için her şey oluyordu.

Daireye çıktıklarında parmak uçlarında yürüyerek yatak odasına geçtiler. Çocukların odasından Jasmine'in masal anlatan sakin sesini duyabiliyorlardı. Ada, kıyafetlerini çıkarıp duşun altına girmişti ki Dawson'ın da yanına geldiğini gördü. "Ne yapıyorsun? Sıranı bekle," dedi elini kapıya doğru sallayarak.

"Zamandan kazanmamız lazım. Hayat kısa," dedi Dawson suyu açarken.

"İki yüz yaşında birinden duymayı beklemediğim sözler. Hadi ama, sahiden. Bundan pek hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü çok saçma. Duşa temizlenmek için girersin ve sen bunu... abartıyorsun."

"Abartıyor muyum? Temizlenmeyi mi?" dedi Dawson gülerek. Ada dışarı çıkacakken Dawson onu tutarak suyun altına çekti. "Açık fikirli ol. Bu konuda düşüncelerini değiştirebilirim." Eline döktüğü şampuanla Ada'nın saçlarına dokunduğunda su tahminlerinden biraz hızlı ısınarak

ikisini de rahatsız etti. Ada suyun derecesini düşürürken, Dawson özen ve dikkatle karısının saçlarını şampuanlıyordu. "Hoşuna gittiğini itiraf et," dedi Dawson alnını öperken.

"Biraz," dedi Ada ama ses tonu ve gevşeyen kasları onu ele veriyordu. Parmaklarını Dawson'ın dudağında, ısırarak açtığı yarada dolaştırdı. "Bunun için kusura bakma. Sanırım kendimi biraz kaptırdım."

Dawson, başparmağıyla Ada'nın kaşına doğru inen köpüğü sildi. "Acımıyor bile. Sorun değil," dedi. "Eksen Turu bittiğinde diğer eve gitmeye ne dersin? Mara için yeterli süt bırakırsın ve sadece bir günlüğüne uzaklaşırız, olur mu?"

Ada ellerini Dawson'ın omuzlarına koyup birini göğsüne doğru indirdi. Sakin görünüşüne rağmen kalbinin nasıl gürültüyle attığını hissetti. "Diğer ev," dedi emin olamadan. "Ormanın dışındaki evi mi kastediyorsun? Şimdi de gidebiliriz. Bir süredir oraya uğramamıştık ama..."

"Hayır, kuzey ışıklarını izlediğimiz yeri kastediyorum."

Ada, başını yukarı kaldırarak Dawson'a yaklaştırdı. "Benimle dalga geçme. Orayı aldın mı?"

"Almamı istemiştin. Tamamını özel alana çevirmedim, iyi işleyen bir sistemi var. Otel olarak faaliyetini sürdürüyor fakat oraya gittiğimizde kaldığımız ev tamamen bize ait. Etrafta birkaç tane daha ev..." Ada onu öpmeye başladığında Dawson, devamını dinlemek istemediğini anlamış oldu. Suyun sakinleştiren sesi kalp atışlarına karışıyordu. Duvara çarp-tıklarında Dawson, elini Ada'nın yüzüne koyarak hafifçe geri çekildi. "Duş konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Ada belli belirsiz mırıldanarak yeniden dudaklarına uzandı. Dawson onu çevirerek kontrolü devraldığında Ada nerede olduklarını bile unutmuştu.

"Bunları giymeye bayılıyorlar," dedi Ada, Lenora'nın tulumunu düğmelerken. "Harika görünüyorsun." Kızının ellerinden tutarak ayaklarının üstüne kaldırdı. Biraz sonra aynısını Lyon'a da yapmıştı. Biraz ötesinde Peratha, Mara'yı dizlerine yatırmış küçücük elleriyle oynuyordu. Saat henüz çok erken olduğundan Ada, Peratha'ya minnettardı. Sabahın bu saatlerinde kimse üç tane çocukla uğraşmaya gönüllü olmazdı.

“Çocukların eğitimlerine devam edecek misin?” dedi Peratha, sandalyesinde hafifçe sallanırken.

“Evet. Diğerlerine katılamadıkları için üzgün ve sinirliler fakat hiçbirini oraya yollayamazdım. Yaşları küçük olduğundan, savunma ve saldırı eğitimi, programlarında çok fazla yer kaplamıyor. Tarih, fizik, sosyoloji gibi şeyler öğrenmek zorundalar. Zannettiğim kadar zamanımı almıyorlar.” Lenora sürekli takılıp durduğu battaniyesiyle Ada’ya doğru koşup ona çarparak sarıldı. Ada çekmecedan aldığı küçük tarakla kızın saçlarını taramaya başladı.

“Gavin’e yardım edecek misin?” dedi Peratha, Mara’yı dizlerinden kaldırarak omzuna yaslarken. Ada onun, farkına varmadan bebeklerle ne kadar iyi anlaşmaya başladığını fark etti. Peratha ilk başlarda çekingen ve kararsız olsa da şimdi bunu doğal bir şekilde yapıyordu.

“Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama evet. Yardım etmem gerek.”

“Biliyorum. Yapabileceğim bir şey olursa haber ver.”

“Pekâlâ,” dedi Ada, Lenora’dan sonra Lyon kucağına zıpladığı sırada. Tuhaf ve komikti fakat sıralarını beklemeyi öğrenmiş gibiydiler. “Bana Creon’dan bahset. Etrafta sadece ikiniz varken yaptığınız egzersizlerden bahsetmiyorum. Aranızda bundan daha fazlası var, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Peratha omuz silkererek. Bunu sıradan ve umursamaz bir tavırla söylemeye çalışsa da pek başarılı olamadı. Mara rahatsız bir şekilde kıvrılıp ağlamaya başladığında, Peratha onu kavrayıp Ada’ya uzattı. “Süt zamanı. Senin için üzülüyorum, ayaklı buzdolabı gibisin.”

Ada gülerken Mara’yı kucağına aldı ve Peratha’nın kalktığı yere oturdu. “Senin için sürekli buraya geliyor ve sen de oraya gidiyorsun. Sadece politika ve iş birliği için değil, aynı zamanda Creon’un her şeyini merak ettiğin için de Remus’u gönüllü bir şekilde ziyaret ediyorsun.”

“Gönüllü demezdim ama evet, onu tanımaya çalışıyorum ve bunu sandığımdan daha fazla istiyorum. Bana mecbur hissettiği için değil, aklından geçtiği için gülümsüyor. Akrobalarımı veya konumumu umursamıyor. Dahası kimse bunun için onu cezalandıramaz.”

Peratha pencere kenarına oturduğunda, Lenora onun yanına gitti. Eteklerinin arkasına geçip ipek kumaşın arasına karıştı. “Tüysüz!” diye

bağırdı Lenora kumaşların içinden çıkışı bulamayınca. Lyon ona yardıma gittiğinde Peratha gülmekten eteklerini toplayamadı.

“Sürekli böyle giyinirsen çocuklarımın başını belaya sokarsın işte,” dedi Ada bir eliyle Mara’yı desteklerken.

“Çok komikler,” dedi Peratha. Günlerdir ilk defa neşesinin yerine geldiğini hissetti ve Eksen Turu’nu duyduğundan beri ilk defa başka bir şey düşünüyordu. Lyon sonunda Lenora’yı kurtardığında ikisi de Ada’nın dizlerine yapışmak için koştu. “Gününün çoğunu nasıl başka bir yerde geçirebiliyorsun? Seni çok özlemiş görünüyorlar,” dedi Peratha, elbisesini düzeltirken.

“Ben de onları özlüyorum. Bu kadar çalışmamı ve çabalamamı sağlayan şey de onlar. Hayatta kalmak bir yana, kendime de çocuklarıma da burada bir yer bulmak zorundayım. Burada işleyen bir sistem var fakat yabancılar için pek de kolay olduğu söylenemez.”

“Sen yabancı değilsin.”

“Evet, öyleyim ve benim için sorun değil. Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ve her ne olursa olsun çocuklarımın bunu yaşamasını istemiyorum.”

“Bu yüzden kendine yer edinmen gerekiyor, öyle mi? Bir eğitmen ya da savaşçı olarak.”

“Ya da her ikisi de.”

“Açgözlü olma,” dedi Peratha ona parmağını sallarken. Ada gülümseyerek omuz silkti. Mara doyduğuna karar verdikten sonra dışarı çıktılar. İkizler onlardan önce koşturarak giderken Peratha, Ada’nın hemen arkasından geliyordu. Konusunu açmanın tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen, “Dawson nerelerde?” diye sordu. Hâlâ Aliz’le çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Dawson ikna edici bir konuşma yapmış olsa da Peratha’nın hâlâ birkaç ufak şüphesi vardı.

“Gün doğmadan çıktı,” dedi Ada. Mara’yı omzuna yaslarırken yatak odasının kapısını çekti. “Hâlâ suratsız cesetle ilgileniyorlar. Yani... kimliği belirsiz. Affedersin.”

"Sorun değil." Jasmine, ikizleri kahvaltı için mutfağa götürürken Peratha, koltuğa oturup rahat bir şekilde yana döndü. En azından rahat göründüğünü umuyordu. "Aliz'le çalışıyor olması seni huzursuz etmiyor mu?"

"Aliz'i daha çok huzursuz ediyor. O yüzden benim için her şey yolunda."

"Nereden biliyorsun? Huzursuz ettiğini yani."

"Dawson, takım oyuncusu değil. Kimse onunla çalışmaktan memnun olmuyor. Her şeyi kendi yapmaktan hoşlanıyor ve aklındaki fikri paylaşmaktansa direkt hayata geçirmeyi tercih eder."

"Neyse ki adamla evlenmemişsin."

Ada, önce şaşırıp sonra gülerken Mara'yı küçük yatağına bıraktı. Peratha'nın karşısına oturup onun gibi yan döndü. "Dawson'ın ritmini biliyorum ve zor yoldan olsa da benim yerime değil, benimle birlikte çalışmaya alıştı. Diğerleri için bu çabayı göstermediğinin farkındayım. Aliz'e gelecek olursak, onun Doktor tarafından manipüle edildiğini düşünüyor."

"Bu yüzden mi ona sempati duyuyor?" dedi Peratha dalgınlıkla.

"Anlamadım?" dedi Ada.

"İlk başta ben de anlamamıştım. Dn Aliz ve Dawson'ı gördüm. Et-raflarında kimse yoktu, yine birbirlerinden haz etmeden konuşuyorlardı fakat aynı değildi. Dawson'ın bilindik ve rahat hissettiği zaman hangi renge büründüğünü biliyorum..." Ada birden ayağa kalktığında Peratha da doğruldu. "Yanlış anlamanı istemiyorum. Senin sylediklerinle birleştirince mantıklı gelmeye başladı."

"Hayır," dedi Ada ona dönerken. "Dawson, birinin manipüle edildiğini bildiği için ona sempati duymaz. Daha fazlası olmalı."

"Ama yok. Bunu garantiledim. Aralarında romantik bir şey yok."

Midesi bulandığından Ada birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. "Bunu biliyorum, Peratha. Niye özellikle belirtiyorsun?"

“Özür dilerim,” dedi Peratha. Konuşmanın kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Ada dışarı çıkmadan önce hızlanarak önüne geçti. Sırtı duvara yaslanırken eliyle uzanarak kapı kolunu kavradı. “Sinirli bir şekilde yüzleşme, bu her zaman hata demektir. Sakinleştikten sonra konuş.”

“Ben sakinim,” dedi Ada.

“Gerçekten mi?”

“Hayır!” dedi Ada. “Aliz oradaydı, Peratha. Ailemi, Kerim’i ve arkadaşımı öldüren grubun içerisindeydi. Bunu inkâr bile etmiyor, aksine gurur duyuyor. Saplantılı hedefleri için insanları katleden ve hapseden bir kurtla çalışıyor. Kendine ait tek bir fikri olsa bunu yapmazdı.”

“Haksız olduğunu söylemiyorum.”

“Çekil önümden.”

“Beni dinle,” dedi Peratha. Durması için elini kaldırmıştı ama Ada’nın her an hamle yapabileceğini de görüyordu. “Sebepleri dinlemeden yargılamaya geçmenin kötü sonuçlar doğurduğunu defalarca gördüm.”

“Kimin Aliz’e karşı ne hissettiği umurumda değil. İstersen gidip ona ölümsüz aşkını itiraf et ama Dawson ona sempati falan besleyemez.” Peratha’nın başka bir itirazını dinlemek istemeden kapıyı zorla açtı. Dawson’ın böyle dönemlerde çıkmaya asla fırsat bulamadığı zindanlara doğru yürümeye başladı.

“Norveç'teki bir evde nüfus eksikliği bildirildi,” dedi Murat. Dawson'ın çalıştığı masalardan birine yaslanmıştı. “Av Dönencesi'ne katılmak için çıkıp çıkmadığını bilmiyorlar. Planlı bir şekilde ayrılmış fakat o zamandan beri haber alamamışlar.”

“Sence bizim buzdolabındaki ölü adam o mu?” Dawson, kurduğu cümle karşısında başını iki yana salladı. Bir gün böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmezdi. “Eksikliği kime bildirmişler?”

“Aleut veya Remus değil. Tarafsızlara ait.”

Dawson oturduğu yerden kalktı. “Tarafsızlar, Av Dönencesi'ne katılmak için evlerinden ayrılmazlar.” Murat da anlamadığını belirten bir şekilde omuz silkti. Tarafsızlar için Av Dönencesi çocukların kendini eğlendirdiği bir partiden farksızdı. Hem Remuslara hem de Aleutlara katılmaktan hoşlanmazlar, onlarla ortak yönlerinin olmasını istemezlerdi. “Bilgi kime geldi?” dedi Dawson bir kez daha.

“Lanston'a.”

“Tarafsızlardan biri, Aleut liderine bilgi mi verdi?”

“Ne olduğunu bilmiyorum. Ben de şaşırdım. Sanırım liderimiz çekici kişiliğiyle tüm kurt dünyasını etkiliyor,” dedi Murat. Gizemli bir şekilde.

de fısıldaması Dawson'ın iç geçirerek arkasını dönmesine sebep olmuştu. Araştırma odasının geniş penceresine doğru yürüyüp dışarı baktı. Murat masanın üstündeki bilgisayarı hafifçe kendine çevirdiğinde cesedin farklı açılardan çekilmiş fotoğraflarını gördü. Hem olay yerinde hem de buraya getirildikten sonra çekilmişti. "Kamerayla çalışmayı sevmediğini sanıyordum."

"Cesedin ayrıntıları için karakalemle çalışamazdım. Zevkli olabilir ama o kadar vaktim yok," dedi Dawson, yeniden önüne dönerken. "Av Dönencesi'nde öldürülen bir Tarafsız için yeterince gürültü çıkmıyor. Neden?"

"Birincisi, emin değiller. Sadece tahmin yürütüyorlar. İkincisi, hiç bir Tarafsız, Aleut ya da Remus tarafından böyle karaktersiz bir şekilde öldürülmeyi kolayca kabul etmez. Eğer mümkünse bunu hiç ses çıkarmadan halledeceklerdir."

"Sizi burada görmek çok güzel," dedi Creon kapıyı birden açtığı anda. Odanın duvarlarına ve açık bilgisayarın ekranına göz attı. "Öğrenmekten hoşlanmadığım bir şey duydum," dedi.

Kapı bir kez daha açıldığında Murat kollarını bağlayarak güldü. "Burası her zaman böyle hareketli mi olur?" diye sordu.

"Pek değil aslında," dedi Dawson. Murat'a cevap vermiş olsa da dikkati Ada'nın üzerindeydi. "Bir şey mi oldu?"

Ada kendini güçlkle de olsa kontrol altına aldı çünkü Creon'un söylediğini duymuştu ve önemli bir şeyi bölmek istemiyordu. Kendisinin hiç acelesi yoktu. "Ne duydun?" dedi Creon'a dönerek.

"Bunun tam olarak soruşturmanızla alakalı olduğunu sanmıyorum ama tuhaf geldi ve..."

"Hızlı ol," dedi Dawson.

"Tamam, Aliz senin, onun babasını öldürdüğünden bahsetti."

"Son zamanların popüler konusu Aliz sanırım," diye mırıldandı Ada, Murat'ın yanına otururken.

Dawson, bir süreliğine Ada'ya takılı kaldıktan sonra Creon'a baktı. Birini öldürmesinin belirli bir konu açmasına alışkındı fakat bunun

şaşkınlıkla yapılması biraz yeniydi. "Birçok Remus öldürdüm, hepsinin kayıtlarını tutmuyorum ama içlerinden birinin Aliz'in babası çıkması sürpriz olmazdı," dedi en sonunda.

"Normalde bana da tuhaf gelmezdi. Ama Aliz bunu yapmanı rica ettiğini söyledi. Babasını öldürmesini senden kendi istemiş." Creon anlamaları için biraz bekledi. Yüzüne bakan şaşkın gözleri çok iyi anlıyordu ve Dawson'ın da şaşırmış olması, Creon'un şüphelerini doğruluyordu. "Onu hatırlamıyorsun, değil mi? Yoksa bunun konusu kesinlikle açıktı."

"Hatırlamıyorum. Aramızda böyle konuşma geçmiş olsaydı bilirdim," dedi Dawson.

"Yalan seçeneğini masadan kim kaldırdı?" dedi Ada ilk şoku üzerinden attıktan sonra. Kim düşmanından böyle bir şey isterdi ki? Dawson'ın bir Remus öldürmek konusunda tereddüde düşmemesi normaldi fakat Aliz bunu Dawson'dan istemek zorunda kalmazdı. "Aliz'in ne kadar çıkarıcı bir sürtük olduğunu belirtmem gerekiyor mu? Ona karşı bir kişi daha mazeret bulmaya kalkışırsa ciddi sorunlarımız oluşacak."

"Yalan söylediğini düşündüm," dedi Creon omuzlarını kaldırarak. "İlk seçeneğim ve tercihim buydu aslında. Ama sonra Aliz'le ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Aliz bizden küçük olmasına rağmen onun aramıza nasıl katıldığını hatırlamıyorum. Zamanımın çoğunu Remus'ta geçirmem ama belli şeylere hâkim durumdayım. Geçmişini biraz araştırdım. Leone tarafından kapatılmaya çalışılan şeylerin üzerine gittim."

"Ne yaptın?" dedi Ada yaslandığı yerde doğrulurken. "Neden? Sırf merak ettiğin için mi?"

"Evet."

"Aptal."

"Aklıma takılan sorularla yaşayamam. Her soru işareti beyinde iz bırakır ve uzun yaşıyorsak çok fazla soru işareti biriktiremeyiz. Bu zihin sağlığı için pek iyi değil."

"Sen sadece hedonist bir üçkâğıtçısın," dedi Ada parmağını uzatarak. "Leone'un işkencesi üzerinden çok bir zaman geçmedi. Creon. Yeniden

hedefi haline dönüşemezsin. Gözden uzak durman gerekiyor. Yaptığını fark ederse...”

“Fark etmedi,” dedi Creon basit bir şekilde. Yeniden Dawson’a bakarak birkaç adım ilerledi. “Ve öğrendiğim şeyi duyunca hafızan biraz tazelenabilir. Aliz, bir Remus değil. Tarafsızların eski evlerinden birinde doğmuş. Tam tarihi öğrenemedim fakat yirminci yüzyılın ortalarına doğru kimsesiz kaldığında sürüsünden ayrılmış. Aslına bakılırsa dışlanmış. Aliz’in, babasının ölümünde rol oynadığından eminlermiş. Ayrıca babası da pek parlak bir geçmişe sahip değil. Sanırım daha çok bu yüzden Aliz’i yetiştirmek istememişler.”

Dawson, nefesini tutarken elini yüzüne doğru kaldırdı. Ada onun hatırladığını anladı fakat burada herkesin içindeyken konuşmayacağını biliyordu. *Kayıp hikâyelerden biri daha*, diye düşündü Ada iç geçirerek. Yanına gidip koluna dokunduğunda, Dawson elini indirerek ona baktı. Ada başını salladıktan sonra Creon’a döndü. “Devam et,” dedi.

“Aliz’in babası sadece bir Tarafsız değil. Aynı zamanda yaşlılardan biri,” dedi Creon sessizce.

“Kahretsin,” dedi Murat, başını Dawson’a çevirirken. “Aliz öldürdüğün yaşlının kızı. Böyle bir detayı unutamazsın, Dawson. Aliz’i hatırlaman gerekiyordu.”

“Daha beş yaşındaydı,” dedi Dawson kısıp bir sesle. Ada’nın elini ne kadar sıktığını fark etmeden tuttu. Bir anda kendine gelerek ceplerinde telefonunu aramaya başladı. “Rayleen’le buluşmam gerekiyor. Benimle birlikteydi ve birkaç ay önce Norveç’ten bir grubun Kanada’ya geldiğinden bahsetmişti. Lanston’a nüfus eksikliği bildiren Tarafsız evle bir bağlantısı olabilir.”

“Bana kalırsa kesinlikle bir bağlantısı var,” dedi Murat. “Aksi fazla tesadüf olurdu.”

Dawson, Rayleen’e hızlıca mesaj attıktan sonra bilgisayarını kapatarak odanın anahtarını masanın üstünden aldı. “Gitme vakti,” dedi herkesin çıkmasını işaret ederken. Murat, Creon’la birlikte konuşarak uzaklaşırken Ada, elini uzatarak Dawson’ın yüzüne dokundu. Teni alev almış gibi sıcaktı. Ada onun her zaman sıcak olduğunu biliyordu fakat

bu seferki biraz fazlaydı. Dawson, onun elini yanağından çekerek dudaklarına doğru götürdü. "Benimle gel," dedi.

"Sormasan peşine takılacaktım zaten," dedi Ada. Arabaya geçip yola çıkmaları beş dakikadan daha kısa sürmüştü. Ada, emniyet kemerini takarken etkilerini göstermeye başlayan tipi yüzünden yolu tam göremiyordu. "Rayleen cevap verdi mi?"

"Hayır. Ona dağ evinin adresini tarif ettim. Rahat konuşabileceğimiz bir tek orası vardı."

"İyi düşünmüşsün," dedi Ada, o eve gitmekten pek hoşlanmasa da. Kanada'ya ilk geldiğinde teyzesiyle beraber orada yaşıyordu ve Ada biraz hileyle teyzesini Türkiye'ye geri yolladığında ev onlara kalmıştı. Kaiser, Dawson ve Ada'yı Aleut'tan kovduğunda sığınakları olmuştu. Sonrasında birçok seferde de. Dawson ikinci kez kalp mührüyle baş etmek zorunda kaldığında Ada yine oradaydı. Evi düşündüğünde aklına yalnızlık, çaresizlik ve bunların sebep olduğu korku geliyordu.

Evin önünde durduklarında Ada kapıya uzandı. Mekânların bu kadar farklı şeyler hissettirmeleri tuhaftı. Merdivenleri çıktığı sırada Dawson gizli yerdeki yedek anahtarla kapıyı açıyordu.

İçeri girdiklerinde Ada salona doğru yürürken parmağını mobilyaların ahşap yüzeyinde kaydırды. Toz olmaması dikkatini çekmişti. Etraf temiz ve düzenliydi. Dawson onun neye dikkat ettiğini fark etmişti. Birkaç yıl önce ilgisini çekmeyecek olan detaylara takılması Dawson'ın hoşuna gitmişti.

"Gavin ve Murat bazı toplantıları için burayı kullanıyorlar. Tarafsız bölge görevi görüyor. Temizliğin yapılmasını Murat ayarlamış olmalı."

Ada mutfığa geçip buzdolabını açtı. "Aliz sana hiçbir zaman tuzak kurmaya çalışmadı, değil mi?"

"Hayır. Neden?"

Kurtlar insanların pişirilebilir besin kaynaklarından hoşlanmıyordu fakat içecekler konusunda fikirleri ortak olabiliyordu. Bu yüzden buzdolabının tamamı farklı tür içeceklerle doluydu. Ada, iki tane soğuk kahve kutusunu alarak dolabı ayağıyla kapattı. "Bu cinayeti işlemeni Aliz istemiş olabilir fakat beş yaşında olduğunu söylüyorsun. Anıları çarpıtılmış

olabilir. Gerçekleri hatırlıyor olsa bile çocuk aklıyla yanlış bir yargıda bulunduğunu, babasını boş yere öldürttüğüne karar vermiş olabilir.”

“Benden intikam almaya çalışsaydı bunu fark ederdim.”

“Fark ederdin,” dedi Ada kutulardan birini ona uzatırken. “Bunu Aliz de biliyordur. Yaptığı şeyden dolayı pişmanlık hissetme ihtimalini elememeliyiz. Eğer beş yaşındayken verdiği kararın arkasında olsaydı neden sana karşı dürüst değildi? Bu kadar yıl defalarca karşılaştınız ve sadece benim şahit olduğum iki araştırmada beraber çalıştınız. Ne yani, babasını öldürdüğün aklından çıkmış mı?”

“Bana garip gelen de bu. Bir şekilde bunun konusunu açması gerekirdi.”

Ada, içeceğinin yarısını birkaç yudumda bitirip koltuğun kenarına oturdu. Dawson’a bakarken tereddütlü görünüyordu ama yine de sormak zorunda hissetti. “Peratha, Aliz’e karşı sempati hissettiğini söyledi. Sebebi bu olabilir mi? Aliz’in o kız çocuğu olduğunu bilmiyordun ama belli ki bir şeyler sana tanıdık geliyordu.”

Elini başının üzerinde kaydıran Dawson koltuğa oturarak arkasına yaslandı. “Peratha’nın sana bunu söylememesini istemiştin. Bak, Aliz hakkındaki planlarını unutmuş değilim ve hiçbir şekilde vazgeçmeni istemeyeceğim. Ailemizi tehlikeye atmadığı sürece küçük bir kızın hayaleti yüzünden tereddüt etmem.”

Kapı tıklatıldığında Ada elini Dawson’ın omzuna bastırarak ayağa kalktı. “Ben bakarım,” dedi. Kapının yanındaki pencereden dışarıyı kontrol ettikten sonra kilitleri çevirdi. Ada kapının daha sağlam bir kapıyla değiştirildiğini fark etmişti. Birkaç kez ağır darbe aldığını hatırlıyordu. “Rayleen,” dedi kapıyı açtığında. “Buralarda mıydın?”

“Bu tarafa doğru yola çıkmıştım. İçeri girmeme izin verecek misin?”

Ada kenara çekildiğinde, Rayleen gülümseyerek önündeki son basamağı da çıktı. İkisi ilk defa Gavin için Tarafsızların evinde kurulan mahkemede karşılaşmıştı. Lenora’yı korumak için Edd’i öldüren Gavin’in cezası Lanston’a bırakılmıştı ve aradan aylar geçmiş olmasına rağmen Lanston kararını hâlâ duyurmamıştı. Gavin’e karşı elinde güçlü bir koz tutuyordu.

Rayleen, Tarafsızlara bağlı bir Azü'ydü. Siyahi tenine zıtlık oluşturan beyaz saçları ve parlak mavi gözleri onu güzelliğin bambaşka bir boyutuna taşımıştı. Zarif vücudu ve yüzünden eksik olmayan çekici gülümsemesiyle ona bakakalmamak elde değildi. Ada, Dawson ve Rayleen'in Norveç'teki Tarafsız evinde birlikte çalıştığını biliyordu. Yaşlılardan birini -belli ki Aliz'in babasını- öldürmek için uğraştıkları dönemde üç ay boyunca sevgili rolü yapmışlardı. Ada, seğiren gözüne parmaklarının ucuyla bastırıp yükselen duygularını yatıştırmayı denedi.

Ada içeri geçene kadar Dawson çoktan Rayleen'e öğrendiği kadarını açıklamıştı. "Anlamıyorum," dedi Rayleen. Şaşkıncı ve Dawson'a çözülmeyi bekleyen bir karmaşaymış gibi bakıyordu.

"Ben de öyle..." diye başladı Dawson ama açıklamaya başlamadan önce Rayleen onu duymamış gibi konuştu.

"Bilmiyor muydun?"

Dawson ve Ada aynı anda kaşlarını kaldırdılar. "Bekle," dedi Dawson elini uzatarak. "Sen biliyor muydun? Aliz'in o küçük kız olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum, Dawson. Babasını öldürdükten sonra onu buraya getiren bendim."

Dawson ayağa kalkarak hızla uzaklaştı, sonra aynı şekilde geri döndü. Konuşmak için dudaklarını aralasa da hiçbir şey söyleyemeden sustu. Rayleen'den böyle yanıt almayı kesinlikle beklemiyordu. Belli ki bu iş sadece kendisi için karışıktı.

"Her şeyi baştan anlatmanızı istiyorum," dedi Ada. Bilmediği detayları öğrenmek ve Dawson'a zaman kazandırmak istiyordu.

Rayleen, başını sallarken Dawson'ın masaya bıraktığı içeceği alıp koltuğun kenarına oturdu. "Dawson Norveç'e geldikten birkaç gün sonra, onun neyin peşinde olduğunu anlamıştım. Şaşırmış görünme. Anladım çünkü ikimiz de aynı adamın ölmesini istiyorduk. Araştırmalarımız çatıştı. Böylece Z'nin programı bizim için standart bir hale gelene kadar, onu kendinden daha iyi tanıyana kadar inceledik."

"Z dediğiniz Aliz'in babası mı?" dedi Ada emin olmak için.

"Evet," dedi Rayleen ve kısaca Dawson'a baktıktan sonra devam etti. "Dawson'la benim onu ortadan kaldırmak istememizin sebepleri farklıydı fakat sonuçta ikimiz de mutlu olacaktık. Birlikte çok fazla zaman geçirmemiz dikkat çekmeye başlayınca sevgili rolü yapmaya başladık. Z'yi gözlemlerken kimseyi harekete geçirmediğimizi sanıyorduk. Büyüklere karşı öylesine iyi rol yapıyorduk ki etrafta ufaklıklar varken rolden biraz sıyrılıyorduk. Böyle anların birinde Aliz bizi yakaladı. Odamızdaki tüm resimleri, etraftaki evrakları ve babasının günlük programını gördü. Sadece araştırma amaçlı olduğunu anlatmaya, onu sakinleştirmeye çalıştık fakat umut dolu bir şekilde babasını öldürüp öldürmeyeceğimizi sordu." Rayleen öne eğilerek dirseklerini bacaklarına yasladı. İnce uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirerek sırtına doğru bıraktı. "Ona *hayır*, dedik. Babasına zarar vermeyeceğimizi söyledik. Ama bize inanmamıştı."

"Biraz bile inanmamıştı," dedi Dawson kendi kendine.

"Neredeyse on gün boyunca nereye gitsek peşimizdeydi. Ama dikkatli ve akıllıydı. Kalabalıklardayken sesi çıkmaz, sadece yalnız kaldığımızda sorular sorardı. Onu içimize kabul etmeyeceğimizi anladığında bize babasının görüşmelerinden ve planlarından kaçak bilgiler getirmeye başladı."

"Beş yaşındaki bir çocuğu muhbir olarak mı kullandınız?" dedi Ada nefesi kesilerek. Hemen sonra o çocuğun Aliz olduğunu hatırladığında tekrar nefes aldı ama yine de...

"Amacımız bu değildi," dedi Rayleen. Kelimeleri soğuk olmasına rağmen ses tonu ve bakışları içtendi. "Sadece onu görmem lazımdı. Metotlarımıza hayran kalmıştı. Yalnızca o anki araştırmamızla değil, her şeyle alakalı sorular soruyordu. Etkilenen bir tek o değildi. Biz de ona hayran kalmıştık. Normalde kimseye vermeyeceğimiz birkaç detaydan bahsettim. Karşısındaki insanla nasıl iletişim kurulacağını biliyordu."

"O becerilerinden sıyrılmış gibi," dedi Ada.

"Bilmem. O dönemde Emma ismini kullanıyor ve büyüyünce cellat olmak istediğinden bahsedip duruyordu. Sanırım kocan onu fazla etkiledi."

Ada hâlâ elinde tuttuğunu fark etmediği içecek kutusunu düşürdüğünde Dawson gözlerini ovuşturdu. Rayleen'e, "Yorum katmana gerek

yoktu,” deyip Ada’nın yanına gitti. “Bu benimle ilgili değil. Belli ki takıntılı birine dönüşmüş. Aliz’e yaptığım işin hiçbir güzel yanı olmadığını anlattım. Defalarca.”

Ada yutkunurken binlerce buz tanesinin boğazına battığını hissetti. Gözleri boş ve kuru olmasına rağmen sesine güvenmediği için konuşmadı. Başını sallayıp devam etmesi için Rayleen’e baktı.

Rayleen, tam olarak hangi noktada hata yaptığını anlamasa da anlatmaya devam etti. “Emma bizimle karşılaşmadan birkaç hafta önce Z’nin, karısını boğarak öldürüşünü izlemiş. Aralarında isim töreni vardı. Bu yüzden normal yollarla ayrılmaları söz konusu değildi. Emma kavga etmelerini veya anlaşılamamalarını anlıyordu ama annesiz kalmaktan hoşlanmamıştı. Z onun izlemesinden rahatsız bile olmamış. Buna aldırmamış.”

Ada, içinde yükselen empati duygusunu güçlükle bastırdı. Elleri kolruğun kenarını kavrarken sadece odaklanmak istediğinden bakışlarını Rayleen’den ayırmıyordu. “Z’yi öldürdükten sonra ne oldu?” diye sordu.

“Dikkat çekeceğini bildiğimiz için bir süre daha orada kaldık. Bu sırada Emma sık sık bizim yanımıza geliyordu. Çoğu gece benimle aynı yatakta uyudu. Babası öldüğü için huzurluydu ve annesine yapılan haricinde başka hiçbir şeyden bahsetmemesine rağmen Z’nin ona da zarar verdiğini düşünüyorduk. Sanırım dövüyordu fakat Emma ısrarla bundan bahsetmek istemedi.”

“Dövmüyordu,” dedi Dawson yürümeye devam ederken. “Görmezden geliyordu. İsim törenini mecburen yapmışlardı. Z yaşlılardan biriydi ve evlilik dışı bir çocuğunun olması onun için sadece gurur kırıcı bir şeydi, başka bir anlamı yoktu. Karısıyla zorunlu hissettiği için evlendi ve bunun sorumlusu olarak da Emma’yı gördü. Yani Aliz’i,” dedi kafası karışık bir halde. Emma ve Aliz’in yüzlerini, anılarını birleştirmekten hoşlanmamıştı. İkisi de Dawson’ın hayatlarında çok farklı yerlerde, çok farklı durumlardaydı. Bu çok zorlayıcıydı.

“Mecburen evlendiği halde neden isim töreni yaptı?” dedi Ada.

“Sanırım bunu ona soramayacağız,” dedi Rayleen, dudaklarını birbirine bastırarak omuzlarını kaldırırken. “Her neyse, Z öldükten bir süre

sonra biz ayrılmaya karar verdik. Norveç'ten çıkacağımız gün Emma'nın evden kovulduğunu öğrendik. Z'nin isim töreniyle bağlı olduğu karısını öldürdüğü açığa çıkmıştı. Böyle birinin anısını veya vârisini evde tutmak istemediler. Çok temiz olduklarına inandıkları için pisliklerden arınmalılardı. Emma da onlardan biriydi. Üstelik Z'nin ölümünde bir rolü olduğundan da şüpheleniyorlardı."

"Çocuğu evden kovdular."

"Evet," dedi Rayleen başını sallayarak. "Norveç'ten ayrılırken onu da yanımıza aldık. Sonrasında Dawson'la yollarımız ayrıldı. O nereye gitti bilmiyorum ama biz Emma'yla birlikte Kanada'ya geldik. Emma'yı Remuslara teslim ettim ve sanırım o da pek iyi bir iş çıkaramamış," dedi özür dileyen bir ses tonuyla. "Kaçırdığım ne var?"

Ada, neşeden uzak bir şekilde gülerken buz gibi parmaklarını ovuşturdu. "Emma büyüyüp Aliz oldu. Sadist bir kimyagerle beraber üstün ırk yaratıp Remus'u doğaüstü dünyada tek hâkim yapmaya çalışıyorlar. Ah, bir de kendisi yakınlarımla öldürüldüğü bir katliamda başrol oynadı. Yani teşekkürler," deyip ayağa kalktı. Rayleen şok içinde konuşamaz bir haldeyken, Ada uzun zamandır kullanmadığı merdivenlere yönelip detaylarını unuttuğu eski odasına girdi.

10

“Söylediklerinde abartma yoktur sanırım,” dedi Rayleen.

Dawson, onun orada olduğunu unutmuş gibi birden durdu. “Dahası da var,” dedi. Çenesini kaşıyıp Rayleen’e baktı. “Bana söylemen gerekiyordu.”

“Neyi? Yıllardır onunla karşılaşan ve ortak çalışan sensin. Sana neden söylemediğini anlayamıyorum, Dawson. Kızın için kurulan mahkemede Aliz de oradaydı, onunla hiç konuşmadım fakat birkaç sefer sana baktığını gördüm. Sandım ki...”

“Sandın mı? Tecrübeli olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir konuda varsayarak hareket edemezsin. Kızın babasını öldürdüm, şimdiye kadar kimse bunu kanıtlayamamıştı ve şimdi Remusların cellatında bana karşı bir saatli bomba olduğunu öğreniyorum!”

“Seni neden rahatsız ediyor ki?”

“Çünkü karım onu öldürmeye çalışıyor, Rayleen. Sana el kitabı gibi bir şey hazırlamam gerekecek.”

Rayleen ayağa kalkıp Dawson’ın karşısına dikildi. “Bak, üzgünüm ama Emma’nın böyle birine dönüşeceğini tahmin edemezdim. Ne kadar

tatlı ve akıllı bir kız olduğunu hatırla. Anlattıkların bana hiç mantıklı gelmiyor. Tamam, onunla uzun zamandır konuşmadım ama...” Dawson başını hafifçe eğdiğinde, Rayleen bir süre sonra ilk defa kendini rahatsız hissederek kıvrandı. “Çok çok uzun zamandır...” diye mırıldandı.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Dawson, kurtardığımız ve iyi bir hayat vermeye çalıştığımız kızın bu yolu seçeceğini öngöremedim.”

Dawson, Rayleen’in daha fazla karışıklık yaratmadan gitmesini istediğinden aklındaki son soruları da sordu. “Birkaç ay önce bana Norveç’ten birilerinin geldiğinden bahsetmiştin. Son Av Dönencesi’nde tanımlayamadığımız bir ölü var ve bugün Norveç’teki evden eksik nüfus bildirildi.”

Rayleen başını iki yana salladı. “Elindeki ölü sana bahsettiğim kişilerden biri değil. Onlar benim evimdeler ve dördü de ölü olamayacak kadar keyifli bir halde. Norveç’tekiler de nerede olduklarından haberdarlar, eksik bildirimi yapmazlar. Başka biri oradan ayrılmış olmalı. Senin için araştırırım, tamam mı?”

“İyi olur. Teşekkürler.”

Tişörtünün yakasını düzelterek ellerini beline yaslayan Rayleen, başını yana çevirip Dawson’la göz göze gelmelerini sağladı. “Ben senin takımındayım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, elbette,” dedi Dawson kızgın olmasına rağmen.

“Tamam,” dedi Rayleen koluna dokunarak.

Dawson yalnız kaldığında bir süreliğine daha orada beklemek zorunda hissetti. Karısıyla yüzleşmekten çekinmesi garip bir durumdu. Neden sinirli olduğunu anlayabiliyordu ve bu, Dawson’ı daha da çaresiz hissettiriyordu. Elllerinde Dawson’ın geçmişinin yükü vardı. Bir kez daha. Cesetler öylece kaybolursa da hayaletleri asla yok olmuyordu.

Yukarıdaki ıssız, loş koridora doğru kıvrılan merdivenlere baktıktan sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tüm odaların kapıları kapalıydı, hiçbirinden ışık sızılmıyordu. Dingin kalp atışlarının yükseldiği odaya

doğru yöneldi. Karanlıkta gözleri kapalı, kulakları işlevsiz bir halde bile bulabileceği izi takip etti. Kapıyı açtığında Ada'yı pencerenin kenarında gördü. Ay ışığının altında teni gümüşü bir aydınlıkla parlıyordu. Dawson'ın kalbini durduracak kadar güzeldi. Birden dikleşip omzunun üzerinden ona baktığındaysa her şey daha da güzeldi.

"Burayı temizletmemişler. Her şey eskisi gibi duruyor," dedi Ada. Dolaba uzanarak kapağını araladı. "Amona sana kalp mührünü geri verdiğinde benimle birlikte yaşamak zorunda hissediyordun. Eşyaların bir kısmı hâlâ burada."

"Hatırlatmana gerek yok."

"Biliyorum, sadece düşünmek için biraz zaman yaratmaya çalışıyorum."

"Gitmemi istersen aşağıda bekleyebilirim."

"Hayır," dedi Ada hemen. Düşünceleri karmaşık olsa da bundan emindi. Dawson'la uzak kalarak bir şeyleri çözebildikleri hiç olmamıştı. Onun yanına giderek elini tuttu ve koridora doğru çekti. "Burası fazla kirli. Başka yerde konuşalım," dedi. Merdivenlerden inerlerken Ada, ikisinden başka kimseyi hissetmemesine rağmen, "Rayleen gitti mi?" diye sordu.

"Evet, kimliksiz ceset konusunda yardımcı olabilir."

Burada daha fazla kalmaları anlamsız olduğundan Aleut'a dönmeye karar verdiler. Kapıyı açtıkları gibi yüzlerine esen tipiyle Ada kapıya tutunmak zorunda kaldı. İçeriye esen kar taneleri tenlerine minik iğneler gibi batıyordu. Dawson, Ada'yı geri çekerek kapıyı kapattı. İkisi de fırtınanın bu kadar çabuk etki edeceğini düşünmemişti. İçeride sandıklarından daha fazla kalmış olmalıydılar.

"Eve gitmemiz lazım," dedi Ada pencereye doğru yürürken. "Dağ başında olduğumuzu biliyorum ama bu kadar hızlısını ilk defa görüyorum. Ne yapacağız?"

"Yürüyerek ya da arabayla gidemeyiz. Dönüşmemiz lazım," dedi Dawson. Telefonu çıkarsa da sinyal olmadığını anlaması için ekrana bakmasına gerek yoktu. "İyi bir pratik fırsatı olarak düşün."

Ada, yüzüğünü çıkararak boynundaki kolyeye taktı. Zincir, dönüştüğünde kırılmayacak kadar genişti. "Birbirimizi kaybedersek ne olacak?" dedi.

"Kaybetmeyiz," dedi Dawson üstünü çıkarırken. "İlk bekleme noktamız evlendiğimiz yer olacak. Hatırlıyor musun?"

"Unutması zor bir olaya çevirmiştin."

"Evet, öyle yapmıştım." Dawson omuz silkerek gülümserken sadece birkaç saniyelğine o güne, o ana geri döndü. Av Dönencesi'nin yükseldiği bir andı, Creon'la olan ölümcül kavgaları yeni bitmişti ve Ada soğuk elleriyle Dawson'ın boğazından akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Dawson gerçek ismini söylemek için daha doğru bir an bulamayacağını biliyordu. Sonrasında gittikleri ufak mağarada ise isim törenini gerçekleştirerek evlenmişlerdi.

Ada, Aliz'le ilgili öğrendiği her şeye rağmen gülümsedi. "Çok ciddi-yim, Dawson ama sahiden bir an önce yola çıkmamız lazım. Mara'ya süt bırakmamıştım, dolapta yiyebileceği bir şey yok."

Dışarı çıktıklarında ikisi de kurt formuna bürünmüştü. Koşmaya başlayarak gittikçe artan hızlarıyla ormana girdiler. Görüş mesafeleri tahminlerinden daha kısaydı ve zamanı umdukları gibi kullanamamışlardı. Fırtına şiddetlenirken daha yavaş ilerlemek zorunda kaldılar. Aleut'a ulaşmak onlar için gittikçe zorlaşıyor gibiydi. Her yandan esen rüzgâr kuvvetlerine tezat oluştururken yavaş fakat kararlı adımlarla ilerlemeye devam ettiler.

"Bugün de içeri girmezsek geri dönmeyi talep edeceğim. Bunu sahiden yapacağım," dedi Felicia, sesi biraz da olsa tehditkârdı. Eric'in verdiği adrese üçüncü gelişleriydi. Her seferinde Stone, araçtan inmeden geri dönüyordu. Kaldıkları otelde oldukça eğlenceli vakit geçirmelerine rağmen Felicia, onun biraz itilmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordu ve bunu gerçekleştirmek üzereydi.

"Belki Aleut'a gitmeliyiz. Buraya neden geldiğimizi bile bilmiyorum, onunla yüzleşip yoluma devam etme gibi bir amacım yoktu."

"Buraya geldin çünkü ona borcun olduğunu söyledin. Hatırladın mı?"

"Hayır."

Felicia, gözlerini devirirken emniyet kemerini çözdü. Stone için bir şeyi unutmanın imkânsızlığı güçlü bir hafızaya sahip olmanın ötesindeydi. Onun gücü veya laneti buydu. Hiçbir şeyi unutamıyor, anıları asla alışıldık bir hisse dönüşmüyordu. Bu yaşamının en yorucu haliydi. Şimdi elleri direksiyondayken gözleri yolun karşısındaki evdeydi. İki katlı şirin ev, Eric'i içinde barındıramayacak kadar insansı görünüyordu. En yakın komşusuyla arasındaki mesafe on beş metre kadardı ve bu, hiç de dikkatli bir kurdun seçeceği bir yakınlık değildi.

Stone direksiyonu çevirip vitesi geriye almıştı ki Felicia anahtara uzanarak çevirdi. Araç sarsılarak dururken Stone'un bakışları sevgilisini buldu. "Buraya gelmek veya geri dönmek benim kararım. Destek olmak için yanımdasın."

"Fikirlerini övmek için değil yani, doğru mu anlamışım?"

"Cadı..."

"Beni dinle." Felicia, uzanarak onun çenesini tuttu. "Aleut'tan çıkıp buraya kadar geldiysen Eric'le konuşmayı sahiden istiyor olmalısın. Zorunlu veya değil. Sadece onun değil, senin de bu konuşmaya ihtiyacın var. İnatçılığı bırak."

"İstemiyorum. Bu şekilde mutluyum."

Felicia'nın siniri parmak uçlarından elektrik olarak çıktığında Stone gözlerini kapatarak geri çekildi. Bakışları yeniden buluştuğunda gözlerinde Azülerin avlanırken içinde bulunduğu auranın bir yansıması vardı.

"Özür dilerim," dedi Felicia ellerini havaya kaldırırken. "Bilerek yapmadım, yemin ederim."

Stone, boğazını temizleyerek gözlerini kırpıştırdı. "Sorun değil fakat umarım bunu yatak odası hünerlerine eklemezsin. Biraz tehlikeli görünüyor."

Felicia, kapıya uzanmıştı ki şüpheli bir şekilde ona baktı. "Hoşuna gitti," dedi emin olamadan tereddütle. "Gözlerini kaçırma, bu ses tonunu tanıyorum."

"Pekâlâ, hoşuma gittiğini ve bunu kindar kardeşimin evinin önünde tartışmak istemediğimi biliyorum." Felicia'nın bakışlarından ve sıradaki sorularından kaçmak için kapıyı açarak dışarı çıktı. Anahtarları cebine sıkıştırırken elini başının üzerinde kaydırarak saçlarını çekiştirdi.

Felicia, Stone'un mahcup olduğunu anladığında şaşırda da burada üstüne gitmek istemedi. Neredeyse tanıdığı herkesin korktuğu kurt, gözlerini kaçırmıştı.

Stone kararlı adımlarla eve doğru yürürken, Felicia birkaç adım arkasından geliyordu. "Yüzündeki ifadeyi düzelt, cadı," dedi Stone ona bakmadan.

"Son derece ciddi görünüyorum," dedi Felicia fakat sesinden bile bunun yalan olduğu anlaşıyordu.

"Arabada bekleyebilirsin."

"Hayır, burada olmak istiyorum." Felicia, koşar adım ilerleyerek Stone'un yanında durdu. "Gelip gittiğimizi hissediyordur, değil mi?"

"Büyük bir ihtimal," dedi Stone kapıya vururken. Göz ucuyla Felicia'ya bakıp önüne döndü. Çok geçmeden Eric kapıyı açmıştı. Üzerinde siyah bir kot pantolonla uzun kollu bir tişört vardı. İki misafirine de uzun uzun baktıktan sonra bir şey söylemeden kenara çekildi. Stone, Eric'in dramatik tavrına iç geçirirken, "Sonunda," dedi.

Açık renk ve az mobilyalarla döşenmiş evinin birçok duvarı, sadece pencerelerden oluşuyordu. Camlar güneş geçirmeyen kalın perdelerle örtülmüştü. Eric, onları belli ki uyuduğu yer olan oturma odasına aldı. Koltuğun üzerine atılmış battaniye ve köşeye itilmiş yastık, odayı dağınıktan çok insansı göstermişti.

"Oturabilirsiniz," dedi Eric, ortada duran birkaç parça kıyafeti ayağıyla iterken.

"Salyalarını akıttığın yere oturmak istemiyorum," dedi Stone.

"Kıçını benim salyalarımın mı koruyorsun? Sahiden mi?"

"Sahiden," dedi Stone kararlı bir şekilde başını sallarken.

"Buluşmanız adına destekleyici rol oynadığım için biraz pişmanlık duymaya başladım," dedi Felicia. Omzundaki çantayı atarcasına yere

bıraktı. İki kardeşin birbirine dik dik bakmalarının hiçbir şeyi çözmeyeceğini bildiğinden battaniyeyi, yastığı ve köşeye itilmiş kıyafetleri hızlıca kucaklayıp diğer odaya fırlatarak kapıyı çekti. "İşte, şimdiden yeni gibi," derken perdeleri sonuna kadar açtı. "Vampir misin sen?"

Eric gözlerini kısarak başını çevirdi. "Depresif kelimesi daha uygun sanırım," dedi.

"Günahların nihayet vicdanınla iletişime geçti demek," dedi Stone koltuğa otururken. Eliyle dokunduğu yere tiksintiyle bakıp avucunu pantolonuna sildi.

"Çok zorlu birkaç gün olacak," diye iç geçirdi Felicia.

İki düşman kardeş gerçekten konuşmaya başlamadan önce, uzun bir süre daha sadece birbirlerine bakmışlardı. Her şeyle beraber ikisi de gergin, tedirgin ve kafaları karışık.

Ada ve Dawson, fırtına en şiddetli noktasına ulaşmadan önce Aleut'a ulaşmayı başarmışlardı. Sadece bir kere mola vermişlerdi ve o da doğru yolda olduklarından emin olmak içindi.

Henüz merdivenleri çıkarken Ada, dönüşüm geçirerek insan haliyle koşmaya başladı. Odasının kapısını açmak için durmak zorunda kaldığında Dawson çoktan önüne geçmişti. İçeri girdiklerinde çılglık çılgıca ağlayan bir bebek bulacaklarına emindiler. Bunun yerine Mara'nın uyuduğunu duyuran huzurlu sessizliği ve ikizlerin neşeli, anlaşılabilir konuşmalarını dinlediler.

Yerde ikizlerin yanında oturan Murat, çocuklarla birlikteyken normalden çok daha yapılı görünüyordu. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını işaret etti. Aynı anda Hilary de yatak odasından çıkıyordu. Kapıyı hızlı fakat sessizce çekti. "Neden koşturuyorsunuz?" dedi fısıltıyla. "Onları uyutana kadar tüm daireyi dolaşmam gerekti."

"Biz acıkmıştır diye..." Ada kafası karışmış bir halde dönüşüm geçirdiğinde vücudunu saran pelerinini düzeltti. Onlara doğru koşan Lyon'u kucağına aldı.

Hilary, rengi soluk bir hal alırken dudaklarını ıslattı. "Bunun için önce size sormam gerektiğini biliyorum ama çok ağlıyordu, ben de emzirdim. Sonuçta bedava ve pek de zor hazırlanmıyor," dedi göğüslerini işaret ederken.

"Teşekkürler," dedi Dawson fakat sesi kararsız, aynı zamanda biraz da rahatsız olmuş gibi çıkıyordu.

Ada, rahat bir nefes alırken Hilary'ye doğru giderek ona hızlıca sarıldı. "Buraya mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalıştık ama çok kar vardı ve biz pek bir şey göremiyorduk. Birkaç kez yanlış yola girdiğimize eminim ve en az on kez omzumu ağaçlara çarptım."

"İyi misin? Bir bakayım," dedi Hilary. Lyon'u ondan alıp yere bıraktı. Lyon uzaklaşmak istemeden annesinin pelerinin arasına saklandı. Hilary, parmaklarıyla kontrol ederek Ada'nın hafifçe sararmış ve gittikçe moraracağını düşündüğü omzuna dokundu. "Oynatmayı dene. Canın yanıyor mu?"

"Pek değil. Bu kurtlar için sıra dışı bir şey mi? Bir annenin başka bir çocuğu emzirmesi," dedi Ada, hepsi hâlâ gergin görüldüğü için.

Murat ve Dawson, onu duymazdan geldiği için sorusunu Hilary yanıtladı. "Bir bebek, kimsesiz kalmadığı sürece başka bir kurt tarafından beslenmez. Bunu doğal bir şeymiş gibi yaparız, tabii çocuğu evlatlık almak da işin içine dâhil olduğundan. Senin çocuğunu almak istediğimizden değil ama çok ağlıyordu."

"Mara'yı almak istemediğinizi biliyorum," dedi Ada onun gergin haline gülerken. "Ayrıca bu benim için sorun değil. Hunter ve Mara'nın kardeş olduğu anlamına gelir. Bu hoşuma gitti. Omzuma biraz buz koyacağım. Teşekkür ederim, Hilary." Onu yanağından öperek hâlâ bacaklarına sarılmış duran Lyon'la birlikte mutfağa doğru yürüdü.

"Bazen hâlâ insan gibi düşünüyor," dedi Hilary. "Bu seferlik işime geldiği için itiraz etmeyeceğim. Dawson..."

"Geç kaldık," dedi Dawson, onun özür dilemesini istemediği için. Bu konunun mümkün olan en kısa sürede kapanmasını umuyordu. "Böyle olacağını düşünmemiştim. Önümü görmeden hareket ettim. Burada olduğunuz için minnettarım."

"Tüysüz," diye seslendi Lenora, hızlı ve dengesiz adımlarla mutfağa doğru koşarken.

Dawson üzerini giyinip mutfağa geçti. Ada'nın yanlarından omzuna buz koymak bahanesiyle kaçtığını biliyordu. İçeri girdiğinde Ada birden arkasını dönüp buzdolabını açtı. Elini içeri uzatarak donmuş meyveler-

den birkaç tanesini kenara itti. "Buz torbamız olmasının önemini anlayamamıştım. Donmuş sebzeleri kullanmak da istemiyorum. Kokuyorlar sanki..."

"Aliz'le alakalı beni dinlenmen gerekiyor," dedi Dawson.

"Hayır, gerekmiyor. Şimdi değil." Ada, hiçbir şey bulamayınca kapağı yavaşça itti. Omzunun birkaç saate eski haline geleceğini umuyordu. Lyon ve Lenora yemek masasının altında birbirlerini kovalarken kahkahaları gerginliği yumuşatmaya yetmiyordu. "Şu anda Aliz'le ilgili konuşmak istemiyorum. Çok kızgınım, Dawson ve öylesine nefret doluyum ki. Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum," derken sesi titredi. Derin bir nefes alarak Dawson'ın yanına gitti. Yanağını öptüğünde soğuk tenleri birbirlerine dokunduğu yerden ısınmaya başladı. "Gavin'in yanına gitmem gerekiyor ama konuşacağız, tamam mı? İkimiz de yeniden mantıklı düşünmeye başladığımızda."

"Bana da mı kızgınsın?"

"Geçmişindeki her şey için sana kızsaydım şimdiye kadar çoktan buharlaşırdım."

Dawson omuz silkerek bitkin bir şekilde güldü. "Üzgünüm," dedi.

"Seninle ilgili hiçbir şeyden, birlikte yaşadıklarımızdan ya da seçimlerden asla pişman değilim. Şunlara baksana," dedi ikizleri göstererek. "Onlar bizim birlikte olmamız gerektiğinin en güzel kanıtı."

Ada'nın pelerinini hafifçe aralayan Dawson, omzuna dokundu. Parmaklarının altındaki teni hassas ve hâlâ adrenalinin etkisinde olduğundan acıdan uzaktı. "Öğrenmen gereken bir şeyi keşfettik. Ormanda daha fazla zaman geçirmen gerekiyor. Görüş mesafen bir kurda göre düşük, ormanda koşarken gözlerin kapalı olsa bile etrafını hissetmen lazım. Ağaçlarla yarışman değil, onların içinden geçmen gerekiyor. Neden gülümsüyorsun? Canın acıyor zannediyordum."

"Şu anda acımıyor ve bana bir şeyler öğretirken çok çekici görünüyorsun. İlk derslerimizde bile bunu fark edebiliyordum," dedi Ada omzunu hafifçe oynatırken. "Bana ders vermene bayılıyorum."

Dawson eğilerek Ada'yı alnından öptü. "Git hadi," dedi. "Gavin'in ofisinde omzun için krem olacaktı. Kullanmayı unutma."

Ada, üzerini giyindikten sonra çocuk odasına girdi. Mara, yatağında Hunter'la birlikte uyuyordu. Aralarında birkaç gün olmasına rağmen Hunter daha büyük görünüyordu ki Ada buna pek de şaşırmadı. Hilar-y'ninkilere benzeyen simsiyah saçlarına dokundu. İkisinin de üzerini örtüp eğilerek başlarından öptü. Mara, sadece birkaç saniyeliğine emziğini çekmeden durduktan sonra derin uykusuna devam etti.

Oradan ayrılıp Gavin'in yanına giderken kolunu bir kez daha hareket ettirdi. Sol elini karnına yaslayarak kolunu sabit tutmaya çalışırken sağlam omzuyla spor salonunun kapısını itti. Aleut'a geldiğinden beri en çok vakit geçirdiği yer burasıydı ve Ada, ilk defa böylesine sakin olduğunu görüyordu.

Ada, ofise girdiğinde Gavin'in karşı duvardaki üç ekrana dikkatle baktığını gördü. Yan yana dizili olan dev ekranlarda puslu görüntüler vardı. "Bunları ne zaman aldın?" dedi Ada, Gavin'in yanına sandalye çekerken.

"Dün akşam Finn getirdi," dedi Gavin ona bakmadan.

"O zamandan beri... Dün giydiğin kıyafetler üstünde. Buradan en son ne zaman çıktın?"

"Kocanla ateşli bir antrenmanı bitirdiğin sırada." Gavin, kollarını göğsünde bağlayarak ayaklarını öne uzattı. "Kameraların bu kadar etkileneceğini düşünmemiştim. Görüntüler tipi yüzünden bulanıklaşıyor. Son bir saattir hiçbir şey izleyemedim. Umarım yakın zamanda düzeler."

"Fırtına o kadar çabuk mu bitecek?"

"Hayır, bu hava aralıklı olarak günlerce devam edebilir. Kameraları koşullara uydurmaya çalışacağız. Finn üzerinde çalışıyor." Gözlerini ovuşturarak elini başının üzerine doğru kaydırды. Kafasını çevirip en sonunda Ada'ya baktı. Gözlerinin beyaz kısmı kızarmış, teni hafifçe solmuştu. "Soğuksun. Ne oldu?"

"Dışarı çıkmak zorunda kaldım. Zaten ısınamıyordum şimdi tamamen üşüyorum." Gavin elinin tersiyle burnuna dokunduğunda, Ada onun ne kadar sıcak olduğunu fark etti. İç geçirerek arkasına yaslandı. "Bu çok tuhaf. Dönüştüğümünden beri ilk defa bu kadar uzun süre boyunca ısınamadım," dedi Ada.

"Ne zaman başladı?"

Ada, gergin bir şekilde başını ekrana çevirdi. İsteddiği cevabı alana kadar Gavin'in başka bir şey konuşmayacağını biliyordu. "Edd'i neden öldürdüğünü söylediğinden beri," diye mırıldandı.

"Dalga mı geçiyorsun? O zamandan beri üşüyor musun? Bu normal değil, şimdiye kadar bana söylemen gerekirdi."

"Düzeliyor. Düzeliyor," dedi Ada ellerini sallayarak. Dikkatini çekmesi için ekranı işaret etti. "Eskisine göre daha iyi. Dawson yardım ediyor. Sadece tipi iyi gelmedi, hepsi bu." Elini kolunun üzerinde kaydırarak omzundan dirseğine doğru yayılan sızının geçmesini umdu. "Cinayeti araştırmaya başlayabildiler mi?"

"Henüz hiçbirisi sığınaklarından çıkmadı. Eğitimin ayrıntılarını yakalamak için şu dosyaya bir göz at," dedi, kalın bir klasörü Ada'ya doğru iterken. "Hepsini ben hazırladım. Yani bol bol takdir edebilirsin." Ada yan dönerek dosyaya uzandığında, Gavin onun diğer kolunu kullanmadığını fark etti. "Dün gece mi oldu?" diye sordu.

"Hayır. Ormanda koşarken birkaç kez omzumu çarptım. Yerinden çıkmadı, yani bana bir başarı gibi göründü."

Gavin çekmeceleri karıştırmaya başladı. Aradığını bulamayınca duvardaki kilitli dolaplardan birini açtı. Elini uzatıp raflarda duranlara baktı. "Yeterli görüşün yokken ormanda koşuyorsan her şeyini kullanman gerekiyor. Üstünü çıkar," derken arkasını dönüp masanın kenarına oturdu.

"Biraz panik yapmış olabilirim," dedi Ada tişörtünü çıkarırken. Atletinin kayan askısını düzelterken omzuna göz attı. Daha fazla alana yayılmış olan leke mor, sarı ve kırmızının karmaşık bir dağılımıydı. Gavin, yarısı bitmiş bir kremi sürmesi için Ada'ya verdi. Ada kremi sürerken, "Bunları kendin için mi kullanıyorsun?" dedi.

"Bazen. Çoğunlukla öğrenciler için." Gavin, paket içindeki bandajı çözerken arada bir ekrana göz atıyordu. Ada kremi sürmeyi bitirdiğinde, Gavin onun sandalyesini tutarak kendine doğru yaklaştırdı. Ada'nın elini masaya yasladı. "Bahis oynamak istemediğine emin misin? Yeni katılımlar kapandı ama senin için hile yapabilirim."

"Teo kazanacak," dedi Ada, Gavin omzunu sararken. "Ama bunun için ortaya bahis koymayacağım. Sana yardım ediyorsa da bu olayı hâlâ istismar olarak görüyorum."

"Duygularımın nasıl incindiğini tarif edemem," dedi Gavin. Umursamazlığı Ada'yı, Gavin'in tahmin ettiğinden çok daha fazla sinirlendiriyordu. "Buraya gelen herkes karşılaşacağı şeylerin farkında ve hiçbirimiz durumu olduğundan daha az tehlikeli göstermeye çalışmadık." Ada yeniden dudaklarını aralamıştı ki Gavin bandajı biraz sert çekince nefesi kesildi. "İyi mi böyle?" dedi bitirirken.

Ada dişlerini sıkarken başını salladı. "Evet." Buraya gelirken yanında getirdiği defterleri ileri doğru itti. "Tyson'ın günlüklerinden okumadıklarımı getirdim. Eksen Turu'ndan o da geçmiş. Dawson söyledi. Burada mutlaka bir şeyler olmalı."

Gavin, bandajın ucunu sabitlerken gözlerini defterden ayırmıyordu. "Tyson'ın defterlerini oradan çıkardığından Dawson'ın haberi var mı?"

"Okuduğumu biliyor ama hayır, çıkardığımı söylemedim."

Gavin, günlükleri okuyup okuyamayacağını Dawson'a bir kez sormuştu ama Dawson kesin bir şekilde reddetmişti. Bu küçük ayrıntıyı dillendirmeyen Gavin, "Ben de okuyabilir miyim?" dedi.

"Hayır," dedi Ada tişörtünü giyerken.

"Dawson'a söylemem."

"Bununla başla," dedi Ada, defterlerden alttakini ona iterek. "Diğerinin yarısındayım. Bazı yerlere notlar aldım. Kar fırtınasındaki tavşanları izleyeceğine bu zamanı daha değerli bir şekilde harcayabilirsin."

Gavin, defteri alarak sandalyesine geçti. "Öğrencilerime tavşan dediğini duymazdan geleceğim. Tyson'ın günlükleri," dedi inanmadan. Yüzündeki keyif dolu ifadeyle defteri saygılı bir şekilde açtı.

Sonraki saatler sükûnet içinde geçmişti. Ada, çocuklarını kontrol etmek haricinde arada bir ayağa kalkıp sağa sola yürüyerek okumasını sürdürüyor, oturduğu yerde uzun zaman geçiremiyordu. Gavin'se sayfa çevirmek zorunda olmadıkça hareket etmiyordu. Bir şeyler bulsun ya da bulmasınlar, Tyson'ın günlüklerini okumak asla sıkıcı olmuyordu.

“Bunu neden yapıyoruz?” dedi Peratha fısıltıyla. Yatakta artık kendi tarafına dönen yerde uzanan Creon’u izliyordu. Her zamanki gibi sırtüstü yatmıştı. Bir eli başının altında diğeri karnının üstündeydi. Peratha, onun akşamları bile böyle uyduğunu fark etmişti. Kedi kadar sessizdi.

“Yine mi neden sevgiliyiz karmaşasına düşeceksin? Bunu birkaç hafta önce arkamızda bıraktık sanıyordum,” dedi Creon gözlerini açmadan.

“Hayır, onu sormayacaktım ama tereddütlerime bu kadar olgun bir tavır sergilediğin için teşekkürler. Hislerime anlayışla yaklaşacağın konusunda hemfikiriz sanıyordum.”

“Dawson’a karşı duyduğun takıntı konusunda anlayışlı olacağımı belirtmiştim. Diğer her şey konusundaki itiraz hakkım devam ediyor.”

“Öyle diyorsan.” Peratha dudaklarını ısırırken bir elini yanağıyla yas-tığın arasına sıkıştırdı. “Demek istediğim, öğlen vakti yataktayız ve ne yapıyoruz? Dinleniyor muyuz, yoksa öğle uykusu gibi bir şey mi?”

“Daha önce yapmamış mıydın?” Creon tek gözünü açarak başını yana eğdi. Peratha itiraz edercesine mırıldandığında Creon gülümsedi. “Prenseslerin güzellik uykusuna ihtiyacı olur ama senin bunu bilmemeni anlayışla karşılıyorum. Asla böyle bir şeye gerek duymamışsındır.”

"Ses tonun cümlelerinle alakasız bir soğukluk yayıyor. Hoşlanmadım."

Creon, Peratha gibi yan dönerek onun vücut dilini taklit edip bir elini yanağının altına koydu. "Yorgun görünüyorsun ve benim de düşünecek şeylerim var. Bu yüzden birkaç dakikalığına uzanmamız gerekti."

"Neyi düşünmen gerekiyor?"

"Birkaç ufak detay. Sıkılırsın."

Peratha gözlerini kıstı. "Unvanım prenses olabilir ama inan bana, aklımdaki kalıplar için doğmadım. Ellerimi kirletmekten çekinmem ve kesinlikle aptal değilim."

"Bunu ima eden biri varsa onu insan dişlerimle parçalarım."

"Dalga geçme," dedi Peratha ona vurarak gülerken. Creon, nefesi birkaç saniyeliğine kesildikten sonra kahkaha atmaya başladı. Peratha'yı kollarının arasına hapsedip üstüne çıkarak yeniden saldırmasını önledi. Peratha çenesini yukarı kaldırarak kibirli bir ifadeyle burnunu kıvırdı. "Öylece üstüme çıkamazsın. Kim olduğunu sanıyorsun?"

Creon, dudağının bir kenarını kıvrarak gülümserken yüzüne doğru eğildi. "Bundan hoşlanıyorsun. İtiraf etmekten çekinme."

"Ağırlığın tarifsiz bir huzursuzluk veriyor. Kesinlikle hoşlanmadım," dedi Peratha fakat kelimelerinin acımasızlığının aksine sesi keyif dolu bir huzurla çıkıyordu. Elini uzatarak Creon'un alnına düşen saçlara dokundu. "Bunu yapabileceğimizi nasıl biliyordun?"

"Çünkü harika bir vücudun var ve benim hormonlarım buna tepki verdi."

Peratha kafasına vurup birkaç saniyeliğine ciddileşmesini umdu. "Gençliğimden beri seninle karşılaşıyorum, sen bana karşı adım atana kadar bunun mümkün olacağı aklımın ucundan geçmemişti ama sen her zaman kendinden emin görünüyordun."

İçimden deli gibi korkmam haricinde, diye düşündü Creon. *Hâlâ korkuyor olmam haricinde*. Sevgilisinin yastığın üzerine dağılmış dalgali saçlarına dokundu. Parmaklarının dışıyla şakağına dokunup ipek gibi saçlarına kaydırды. "Zor bir ihtimal olduğunun farkındaydım. Sanırım hâlâ farkındayım ama denemeden bırakamazdım. Bırakmam. Sana her

zaman bazı şeyleri ima ettiğimi biliyorum fakat ileri götürmeye cesaret etmemi sağlayan şey Aleut ve Remusların kâğıt üzerinde barışı deneme isteği oldu. Biliyorum, hâlâ sorunlar var ve o sorunlar bir türlü bitmeyecek ama bu barış devam ettiği sürece kimse bize karışmayacak.”

“Peki...” Peratha derin bir nefes alarak kıpırdandı. Creon’un gözlerine bakamadan ellerini onun gömleğinin yakasında dolaştırdı. “Peki, bu barış ortadan kalkarsa? Ne kadar kırılğan olduğunu biliyorsun. Lanston çok çabalıyor fakat bunu başarıp başaramayacağını bilemeyiz.”

“O an gelmeden önce benimle evlenmelisin öyleyse. Bu şekilde kimse aramıza giremez.”

“Hayır.”

“Beni öldürüyorsun,” diye homurdandı Creon alınlarını birleştirirken.

Peratha gülerken vücudundan yayılan her bir kıvılcım, enerji ve kahkaha Creon’un teniyle buluşup kalbine ulaşıyordu. Sevgilisi henüz teklifini kabul etmemiş olabilirdi fakat şu anda attığı kahkahalar Creon’u hayatı boyunca en çok mutlu eden şeydi. Başını eğerek Peratha’nın boynuna yaklaştı. Kokusunu içine çekerken burnunu boynundan çenesine doğru kaydırды. Gittiği yolu dudaklarıyla tekrarlarken Peratha’nın kahkahaları dinmiş, yerini hırıltılı nefes sesleri almıştı.

“Kimse beni senin kadar mutlu etmemişti. Bunu daha önce söylemediysem diye bilmen gerekiyor,” dedi Peratha sessizce.

Creon, Peratha’nın yüzünü avuçlarının arasına alarak hafifçe geri çekildi. “Evlilik teklifimi kabul etmen için daha büyük bir sebebe ihtiyacın var mı sahiden?” Peratha dudaklarını birbirine bastırarak başını aşağı yukarı salladığında Creon gözlerini devirdi. “Ne ketumsun ama. Pekâlâ.” Peratha’nın dudaklarını hızlıca öpüp geri çekildi. Ayağa kalkarken onu da kendisiyle beraber kaldırdı. “Yapmam gereken şeyler var. Seni yarın tekrar görmeye gelirim.”

“Dikkatli ol, tamam mı? Ada bazı şeyler anlattı. Leone’a karşı tehlikeli bir oyuna girmeni istemiyorum,” derken onunla kapıya kadar yürüdü. “Her şeyin zamanı var, Creon ve sen fazla içlerindesin. İhanetle suçlanman çok kolay.”

"Endişelenme." Creon, birleşmiş ellerini kaldırarak Peratha'nın ince parmaklarını öptü. "Beni özle."

"Çok beklersin," dedi Peratha, bir elini duvara yaslayarak kapı ağzında dururken. "Şimdiden kim olduğunu unuttum."

"Merhamet!" diye bağırdı Creon, koridor boyunca ilerlemeye başladığında. "Bu zavallı adama biri merhamet gösterebilir!"

Peratha, dışarıda bekleyen korumaların gülümsemelerini saklamaya çalıştığını görmezden gelerek kapısını kapattı. Çenesini ağrıtan bir gülümseme tüm yüzüne yayılmıştı. Böyle anlarda Creon'un evlenme teklifi neden reddettiğini tam anlamıyla unutuyordu.

Deborah, Dawson'ın eline tutuşturduğu dosyalara bakarken kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Açıklayacak vaktim yok. Aliz neredeyse gelmek üzeredir. Bugün onunla sen çalışacaksın. Bu kadarını bilmen yeterli." Dawson bir yığın dosyayı daha Deborah'nın elindekilerin üstüne bıraktı. Ona son anda haber vermekten nefret ediyordu fakat işlerinde yardımcı olmayı isteyen kendisiydi ve böyle bir anda yardım etmeyecekse şimdi arkasını dönüp gidebilirdi. "İşlerimi devretmekten, onları öğretmekten hoşlanmam ama sadece bir günlüğüne, tamam mı?"

"Bundan daha önemli bir işin mi var?" dedi Deborah şüpheyle. Dawson'ı işten kaçan ya da tembel biri olarak tanımlayamazdı. İşini birçok kişinin tehlikeli ve korkutucu bulacağı kadar çok seviyordu. Deborah, elindekileri masanın üstüne bırakarak Dawson'a yaklaştı. "Bir sorun varsa anlat bana. Yardım edebilirim."

"Nasıl yardım edeceğimi biraz önce söyledim, Deborah."

"Seninle çalışıyorum çünkü başka bir iş yapmama izin vermiyorlar," dedi Deborah kollarını bağlarken. "Lanston ve Aleut'un birçok savunucusu bana güvenmiyor. Bunda haksız olduklarını iddia etmeyeceğim ama seninle çalışmak ilk tercihim değildi. Yine de bunu yapıyorum. Mecbur olduğum için."

"Teşekkür ederim, sanırım."

"Teşekkür etme. Senden şikâyet ediyorum burada."

"Anlayamadım. Affedersin."

"Neyin var senin?" dedi Deborah ellerini sallayarak. Dawson iç çekerek arkasını döndüğünde, Deborah bir süreliğine beklemek zorunda kaldı. Sırf zaman kazanmak için dosyaya göz ucuyla bakmaya başladı. Dawson'ın yakın zamanda aldığı notları görüyordu. El yazısının karmaşık ama tuhaf bir şekilde okunaklı çizgilerini tanıyordu. "Sorun araştırmayla alakalı değil. Yoksa tüm bunları da yapmazdın. Sen Aliz'le çalışmak istemiyorsun."

"Lütfen," dedi Dawson ona dönmeden. "Sadece bir günlüğüne benim yerime geç."

"Neden cezalandırılıyorum?"

Dawson gülerek gözlerini ovuşturdu. "Teşekkürler, Deborah. Harika bir destekçisin." Kardeşine dönerken ellerini ceplerine sıkıştırdı. "Sana neler olduğunu anlatacağım, ben de tam anlamıyla çözdüğüm ve her detayı öğrendiğim zaman. Herhangi bir şeyi çözmek, araştırmak veya detaylandırmak zorunda değilsin. Sadece Aliz'in tek başına Aleut'ta doluşmasını istemiyorum. Gidip onu karşıla, araştırma odasına götür ve birkaç saatliğine orada kalmaya ikna et. Beni sorarsa..."

"Onu ilgilendirmediğini söylerim."

"Kesinlikle," dedi Dawson.

Lyon, çiğneyip durduğu emziğini tutarak onlara doğru koştu. Deborah'nın bacaklarına çarparak durduktan sonra onu kucağına alması için kollarını kaldırdı. "Debby," dedi yarım yamalak bir şekilde gülerken.

"Sana bunu kimin öğrettiğini biliyorum," dedi Deborah onu kucağına alırken. Neredeyse düşmek üzere olan emziğini düzelterek yanağından öptü. "Harika kokuyorsun," derken onu sıkıca tutarak kendisiyle beraber hızlıca döndürdü. Lyon, katılarak gülerken iki eliyle birden Deborah'nın yüzünü tutuyordu. Dawson, yatak odasına doğru geçerken Deborah, Lyon'un çenesini tutarak okşadı. "Baban biraz huysuz, değil mi? Kardeş olduğumuz için şanslı." Lyon'a gösterilen ilginin aynısını isteyen Lenora da onlara doğru gelmişti. Deborah, Lyon'u yere indirip ikisinin ellerini tuttu. "Sadece on dakika," dedi onlar tarafından oyun alanına götürülürken.

"Kaçman için onları oyalayabilirim," dedi Jasmine. Daha öğlen saatleri olmasına rağmen odayı beşinci kez topluyordu.

"Biraz vaktim var diye umuyorum," dedi Deborah. Bir ayağını kendine doğru çekip diğerini uzattı. Lyon'un kitapları ve Lenora'nın kırık oyuncakları rengârenk bir halının üzerine serilmişti. Buradan başka bir yeri dağıtmamaları konusunda onları alıştırmaya çalışıyorlardı. Dawson ve Ada, ikizlere ufak da olsa bir hâkimiyet alanı vermişti. "Benim de bir ikizim vardı. Yani olacaktı," dedi Deborah, önüne itilen bir oyuncakçı tamir etmeye çalışırken.

"Ne oldu?" diye sordu Jasmine.

Deborah, onun çok nadiren konuştuğunu o anda fark edememişti. "Doğarken hayatta kalamadı. İlk doğumunda anneme bir büyücü yardım etmiş, ikincisinde yalnızmış ve biraz zorlandı sanırım," derken neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Mücadelemiz doğarken başlıyor ve ben ikizimin önüne geçtim. Ada'nın ikizleri sağlıklı bir şekilde doğurduğunu anladığım o ağlama seslerini duyduğumda çılgın gibi sevinmiş, aynı zamanda da üzülmüştüm."

"Kardeşin için mi?" dedi Jasmine.

Deborah başını sallayarak onayladı. "O zamandan beri, yaşıyaydı nasıl görüneceğini merak edip durdum. Sadece nasıl görüneceğini değil, hayatımın nasıl değişeceğini de."

Dawson kurdunu bulmak için Murat'ın annesi tarafından sanatoryuma götürüldüğünde Deborah, Aleut'taki tüm kalabalığa, ailesine, arkadaşlarına ve Gavin'e rağmen yalnız hissetmişti. Ebeveynleri fazla meşgul olan çocuklar gibi Dawson ve Deborah birbirinin eli kolu haline gelmişti ve Deborah, hiçbir zaman onsuz nasıl devam edeceğini düşünmek zorunda kalmamıştı. Dawson gittikten sonra her şey birbiri ardına yıkılmıştı. Kaiser, anne ve babasını sorguya çekmiş, aldığı yanıtlardan tatmin olmayarak onları idam ettirmiş ve Deborah'nın ailesini paramparça etmişti.

"Böyle daha iyi görünüyor," dedi Deborah, tamir ettiği oyuncak bebeği Lenora'ya geri uzatırken.

Lenora, bir elinin parmaklarını ağzına sokup ısırmağa çalışırken bebeği birkaç kez yere vurarak kafasının çıkmasını sağladı.

"Düzgün şeylerden pek hoşlanmıyor. Onarmakla vakit kaybetme," dedi Jasmine. "Bu kız, Dawson ve Ada'ya tam anlamıyla bela olacak."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Deborah. Hafifçe eğilerek kolunu bacağına yasladı. Lenora, ona baktığını fark ettiğinde minik dişlerini göstererek güldü. "Seninle çok iyi anlaşacağız. Doğuştan yeteneklisin. Ve sen de," dedi Deborah, Lyon'a dönerken. "Fazla sinsi ve kurnaz bir çocuk olacaksın. Beni biraz korkutuyorsun."

"Böyle düşünen sadece ben değilim öyleyse," dedi Jasmine yanlarına otururken. "Lenora, açık bir davranış kalıbına sahip fakat Lyon daha gizli. Onu çözmek zor olacak."

"Sanırım doğa, Dawson'ın yaptıklarına karşılık bir ceza ve lütuf olarak çocuklarını sundu."

Deborah ve Jasmine, birbirine bakarak sessizce gülerken Dawson, yatak odasından çıkıyordu. "Ne söylediğini duydum," dedi parmağını ona doğru uzatarak. "Seninle baş ettikten sonra onlar bana gayet uslu ve akıllı görünüyorlar." Çocuklarının yanlarına gidip başlarından öptü.

"Ben yaramaz değildim," diye itiraz etti Deborah.

"Yakalanmadığın sürece kimse bunu iddia edemez. Sana bunu öğreten bendim."

"Doğru. Unutmuşum."

"Gitmem gerekiyor. İçeride Hunter ve Mara uyuyor. Hilary'nin biraz molaya ihtiyacı vardı. Birazdan dönmüş olur."

Deborah'nın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Dawson daireden ayrıldı. Telefonunu kontrol edip mesaj gelmiş mi diye baktı. Arabasının anahtarlarını elinde çevirirken en alt kata inip spor salonuna girdi. Hazırlıklara başlayan beş öğrenci, olduğu yerde donup Dawson'a baktı. Hemen sonra gözlerini kaçırdılar ama kıpırdamıyorlardı.

Dawson, koridora girmişti ki öğrencilerin tuhaf halini fark ederek omzunun üstünden baktı. "Neyiniz var sizin?" diye sordu. Birbirlerine baksalar da hiçbiri konuşamamıştı. Dawson, parmağını Laura olduğunu tahmin ettiği kıza uzattı. "Sen," dedi. Bir tanesine yönelik sorunca konuşmak zorunda hissedebileceğini düşündü ve Ada onun ne kadar iyi olduğundan bahsedip duruyordu. "Ne olduğunu söyle."

"Burada bizden başka kimse yok... Yani, sanırım," dedi Laura kararsız bir şekilde. "Seni görünce de biz sandık ki..."

"Acele et. Sizinle sohbet edecek kadar zamanım yok."

"Gavin ve Ada ortalıkta yok ve sen de içeri girince bugün seninle çalışacağımızı sandık."

Dawson, bu cümleyi kendi kafasında belli bir yere oturtmaya çalışıp başarısız oldu. "Benimle çalışacaksınız? Sizi çalıştıracam? Bunu sandınız?" dedi gülmemeye çalışarak. Elini ağzının üstünden çenesine doğru kaydırırken arkasını dönüp koridorun sonundaki ofise yürüdü. Hiç ses gelmemesinden dolayı sahiden içeride değillermiş gibiydi fakat Dawson, onların orada olduğunu hissedebiliyordu. Ada'nın izini, Aleut'un içindeki taş labirentlere rağmen sürebilirdi ve şimdi kapıya yaklaştığındaysa iki dingin kalp atışını duyabiliyordu. Kapıyı açtığında, Gavin ellerini iki yana açarak gövde hizasında tuttuğu defterin yere düşmesine sebep oldu. Kollarını bağlayıp abartılı bir neşeyle gülümsedi.

Ada, onun haline gülerken kucağında tuttuğu defteri kapatarak bacak bacak üstüne attı. "Hoş geldin," dedi.

"Bir dakika gelir misin?" dedi Dawson, başını koridora doğru çevirerek. Buna rağmen gözleri Gavin'le Ada arasında gidip geliyordu.

Ada, defteri kalktığı yere koyup Dawson'ın peşinden gitti. Kapıyı arkasından çekip onu duşların olduğu kısma kadar takip etti. "Ne oldu?" dedi en sonunda durduklarında.

"Rayleen'le buluşmam lazım. Creon'u da alıp birlikte Remus'a gideceğiz. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Dawson dürüstçe. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp nefesini bıraktı. Karısına yeniden baktığında onun dağılmış saçları dikkatini çekti. Dalgın veya gergin olduğunda saçlarını nasıl çekiştirdiğini hatırladı. Dawson, ellerini uzatarak Ada'nın saçlarını düzeltti. Alnına küçük, içten bir öpücük bıraktı. "Senin, Remus'tan mümkün olduğunca uzak olmanı istiyorum. Aliz'le Deborah ilgilenecek ve ben de onun karşısına nasıl çıkacağımı çözmeliyim."

Ada, omuzlarını hareket ettirerek derin bir nefes aldı. Aliz'le ilgili konuşmaya hazır değildi ve Dawson her şeyi çözüp anladığında, duygu-

ları netleştğinde bunu daha rahat ilerleteceklerini düşündü. Ya her şey netleşecek ya da tamamen bulanık bir hal alacaktı. Ellerini Dawson'ın yüzünün iki yanına koyup gözlerine baktı. "Benim için kendine dikkat et ve Rayleen sana bir metreden fazla yaklaşırsa kendini hayali bir elekt-riğe tutulmuş gibi hissedip uzaklaş."

"Sen bana telkin mi uyguluyorsun?" dedi Dawson keyfi yerine gelirken.

"Tehdit ediyorum."

"Çok şirinsin. Gel buraya." Dawson onu kendine doğru çekip sarıldı. Dudaklarını buluşturduğunda, Ada ellerini onun ceketinin içinden sokup sırtına doğru götürdü. Duyguları yoğun, öpüşmeleri nazikti. Hafifçe geri çekildiklerinde Dawson, parmak ucunu Ada'nın burun çizgisinde kaydırды. "Şimdi biraz acelem var ama akşama seni biraz daha ısıtacağım. O zamana kadar içeride kal."

"Şu anda o kadar da üşümüyorum," diye mırıldandı Ada kollarını daha sıkı sararken.

"Hissedebiliyorum ama uzaklaştığımızda yine eski haline döneceksin. Bunu da biliyorum. Dediklerimi dinle, tamam mı?"

"Sen de öyle," diye ısrar etti Ada. Koridorun sonuna doğru bakıp kimsenin bu tarafa yaklaşmadığına emin oldu. "Birkaç saatte bir bana mesaj at. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Emrin olur," dedi Dawson, eğlenceli bir itaatle başını eğerken. Ada dalga geçmemesi için saçlarını çekiştirdi. Dawson eğilerek boynunu öptükten sonra geri çekildi. Arkaya doğru birkaç adım atmıştı fakat gözleri hâlâ Ada'nın üstündeydi. "Günlükleri okumanızda bir sakınca yok ama Gavin'e bunu bildiğimi söyleme. İşkence çekmesi hoşuma gidiyor."

"Onları kaçırmak istememiştim."

"Biliyorum. Sorun değil."

Ada, onun gidişini seyrettikten sonra gözlerini kapatarak arkasına döndü. Ofise geri döndüğünde sandalyeye oturmak yerine çıkarmış olduğu ayakkabılarına uzandı. "Öğrencilerin yanına gitmem lazım. Dört saat sonra görüşürüz."

"Aliz'le ilgili bir sorun mu var?" dedi Gavin.

"Evet. Ama ne olduğunu hâlâ kavrayabildiğimi sanmıyorum ve tamamen benimle de alakalı değil."

Gavin, masanın üzerine doğru uzattığı ayaklarını indirdi. Dikkatli gözleri ayakkabılarını giyen Ada'daydı. "Çocuklarla bire bir çalışma. Omzunun durumunu ve düşük vücut ısını fark etmesinler. Güvenlerini hâlâ tam anlamıyla kazanmadın. Zayıflık belirtisi gösterme."

"Zayıf değilim."

"Belirti dedim, Mahfer. Kulakların yeterince açık değil sanırım. Ayrıca onlar henüz çok genç. Yanlış anlamaya çok açıklar. Hiçbiri gerçek kavganın içinde bulunmadı. Gözlerinde bizi belli bir yere oturtmuş durumdalar. İncinebileceğini kavrayabilecek olgunluğa ulaşana kadar bırak sandıkları gibi gitsin."

"Anlaşıldı." Ada, elli sayfa kadar kalan günlüğü içindeki notlarla beraber çekmeceye koydu. "Birkaç fikrim var. Gelince konuşuruz. Kame-ralar hâlâ işlevsiz mi?"

Gavin iç geçirerek başını salladı. "Yarın sabaha kadar görüntü alamayacağız sanırım." Ada son olarak sandalyenin arkasında duran Gavin'in kapüşonlu hırkasını alarak üzerine geçirdi. Gavin telaşla uzanarak kapüşonu yakaladı. "Ne yapıyorsun? Onu giyemezsin."

"Üşüyorum. Çekiştirme."

"Hadi ama. Dawson görürse-"

"Bir şey olmaz, Gavin. Çek elini," dedi parmaklarına tırnaklarını geçirerek. Gavin homurdanarak geri çekildiğinde, Ada fermuarı çekerek ofisten çıktı. Gavin'in fırlattığı ağır kitaptan korunmak için son anda kapıyı kapattı. Öğrencilerinin yanına gittiğinde beşinin de ısınmaya başladığını görerek memnun oldu. Hepsi ona doğru baktığında Ada elini salladı. "Devam edin," dedi.

Spor aletlerinden birinin üstüne çıkıp onları izlemeye başladı. Onları henüz tam anlamıyla tanımadığı için sık sık yapması gereken şeye dönmüştü bu. Rahat olup açıkça konuşamayacaklarını biliyordu. Elinde her biri için ayrı ayrı dosyalar vardı ve gün geçtikçe içeriği artıyordu. Yine de kabiliyetleri, tarzları ve karakterleri yeni yeni yerleşiyordu. Ada buna şekil vermek zorundaydı. Onları bozmadan devam etmelerini sağlayacak hale getirmeliydi.

Abby'nin kolları zayıf olduğundan ona tırmanma duvarına geçmesini söyledi. Diğerlerine göre yavaş kalan Braxton'ı yürüyüş bandına çıkardı, yanlış duruş konumunda olan Laura'ya kum torbasında çalışmasını işaret etti. Caiden ve Eva kendilerinin ne yapacağını merak ederek baktıklarında, Ada ayaklarını ileri geri sallıyordu. "Caiden, Aleut çevresinde iki tur koş. Bahçeden uzaklaşma, Aleut derken binayı kastediyorum. Ormana girmeyi aklından bile geçirme." Caiden, memnun kalarak gülümserken burnundan soluyan Laura'ya göz kırparak dışarı çıktı. Ada oturduğu yerden aşağıya zıpladı. Parmaklarının ucuna kadar gelen hırkanın kollarını iki kez katladı. "Eva karşıma geç," dedi önünü göstererek.

Hepsi bir an için donduktan sonra Ada'nın ikinci kez söylemesine fırsat vermeden harekete geçtiler. Eva kurumaya başlayan dudaklarını ıslatarak matın üzerine yürüdü. Cüssesi Ada'nın yarısı kadardı. İncecik fakat kırılğan olmaktan öte bir şekilde hızlıydı. Gözleri hafızasındaki kayıpların etkisiyle kavgacı bakıyordu. Ada, onun nasıl hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Eva'yı bir devriye sırasında bulup Aleut'a almışlardı ve kim olduğunu öğrenmeye çalıştıklarında ise ellerine sadece ismi geçmişti. Eva'nın hafızası kara delikten ibaretti. Orada bir şeyler olduğu kesindi ama ulaşmak istediğinde kayboluyordu.

"Kanıtla," dedi Ada bir ayağını hafifçe geri alırken.

Eva, akli karışmış bir şekilde duruşunu düzeltti. "Neyi?" diye sormak zorunda kaldı.

"Gavin'e Eksen Turu'na katılabilecek kadar iyi olduğunu söyledin. Bana değil, ona gittin. Hemen şimdi bana tek bir darbe indirebilirsen seni ormana, diğerlerinin yanına yollayacağım."

"Gavin'e gittiğim için üzgünüm-"

"O konuya sonra geleceğiz, Eva ve şimdikinden daha üzgün hissedeceğine emin olabilirsin. Ama önce," deyip eliyle saldırmasını işaret etti. Eva, tura katılamayacaksa bile gurur meselesi hissederek saldırdı. Ada, onun hayatta kalmak için çabaladığını biliyordu. Yaşamı için mücadele etmiş, tuzaklar kurmuştu fakat hepsi gelişigüzel. Hiçbir eğitimi ve yöntemi yoktu. Bu ona avantaj sağlıyor fakat büyük oranda dezavantaj getiriyordu. Ada, onun yumruklarından kenara çekilip bileklerine fazla hızlı olmadığını umduğu bir şekilde vurdu. Bunu öylesine zahmetsiz ve basit bir şekilde yapmıştı ki Dawson'la dövüşürken onun neden yorul-

madığını anlayabilmişti. İkisi antrenman yaparken Ada, Eva'ya dönüşüyordu. Onun kadar tecrübesiz ve duygularına kapılmış oluyordu. Bu Ada'nın biraz hoşuna gitmişti. Böylece kendi hatalarını görebileceğini düşündü.

Eva, agresif bir yıldırımdı fakat Ada, onu ilk gördüğü an sevmişti. Tırnaklarını hayata geçiren kişilere saygısı vardı ve bu küçük kız onu anında kazanmıştı. Ada üzerine uçan tekmelerin yolundan çekilmeyi, koluna neredeyse kemiğini kıran bir darbe aldığında öğrenmişti fakat Eva'nın tekmesini kolayca kavrayıp çekti. Eva, sert ve korunaksız bir şekilde yere yapıştı. Ada, elini uzattığında birbirlerinin dirseğini kavradılar.

"Tekrar," dedi Ada başını sallayarak ve bunu, Eva defalarca yere düşene kadar tekrarladılar.

Eva, sayısını kaçırdığı düşüşlerin ardından kalktığı sırada, "Özür dilerim," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Dileyeceksin ama ondan önce başka bir şey duymak istiyorum."

Nefesini düzene sokmak için bir elini karnına yaslayan Eva ayağının üzerinde topalladı. "Tura katılmak için ısrar etmemeliydin. Kararının arkasından dolaşmaya çalıştığım için üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Tamam, daha iyi oldu." Ada, omzundan kayan hırkayı düzelterek yerdeki matları ve etrafa dağılmış spor aletlerini işaret etti. "Ortalığı topla. Cezanı sonra konuşuruz."

"Ceza mı? Daha deminki neydi?"

"Yararlı ve son derece açıklayıcı bir dersti," dedi Ada, omzunun üzerinden ona bakarken. Eva, yutkunarak dilinin ucuna kadar gelen cümleleri içinde tuttu. Ada, onun kendini tutmasına memnun kalarak uzun sıralardan birinin üstüne oturdu. Sol omzunu hafifçe oynatırken somurtmamayı başardı. "Laura, gidip Caiden'ı kontrol et. Braxton, geyik tarafından kovalanıyor olsaydın tam beş defa yemek olmuştun. Hızlandırma düğmesinin yerini mi bulamıyorsun?"

Braxton, hiçbir şey söylemeden aceleyle kademeyi arttırmaya koyuldu. Laura, koşar adım cam kapılara gidip bahçeye çıkarken Abby, tamamen tırmanmaya odaklanmıştı. Ada birkaç dakikalığına oradan ayrılıp dairesine gitti. İkizleri ve Mara'yı kontrol etmek istemişti. Hilary'nin Hunter'la beraber orada olması Ada'ya iyi geliyordu. Jasmine'i tamamen

yalnız bırakmaktan huzursuzdu ve herhangi birinin de yardım etmesine izin veremezdi.

“İyi görünmüyorsun,” dedi Hilary, Ada’nın bileğini tutarak yanına çekerken.

“İyiyim,” dedi Ada. Hemen dizlerinin yanında oynayan çocuklarına bakarken omuz silkti. “Sadece kafamda birkaç şey var, o yüzden. Burada olduğun için teşekkür ederim, Hilary.”

“Sürekli aynı odada kalıp gerçek anlamda sana bağımlı biriyle ilgilenmek biraz yorucu olabiliyor. Burada vakit geçirmek hiçbir zaman sıkıcı değil.”

“Bu bir iltifat değildi,” diye güldü Ada, onun koluna vururken. Hilary omuzlarını kaldırarak ona ayıplayan gözlerle baktı.

Ada saatini kontrol ederken, Hilary onu ayağının ucuyla dürttü. “Çok çalışıyorsun, tatlım. Biraz molaya ihtiyacın var,” dedi.

“Mara’yı doğurduğum beri ağırdan alıyorum zaten.”

“Ve bu normal bir şey. Vücuduna biraz daha zaman tanımalısın. Tabii bu sırada tekrar hamile kalmamaya çalış. Sahiden,” dedi kaşlarını havaya kaldırarak. Ada gözlerini devirirken, Hilary gülerek ona sarıldı. “Çocuklarına bayılıyorum. Hepsi harika, sen de öylesin. Doğurmak istersen onları da emziririm.”

“Dalga geçme,” dedi Ada ona yaslanırken. Ayaklarını koltuğun diğer ucundan aşağıya sarkıttı. “Henüz kendimle doğru düzgün baş edemeyen ailemi bu kadar büyütmeyi planlamamıştım ama sorun değil,” derken başını kaldırarak Hilary’ye baktı. “Hiç değil hem de.”

“Biliyorum. Elbette biliyorum.”

“Diğer çocuklarımla ilgilenmem gerekiyor. Mara’yı ve ikizleri kontrol edip gideceğim. Lütfen, sıkıldığında kalmak zorunda hissetme.”

“Bunları düşünme sen,” dedi Hilary. Ada birden ayağa kalkıp çocuk odasına doğru giderken, Hilary koltuğun arkasına tutunarak hafifçe doğruldu. “Üzerindeki Gavin’in hırkası mı?”

“Hayır,” dedi Ada hızlıca gözden kaybolurken.

“**B**u çok güzel bir kaynaşma oldu. Ne dersiniz?” Creon, birkaç adım arkasında olan Dawson ve Rayleen’e göz attı. İkisi de bir şey söylemeyince Creon, yarım bir şekilde gülerek ellerini ceketinin ceplerine soktu. “En rahat konuşabileceğimiz yer benim odam olur fakat oraya giderken yolda gereksiz kişilerle karşılaşabiliriz. Bu yüzden Aliz’in odalarından birini kullanacağız. Amaca daha uygun.”

“Aliz buralarda değil mi?” dedi Rayleen sımsıkı topladığı atkuyruğunda elini kaydırırken. Başını hafifçe eğip Creon’u izledi. Dawson onu dürttüğünde omuzlarını kaldırarak çok tatlı, dedi dudaklarını kıpırtarak.

Dawson midesi bulanarak onu ilerlemesi için itti. Güvenli bir şekilde Creon’la yan yana yürümeye başladılar. “Aliz, Aleut’ta. Deborah onu oyalayacak. Birkaç saat daha dönmez,” dedi Dawson.

“Buna gönüllü olmamıştır eminim,” dedi Creon merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. “Deborah, buraya geldiğinden beri Aliz’le pek iyi anlaşamaz. Nedenini anlayamadım fakat Aliz zaten kimseyle iyi geçinmek için çabalamıyor.”

“Deborah da işleri kolaylaştırmamıştır,” dedi Dawson memnun bir halde. Aliz’in işleri için kullandığı odaya girdiler. “Burada kişisel bir şey

bulundurduğunu sanmıyorum, Creon.”

“Denemeye değer,” dedi Rayleen. Masaya doğru yürüyüp üst üste yığılmış evrakları kurcalamaya başladı. Aliz fazla titiz, düzenli ve az evrakla çalışıyordu. Bilgisayarını açmakla uğraşmadılar. Şifreli olduğuna emindiler ve Dawson teknolojiiden anlamasına rağmen şifreyi kırmakla zaman harcamazdı. “Onun karşısına çıkabilirim,” dedi Rayleen bir defteri eline alıp sayfalarını karıştırırken. “En son beş ya da altı yıl önce konuşmuştuk. Kısa bir görüşmeydi fakat beraber çalıştığımızı tahmin edemez. Seninle ilgili bir planı var mı öğrenirim.”

“Birdenbire Dawson’la ilgili sorular sormandan şüphelenmez mi?” dedi Creon, masanın kenarına yaslandığı sırada.

Rayleen ona gülümseyerek baktı. Bir iki adım yaklaşıp bir kez daha saçını düzeltti. “Gidip Dawson’la bir derdin mi var diye soracak değilim, tatlım. Bu konuda birkaç özel ders ister misin?”

“Ah, en sevdiğim şey özel derstir,” dedi Creon iç geçirerek. “Ama eminim sevgilim buna ihtiyacım olmadığını düşünüyordur. Yine de teşekkürler.”

“Rica ederim.” Rayleen, saklamadığı bir hayal kırıklığıyla nefesini bırakıp arkasını döndü. Masanın diğer ucuna doğru gidip defteri Dawson’ın eline tutuşturdu. “İyi olanları hep kaçırmış oluyorum.”

“Onlar seni kaçırıyor,” dedi Dawson içtenlikle. Rayleen neşelenerek olduğu yerde döndü. Raflara göz atarken kendi kendine unutulmuş bir dilde mırıldanıyordu. Dawson birkaç çekmeceyi açmayı denerken Creon’a baktı. “Leone’un nerede olduğunu biliyor musun? Onu bir süredir görmedim.”

“Böyle devam etmesini sağlayalım. Ray kaçırıldığından beri Leone biraz... keyifsiz ya da bilmiyorum, başka bir şey planlıyor gibi. Aliz’in onunla ilgili şüpheleri var.”

“Biliyordum,” dedi Rayleen birden arkasını dönerek. “Emma tamamen kaybolmadı.”

“Emma kim?” dedi Creon.

Dawson, Rayleen’e bakarken, “Aliz’e verilen ilk isim,” diye cevapladı soruyu. “Kaybolsun veya kaybolmasın o yolunu seçti. Akıl almak isteseydi bize danışırdı.”

"İkiyüzlü davranma. Sen de aynı durumdaydın ve yardım eden biri çıktı karşına. Ada kurtarılmaya değer görmeseydi, Yunan Adaları'ndayken peşinden gelmeseydi aynı durumda kalabilirdin."

Dawson, açtığı boş bir çekmeceyi sertçe kapadı. "Bu ayrıntıları nasıl biliyorsun?" dedi.

"Benim de casuslarım var," dedi Rayleen kollarını bağlayarak.

"Casusa ihtiyacın yok. Sorsaydın sana anlatırdım zaten."

Creon bu duyduğuna gülünce, iki keskin bakış üstüne döndü. Kavganın ortasında kalmamak için ellerini kaldırarak aralarından çekildi. Aynı anda Dawson ve Rayleen tekrar göz göze geldiler.

"Aliz ikinci bir şansı hak ediyor," dedi Rayleen, masanın diğer tarafında durarak bir elini ahşap yüzeye yaslarken. "Yaptığı kötü şeyler için üzgünüm, gerçekten ama gerçekten üzgünüm. Öldürdüğün insanları düşün, Dawson. Onlar da birinin sevgilisi, ailesi, dostuydu. İçlerinden biri intikam için peşine düşmüş olsaydı..."

"Hakları olduğunu söyledim."

"Seni öldürmeyi deneselerdi..."

"Gereksiz bir çaba olurdu. Rayleen, konumuz bu değil. Benim eşim, Aliz'i öldürmek istiyor ve Aliz'de benim aleyhime deliller olabilir. Bir yaşlıyı öldürdüğüm açığa çıkarsa..."

"Sesini alçalt," dedi Creon fısıldayarak. "Remus duvarları o kadar da kalın değil."

"Eğer Z'nin ölümünü sana karşı kullanmak isteseydi bunu defalarca yapabilirdi. Biraz düşün," dedi Rayleen inatla.

"Bundan daha mükemmel bir zaman olamaz. Ben Emma'yı korudum, kalp mührüme rağmen ona verebileceğim tek sevgiyi verdim ve hayatta kalmasını istedim. Ama o yaşamla başa çıkamadı." Dawson aksini düşünmek istemeden başını salladı. Rayleen'in söylediklerinin zihninde yer edinmesine izin veremezdi. "Özel odasına girmeliyiz. Burada bir şey bulamayacağız."

"Bunu tahmin etmeliydim," diye kendi kendine söylendi Creon. "Gidelim öyleyse. Yakalanırsak buraya nasıl geldiğinizi bilmediğimi, yan yana yakalanırsak da beni zorladığınızı söyleyeceğim."

"Cesaretin ödüllendirilmeli," dedi Rayleen ikisinin önünden dışarı çıkarken.

Aliz'in odası üst katta olduğu için köşedeki merdivenlere yöneldiler. Bu sırada yanlarından birkaç kişi geçmiş olmasına rağmen kimse soru sormaya cesaret edememişti. Merdivenleri çıkmayı bitirip koridora yönelmişlerdi ki hızlı adımlarla yürüyen Tia'yla burun buruna geldiler.

Tia, ellerini arkasında bağlarken tek kaşını kaldırarak misafirlere baktı. Yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle Creon'a döndü. "Resmî bir ziyaret olduğunu bilmiyordum. Her şey yolunda mı?"

"Resmî ziyaret yok. Yoluna devam et," dedi Creon.

Tia, ona aldırmadan Rayleen'e döndü. Onun duruşu ve güzelliği hemen dikkatini çekmişti. Tia'nın güzelliği sevimli olarak tanımlanabilecek bir düzeydeydi. Ailenin üvey çocuğu olabileceğini düşündürecek kadar farklı görünüyordu onlardan. Soylarına işleyen lanet yüzünden mavi gözleri ve açık teni haricinde tam bir Vede gibi görünse de hatları hâlâ çocuksuydu. "Ben Tia. Buradaki ahmağın kız kardeşiyim," dedi.

Rayleen gülümseyerek başını salladı. "Ahmak veya değil, sözünü dinlemenı tavsiye ederim."

"Kim olduğunu söylemeyecek misin?" dedi Tia merakla.

"İsmim Rayleen. Dawson'ın bir arkadaşım ve hepsi bu."

"Çok güzelsin." Tia, bunu neredeyse şüpheyle söylemişti. Sanki böylesi mümkün değilmiş gibi. Rayleen böyle tepkilere alıştığından pek de şaşırmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Rayleen ona gülümsemeye devam ederken. "Sen de çok güzelsin. Buraya geliş amacımızı saklama niyetindeyiz aslında. Sır saklamayı sever misin yoksa hâlâ büyüklerin eteklerinde mi dolaşıyorsun?"

"Hayır hayır," dedi Creon elini sallayarak. "Tia bir sırta ortak olacak en son kişi."

"Boşboğazın teki olduğumu söylemeye çalışmıyorsundur umarım," dedi Tia. Creon karşılık veremedi, Tia bakışlarını Rayleen'e çevirdi. "Nasıl görüldüğümün farkındayım. Bir çocuk ya da sevimli bir ergen gibi. Fakat sandığından daha büyüym ve sır saklayabilirim," derken son kelimeleri kardeşine bakarak söylemişti.

Rayleen, Creon ve Tia arasındaki tartışmayı alevlendirirken Dawson, sessizce yanlarından uzaklaştı. Creon'un onları yönlendirdiği koridorda üçü kapalı, toplam altı kapı vardı. Dawson seslerin yükseldiği kapıyı es geçip diğerine hafifçe vurdu. İçeriden ses gelmeyince kapıyı açıp başını uzattı. Oda'nın Tia'ya ait olduğunu anlaması sadece beş saniye sürmüştü. Aliz'in bu kadar neşeli bir dekorasyona sahip olmayacağına emindi. Kapıyı yavaşça çekip diğerine yöneldi. Kontrol etme gereği duymadan içeri girip kapıyı arkasından itti.

Rayleen, göz ucuyla Dawson'ın odalardan birinde gözden kaybolduğunu gördüğünde rahatladı. Creon da aynı şeyi fark etmişti. Buna rağmen dikkatini Tia'dan ayırmıyordu.

Dawson, Aliz'in odasını böyle bulacağını tahmin etmişti. Gerekliği kadar eşya vardı ve etrafta onun hayatını ele veren tek bir obje ya da fotoğraf görünmüyordu. "Umarım bunu yaptığım için kâbus görmem," diye mırıldanırken yatak odasına girdi. Düzeltilmiş bir yatak, duvarı bir baştan diğerine kadar kaplayan dolap, ufak bir masa ve üzerinde okuma lambasının olduğu bir konsolu vardı. Dawson, masaya doğru yürüyüp iki küçük çekmecesine baktı. Kilitli olduğunu görmesine rağmen hafifçe çekti. Ceplerini yoklayarak çekmeyi açmasını sağlayacak herhangi bir şey aradı. Metal fazla kalın görünmüyordu. Birkaç yumrukla açılacak kadar esnetebilirdi fakat Aliz'in şüphelenmesini isteseydi gidip direkt ona sorardı zaten.

Çekmeceyle sonra ilgileneneğini düşünerek arkasını döndü. Yatağın etrafından dolaşıp başına doğru yürüdü. Elleriyle lambanın iç tarafını, altını ve fişinin gittiği yeri takip etti. Aliz'in eşyaları o kadar az ve her şey o kadar çıplaktı ki Dawson nereye bakacağına karar veremiyordu. Onu hiç tanımıyor olsa hakkında neredeyse hiç fikir üretemezdi.

Dolabının kapısını açarak bir adım geriledi. O sırada Rayleen de içeri girip yanında durdu. "Bizim küçük Emma sahiden değişmiş," dedi odayı incelerken.

"Tia'yı ne yaptınız?" dedi Dawson elini uzatarak yüksek raflara dokunurken. Elini ahşap boyunca kaydırdı fakat pürüzsüz yüzey haricinde hiçbir şey yoktu.

"Creon, ona Dionne'la konuşmak için geldiğimizi söyledi. Misafirleri varmış fakat yarım saat sonrası için bizi çay içmeye kabul ettiler."

"Dalga geçiyorsun," dedi Dawson parmak uçlarında yükselerek. Dolabın en üstüne uzanmaya çalışıyordu.

"Keşke. Yarım saatimiz var. İşimize yarar bir şey bulmaya çalışalım ve bu arada sen de Dionne'la neden konuşmaya geldiğimizle ilgili mantıklı bir konu oluşturun."

"İkinci kısmı ben mi yapacağım?"

"Elbette. Bir Remus'la konuşmak için ayağına gidecek değilim, Dawson. Bu kimseye inandırıcı görünmez."

"Neden burada olduğunu sorarsa ne diyeceksin?"

"Sen onu bana bırak," dedi Rayleen çekmecelerden birini açarken. Kıyafetler, temizlik malzemeleri, birkaç aksesuar... "İşimizi kolaylaştırmayacak," diye yakındı Rayleen.

Dawson, dolabın altındaki çekmecelerden birini çekip hızla kapattı. "Bundan nefret ediyorum," deyip geri açtı. Rayleen'e başıyla işaret etti. "Bunu sen hallet. Benim için biraz fazla."

Rayleen, haline gülerek onun yanında dizlerinin üstüne eğildi. Krem, mavi ve tozpembeden oluşan iç çamaşırlarını tek tek kaldırıp kurcaladı. Yavaş yavaş ilerlemesinin bir sebebi de Dawson'ın rahatsız görünmesinden aldığı keyifti. Onu bu hale sokan pek fazla şey yoktu. "Bu şeyleri ilk defa görüyor gibisin. Eşin uyurken eşofman giyen tiplerden mi? Senin için biraz üzüldüm."

Dawson hiçbir şey söylemedi. Ada uyurken çoğunlukla Dawson'ın tişörtlerinden birini giyerdi ve bundan daha kışkırtıcı hiçbir şey yoktu. Dawson onu ipekler içinde de görmüştü. Rengârenk kıyafetlerle de... Fakat onun kıyafetlerini giyip yanına kıvrıldığı an, Dawson bir kez daha âşık oluyordu. Her defasında daha fazla.

Gözleri hâlâ Dawson'ın üzerinde olan Rayleen nefes almayı bıraktı. Yüzündeki gülümseme bozulurken elinde tuttuklarını da, nerede olduklarını da unuttu. "Dawson," dedi fısıltıyla. "Şuna bak," derken kendi kendine konuşuyor gibiydi. Dawson ne olduğunu anlamadan arkasını döndü ama Rayleen'in bahsettiği şey, Ada'yı düşündüğü anda Dawson'ın büründüğü ruh haliydi. Aurasının rengi, Rayleen'in şimdiye kadar gördüğü en kışkırtıcı ve sıcak kırmızıya dönüşmüştü. "Ona bu kadar âşık olduğunu fark etmemiştim."

"Âşık olmadığım bir kadınla evlenip çocuk yaptığımı mı sanıyordun?" dedi Dawson onun haline gülerken.

"Hayır ama... Bilmiyorum. Benim geldiğim yerde devamlılığı sağlamak zorunluluk gibi bir şey. Tarafsızlar diğer topluluklardan bile az. Bir noktadan sonra evlenmek mecburiyetindeyiz ve çocuklar tabii," derken ellerini ilerleterek çekmecenin raylı sistemine dokundu, arkasını kontrol etti. Gözlerini kısarak Dawson'a baktı. "İsmi verdin mi?"

"İsmimi verdim, ismini aldım. Evleneceksem tam olmalıydı."

"Anlıyorum." Rayleen, geri çekilip çamaşırları bulduğu gibi bırakmaya özen gösterdi. "Ada'yla karşılaştığım iki seferde de duyguları çok yoğun ve karmaşıktı. Nasıl hissettiğini ve aurasını çözemedim ama eminim o da en az senin kadar âşıktır."

"Ve biraz deli."

"Seninle evlendiğine göre öyle olmalı," dedi Rayleen gülerek onu dürterken.

Dawson kapısı açık duran banyoya girdi. "Bazen tedavi olup beni terk edeceğinden korkuyorum," dedi Dawson. Lavabonun yanına eğilip alttaki kapakları açtı.

"Tedavisinin önüne geçebilirim. Doktoru kim? Ortadan kaldırmamı ister misin?"

Dawson, onun dalga geçtiğini biliyordu fakat yine de en yakın arkadaşının can sağlığını güvene almak için, "Gerek yok," dedi. Rayleen'in Murat'ın peşine düştüğünü hayal edemiyordu. "Hâlâ aynı işi mi yapıyorsun?"

"Yargılayan ses tonu mu duyuyorum yoksa banyoda olduğun için yanlış mı anladım?"

"İşimi iyi yapmam birilerini ne kadar çabuk yakalayıp öldürmemle alakalı. Seni yargılayacak değilim." Dawson, lavabonun altındaki borulara elini götürdü. Plastik bir şeye dokunduğunda biraz daha uzandı. Parmaklarının ucuyla kıstırdığı plastiği hafifçe çekti. Küçük bir poşete sarılmış iki anahtardı. Biri normal, diğeri daha küçüktü. Dawson nemlenen elini pantolonuna silerken yatak odasına döndü. "Bir şey buldum."

Dawson, küçük anahtarla ilk gördüğü çekmeceyi açtı. İçinden çıkan kutuyu alarak masanın üstüne koydu. Rayleen, diğer anahtarı alıp elinde çevirirken bunun nereyi açabileceğini düşünmeye başladı. Dawson kutuyu açıp kapağını itti. Birkaç katlanmış kâğıt, düzgün bir gömlek, paslanmış anahtar ve düğüm haline gelmiş kırmızı ip vardı. Dawson her şeyi iterek kâğıtları eline aldı. İlk kâğıtta Z'nin karakalem bir portresi vardı.

Dawson hiçbir şey söyleyemeden, Rayleen o resmi elinden aldı. "Bunu sen çizmiştin," dedi.

"Z'yi tanımak için, evet."

Diğer kâğıdı açtığında Dawson masaya yaslandı. Çizgiler solgundu fakat eskiz hâlâ ayırt edilebiliyordu. Gösterişli bir bina, etrafındaki orman, donmuş bir göl ve kâğıdın diğer ucunda başka bir bina daha. Bunu Emma'ya nereden geldiklerini anlatırken çizmişti. Tarafsızların arasında doğan, eğitimi ihmal edilen ve görmezden gelinen bir çocuk olarak hiçbir şeyden haberi yoktu. Dawson ona Aleutları, Remusları ve insanları anlatırken Emma ilgiyle dinler, bitirene kadar soru sormaz, Rayleen'in bile onları bölmesine izin vermezdi.

"Devam etmek istemiyorum," dedi Dawson kâğıdı kutunun içine koyarken. Kapatmadan önce açtığına nasıl durduklarını anımsayarak aynı şekli vermeye çalıştı. Kapağı sertçe bıraktı.

Çekmeceye koymak için aldığı anda, Rayleen onun duvara fırlatacağını anlayarak elinden kaptı. "Sakinleş biraz," dedi omzuna dokunarak. "Git hadi, salona geç. Burayı ben toplarım."

Dawson öfkesini yatıştırmayı umarak gözlerini kapattı. Burada durmanın onu daha da sinirlendireceğini bildiğinden salona döndü. Şiddetle gelen baş ağrısını dindirmek için alnını ovuştururken Dionne'la da görüşmek zorunda olduklarını hatırladı. Etrafta duvara fırlatabileceği hiçbir eşyanın olmaması Dawson'ı daha da sinirlendiriyordu.

Deborah kapıyı açıp girişte dururken, Gavin başını kaldırarak ona baktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu fakat güneşin battığını tahmin edebiliyordu. Pencerenin önünde yükselen eşyalar yüzünden içeri güneş ya da ay ışığı girmiyordu. "Ne yapıyorsun orada? Yanıma gel," dedi Gavin elini uzatarak.

"Orada fazla sandalye yok ama."

"Dizlerimin üstü boş."

"Ah," diye mırıldandı Ada, ellerini kulaklarının üstüne kapatırken. İkisi de onu duymamıştı.

Deborah yaklaşıp da masanın diğer tarafında durdu. Etrafa yığılmış defter, kitap ve not kâğıtlarını kenara iterek masanın ucuna oturdu. "Mola vermeniz gerekiyor ya da bugünlük tamamen kapatın. Geç oldu," dedi.

Ada, bir elini defterin üzerine koyarken dev ekranın köşesinde görünen saate baktı. Neredeyse iki olmak üzereydi. Arkasına yaslanarak gözlerini ovuşturdu fakat defteri bitirmesine çok az kalmışken bırakmak istemiyordu. "Tuvalete gitmem lazım," derken ayağa kalktı. Bu sırada mesajlarını da kontrol etmek isteyerek telefonunu aldı. Dawson'dan en son gelen mesaj üç saat önceydi. Bir kez daha saate baktıktan sonra arama tuşuna bastı. Şimdiye kadar Remus'ta vakit geçirdiklerini sanmıyordu. Arama ekranda dönüp durduktan sonra otomatik olarak kapandı. "Harika," dedi Ada başka bir numarayı ararken. Creon da cevap veremince Ada telefonu bir köşeye bırakıp tualete girdi.

O sırada Deborah, el yazısını tanıdığı defterleri önüne doğru çekti. "Babamın defteri mi bu?" dedi.

"Evet ve bu bir sır," dedi Gavin.

Deborah, onun sevimli bakışlarına gülümserken eğilip saçlarından öptü. "Tamam, sevgilim ama sahiden yorgun görünüyorsun. Birkaç saatliğine de olsa uyur musun? Finn görüntüleri ayarlamayı başardığında veya tipi yavaşladığında bilgin olacak. Söz veriyorum."

Gavin, çenesini avucuna yaslayarak sancıyan gözlerini birkaç saniyelikliğine kapattı. Dün akşam da uyumadığını hatırlıyordu. Zaman kavramını biraz kaybetmiş, dengesi bozulmuştu. Mantıklı düşünebilmek için kendini zorlaması gerekiyordu. "Finn'le görüşüp geleceğim. En fazla bir saat daha," dedi. Deborah'nın elini tutarak bileğine ufak bir öpücük bıraktı.

"Bekliyor olacağım. Beni kandırma." Deborah, onu bir kez daha öptükten sonra masanın üstünden atladı. Kapıdan çıkarken Ada da içeri

giriyordu. Telefona baktığı için onu fark edememişti. Deborah yolundan çekilip geçmesini bekledikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

"Demek mesajlaşıyorsunuz. Ne kadar da sevimli bir çiftsiniz," dedi Gavin sandalyesinde arkasına yaslanırken.

"Ona birkaç saatte bir mesaj atmasını söyledim. Sadece bunu istedim. Eğer kocam Remus'a gidiyorsa bunu istemek hakkım, öyle değil mi?"

"Bilmem," dedi Gavin rahat bir şekilde omuz silerken. "Benim kocam Remus'a hiç gitmedi."

Ada onu duymamıştı bile. Dawson'ın gönderdiği önceki mesajlara bakıyordu. Her biri bir öncekinden daha kısaydı fakat hiç değilse hayatta olduğunu gösteriyordu. Ona öfkeli soru işaretleri göndereceği sırada telefon titredi. Şimdilik bitti, yazıyordu mesajda. Ada rahat bir nefes alarak telefonu bıraktı. Kafasını kaşırken dirseğini masaya yasladı. "Finn geliyor mu?" dedi sessizce.

Gavin, sandalyesinde ağır ağır iki yana sallanırken gözlerini kapamıştı. "Ormanda. Kameralara bakıyor. Beklemekten nefret ediyorum," dedi.

Uykusuz gözlerini deftere çeviren Ada kaldığı yeri açtı. "Şu anda görüntü alamıyoruz fakat kameralarımız var. Önceden öğrencileri nasıl takip ediyorlardı?"

"Tamamı ya da bir kısmı ormandan çıkana kadar bilmiyorlardı. Öğrenciler gruplar halinde ve tek tek sorgu benzeri bir araştırmaya sokuluyordu. Tur boyunca attıkları adımların üzerinden geçiliyordu. Bildiğim kadarıyla ormana tecrübeli birkaç kişi daha yollanıyordu. Tur bittiğinde onların da fikri alınırdı."

"Sen böyle bir şey yaptın mı?" dedi Ada, kâğıtları iterek kalemini ararken.

"Kameralar varken gerek duymadım fakat tipi devam ederse en az üç kişiyi göndermem gerekecek. Gönüllü müsün?"

"Eğlenceli olabilirdi fakat Mara'yı bırakamam "

"Hâlâ senden mi besleniyor? Sülük gibi bir şey oldu." Ada onun bacağını tekmelediğinde, Gavin homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardı. Başını yana doğru eğip gözlerini araladı. "Belki ben gitmeliyim."

"Doğru olmaz," dedi Ada açıkça. "Bu iş için en uygun kişi Murat. Onu klonlayabilseydik daha iyi olurdu. Çok fonksiyonlu gibi, değil mi? Tuhaf ama içimizdeki en sakin ve akli başında olan o. Nasıl böyle kalmayı başardığını bilmiyorum."

"Hepimizden daha iyi rol yapıyor."

"Hadi oradan."

"Ciddiyim," dedi Gavin ayaklarını bilekten üst üste atarken. "Murat'ın annesi çok iyi biriydi. Hâlâ onun hakkında kötü bir şey söyleyen tek kişiyi bile bulamazsın. Çocuklarına karşı ise fazla titizdi. Murat ve Felicia'nın etrafa bir kabuk örmesini sağladı. Büyük olduğu için özellikle Murat'ın. Ailelerinden geçen büyü geni onları ortada bırakıyordu. Bu yüzden annesi, Murat'ın mükemmel görünmesini istedi. Her açıdan. Mükemmel olamadığı konularda da öyleymiş gibi yapmasını öğretti."

"Annesinin de psikolog olduğunu sanıyordum. Çocuğunu yetiştirmek için çok kötü bir yol."

"Öyle mi diyorsun? Sen de günün çoğunu burada geçirip beslemek haricinde çocuklarını görmüyorsun."

"Böyle olması gerekiyor, Gavin," dedi Ada, başka bir sayfaya geçerken. "Onları özlediğimi sana ya da bir başkasına kanıtlamak zorunda değilim ama henüz çok küçük olmalarına rağmen günümün tamamını yanlarında geçiremem. Murat'ın annesi karşımda olsaydı bana da aynılarını söylerdi herhalde."

"Eğer adalet sistemimize güvenseydim haksız olduğunu iddia ederdim."

Yarım saat sonra Dawson, içeri girdiğinde Gavin ve Ada'yı en son gördüğünden daha hareketsiz buldu. Ada masanın üzerine devrilip uyuyakalmıştı. Gavin'se rahatsız sandalyesinde mümkün olan en rahat konumdaydı. O da derin bir uykuya dalmış görünüyordu. Dawson, masanın diğer tarafına geçip Ada'nın dağılan saçlarını yüzünden çekti. Parmaklarının tersiyle yanağına dokunduğunda bıraktığından biraz

daha soğuk olduğunu fark etti. Ada kıpırdanarak gözlerini yavaşça araladı. Doğrulurken elinde tuttuğunu unuttuğu telefon masaya düştü.

“Gel hadi,” dedi Dawson. Ellerini kavrayarak onu yavaşça kaldırdı. Ada esnerken, Dawson eğilerek onu şakağından öptü. Ada’nın üzerindeki hırkayı fermuarını indirerek çıkardı. Hâlâ uyumakta olan Gavin’in üzerine attı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Ada ayakkabılarını eline alarak.

“Üşümesin diye. Onu düşünüyorum.”

“Teşekkürler, hayatım,” diye mırıldandı Gavin, hırkayı çenesinin altına kadar çekerken.

Dawson ona dönecekken, Ada kolunu çekiştirerek onu ofisten çıkardı. “Piç kurusu,” dedi Dawson kapıyı biraz sertçe kapatırken. Kolunu Ada’ya sarıp bir kez daha vücut ısısına baktı. “Deborah’ya uğrayıp geleceğim. Fazla sürmez,” dedi. Ada gözlerini ovuştururken başını salladı.

Dawson, onun merdivenleri çıkışını izledikten sonra Gavin ve Deborah’nın paylaştığı daireye doğru yürüdü. Kapı, vurulduktan hemen sonra açıldı. Belli ki o da henüz uyumamıştı. “Eğlenceli bir gün geçirdiğini düşünüyorum.”

“Senin kadar değil,” dedi Deborah, ona içeri gelmesini işaret ederken. “Bunların neyle alakalı olduğunu söyleyecek misin? Aliz her zamankinden daha sessiz ve sinir bozucuydu. Seni sormadı fakat olayla da ilgilenmedi. Bir şeylerden şüphelendiğine eminim.”

“Şüphelenecek bir şey bırakmadık.”

“Onu araştırıyorsun, değil mi?”

Dawson, sabah Deborah’ya bıraktığı evrakları alırken başını salladı. “Sana anlatırım ama bu saatte değil. Yarın konuşuruz, olur mu?”

“Nasıl istersen.” Deborah ellerini ovuştururken çıplak ayaklarını hareket ettirip duruyordu. “Aliz’in tanımsız ceset için birkaç fikri var. Tamamen teoriler üzerine, o yüzden yarınki konuşmamıza bırakabiliriz.” Başını sallayan Dawson arkasını döndü. Kapıdan çıkarken Deborah ona yetişti. “Sorun her neyse yardım etmek istiyorum. Lütfen kendi başına çözmek zorunda hissetme.”

"Ne yapacağıma karar verdiğimde yardım isterim," dedi Dawson emin olamasa da.

Kolunun altına sıkıştırdığı evraklarla odasına girdi. Kapıyı kapatıp birkaç dakikalığına orada bekledi. Derin bir nefes aldığı anda bir sonraki adımı atmasını sağlayan kokular ruhuna dokundu. Dosyaların tamamını atarcasına masanın üzerine bıraktı. Yatak odasına oradan da banyoya geçti. Ada'nın yol boyunca çıkardığı kıyafetleri takip etmişti. Onu durdurur su dolu küvetin içinde başını geriye yaslamış halde buldu. Yanına gidip dizlerinin üstüne eğildi. Çıkan buhardan şüphelenerek elini suya götürdü. Ne kadar sıcak olduğunu fark ettiğinde raftaki havlulardan birine uzandı.

"Ada," dedi onun yüzüne dokunarak gözlerini açmasını sağlarken. "Bu çok sıcak. Seni hasta eder."

"Sıcak değil," dedi Ada. Çıkmak istemeyip suyun biraz daha içine girdi.

"Evet, öyle." Dawson, onu zorla ayağa kaldırarak havluyu etrafına sardı. Tepede topuz yaptığı saçlarını çözüp elini yüzünde kaydırarak buhardan nemlenen tenini sildi. "Benimle gel, yavaşça."

Ada, burnunu çekerek küvetten çıktı. Havluyu tutarken arkasında ıslak ayak izleri bırakarak yatak odasına yürüdü. Dawson onu dolabın önüne geldiğinde durdurdu. Çekmecelerini karıştırırken sabahki macerası kadar rahatsız hissetmedi. İç çamaşırlarını alarak ona verdi.

"Bunları giy. Başka bir şey yok," dedi.

"Dawson..."

"Giymek zorunda da değilsin. Benim için daha iyi."

Ada, onun haline gülerken çamaşırları elinden aldı. "Giyeceğim. Sana güvenmiyorum," dedi.

"Güvenmemelisin," dedi Dawson, onun hızlıca kurulanıp giyinmesini seyrederken. Ada örtülerin altına girdiği sırada, Dawson da üzerindeki çıkardı. Işıkları kapatarak yanına girdi. Onu kollarının arasına alırken, Ada perdelerin incecik aralandığı yerden sızan ay ışığını seyrediyordu. Dawson, Ada'nın saçlarını yastığa doğru bırakırken onun sırtıyla

kendi göğsünü birleştirdi. “Doğal olmayan hiçbir sıcak, iyi gelmeyecek. Her şey üst üste geliyor, biliyorum. Hamileliğin, karmaşık geçen haftalar ve Lenora...”

“O konuda düşünmek istemiyorum,” dedi Ada gözlerini kapatarak. Karnında duran Dawson’ın elini sıkıca tutup göğsüne doğru çekti. “Birkaç güne ihtiyacım var. Çalışırsam düzelirim.”

“Düzeleceğini biliyorum ama bu sırada kendine zarar veren şeylerden de uzak durmalısın.” Ada’nın boynunu öperek saçlarındaki çam ve kar kokusunu içine çekti. Omuzlarından ayaklarına kadar vücutları bir bütün olmuştu.

Ada, başını hafifçe çevirerek ona baktı. “Rusya’ya giderken ormandaki soğuktan korunmak için mağara gibi bir yere girmiştik. Biraz daha ilerlesek geri dönüşü olmayan bir şekilde etkilenebilirdim ama sen kurda dönüşüp ısınmamı sağlamıştın.”

“Sana en fazla yaklaşılabildiğim an,” dedi Dawson parmaklarının tersiyle yüzünü severken.

“Kuyruğunu bana dolamıştın.”

“Hem gerçek hem de mecaz anlamda. Sen o anda sadece gerçeği fark etsen de.”

Ada ona doğru döndüğünde bacakları iç içe geçti. Omzuna yaslanarak gözlerine bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. “Bugün ne yaptığımı sormadım.”

“Boş ver,” dedi Dawson ve içinden daha fazla üstelememesini umut etti.

“Tamam ama sadece bu gecelik.” Ada onun çenesini tutarak kendine çekti. Dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı. “Sudan daha iyisin.”

“Uyu hadi,” dedi Dawson. Onun alnını, yanaklarını ve çenesini okşadı. Ada biraz daha yaklaşp kolunu dolayarak sırtına dokundu. Saniyeler içinde de uykuya dalmıştı. Dawson, onu izlerken yüz hatlarının gerginlikten rahatlığa geçişini seyrediyordu. Parmak uçları sırtındaki çukurda dolaşıyor, çamaşırlarının sınırlarında takılıyordu.

Ay ışığının gümüş yansımaları, yastığa dağılmış saçlarını karanlık bir deniz gibi parlatıyordu. Dawson onun gittikçe ısındığını fark ediyor, sabah biraz dahi olsa bu sıcaklığı koruyabilmesini umuyordu.

Ada'yı tanıdığından ve onu sevmeyi istediğinden beri iyi olduğunu bildiği duyguları açığa çıkarmak için uğraşmıştı. Aliz'in kim olduğunu öğrendiğinden itibaren tüm o iyi duyguları hissetmemek istiyordu. En azından Aliz'e karşı.

Dawson, kalp mührü varken kendi başına hayatta kalabilecek hiç kimse için sorumluluk hissetmemişti. O dönemlerde arkadaşlarına ve kardeşine karşı attığı çoğu adımın tek sebebi bir zamanlar onlara değer verdiğini hatırlamasıydı. Rayleen'le birlikte başardığı görevde ise karşısına çıkan küçük kız onun ilk defa kalp mührünün kötü tarafını görmesine sebep olmuştu. Dawson ilk defa o zaman bundan kurtulmak istemiş, Ada karşısına çıkana kadar bu şansa sahip olacağını düşünmemişti.

"Emma'yı kurtaramadım," diye mırıldandı Dawson. "Onun Aliz'e dönüşmesinin önüne geçemedim. Geriye hiçbir şey kalmadı." Tavana bakarak derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini yeniden Ada'ya çevirdi. "Hiçbir şey. Yemin ederim."

Ada, bir süre sonra tamamen uykuya daldığında her seferinde olduğu gibi yine kendi tarafına çekilmeye çalıştı. Arkasını dönüp uzaklaşmayı denediğinde, Dawson'ın kolları ona mâni oldu.

"Biraz daha böyle kal," dedi Dawson sessizce. "Hem senin, hem benim için."

Dawson, onun bu şekilde uykuya dalmaktan hoşlandığını ama uymaya devam etmek için alana ihtiyacı olduğunu biliyordu. İşin aslı kendisi için de aynısı geçerliydi. Her gece yatağa girdiklerinde sarılmış bir şekilde ortada, her sabah uyandıklarında ise yatağın iki ucunda oluyorlardı.

Ada, derin nefesler alırken gözlerini hafifçe araladı. "Ne yapıyorsun?" dedi kısık bir sesle.

"Özgürlüğünü ilan etmene engel oluyorum. Kocana sarıldığın için bu kadar huzursuz görünmemeye çalış."

Ada, dudaklarını ıslatırken hafifçe doğruldu. "Su içmem lazım. Güneş gibisin," dedi.

"Biliyorsun, bu bazı dillerde iltifat sayılır."

"Belli ki o iltifatı edenler benim kadar susamamış." Ada üzerindeki örtüleri atıp parmak uçlarında mutfağa gitti. Büyük bir bardak su içip

bardağı tekrar doldurduktan sonra yatak odasına geri döndü. Bardağı baş ucundaki konsola bırakıp yeniden örtülerin altına girdi. "Görevini yerine getir. Ayaklarım üşüdü," derken buz gibi ayaklarını Dawson'a dokundurdu.

"Su içmek için dışarı mı çıktın, yoksa ayaklarında buz küpleri mi var?"

"Uykum kaçacak. Sessiz ol," dedi Ada ona yeniden sarılırken.

"Uykuya daldığında yeniden kaçmaya çalışacaksın."

"Ne yapmamı istiyorsun, İhtiyar? Uykuda bilinç kontrolü gibi bir şey mi?" dedi Ada, gözleri kapalı bir halde.

"Üzerinde çalışırız ama şimdilik daha hızlı bir çözüm bulmamız lazım." Ada'ya kollarını sarmışken sırtüstü döndü. "Bir de böyle deneyelim, olur mu?" dedi Dawson. Ada'nın buna kesinlikle itirazı yoktu. Dawson'ın üstünde, göğsüne yaslanmış bir şekilde uzandı. Bütün kıvrımları birbirine uyana kadar biraz hareket etti. "Böyle hareket etmeye devam edersen uykunu sahiden kaçırmak zorunda kalacağım."

Ada, gülümserken yavaşça duruldu. Yanağını Dawson'ın göğsüne yaslamadan önce bir zamanlar kalp mührünün olduğu yeri öptü. "Beni böyle tehdit etmen işe yaramıyor," dedi sessizce.

Dawson onun uyuması için sessiz kaldı. Çok geçmeden Ada'nın kalp atışları ritmini buldu, nefesleri düzene girdi. Bir elini yüzünün hemen yanına koyarken, diğer elini aşağıya indirdi. Parmak uçları Dawson'ın kalça hizasından şortunun içine girip orada kaldı. "Harika, şimdi de benim uykum kaçtı," dedi Dawson iç geçirerek. Diğer yandan Ada, aradığı özgürlüğü bulmuş gibiydi. Uykusunun en derin halinde bile kıpırdamamıştı. Dawson, onun uyuduğuna emin olduğunda dahi tedirginliği üzerinden atıp gözlerini kapayamamıştı. Tedirginliği ve kalçasında duran parmakları...

13

Ada'yı, güneş henüz tam doğmamışken uyandıran şey, Mara'nın çıkardığı neşeli sesler oldu. Başını hafifçe kaldırdığında birkaç saat önce nasıl uykuya daldığını hatırladı. Mara'nın huysuzlanmadığını, sadece uyandığını anladığında Dawson'a döndü. Tamamen uyanık gözlerle ona baktığını gördüğünde Ada irkilerek sıçradı.

"Özür dilerim," dedi Dawson gülerek. Kalkmaması için Ada'yı tuttu. "İyi uyudun mu?"

Ada, alnını Dawson'ın göğsüne yaslayarak soluklandıktan sonra başını kaldırdı. Bir elini çenesinin altına koydu. Diğer elinin nerede olduğunu fark edince parmaklarını hafifçe kıpırdattı ve Dawson'ın gözlerinin parlamasını izledi. "Şimdiye kadarki en iyi uykumdu," dedi Ada. "Ama sanırım sen pek uyumadın."

"İzin vermedin, Tüysüz. Parmakların biraz dikkatimi dağıttı."

Ada, "Çok ama çok üzgünüm," derken eli biraz daha ileri gitti.

"Kesinlikle hissediyorum." Dawson'ın gülümsemesi yavaşça kayboldu. Yüzüne dokunarak başparmağını alt dudağında kaydırды. İkisnin sıcaklığı, nefesleri ve kalp atışları bir olmuştu. Dawson, bunun yeterli olmasını diliyor fakat Ada'nın biraz daha süreye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Bu geceyi erken bitireceksin. Ben de öyle. Anlaştık mı?"

"Yine böyle mi uyuyacağız? Kasların ölür."

"Bir şey olmaz." Dawson ona kollarını sarıp hızlıca çevirdi. "Belki bir süreliğine de böyle uyuruz," dedi.

"İtiraz ettiğimi sanma ama biraz ağırsın," dedi Ada. Ellerini onun sırtında dolaştırarak gülümsedi. Dudakları arasında birkaç santim kalmıştı ki Mara'nın çığlık çığlığa ağlamasıyla ayrıldılar. Ada, yataktan kalkıp odanın diğer ucundaki beşiğe giderken yolda bulduğu tek şeyi alıp üzerine geçirdi. Gömleğinin önünü ilikleme fırsatı bulamadan Mara'yı kucağına aldı. "Kardeşlerini uyandıracaksın," dedi Ada onu salona götürürken. Yumruk halindeki elini tutup parmaklarına öpücükler bıraktı. "Günaydın da diyebilirsin. Kesinlikle daha az zorlanırsın."

Felicia, Eric'in neredeyse boş evinin üst kattaki odalarından birinde, yere serdiği battaniyenin üzerinde oturuyordu. Camda griye dönmüş bir perde haricinde oda tamamen boştu. Felicia, Eric ve Stone'u yalnız bırakmadan önce arabaya dönüp bilgisayar çantasını almıştı. Onları baş başa bırakmanın daha çabuk sonuç vereceğini umuyordu. Barışırılar veya birbirlerine saldırırlardı. Kavganın ilk seslerini yalnız kalmalarından birkaç dakika sonra duymaya başlamıştı.

"Bu berbat yerde, insanlara bu kadar yakın yaşayarak neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" dedi Stone, ona saklayamadığı bir tiksintiyle bakarken.

"Hatırlayamayacağım kadar uzun bir süredir kalabalıktan uzak, tek başıma yaşıyorum. Temel şeyler haricinde ihtiyacım yok. Burası da oldukça işlevsel."

"İşlevsel?" dedi Stone, Eric'in bunun anlamını bildiğinden şüphelenerek. "Beni neden çağırdın?"

"Oğlunun yanındasın. Saklama gereği duymadan. Duyduğuma göre o da seni kabul etmiş. Âşık olduğun bir kadın var. Bu sefer karşılıklı, değil mi?" dedi Eric. Stone'un gözleri bir anda parladığında, Eric söylediğinden pişman olarak gözlerini kapadı. Göğsünü kaşıyarak Stone'un çaprazında duran tekli koltuklardan birine oturdu. "Violet'in seni sevdiğini biliyorum ama kabul et, senin onu sevdiğin kadar sevmiyordu."

"Bunu ölümünü o kadar umursamamam adına bahane olarak kullanmayacaksın sanırım."

"Hayır, böyle bir şey yapmam. Sadece..." Eric dudaklarını ıslatırken doğru bir şekilde ifade edebilmenin yolunu aradı. "İkimiz de Violet'i sevdik, sadece o seninle sevgili olmayı tercih etti." Belli ki öyle bir yol yoktu.

"Kıskanıyorsan ayağıma çelme takabilirdin, unvanımı elimden alıp beni aileden kovdurabilirdin. Bilmiyorum Eric, belki en sevdiğim atı öldürürdün. Bunun yerine zihni doğru düzgün işlemeyen babama gittin ve tüm köyün katledilmesine sebep oldun. Hırs ve kıskançlık gözünü kör etmiş olabilir ama bu kadar..."

"Devam etmene gerek yok. Buraya seni ben konuşayım diye çağırdım."

Stone, başını iki yana sallarken arkasına yaslandı. Koltuktan yükselen toz içeri sızan gün ışığında parladı. Stone, burnunu kıvrarak bir an önce duş almayı diledi. Sadece bu pislik yüzünden değil, içinde bulunduğu durum sebebiyle de. "Konuş," dedi Eric'e.

"Belki ilk sana gelmeliydim. Hatta ilk sana gelmeliydim ya da bilmiyorum, kendi başıma halletmeliydim. Bunun yerine babamın daha etkili olacağını düşündüm. Ona senin köydeki görevden alınmanı ve daha iyi hizmette bulunabileceğin bir yere gönderilmeni önerdim. Violet'ten bahsetmemiştim. İlk başta değil. Sonra babam daha derine indi. Hayatımda ilk defa ikimizin ayrılmasını istediğimi duymuştu. Şüphelenmişti. Violet'i öğrenmesi için çok çabalamasına gerek yoktu. İlişkinizi saklamıyordunuz. Bunu ona söylemediğim için ne kadar sinirlendiğini hâlâ hatırlıyorum," dedi gergin bir şekilde gülümserken. "Violet'in hamile olduğunu öğrendiğindeyse kriz geçiriyormuş gibiydi. O dönemde Avrupa'dan gelen bir grup misafir vardı. Babamı araştırmak için gelmişlerdi ve bunu biliyorduk."

Stone tüm konuşma içerisinde ilgisini çeken tek şeye doğru yöneldi. "Kim babamı araştırabilir ki?" dedi.

"Yaşlıların casuslarındandılar. Yönetime geçmeden çok önce bunu planlamaya başlamışlar. Babam zayıflık göstermek istemedi. İşler ters gittiği anda oğlunu ve doğmamış torununu bile öldürebileceğini hem casuslara hem de Yaşlılara göstermeyi amaçladı."

"Bir projeden mi ibarettik?"

"Babamın köyü katletmeye karar verdiğini öğrendiğimde hemen yola çıktım. Bana inanmanı sağlayamam fakat doğruyu söylüyorum. Violet kaçtığında seni etkisiz hale getirmek ve birkaç yıl boyunca öyle tutmak zorunda kaldım."

"Zorunda kaldın," diye tekrar etti Stone.

Eric başını salladı. "O casuslar babamın yaptığını öğrendiklerinde tahmin edilemez bir tepki verdiler. Önce babamı öldürdüler. Ardından tüm Lucianların peşine düştüler. Eğer bilincin yerinde olsaydı Violet'in peşine düşerdin. Yakalanmayı umursamadan."

"Evet," dedi Stone tereddüt etmeden.

"Ve öldürüldün. Seni ve kendimi sakladım."

"Sandığım gibi korkağın tekisin."

"Hayatta kaldık, değil mi? Yaşlılar soyumuzun tükendiğini zannediyor. Oysaki nüfusumuz son birkaç yılda kaçta ulaştı? Altıya mı? Sayıyı karıştırıyorum. Ailede bir ala kurt olmasının avantajı işte," dedi Eric gülümseyerek.

Stone, yukarıdan gelen sesle başını tavana doğru kaldırdı. Felicia'nın bir yeri yumrukladığını ya da teklemediğini anlayabiliyordu. Kendisi de aynı durumdaydı. Tehdit saçan gözlerini Eric'e yöneltti. "Dawson, torunlarım ya da Ada bu kavganın içine girmeyecek. Sakın yine kendi aklını kullanmayı deneme. Onda pek başarılı olamıyorsun."

"Bu konuda harekete geçmeyeceğim. Lucianları yeniden yükseltmek gibi bir derdim yok. Bir grup sadakatsiz aptala önderlik edecek kadar delirmedim. Ama beni dinle. Sende, oğlunda ve ailesinde belli bir güç var. Bu dikkat çekiyor. Çekmediğini söyleyemezsin." Kollarını dizlerine yaslayarak öne eğildi. "İrkalla'yı hatırlıyorum," derken sesini Felicia'nın duyumayacağı kadar alçaltmıştı. "Herkesin unuttuğunun farkındayım. Bunu anlayabiliyorum fakat sen unutmadın. İstesen de yapamazdın. Sen bana onu sorduktan sonra biraz araştırma yaptım."

"Sandığımdan daha aptalsın," dedi Stone öfkeli bir fısıltıyla. Koltuğun ucuna doğru kayıp Eric'e yaklaştı. "Neden böyle bir şey yaptın? Ben sadece zihnindekileri istedim, yeni şeyler öğrenmeni değil."

"Kurtların cadılarla girdiği savaşta Ada'ya Amona'yı öldürmesinde yardım etmiştim. Talihsiz bir olay yaşadı, sanırım zihninde birkaç çatlak var fakat iyi niyetli olduğunu anlayabiliyorum. Henüz doğmamışken oğlunun hayatını tehlikeye sokan bir adım attım. Belki ailesini kurtarırsam bunu telafi edebilirim diye umdum."

"Ada kurtuldu fakat hiç kimse bunun hakkında konuşmuyor. Ada dahil hiçbiri hatırlamıyor ve böyle kalması gerekiyor."

Eric, çenesinin altını kaşırken sonraki sözlerini dillendirip dillendirmemekte hâlâ kararsızdı fakat bilmesini istiyordu. Bilmek zorundaydı. "Ada'nın Aleut'a getirilişini izledim. Dönüştürülmüş biri tarafından Aleut'un yakınlarına bırakıldı. Geri dönerken onu takip ettim. Grubu hakkında daha fazla bilgi edinebilmeyi umuyordum..."

"Neden?"

"İrkalla'nın amacını sizden daha önce anladım. Ada'nın Aleut kanunlarınca yargılanıp öldürülmesini istiyordu. İrkalla bunu göremedi fakat onu Aleut'a bırakan kişi Ada'ya âşık. Bu yüzden Ada'nın kurtulacağını biliyordum. Kurtuldu da. İrkalla bir bomba atıp uzaklaştı. Etkilerini daha sonra tekrar gözleyecek. Belki bir yıl sonra, belki iki yüz yıl sonra fakat geri dönecek. Bu yüzden geri döndüğünde elimizde daha fazla bilgi olmasının avantaj sağlayacağını düşündüm."

"Ali," dedi Stone ellerini ovuştururken. Dikkatli bakan gözlerini Eriç'ten ayırmıyordu. "Ada'yı Aleut'a bırakan oydu. Takip ettiğinde ona saldırıya kalkmadın, değil mi?"

"Hayır. Aslında niyetim onu birkaç günlüğüne tutup, koparabildiğim bilgileri almaktı fakat ben buna fırsat bulamadan Virgil'le karşılaştı."

Stone onun fotoğrafını görmüş, Tarafsız olduğunu anlamış fakat tanıyamamıştı. "Onun kim olduğunu biliyor musun? Virgil'in?"

"Sen bilmiyor musun?" dedi Eric şaşkınlık içinde. Daha zor ilerleyeceklerini fark ederek ayağa kalktı. Dağınık saçlarını karıştırarak başının arkasını kaşıdı. Neredeyse histerik bir şekilde gülerek Stone'a baktı. "Virgil, Lucianları avlayan Yaşlıların casuslarındandı. Hatta onların başındaydı. Sana bahsettiğim eve gelen casuslar onlardı. Vaktinin çoğunu köyde geçiriyordun fakat eve geldiğinde onu veya grubundakileri görmüş olman gerekiyor."

"Tanıdık geliyordu ama..." Stone parçaları birleştirmeye çalışırken başarısız oluyordu. "Yine de neden Irkalla'nın yanında? Yaşlılardan, hat-ta Tarafsızlardan ayrılmış."

"Bunu bilmiyorum. Arşivlere yaklaşılabilecek kadar içlerinde değilim ama sen öylesin. Ana evdeki kütüphaneye gidip Lucianların ortadan kaldırılmasıyla ilgili belgeleri kurcalarsın, değil mi?"

"O eve gidemem. Resimlerimizin çoğu yakılmış olabilir fakat yüzü-mü hatırlayacak kadar yaşlı biriyle karşılaşılabirim."

"Oğlunu gönder öyleyse ya da güvendiğin başka birini. Beni dinle," derken yeniden koltuğa oturdu. "Virgil'in görevinin büyük kısmını bıkmadan usanmadan yaptığı sorgulamalar oluşturunuyordu. Tutsağın önce karakterini çözer, ondan sonra fiziksel ya da zihinsel müdahalede bulunurdu. Bazen ikisi birden. Ada'yı da sorguladığına eminim."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ada ona Lucianlardan bahsetmiş olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Konusu nasıl açılacaktı ki?" dedi Stone emin olamasa da. Zihninin ve bedeninin sınırları zorlandığında insan istemediği ya da ummadığı şeyler söyleyebilirdi. O an için alakasız görünse bile bir domino taşını devirmesi yeterliydi. Stone iç geçirerek gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. "Ona soramam, Eric. Hiçbir şey hatırlamıyor ve ben de hatırlatacak değilim."

"Benim peşime düşerlerse bununla baş edebilirim. Tek başımayım. Seninse kaybedeceğin bir ailen var."

"Buraya beni düşündüğün için mi çağırdın?"

Eric, onun bu sorusuna cevap vermek yerine başka bir şeyi belirtmenin faydalı olduğunu düşündü. "Virgil, Irkalla'nın grubunda olduğuna göre belki eski görevini tamamen bırakmıştır ya da..."

"Görevi için oradadır," diye onun cümlesini tamamladı Stone. "Virgil'in Irkalla'nın yanında casusluk yaptığını mı düşünüyorsun?"

"İhtimallerden biri," dedi Eric başını sallayarak. "Eğer öyleyse bizim için büyük tehlike oluşturuyor demektir. Değilse de umalım ki eski hayatından kimseyle konuşuyor olmasın."

Stone, aşağıya inen ayak seslerini duyduğunda neler olacağını tahmin ederek ayağa kalktı. Felicia, son basamakları atlayarak Eric'in karşısına geçene kadar yürüdü. "Aklında her ne varsa gerçekleştirmeyecek," dedi. "Dawson bir Tarafsız olabilir ama sizin kurallarınızla yaşamak istemiyor. Lider ailesini oluşturmaksa kesinlikle planları arasında yok."

"Amacım Lucianları yükseltmek değil, onları korumak," dedi Eric yavaşça ayağa kalkarken.

"Sen yokken de oldukça iyi idare ediyorlar."

"Barış gönüllüsü olarak geldiğini sanıyordum."

"Evet, ikinizin arasının düzelmesini istiyorum ama sen Lucianların büyümesiyle ilgili bir şeyler anlatıp duruyorsun." Felicia bir adım daha yaklaştığında burunları arasında yalnızca birkaç santim vardı. "Ayrıca Ada'nın bir ala kurt olması aralıksız çocuk doğuracağı anlamına gelmiyor."

"Aslına bakarsan geliyor ama..."

Eric'in devam etmesine izin vermeden yumruk yaptığı elini kaldırdığında Stone, Felicia'nın bileğini kavrayarak kendine doğru çevirdi. "Kavganızı bölmek istemiyorum ama sanırım fazla tepki veriyorsun," dedi Stone sakın bir sesle.

"Hayır, fazla tepki vermiyorum. Anlamıyorsun." Felicia, burnundan soluyarak Eric'e baktı. "Ada'nın senin yüzünden neyi görmezden gelmeye çalıştığını biliyor musun? Stone'un kalp mührünü kaldırmak için ailesinden birinin kanına ihtiyacım vardı. Dawson'a bir Lucian bulmasını söyledim fakat o kendi kanını verdi. Senin kanın yerine kendi kanını verdi. Şimdi ikisinin hayatı birbirine bağlı. Kardeşini kurtarabilmen için sana gelmedi bile ama sen burada rahatça onlar hakkında konuşup kaç çocuğa sahip olabileceklerini düşünebiliyorsun."

Eric, Felicia'nın söylediği şeylerin çoğunu duymamıştı bile. Kulaklarında yoğun bir çınlama varken bakışları Stone'un üzerindeydi. "Kalp mührün mü vardı?"

Stone başını salladı. "Başka türlü çocuğumu doğuran kadının yabancı bir adamla evlenip aile kurmasını izleyemezdim."

"Neden izlemen gerekiyordu ki?"

"Oğlumun etrafında olabilmek için."

"Doğru. Tabii," dedi Eric hâlâ şaşkın halde. "Violet öldürülürken seni hiçbir şey yapmamakla suçladığımda bunu bana söylemeliydin. Sırf kin tuttuğun için onu kurtarmadığını sandım."

"Tam anlamıyla geri zekâlısın," diye mırıldandı Felicia kollarını bağlarken.

Eric, ona dönerken hızla dudaklarını araladı ama söyleyecek bir şeyi yoktu. "Sanırım öyleyim," dedi en sonunda.

NORVEÇ, 1948

*Rayleen, odaya girdiğinde ayakkabılarını çıkararak kenara fırlattı. Ka-
zağını çıkarırken kolyesine takılmasıyla daha fazla sinirlenip çekiştirerek
zinciri kopardı. "Neler olduğunu görüyor musun? Tek yaptıkları bir masa-
nın etrafında toplanıp kimin ne kadar avlandığını hesaplamak."*

*Dawson, ağır bir masanın ucuna oturmuş, önündeki kâğıda üç hafta-
da kaydettiği gelişmeyi aktarıyordu. Rayleen'le iki gün önce ortak çalışmaya
başladığını bilerek yazmadı. Başını hafifçe kaldırarak Rayleen'e göz attı.
"Sabırlı olacağımız konusunda anlaşmıştık."*

*"Evet, öyle." Rayleen ileri geri yürürken ellerini ovuşturuyordu. "Z'nin
karısı yeni öldü fakat etrafındaki kadınlara bakışını görüyor musun? Bu hiç
de yas tutan bir adamın davranışlarına benzemiyor."*

"Katiller çok nadiren öldürdüğü kişilerin yasını tutar."

*Rayleen olduğu yerde durup Dawson'a döndü. "Z'nin karısını öldürdü-
ğünü mü düşünüyorsun?"*

*"Düşünmüyorum. Biliyorum." Dawson, eşyalarını toplayarak dolapta
sakladığı yere koydu. Bu odadan çıktıklarında birilerinin gelip etrafı ka-
rıştırma ihtimali her zaman vardı. "Akşamki toplantıya davet edildin mi?"*

*"Hangi sebeple? Burada hiç kimseyim." Kapı tıklatıldığında Rayleen
uzanarak açtı. İlk başta kimseyi göremedi. Başını aşağıya eğdiğinde solgun
bir çift gözün ona baktığını gördü. Tek dizinin üzerine eğilen Rayleen, kü-
çük kızla göz göze geldi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"*

Kız cevap vermek yerine içeri geçerken, Rayleen uzansa da yakalayamadı. Minik bir fareyi kovalamaktan farksızdı. Geniş oturma alanını geçip yatak odasına doğru koşmuştu ki Dawson, onu kolundan yakalayarak havaya kaldırdı.

"Dur. Dur!" Rayleen hızlı davranarak kızı kurtarmak için aralarına girdi. Dawson'ın elini ısırmaya çalışarak kurtulmaya çalışan ufaklığı belinden yakalayarak Dawson'a geri çekilmesini işaret etti. "Gel bakalım," dedi Rayleen. "İsmin ne senin?"

"Emma," dedi kız. Gözlerinin önüne düşen saçları geri itmeye çalışırken, Rayleen koltuğa oturarak Emma'yı kucagina çekti. Cılız vücudu adrenaline titriyor olmasına rağmen Dawson'a korkmadan bakıyordu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Burada misafiriz ve..." Rayleen nasıl devam edeceğini bilemeden Dawson'a baktı ama yardım alamayacağı kesindi. "Vakit geçiyoruz işte."

"Babamın resmini çiziyordun," dedi Emma, parmağını Dawson'a uzatarak.

Dawson, masanın kenarına yaslanmış, bir ayağını diğerinin önüne koymuştu. "Sık sık yaptığım bir şey."

"Sizin hakkınızda konuşulanları duydum. Birilerini öldürüyorsunuz."

"Burada sadece misafiriz, Emma," dedi Rayleen. "Hakkımızda kim böyle bir şey söyledi?"

Dawson meraklanarak onların yanına gitti. Rayleen kimliğini gizlemişti ve çoğu kişi tarafından kiralık katil olduğu biliniyordu fakat Dawson'ı kimse tanımıyordu. Üstelik ne Aleut olduğunu biliyorlardı ne de ismini. Güç gösterisini Rayleen'e bırakmış, görünmez bir karakter yaratmak için uğraşmıştı. Böylece Rayleen dikkatleri üzerine toplarken, Dawson rahatça araştırmasını yapabiliirdi.

"Babamı da öldürür müsün?" dedi Emma, Dawson'a bakarken. Rayleen'deki inkârın aksine Dawson'ın sessizliğini kabulleniş olarak anlamıştı.

"Korktuğun buysa..."

"İstiyorum," diye ısrar etti Emma.

"Babanın ölmesini mi istiyorsun?" dedi Rayleen.

Emma, başını sallarken gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu. "Size yardım ederim."

Dawson, elini Emma'ya doğru uzattı. "Gel benimle," dedi. Emma elini kaldırıp hafifçe geri çektikten sonra kararlı bir şekilde uzandı. Minik eli Dawson'ın avucunda kaybolmuştu. Dawson, onu kapıya doğru götürüp koridora çıkardı. "Beni iyi dinle," derken yüzlerini karşılıklı getirene kadar eğildi. "Babanın ölmesini istediğini zannediyor ve yanılıyorsun. Büyüdüğünde bunu hâlâ istersen sana yöntemlerini gösteririm. Kimseden böyle bir talepte bulunmamalısın. Eğer babanın ölmesini bu kadar çok istiyorsan bunu kendin gerçekleştirmek zorundasın."

Dawson geri çekilerek kapıyı tuttuğunda, Emma ileri çıkarak onu durdurmaya çalıştı. "Ben şimdi ölmesini istiyorum."

"Git. Hemen." Dawson, onu koltuklarının altından tutarak yeniden koridora bıraktı ve daireye geçerek kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde Rayleen'in konuşmak üzere olduğunu fark ederek elini kaldırdı. "Beş yaşında bir çocuğun isteklerine göre hareket edemezsin. Eğer birlikte çalışıyorsak buna izin vermem."

"Ama çaresiz görünüyordu."

"Bizim işimiz değil."

Dawson yatak odasına girdiğinde, Rayleen hâlâ koridorda beklediğinden emin olduğu Emma'yı düşündü.

“Fırtına sabah saatlerinde biraz yavaşladı. Görüntüler yeterince net, bundan daha iyisinin olacağını sanmıyorum. En azından şimdilik.” Finn, dev ekranların önünde durmuş, avucunda tuttuğu tableti göğsüne yaslamıştı.

Ada, ekranın soluk renklerini fark etse de bir şey söylemedi. Finn dün akşam boyunca ormanda dolaşp kameraları hava koşullarına göre iyileştirmişti. Görüntü, Ada gözlerini kısıncı daha net görebileceği bir şekilde pusluydu.

Gavin, Ada’nın saate baktığını gördüğünde masaya yaslanıyordu. “Yetişmen gereken bir yer mi var? Öğrencilerinin bugün bilimle ilgilenmediğini sanıyordum.”

“Hayır. Yani evet,” dedi Ada saçlarını kulaklarının arkasına iterken. Buraya gelmeden hemen önce Aliz’i görmüştü ve kendisinin de bir buluşması vardı. Dawson’la hâlâ konuşamadıkları bu mevzu aralarında saatli bomba gibiydi. Gittikçe daha tehlikeli bir hal alırken etkisi her geçen dakika büyüyordu.

Aynı anlarda Dawson da bugünlük yapacağı başka bir şey çıkmasını umarak merdivenlerden iniyordu. Ofise girmek üzereyken Aliz’in merdivenlerden çıktığını gördü. Geri dönmek için çok geç olduğundan yüzleş-

mek zorunda kaldı. Dawson insanlarla yüzleşmekten çekinmezdi. Aliz'le karşılaşmak istememesinin sebebi ise kiminle konuştuğundan emin olmamasıydı. Emma'nın tamamen kaybolmadığını düşünüyor ve bundan hoşlanmıyordu. Eğer Emma'ya dair tek bir iz görürse onu kurtarmak isteyeceğini biliyordu. Bu isteğinden dolayı başının derde gireceğini de.

"Bugün çalışmayacağız," dedi Dawson, cebinden ofisin anahtarlarını çıkarırken.

"Neden?" dedi Aliz.

"Başka işlerim var." Dawson içeri girip kapıyı arkasından itti. Bunun yeterli olacağını düşünmesi kendi hatasıydı. Aliz, kapının kapanmasına izin vermeden ayağını uzattı. İçeri girdiğinde Dawson iç geçirerek ona döndü. "İnanmayabilirsin, Aliz ama Aleut'un ölü bir adamdan daha fazla sorunu var."

"Bugünlük tek başıma çalışabilirim. Cesedi tekrar görebilmem mümkün mü? Ayrıca pelerininden bir parça almak istiyorum."

"Hayır ve hayır," diye iki sorusunu da yanıtladı Dawson.

"Neden bunu zora sokuyorsun? İkimiz de cinayetin çözülmesini istiyoruz."

Dawson, arkasını dönerek onu meşgul edecek bir şey bulmaya çalıştı. Neyse ki Aleut'ta yeterince suç işleniyordu ve onun da bir yılını dolduracak kadar birikmiş evrakı vardı. "Araştırma odasını kullanabilirsin. Burası bana ait," derken rastgele bir dosya çekti. Deborah'dan burayı düzenlemesini istemişti fakat birkaç haftada yapabileceği kadarını toparlamıştı. Her şeyin yoluna girmeden önce tamamen dağılması gerekirdi. Dawson bunu çok fazla tecrübe etmişti. Bu yüzden elini attığı dosyanın yıllar öncesine ait olmasına şaşırılmamıştı.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Aliz buz gibi sesiyle. Dawson omzunun üstünden ona baktığında, Aliz tek kaşını kaldırarak kollarını bağladı. "Cehennemdeki yerini kaybettin."

Dawson bir şey söyleyemeden ona bakmaya devam etti. Söylediğinin ne kadar doğru olduğunu farkında değildi. Dawson tüm günahlarından arınacağını sanmıyordu fakat kalbinde ve ruhunda Ada'nın yeniden dirilttiği duyguları onu ilk kez yarı yolda bırakıyordu. "Gidebilirsin,"

dedi Dawson, cebinden çıkardığı diğer anahtarı ona atarken. "Ortak odayı kullan, anahtarı yanına al."

Aliz, tek eliyle anahtarı yakalarken bakışları Dawson'dan ayrılmıyordu. "Bana söylemelisin," dedi.

"Neyi?"

"Her ne olduysa. Söylemen gerekiyor."

"Lanston haricinde emir aldığım kimse yok, Aliz. Seninle de başlamayacağım. Çalışmak istiyorsan odayı kullan yoksa Aleut'tan ayrılabilirsin. Hepsi bu kadar," deyip önüne döndü.

Aliz bir süreliğine daha orada kalıp ne olduğunu anlamaya çalışsa da bugünlük başka bir şey konuşamayacaklarını fark ederek oradan ayrıldı. Dawson, Aliz'in uzaklaşan ayak seslerini dinledi ve merdivenlerden inip tamamen uzaklaşmasını bekledi. İki gündür bir türlü dinmeyen baş ağrısı yeniden şiddetlenirken hâlâ tuttuğu dosyayı fırlatıp önündeki masaya tekme attı. Masanın üzerindikiler yere saçıldıktan sonra masa duvara çarparak durdu.

Her şeyin siyah beyaz olmasına ihtiyacı vardı. Tam da şu anda. Birinin çıkıp ona ne yapacağını söylemesini bile kabullenebilirdi. Balkona doğru giderek kapıyı biraz zorlayarak açtı. Burayı neredeyse hiç kullanmazdı. Bahçenin normalde kimsenin ziyaret etmediği arka tarafına bakıyordu. Tipi şiddetini yitirmişken kar yağışı devam ediyordu.

Dawson birinin kapıyı tıklattığını duyduğunda şaşırarak kaşlarını çatı. İçeri geri dönüp kimin geldiğini görmek için kapıyı açtı. Neredeyse geri adım atacakmış gibi görünen Caiden, Dawson'ı görünce gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu. Dawson çocuğun üzerine diktiği gözle-riyle onu neredeyse buharlaştıracaktı.

"Özür dilerim, ben rahatsız etmek istemedim," diye başladı Caiden.

"Kimsin?" dedi Dawson koridora göz atarken.

"İsmim Caiden. Ben..."

"Ada'nın öğrencilerinden birisin," dedi Dawson isminden tanıyarak. Ada, beş öğrencisini de sürekli anlattığından ve onlarla ilgili notlar tuttuğundan Dawson onları kelimelerle tanıyordu. "Neden buradasın?"

"Bunu söylememem gerekiyor, yasaktı. Aslında söylemem değil de yaptığım yasaktı. Lütfen ona bahsetmeyin."

"Kime?" dedi Dawson, sabrını korumaya özen gösterirken. Öğrencilerinden birini burnu kırık yollarsa Ada'nın pek de mutlu olmayacağını tahmin edebiliyordu.

"Ada, Av Dönencesi'nde ormana girmemizi yasakladı. Çok tehlikeli geçtiğini ve henüz hazır olmadığımızı söyledi fakat merak ediyordum. Lütfen ona söylemeyin," dedi Caiden tekrar. Dawson dişlerini sıkarak yeniden aynı soruyu sormadan önce Caiden, "Ada," dedi. "Av Dönencesi'nde ormanda olduğumu bilmemeli."

"Neden bana anlatıyorsun?"

"Çözmeye çalıştığınız cinayeti biliyorum ve katilin kim olduğunu da."

"Kim?"

"Tanımıyorum, şu anda Ada'yla konuşuyor. Yanlarına gidemedim."

Dawson, onu önünden iterek koşmaya başladı. Gözünün önünde koridor, merdivenler ve taş zemin değil, yüz­süz bir ceset vardı. Spor salonuna inip oradan da bahçeye çıktığında başladığı hızla durdu. Ada'nın kiminle konuştuğunu gördüğünde kötü olduğunu düşündüğü baş ağrısı gözlerini karartacak kadar şiddetlendi. Orada ne kadar beklediğini bilmiyordu fakat biraz sonra Caiden yanına geldiğinde nefes nefese bir hali vardı.

"Ne kadar eminsin?" dedi Dawson kısık bir sesle.

"Cesedin başında dikiliyordu, dönüşüm geçirdiğini ve üzerindeki kanları temizlediğini gördüm."

"Yüzünü yediğini de gördün mü?"

"O kısmı değil, hayır."

"İçeri gir," dedi Dawson ve beklemeden yürümeye başladı. Artığı her adımda kendini biraz daha sakinleştirip, görünüşünü ve bakışlarını sıradanlaştırdı. Ada, ona sırtı dönük durmasına rağmen yaklaştığını hissettiğinde yan dönerek Dawson'a bakmıştı. Dawson'ın uzun yıllar boyunca Kaiser'ı dahi kandırabildiği mükemmel ifadesiz yüzüne Ada inanmamış-

tı. Gözlerini kısarken yüzündeki gülümseme yerini tereddüt ve meraka bırakmıştı. Dawson, Ada'nın yanında durarak elini onun beline koydu ve misafire döndü. "Geldiğini duyduğumda uğramak istedim. Her şey yolunda mı?"

"Bu kadar kar görmeye alışkın değilim aslında ama hiç fena hissettirmiyor," dedi Ray gülümseyerek. Elleri cebinde dururken bir Ada'ya bir Dawson'a bakarak yerinde kıpırdandı. "Eksen Turu'nun heyecanlı geçtiğini duydum. Remus'ta uzun zamandır bu tür şeyleri yapmıyorlar. Sanırım gerekliliği tartışma konusu."

"Teşekkürler. Ben de aynısını söylüyorum," dedi Ada başını sallayarak. Elini arkaya doğru uzatarak Dawson'ın parmaklarını kavradı. Bir şeylerin ters olduğunu her şeyiyle hissediyordu. "Buraya gelebilmene çok sevindim. Franz da uğrayacak mı?"

"Evden beraber çıkıp ayrıldık. Yapması gereken şeyler varmış. Sanırım Leone'la ilgili fakat bir şey söylemek istemedi." Ray yanağını kaşıyarak kaşlarına yapışan karları elinin tersiyle sildi. "Bu sefer çocukları görebilir miyim? Onları sahiden merak ediyorum."

"Bu saatte uyuyor olmalılar," dedi Dawson, Ada'nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan. "Belki başka sefere."

"Evet, belki."

Dawson, konuşmalarının ve Ray'in ziyaretinin uzamasına izin vermemek için ortamdaki rahatsız edici varlığını korumaya devam etti. Ada, her konuşmak istediğinde elini sıkarak onu susturdu. Bu yüzden Ray'in tüm sorularına başlarını sallayarak ya da mırıldanarak cevap verdiler.

"Ada zor bir araştırmada çalıştığını söyledi," dedi Ray kapıya doğru yürüdükleri sırada. "Kurtların arasında suçlu aramak zahmetli olmalı. Burası çok kalabalık ve birbirinize çok yakınsınız."

"Birinin suçlu olduğuna inandıktan sonra yakınlığı durumu zorlaştırıyor ve kesinlikle iyileştirmiyor," dedi Dawson. "Seni görmek güzeldi. Daha uygun bir zamanda görüşmek üzere."

Ray sonunda Aleut'tan ayrıldığında Dawson, Ada'yı kendine doğru çevirdi. "Bana konuşanlardan biri, cesedin başında Ray'i gördüğünü

söylüyor,” dedi ve bir kez daha bazı şeyleri kesin sonuca ulaştırmadan söylemenin ne kadar kötü olabileceğini gördü.

“Neden bahsediyorsun?” dedi Ada kafası karışık bir halde.

“Yani Ray’i tanıımıyordu fakat seni onunla konuşurken görmüş...” Dawson, önemsiz detayları geçerken Ada’yı çekerek içeri doğru yürümeye zorladı. “Noktaları birleştirebiliyor musun?”

“Elimde çok fazla nokta yok. Nasıl birleştireceğim ki?”

Dawson onu kendi ofisine yönlendirerek kapıyı arkasından kapattı. Ada içerisinin ne kadar dağınık olduğuyula ilgili yorum yapmadan, Dawson ona dönüp anlatmaya başladı. “Söylediklerimi sıraya koymaya ve birleştirmeye çalış. Önce Norveç’ten bir grubun Kanada’ya geldiğini öğreniyoruz. Benim Yaşlılardan birini öldürdüğüm evden. Aradan zaman geçiyor, Av Dönencesi’nde bir ceset buluyoruz ve o cesedin kim olduğunu anlamaya çalışırken Norveç’teki aynı evden nüfus eksikliği Aleut’a bildiriliyor. Aleut’a,” diye özellikle tekrar belirtti. “Aliz o evden gelen bir Tarafsız, Doktor’la çalışıyor ve elinden kurtardığınız Ray yine o evden gelen birini öldürüyor.”

“Bu umutsuzca Ray’in açığını bulma çaban değil, değil mi? Çünkü tesadüf...” Ada’nın itirazları gitgide zayıfladı. Tesadüf olduğunu hiç sanmıyordu. Oturacak bir yer ararken Dawson ona sandalye çekti. Ada korku duyduğunda vücudunu saran o hissi bastırmak için elini karnına doğru götürdü. Nefes almaya çalışarak dudaklarını araladı. “Ray, Doktor’la birlikte mi çalışıyor öyleyse? Ama Doktor neden Norveç’teki Tarafsızlardan birini öldürmek istesin ki?”

“Creon, Doktor’un Aliz’in kayıtlarını temizlediğinden bahsetmişti. Eğer Z’nin ölüm detayları açığa çıkarsa ben ve Rayleen’le birlikte Aliz ve Doktor da yargılanır. Şimdiye kadar cinayetin saklı kalmasının tek sebebi benim detaylı planım değil, aynı zamanda Doktor’un da bunun üstünü kapatmak istemesiymiş. İtiraf etmek hoş değil fakat bu benim yararına bir hamleydi. Rayleen’in daha önce söylediğine göre buraya gelen Tarafsızlar, Z’nin ölümünün intikamı için harekete geçti. Eğer öldürülen Tarafsız da aynı sebeple buradaysa, Ray sadece benden önce davranmış demektir.”

"Böyle düşünmemeliyiz. Ben... Sanmıyorum," dedi başını iki yana sallarken. "Ray'in kafası karışık, kendinde değil fakat Doktor'dan nefret ettiğini hissediyordum."

"Bir süreliğine de olsa bizi başarıyla kandırdı. Bu senin hatan değil."

"Franz'la konuşmam gerekiyor," dedi Ada titreyen bacağına eliyle bastırırken. "Aynı evde kalıyorlar. Eğer doğruysa, buna izin veremem."

Ada ayağa kalktığı anda Dawson'ın aklında başarılı gidebileceğini umduğu bir plan belirdi. "Seninle geleceğim ama öncesinde halletmem gereken bir şey var. On beş dakika sonra aşağıda buluşuruz."

Peratha, Creon'un onu aceleyle aramasıyla dışarı çıkmıştı. Müsait olduğunu sorup sormaması bir yana açıklama dahi yapmamıştı. Bahçede hızla ilerlerken gözü Aleut'tan ayrılan Ada ve Dawson'a takılmıştı. Sessiz ve hızlıca hareket etmeleri dikkatini çekmişti. Hâlâ onlara bakarak yürürken Creon'la çarpıştı.

"Acele etmeni söylerken önüne bakmamayı kastetmemiştim," dedi Creon onu kollarından tutarken. Peratha, ona baktığında yüzünde istemsizce bir gülümseme oluştu. Creon, onun değişen aurasını keyifle izleyip elini kolundan aşağıya doğru kaydırды. Parmakları iç içe geçerken, "Birkaç gün ortadan kayboldun ne kadar dikkat çekerdin?" diye sordu.

"Yani..." Peratha bunu düşünürken elbisesinin eteklerini düzelitti. "Umarım birkaç dakika içerisinde fark ederler, diğer türlü sorun yaratabilir."

"Pekâlâ, kime haber vermemiz gerekiyor?"

"Aklından ne geçiyor? Birkaç gün boyunca Aleut'tan uzaklaşmam. Bazı istisnalar dışında bunu hiç yapmadım."

"Ben buna degecek bir istisnayım," dedi Creon omuz silkerek.

Peratha derin bir nefes alırken tek bir zerresiyle bile ona itiraz edecek bir şey söyleyemezdi. Öne doğru bir adım atıp yüzlerini karşılaştırdı. "Sürprizler beni rahatsız eder. Bilmediğim şeylerden hoşlanmam. Çocukluğumdan beri bana sadece ne yapmam gerektiği söylendi, bundan bıkmış durumdayım."

“Bunu konuşabiliriz. Gideceğimiz yerde,” dedi Creon yüzündeki umut dolu ve kışkırtıcı gülümsemeyle.

“Neden beni kandırmaya çalıştığını hissediyorum?” Peratha gözlerini kısarak başını hafifçe geri çekti. “Bana yine evlenme teklifi etmeyeceksin, değil mi?”

“Bundan daha az korkuyormuş gibi davran. Hadi dene, yapabilirsin.”

Peratha, Creon’a sandığı şeyden korkmadığını açıklayamazdı. Hâlâ beklemesinin sebepleri vardı. Belki hilekâr bir yoldu fakat bunu çözdükten sonra konuşacaktı. Daha önce değil. Burada ilgilenmesi gereken yığınla şey varken birkaç günlüğüne ortadan kaybolmaksa ona sorumsuzluk gibi geliyordu. Kendi için bunu yapması gerektiğini bildiği halde... “Tamam tamam,” dedi düşüncelerini dağıtmak için ellerini sağlarken. “Şartlarım var,” deyip parmaklarıyla saymaya başladı. “Güneşli bir yer istiyorum. Kalabalık olmayacak ve kesinlikle benim helikopterimle gideceğiz.”

“Seni tanımadığımı söyleyemezsin ve bunların hepsini önceden ayarladığım için kazanacağımız zamanı bir düşün.”

“Eşyalarımı toparlayacağım.”

“Hemen gidiyoruz. Eşyalarına ihtiyacın yok. Kime haber vermen gerekiyorsa bunu yoldan yapacaksın.”

Creon, onun hâlâ elini tutarken yürümeye başladığında Peratha, topuklu kısa çizmeleriyle adımlarına yetişmek için koşturmak zorunda kaldı. “Hiç değilse tarağımı alsaydım.”

“Saçlarınla bizzat ben ilgileneceğim, söz veriyorum.”

Peratha, bunu ona keyifle hatırlatacağını biliyordu. Hazırlıklarını çoktan tamamlamış olan helikoptere giderlerken Peratha, Creon’un ona verdiği telefonla aklına gelen ilk kişiye mesaj atıyordu. Rahat bir şekilde basamakları çıkıp yerine oturduğunda hâlâ mesajını yazıyordu. Creon, Peratha’nın kemerinin tokasını takıp beline göre ayarladı.

“**A**cil bir iş, elbette,” dedi Ada, Peratha’dan gelen mesajı okurken. Daha rahat nefes alabilmek için camı açtı. Gözlerini ovuştururken başının arka tarafında günlerdir varlığını sürdüren ağrıyı düşündü. Gün içinde kaybolan, Dawson’la her yan yana geldiklerinde başlayan bir acıydı. Dawson hislerini kapatmakta çok iyi olsa da son zamanlardaki gerginliğini bastırabildiği kadar bastırıyor, yine de yok edemediği bir kısmı Ada’ya sızıyordu.

“İyi misin?” dedi Dawson, başını çevirip kısaca baktıktan sonra.

“Evet.” Ada irkilmesini gizleyerek cevap vermişti. Gözlerine bir kez daha bastırıp camı kapattı. “Belirsiz şeyler beni hasta ediyor. Üzgünüm. Sabretmeye çalışıyorum.”

Dawson, arabanın hızını yavaşça düşürüp kenara çekti. Bir süreliğine ikisi de sessiz kalmıştı. Dawson, çözmesi gereken şeyler olduğunda kendini fazla kaptırdığını biliyordu. Bu hareketini kontrol altına almaya çalışsa da zaman zaman başarılı olamadığının farkındaydı. “Söyleyeceğim şeyleri ne kadar dikkatli seçmem gerektiğinin farkındayım ve bu konuda hâlâ başarısızım,” dedi Dawson.

“Eğer karar vermen gereken bir şey varsa bunu benimle birlikte yapabilirsin.”

"Karar vermem gereken şey, ne hissettiğim ve bunu tek başıma yapmam gerekiyor. Zamanla fikrimin değişmesi ya da bundan kuşku duyma riskini alamam." Elini uzatarak Ada'nın yanağına dokundu. "Hiçbir şeyi senin önüne koymam. Ne senin ne de ailemin. Bunu bilmen lazım. Endişelenme."

Ada, onun elini tutarak dudaklarına doğru götürdü. Dawson'ın sık sık yaptığı ve içini eriten sadelikle avucunu öptü. "Endişelenmemin sebebi bu değil, İhtiyar. Günlerdir içinde bulunduğun sıkıntıyı görebiliyorum ve nedeni ben olmamalıyım. Bu kaldıramayacağım bir sınırdır."

"Hayatıma girdiğinden beri o sınırdasın." Ada gözlerini devirdiğinde, Dawson eğilerek alnından öptü. "Destek vermek istediğinden şüphem yok ve benim yüzümden acı çektiğini de anlayabiliyorum." Başparmağıyla gözünün kenarını sevdi. Teninin sıcaklığı yeniden kaybolmaya başlamıştı. Günün erken saatleri olmasına rağmen akşamki sıcaklığı, inatçı soğukluğuna yenilmişti.

"Senden ufak bir parçanın yansıdığını biliyorum. Bu yüzden şikâyet etmemem gerektiğini de." Ada uzanarak dudaklarını öptü. Dawson gözlerini kapatarak başını eğdiğinde alınları birleşti. "Seni seviyorum," dedi Ada fısıltıyla. "Seni seviyorum ve bununla ilgileneceğim. Bir kez olsun ilgilenen taraf ben olacağım."

"Bu söylediğin doğru değil. Benimle nasıl ilgilendiğinin farkında değilsin. İsmimi taşıdığın her an, adımları her söyleyişinde bana tüm ilgiyi veriyorsun zaten. İhtiyacım olan bu."

"Bunu da çözeceğiz," dedi Ada parmak uçlarını şakağında dolaştırırken.

"Öncelikle sıcaklığını bir kez daha geri getireceğiz. Baş ağrımı sonra da düşünebiliriz. Bir yere gittiği yok ne de olsa." Ada'nın yüzünü avuçlarının arasına alarak onu defalarca öptü. Dudaklarının dolaştığı teninin heyecanla ısındığını hissedebiliyordu. Geçici olsa bile Dawson'ın şimdilik kabul edebileceği bir zaferdi. "Günümün çoğunu sana ve çocuklarıma sahip olmamın bir rüya çıkabileceği endişesiyle yaşıyorum. Uyandığımda yaptığım ilk şey daima başımı sana doğru çevirmek oluyor. Her ne olursa olsun, bugün burada sana söylediklerimi unutma."

"Hafızamın kötü olduğunu bilirsin ama elimden geleni yapacağım."

"Bir gün beni öldüreceksin," dedi Dawson keyfi yerine gelirken. Önüne dönüp arabayı yeniden yola soktu. Ada gözlerini kapatarak başını arkaya yaslariken, Dawson normalden daha yavaş bir şekilde arabayı kullanmaya devam etti. Hem Ada'ya zaman kazandırmak hem de Ray'le ilgili düşüncelerinin üzerinden geçmek istiyordu. Onunla karşılaştığı, konuştuğu ve hakkında bahsedildiği her seferi yeniden düşündü.

"Yağmur sesi," diye mırıldandı Ada yarı uyanık bir halde.

Dawson, arabayı park ettikten sonra Ada'ya doğru uzandı. İşaret parmağını burun çizgisinde kaydırdığında, Ada gülümseyerek gözlerini araladı. Dawson dışarıyı gösterdi. "Kardeşinin evine geldik. Ray'den önce onunla konuşmamız gerek."

"Ray, ikisinin de evden çıktığını söylemişti. Franz burada olmayabilir."

"Yoldayken mesaj attım. Eve gelmiş olmalı."

Ada emniyet kemerini çözmüştü ki duraksayarak Dawson'a baktı. "Franz'la ne zamandır bu kadar yakınsınız?"

"Bu şüpheleneceğin bir şey değil. Franz kardeşinizi bulduğunuz için en az senin kadar mutlu fakat aynı zamanda tedbirli de. Bu yüzden aynı evde yaşamayı önerdiğini düşünüyorum. Kontrolü daha kolay."

"Eğer iddia ettiğin şey doğruysa bu Ray'in avantajına olmaz mı?"

"Hangi detayları nereye yerleştirdiğini bilersen olmaz. Ray, Franz'ın ona sunduğu kadarını biliyor. Eminim Franz dairesindeki tüm kişisel şeylerden kurtulmuştur. Ray'e ipucu sağlayacak hiçbir şeyi ortalıkta bırakmayacak. Aynı zamanda ona anahtar vermediğini düşünüyorum. Franz'ın kontrolü dışında giriş yapılmayacak. Güvenli bir kasa edinmesi de şart. Şimdiye kadar halletmiş olmasını umalım."

Arabadan indikleri sırada Ada elinde olmadan kapıyı biraz hızlı itmişti. "Ray hakkında ortak noktada buluşup beni dışarıda bıraktınız."

"Tedbirli davrandık diyelim ve bunda haklı olduğum da ortada."

"Neye göre? Ray'in cinayeti işlediğini sana söyleyen kimdi?"

"Kaynağımı açıklayamam. Güven meselesi."

"Dawson, sen cellatsın. İntihar meraklıları haricinde kimse sana güvenmiyor."

"Ve bu akli başında olan herkesi hayatta tutar. Demek ki işimi düzgün yapıyorum," dedi Dawson. Binanın güvenlik şifresini girerek ağır kapıyı tek eliyle itti. Geçmesi için Ada'ya işaret verdi. Merdivenleri çıkarırken Dawson, "Bacakların ne durumda?" diye sordu.

"Kendilerine gelmek üzereler," dedi Ada basamakları tek tek tırmanırken. "Sanırım doğumdan sonra en son yerine gelen bacaklarım oldu. Ormanda birkaç tur atarız. Tipiden sonra."

"İlgilenmemiz gereken ilk şey bacakların olmalıydı."

"Aliz'in kim olduğunu öğrendiğinden beri hayatında ilk defa vicdan çatışması yaşıyorsun, seni uyutmayan bir baş ağrısı var ve Tarafsızlardan bir grup seni hedef almış olabilir. Sahiden bacaklarım önceliğimiz mi olmalı?"

"Sen..."

Ada, onun itiraz edeceğini anladığında şaşkınlık içinde nefesini bıraktı. "Bunu sonra konuşacağız," dedi. Dairenin önüne gelene kadar zor da olsa hiçbir şey söylememeyi başarmıştı. Yumruk yaptığı elini kapıya indirirken, Franz'ın bir an önce onları içeriye almasını ve yeni sorunları aktarmasını istiyordu.

Dawson, Franz'a geleceklerini haber vermiş olmasına rağmen nede-nine dair hiçbir şey söylememişti. Buna rağmen Franz, Dawson'ın ne gibi sorunlarla uğraştığını bildiğinden buraya öylesine bir ziyaret için gelmediğinin farkındaydı. Yüzlerinden ipucu yakalamaya çalışırken onları mutfığa yönlendirdi. Dawson ve Ada, uzun taburelere karşılıklı otururken Franz, bir süreliğine ayakta durduktan sonra Ada'nın yanına geçti.

"Elimde gerçek bir kanıt yok fakat edindiğim birkaç bilgi var. Şüpheler üzerine kurulmuş olsa da bilmen gerekiyor," dedi Dawson.

"Ray'le alakalı, değil mi?"

Ada, kaçamak davranarak konuşmanın hepsini Dawson'a bıraktı. Franz yerinde duramadan ayağa kalkmıştı. Buzdolabını açarak sahip olduğu kısıtlı yiyecek stokuna baktı. Dawson, bu sırada Caiden'dan duyduklarını anlatıyordu.

"Ray'in kim olduğunu bilmiyor ve emin olmasaydı bana anlatmazdı," dedi Dawson. Sandalyesini döndürerek Franz'ı gözleriyle takip etti. "İsmi açıklamayacağım, bu yüzden kim olduğunu sormayın. Düzgünce sorgulandığına emin olacağım."

"Konuşanı koruman anlaşılır bir şey ama bizden saklaman ne kadar mantıklı?" dedi Franz omzunun üzerinden ona bakarken. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı içecek şişelerini masanın üzerine koyarak hepsini tek tek açtı. Gözleri bir an için Ada'yı bulduktan sonra yeniden Dawson'a baktı. Ada gözlerini yakan ağrı yüzünden saçlarını çekiştirirken, Franz'ın fark ettiği şeyi yakalayamamıştı. "Konuşan kişiyi Ada'dan koruyorsun. Sevmediği biri olsa bunu yapmazdın ya da o kişi şimdiye kadar sana konuşmuş olurdu. Demek ki Av Dönencesi'nde ormanda bulunmaması gereken biriydi."

Ada, ellerini birden masaya indirerek Dawson'a baktı. "Öğrencilerimden biri mi?" dedi kalbi neredeyse boğazında atarken.

Dawson, Franz'a diktiği bakışlarını güçlkle Ada'ya çevirdi. "Ray'in seninle konuştuğunu gördüğünde çok korkmuştu. Sana söylememem için yalvardı ve ben tüm bilgileri alana kadar da bilmemen gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü şu anda gidip onu azarlamamanın tek sebebi, Aleut'tan kilometrelerce uzakta olmamız."

Ada, ellerini yumruk yaparak yavaşça masaya vurmaya başladı. Gerginlik aralarında yükselirken doğru ifadeleri bulmak için çaba harcadı fakat hiçbir kelime öfkesini tarif edecek güçte değildi. "Benim öğrencimi benden koruyorsun, öyle mi?"

"Av Dönencesi'nde ormana girmelerini yasaklamışsın. Bu yüzden ilk başta bana konuşmadı ve Ray'i senin yanında görmese konuşmayacaktı da. Tehlikede olduğunu düşündüğü için itiraf etti."

"Ya katille yüzleşseydi?" dedi Ada. "Paramparça olması saniyeler sürerdi."

"Ray onu görmemiş."

"Katil her kimse," diye belirtti Ada tekrar.

Dawson, iç geçirerek yardım için Franz'a baktı. Franz, çenesini ovuştururken sandalyeye oturarak iki eliyle soğuk şişeyi kavradı. Ada'ya bakan gözleri temkinliydi. "Eğer Ray cinayete karışmamış olsaydı Dawson'a cesedi gördüğünü söylerdi ya da Av Dönencesi'nde ormana girdiğinden bahsederdi. Bunu sakladıysa bilmemizi istemediğindendir."

Ada dişlerini sıkarak başını eğdi. Nefesleri sıklaştıkça doğru düzgün düşünemiyordu. Akli tam olarak yerinde değildi. Çok fazla karmaşa, çok fazla soru işareti vardı. Elindeki cevapların hangi sorulara ait olduğunu bile bilmiyordu.

Düşüncelerini biraz olsun toparlamak için sandalyesini çevirdiğinde salonun yeni hali dikkatini çekmişti. Tam da Dawson'ın bahsettiği gibi, Franz fazla eşyalardan kurtulmuştu. Etrafa saçılan kıyafetleri, kişisel eşyaları veya evrakları yoktu. Hiçbir fotoğraf da göremiyordu fakat daha öncesinde de bunun olmadığını fark etmişti. Dawson'ın bu kadar isabetli bir tahminde bulunması, Ada'yı bir kez daha şaşkına çevirmişti. Kurtların dünyasına ne kadar ait olduğunu düşünse de farkına varmaksızın Dawson ve Franz aynı fikirde buluşmuştu. İkisinin de bu kadar tedbirli düşünmesi Ada'nın hoşuna gitmişti. Ray'e karşı olsa bile.

"Yüksek güvenli bir kasa aldın mı?" dedi Ada önüne dönerken.

"İki gün önce sipariş verdim," dedi Franz. "Nasıl bildin?"

Ada, Dawson'a bakarken uzanıp içecek şişesini aldı. Franz, Ray'le ilgili öğrendiklerini duymadan önce tedbir almaya başlamıştı. "Kör müyüm yoksa fazla mı duygusal düşünüyorum?" dedi Ada soğuk içecekten art arda yudumlar almadan önce. "Siz ikiniz de Ray'e karşı tedbirli davranırken ben neden onun iyi olduğunu hissedip savunma isteğiyle doluyorum? Hiçbir sebebi yokken ondan şüphelenmeye başladınız, bense hiçbir sebep yokken ona güvendim."

"Henüz çok gençsin," dedi Franz basitçe. "Kaç yıldır gerçek bir kurt-sun? Beş mi? Hata yapman, yanılman her şeyden daha normal. Kimse bunun için seni suçlamayacak."

"Ama ben kendimi suçlayacağım. Eğer o şahiden kötü biriye ve onu size karşı koruyorsam bir daha yargılarıma da hislerime de nasıl güveneceğim? Siz bana nasıl güveneceksiniz?"

"Tanıştığımızda yargılarıma güvenip ona göre hareket etseydim seni öldürmüş olacaktım," dedi Dawson düşüncelerini hafifletme gereği duymadan. Franz elindeki şişeyi düşürmesine rağmen ikisi de bakışlarını birbirinden ayırmıyordu. "Kimse senden kusursuz yargılara sahip olmanı beklemiyor. Bunu sen de kendinden beklememelisin."

"Ne yapacağız peki?" dedi Ada boğazını temizleyerek.

Franz bir anda konunun değişmesine şaşırsa da çabuk toparlandı. Yere düşürdüğü şişenin parçalarını çöp kutusuna attı. "Ray'i daha fazla dahil etmeliyiz. Sadece kişisel konularda sorular sormamız onun beklentisini karşılar. Tahmin yürütemeyeceği, hazırlıksız yakalanacağı bir durumun içinde kalmalı. Tepkilerini bu şekilde daha net ve sansürsüz görebiliriz."

"Bu yüzden buradayız," dedi Dawson rahat bir şekilde içeceğini yudumlarken.

"Öyle mi?" dedi Ada. Dawson başını salladığında, Ada çenesini avucuna yaslayarak Franz'a döndü. "İkiniz, benim bir türlü ayarını tutturamadığım bir frekansta anlaşıyor gibisiniz. Bunları önceden konuşmadığınıza emin misiniz?"

"Birkaç Ray'le karşılaştıktan sonra sen de hangi yolu izlemen gerektiğini bilirsin," dedi Franz.

"Böyle söyleme. Şüphelere rağmen o hâlâ bizim kardeşimiz. Sıradan bir suçluymuş gibi davranma. Bu duyguların üzerinde işe yaramaz."

"Benim üzerimde psikologluk oynama," dedi Franz ona parmağını uzatırken.

"Bunu çok sık yapıyor," dedi Dawson sandalyesinden inerek. Ada'nın bakışlarını görmezden gelerek cebinden çıkardığı telefonla balkona doğru yürüdü.

Ada, Franz'a karşısına geçmesini işaret etti. Oturana kadar bekledikten sonra ellerini ona doğru uzattı. "Ray'i daha derinden araştırıp inceleyeceğiz. Suçluysa bunu açığa çıkaracağımıza şüphem yok fakat diğer ihtimalleri de düşünmelisin. Belki onu kurtaramayacağımız kadar derinde değildir. Bir ihtimal, belki de Ray'e bir tercih şansı sunarız. Bizim yanımızda olması için."

"Yapamam, Ada. Emin olana kadar ona kardeşimmiş gibi bakamam."

"Neden?"

"Çünkü senin gibi olmak istemiyorum. Üzgünüm ama Ray'in iyi taraflarına odaklanıp onu kurtarılması gereken bir mağdur gibi göremem. Bu kararlarımı etkiler. Böyle bir risk alamam."

"Söz konusu kardeşinse böyle bir risk elbette alırsın."

"Masum olduğu kanıtlanana kadar herkes suçludur."

"Bu söz öyle değil."

Franz, umursamazca omuz silkip kendine yeni bir içecek almak için buzdolabını açtı. Ada, nasıl olur da kardeşinin kendisinden çok Dawson'a benzediğini anlamıyordu. Telefon görüşmesi bittiğinde içeri dönen Dawson, Ray geldiğinde yapacakları konuşmadan bahsetti. Söylediklerine karşılık konunun nereye sapacağı hakkında alternatif fikirler üretirlerken, Ada daha çok konuşmayı kaçırmamayı denemişti.

Franz ve Dawson'ın yaptığı beyin fırtınası, Ada'nın zihnindeki düşünceleri karmakarışık bir halde bırakmıştı.

“Söylediklerinizi tam anlamıyla yakalayamadım,” dedi Ray. Birkaç dakika önce eve gelmiş ve onu bekleyenlerin olduğunu görmüştü. Dawson, vakit kaybetmeden Ray’i karşısına alarak konuşmaya başlamıştı.

“Belki biraz acele ediyorum,” dedi Dawson rahat bir şekilde. “Ya da buna hazır değilsindir. Eğer karışmak istemezsen tamamen anlarım.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey varsa...” Ray dudaklarını ıslatarak saçlarını çekiştirdi. Çoğu zaman Ada’nın yaptığı gibi farkında olmaksızın yaptığı bir hareketti. Çenesini kaşıyıp ellerini birden masaya indirdi. “Baştan anlat,” dedi.

“Bulduğumuz cesedin Remus olduğunu düşünüyoruz ve onların celladı bunu fark etmek üzere. Ellerinde olmayan bir delile sahibim, bunu avantaja çevirmek istiyorum. Senden beklediğimiz tek şey Aliz’e yaklaşman. Resmî olarak Remus veya Aleut’a kabul edilmedin.”

“Bu fazla dikkat çekmez mi?” dedi Ray emin olamadan. Destek ararcasına Ada’ya baksa da gözleri birbirini bulmamıştı. Ada aklında başka düşünceler varmışçasına önündeki bardağın desenini tırnağıyla kazıma derdindeydi. “Remus’un işkencesinden kurtulmuş biri neden onların celladıyla yakınlaşsın?”

“Yakınlaşmanın tek sebebi iyi niyet değildir,” dedi Franz araya girerek. “Düşmanını tanımak istiyor olabilirsin ve Aliz’le Doktor seni ellerinden kaçırdılar. Yakınlarında görmek için seninle birkaç bilgi paylaşmaktan çekinmeyecektir.”

Ada boğazını temizleyerek oturduğu yerden kalktı. Telefonu titriyormuş gibi yaparak elini cebine doğru götürdü. “Peratha arıyor olmalı. Hemen dönerim,” deyip kendini onlardan en uzak odaya attı.

Dawson, Ada’nın arkasından baktıktan sonra Ray’e döndü. Rengi, duruşu ve ses tonu karşısındakini şüpheyi düşürmeyecek kadar sakindi. Bir an için Franz bile Ray gelmeden önce konuştuklarından kuşku duymuştu. Şaşkınlık içinde Dawson’ın Ray’e yaklaşımını izliyordu.

“Hangi yöntemi izleyeceğim peki?” dedi Ray.

“Bir fikrim var fakat üzerinde çalışmamız lazım,” dedi Dawson. “Kabul edersen işimize yarar, etmezsen sıkıntı yok. Başka bir yol bulabilirim.”

“Cesedin Remus olduğuna dair elinde kanıt bulunduğunu söylemiştin. Nedir?”

Dawson, parmağını masanın üzerine vururken sahte kanıt paylaşp paylaşmama konusunda tereddüt yaşıyormuş gibi görünüyordu. En sonunda yüzünde Ray’e güvenebileceğine dair samimi bir ifade oluştu. Ray, Dawson’ı daha önceden tanıyor olsaydı bu ifadede şüphe duyabilirdi. Dawson kollarını masaya yaslayarak öne doğru eğildi. “Cesedi taşıyan grup çamurun içine gömülmüş bir kâğıt parçası buldu. Belki de kavga sırasında altına itilmiştir, bilmiyoruz.”

“Kâğıtta ne yazıyordu?”

“Sana yardımı dokunacak bir şey olsaydı paylaştırdım. Ama şimdilik sadece kafanı karıştırır.”

Ada birden geri döndü. Hızlı hareketlerle masanın üzerindeki anahtarları aldı. “Her şey tamamsa gitmemiz gerekiyor. Ayrıntıları sonra konuşursunuz, olur mu?”

“Ever, tabii,” dedi Ray ayağa kalkarken. “Her şey yolunda mı?”

"Gavin'in yardımına ihtiyacı var. Biliyorsun, öğrencilerle ilgili biraz yoğun," derken yardım beklercesine Dawson'a göz attı. Dawson başını sallarken ayağa kalktı. Hızlıca vedalaşırlarken Ada, tam olarak neler söylediğinin ya da duyduğunun farkında değildi. Arabaya binip oradan uzaklaşana kadar kendine gelememişti. Şhirden uzaklaşmaya başladıkça içinde yükselen ateşle birlikte Dawson'a döndü. "Bunu ben yokken yapmalısın. Yemin ediyorum kendimi tutmayı deniyorum fakat bu kadar oluyor. Franz onu kardeşi gibi görmeden önce emin olmayı bekledi, bense balıklama daldım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ne demek istediğini en iyi ben anlıyorum," derken elini uzatarak Ada'nın parmaklarını kavradı. "Deborah, Remus'a gittikten sonra herkesle iletişimi kesildiğinde onun hâlâ bize bağlı olduğunu biliyordum. Herkes aksini iddia etse bile bir gün geri döneceğinin farkındaydım. Bir zaman sonra onları ikna etmekten vazgeçtim ama asla inanmayı bırakmadım."

"Ben o kadar bekleyemem. Hemen sonuca ihtiyacım var."

"Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Dawson gülümseyerek. Birleşmiş ellerini yüzüne yaklaştırarak parmaklarının üstünü öptü.

Ada yan dönerek başını koltuğun arkasına yasladı. Dawson'a bakan gözleri yorgun ve biraz da endişeliydi. "Bazen beni korkutuyorsun," diye mırıldandı.

Bunu içinden söylediğini ummuştu ama Dawson bir saniyeliğine ona bakıp yola geri döndü. "Nasıl? Neden?" dedi elini daha sıkı tutarken.

"Bilmiyorum bazen hiç gereği yokken sana bir şey olacağı ihtimalini düşünüyorum. Hayatımda artık olmayışını. Sensiz kalırsam nasıl devam edeceğimi... Bu beni çok korkutuyor. Benden önce ölürsen seninle birlikte ölmem, yaşamaya devam ederim ama beni ulaştırdığın noktada değil, beni bulduğum yerin çok gerisinde olurum ve oradan nasıl devam edileceğini bilmiyorum. Öğreneceğim çok şey var. Hâlâ."

Dawson, Ada'nın durduk yere bunları düşünmesinin gereksiz ve rahatsız edici olduğunu anlatmaya başladı. Cümlelerinin çoğu Murat'ın kelimelerinin yansımalarıydı. Çünkü kendisi de aynı korkulara sahipti. Hayatı güzel bir tırmanışa sahipti ve her tırmanışın bir zirvesi ve ardın-

dan gelen düşüşü olurdu. Murat, ona zirveye değil de yolun kendisine odaklamasını söylediğinden beri Dawson biraz daha iyiydi. Aynı şekilde Ada'ya yardımcı olacağını umuyordu. Tırmanışlarını mümkün olduğunca uzun tutmaya kararlıydı.

Eve ulaştıklarında Ada, önce çocukların yanına, oradan da Gavin'le paylaştıkları ofise gitmek için merdivenlere yöneldi. Dawson'sa çalışmalarına devam etmek için hızla harekete geçti.

Felicia, yattığı yerde diğer tarafa dönerek uyandı. Geniş yatağın bir ucunda örtülerin üstündeydi. Klima çalışıyor olmasına rağmen içerisi rahat edebileceğinden daha sıcaktı. Gözlerini ovuşturarak Stone'a baktı. "Ürkütücü herifin tekisin," dedi dizlerini kendine doğru çekerek otururken.

Stone, "Günaydın," derken başını ona doğru eğdi.

"Uyurken seni nasıl bıraktıysam öyle görünüyorsun. Gözünü bile kırpmamış gibisin."

"Uyku tutmadı," dedi Stone doğrularak. Kendini geriye doğru çekip sırtını yatak başlığına yasladı. "Yanıma gel."

Felicia, mahmur gözlerini ovuştururken Stone'un yanına giderek göğsüne yaslandı. "Eric'le bir daha buluşmayacağını söylüyorsun fakat Aleut'a da dönmüyoruz. Zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum, yine de burada beklemenin çözüm getireceğine inanıyor musun?"

"Eric'in yaptığı şeyleri anlamazken ondan nefret etmek daha kolaydı," dedi Stone yüzünü ovuşturarak. "Şimdi ise..." Stone devam etmeden elini ağzının üstüne, oradan da çenesine doğru indirdi. Felicia'ya her şeyi anlatamazdı. Ona Virgil'i tanıdığını ve Ada'yı kaçırın gruba dahil olduğunu söyleyemezdi. Hiç kimsenin Irkalla'yla alakalı anılarını canlandırmak istemiyordu. O anılar bulundukları yerde, en derinde kalmalıydı.

"Eric'i affetmen yapacağın en kötü şey olmaz," dedi Felicia, karnında duran güçlü elleri okşarken. "Onu affetmesen bile iletişim kurmaya devam edebilirsin. En azından şimdilik aranızdaki dengesiz ilişkinin nereye gittiğini görürsün."

"Doğru olan bu değil."

Felicia, hafifçe doğrularak onun yüzüne bakabilmek için döndü. "Doğru olduğunu düşündüğün için mi Eric'ten nefret ediyorsun, yoksa sahiden böyle hissettiğin için mi?"

"Bir süredir aradaki farkı ayırt edemiyorum ve bu durum beni oğluma karşı suçlu hissettiriyor."

"Eric'i affettiğin için Dawson sana kızmayacak. Eric'in yaptığı şeyler aynı zamanda Dawson'ın hayatını şekillendirdi ve o ailesinden memnun. Hayatındaki kişilerden memnun. Bu yüzden sana anlayış gösterecek, söz veriyorum."

"Eğer istemezse bir daha Eric'le görüşmem bile."

"Biliyorum," dedi Felicia, yüzünü avuçlarının arasına alırken. "O da biliyor ve asla böyle bir şey istemeyecek. Sana düşündüğünden çok daha fazla değer veriyor. Baba olduğundan beri bir adamın çocukları için neler yapabileceğini anlıyor."

"Bilge taklidi yapıyorsun."

"Dalga geçme," dedi Felicia ama onun biraz da olsa gülümsemesi hoşuna gitmişti. Yanağına dokunarak yılların gölgelerini taşıyan izleri sevdi. Stone birçok yönden karmaşık ve anlaşılması zor olabilirdi fakat Felicia'nın tecrübesizliğiyle baş edebilecek kadar da olgundu. Birbirleriyle olan farklılıkları çatışmak yerine boşlukları dolduruyordu. Felicia, Stone'un bir ölüye dönüşen yaşam sevinci üzerinde çalışırken Stone da Felicia'nın her geçen gün daha fazla yer edinen birine dönüşmesine yardımcı oluyordu.

"Eric için her şeyi yapardım," dedi Stone işaret ve başparmağıyla gözlerini ovuştururken. "Eğer aynı kadına âşık olduğumuzu biraz daha erken fark etseydim Lisa'dan bile vazgeçerdim. Ben bunu yapabileceğimi biliyorken Eric'in böyle davranmasını kaldıramıyorum ve seni daha fazla böyle bir şeyle sıkmak da istemiyorum," derken ayağa kalktı.

"Kendin hakkında daha fazla konuşmalısın," dedi Felicia ayaklarını yataktan sarkıtırken. "Bir şeylerle ilgili ders vermezken ve emir tonunda konuşmazken seni daha çok seviyorum."

Stone, ona yanlarında getirdiği ufak çantayı atarken, "Toparlan," dedi.

Felicia, tek eliyle yakaladığı çantayı yatağın diğer ucuna atarak kendini geri bıraktı. Stone onun haline gülümserken banyoya girdi.

Peratha, çıplak ayaklarına değen suya bakarken derin bir nefes aldı. Üzerindeki elbisenin etekleri de ıslanmıştı fakat güneş o kadar güçlüydü ki dakikalar içerisinde tekrar kuruyordu. Helikopterden indikten sonra, Creon arabayı birkaç dakika içinde buraya kadar sürmüştü. Peratha, onun yanlarına hiçbir şey almama kuralında ne kadar ciddi olduğunu da görmüştü. Yanında ufak bir sırt çantasından başka bir şey yoktu ve onun da içinde insanların dünyasında kullanmak zorunda oldukları para, kimlik, pasaport gibi şeyler vardı.

"Mutlu olduğunu söyle," dedi Creon onu belinden yakalayarak döndürürken.

Peratha, kulakları çınlatan bir kahkaha atıp kollarını Creon'un boynuna doladı. "Buraya bayıldım. Biraz insan var ama güzel. Güneşi sevirim."

"Evet, bu biraz tuhaf."

"Sanırım öyle," dedi Peratha, gözlerini kapatarak başını yukarı kaldırıırken. Creon, onun çenesine ve boynuna öpücükler bıraktı. Peratha şüphe duyacağı kadar mutlu hissediyordu. Sanki Creon ona kötü bir haber verecekti de öncesinde mutlu olmasını istiyormuş gibi. Peratha aklındaki bu düşünceleri hızla dağıtarak gözlerini açtı. Creon'un dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakarak yeniden suyu hissetmek için yere bastı. "Her şeyi çok sevdim fakat birkaç gün uzaklaşacağımızı söylemiştin. Bunlardan hangisi bizim için?" derken sahil boyunca sıra sıra dizilmiş evlere baktı. Evlerin hepsi lüks ve bakımlıydı; etrafları rengârenk çiçeklerle süslüydü.

Creon, Peratha'nın elini tutarken cebine uzanarak anahtarları çıkardı. "Orada," derken karşılarındaki evi gösterdi.

Peratha, anahtarları onun elinden kaparak havaya atıp tuttu. "Peki, denize nasıl gireceğiz? Günlerce aynı elbiseyi giyemem."

"Tatil kuralları şu şekilde..."

"Tatilde kural olmaz."

"Sözümü kesme. Bunu bir daha söylemeyeceğim." Peratha elinde olmadığını gösterircesine omuz silkerken, Creon başını iki yana sallayarak güldü. "Öncelikle evin içerisinde kıyafete ihtiyacın yok. Sadece ikimiz olacağız. Eğer plaj sadece bize ait olsaydı o zaman üç gün boyunca hiçbir şey giymemeni sağlardım ama ben elindekiyle yetinmeyi bilen bir adamım. İkincisi, en yakın orman buradan yirmi iki kilometre uzaklıkta. Yakında bir dolunay yok fakat avlanman gerekirse bunu önceden söylemen ikimiz için de iyi olur. Son olarak, etraf sandığımdan biraz daha kalabalık. Normalde yılın bu zamanı sezon henüz açılmamış olur fakat havalar çabuk ısındığından olsa gerek, biraz erken başlamışlar."

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Birkaç kez."

Beş basamaklı merdiveni çıktuktan sonra Peratha, elindeki anahtarlığı çevirerek kapıya uygun olanı buldu. Beyaza boyalı kapıyı açıp eve girdiklerinde Peratha gülümsemeden edemedi. Elindeki anahtarları avucunda tutarken ilerlemeye devam etti. Böyle bir yerde evi yoktu fakat olsaydı tam anlamıyla bu şekilde dekore edeceğini düşündü. Ferah, sade ve tam anlamıyla şık. Büyük bir televizyonun karşısında ikili koltuk vardı. Mutfaktaki alan ise profesyonel bir aşçıyı ağırlatabilecek kadar güzeldi. Mutfak ve oturma alanının birleşik olduğu yerden yukarı doğru kıvrılan merdivenler beyaz mermerdendi.

Creon hâlâ tuttuğu Peratha'nın elini çekiştirerek onu yukarı çıkarmaya başladı. Kapalı kapıların hepsini geçerek direkt koridorun sonuna yürüdü. Oradan içeri girdiklerinde Peratha yavaşça nefesini bıraktı. Eğer kendisini bir peri masalının içerisinde hayal ediyorsa yatak odası hazırda bile.

Peratha, Creon'a döndü. "Sen burayı kiralamadın, değil mi? Ev sana ait," dedi.

"Nereden anladın?"

"Dekorasyon Remus'taki odana benziyor ama daha güzeli."

Creon, onu odanın diğer ucuna götürerek hafif aralık duran kapıyı itti. "Burada ihtiyacın olan her şey var," derken odanın ışığını yaktı. Peratha'nın giyim odasının başarılı bir kopyasına benziyordu. "Senin kızlardan ufak birkaç ipucu kopardım. Umarım hoşuna gider."

Peratha, dudaklarını ıslatırken şaşkın gözlerle Creon'a bakıyordu. Mesele sadece kıyafetler değildi. "Sen..."

"Fazla geldiyse özür dilerim. Sen de biliyorsun ki tam anlamıyla Remus'ta veya Aleut'ta yaşayamayız. Bu yüzden eve ihtiyacımız vardı."

"İkimizin?"

"İkimizin," diye onayladı Creon. "Burası benimdi. Şimdi ise bizim evimiz. Beğendin mi? Eğer istersen her şeyi yeniden yaparız. Aslında bunu başlangıçta sormam gerekirdi fakat güzel bir sürpriz olmasını umdum. Güzel mi? Bir şey söylemen lazım."

"Burayı sadece güzel olarak tanımlamazdım. Her şey harika görünüyor. Sen harikasin," dedi Peratha ona sarılarak. Gözlerine dolan yaşların akması için derin bir nefes aldı. Dudaklarını Creon'un omzuna bastırarak ikisinin de kalp atışları normal bir ritme kavuşana kadar bekledi. Geri çekilerek Creon'un yüzüne onlarca öpücük bıraktı. O kadar mutluydu ki yerinde duramadan zıpladı. Çocukken bile böyle bir enerjiyle dolduğunu hatırlamıyordu. Elini yumruk haline getirerek Creon'un göğsüne hafifçe vurdu.

"Bu ne içindi?" dedi Creon göğsünü ovuştururken.

"Şimdiye kadar karşıma çıkmadığın için. Gidip üzerimi değiştireceğim. Birkaç tur yüzmek istiyorum." Peratha, saniyeler içerisinde geri döndüğünde üzerine, ince mavi çizgileri olan beyaz bir bikini giymişti. Elindeki şortu Creon'a attı. "Bunu üzerine geçir. Yarışacağız."

Creon kıyafetlerini çıkarırken, "Kazandığım en kolay yarış olacak," dedi. "Köpekbalığına dönüşürsem hile yaptığımı düşünmezsin, değil mi?"

"Bir tarafımı ısırmadığın sürece sorun yok."

Creon, Peratha'yı merdivenlerde yakalayıp ayaklarını yerden kesti. Peratha kahkaha ve çığlık arası bağırırken, Creon onun omzunu canını

acıtmadan ısırdı. Nefesi kesilene kadar gülen Peratha kapıdan çıkmadan hemen önce portmantonun üzerindeki kâseye bıraktıkları anahtarlığı yakalamayı başarabildi.

Kumsala ulaştıklarında Creon, Peratha'yı ayaklarının üstüne bıraktı. Yakınlardaki birkaç kişinin gözleri onların oldukları tarafa çevrilmişti. Creon, Peratha'nın saçlarını toplamasını izlerken parmak uçlarını bembeyaz teninde dolaştırdı. "Sanırım kumsaldakiler sezonu erken açtıkları-na memnun," dedi.

"Bana da öyle geldi," dedi Peratha, Creon'ın göğüs ve karın kaslarının çizgilerini parmaklarıyla izlerken. "Şunu sıkılaştırabilir mi? Kaza olmasını istemeyiz," derken şortunun iplerini sertçe kendine doğru çekip düğümledi.

"Bu şortun beli lastikli sanırım. Düşme ihtimali olduğunu sanmıyorum."

"Emin olmak istedim. Test edeyim." Peratha, parmağını Creon'un şortunun beline geçirip hafifçe çekti. "Evet, sağlam görünüyor."

"Nereye kadar yarışmak istersin?" dedi Creon onun eline vururken.

"Oyuncak gibi görünen tekneye kadar gideceğiz." Parmağını uzatarak görmek için çaba harcadıkları tekneyi işaret etti. "Kaybedenin üç gün boyunca evin içerisinde kıyafetle dolaşması yasak."

Creon, kahkaha atarken iki elini birden kullanarak saçlarını geri itti. "Kaybedeceğine öyle eminim ki," dedi. Dürüst bir hareketle kazanacağına emin olsa da işini şansa bırakmadan bildiği tüm hileleri de kullanmaya hazırды. Aynı şekilde Peratha da öyle.

17

“Sana da fazla hızlı büyüymüş gibi görünmüyor mu?” dedi Gavin. Beşiğin ayak ucunda durmuş, başının üstünde dönen oyuncaklara bakan Hunter’ı izliyordu. Gavin’in hemen yanındaki Murat da aynı ilgiyle oğlunu seyrediyordu. Sadece Gavin’den daha az şüpheliydi. Gavin süngerden yapılmış oyuncak toplardan bir tanesini Hunter’ın üstüne doğru bıraktı. Küçük bebek, onu yakalayamayıp elleri arasından kaçırınca Gavin, dudaklarını aşağıya doğru kıvrıdı. “Refleksleri de zayıf.”

“Dört aylık bir bebekten beklentin çok mu fazla acaba?”

“Daha başlamadım bile,” dedi Gavin. Kollarını beşiğin kenarına yaslayarak eğildi. “Onlar için harika bir program oluşturdum. En iyisi olacaklar. Tabii, daha önemli sandıkları şeylere yönelmezlerse.”

“Herkes senin gibi bir dövüş yeteneğine sahip olmak zorunda değil.”

“Ama bu harika olurdu.”

“Buna karşı çıkmıyorum ama bebekler için kurduğun planlar beni biraz tedirgin ediyor, Gavin.”

“Mahfer karşı çıkmamıştı,” dedi Gavin tek kaşını kaldırarak ona bakarken.

“Ada ve benim yargılarımızı mı karşılaştırıyorsun? Sence kim kazanır?”

"Her neyse," dedi Gavin tartışmayı kazanamayacağını anladığında. Bunun konusunu tekrar açmak için dört yıl kadar daha bekleyecekti. İkizler, Mara ve Hunter için kuracağı eğitimi planlamaya başlamıştı. Sadece dövüşte değil, her şeyde harika olmalarını istiyordu. Onların yalnızca fiziksel olarak gelişmesini sağlamayacak, aynı zamanda diğer konularda da eğitim almalarına yardım edecekti. Hepsini tek başına yapamayacağı için de alanında en iyi olanları bulacaktı. "Bunu sonra konuşabiliriz," diye açık kapı bırakmak istedi Gavin. "Eminim, Hunter hislerini kırılabılır eşyalarına veya hastaların kişisel dosyalarına yönelttiğinde fikrin değişecektir."

"Oğlumun yaramazlıklarından kurtulmak için senin başına atacağımı mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi Gavin basitçe.

Murat, başını iki yana sallayarak güldü. Gavin'le bu konuda ortada bulaşamayacaklardı belki ama zamanla ikisinin de bazı konularda fikrinin değişeceği kesindi. O an gelene kadar Hunter'ın sadece bir bebek olmasını istiyordu. Eğitim yaşına geldikten sonra bir daha asla yapamayacağı bir şekilde sorumsuz, mutlu ve keyifli olmasını umuyordu.

Hunter anlaşılmaz sesler çıkarmaya başladığında, Gavin için konuşma bitmişti. "Sana bir şeyler söylemeye çalışıyor," diyerek bebeği işaret ettikten sonra odadan çıktı.

Murat, Hunter'ı kucağına alıp parmağının ucuyla minik burnuna dokundu. "Şimdilik Gavin'i dinlemeyeceğiz. Öğretmenin olduğunda bunun için seni cezalandıracak ama şu anda sevimli olman durumu kurtarıyor."

"Kustuğunda o kadar da sevimli görünmüyor," dedi Gavin dairenin diğer ucundan.

"Kapa çeneni," dedi Hilary sadece. Murat kucağında Hunter'la yanına oturduğunda, Hilary bebeğine doğru eğilerek elini tuttu. "Senin için en iyi öğretmeni bulacağım." Sımsıkı kapadığı parmaklarını açmasını sağlayarak avucunu öptü.

"O benim. En iyisi benim," dedi Gavin omuz silkerek.

"Telefonun çalışıyor," dedi Murat.

Gavin, üzerinde taşıdığını unuttuğu telefonu bulmak için elini pantolonunun cebine götürdü. Dawson, dışarı çıkarken Gavin'e uğrayıp telefonu yanında taşımasını istemişti. Bu sebeple arayanın Dawson olduğuna emindi. "Evet," dedi telefonu açtığı anda.

"Cevap vereceğinden emin değildim," dedi Creon bir an duraksadıktan sonra. "Sanırım baktığım şey zehirli bir bıçak. Aslında daha çok çiviye andırıyor, çözemedim."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Seni aramam doğrudu, değil mi? Zehirlenen kişi önümde, düzgün nefes alıyor ama kalp atışları hızlı. Refleksleri hâlâ sağlam. Bilinci açık."

Gavin güçlükle, "Kim zehirlendi?" diye sorarken Peratha'yı en son ne zaman gördüğünü düşündü.

"Sen buraya gelene kadar sakın kalabilirim ama acele etmen gerekiyor."

"Adresi gönder," deyip telefonu kapatan Gavin, yakınlarda olmalarını umarak volta atmaya başladı. Bir dakika geçmeden Creon adresi gönderdiğinde, Gavin küfrederek başka bir numarayı aradı. Aramanın cevaplanmasını beklerken Hilary ve Murat ne yapacaklarını bilemez halde bekliyorlardı. Creon'un söylediklerini duymuş ve Gavin'le aynı sonuçlara varmışlardı. "Helikopteri hazırlat. Yola çıkmam gerekiyor," deyip cevap beklemeden kapattı.

"Nerede olduklarını kimseye haber vermediler mi?" dedi Hilary, Gavin'in helikopteri hazırlattığını duyduğunda.

"Ada'ya..." Murat devam etmeden Gavin'e baktı. İkisi aynı anda harekete geçtiğinde, Hilary ne olduğunu anlamamış fakat kucağındaki Hunter yüzünden onları takip edememişti. "Spor salonuna gideceğim. Sen dairesine bak," dedi Murat direkt merdivenlere yönelirken.

Koridorda ayrıldıklarında Murat hızlanarak devam etti. Spor salonunun geniş alanını taramadan direkt ofis kısmına koştu. Her zamanki sakinliğini kaybetmemiş olsaydı kalp atışlarının farklı bir yönden geldiğini dikkate alırdı. Spor salonu geceleri dahi boş kalmadığından Murat kalp atışlarını arkasında bırakarak koştu. Ofisin ıssız haline baktıktan sonra kapıyı biraz hızlı çekerek oradan ayrıldı. Spor aletlerinin olduğu kısma geri döndüğünde, Gavin diğer kapıdan içeri girmişti. Murat, onun sa-

dece korktuğu zaman bu kadar aceleci olduğunu biliyordu fakat bunun hakkında yorum yapmazdı.

Murat göz ucuyla gördüğü ele doğru başını eğdikten sonra yeniden harekete geçti. "Burada," derken diğer tarafa gitmek üzere olan Gavin'i engelledi. Tartı ve duvar askılarının bulunduğu kısma dönüş yaptıklarında yerde oturan Ada'yı gördüler. Murat dizlerinin üstüne eğilerek Ada'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Nefes alabiliyor musun?"

Ada, konuşamasa da başını aşağı yukarı salladı. Zordu ve nefes aldığı hissetmiyordu fakat boğulmuyordu da. Ne olduğunu anlayamadan sadece Murat'a baktı. Kırpmadığı gözlerinden sıcak yaşlar yanaklarına doğru attı.

"Şoka girmiş," dedi Gavin geride dururken. "Bir şey yap."

Ada, neler olduğunu sormak istese de tek yapabildiği ağzını açıp kapamaktı. Zayıf bir nefes sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Murat, kendini toparlayarak Ada'nın bacaklarını tuttu. Onu yan çevirerek yavaşça yere uzanmasını sağladı. Başını düzelttikten sonra bir elini alarak kalbinin üzerine yerleştirdi. "Hissetmen gereken bu. Sen iyisin. Peratha yaralandı fakat durumu iyi. Sadece etkilerini yaşıyorsun," dedi.

Başını iki yana sallayan Ada'nın gözleri biraz daha açıldı.

"Nefes alıyorsun, sende bir sorun yok," dedi Murat bir kez daha. "Dawson'ı çağırmamızı ister misin?"

Ada, Dawson'ın gelip onu bu halde göreceğini düşündüğünde bir kez daha başını iki yana salladı ve yan döndü. "Bekle," dedi Murat'a uzanarak.

Gavin, Ada'nın konuştuğunu duyduğunda gözlerini kapatarak yanındaki duvara tutundu. Murat konuşarak Ada'yı sakinleştirmeye çalışırken, Gavin de birkaç metre uzaklaşarak kendine gelmeye çalıştı.

"Sadece bana bak," diyordu Murat, Ada'nın elini tutarken. "Peratha zehirlendi. Buna hazırlıklı değildin ve şoka girdin. Nefes alabiliyorsun. Boğulmuyorsun. Buna odaklan." Ada, parmaklarının ucuyla göğüs kafesinin ortasına vurdu. Murat, onun fiziksel olarak zarar görmediğini bilmesine rağmen paniğe kapıldığını görebiliyordu. Eğer Peratha ölümcül bir şekilde zehirlenmiş olsaydı Ada sadece şoka girmezdi. "Tamam, anlıyorum. Anlıyorum." Oturur hale gelmesini sağlayarak bileklerini

tuttu ve sinir krizi geçiren birinin zarar vermesini önlerken kullandıkları yöntemle onu kollarının arasına hapsetti. Murat'ın göğsü, Ada'nın sırtını kaplamıştı. Arkadan ona sıkıca sarılan Murat, sakın bir şekilde konuşmaya devam etti. "Creon onun yanında ve ne yapması gerektiğini bilerek yardım çağırdı."

"Daha fazla boğulmasına sebep olacaksın," dedi Gavin hâlâ uzakta dururken.

Murat, başını sallayarak karışmamasını istedi. Bazı kişiler için bunun en güvenli yöntem olduğunu biliyordu. O anları hatırlayamıyor olsak bile sıkıca sarılmak insanlara anne karnındaki sıcaklığı ve güveni anımsatırdı. Korku ve endişe gibi duygulardan uzak olduğumuz sakın zamanları.

Ada'nın gözleri kapanırken kalp atışları yavaşladı. Karnında duran kola sıkıca tutunup içinden sürekli Peratha'nın yaşıyor olduğunu tekrarladı. Eğer ölmüş olsaydı Ada bunu hissederdi. Bir şekilde anlardı.

Adrenalin yerini yavaşça mantığa bırakırken Ada'nın başına ve gözlerinin arkasına keskin bir ağrı yerleşti. İnleyerek olduğu yerde kıvrandı. Şoktan ve korkudan arınmış olmasına rağmen Murat'ın onu birkaç dakika daha tutmasını isteyerek sesini çıkarmadı.

"Daha iyi misin?" dedi Murat sessizce.

"Evet," dedi Ada biraz utanarak. Murat'a karşı her zaman ilerleme kaydettiğini iddia etmesine rağmen en başa döndüğünü kanıtlamak pek de iyi olmamıştı. Öksürerek olduğu yerde tek dizinin üstünde doğruldu. Sonra da yavaşça ayağa kalktı. "Peratha'nın nerede olduğunu biliyorum. Giderken mesaj atmıştı."

"Helikopteri hazırlamalarını söyledim. Birazdan yola çıkacağım," dedi Gavin. Hâlâ tereddütlü görünse de daha rahat nefes almaya başlamıştı. Boğazını temizleyerek saatine baktı.

"Gidip hazırlıklar için yardım edeyim," dedi Murat yanlarından ayrılırken.

"Ben de geleceğim." Ada, köşede duran ayakkabılarına uzanarak banklardan birine oturdu. Ellerinin titrediğini fark ettiğinde bir an durup avucunu bacağına sürttü. Elini alnından başının üstüne doğru kaydıldıktan sonra bacak bacak üstüne atarak ayağına geçirdiği ayakkabının bağcıklarını sıkıya başlandı.

"Gelmenin iyi olacağını düşünmüyorum," dedi Gavin, bir an önce çalmasını beklediği telefona baktığı sırada.

"Peratha ölmedi ve zehrin ölümcül tehlikesi de yok belki ama orada olmam lazım."

"Her konunun içinde bulunmana gerek yok. Sen yokken de yeterince ölümcül tehlike atlatıyorduk." Gavin arkasını dönmüşken, Ada birden kalkarak ona yetişti. Kolunu tuttuğunda onu durdurup kendine doğru çevirecekti ki Gavin hızlıca dönüp ellerini havaya kaldırdı. "Sen oradayken Peratha'ya odaklanamam," dedi Gavin açıkça.

"Ben dikkat dağınık bir unsur değilim. Kimsenin sorumluluğu da değilim. Sadece Peratha'yı merak ediyorum."

"Sana görüntülü mesaj atmasını sağlarım."

"Gavin..."

Derin bir nefes alarak gözlerini kapatan Gavin, sert hareketlerle yüzünü ovuşturup bir kez daha saate baktı. "Ne yapıyorsan yap. Helikopterden atlamaya karar versen bile seni durdurmayacağım." Arkasını dönmekten önce Ada'nın gözlerine dikkatle baktı. Rengi solgun ve gözlerinin akı kanlıydı fakat titremesi son bulmuş görünüyordu. Şimdilik rahatlamaları için yeterliydi. Gavin, saçları yüzünden kaşınan alnını ovuştururken ofisine gitti.

O sırada eşyalarını çabucak toplayan Ada odasına gidiyordu. Kalbi hâlâ çırpınarak attığı için aldığı nefesler kesik kesikti. Elini kalbinin üstüne bastırırken her bir adımı daha sağlam atmaya çalışıyordu. Helikopterin kısa zamanda hazır olacağını bildiğinden elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu.

Odaya girdiğinde bir an için sırtını kapıya yaslayarak bekledi. Çok uzun olmadığını umduğu o dakikayı kendine ayırdıktan sonra güçlükle toparlanıp yatak odasına geçti. Bir yandan da çocuk odasından seslerini duyduğu Jasmine'e seslendi. Üzerindeki antrenman kıyafetlerini günlük olanlarla değiştirirken odada dolaşıyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi Jasmine, çocuk odasının kapısını yavaşça kapatırken.

"Gitmem gerekiyor. Mara için yeterli süt var." Telefonu çekmece-den aldığı anda titreyerek ekranı aydınlandı. Dawson'dan gelen mesajı

gördüğünde Murat'ın ona haber verdiğini anlamıştı. *Aleut'tan ayrılma*, yazıyordu. Ada cevap vermeden ekranı kilitleyerek telefonu arka cebine sıkıştırdı. Ehliyet ve pasaportunu aldıktan sonra küçük bir sırt çantasıyla diğer odaya geçti. Oyuncaklarıyla meşgul olan ikizler, Ada'nın varlığını fark etmemişti bile. "Şimdi uyuyacaksınız ve siz uyanmadan dönmüş olacağım," derken eğilip ikisinin de saçlarından öptü. Odanın diğer ucundaki beşiğe giderek Mara'nın kenara düşmüş olan battaniyesini düzelterek elini hafifçe göğsüne yasladı. Buradan her ayrıldığında, çocuklarını her arkada bıraktığında aklının ve kalbinin bir parçası kırılıyordu. Telefon bir kez daha titrediğinde kendine gitmesi gerektiğini hatırlattı.

Sert rüzgârdan korunmak için yanına aldığı deri ceketini giyerken bahçeye yürüyordu. Çoktan helikopterin orada olan Gavin, geç kaldığını işaret etmek için saatini gösteriyordu. Ada, ona gözlerini kısarak baktıktan sonra helikopterin kenarındaki deri kayışa tutunarak kendini yukarı çekti. Gavin de hemen arkasından bindiğinde, Ada yanındaki koltuğa oturmaması için çantasını oraya koydu.

"Gerçekten çok olgun bir davranış," diye mırıldandı Gavin karşısına otururken.

Ada, cevap vermek yerine emniyet kemeriyle uğraşıyordu. Elleri hâlâ titriyor olmasının yanı sıra, kasları da kendini bırakmak istiyor gibiydi. Parmaklarını gerektiği gibi hareket ettiremediğini düşünüyordu. Helikopter hafifçe sarsılarak havalanmaya başladığında, Ada küfrederek oturduğu koltuğun kenarlarını kavradı.

Gavin koltuğunda öne doğru kayarak kayışları beceriyle ayırdı, kilitlerinden birbirine geçirdi. Ada'nın vücuduna göre ayarlanması için kenarlarından çektikten sonra arkasına yaslanarak kendi kemerini de bağladı.

Ada arka cebinde duran telefonu çıkararak Dawson'dan gelen diğer mesaja baktı.

Peratha seni ikna edemeyeceğimi söylüyor, haksız olduğunu sanmıyorum.

"Seni ikiyüzlü," dedi Ada telefonu çantasının ön gözüne sıkıştırırken.

Gece yarısına doğru helikopterden indiklerinde Ada, ayakları yere basar basmaz gördüğü ilk ağaca doğru gitti. Omzunu yaslayarak durduktan sonra yavaşça dönüp aşağıya doğru kayarak toprağın üstüne oturdu. Mide bulantısı ve başının keskin ağrısı kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. Gözlerini kapatarak alnını avuçlarına yasladı. *Bir dakikaya ihtiyacım var*, diye tekrarlıyordu içinden. *Sadece bir dakika.*

“Beni dinlemen gerekiyordu demek için harika bir zaman, değil mi?” dedi Gavin. Ada onu rahat bırakması için başını kaldırmadan elini salladı. Kendini birkaç saniyeliğine bıraksa baygınlık geçireceğine emindi. Gavin, omzundaki çantayı yere koyarak Ada’nın yanına oturdu. “Kolumu ver,” dedi elini ona doğru uzatırken.

Ada, derin nefesler alırken başını hafifçe yana çevirerek tek gözünü açtı. “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“İşe yarayacağını umduğum bir şey. Çılgılık atma yeter.”

Etrafına bakınan Ada, pilottan başka kimseyi göremiyordu ve onun da kendi işiyle ilgileneceğine emindi. Avucu yukarı bakacak şekilde Gavin’e döndü. “Daha iyi hissediyorum aslında.”

“Hızlı olmamız lazım. Seninle bu kadar zaman kaybetmemem gerekiyor.” Ada’nın kolunu tuttu. Parmaklarını dirseğinin iç kısmına bas-

tırırken Ada'nın ne yaptığını çözmesine fırsat kalmadan elinin başparmağıyla bileğinin birleştiği kısmı ısırdı. Ada refleksiyle dudaklarını araladı, hemen ardından diğer eliyle ağzını kapattı. Birkaç saniye sonra Gavin geri çekildi.

"Beni zehirledin mi?" dedi Ada şaşkınlıkla.

"Hayır, sadece ısırdım. Fiziksel acı, zihnindeki engelleri çoğu zaman yıkar. İşe yaradı mı?"

"Kısmen," dedi Ada kendini dinlerken.

"Sana çok fazla zaman kazandırmaz fakat ben, Peratha'yla ilgilenene kadar kendini kaybetmezsin." Gavin ayağa kalkarken Ada'nın da elini tutmuştu. Karşılaştıkları ilk taksiye binip Creon'un yolladığı adresi söylediler. Ada başını arkaya yaslayarak bir elini gözlerinin üstüne kapadı. Gavin ona baktıktan sonra telefonunu çıkarıp Murat'ı aradı. Cevap vermesini beklerken parmaklarının dışıyla Ada'nın yanağına dokundu. Teni serin, vücudu hassastı.

"Gittiniz mi?" diye sordu Murat telefonu açar açmaz.

"Yoldayız. Az kaldı," dedi Gavin önüne dönerken. "Yanıma tahmini olarak birkaç panzehir aldım fakat Peratha'nın durumuna göre Aleur'a getirip getirmemeye karar vereceğim. Ben Peratha'yı konuşabilecek hale getirene kadar Lanston'a hiçbir şey söylememelisin."

"İki tane helikopterin peş peşe kullanılmasından dolayı ona rapor vereceklerdir. Asistanları kurallara uymayı seviyor."

"Bu yüzden senin arayıp onları engellemeni istiyorum zaten."

"Tamam. Ada ne durumda?"

Gavin, bir kez daha Ada'ya baktı. Rengi solgundu. Muhtemelen dikkatini dağıtmak için bacağına sürekli hareket ettiriyordu. "Yanımdayım. Peratha'yla ilgilendiğimde daha iyi olacak."

Ada, dudaklarını birbirine bastırıp başını Gavin'e doğru eğdi. "Mara," dedi nefes nefese bir halde.

"Hilary'ye Mara'yla ilgilenmesini söyler misin?" dedi Gavin, Ada'nın ne istediğini anlayarak.

"Yanına gitti. Şu anda onlarla birlikte. Haber vermeyi unutma."

Gavin, telefonu kapatıp cebine koyarken Ada'ya döndü. Nasıl olduğunu soracakken Ada, birden doğrulup aldığı derin nefesi içinde tuttu. Elini boynuna götürüp panikle yakasını çekti. "Kolyem nerede?"

diye sordu. Elini kapı koluna götürdüğünde, Gavin onu durdurmak için uzandı. Ada, Gavin'in orada olduğunu unutmuş gibi yerinde sıçrayarak ona döndü. Gözleri ardına kadar açılmıştı. "Gavin?" dedi şaşkınlıkla.

"Sakinleş. Ne oldu?"

"Hiç," dedi Ada gözlerini kapatırken. "Sanırım hayal gördüm."

Taksinin, tüm ışıkları yanan bir evin önünde durmasıyla Gavin başka bir şey sormadı. Cebinden çıkardığı parayı şoföre verdikten sonra aşağıya indi. Taksinin arkasından dolaşarak Ada'nın olduğu kısmın kapısını açarak elini tuttu. Ada kendine geldiğini söylese de her adımı tedbirle atıyor gibiydi.

Kapıya ulaştıklarında zile basmalarına gerek kalmamıştı. Gavin açılan kapıdan direkt içeri girerken, Ada'nın gözleri Dawson'ın üzerindeydi. Ona neden ve nasıl buraya geldiğini sormak istese de bir şekilde bu kelimeleri bulamadı. Helikopterdeyken okuduğu mesajdan dolayı burada olduğunu anlamıştı.

Ada, elinde tuttuğu ufak çantayı kapının iç tarafına bırakırken, "Peratha," dedi.

"Birkaç dakika önce bilincini kaybetti."

Dawson uzanıp yüzüne dokunduğunda, Ada birden geri çekildi. Eli ne bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırcasına kaşlarını çatı. Dawson neden irkildiğini soracakken bu sefer Ada ona dokundu. Ellerini yüzünün iki yanına koyup kararsız bir şekilde gülümsedi.

"Hayal ettiğimden çok daha sıcaksın," dedi Ada ona sarılırken.

"Evet," diye mırıldandı Dawson. Kollarını Ada'ya sarıp dudaklarını başının üstüne bastırdı. "Üşümüşsün."

Ada, alnını Dawson'ın göğsüne yaslayarak derin bir nefes aldı. Oradan asla ayrılmak istemiyormuş gibi tişörtünü avuçlarının arasına hapsetti. Aklında bir sürü düşünce dönüp duruyordu. Başını yana çevirip nerede olduğunu gördüğünde zihnindeki dalgalanma daha gerçekçi olanla yer değiştirdi.

Birden geri çekilerek merdivenlere doğru gitmeye başladı. Her adımında gittikçe hızlandı ve Peratha'nın bulunduğu odaya ulaştığında neredeyse koşuyordu. Yatağın ortasında olan Peratha'nın kalbine yakın bir

yerde uzun, sivri bir bıçak vardı. Gözleri kapalı, teni solgundu. Ada'nın, onun hâlâ yaşadığına dair aldığı tek işaret, kulağına ulaşan zayıf kalp atışlarıydı.

Creon, yerinde duramadan odada dolaşırken Gavin'i izliyordu. Gavin yanında taşıdığı çantayı yatağın ucuna yerleştirmişti. Peratha'nın hangi zehre maruz kaldığını bilmiyordu. Bu yüzden tahmin üzerine birkaç panzehiri yanında getirmişti. Peratha'nın yanına oturarak bıçağın girdiği yeri daha net görebilmek için tişörtündeki yırtığı genişletti.

"Saat ver," dedi Gavin parmak uçlarıyla kana dokunurken.

Creon, duvar saatine baktıktan sonra, "Elli dakika önce bıçaklandı," dedi. "Siz gelmeden dört dakika önce de bilincini kaybetti. Mantıklı konuşmuyordu, Gavin. Sanki kim olduğumu unutmuş gibi baktı ve bana uzaklaşmamı söyleyip durdu."

Gavin parmaklarına bulaşan kanı önce kokladı, ardından diliyle dokundu. "Bıçağı çıkarmaman akıllıca olmuş," dedi.

"Zehri tanıyor musun?" diye sordu Dawson odaya girdiğinde.

"Evet ve sen burada ne arıyorsun?" Gavin, çantanın içindeki ufak şişeleri tek tek alıp etiketlerine bakmaya başladı. Aleu'tan ayrılırken o kadar acele etmişti ki hepsi birbirine karışmıştı.

"Peratha aramamı istedi," dedi Creon, Dawson'ın yerine.

Gavin onlara baksa da hiçbirinin takıldığı nokta bu olmamıştı. Ada yatağın ucunda durmuş, kenarlarını sıkıca kavramıştı. Gavin, uygun panzehri bulduktan sonra Peratha'ya biraz daha yaklaştı. Creon diğer tarafına geçmiş, dikkatli gözlerle onu izliyordu. "Bu onu fiziksel olarak etkileyen bir zehir değil," dedi Gavin. Şırıngayı paketinden çıkarırken Creon'a bakıyordu. "Peratha baygınken bunu söylemem sana saçma gelebilir ama öyle. Zehri vücudundan atması birkaç gün sürecektir. Bu süreç boyunca zihni karmaşık olacak. Akli farklı bir şekilde çalışırken vücudu da buna tepki gösterecek. Ani krizler, ateş ya da farklı şekillerde. Hepsine karşı hazırlıklı olmalı veya bunu tamamen bize bırakmalısın."

Creon, söylediklerini kabul ederek başını salladı. "Ben ilgilenirim. Ne kadar sürdüğü önemli değil."

Gavin, panzehri hazırladıktan sonra bıçağı bir saniye daha beklemeden çekti. Boştaki elini yaranın üstüne kapatarak daha fazla kan akmasının önüne geçti. İğneyi koluna batırarak panzehri damarlarına yolladı.

"Birkaç dakika içerisinde kendine gelir," derken Dawson'ın ona uzattığı havluyu alarak yaranın üstüne kapadı.

Peratha'yı biraz yalnız bırakmak için dışarı çıktıklarında Dawson, Ada'nın kolunu tutarak onu koltuğa doğru yönlendirdi. Ada, Dawson'ın eline bakarak şaşırda da bir şey söylemiyordu. Gavin zehirle ilgili açıklama yapana kadar Dawson, Ada'nın durumuna anlam verememişti. Şimdi ise Ada ona tereddütlü bir gülümsemeyle bakıyordu. Tıpkı ilk tanıştıkları zamanlardaki gibi. "Tüysüz," dedi Dawson karşısına otururken.

"Dawson," dedi Ada.

"Bunu izlemesi eğlenceli olacak," dedi Gavin, kendini koltuğa bıraktığı sırada. Dawson, onu duymazdan gelerek Ada'ya bakıyordu. Gavin hâlâ gergin olan Creon'a bakarak mutfağı gösterdi. "Misafirlere içecek ikram etmelisin ve endişelenmeyi bırak. Peratha iyi olacak."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Yoksa neden başında durmak yerine burada bekliyor olayım?"

Creon başını sallayarak mutfağı giderken, Ada da onu izliyordu. Kim olduğundan tamamen habersizdi. Zihni bazen bugüne kayıyor, bazense çok eskiye gidiyordu. Aralarda dolaştığı anlarda ise her şey daha da karışıyordu.

"Her şey yolunda," dedi Dawson, ellerini ona doğru uzatırken. "Bana dokunabilirsin."

Ada, başını iki yana sallarken Dawson'ın elinin üzerinde bir zamanlar bulunan katil dövmesini arıyordu. Eli boynuna gitti ve bir kez daha kolyesinin yokluğuyla paniklememeye çalıştı. Gözleri Dawson'ın arkasında duran Gavin'e kaydığında dudaklarını kıvırdı. "Neye bakıyorsun?" diye sordu çenesini öne çıkararak.

"Hıh," dedi Gavin keyifli bir halde. "Benden nefret ettiği zamanlarda."

"Şüphesiz," dedi Dawson. Ada'nın dikkatini çekmek için bileklerini tuttu. "Yunan Adaları'nda değiliz ve o zamandan beri çok şey yaşadık."

"Ama biraz önce kumsaldaydım," dedi Ada başını dışarı çevirerek.

"Evet, biliyorum... Bana bakmaya devam et," dedi Dawson, ellerini parmaklarına doğru kaydırırken. "Her şey kafanı karıştırıyor olabilir.

Ben bile. Ama çocuklarımızı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Elbette,” dedi Ada duraksamadan. Dawson nefesini bırakarak başını sallarken, Ada onun haline gülümseyip rüzgârdan dağılmış saçlarına dokundu. “Hangi noktadan yaklaşman gerektiğini biliyorsun. Her şeyi hatırlıyorum, sadece yerleri biraz karışık. Üzgünüm. Seni panikletmek istememiştim.”

“Aslında biraz komik görünüyorsun,” dedi Dawson onun avucunu öperek.

Ada, omuzlarını kaldırarak Creon’a baktı. Birkaç saniye bekledikten sonra, “Nasıl oldu?” diye sordu. Geçen her saniye ve konuşmada Ada bulunduğu yeri kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Yaşadıklarını unutmamalıydı ve hangi sırayla olduğunu. *Creon’u tanıyor ve ona güveniyorum*, diye düşünürken kucağında duran Dawson’ın elini iki eliyle kavradı. *Dawson’a dokunabiliyorum. Özgürce. Bana dokunduğunda kötü hissetmiyor.* Ada içinde yükselen duygular yüzünden nefes alamaz hale gelirken kurduğu bağlantılar hızla kayboldu. Eli boynuna doğru gittiğinde gözleri yaşlarla doldu.

“Her şey yolunda,” diye onu bulundukları yerde tutmaya çalıştı Dawson. “Elimi tut.”

“Tamam,” dedi Ada derin bir nefes alırken.

“Peratha bu yüzden seni aramamı istedi,” dedi Creon, Dawson’a bakarak. “Bana güvenmiyordu. Hiçbir şey söylemedi fakat bunu şimdi anlayabiliyorum. Yanında istediği sendin, başka kimse değil.”

Dawson, ona bakarak başını onaylarcasına salladı. Creon’u teselli etmekle veya karışan duygularıyla uğraşacak durumda değildi. “Peratha’yı kimin zehirlediğini biliyor musun?” diye sordu bunun yerine.

“Gördüm fakat kim olduğunu bilmiyorum. Sadece...” deyip gözlerini kapadı. “Güzel bir kadındı. Üzerinde mavi bir elbise vardı. Uzun boylu, ince. Bilmiyorum. Azü olduğu belliydi.”

“Peratha gördü mü?” dedi Gavin.

“Hayır. Sanmıyorum.”

Ada, ayağa kalktığında herkesin ona bakmasıyla ellerini havaya kaldırdı. “Sadece Peratha’nın yanına gidiyorum. Çığlık sesi duyarsanız yardıma gelirsiniz çünkü biliyorsunuz, eskiden pek anlaşılamazdık.”

"Pek anlaşılamaz mıydınız? Sana tüysüz sürtük diyordu," dedi Gavin kaşlarını kaldırarak.

Merdivenlere yönelmiş olan Ada, elini tırabzanlara koyarak Gavin'e baktı. Uzun zaman önce Gavin'le aralarında oluşan samimiyetle değil, daha çok bıkkınlıkla. "Benimseyemediğim ve kabullenmekte zorlandığım birkaç anım var. Seninle kuzen olduğumuzu hatırlamak gibi," dedikten sonra arkasını dönüp yukarı çıktı.

"Aynı sorunu ben de yaşıyorum. Üstelik zehirlenmeden," dedi Dawson.

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim," dedi Creon minnetle. Elindeki içecekleri ikisine verip nihayet bir yere oturdu. Dirseklerini bacaklarına yaslayarak öne eğildi. Bir süreliğine öyle kalıp son bir saat-tir yaşadıklarını düşündükten sonra hızlıca toparlandı. "Plaja giriş güvenli değil, kayıt tutulan bir yerde kalamazdım fakat etrafta birkaç güvenlik kamerası olduğunu biliyorum. Sabah bununla ilgilenebilirim ama ben ne olduğunu anlayana kadar burada kalmanız gerekiyor. Hem Peratha'nın yanında durup hem de araştırma yapamam."

"Tekrar saldırıya uğrama ihtimalini de yok sayamayız," dedi Dawson. "Buraya geldiğinizi kimler biliyordu?"

"Sadece Ada," dedi Creon arkasına yaslanırken. "Sanırım o da sorgulanabilecek durumda değil."

"Tüm gün boyunca benimleydi. Birine bahsetmiş olsaydı duyardım," dedi Gavin. Telefonunu eline alarak Murat'a Peratha'nın iyi olduğunu bildiren bir mesaj attı. Şimdilik Lanston'a bahsetmemeleri gerektiğini de yazmıştı. "Peratha birkaç güne toparlanmış olur fakat tüm zaman boyunca burada duramam. Çocuklar hâlâ ormanda, onlarla ilgilenmem lazım. Üstelik burası çok sıcak."

"Ben ve Ada kalırız fakat çocuklarla bizimkilerden birinin ilgilenmesini sağlaman gerek. Mara sadece Hilary'nin yanında olmalı, başka birinin değil," dedi Dawson, Gavin'le beraber kalkarken.

"Detaylarla ilgilenirim," dedi Gavin. Yarısı boşalmış olan şişeyi rastgele bir yere bıraktıktan sonra Dawson'la kapıya kadar yürüdü. "Farklı bir durum yaşayacağınızı düşünmüyorum. Peratha uyandığında biraz zorlanabilirsiniz fakat tek ihtiyacı olan zehri vücudundan atana kadar onunla ilgilenecek birileri. Burada olmak isterdim..."

“Sorun değil. Biz hallederiz. Daha doğrusu onlar halleder,” dedi Dawson elini arkaya doğru sallarken. “Peratha zehri atana kadar Ada da bu durumda mı olacak?”

“Ada, Peratha’ya olanın ufak bir etkisini yaşıyor, Peratha daha kötü bir kafa karışıklığıyla uyanacak ve durumu biraz daha düzeldiğinde Ada’nın tamamen iyileşeceğini düşünüyorum. Yine de silah ve tetikçi konusunda uzman sayılmam. Bazı konularda hiçbir şey hissetmezken bu zehirde Ada’nın neden etkilendiğini anlamıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Dawson alnını ovuştururken.

Gavin, yol boyunca bir taksi görmek için gözlerini dolaştırırsa da sokağa inmeden önce Dawson’a döndü. “Baş ağrın konusunda yardımcı olabilirim,” dedi.

“Ada’ya yaptığın gibi mi?”

“Fark etmemeni ummuştum ama kötü durumdaydı. Mecbur kalmasam yapmazdım.”

“Biliyorum, Gavin. Teşekkür ederim, bununla kendim ilgileneceğim.”

“Mahfer’in bana gelişmeleri aktarmasını sağla,” derken telefonunu çıkararak hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Dawson arkasını dönüp ayağıyla iterek kapıyı kapattı. “Hemen çıkacak mısın?” dedi Creon’u gördüğünde.

“Evet,” dedi Creon. Masanın üzerinde duran bir miktar parayı ve telefonunu aldı. Arabasının anahtarlarını ararken salon ve mutfakta dönüp duruyordu. “İkisinin de zihni karmaşık haldeyken baş edebilir misin?”

“Belki de ben gitmeliyim. Olayın nerede olduğunu söylersen...”

“Senin burada olman Peratha için daha önemli. Güvendiği kişi sensin.”

“Bu biraz rahatsız edici.”

“Öyle mi dersin?” dedi Creon keyifsiz bir şekilde gülerek. Anahtarları sonunda bulduğunda halkasını işaret parmağına geçirerek çevirdi. Dawson’a doğru döndüğünde onun huzursuz aurasını ve daha da huzursuz görünen ifadesini fark etti. “Birkaç saat idare etmen yeterli, tamam mı? Bunu kimin yaptığını öğrenip geri geleceğim.”

Ada, Peratha'nın yanına sırtüstü uzanmıştı. Karnının üzerinde olan ellerini hareket ettirirken zaman zaman hamile olduğu anları hatırlıyor, bazense çok daha geriye gidiyordu. Gözlerini kapatarak aynı şeyleri tekrar etti. Onu gerçek zamanda tutan her şeyi hatırlamaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Peratha zayıf bir sesle. Ada, gözlerini açarak başını yana çevirdiğinde Peratha'nın kızarmış gözlerindeki memnuniyetsiz bakışları fark etti. Bir şey söylemesine gerek kalmadan Peratha, önce dirseğinin üzerinde doğruldu, ardından oturur hale geçti. "Sahip olduğun hangi dengesiz ruh haliyle yanımda uzanıyorsun?"

Ada, bacaklarını aşağıya sarkıtarak yatağın kenarına oturdu. "Burası senin odan mı?"

Peratha etrafına bakınırken yataktan kalkmaya çalıştı. Göğsündeki yara izine dokunduğunda parmak uçlarına değen pürüzlü ten şaşırtmasına sebep oldu. "Beni yaraladın. Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama..." Odanın kapısı hafifçe açıldığında, Peratha söyleyeceklerini unutarak Dawson'a baktı. "Onu neden benim yanımda bıraktın?" dedi Ada'yı göstererek.

"Sanırım ben aşağıda bekleyeceğim," dedi Ada kapıya yürürken.

"Aşağıda bekleyecektim. Buradan tamamen gitmeni söylemiştim!" dedi Peratha onun peşinden giderek. Kapıdan çıkmadan hemen önce Dawson onu yakaladığında, Peratha şaşkın bir halde koluna, sonra da yüzüne baktı. "Değişmişsin," dedi fısıltıyla. Titreyen sesi ve zayıf düşmüş vücuduyla ayakta durmakta zorlanıyordu.

Dawson, Peratha'yı odanın diğer ucundaki koltuğa götürmek için çevirirken Ada'ya baktı. "Evden çıkma," dedi.

"Gidip Hilary'yle konuşacağım. Sen onun yanından ayrılma, olur mu?" dedi Ada. Kapı koluna uzanarak yavaşça kapattı.

Normal görünüyor olmasına rağmen Dawson onun hâlâ tam anlamıyla kendinde olmadığını anlayabiliyordu. Aynı zamanda Peratha'nın daha kötü halde olduğunu da biliyordu. Bu yüzden Ada'yla ilgilenmeyi birkaç dakika sonraya bırakmak zorundaydı.

"Nasıl davrandığını görüyor musun?" dedi Peratha kapıyı açmak için uzanırken.

Dawson onu yeniden tuttu. "Tamam, sana neler olduğunu anlatacağım." Yatağın kenarına oturmasını sağladıktan sonra etrafına bakındı. Aynalı eskitme bir konsolun önündeki sandalyeyi çekerek karşısına geçti. "Şu anda bir zehrin etkisindesin. Hepimizi çok korkuttun. Bana bak," derken dikkatini çekmek için elini salladı.

Peratha, odayı incelemekten vazgeçip Dawson'a döndüğünde yüzünde sahici bir gülümseme belirdi. Yüzü solgun bir haldeydi ve vücudu yorgun düşmüştü fakat Dawson'a karşı hissettiği duyguların yansıması güçlüydü. "Burayı hatırlamıyorum ama etraftaki benim kıyafetlerim. Üzerinden kokusunu alabiliyorum. Creon'dan kokumu alabiliyordum," derken sesi yavaşça kayboldu.

"O senin erkek arkadaşın."

Peratha tek kaşını kaldırarak güldü. "Seni beklerken boş durduğumu iddia edemem fakat kesinlikle bir erkek arkadaşım olmadı. Bir Remus ise asla."

"Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Kendini iyi hissetmediğin konusunda hemfikiriz, değil mi?" Peratha başını salladığında Dawson da devam etti. "Yaralanmanın da izini görebilirsin. Burada," derken yırtık tişörtünü görebilmesi için işaret etti. Peratha işaret parmağını kanlı yırtıktan içeri

soktu. Tişörtü hafifçe aşağıya çektiğinde hâlâ zehrin etkisinde olduğundan iyileşmeyen yara izini gördü. Dawson uzanarak dizine dokundu. "Gavin zehrin en kötü etkileri için sana bir panzehir verdi fakat birkaç gün kendini çok iyi hissetmeyeceksin. Zehir vücudundan çıkana kadar farklı tepkiler vereceksin. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak."

"Ama hatırlamıyorum... Zaten hatırlamamam gerekiyor." Başını eğerek yüzünü elleriyle kapadı. Derin nefesler alırken bir anda öksürmeye başladı. Kendi kendine mırıldanırken zihni yaşamının farklı yerlerine savrulup duruyor, hiçbir anının içerisinde üç saniyeden fazla duramıyordu. "Onu yanımda istemedim ama gitmesi lazımdı. Nerede olduğumu bilmiyorum. Farklı hissediyorum. Farklıyım." Başını kaldırarak Dawson'a baktığında korkuları yatıştı fakat kafa karışıklığı hâlâ oradaydı. "Rengin değişik. Uzun zamandır görmediğim bir haldesin. Mutlusun ama benim sayemde değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Dawson oturduğu yerden kalkıp yanına geçerken. "Hiçbir şeyi anlamadığımı biliyorum ama geçecek, söz veriyorum. Telefonun buralarda mı?"

Peratha etrafına bakınırken burnunu çekti. "Bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimi de bilmiyorum."

"Tamam. Tamam, ne yapacağımı düşüneyim," derken elini yumruk yapıp kapıya doğru baktı. "Birkaç dakikalığına burada kalır mısınız? Ben dönene kadar kıpırdama, olur mu?"

"Neredeyim?"

"Peratha, beni dinle," dedi Dawson ona uzanarak. Bileğini tutup parmaklarını güçle atan nabzına bastırdı. "Güvenli bir yerdesin, bunu içinden sürekli tekrar etmeni istiyorum. Birlikte Murat'ı arayacağız. Daha iyi hissedeceksin."

"Kimi arayacaksın?" dedi Peratha ayağını kaşırken. Bileklerindeki kumları fark ettiğinde şaşırarak cama doğru gitti. "Deniz. Sıcaktan anlamam gerekirdi sanırım. Kimi arayacaksın?" dedi bir kez daha.

Dawson, Peratha'nın şu anda hangi zaman diliminde yaşadığını ve o zaman da Murat'ın hangi ismi kullandığını bilmediğinden sorusuna cevap veremedi. Onu böylesine dengesizken yalnız bırakamayacağını anladığında ise kendisiyle beraber gelmesini istemek zorunda kaldı. Ada'yla ikisini yan yana getirmek iyi bir fikir olmayabilirdi fakat kendisini aşırı

yaramaz çocuklarını gözünün önünden ayırmak istemeyen ebeveynler gibi hissediyordu. Ne yapacakları konusunda, henüz bir buçuk yaşında olan ikizlerine bile daha çok güvenirdi.

Peratha göğsündeki yaradan çok, vücuduna yapışmış kum tanelerinden rahatsız olarak kaşınırken Dawson'ı takip etti. Dawson önce salona geçti. Ada'nın Hilary'yle hâlâ konuşmaya devam ettiğini umuyordu. Peratha'nın kapıya yöneldiğini gördüğünde onu durdurarak koltuğa oturttu. "Beni burada bekle," deyip eline televizyon kumandasını verdi. Peratha tek kaşını kaldırarak tuttuğu kumandayı salladı. Dawson, iç geçirirken kumandayı geri aldı. "Ne kadar geri gittin acaba?" diye söylenirken kumandayı bir kenara attı. "Hiçbir yere ayrılma. Çok ciddiylim," derken korkutucu göründüğünü umursamadı.

Her ihtimale karşılık kapıya gidip kilidini çevirerek anahtarları cebine attı. Evin alt katındaki lavaboya giderken kalp atışlarını ve gürültülü nefes seslerini takip ediyordu. Kapının önünde durarak kapıyı hafifçe tıklattı. "Ada?" derken zihni zehirle uyuşturulmadığı halde geçmişe gitti. Ada'yla beraber geçirdikleri ilk yıllarda onu bir Av Dönencesi'nde odaya hapsedmişti ve Remuslardan bir kurt, Ada'nın dışarı çıkamadığını fark ettiğinde biraz oyun oynamaya karar vermişti. Ada yüzünün yarısı erimiş bir halde kendini banyoya kapattığında, Dawson midesini bulandıran bir panikle korkmuştu. "İçeri giriyorum," dedi ondan ses gelmeyince.

Ada kapıyı açarak orada durdu. "Ne oldu?" dedi.

Dawson, elini uzatarak yanağına dokunduğunda öncekinden daha soğuk olduğunu fark etti. Dilinin ucuna kadar gelen küfürleri geri iterken rahat bir şekilde konuşmayı denedi ve bir kez daha Creon'un bir an önce dönmesini umdu. "Beni hatırlıyor gibi bakıyorsun. Doğru anlıyorum, değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Evet," dedi Ada başını sallarken. "Sadece bence bir süreliğine burada kalmalıyım."

"Banyoda mı?"

Ada bir kez daha başını salladı. "Peratha'ya yaşamadığını düşündüğü anıları hatırlayıp hatırlamadığını sor."

"Yaşamadığın şeyleri hatırlayamazsın."

"Biliyorum, sen sor işte," deyip geri çekilerek kapıyı kapattı.

Dawson sonunda telefonunu aldı. Murat'ı ararken Peratha'nın yanına geri dönüyordu. "Hatırladığın her şey karmaşık bir halde fakat hiç yaşamadığını düşündüğün bir anıya sahip misin?" Peratha dudaklarını aralayarak bekledikten sonra başını iki yana salladı. Murat aramayı cevapladığında, Dawson telefonu hoparlöre alarak masaya bıraktı. "Gavin'in durumu açıkladığını düşünüyorum," derken Peratha'ya dinlemesini işaret etti. Peratha, ne olduğunu anlamamasına rağmen Dawson'ın söylediğini yapma isteğiyle koltuğun ucuna doğru kayd. Dawson, kollarını dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Peratha seni dinliyor. Ne kadar konuşacağın umurumda değil. Burada zor durumdayım."

"İlk defa böyle dediğini duyuyorum," dedi Murat keyifli bir sesle.

"Çünkü ilk defa böyle bir şey yaşıyorum."

Murat, onun hayatının neredeyse yarısına şahit olmuştu ve daha kötü şeyler yaşadığını hatırlatma gereği duymadı. "Peratha, beni duyuyor musun?"

Peratha, sesin sahibini tanıdığı için rahatlamıştı. "Evet," dedi.

"Birçok şey değişti. Sürekli değişiyor ama unutmayacağın bir şey var, arkadaşların hâlâ aynı. Hepimiz senin için endişelendik."

"Hâlâ aynı olduğu konusunda şüphelerim var," derken Dawson'a kısaca baktı Peratha. "Sesini duyduğuma sevindim."

"Ben de öyle." Murat'ın yürüdüğünü duyuran sesleri dinlediler. Bir dakika geçmeden kapının kapanma sesini duydular. "Neler olduğunu anlamak zorunda hissetme. Şu an için hiçbir şeyi çözmen gerekmiyor. Sadece hissettiğin şeylere odaklan. Vücudunun toparlanması için zaman ver. Zihnin de yavaş yavaş kendine gelecek. Yanındakilerin kim olduğunu biliyorsun ve onlara güveniyorsun. Şimdilik bu yeterli."

"Creon da buradaydı. Yanlış hatırlamıyorsam kendisi Remus ailesinden ve üzerinden kokumu aldığıma eminim," derken fısıldıyordu.

"Onunla ilgili yaşadıklarını hatırlamıyorsun ama istersen ayrıntılı bir betimleme yapabilirim."

"Lütfen bunu benim yanımda yapmayın," dedi Dawson yüzünü ekşiterek. Kesinlikle bunu duymak istemiyordu. Murat ve Gavin'in böyle konularda ne kadar arsız olduğunu biliyordu ve bazı şeyler sahiden değişmeden kalmıştı. "Bir çocuğun var ve ona hiç iyi örnek olmayacaksın," dedi Dawson vazgeçeceğini umarak.

"Belki ama sen benden daha kötü durumdasın," dedi Murat umursamadan.

"Bekleyin, çocuklarınız mı var?" dedi Peratha şaşkınlık içerisinde.

"O kısma girmeyelim şimdilik," dedi Murat. "Peratha, Dawson konuşmaya dahil olmak istediğinde onu tekmeleyebilirsin. Ya da daha iyisi yumruk at fakat mutlaka kameraya aldığından emin ol."

Peratha gülerken Dawson'a bakmasıyla daha fazla gülmeye başladı. O sahiden eskiden tanıdığı Dawson olsaydı Murat'ın söylediğine çok farklı tepki verebilirdi. Fakat şimdi tek yaptığı iç geçirmek olmuştu. "Çocuğun olduğuna inanamıyorum," dedi Murat'a. "Kaza mıydı?"

"Evet ve bunu söylemen beni biraz kırdı."

"Senin için üzuldüm."

"Kaza derken plansızdı, Peratha. Yani ortada bir sorun yok, her şey yolunda."

Kapı zilini duyduğunda Dawson önce saate baktı. Bir saattir ortalıkta olmamasına rağmen Creon'un hemen dönmeyeceğini biliyordu ve anahtarları da yanına aldığını görmüştü. Peratha ve Murat'ın konuşması bölünmesin diye sessizce hareket edip kapıya doğru yürüdü. Dürbünden baktığında gördüğü şeyden emin olamadan bir an duraksadı. Hemen sonra kilitleri döndürerek kapıyı açtı. "Sana kim haber verdi?" diye sordu.

"Sen değil," dedi Stone içeri geçerken. Dawson'ın yanından geçip Peratha'nın sesinin yükseldiği tarafa yürüdü. Onun arkasında dururken Murat'la olan konuşmalarını dinledi. Tahmininden daha iyi durumda olduğunu görmek içini rahatlatmıştı. Mutfığa doğru ilerlerken Dawson'a takip etmesini işaret etti. "Kimin yaptığını bulabildiniz mi?" dedi.

"Creon peşinde. Eric'in evi buraya yakın mı?"

"Dönüş yolundaydım aslında." Stone haberi aldığı anda Felicia'ya arabayı verip kendisi tek başına buraya gelmek zorunda kalmıştı. "Ada nerede?"

"Banyoda. Oradan çıkmak istemiyor."

Stone başını sallayıp gösterdiği yere gitti. Kapının önüne geldiğinde kulağını yaklaştırarak içeriye dinledi. Ada'nın yürüdüğünü ve derin ne-

fesler alıp verdiğini duyuyordu. Kapıya vurarak ona seslendi. "Ada, beni içeri alır mısın?" dedi.

Saniyeler içerisinde Ada, kapıyı açarak Stone'un kolunu tuttuğu gibi içeri çekti. "Geç kaldın," dedi kilidi çevirirken.

"Mümkün olduğunca hızla geldim ve beni ne kadar korkuttuğunu biliyor musun? Peratha'nın zehirlendiğini söylediğinde onu yatakta bulacağımı sandım."

"Daha kötüye gidecek ama düzelecek. Sana söyledim."

"Hayır, söylemedin," dedi Stone kendini tutmaya çalışırken. "Peratha'nın zehirli bir bıçakla yaralandığını, tedaviyi beklediğini ve kafanızı karıştıran bir zehir olduğundan bahsettin..."

Ada ellerini sallayarak onu susturdu. Daha sonra bu yaptığını hatırladığında Stone'a karşı mahcup hissedecekti. Ama şu anda, tek umursadığı içinde yükselen paniği durdurmaktı. "Hafıza konusunda senden daha iyisini tanımadığım için aradım, tedaviye ihtiyacımız olduğundan değil. Bazı şeyler hatırlıyorum. Boğuluyorum, gerçek anlamda. Sonra bileklerimizde ağırlıklar var," derken iki elini birden uzattı. "Morlukları görüyor musun?"

"Hayır."

"Ama ben görüyorum. Bağlanmışım."

"Daha önce defalarca bağlandığını biliyorum."

"Böyle değil. Böyle değil," dedi Ada başını iki yana sallarken. Stone'u ikna etmeye çalışarak onun kollarını tuttu. "Av Dönencesi'nden önce kaçırıldım. Bunu sadece biliyordum, üzerinde hiç düşünmedim. Çünkü hatırladığım kadarıyla bir günden uzun sürmedi, sonra da Ali beni kurtardı. Ama daha fazlası var," derken kendine hâkim olamadan titremeye başladı. Gözyaşları aktığında sinirle yüzünü sildi. "Herkes unuttu, biliyorum. Farkındayım ama sen unutamazsın."

"Tamam," dedi Stone onu tutarak.

"Hatırlıyorsun, değil mi? Ben delirmedim."

"Hayır, delirmedin. Şuraya otur," derken klozetin kapağını indirdi. Ada oturduğunda önünde durarak dizlerinin üstüne eğildi. "Haklısın. Kaçırıldın ve bir günden fazla sürdü. Henüz Mara'yı doğurmamıştın ve

tam on iki gün boyunca bir büyücünün elindeydin. İşkence gördün, dolunayı onların elinde geçirdin fakat kurtuldun. Şimdi iyisin.”

“Neden kimse hatırlamıyor? Neden ben şimdi hatırlıyorum?”

“Hiçbir şeyi hatırlamanızı istemiyor. Benim de hatırladığımı bilmiyorlar.” Stone kapıya doğru bakıp ayağa kalktı. Kendisiyle beraber Ada’yı da kaldırmıştı. “Gel benimle,” deyip elini sırtına koyarak onu yönlendirdi. Ada yürürken ellerini ovuşturuyor, arada bir de tişörtünü çekiştiriyordu. Bileklerindeki ağırlıkların gittikçe arttığını düşünüyordu. Sırtında hissettiği sıcaklıkla başını çevirdiğinde Stone’u yanı başında gördü. Stone onun içine düştüğü çatışmayı anlayarak başını salladı.

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi Dawson önlerine çıkarken.

Adımlarını şaşırان Ada refleksiyle ellerini uzattı. “Sen iyisin,” dedi. Dawson, ona yaklaşırken daha önceki şaşkınlığını hatırlayarak temkinli davranıyordu. Elini yüzüne doğru götürerek gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına dokunduğunda Ada gözlerini kapattı. “Özür dilerim,” dedi Ada fısıltıyla.

“Neden? Ne oldu?”

“Kaçamadım. Ben... yapamadım. Sandım ki bizi rahat bırakması için...”

“Tamam, bir dakika,” dedi Stone ikisinin arasına girerek. Arkaya uzatarak Ada’nın elini tutarken diğer elini Dawson’ın omzuna yasladı. “Ada’yı sadece bir süreliğine dışarı çıkaracağım. Ona iyi gelecektir. Sen de Creon gelene kadar Peratha’nın yanından ayrılmayacaksın.”

“Neden ilgilenme işini şu şekilde dağıtmıyoruz,” dedi Dawson. “Sen üvey kardeşini al, ben de karımı.”

“Fikir sunmadım, Dawson.”

Stone, Ada’yı peşinde götürerek yürürken Dawson, arkasından baktı ve peşlerinden gidip tartışmayı sürdürmemesinin tek sebebi Peratha’nın her an kopacağını bilmesindendi. “Yanından ayrılma. Bir saniyeliğine bile,” dedi Dawson, Stone’a.

“Merak etme.”

Stone, Ada’yı dışarı çıkardı ve deniz kenarına doğru yürümeye başladılar. Birkaç kişi haricinde kumsal tamamen boştu. Yapay ışığın nere-

deyse hepsi geri çekilmiş, sadece ay ışığı ve onun denize vuran yansıması vardı. Stone, Ada'yla beraber şezlonglara karşılıklı oturdu. Ada ayakkabılarını, sonra da çoraplarını çıkardı. Kuma bastığı ayakları, ona gerçekliğin sağlam bir hatırlatıcısıydı.

"Senden bunu istediğim için beni affet ama hatırladıklarını kimseyle konuşmamalısın. Bu çok önemli, Ada," derken ellerini birleştirerek öne eğildi. "Seni kaçıran grup arkada hiçbir kanıt bırakmadığına emin olmak için hafızaları siliyor, eğer senin hatırladığını öğrenirlerse yeniden peşine düşerler. Hem senin hem de ailenin."

"Ama bunu yine de yapacaklar," dedi Ada dudaklarını ısırırken. "Ölmediğimi öğrenmiş olmalılar."

"Seni ararken Eric'e de danıştım. Neden bilmiyorum ama o da Irkalla'yı unutmamış. Üstüne bir de araştırma yapmış. Irkalla doğaya aykırı olduğunu düşündüğü bir olayın veya insanın peşine düşüyor. Planını uyguladıktan sonra da uzaklaşıp her şeyin doğal seyrine döndüğüne inanıyor. Bir kere müdahale ettiğinde bunun olacağını varsayıyor ve kendi kurallarını yıkmak istemediğinden daha fazla karışmıyor. Sana ikinci kez tuzak kurmak gibi."

"Ailemin güvenliği Irkalla'nın bağlı olduğu saçma sapan kurallara mı dayanıyor?"

"Evet," dedi Stone yumuşatma gereği duymadan. Eric'in daha güçlü bir şekilde durduğu asıl teori ise Irkalla'nın er ya da geç geri döneceğiydi fakat şu anda Stone bundan bahsetmek istemiyordu.

"Ve bunu kimseyle konuşamam."

"Ne kadar çok kişi bilirse o kadar riskli. Ama benimle her zaman konuşabilirsin."

Ada omuzlarını silkerek denize döndü. "Konuşmak istediğim kişi sen değilsin," dedi kabullenmiş olsa da.

"Biliyorum ve eğer istersen bu hatırladıklarını unutmanı sağlayabilirim. Pek tercih ettiğim ya da uygulamayı sevdiğim bir şey değil fakat..." Ada başını salladığında, Stone onun dizine dokunarak kendisine bakmasını sağladı. "Zehrin etkisi geçtiğinde yeniden unutabilirsin. Bunu öngöremiyoruz ama şimdi hatırlıyorsun ve üstesinden gelmek zorundasın."

“Evet, tamam,” dedi Ada ona hak vererek. Ne olacağından habersizlerdi ama bir şekilde bunu aşmalıydı. Bileğini ovuştururken Stone’a bakıyordu. Hatırladığı başka bir şey daha vardı ve Stone’a söylediğinde vereceği tepkiyi merak ediyordu. Konuşabileceği tek kişinin o olması bir tür ödül-ceza karışımıydı sanki. “Ben... ben bir şey yaptım,” dedi tenini kızartan bir şekilde bileğini ovuşturmaya devam ederken.

“Onlarla kaldığın süre boyunca birçok şey yaptın.”

“Virgil,” dedi öne doğru eğilerek. Parmaklarını birbirine geçirerek çenesinin altına yasladı. “Virgil beni sorguladı. Sadece o sorguladı. Beni tehdit etmesi umurumda olmadı. Bağladığı sandalyeyle odanın bir tarafından diğer tarafına sürüklemesi de. Su içmeme izin vermedi ve beğenmediği her cevabımda karşımda oturup suyu yere döktü. Hepsiyle başa çıkabileceğimi düşünüyordum çünkü beni öldürmek istemediklerine emindim. İhtiyaçları olan bendim, bu yüzden bebeğimin yaşayıp yaşamaması umurlarında değildi.”

“Seni bebeğini öldürmekle mi tehdit ettiler?”

“Ben sadece o zaman bir şeyleri kaybettim,” dedi başını göstererek. “Virgil’in bir Tarafsız olduğunu anladığımda ona tepki verdim. Daha doğrusu tehdit ettim.” Gözlerini kaçırarak kısık bir sesle konuşmaya devam etti. “Lucianları tanıdığımı söyleyerek.”

“Ne?”

Ada, dudaklarını ısırtıp gözlerine baktı. “İşe yarayacağını düşündüm.”

“Yaradı mı peki?”

“İşkence konusunda onu biraz daha heveslendirdi,” dedi Ada omuz silkerek. Stone oturduğu yerden kalktığı anda, Ada da kalkıp onu takip etti. Stone birden arkasını döndüğünde, Ada geriye doğru sendeleyerek ellerini kaldırdı. “Özür dilerim. Düzgün düşünemedim. Virgil’in Tarafsız olduğunu anladığımda onu Lucianlarla tehdit edersem hiç değilse biraz tereddüt eder diye düşündüm ama o inanmadı. Hepsinin öldüğünü söyledi. Yalan söylediğimi düşünüyordu. Umarım. Umarım öyle düşünüyordu.”

“Eric’le konuşmak için gittiğimde bana Virgil’den bahsetti. Araştırmaya devam etmiş. Babam aklını tamamen kaybedip eğitim köyüne saldırdığında Virgil ve grubundakiler Lucianları avlamaya başladı. Böylece

yönetime Yaşlılar geçebilecekti. Eğer Virgil tek bir Lucian'ın bile yaşadığından şüphelenirse neler olabileceğini tahmin ediyor musun?"

Ada, bunu kabullenmeden başını iki yana salladı. Geriye doğru büyük bir adım attı. "Benim... Hemen. Tam olarak neredeyiz? Benim hemen eve gitmem lazım." Arkasını dönüp hızla yürümeye başladı fakat nerede olduğunu hatırlamıyordu. Buraya nasıl geldiğini de öyle. Bazı şeyler yerlerine oturmuş, bazı şeyler ise tamamen kaybolmuştu. Lucianları yeniden hedef haline getirmişse çocukları da tehlikede demektir. "Bunun olacağını bilemedim," dedi Ada, nereye gideceğini şaşırarak.

"Derin nefesler al," dedi Stone onu yakalayarak. Ada ayaklarına su çarptığında irkildi. Stone'dan destek alırken söylediği gibi nefes almaya odaklandı. "Gerçek bu. Suya odaklan ve benim sesime, tamam mı?" derken olduğu yerde durmasını sağladı.

"Onları korumam lazım," dedi Ada fısıltıyla.

"Birkaç kişi haricinde hem soyumu hem de Dawson'la kan bağımlı bilen yok ve bunu böyle tutacağız. Kimse çocuklara zarar vermeyecek. Bunu denemeyi düşünen herkesi öldürürüm. Beş saniye bile sürmez, bana inanıyor musun?"

"Böyle bir şeyi Dawson'a nasıl anlatacağım?"

"O kısımla ben ilgilenirim. Tüm Irkalla ayrıntılarını atlayarak, sadece Virgil'den bahsederim. Panik ve korkuya kapılmadan tedbirli olmasını sağlarım. Bu konuda bana güven."

"Özür dilerim."

"Virgil'le ilgileneceğim."

Ada, bileklerine kadar ulaşan suya bakarken oradan kurtulduğunu tekrar edip durdu. İçindeki her şey suçlulukla birleşip yükseliyordu. Ellerini başına doğru götürüp saçlarını geri itti. "Berbattım," dedi dişlerini sıkarak. "Zorla tutulduğum süre boyunca haklarında hiçbir şey öğrenemedim ve onları sürekli kızdırdım. Beni birkaç gün boyunca bir başıma bıraktılar. Hiç kimse gelmedi, hiçbir şey sormadılar."

"Bunun üzerinde çalışırız."

"Nasıl?"

"Sana, bir daha tutsak olduğunda..."

"Olduğumda mı?"

"Kesinlikle," dedi Stone. Bu konuda pek bir şüphesi yoktu. Keyif dolu rengârenk hayatlar değildi yaşadıkları. Gökkuşakları daha çok kan kırmızının tonlarından ibaretti. Bu yüzden öyle ya da böyle bir gün Ada'nın tekrar tutsak edileceğini biliyordu. Belki farklı koşullarda ve sebeplerle olacaktı fakat bu ihtimal asla yok değildi. "Sana tutsaklık konusunda bildiğim her şeyi öğreteceğim. Kaçırırsan veya birini kaçırırsan neler yapman gerektiğini de. Tutsakken, karşındaki seni çaresiz zannederken neler öğrenebileceğini tahmin bile edemezsin. Bu hâkimiyet kurmanın en kolay yoludur."

"Ve ben bunda oldukça yetersizdim," dedi Ada nefesini bırakarak.

"Kimse bu yetenekle doğmuyor. Öğrenebilsin."

Ada, Stone'un kızmadığını, aksine ona yardım etmek istediğini duymasıyla kendini güvende hissetmesi, dengesiz olan duygularına iyi gelmemişti. "Bana eğitim vereceksin," dedi hâlâ emin olamadığı için.

"İki asırdan fazla zamandır bunu yapmadım. Sakın kimseye bahsetme. Gizli tutacağız. Birilerinin bana bu taleple gelmesini istemiyorum."

"Eğitim vermeyi neden bıraktın?"

Yeniden yürümeye başladıklarında Stone, daha çok Ada'ya yardımcı olacağını düşündüğünden sorusunu yanıtlamak zorunda hissetti. "Aslında tam anlamıyla eğitim vermiyordum. Daha çok yeteneklerimden ve tecrübelerimden gençlerin faydalanmasını istiyordum."

"Lisa'yla beraber olduğunuz eğitim köyünde mi?"

"Evet. Daha çok Lisa'yla çalışıyordum. Kesinlikle iyi amaçlarla."

Ada, kendini tutamadan güldüğünde elini ağzına doğru götürdü. Kaçamak bir şekilde Stone'a baktığında onun da gülümsediğini görerek rahatladı. "Hiç Dawson'a da eğitim vermeyi düşünmüş müydün? Daha gençken yani."

"Birkaç defa," dedi Stone kolunu kaşırken. "Ama bunu bire bir yapamayacağımın farkındaydım. Bu yüzden karşısına doğru kişilerin çıkmasını sağladım. Tyson'a çırağı olması için birini seçtim. Neden bilmiyorum, kabul etti ve Tyson onun kendisi kadar iyi olmasını sağladı. Tyson öldüğünde yerine geçti, sonrasındaysa Dawson'ın eğitmeni oldu. Birkaç çırak denedi. Dawson da içlerinden biriydi."

“Öyle mi?” dedi Ada şaşkınlıkla. Dawson bundan kesinlikle bahsetmemişti.

“Öyle. Fakat Dawson eğitmen olacak kadar sabırlı değildi. Gavin doğru tercihti. Birçok eğitmen ve uzman tanıdım. Onun kadar iyiler çok nadirdir. Bu konuda şanslısın.”

“Biliyorum,” dedi Ada. Gavin’den eğitim alması başlarda ceza gibi görünüyordu fakat tam tersi olduğunu kısa zaman içerisinde anlamıştı. Önceleri Gavin’den nefret etmiş, ardından hem nefret edip hem saygı duymuş, sonrasında ise Gavin’i gerçekten tanımıştı.

Bir süre daha yürüdükten sonra eve döndüler. Bahçenin demir kapısını açmışlardı ki Creon’un da yaklaştığını fark ederek beklediler. Stone, Ada’nın geçmesi için elini sırtına koyarken Creon’a bakıyordu. “Kim olduğunu bulabildin mi?” diye sordu.

“Elimde ayrıntılı bir tariften başka bir şey yok,” dedi Creon kapıyı çarparak kapatırken. Aceleyle eve doğru yürürken konuşmaya devam ediyordu. “Kadınla konuşan birkaç kişi var fakat kimse ismini bilmiyor. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğimden geri döndüm. Burada her şey yolunda mı?” Cebinden çıkardığı anahtarı kilide yerleştirirken omzunun üzerinden baktı. Ada’yı gördüğünde buraya geldiklerinden beri ilk defa ona odaklanarak baktı. “Sen de etkilendin. Bunun için üzgünüm. İyi misin?”

“Birkaç saat öncesinden daha iyiyim,” dedi Ada gülümseyerek.

“Kim olduğumu hatırlamıyor gibisin.”

“Tanıdık geldiğine eminim,” dedi Ada gözlerini kısarken.

Creon elini sallayıp önüne döndü. İçeri geçtiklerinde seslerin geldiği oturma odasına doğru yürüdüler. Peratha bir koltuğa sırtüstü uzanmış, ellerini yüzüne kapamıştı. Dawson ortalarda görünmüyordu ve odadaki birkaç eşya kırıkta. Ada orada öylece durmak istemediğinden kırılan vazoyu, dağılmış masayı ve etrafa saçılmış küçük yastıkları toplamaya başladı. Dağınıklık, Ada için her zaman konsantrasyon eksikliği demekti. Şu anda kesinlikle ihtiyacı olmayan bir şeydi.

Peratha, birden ellerini indirerek dirsekleri üzerinde doğruldu. “Bana burada ne olduğunu açıkla. Hemen,” dedi Stone’a bakarken.

"Benim yaklaşık on beş kez yaptığım gibi," dedi Dawson mutfaktan. Büfeye hepsine arkası dönük olacak şekilde oturmuş öne eğilmişti. Ada, onun ne yaptığını görebilmek için başını eğdi. Elindeki kırık parçaları çöpe bırakıp Dawson'ın karşısına geçti. Önündeki el boyutunda bir tablette güvenlik kamerası görüntüleri vardı. Ada kollarını masaya yaslayarak eğildiğinde, Dawson ona baktı. Ada'nın tüm dikkatle ekrana baktığını gördüğünde gülümsedi. "İlgini mi çekti?"

"Film izlediğini sandım," dedi Ada sessizce.

"Ben film izlemem," dedi Dawson memnuniyetsiz bir şekilde. Bunu açıklama gereği duyduğuna göre Ada tam anlamıyla kendine gelememiş demekti. Elini uzatarak parmak uçlarıyla Ada'nın avucuna dokundu. "Hatırlayamıyor olsan bile hissetmeye devam eder misin?"

"Seni hatırlıyorum," dedi Ada, avucuna dokunan hassas parmaklara bakarken. "Neden böyle söyledin?"

Dawson, cebine uzanarak siyah platin yüzüğü çıkardı ve aralarına koydu. "Sadece beni değil, yaşadıklarımızı hatırla. Kendini yeniden bir bütün hissedene kadar bunu yanında taşıy mısın?"

Ada, işaret parmağını halkadan geçirip havaya kaldırdı. Siyah platin yüzüğün etrafında ağaç dalları işliydi. Önce bunu Dawson'a verdiğini hatırladı, sonra da neden verdiğini. Daha rahat nefes alabildiğini hissederken yüzüğü başparmağına geçirerek orada durmasını sağladı. "Evet, tamam," dedi daha dik durarak boğazını temizlerken. Gözlerini yeniden tablete çevirmeden önce Peratha'nın Stone'la tartıştığını duydu. Daha çok Peratha bağılıyor, Stone'sa sabırla cevap verebiliyordu. Zehrin etkisi geçtiğinde Stone'un intikam alacağına şüphe yoktu. "Ne izliyorsun?" dedi Ada, dikkatini Dawson'a vererek.

"Evin etrafındaki en yakın güvenlik kamerası, otuz metre kadar gerideki bir restoranda ait. Zehirleyen kişinin onun önünden geçmiş olmasını umuyorum."

"Güvenlik kameralarına mı girdin?"

"Hayır. Ben yapmadım. Peratha'yı yatıştırmakla meşguldüm. Finn benim yerime halletti. Ona ikizler ve Mara'yla bir hafta sonu borçluyum."

"Bundan memnun değilmişsin gibi davranma," dedi Ada. Dawson omuz silkerek görüntülerin hızlı akması için gerekli birkaç yere dokun-

du. İki kat hızla akan görüntüler siyah beyaz ve soluktu. Ada da onun yanına geçip izlemeye başladı. "Daha eğlenceli şeyler de görmüştüm. Hiç Tim Burton maratonu yapmış mıydın?"

"Nedir o? Hayatta kalma kampı gibi bir şey mi?"

"Yaklaştın," dedi Ada çenesini kollarının üstüne yaslariken. Dawson, başını ona doğru eğip saçlarını öperken sadece bir saniyelğine gözlemini videodan ayırdı. Ada, gülümseyerek başparmağındaki yüzüğüne dokundu.

Dawson videoyu durdurup biraz geri aldı ve yeniden oynattı. Creon'un tarifine uyan kadının görüntüsünü büyüttü. Yüzünün yarısı sarı saçlar yüzünden kapanmıştı. Tableti eline alarak Creon'a yaklaşmasını işaret etti. "O mu?" diye sordu yanına geldiğinde.

"Evet," dedi Creon. "Ama kim olduğunu bilmiyorum. Bir Azü olduğuna eminim fakat hiç tanıdık gelmiyor."

"Bu görüntü faydasız. Daha net bir açı bulmaya çalışırım," dedi Dawson, Peratha'ya göz atarken. "Sanırım ona sormamız bir işe yaramaz."

Creon, iç geçirerek Peratha'ya baktı. Stone, geldiğinden beri ikinci kez ona ne olduğunu açıklıyordu. "Senin için daha zor olmalı," dedi yeniden ona dönerken. "Ada'nın zihni yakın zamanda düzelecek gibi mi?"

"Zehrin etkisi geçse bile tamamen iyileşeceğini zannetmiyorum. O sınırı çoktan geçtiğine eminim," dedi Dawson. Ada dizinin arkasına tekme attığında, Dawson homurdanarak güldü. "Merak etme, Murat hâlâ ümit dolu konuşuyor."

"Murat ümit dolu konuşmaz. Sadece olanı söyler." Ada oturduğu yerden zıplayarak indi. "Gidip Hilary'yi arayacağım ve senin kim olduğunu biliyorum," derken parmağıyla Creon'u işaret etti.

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum," dedi Creon gözlerini kısarak fısıldarken.

"Hepiniz delisiniz ama konuşulan benim zihin sağlığım oluyor," dedi Ada ve telefonunu çıkartarak boş odalardan birine girdi. Hilary'yi aramasıyla daha yerine oturmadan cevaplanması bir oldu. "Merhaba. Söz veriyorum, yarına kadar bir daha aramayacağım," dedi Ada hemen, Hilary telefonu kapatmasını diye.

"Sen beni kaç yaşında sanıyorsun? Birkaç saat sonra gün doğmuş olacak zaten."

Ada, oturduğu yerde aşağıya doğru kayarak telefonu yüz hizasına doğru kaldırdı. "Çocukları görebilir miyim?"

"Hayır," dedi Hilary. Üzerindeki örtüyü çenesinin altına kadar çekerek yan döndü. "Daha on beş dakika önce uyudular ve hiç değilse bir saat daha böyle kalmalarını istiyorum. Felicia'yla konuştum, buraya tek geldiğini söyledi. Stone sizin yanınızda mı?"

"Ona ihtiyacım vardı. Şana kim yardım ediyor?"

"Murat, Jasmine ve bakın burada kim var?" derken telefonu diğer tarafa çevirdi. Tekli koltukta oturmuş olan Gavin, ayaklarını önündeki masaya uzatmış, kucığındaki bilgisayarla uyuyakalmıştı. Hilary ekranı yeniden kendine doğru çevirip sessizce konuştu. "Çocuklar için birkaç planı var. Murat'la kavga edip duruyorlar. Buraya geldiğinde destek olman lazım."

"Ne tarafa destek olacağımı düşündüğünü bilmiyorum ama bence Gavin haklı."

Hilary, otururken kaşlarını çatmıştı. Duvar tarafındaki uzun abajurdan yüzüne yansıyan loş ışıktaki, yorgun olmasına rağmen çok güzel görünüyordu. "Gavin'in planlarından haberin var, dahası bunu onaylıyor musun?"

"Senin onaylamamana şaşıyorum. Bu olması gereken şey, Hilary. Bu şekilde hayatta kalacaklar."

"Tüm kurtlar dövüş ustası olmak zorunda değil. Başka alanlarda kendilerini geliştirebilirler."

"Hunter'ın büyücü olmasını ister miydin?" dedi Ada cevabı bilmesine rağmen. Hilary somurtarak iç geçirdiğinde, Ada onun haline gülümsedi. "Ne olmak ya da ne yapmak istediklerine kendileri karar verebilirler ama bu kararı verene kadar onlara seçenekleri sunmak zorundayız. Çocuklarımızın sırf daha az eğitim aldıkları için yaralanmalarını istemiyorum."

"Eğitim aldıkları için de yaralanabilirler."

"Olasılıklar çok. Biz en iyi bildiğimizi yapmalıyız. Bu konuda Gavin'e güvenmek zorundasın ama böyle söylediğimden ona bahsetme."

Gün doğumunun renkli saatlerine yaklaşıırken evin içine sessizlik çökmüştü. Bunun en büyük sebebi ise Peratha'nın daha fazla soru soramayacak kadar yorgun düşmesiydi. Creon, onu odaya götürüp yatağa oturttu. Önünde yüz yüze gelene kadar eğildi. Peratha, gözlerini ovuştururken huysuz bir kız çocuğundan farksız görünüyordu ve Creon, onu bu haliyle bile saçma bir şekilde seviyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Peratha. "Ve kim olduğunu bilmiyorum. Canım acıyor. Burası çok sıcak."

Peratha kendini geriye doğru bırakacakken, Creon bileklerini tutarak yüzüne bakmasını sağladı. "Beni tanıyorsun, kar tanesi. Tanıdığını biliyorsun. Bana defalarca Meriel'den bahsettin, onu ne kadar sevdiğinden ve özlediğinden. Arkadaşların senin sorumsuz bir prenses olduğunu zannederken her defasında arkalarını topladın. Bundan çoğu zaman şikâyet ediyorsun, yine de yapmak istediğin başka bir şey yok. Bana sadece sabahları birkaç saniyeliğine mutlu olduğunu çünkü sadece o zaman neler olup bittiğini hatırlamadığını söyledin. O anki gülümsemen dünyada gördüğüm en güzel şey," derken yüzünün iki yanında duran dağınık saçlarını düzeltti. Peratha, şaşkın bir halde, kızarmış gözleriyle bakarken Creon, hafifçe doğruldu. Parmaklarıyla alnına, sonra da boynuna dokundu. "Ateşin var," dedi.

"Evet, sıcak işte," dedi Peratha omuz silkerek. Gözleri bir kez daha kapandı ve bu sefer Creon onu tutamadan arkaya devrildi.

"Tamam, sorun yok." Peratha bilincinin çoğunu kaybettiğinden daha çok kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Gavin zehri vücudundan atarken böyle şeyler yaşayabileceğini söylediğinden paniğe kapılmamaya çalışıyordu. "Her şey yolunda, kar tanesi. Sadece biraz rahatlanan gerek," derken onu kollarının arasına aldı.

Peratha, olduğu yerde kıvranarak Creon'un elini tuttu. Gözleri kapalı olmasına rağmen sürekli mırıldanıyor ve hareket etmeden duramıyordu. Creon, onun gittikçe artan vücut ısınısını kendi teninde hissediyordu. Onu dikkatli bir şekilde yatırıp banyoya gitti. Küvetin soğuk suyla dolması için musluğu açıp yatak odasına geri döndü.

"Biraz sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Bana güven, tamam mı?"

Peratha elini kaldırsa da yapacağı şeyi tamamlayamadan kolu yana düştü. Gözleri kısık bir şekilde Creon'a baktı. Creon, onu yeniden kollarının arasına alıp yataktan kaldırdı. Banyoya girdiklerinde onu küvetin içine dikkatle bıraktı. Başını düzelterek bir havluyla destekledikten sonra yere oturmuştu.

Su hızla normal sıcaklığa dönerken Peratha, başını eğerek yanağını küvetin kenarına yasladı. "Bir daha sormalısın," dedi sessizce.

Creon, onun biraz olsun kendisine geldiğini fark ederken gülümsedi. Saçlarını okşayıp başparmağını yanağında dolaştırdı. "Neyi?" diye sordu fakat Peratha esnemekle meşguldü. Hızla hareket ettiğinde suyun bir kısmı dışarı taşarak Creon'u ıslattı.

Peratha, yeniden konuşabilseydi ona evlilik teklifinden bahsettiğini söyleyebilirdi. Hayır demesine sebep olan her şey kaybolmuştu. Belki de bir süredir yoktu fakat Peratha'nın zihnini karmakarışık bir hale getiren zehir aynı zamanda basit düşünmesine de sebep olmuştu. Gözlerini birkaç saniyeliğine açıp dudaklarını araladı fakat konuşmadan kendini boşlukta buldu.

"Dikkat et," dedi Creon onu düşmemesi için tutarken. Başını suyun üzerinde tutmasına yardım etti. Teninin normal sıcaklığına döndüğünü fark ettiğinde rahatlayarak nefesini bıraktı. "İyisin," dedi.

Raftan aldığı bir havluyla yüzünü silmeye başladı. Peratha'nın seğirmeleri hafiflemiş, inlemeleri son bulmuştu. Creon, dizlerinin üstünde doğrularak Peratha'yı kucağına aldı. Yumuşacık bir havluyla özenle kuruladıktan sonra ince tişörtlerden seçip giydirdi. Peratha, örtülerin üzerinde yana doğru kıvrılıp yastığına sarıldığında Creon, saatlerdir yaşadığı korkuların yatıştığını hissetti. Yanına uzandı ve yorgun olmasına rağmen tek yaptığı Peratha'nın nefes alış verişlerini izlemektir.

Ada, Hilary'yle bir süre daha konuşmuş, çocukları göstermesi için kandırmaya çalışmış, en sonunda ise pes etmek zorunda kalmıştı. Konuşmaları o kadar uzun sürmüştü ki Ada bir süre sonra çocukların uyanacağına neredeyse emindi. Sohbetlerinin çoğu Gavin'in eğitim planı hakkındaydı. Ada'nın bu konuda tereddüdü yoktu. Gavin'e yardım edecekti ve Hilary'nin de aynı fikirde olmasını umuyordu. Ada ve Gavin'in anlaşılmadıkları tek nokta eğitime hangi yaşta başlayacaklarıydı. Ada'ya göre on beş yaşına kadar beklemleri gerekiyordu, Gavin'se sadece birkaç yıl daha bekleme taraftarıydı. En uygun zamanın dört yaşına geldiklerinde olduğunu düşünüyordu. *Onlara güzel bir doğum günü hediyesi vereceğim*, demişti. Ada her bir adımda orada olacaktı. Gavin'i desteklemek ya da çoğu zaman onunla tartışmak için. Her ne kadar eğitim konusunda hemfikir olsalar da söz yöneme geldiğinde çatışacaklarına şüphe yoktu.

Görüşmeleri bittikten sonra Ada'nın yorgun ve biraz olsun rahatlamış olan zihni sessizliğe çekildi. Orada rahat koltuğun üzerinde bir süre uyukladıktan sonra titreyerek uyandı. Peratha'nın ruh haline göre değişen dengesi uykuya tamamen dalıp gitmesini engellemişti. Kucağından yere düşen telefonu duymadan odadan çıktı. Evin içinde yoğun bir sessizlik vardı. Ada için rahatsızlık vericiydi. Aleut öylesine gürültülüydü ki bu neredeyse Ada için hayatının fon müziğine dönüşmüştü.

Peratha'yı kontrol etmek için merdivenlere yöneldiği sırada koridorun ortasındaki bir odanın aralık kapısından sızan ışığı gördü. Oraya doğru yürüyüp kapıyı hafifçe iterek başını uzattı. Dawson, duvardaki abajurlardan birini yakmış, elindeki birkaç kâğıda bakıyordu. Hemen yanında açık bir bilgisayar, ekranda da kamera görüntüleri vardı.

“Daha iyi misin?” dedi Dawson diğer kâğıda geçerken.

“Evet.” Ada, onun yanına gidip koltuğun kenarına oturdu. “Neye bakıyorsun?”

Dawson, onun görebileceği şekilde kâğıtları çevirdi. Güvenlik kameralarının çıktıklarıydı. “Sanırım bu kadın sıradan bir Azü’den biraz daha fazlası,” dedi.

Ada kâğıdı ondan alırken, “Sıradan bir Azü mü dedin? Sesini alçalt.”

Söylediklerine hak vererek başını sallayan Dawson gülümsedi. Ada’nın bacağını tutarak yaklaşmasını sağladı. “Peratha’ya karşı bir kin besliyor fakat ölmesinden yana değil. En azından şimdilik. İntikamını öldürerek değil, oyun oynayarak alma peşinde.”

“Bu kurtların sık sık tercih ettiği bir yöntem değildir,” dedi Ada, kadının yarım yüzüne odaklanırken. Bilerek ya da bilmeyerek kameralardan kaçmanın yolunu bulmuştu.

“Öyle,” diyerek onu onayladı Dawson. “Peratha’nın öylece ölmesini istememiş. Acı çekmesini ve bunu yapanın kendisi olduğunu bilmesini umuyor.”

“Ama karşısına çıkmadı.”

“Çıkacak,” dedi Dawson emin bir şekilde.

“Bilmiyorum. Peratha biraz geçimsiz olabilir fakat şimdiye kadar kimseyi düşman edindiğini görmedim. Belki de hedef Creon’du. Onun birçok düşmanı olacağına inanırım işte.”

“Kuzenin hakkında böyle mi konuşuyorsun sen?”

“Yargıladığımdan değil. Sonuçta benim de dışli birkaç rakibim var ve vardı.”

Dawson başını arkaya atarak derin bir nefes aldı. Yeniden karısına baktığında neredeyse hayrete düşmüştü. “Dışli birkaç rakipten kastını; Kaiser, Dionne, Doktor ve büyücü meclisleri mi? Çünkü onları tanımlamak için sadece dışli diyemezsin.”

İkisinin aklından bir kişinin daha ismi geçti fakat Amona’yı sesli bir şekilde anmayacaklardı. Diğer yandan Ada’nın aklında Irkalla da vardı.

Fakat Stone'un uyarılarını göz ardı edebilecek kadar pervasız değildi. Ada gibi Dawson'ın aklında da bir düşman daha olduğu gerçeği yer ediniyor fakat detaylara ulaşamıyordu. Irkalla'yı somut olarak kanıtlayamasa da içgüdüleri ona dışarıda bir düşmanın beklediğini söylüyordu. Tuhaftır ki Dawson için alışılmadık bir durum değildi. İsmi bildiklerinden çok aslında tanımadığı düşmanları da vardı.

Ada omuz silkerek gülümsedi. "Kaiser benim değil, senin düşmanındı. Bana zaman zaman iyi davranırdı."

"Şaka yapıyorsun."

Ada son cümleyi geri almak için birkaç parmağını vermeye hazırды fakat bir kere söylemişti işte. "Boş ver," dedi elini sallayarak. "Onun hakkında konuşmamıza gerek yok. Odağımız bu kadın olmalı," derken kâğıdı Dawson'la ikisinin göz iletişimini bozacak şekilde kaldırdı. Dawson, kâğıdı avucunun içine alarak buruştururken hâlâ aynı bakışlarla Ada'yı izlemekteydi. Ada, en büyük kozunu oynaması gerektiğini anlayacak kadar tanıyordu Dawson'ı. Bu yüzden oldukça olgun ve mantıklı bir davranışla eğilip dudaklarını öptü ve o öpücük boyunca ikisi de başka bir şey düşünemedi.

Ayrıldıklarında Dawson, Ada'nın yüzünü seviyordu. "Ne yaptığını biliyorum ve şu anda bunun üstüne gitmeyeceğim çünkü vücut ısın yeniden düşmüş. Belki de profesyonel bir destek almamız gerekiyordur. Benim yöntemlerim tükendi sayılır."

"Senin yöntemlerini seviyorum," dedi Ada ona sarılırken. En sevdiği yer olan boynuna başına yaslayıp burnunu boğazına doğru sürttü. Kokusu ve sıcaklığı içine dolarken dudakları karşı koyamadığı bir şekilde kıvrıldı. "Hâlâ başın ağrıyor, değil mi?" dedi göğsünü okşarken.

"Çok değil," dedi Dawson fakat Ada onun hafiflettiğini biliyordu. "Her şeyden uzaklaşınca biraz geriledi aslında. Aliz'den uzak olmak iyi geliyor. Cinayeti en kısa sürede çözersem bir süre daha onunla karşılaşmam diye umuyorum."

Ada, başını geri yaslayarak Dawson'a baktı. "Birinden kaçmak senlik değil. Aliz'i sonsuza kadar görmezden gelemezsin. Eskiden çalıştığınız noktalar farklıydı, bu yüzden çok karşılaşmıyordunuz fakat birleşmeden

sonra her şey daha karmaşık bir hal aldı. Sık sık aynı dosya üzerinde araştırma yapmanız gerekecek. Her defasında bu sorunları en baştan yaşamak istiyor musun?"

Dawson, Ada'nın sırtını okşarken ona bakmak için hafifçe geri çekildi. "Aleut'a döndüğümüzde bunu konuşacağız. Önce sana anlatacağım, sonra gerekirse Aliz'le konuşacağım. Nasıl bir yol izleyeceğim konusunda mantıklı bir yöntem bulursak belki Aliz'le bile konuşmam gerekmez. Bana şans dile."

"Hayır, sana mantık ve akıl diliyorum."

"Ukala."

"Korkak."

"Bunu daha önce kimse söylememişti," dedi Dawson şaşkınlık içinde. Ada, bilmiş bir şekilde omuz silktiğinde Dawson, dişlerini sıkarak başını çevirdi.

Ada, dikkatini dağıtmayı umarak Dawson'ın elindekileri alarak yere bıraktı. Kollarına dokunarak dizlerinin üstüne yükseldi, kucığına oturabilmek için bacağını diğer tarafa attı. "Biraz başka şeylerden konuşmak ister misin?" Parmakları Dawson'ın ensesinden yukarı, saçlarına doğru tırmandı. Dawson tam ağrının olduğu noktaya değen parmakları hissettiğinde memnuniyetle gözlerini kapadı. Ada bir elini omzuna doğru kaydırarak hafifçe sıktı. "Aklım karıştığında ve kendimi yeniden seninle başlangıçta hissettiğimde hem iyi hem de kötüydü."

"Nasıl?" dedi Dawson gözlerini açmadan. Ada'nın parmak uçlarıyla uyguladığı temas ve kucığındaki ağırlığı Dawson'ı her anlamda iyileştiriyordu.

"Seni çözmeye çalışırken beynim patlayacak gibiydi. Teninin verdiği hissi merak ediyordum. Bana öyle güzel bakıyordun ve daha da güzel hissettiriyordun ki tek istediğim hiçbir şeyi düşünmeden sana sarılmaktı. İnsan hayatımı çok seviyordum, çok mutluydum fakat hiçbir zaman senin yanındayken olduğu kadar güvende hissetmemiştim. Beni eğitim amacıyla yerden yere vurduğunda bile."

Dawson, gözlerini açtığında birkaç saniyeliğine altın parıltılar irislerinde dolaştı. Yeniden normal rengine kavuşurken Ada'nın belini kav-

rayarak daha da yakınlaşmalarını sağladı. "Bana güveniyor muydun? O zaman bile?"

"Elbette," dedi Ada. Elini yanağına koyarak sıcacık tenini sevdi. "Şu anda elimde bir güç var. Kendimi, ailemi ve arkadaşlarımı koruyabilirim. Ama o zaman ne tam anlamıyla kendimi tanıyordum ne de içine düştüğüm dünyayı. Birine öylece güvenmem hiç kolay değildi. Neden olduğunu da bilmiyordum ama bence ilk kez o patikaya girdiğimde beni kurtlardan korumandan dolayıydı."

"Seni öldüren ben olmalıydım."

Dawson, bunu öyle kısık sesle söylemişti ki Ada, yanlış anladığını düşünerek başını eğdi ama doğru duymuştu. "Beni kendin öldürmek istediğin için mi kurtardın?"

"Bir kurt asla yemeğini paylaşmaz," dedi Dawson basitçe. Ada gözlerini kapatarak başını eğdiğinde, Dawson onu omzuna yasladı. "Sana şimdiye kadar söylemediğim için üzgünüm. Korkarsın diye düşündüm."

"Anlıyorum," dedi Ada. Başlangıçta ne kadar sorun yaşadıklarını düşündükçe bu o kadar da tuhaf gelmiyordu. Dawson daha önce de Ada'ya ilk başlarda onu öldürmek istediğini söylemişti. Tabii bu, fikrinden vazgeçtikten çok sonraydı. Sadece patikada kurtarıldığı o gün Dawson'la aralarında bir bağ kurulduğuna emindi. Bunun av ve avcı bağı olduğunu anlayamamıştı.

"İyi misin?"

"İyiyim. İyiğim," dedi Ada geri çekilirken. Ellerini Dawson'ın yüzünün iki yanına koyarak derin bir nefes aldı. "İşe yaradı sanırım. İçinde bulunduğumuz tüm bokluklardan daha farklı bir şey düşünüyorsun, değil mi?"

"Kucağıma çıktığın andan beri başka bir şey düşünebileceğimi mi sanıyorsun?"

Ada, bir zamanlar onu öldürmek isteyen adama bakıp dudaklarına sağlam bir öpücük bıraktı. "Siz erkekler çok basitsiniz," dedi, parmakları boynunda ve başının arkasında dolaşırken.

"Ve bunun sebebi kucağıma oturmansa asla değişmek istemiyorum. Hiçbir erkek değişmek istemiyor, inan bana."

Ada gülerken, Dawson onun göz kenarlarını okşadı. Akıldaki düşünceleri dağıtmak konusunda kendisi de fena değildi. Karısının aurasının değiştiğini, siyah tonlarının biraz da olsa dağıldığını fark etti. Ama bir süre daha Ada'nın bu halde olacağını biliyordu. Yılın bu zamanı Ada için biraz daha zor geçiyordu. Aliz'e her zamankinden daha fazla öfke ve kin beslemesinin de sebebi buydu. Birkaç gün sonra ailesini kaybetmesinin yıl dönümüydü ve Ada hâlâ yol katetmediğine inanıyordu. Dawson, tam tersi olduğuna inansa da Ada, amacını tamamlayana kadar bunun doğruluğunu kabul etmeyecekti.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Ada. Dawson'ın tişörtünü çekiştirirken itiraz etmemesini umdu. "Peratha, iyi durumda ve daha da iyi olacak. Creon yanından ayrılmıyor."

"Planın hakkında Lanston'la konuşacak mısın?"

"Sence izin mi istemeliyim, yoksa yaptıktan sonra özür mü dilemeliyim?" dedi Ada. Ellerini Dawson'ın tişörtünden içeri sokarak beline doğru kaydırды.

"Lanston sana anlayış gösterecektir. Ona anlat fakat ikinci aşamayı değil." Ada başını salladığında, Dawson emin olmak isteyerek dikkatle gözlerine baktı. "İkinci aşamayı kimseye anlatmak yok. Gavin dahil."

"Neden özellikle onun ismini söylüyorsun?"

"Çünkü adamdan hiçbir şey saklamıyorsun," dedi Dawson. Ada, buna itiraz edemedi burnunu kıvırdı. Elbette ondan hiçbir şey saklayamazdı. Ada başını çevirmişti ki Dawson, çenesini tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Çoktan anlattın, değil mi?"

"Sadece bir kısmını."

"İnanılmazsın."

"Teşekkür ederim," dedi Ada.

"Sevimli değilsin. Bana bu şekilde gülümseme." Dawson, Ada'yı kavrayarak kolay bir şekilde ayağa kalktı. Onu ayaklarının üstüne bırakıp saçlarını düzeltti. "Hazırlanıp Creon'a haber verelim. Ne kadar çabuk yola çıkarsak o kadar iyi."

21

Peratha'yı uyandırmadan Creon'la konuştuktan sonra evden ayrılmışlardı. Creon, bundan sonrasını kendi başına halledebileceği konusunda onların içini rahatlatmıştı. Emin olmak adına Gavin'i de aramışlardı. En zor anını atlattığını, birkaç gün içerisinde tamamen eski haline döneceğini söylemişti.

Peratha ve Creon'un geldiği helikopteri hazırlatıp sonraki bir saat içerisinde Aleut'a ulaşmışlardı. Günün neredeyse tamamını çocukların yanında geçiren Ada, akşamüstüne doğru işlerine geri dönebilmişti. İlk yaptığı şey Gavin'den bugünlük izin istemektir. Çocukları izlemekte olan Gavin, Ada'nın iznini belli belirsiz onayladı. Onu başından koymak için elini bile sallamıştı.

Yarım saat sonra Ada, Lanston'ın odasına alındığında hevesli korumasının nefesini ensesinde hissediyordu. Çok nadir zamanlarda olduğu gibi bu seferde de Ada kendi isteğiyle Lanston'la görüşmek istemişti. Daha doğrusu, ondan edineceği bir bilginin peşindeydi. Belki biraz önyargılı davranıyordu fakat Lanston oturup sohbet edebileceği liderlerden değildi. Sonra düşününce Ada önyargılı davranmadığına karar verdi. Böyle olmasını isteyen Lanston'ın kendisiydi ve açıkça söylemişti de. Onlara değer verdiğini, hayatları için her şeyiyle mücadele edeceğini

fakat söz konusu Aleut'un çıkarları olduğunda tüm bunların önemsizleştiğinden bahsetmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ada arkasını dönmeden. Korumanın birkaç adım geri çekilmesini umdu. Akıllı biriydi fakat henüz çok gençti. Kendini kanıtlamak için çalışması gerekiyordu. Bu sebeple bazen Lanston'u herkesten koruması gerektiğini hissediyordu. Ada, onun iyi niyetle davrandığını anlayabiliyor fakat bu sınırlarının bozulmasının önüne geçemiyordu. Tam şu anda tam arkasında durup beklemesi gibi.

"Refakatçi istemez miydin?"

Ses tonu ciddi olmasına rağmen Ada, omzunun üstünden bakarak gülümsedi. "Sen espri yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Sanırım çalışıyorum."

Ada yavaşça yürüyerek odanın içinde dolaşmaya başladı. Lanston'ın her zaman çalıştığı masası topluydu. Ada, Kaiser'in bu masanın ucunda oturup bir şeyler okuduğunu veya yazdığını hâlâ hatırlıyordu. Parmaklarını masanın pürüzsüz yüzeyinde kaydırırken Kaiser'in parlak, zeki ve acımasız gözlerini üzerinde hissetti. Ada bunu daha önce hiç kimseye söylememişti fakat Kaiser kendi amaçları için bile olsa Remuslara karşı gelerek onu Doktor'dan uzak tutma iyiliğini göstermişti. Dionne, Ada'yı Remuslara teslim etmesini istediği halde bunu kabul etmemiş ama onun Aleut'ta kalmasına da izin vermemişti. Bu yüzden Ada'yı Aleut'tan kovmuştu. Dawson'la beraber.

"Her şey yolunda mı?"

İçine girdiği girdaptan kurtulmak için başını iki yana sallayan Ada arkasını döndü. Lanston, deri eldivenlerini parmak uçlarından çekştirerek çıkarmaya çalışırken hızlı adımlarla yürüyordu. Ada'nın yanından geçip dolabını açtı. Eldivenleri içine attıktan sonra sorusuna cevap beklediğini göstermek için Ada'ya baktı.

"Evet," dedi Ada onun yanına giderken. "Sadece danışmak istediğim bir konu var. Yalnız kalabilir miyiz?"

Lanston başıyla kapıyı işaret ettiğinde, koruması koridora dönerek kapıyı arkasından kapattı. Yalnız kaldıklarında Lanston ne istediğini merak ederek Ada'ya döndü. "Seni dinliyorum."

"Büyük Birleşme'nin içerdiği kurallar hakkında bir kafa karışıklığı yaşıyorum. Kızımı ilgilendiren durumda Ortak Mahkeme kuruldu. Şimdi de Av Dönencesi'nde bulunan kurt için iki evin celladı birlikte çalışıyor."

"Bunları biliyorum. Demek istediğin nedir?"

"Eğer konu sıradan bir kurt değilse de Ortak Mahkeme söz konusu olur mu?"

"Kızın da sıradan bir kurt değil," dedi Lanston. Ada, lideriyle mümkün olduğunca az iletişim kurmayı tercih ederdi, bu yüzden de Lanston soruların altında yatan başka bir merak olduğunu seziyordu. "Bu durum hakkında hâlâ sorun yaşadığını biliyorum. Atlatılması kolay bir şey değil ve unutmam da gerekmiyor fakat ne kadar berbat olursa olsun hayatını etkilemeye devam etmesine izin veremezsin."

"Ben..." Ada kuruyan dudaklarını ıslatarak başını iki yana salladı. "Ben bu konuyu açmak istemedim. Yanlış yerden girdim sanırım."

"Merak ettiğin bir şey var."

"Eğer seni şikâyet etmek isteseydim..."

"Ada?"

"Hayır," dedi Ada hemen ellerini kaldırarak. "Bunu yapacağımı söylemiyorum. Sadece Aleut'un en tepesinde olduğun için seni örnek veriyorum."

Lanston dişlerini sıkarak Ada'nın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştı ve başarısız oldu. Halkından kimse gelip de ona liderini şikâyet edeceğini söylememiştir. Lanston, Aleut'u da içindekileri de önemsiyordu fakat babasını öldürenleri unutmamıştı. Kaiser'la çok iyi anlaştıkları söylenemezdi ve Kaiser'ın hayatına bir liderin gidebileceği yolla son verilmişti. Yine de Ada ve arkadaşlarının yapabileceklerini asla aklından çıkarmazdı.

"Beni şikâyet edersen Ortak Mahkeme kurulmaz. Çünkü sen Aleut'un halkındansın ve bu bizim iç meselemiz olur."

"Pekâlâ," dedi Ada. Bir elini beline yaslayarak gülümsedi. "Diyelim ki Dionne'u şikâyet ettim."

“Amacın ne senin?”

“Benimle oyuna katıl. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var. Dionne’u şikâyet edersem Ortak Mahkeme kurulur mu?”

“Evet. Bak, mesele mevkiin veya piramitte hangi basamakta olduğun değil. Bu mahkemenin de birleşmenin de amacı böyle şeyleri biraz olsun ortadan kaldırmak. Ortak Mahkeme’nin kurulmasının ilk ve kesin şartı şikâyet ya da suçun Remus ve Aleut’u birlikte içermesidir. Konu ne olursa olsun, kişi kim olursa olsun eğer iki taraftan biri başka evdense Ortak Mahkeme kurulur. İlk şartımız buydu.”

“Bunların yazılı olduğu bir yer yok mu? Her şeyi sana sormak istemem.”

“İnan bana, bunu ben de istemiyorum.”

“Sohbetim iyidir. Neden böyle söyledin?”

“Sence sohbet edecek kadar bol vaktim var mı?”

“Haklısın.”

Lanston, masasının yanındaki rafa giderek deri ciltli, büyük fakat ince bir kitap aldı. Elini yumruk yaparak kitabın üstüne vururken Ada’nın yanına geri döndü. “İçerik hâlâ güncellenip eklemeler yapıldığından çoğaltılıp dağıtılmadı. Bilgi sahibi olmak istiyorsan bunu okuyabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ada. Fikrini değiştirmesine fırsat tanımadan kitabı ellerinin arasından aldı. Kitabı göğsüne yaslayarak arkasını dönmüştü ki Lanston’ın öksürmesiyle olduğu yerde durdu.

“O kitap benim her şeyim, Ada. Tüm hayatımın amacı ve Tarafsızların yıkılmasını umduğu bir başarı.” Ada onun ne söylemek istediğini anlamadığını belli edencesine omuzlarını kaldırdığında, Lanston masayı gösterdi. “Kitabı burada okuyacaksın. Onunla birlikte dışarı çıkmaya izin veremem.”

“Neden kopyasını çıkarmadın?”

“Mükemmel olmadan bunu yapmayacağım. Burada okuyabilir ya da ellerin boş gidebilirsin.”

Ada masaya göz ucuyla baktı. Aradığı şeyi Lanston’a sorup hızlıca öğrenebilirdi fakat amacını açık etmek istemiyordu. Üstelik Lanston buna

gönüllü de olmazdı. Başka çaresi olmadığını bildiğinden masanın ucuna kitabı bırakıp sandalye çekti. Yüzü kapıya dönük olacak şekilde sandalyesini çevirdi ve kapağı açtı.

Lanston, kendini koltuğa bırakarak cebinden telefonunu çıkardığında Ada, son bir kez onu rahatsız edip edemeyeceğini merak ediyordu. "Ne var?" dedi Lanston gözleri üzerinde hissettiğinde.

"Not almamda bir sakınca var mı?"

"O kanunlar herkes için yazılıyor. Elbette not alabilirsin."

"Peki..."

"Kalem kâğıt arkandaki rafta."

"Teşekkürler," dedi Ada. Arkasına uzanarak küçük bir not defteri ve kalem aldı. Boş sayfayı çevirip ilk maddeyi okumaya başladığında nefesini tuttu. Hızlıca aşağıya göz attı ve tüm sayfaları hızlıca çevirdi. "Bu kitap neden Türkçe?"

"Kelimeler okuyan kişinin anadiline dönüşüyor. Evrensel bir birleşme yaratmaya çalışırken bencil davranamazdım."

"Bu çok güzel." Ada, parmaklarını kelimeler üzerinde dolaştırırken mırıldanıyordu. Gerçek kurtları kendi dilinde okumamıştı hiç. Elindeki kaynağın çoğu Tyson'a aitti ve o da eskiydi. Bir kısmı İngilizce bile değildi. "Sen iyi birisin," dedi Ada not defterini açarken.

"Sessiz kalmak isteyen biriyim."

"Susuyorum," dedi Ada hemen.

Kitabı okumaya başladığında nerede olduğunu da Lanston'ın telefona bakıp söylendiğini de fark edemez oldu. İlk bölüm Büyük Birleşme'nin dayandığı ilkelerden söz ediyordu. Temelinde ise kurtların bütünlüğünün doğaüstü dünyadaki gücü ele alınmıştı. Lanston bir kurdun en hassas noktasına dokunuyordu. Gururuna.

Ada kitabı okumaya devam ederken, Lanston'ın odasına birkaç kişi girip çıktı. Ada hiçbirinde başını kaldırıp okumasına ara vermedi. Orada ne aradığını soranlara aldırmadan arkasını dönerek not defterini doldurdu. Mara'yı beslemek için ara verene kadar masadan hiç kalkmamıştı. Doktor ve Aliz'le olan savaşında ilk açık kartını oynamadan önce yeni

kuralları öğrenmesi gerektiğini söyleyen Dawson olmuştu. İşlerine yaran bir şey bulacağından emindi. "Ve her zamanki gibi yine haklısın," diye söylendi Ada.

"Ne?" dedi Lanston, son ziyaretçisi çıktığında.

"Hiç," dedi Ada. Hızlıca diğer sayfaya geçti. "Bana aldırma."

"Aldırmıyorum fakat saat geç oldu. Uyumak istiyorum."

Ada, saate baktığında neredeyse üç olduğunu gördü. Bu kadar çalışacağını tahmin etmemişti. Yeni kurulan bir düzenin böyle sağlam ve ince düşünülmüş kanunlara sahip olacağını tahmin edememişti. Lanston görünenden daha fazla çalışıyordu. "Yatağın burası mı?" dedi Ada bir elini masaya koyarak.

"Benimle böyle konuşma," dedi Lanston yatak odasına girerken. Kapıyı kapatmadığından Ada onun gölgesini görebiliyordu. "Sen buradayken uyuyacağımı düşünüyorsan hâlâ bir kısmın insan kalmış demektir."

"Kimsenin yanında uyumaz mısın?" Ada zaman kazandığını düşünerek okumaya devam etti.

"Yanında uyuyabileceğim kadar güvendiğim birkaç kişi var. Aslında tam olarak söylemek gerekirse beş kişi var. Ama sayende liste üçe düştü ve sen onlardan biri değilsin."

"Sanırım listeden eksilttiğim isimler Kaiser ve Konrad. İkisinin de ölümüyle kısmen ilgiliyim. Beni suçlayamazsın. Diğer üçü kim? Tahminimce Peratha ve Stone derdim fakat beşinci hakkında bir fikrim yok."

"Düşünmen gereken daha önemli sorunların var."

Ada odaklanamadan başını kaldırdı. Kanundaki maddeler, konuşurken anlamlandıramayacağı kadar karmaşıktı. Lanston'ın soyunduğunu, sonra da altına eşofman geçirdiğini dalgınlıkla izledi. İnsansı bir davranışı olduğunu görmek tuhaftı. Lanston sanki her zaman için titiz ve hazır-
dı. Tek bir kırıksıklığın bile olmadığı kıyafetleriyle yattığını düşünmemişti fakat nedense onu uyurken, yemek yerken ya da öylesine konuşurken de hayal etmemişti.

Lanston başını hafifçe eğerek Ada'ya baktı. "Evliliğinin isim bağıyla yapıldığını zannediyordum. Neden soyunurken beni izliyorsun?"

"Affedersin," dedi Ada. Başını eğip kaldığı yeri bulmaya çalıştı. "Ben öyle..."

"Sorun değil. Rengini görebiliyorum. Neden siyahsın?"

"Benimle sohbet mi etmek istiyorsun?"

"Halkımın sorunlarını dinlemek zorundayım."

Ada arkasına yaslanıp ellerini kucağına indirdi. "Üç gün sonra ailemin ölüm yıldönümü ve ben onları güzel bir şekilde anmak istiyorum."

"İntikamla taçlandırarak mı?" Lanston onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Kitabın ortasındaydı, hâlâ okuyacağı çok sayfa, anlaması gereken çok madde vardı. "Bunlar birkaç ayda hazırlanmadı, Ada. Gençliğimden beri bunun hayalini kuruyorum, temelini oluşturuyorum. Okuduğun şeylere bir ömür verildi. Bir gecede halledemezsin ve Doktor'dan şikâyetçi olmak işe yaramayacak," dedi başını iki yana sallayarak.

"Bunu bilemezsin."

"Bilemem fakat senden daha tecrübeli birinin öngörüsü olarak kabul et. İnadinı ve inancını görebiliyorum. Seni durduramayacağımın farkındayım ama hiç değilse bu sözümü dinle ve şimdilik bitir. Yarın yeniden gelip okuyabilirsin."

"Bir saat daha ver. Sonra giderim."

Lanston, sabırsız bir çocukla baş etmeye çalışırcasına iç geçirdikten sonra ayağa kalktı. "Bir saat," deyip yeniden koltuğuna geçti. Okuma lambasının altındaki telefonun ekranına dokunup herhangi yeni bir şey var mı diye baktıktan sonra kitabına uzandı.

Ada, önündeki bir saati iyi değerlendirmek için Lanston'ı yeniden görmezden geldi.

Ortak Mahkeme'nin temelini oluşturan bölüme geldiğinde Ada daha fazla not almaya başladı. Asıl odaklanması gereken kısım burasıydı fakat kanunların bir bütünü oluşturduğunu bilirdi. Hiçbir boşluk bırakmamaya kararlıydı. Bu yüzden hepsini her şeyiyle okuyacaktı.

Yeni bir maddenin notlarını aldığı sırada gözü bir satır altına kaydı. Okuduğu şeyin doğruluğundan emin olmak için üç defa tekrarladı fakat doğruydı. Hem de tam olmasını umduğu gibi.

Birden ayağa kalktığında Lanston da kitabını kenara bırakıp doğruldu. "Sonunda," dedi kapıyı gösterirken.

"Teşekkür ederim," dedi Ada. Defteri arka cebine sıkıştırarak Lanston'un yanına gitti ve o daha ne yaptığını anlayamadan ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Bu harika olmuş. Ortak Mahkeme, birleşme falan. Çok büyük şeyler. Bravo."

"Geri çekil," dedi Lanston sadece.

Ada heyecanını kaybetmeden aynı hızla geri çekildi. "Kendimi kapı tırdım. Yarın yine geleceğim. Sana borçlandım." Lanston'un gözleri ayın gümüş parlaklığıyla ışıldadığında Ada nefesini tuttu. "Bunu söylemem gerekiyordu. Affedersin."

"Sorun değil. Benim için cinayet işlemeni istemem. Gerçi, bu senin için sorun olmazdı sanırım."

"Hayır," dedi Ada önemsizmişçesine elini sallayarak. "Tabii öldürmem gereken kişi bir insan değilse veya sayabileceğim kadar az olan sevdiğilerimden. Neyse, yarın görüşürüz."

"Bekle," dedi Lanston. Ada kapıya ulaşmıştı ki Lanston'un emriyle ona baktı. "Senden bir şey isteyeceğim ve bunun aramızda kalmasına ihtiyacım var. Yoksa hayatını çekilmez hale getiririm. İnan bana, büyük bir zevkle yaparım."

Ada, üzerindeki heyecanının ve zafer kırıntılarının kaybolduğunu hissederken Lanston'a yaklaştı. "Ne istiyorsun?" dedi. Boğazı kuruduğu için güçlkle yutkundu.

Lanston, lambanın yanındaki telefonunu alarak tuşuna bastı ve bomboş olan ekranı gösterdi. "Bir şeyleri yanlış yapıyorum. Bana yardım etmen lazım. Bu konularda iyi olduğunu düşünüyorum. Sonuçta kalp mührüne sahip birini kendine âşık ettin."

"Bekle," dedi Ada ona biraz daha yaklaşıırken. "Öncelikle Dawson'ı ben âşık etmedim, aslında tam tersi oldu. Sen birinden mesaj mı bekliyorsun? Kim? Kim olduğunu söyle."

"Bunu bilmen gerekmiyor."

"Yardım edeceksem gerekir," dedi Ada, aslında pek de gerekli olmasa da. Bunu bilmeden de Lanston'a birkaç ipucu verebilirdi.

Lanston tereddütlü görünüyordu fakat boş ekrana bir kez daha bakmasıyla kararını vermişti. "Ruis," dedi elini sarı saçlarının üzerinde kaydırırken.

"Ruis?" dedi Ada. Yanlış duymuş olmayı ummuştu ama Lanston onu düzeltmedi. Bir de üstüne onaylarcasına başını sallamıştı. Tarafsızların yönetimindeki Ruis, Yaşlılardan biriydi. Ada onu birçok defa görmüştü. En son karşılaşmaları ise kızı için kurulan mahkemede idi. Oldukça ılımlı davranarak Gavin için işleri biraz olsun kolaylaştırmıştı. "Yaşlıların kısmen ölü olduğunu zannediyordum. Mesajına cevap vermeme sebebi bu olabilir mi? Belki bu icattan haberi yoktur."

Lanston, birkaç saniyeliğine boş boş baktı. Ada hiç konuşmamış gibi. Sonra vazgeçip arkasını döndü ve yatak odasına girerek kapıyı arkasından çarptı.

Ada, ailesinin yanına dönme umuduyla çıkışa doğru baktıktan sonra yatak odasına yürüdü. Kapıya hafifçe vurup bekledi. Ses gelmeyince bir kez daha tıklattı. "Özür dilerim. Dalga geçmek istemedim. Ruis'ten hoşlandım aslında. Lenora konusunda çok anlayışlıydı. Durumu olduğundan çok daha berbat yönetebilirdi." Ada başını eğerek herhangi bir hareketlilik olup olmadığını anlamaya çalıştı ama Lanston'ın camdan çıkması bile ihtimal dahilindeydi. "Yardım etmek istiyorum. Gerçekten."

Lanston, kapıyı açıp ciddiyetinden emin olmak için bir süreliğine ona baktı. Ada söylediklerinde dürüst olduğundan telefonu vermesi için elini uzattı. Çıplak göğsünü kaşıyan Lanston, bundan pişman olmamayı umuyordu. Diğer yandan Ada'dan başka kimseden bir iyilik borcu sözü almamıştı. Peratha bu konuyu konuşamayacağı kadar romantik, Stone'sa fazlasıyla acımasız bir gerçekliğe sahipti. İkisi de Lanston'ı dengede tutamazdı. Ada'nın bu konuda nasıl olduğunu bilmese de önündekini değerlendirmek zorundaydı.

Eşofmanının cebindeki telefonunu çıkararak Ada'nın avucuna bıraktı. "Mahkemeden sonra beni yemeğe davet etti. Detayları bilmene gerek yok," dediği anda Ada ağzını kapamıştı. Lanston kollarını bağlayarak

devam etti. "Sana ve buradaki birçok kişiye göre yaşlı olabilirim fakat Ruis'e göre çok gencim. Her şeyin düzgün ilerlediğini düşündüğüm halde aramalarıma neden geri dönmediğini ya da mesaj atmadığını bilmiyorum."

"Belki bundan hoşlanmıyordur. Evine gitmeyi düşündün mü? Kaç defa aradın?"

"İki."

"Bu güzel. Fazla çaresiz görünmek istemezsin."

"Ama öyleyim."

"Yine de Ruis bunu bilmemeli," dedi Ada ekranda parmağını kaydırıp kilidi açarken. "Kendine bir şifre edinmekle başla. Bir bakalım." Kendini koltuğa bırakarak bacak bacak üstüne attı. Birkaç saniye düşündükten sonra mesaj kısmına girdi.

"Ne yapıyorsun? Ne yaptığını söyle," dedi Lanston. Ekranı görebilmek için Ada'nın arkasına geçtiğinde ekranın kararmasıyla öne doğru uzandı. Ada, hızlı davranıp Lanston'ın elinden kurtuldu.

"Bak, bekle." Ada koltuğun üzerine çıkarak telefonu tuttuğu elini havaya kaldırdı. Lanston tek eliyle bacaklarını kavrayıp yere indirdiğinde Ada nefesini içine çekti. "Sandığımdan daha güçlüsün."

"Telefonumu ver. Hemen."

Ada telefonu ona verdi. "Sadece birkaç dakika bekle. Arayacak veya mesaj atacak. Söz veriyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Kurtlar veya Yaşlılar hakkında ne kadar bilgin var?"

"Yaşlılar hakkında bir avuç, kurtlar hakkında epeyce fakat bunlar önemsiz çünkü Ruis bir kadın ve ben bunun altından nasıl kalkacağını sana gösterebilirim." Lanston itiraz edecekken telefonun titremesiyle donup kaldı. Ada zaferin verdiği mutlulukla olduğu yerde kıpırdanırken mesajı açmasını bekledi ama Lanston hareket etmiyordu. "Aç şunu. Saat dört olmasına rağmen cevap verdi. Bu ne anlama geliyor, farkında mısın?"

"Uyumadığı mı?"

"Hayır," dedi Ada. Neredeyse çığlık atacaktı. "Senden bir adım bekliyormuş. Hepsi bu."

"Ne yazdın ki?" Lanston mesajlara girdiğinde Ada'nın yazdığı tek cümleyi gördü. *Seninle son mahkeme hakkında konuşmam gerekiyor, yarımcılarından birinin haber vermesini sağla.* Lanston mesajı defalarca okudu. Bu kesinlikle onun yazacağı bir şey değildi ve amacından bir hayli de uzaktı. "Anlamıyorum."

"Anlamayacak bir şey yok. Ona işle yaklaştığın için Ruis'in kafası karışacak ve seni düşünmeden duramayacak. Bu da seninle olan iletişimi arttırması anlamına gelir," dedi Ada. Ruis'in cevap olarak ne yazdığını görmek için başını eğdi. *Tabii*, yazıyordu sadece. Ada gülümseyerek başparmaklarını kaldırdı. "Sinir olmuş. Bu harika."

"Neresi harika? Hiçbir şey anlamıyorum. Geri cevap yazmalı mıyım?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Bu harika çünkü senden işle alakalı değil de kişisel olarak bir adım bekliyordu ama şimdilik bunu da kabul edecek."

"Ona sormak istediğim bir şey yok ki. Buluşursak ne diyeceğim?"

Ada, Lanston'a bakarken şaşkınlığını gizleyemedi. "Ruis'a karşı terdirgin olmanı anlayabiliyorum. O çok tecrübeli ve senden büyük ama yine de sende de birkaç numara vardır. Görünüşün iyi. Yani..." deyip kısaca çıplak gövdesine, dağınık sarı saçlarına ve mavi gözlerine baktı. Yüzü ailesinin izlerini taşıyan bir şekilde sert çizgilere sahipti. "Böyle bir görünüşün varken ve lider olabilecek kadar zekiyken neden bu kadar güvensizsin?"

"Mesele bu değil. Ruis'i sadece etkilemek istemiyorum, Ada. Görüntü anlık bir kaçamak ya da yüzeysel bir ilişki istiyorsan işe yarar. Ben bundan daha fazlasının olmasını umuyorum ve bunu ilk defa umuyorum. Aşk kadar ciddi bir şey değil tabii..."

"Bu yüzden tereddüt ediyorsun. Çünkü hiçbir zaman karakterinin başkaları tarafından nasıl algılanacağını düşünmedin. Bu konuda asla şüpheyi düşmedin. Buradaki herkesten üstünsün ama Ruis'in dünyasında alt tabaka olan sensin."

"Evet, onun gibi bir şey." Lanston, koltuğun arkasına yaslanıp telefonu bıraktı. "Belki Ruis'in reddetmesini umuyorum. Ondan hoşlanmama rağmen ciddi bir ilişki şu anda ihtiyacım olan son şey."

"Böyle söylememelisin." Ada uyukulu gözlerini ovuşturarak yanına geçti. Şu anda tek istediği Dawson'ın yanına kıvrılmak olsa da Lanston'ı bu halde bırakıp gidemezdi. "Ben de aynısını düşünüyordum. Dawson onu sevmek zorunda olduğumu söylediğinde, düşünmem gereken şeyler arasında bir erkek arkadaş yoktu fakat o bana ihtiyacım olan tüm gücü toplamam için destek oldu. Ruis de sana bu birleşme için güç verebilir. Üstelik bir Yaşlı'yı müttelik edinmek çok pratik bir şey."

"Dedikoduları biliyorsun."

"Neyle alakalı?" dedi Ada aklında bir fikir olmasına rağmen.

"Yaşlılardan birini Dawson'ın öldürdüğünden şüpheleniyorlar. Bunu kanıtlayamazlar da söylentiler hiç son bulmadı. Tabii sen gerçek olup olmadığını biliyorsundur," derken göz ucuyla Ada'ya baktı. "Merak etme, sorguda değilsin. Demek istediğim mevkiimi, bulduğum yeri ve soyumu göz ardı ederek bir ilişki yaşayamam. Aleut için çok şeyi feda ettim, şimdi vazgeçmem."

"Ruis'in da böyle düşünmediğini nereden bileceksin? Belki o da ciddi bir ilişki aramıyordur. Ne de olsa Yaşlılardan biri ve bir Aleut'la resmi ilişki sürdürmek onurunu falan zedeler."

"Teşekkürler."

"Onun bakış açısından değerlendiriyorum."

"Bu daha da kötü."

"Tamam, daha fazla devam etmeyeceğim." Ada doğrularak tişörtünü düzeltti. "Eğer istersen sana yardım ederim fakat romantik şeyler söyleyeceksen, bu konuda fikir edinmem lazım. O konuda çok iyi sayılmam."

"Pek şaşırmadım."

Ada, iğneleyici bir laf söylememek için üst dudağını ısırdı. Güzel bir yakınlaşma yaşamış olmalarına rağmen Lanston hâlâ lideriydi ve saygısızlığa tahammülü yoktu. Hem de hiç. Başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra not defterinin arka cebinde olduğunu kontrol ederek oradan ayrıldı.

Ada, dairesine sessizce girip yatak odasına geçti. Kıyafetlerini çıkarırken perdelerin arasından sızan ay ışığı tam yatak başlığına vuruyordu. Dawson'ın bunu bilerek ayarladığını biliyordu ve bunu bilmek, Ada için tüm sevgi sözcüklerinden daha güzeldi. Örtülerin altına girip arkadan Dawson'a sarıldı. Dövmesinin bittiği yeri, omzunun üstünü, öptü. "Yardım edeyim," dedi Ada onun uyumadığını bildiğinden.

"Aradığını bulabildin mi?" Dawson, sırtüstü dönüp Ada'ya kolunu sardı.

"Evet, notlar aldım. Tahminlerinde haklıymışsın." Ada hafifçe doğrularak yatak başlığına yaslandı. Dawson'ın alnına dokundu. Kendisinden çok daha sıcaktı. Bunaltıcı değil, güvenli bir sıcaklıktı. "Hâlâ başın ağrıyor. Yardım etmek istiyorum."

"Buradasın işte."

Ada, saçlarını okşarken Dawson, gözlerini kapattı. İçeri sızan ay ışığı bile gözlerini acıtıyordu. Ada'nın parmakları, Dawson'ın başında dolaşıyordu. En çok da ensesine yakın olan yerde, acının yoğunlaştığı noktada oyalanıyordu. "Lanston benimle konuştu," dedi Ada. Sessiz ve biraz da tereddütlüydü.

"Buna neden şaşıyorsun?"

“Emir vermedi, yanından kovmadı ya da ne yapmam gerektiğini söylemedi. Sıradan bir şeyle alakalı, normal bir şekilde konuştu. Babasından daha iyi biri olduğunu biliyordum.”

“Öyle. Ne konuştunuz?”

“Kanunlar konusunda çok heyecanlanmıştım ve ona borçlandığımı söyledim.” Dawson birden doğrulduğunda, Ada hızla devam etti. “Ama Lanston sadece konuştuklarımızdan kimseye bahsetmememi istedi. Bu kadar ve inan bana, konu ilgini çekecek gibi değildi.”

“Sakin...”

“Biliyorum. Böyle bir şey söylememem gerekiyordu. Ama görme-liydin,” dedi Ada ve onun göğsüne yeniden yaslanmasını sağladı. Parmaklarıyla masaja devam ederken Dawson’ın gergin olduğunu anlayabiliyordu fakat Ada’nın dürüst olduğunu anladığında rahatlamıştı. “Her şeyi çok ince düşünmüş. Tüm açılarıyla boşluk bırakmadan doldurmuş. Lider olduktan sonra fevri bir karar alıp hayalperest düşüncelerle Büyük Birleşme’yi gerçekleştirdiğini zannettik fakat Lanston bunun için yıllardır hazırlanmış. Kurtları çok iyi tanıyor, bu kesin.”

“Kullanabileceğimiz her ne varsa işimize yarar.”

“Bana kalırsa Doktor konusunda bizim tarafımızda yer alacak,” dedi Ada, bilerek Aliz’in ismini anmadan. Planlarında Aliz ve Doktor eşit olarak yer alıyordu. Doktor planları oluşturan kişiydi, tüm bu kötülüklerin ana kahramanıydı fakat Aliz de ona yardım etmişti. Durdurabileceği bir şeyi müdahale etmeden desteklemişti. En az Doktor kadar suçluydu.

“Bunu bilemezsin ve kesinlikle buna güvenemezsin,” dedi Dawson. Sırtüstü dönerek Ada’nın dizlerine yattı. “Doktor, Remus’un esas lideri, bunu biliyorsun, değil mi? Dionne’un eşi Remus’u terk ettiğinde liderliğe Doktor geçmeliydi. Formaliteyi tamamlamak için liderlik düellosu yapıldığında Doktor, Dionne’u yenip tahta fırlattı.”

“Böyle bir şeyi nasıl bilmem?”

“Dionne yıllar boyunca bu görüntüyü kurtların hafızasından silmeye çalıştı. Bu sebeple otoritesini korkuyla sağlıyor, Lanston gibi saygıyla değil. Remus halkı, Dionne’un liderliğe nasıl yükseldiğini unutmadı fakat karşı çıkamayacak kadar korkuyorlar.”

“Hiçbir liderin bu şekilde yükselmediğini sanıyordum.”

"Bu yüzden Dionne bir liderden çok, liderin halefi gibi görev alıyordu ama zaman bunun bile unutulmasını sağladı."

"Demek istediğin, Doktor'a karşı ciddi bir hamle yaparsam birleşmenin korunması için Lanston bana karşı mı gelir?"

"Evet."

"Bundan hoşlanmadım."

"Merak etme, iyi bir plan yaptık. Kimse karşı gelemeyecek. Doktor'un kendisi bile."

Ada, gülümseyerek Dawson'ın dudaklarını öptü. "Yıllar geçti. Biraz olsun daha rahat nefes alabiliyorum ama Doktor'u öldürmeden asla son bulmayacak. Önce yaptıklarının sonunu getireceğim, ardından da hayatının."

Sabahın erken saatlerinde Lanston, ilgili herkese, toplantı yapılacağına dair haber yollamıştı. Konunun ne olduğunu bilmediklerinden herkesin kafası karışık. Gavin, Murat, Stone ve son olarak da Dawson'la Ada katılmışlardı. Ada'nın bir gece önce çalıştığı masanın etrafında toplandılar. Lanston çok bekletmeden geldiği sırada, herkes bir ipucu yakalamak için birbirine bakıyordu.

Eğer Ada, Lanston'ın sadece birkaç saat uyuduğunu bilmiyor olsaydı bunu görünüşünden asla tahmin edemezdi. Her zamanki düzgün kıyafetleri ve kimsenin itirazına geçit vermeyen duruşuyla masanın ucuna kadar yürüdü. Oturmak yerine elini sandalyenin sırtına koydu.

"Gavin, Edd'in ölümünden doğan ve bana devredilen cezan kesinleşti. Diğerlerinizi de buraya çağırdım çünkü konuyla ilgilisiniz, bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Nedir?" dedi Gavin. "Çok fazla zamanım yok. Öğrencileri gözetlemem lazım. Bunu daha önce veya sonra yapamaz mıydık?"

"Cezanı vermek için özellikle bu zamanı seçtim," dedi Lanston. "Bildiğiniz üzere Eksen Turu'nun asıl amacı öğrencilere verilen görevin tamamlanmasından çok, bu görevi tamamlamak için verdikleri mücadeleyi izlemektir. Sonunda zafere ulaşmak için geçtikleri yollar, aldıkları kararlar değerlendirilir. Birçok Eksen Turu'nda öğrencilere verilen

görevler sonuçlandırılmamıştır ve bu bir sorun değil. En nihayetinde, sorun çözümlerinde hangi kararları almayı seçtikleri önem taşır. Gavin, sorumluluğundaki bir öğrenciyi öldürmenden dolayı yine öğrencilerinden kaynaklanan bir ceza almanın uygun olacağını düşündüm. Eksen Turu'ndaki değerlendirmen, öğrencilerin sonuca ulaşırken hangi kararları aldığı olmayacak, sonuca ulaşıp ulaşmadıkları olacak.”

“Bunu kullanamazsın,” dedi Gavin. Ayağa kalktığı anda hemen yanında oturan Murat bileğini tutarak onu aşağıya çekti. Gavin sakin kalmak için ellerini masanın üzerine bastırdı. “Öğrenciler onlara verilen görevi tur boyunca tamamlayamasın diye normalden çok daha fazla zorlanırlar.”

“Bu yüzden ceza olduğunu söyledim, Gavin. Onlar için yerleştirdiğin cinayeti çözemezlerse hem senin hem de öğrencilerinin turu başarısız tamamladığınız kayıtlara geçecek.”

“Ama bu öğretmenliğini mahvetmekle aynı şey,” dedi Ada.

“Belki bu, durum ne olursa olsun öğrencilerinden birini öldürmemesi gerektiğini anlamasını sağlar.”

“Edd’in kim olduğu umurumda değil,” dedi Gavin. Bir kez daha ayağa kalktı ve bu sefer Murat onu oturtmamıştı. “Onun yerinde sen de olsan aynı şeyi yapardım.”

“Gavin,” dedi Stone. Masanın diğer ucunda olmasına rağmen Gavin ona bakmak zorunda kaldı. Stone gözleriyle sandalyeyi işaret ettiğinde, Gavin kendini zorlayarak oturdu.

Stone, Lanston’ı omzuna dokunarak yatak odasına dönüştürdüğü yere doğru götürdü. Kapıyı arkalarından kapattıkları sırada içerideki gerginliğin sadece bir kısmı örtülmüştü.

“Kararım kesin. Değişmeyecek veya esnetilmeyecek,” dedi Lanston.

“Gavin’e vereceğin ceza formaliteden başka bir şey olmak zorunda değil.”

“Yapamam. Yaşlıların veya Remusların tatmin olmayacağı bir ceza verirsem bir daha yargılarıma güvenmezler. Böyle bir risk almayacağım,” dedi Lanston kesin bir şekilde.

“Kimse Edd’in ölümü için Gavin’i cezalandırmanı beklemiyor.”

"Bunu açıkça söylemiyorlar ama bekliyorlar," dedi Lanston. Fısılda-
masının sebebi Ada veya Dawson'ın duymasını istememesiydi. Böyle bir
şeyi onlara nasıl anlatacağını, yılların getirdiği tecrübesine rağmen bilmi-
yordu. "Herkes Edd'in ne kadar iğrenç biri olduğunun farkında ve öldü-
rülmesinde sorun görmüyorlar. Ama güç dengesinde bir kayıp verdiler
ve bunun altında kalmak istemiyorlar. Kendilerine dahi itiraf etmeseler
de Gavin'i tatmin edici bir ceza almadığı sürece rahat bırakmayacaklar.
Doktor açıkça Gavin'in ceza almasını talep etti. Dionne onun isteklerine
karşı gelemmez. Kendi fikri ne olursa olsun."

Stone başını salladığında Lanston dışarı çıktı. Yeniden masanın ucu-
na gelerek sadece Gavin'e baktı. "Aliz'in iş gücü kaybı için ceza talebinde
bulunulduğunda Remus öğrencilerine eğitim vermen konuşuldu. Sen
de oradaydın, eminim hatırlıyorsundur. Dawson itiraz etmeseydi davra-
nışların sebebiyle şimdi hâlâ Remus'ta yaşıyor olurdun ama itiraz etti ve
Edd'i öldüren sen olduğun için cezalandırmanı istedi. Bunda hâlâ aynı
fikirde misiniz?"

"Evet," dedi Dawson.

"Yaptığın şey için seni cezalandırmak hoşuma gitmiyor, Gavin ama
aldığım her karardan hoşlanmam da gerekmiyor. Eğer kararına itiraz
etmek istersen Ortak Mahkeme kurulacaktır. Bunun yeniden gündeme
gelmesini sağlayabilirsin."

Ada, Gavin'in ona baktığını hissettiğinde başını çevirdi. "Sorun de-
ğil," dedi kendini zorlayarak yutkunurken. "Cezaya itiraz edersen sizinle
birlikte geliriz. İyi düşünmen lazım Gavin, çocuklar kaybederse siciline
işlenecek. Bu ciddi bir konu."

Gavin bunun öylesine farkındaydı ki altında ezildiğini hissediyordu.
Eksen Turu'nu mağlup olarak tamamlayan hiçbir eğitmen bu göreve de-
vam edememişti. Nasıl edebilirdi ki? Gavin, arkasına yaslanırken ellerini
kucığına indirdi. Yumruklarını sıktı. Kimsenin tekrar Edd'le ilgili soru-
lar sormasını, bunun onlarca kişinin arasında konuşulmasını ve Ada'yla
Dawson'ın önünde gördüklerini defalarca anlatmaya zorlamasını iste-
miyordu. "Çocuklar kaybetmeyecek," dedi Gavin, Lanston'a dönerek.
"Onlara güveniyorum."

"Bekle. Hayır, bekle," dedi Ada. Herkes Lanston'ın cezasını kabulle-
nerek sessizleşirken Ada, Gavin'in fikrini değiştirmeyi umdu. "Vazgeç-
mek zorunda değilsin. Bunu bir kere yaptık, yine yapabiliriz."

“Onları iyi eğittim. Altından kalkabilirler,” dedi Gavin.

“Planını gördüm, Gavin. Bu sıradan birkaç öğrencinin üstlenebileceği bir görev değil.”

“Ada,” dedi Lanston. Hiç istemediği bir şekilde derine girmek zorundaydı. Herkesin bu durumu tam anlamıyla kavramasına ihtiyacı vardı. Ada ona baktığında, Lanston sandalyesini çekerek oturdu. “Ben dahil hiç kimse Gavin’in suçlu olduğunu düşünmüyor ama bu, verilmesi gereken bir karardı. Hoşunuza gidip gitmemesi önemsiz.”

“Daha zararsız bir şey bulabilirdin,” dedi Murat.

“Bulabilirdim ama bulmayacağım.” Lanston, Gavin’e bakarak başını salladı. “Son kararım bu şekilde. Dağılabilirsiniz.”

Ada başka bir şey söylemesin diye elini tutan Dawson, oradan hızlıca çıkmalarını sağladı. Güçlkle adım atan Ada, zar zor nefes alıyordu. Dawson görebildiği bir aralıktan dışarı baktığında tipinin hafiflediğini fark etti. Bu öğrencilere kolaylık sağlayacaktı. “Şimdilik bir şey söyleme. Yürümeye devam et.”

“Bunu yapamazlar,” dedi Ada, diğer eliyle de Dawson’ın bileğini kavrarırken. “Adil bir tur olsaydı başarıma şansları olabilirdi ama Gavin kanıtları neredeyse yok denircesine az bıraktı çünkü çözüme ulaşmalarını istemiyordu. Asıl amaç da bu değil miydi?”

Üç kat aşağıya indiklerinde Dawson, Ada’yı kendi ofisine soktu. Dışarı çıkabilecekleri kadar sessiz kalamayacağı ortadaydı. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. “Durumu adil bir hale getireceğim ve bundan kimseye bahsetmeyeceğiz.”

“Ne?”

“Gavin’in yanında kalıp kameralardan beni görmemesini sağlayacağım. Ben de Eksen Turu’nu adil bir antrenmana dönüştüreceğim.”

“Ama bu açığa çıkarsa Gavin görevini tamamlayamamış olur.”

“Kazanmalarını garantilemeyeceğim. Sadece turun normal koşullarını sağlayacağım, cinayeti çözüp çözmemek onların becerisine kalacak.”

“Gavin’den neden saklıyoruz? Kamera kayıtları konusunda bize yardımcı olur.”

"Bunun için fazla gururlu. Yardım kabul etmeyecektir."

"Ama ona yalan söyleyemem. Bunu hiç yapmadım ki."

"Bu yüzden senden şüphelenmeyecektir."

"Dawson..."

"Edd'in cinayeti yüzünden Gavin bir bedel ödememeli. Bu ikimizin problemi olmalıydı, başka kimsenin değil."

Ada, başını sallayarak Dawson'a yaklaştı. "Tamam. Ne gerekiyorsa yaparım, elbette yaparım. İkimiz diğer herkese karşı. Eski günlerdeki gibi," dedi Ada.

"Ne yapacağımızı anlatacağım fakat sonrasında. Hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Öğrencilere olabildiğince zaman vermemiz lazım."

"Finn'den destek al. Kameraların yerini biliyor ve tüm aşama boyunca Gavin'in yanındaydı. Öğrencilerin yerini senden daha çabuk bulur." Dawson itiraz etmek üzereyken, Ada parmaklarıyla dudaklarının üstünü örttü. "Söylediğin gibi bu bizim meselemiz ve Finn ailenin dışında kalmamalı. Çok ciddiym, onu da dahil et."

"Mesele aileye dahil olup olmaması değil. Onu böyle şeylere buluşturamam. Sorunları üstüne çeken bir tarafı var. Daha tam anlamıyla Aleut'a dahil olmadan başını belaya sokamam."

"Sence o hangisini seçecektir?"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Hoşuma gitmese de." Dawson etrafına bakındığında bir diğer sorununu hatırladı. "Ray'le ilgili ne yapacağız? Onu şimdilik açığa çıkarmamamız plan açısından önemli fakat Aliz peşini bırakmıyor ve Lanston da benden bir cevap bekliyor."

"Aliz'i oyalayacak bir yol bulmam lazım."

"Benim mi bulmam lazım?" dedi Dawson.

"Gizliden gizliye hayran olduğun sensin. Eminim sözünü dinler," dedi Ada. Dawson, bir şey söylemeden sadece bakınca Ada, keyifsiz bir şekilde omuz silkti. Aliz konusunda fikrini Dawson hâlâ açık açık söylememişti ve erteledikleri her dakika Ada daha fazla korkuyordu. Eğer Dawson, Aliz'in ölmesini istemediğini söylerse bu fikir aralarında patlayacaktı. *Bunu halledebilirim*, diye düşündü Ada. Aliz'in yaşamına devam

etme ihtimali üzerine kendini ikna edebilirdi. Bu, nefesini kesip onu boşluğa itse de bir şekilde halledebilirdi. *Umarım buna gerek kalmaz,* diye düşünmeden de edemedi. "Gavin'in yanına gideceğim. Gelişmeleri haber vermeyi unutma."

Ada arkasını dönmüştü ki Dawson bileğini kavrayarak onu yakınına çekti. "Aliz hakkındaki kafa karışıklığım için üzgünüm. Kaiser'ı öldürmek istediğimde sen hiç tereddüt etmemiştin. Güçlerinden habersiz olduğun, beni neredeyse hiç tanımadığın zamanlarda bile. Elinde sadece inancınla arkamda durdun. Ben de aynısını yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama buna mecbur değilsin." Ada, Dawson'ın yüzüne dokunarak gülümsedi. Sonraki cümleleri kendini zorlayarak ve güçlkle ağzından döküldü. "Eğer Aliz'i rahat bırakmamı söylersen... Tüm planlarını açığa çıkardıktan sonra yaşamasına izin vermemi beklersen bunu yaparım."

Dawson başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyi söyleyemem."

"Ama aslında istediğin bu, değil mi?"

"Özür dilerim."

"Tamam." Ada'nın ona sarılmasının iki sebebi vardı. Birincisi Dawson'ı rahatlatmak istiyor, ikincisiyse yaşadığı hayal kırıklığının gözlelerinden okunmamasını umuyordu. "Seni anlıyorum. Biri ne kadar kötü şeyler yapmış olursa olsun geçmişine takılıp onu hâlâ sevebilirsin. Senin yeniden sevmen için çok uğraştım, şimdi bunu elinden alamam. Merhamet duyduğun kişi Aliz olsa bile."

Dawson, kollarını ona sıkıca sardığında Ada'nın ayaklarını yerden kesti. Her şeyi söylemesine gerek kalmadan Ada'nın doğru kelimeleri bulması Dawson için sadece şanstı. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdi? Bir kurdun intikam planından vazgeçmesi ne kolaydı ne de hafife alınacak bir şey. Eğer Dawson'ın, Ada'nın sevgisiyle alakalı şüphesi olsaydı, tam bu anda hepsinden arınmış olurdu. "Benim için bunu yapar mısın?"

"Elbette," dedi Ada burnunu çekerek gülümserken. Gözlerinin altını hızlıca silip geri çekildi. "Sadece senin için bunu yaparım. Hiçbir şeyi huzurundan ya da vicdanından öteye koymam, asla. Aliz'i öldürme planlarımdan vazgeçeceğim. Hayatını çekilmez hale getirip yaptıklarından pişman olduğunu ona söyletene kadar pes etmeyeceğim ama ölmeyecek," dedi Ada. "En azından benim ellerimde veya benim içinde olduğum bir sebeple."

Dawson, istediği şeyin öylece avuçlarına bırakıldığını fark etti. Ada'ya asla Aliz'i öldürmemesini açıkça söyleyemeyeceğini biliyordu ve Ada'nın da bunu teklif etmeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi kelimeler sesli bir şekilde hayat bulduğunda Dawson'ın önü açıldı ve karar vermek her zamankinden daha kolaydı. Ve biliyordu ki hayatındaki en doğru şey Ada'ya ismini vermektir. "Bunu söylemenin ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin, Tüysüz. Her zamanki gibi bir şekilde düşüncelerime ışık tutmayı başarıyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Ada'nın yüzünü parmaklarının tersiyle okşayan Dawson, içindeki her şeyi yansıtan bir şefkatle gülümsedi. "Aliz'in bir zamanlar olduğu çocuğu tanıyor olmam, onun yaptığı şeyleri affettirmez. Ben Emma'yı hatırlamaya devam edeceğim ama Aliz'i değil."

"Yani devam edebilir miyim?" dedi Ada kuşkuyla. "Emin misin?"

"Fazlasıyla."

Ada gözlerini kapatırken nefesini bıraktı ve Dawson'ın karnına vurdu. "Beni nasıl sinirlendirdiğini tahmin edemezsin."

Dawson, başparmağını Ada'nın alnında kaydırırdı. Kaşlarına ve şakağına dokundu. Bir kez daha şaşkınlık içerisindeydi. Teşekkür etmek, defalarca onu sevdiğini söylemek adına dudaklarını araladı fakat kelimeler ifade etmek istediği her şey için fazla basitti. Kimse, hayatlarındaki hiç kimse, Ada'nın sadece bir sözle intikamından vazgeçtiğine inanmazdı. Yıllardır yemin ettiği ve kusursuz olması için gece gündüz çalıştığı bir intikamdan.

"Gitmemiz lazım," dedi Ada duvardaki saati gördüğünde. "Hemen ormana geç. Ben Gavin'in kameraları izlememesini sağlayacağım. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bilmiyorum. Önce Finn'e haber verip buraya gelmesini isteyelim. Cinayetin ne ile ilgili olduğunu öğrenmemiz lazım ki ona göre kanıtları yerleştirelim."

"O kısmı ben hallederim. Sen Finn'i çağır. Beş dakika içerisinde geri döneceğim."

Dawson ofisine bıraktığı telefonu bulup arama yaptığı sırada, Ada da hızla spor salonuna gitti. Öğrencilerinden Braxton ve Laura çalışmaya

başlamıştı. Ada durup onlarla konuşamasa da kimlerin ders saatlerinin dışında bile burada olduğu aklında yer ediniyordu. Gavin'in ofisine girdiğinde tahmin ettiği gibi onu çalışırken buldu. Göz ucuyla ekranlara bakarken masanın etrafından dolaşarak kendi için bıraktığı sandalyeye oturdu.

"Özür dilerim," dedi Ada. Tyson'ın defterinden edindiği bilgileri not ettiği defteri önüne çekti. "Herkesin içerisinde öyle davranmak hoşuma gitmiyor. Sadece politik sebepler yüzünden cezalandırılman hiç adil değil."

"Hayat adil değil, Mahfer. Dert etme, ben etmiyorum."

"Eğer işini kaybetmene sebep olursam..."

"Kimse buna sebep olmayacak." Gavin ona bakabilmek için başını çevirdi. "Yaptığım şeylerden, aldığım kararlardan pişman olduğumu düşünme. Her şeyin böyle olacağını bilseydim yine aynı kararları verirdim."

"Biliyorum." Ada boğazını temizleyerek elinde çevirip durduğu kalemi sıktı. Gavin'in arkasından iş çevirmek kabullenemediği bir durumdu fakat yapacaktı. Dawson haklıydı, az ya da çok, Gavin yaptığı şey için bedel ödememeliydi. "Bana Eksen Turu için oluşturduğun notları göster. Yardım etmek istiyorum."

"Çekmece."

Ada, çekmeceyi açıp içinden kâğıtlar fışkıran defteri aldı. Gavin, bir gün Eksen Turu yapması gerektiğini biliyordu ve belli ki hazırlıklıydı. Sadece liderlerinin böyle bir cezayla geleceğini tahmin edememişti. "Sate bak," dedi Ada birden ayağa kalkarken. "Mara uyanmış olmalı. Hemen dönerim."

"Defterimi bırak."

"Emzirirken okuyacağım. Zaman kazanmam lazım."

"Bana her detayı vermek zorunda değilsin."

Ada, gözlerini devirerek çabucak oradan ayrıldı. Hırsızlık yaptığını aklından uzaklaştırmaya çalışırken neredeyse koşarak merdivenlerden çıktı. Dawson'ın ofisinden içeri girdiğinde Finn'i görmesiyle adımlarını şaşırdı. "Çok hızlısın," dedi defteri Dawson'a verirken.

"Akşam burada kaldım," dedi Finn. Masanın üstüne oturmuş, ikisine de merakla bakıyordu. "Babam sabahki müthiş toplantıyı anlattı. Nasıl yapacağız?"

"Bu kısma dahil olmayacağım. Gidip çocuklarla ilgilenmem lazım. Cinayeti çözüp ormana gireceğiniz zaman bana haber verin. Gavin'i oyalarım."

Ada, başka bir şey söylemeden ve beklemeden çıktığında Finn, kaşlarını kaldırarak Dawson'a döndü. "İyi durumda değil. Başka bir şey daha mı oldu?"

Dawson, masaya oturarak Finn'in aşağıya inmesini işaret etti. "Acele edelim. Notları hızla tarayıp kanıtları belirleyeceğiz." Defteri açarak zaman çizelgesi oluşturmakla başladı. Normalde yaptığı şey kanıtları takip etmek olurdu. Şimdiyse çözüm önündeydi ve o kanıtları oluşturmalıydı. Duruma tersten bakması gerekiyordu. "Ormanın iki yanını alacağız. Tüm öğrencilere eşit şans vermek için benzer güçteki kanıtları bulabilecekleri yerlere bırakacağız. Ormanda belli saatlerde dolaşan devriyeler vardır fakat Eksen Turu için bir sınır belirlendi. O sınırı geçene kadar kimseye yakalanma."

"Bu konuda iyiyimdir. Senden bile yıllarca saklandım."

Dawson, bir elini defterin üzerine koyarak Finn'e baktı. "Öldüğünü sandığım için seni aramıyordum ve sahiden şimdi bu konuyu konuşmak mı istiyorsun?"

"Gerginsin. Peki."

"Fazla vaktimiz yok."

Finn, başka bir şey daha olduğunu söylemek istiyordu fakat sessiz kaldı. Dawson, Ada'yla açık açık konuşmanın rahatlığını yaşasa da yaptığı şeyden hiç memnun değildi. Onu mecbur bıraktığı durum ruhunu kemiriyordu. Başka biri söz konusu olsaydı, Ada'nın asla yapmayacağını bildiği şeyden sırf Dawson istediği için vazgeçmesi... Dawson'ın hiç alışık olmadığı türden bir fedakârlıktı. Bunun altından nasıl kalkması gerektiğini bilmiyordu.

Dawson'dan beklediği mesaj gelene kadar günlük işlerini halleden Ada, patlamaya hazır bombadan farksızdı. Olduğu yerde duramadan sürekli hareket ediyor, kendini odaklanması gereken şeyle ilgili sürekli

uyarıyordu. Kucağındaki Mara'nın başına dokunarak onu yüzüne yaklaştırdı. "Bunun üstesinden gelebiliriz. Her şey yoluna girecek. Önemli olan bu." Mara'nın incecik, yumuşak saçlarını parmak uçlarıyla sevip onu alnından öptü. Bacağından çekiştirildiğini fark ettiğinde başını eğdi. Lenora elini yukarı kaldırmış, kardeşini istiyordu.

"Tüysüz," dedi Lenora bir kez daha pantolonunu çekiştirirken.

"Koltuğa," dedi Ada. Lenora heyecanlı bir çığlık atarak koltuğa tırmandı. Arkasını dönerek oturduktan sonra ellerini bacaklarına yaslayarak bekledi. Ada yastıklarla destek vererek Mara'yı kucağına bıraktığında, Lenora onu iterek uzaklaşmasını istedi. "Tamam, ben buradayım." Ada geri çekilerek masanın kenarına oturdu. Lenora minik ellerinden bir tanesini Mara'nın göğsüne diğerini de başına koyarak onu yüzünden öptü.

Yatak odasından çıkan Lyon, Ada'nın bacaklarına yapışana kadar koşmuştu. Mara'yı Lenora'nın kucağında gördüğünde o da koltuğa tırmanarak yanına oturdu. Birbirlerini itmeye çalışsalar da Mara'yı tutmak istediklerinden ikisi de uzaklaşmadı. Kardeşlerine bakarak eğlenen Mara ise iki eliyle birden emziğini tutuyordu.

Ada, kütüphanenin önüne gidip raflardan birine basarak üst rafa uzandı. Küçük bir kutuyu parmaklarıyla bastırarak çekti. Kutuyu tutup aşağıya atladı. Yeniden masaya oturup kapağı açtı. Ailesinin birlikte olduğu fotoğrafları peş peşe geçti. Çoğu özel günlerde çekilmişti. En küçük kardeşinin doğduğu gün, mezuniyetler ve Ada'nın nişan günü... Ada bir diğer fotoğrafa geçtiğinde gülümseyen yüzler yerine parçalanmış boğazlar ve kopmuş uzuv parçaları gördü. Nefesi kesilerek yerinde sıçrarken fotoğraflar yere dağıldı.

Lyon, koltuktan kayarak inip minik elleriyle fotoğrafları topladı. Ada'ya doğru kaldırırken yarısını yere düşürmüştü ama o başardığı büyük işle gurur duyarak güldü. "Al," dedi hâlâ uzatırken.

Ada, Lyon'u kucağına çekerek ona sarıldı. Tek eliyle fotoğrafları aldığı anda ailesinin yeniden mutlu ve normal hallerini gördü. Lyon avucunu fotoğraflara vurduğunda, Ada onu dizinde oturtmak için yan çevirdi. "Kusursuz görünüyorlar, değil mi?" dedi Ada. "Onlarla anlaşılamadığım bazı noktalar vardı. Yani aslında noktaları yan yana koyarsan otoyol olurdu sanırım ama şimdi düşününce hiçbirini aklıma gelmiyor."

Telefonun titrediğini duyduğunda Lyon'u yere bırakarak yatak odasına gitti. Masanın üzerindeki telefonun ekranını açarak Dawson'dan gelen mesajı okudu. *Ormana geçiyoruz.* "Tam zamanında," dedi Ada telefonu arka cebine sıkıştırırken. Çocuk odasının kapısına gidip elini duvara yasladı. Jasmine boş kaldığı her zaman olduğu gibi yine temizlik yapıyordu. Üç çocuğun olduğu bir dairenin temiz kalması neredeyse imkânsızdı. "Ben yeniden çıkıyorum. İkizler Mara'yla oynuyor."

Jasmine, ona baktıktan sonra çocukların yanına gitmek için elindekileri bıraktı.

Ada, Dawson'ın ofisine girip defteri aldı, spor salonuna geri döndü. Gavin'i tahmin ettiği gibi ekranlara kilitlenmiş halde buldu. Defteri çekmeceye bıraktıktan sonra dolaptan aldığı el şeritlerini eklemlerini ve bileğini koruması için sarmaya başladı. "Benimle çalış," dedi ekranlarla arasına girerken.

Gavin, kollarını bağlarken duyduğu en saçma şeyi söylemiş gibi Ada'ya bakıyordu. Tahammül edemediği yaramaz bir çocuk gibi. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa beyninde kalıcı hasar mı oluştu?"

Elini masaya yaslayarak öne eğilen Ada, onun bu çalışmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamasını bekledi. "Benimle çalış. Sadece bir saatliğine. Lütfen."

Kollarını çözerek doğrulan Gavin, ayakkabılarını değiştirdi. Bağcıklarını bağlarken Ada'ya bakıyordu. "Ne oldu?"

Ada, konuşmak istemediğinden omuzlarını kaldırdı. Elini yüzünde dolaştırırken Gavin'le birlikte yürümeye başladı. "Hiç intikam yemini etmiş miydin?" diye sordu.

"İki defa."

"Yerine getirdin mi?"

"Elbette." Boş salonda karşılıklı durduklarında Gavin, ne olduğunu anlamaya çalışarak bakıyor fakat Ada, ona herhangi bir ipucu vermiyordu. "Neyle başlamak istersin?"

Ada bir şey söylemeden üstüne koştuğunda, Gavin hazırlıksız yakalanarak darbeye sendeledi. Karnına yediği tekmeyle birkaç metre giremişti. Ada, bu sefer yumruğunu savurmuştu ki Gavin, bileğini ve dirseğinin üstünü kavrayarak sırtına doğru çevirdi. Ada sadece canını

kurtarmak zorunda kaldığında yapabileceği bir hamleyle kolunu kırmayı göze alarak takla attığında, Gavin bir kez daha şaşırdı.

“Ne olduğunu söyle?” dedi Gavin yumruktan kaçmak için eğilirken.

Ada, ona aldırmadan saldırmaya devam ettiğinde Gavin, omzunu tutarak duvara çarpmasına sebep oldu. Orada kalması için sırtına bastırıldığında, Ada duvardan destek alarak kendini geri itti. Hamle için yeterli alanı bulmak adına aynı anda dirseğini de suratına geçirdi. Gavin’in başı geri giderken hoşnutsuz bir kahkaha attı. Burnundan başlayan bir sıcaklık tüm suratına yayıldı. Saniye geçmemiştir ki dudaklarının arasından sızan kan diline dokundu.

Ara vermeden devam ettikleri dakikalar boyunca Gavin başka soru sormamıştı. İkisi de konuşmuyor, her zamanki antrenmanlarında olduğu gibi birbirlerine aynı zamanda sözlerle sataşmıyorlardı. Ada, Aliz’i düşünerek Gavin’e saldırıyordu, Gavin’se Eksen Turu’nun sonucunda çıkabilecek olasılıklara hapsolmüştü. İkisi de birkaç kez yumruk ve tekme yedi. Ada, kaburgalarından birkaçının kırıldığına emindi. Daha güç nefes alıyor, terden ıslanan saçları ensesine yapışuyordu.

Gavin, yakaladığı bir boşlukta tekme savurduğunda Ada, içinde bulunduğu adrenaline tekmenin yolundan çekilmek yerine onu yakalamayı denedi. Parmaklarından biri bu şekilde kırıldı.

“Acemi hatası,” dedi Gavin, elinin tersiyle kanayan boynunu silerken.

“Parmaklarından daha fazlası kırılacak,” dedi Ada hırıltıyla.

Bir noktadan sonra Ada, Gavin’i oyalaması gerektiğini unutmuştu. İkisi de zaman zaman antrenmanları bahane olarak streslerini atarlardı. Düşüncelerinden ve onlara musallat olan kâbuslardan yıkanır-
dı. Şimdi, ilk defa ikisi de aynı amaçla birbirlerine saldırıyordu. Ada, bu kadar vahşi saldırdığı çok az antrenman hatırlıyordu.

Gavin’in boğazına yumruk atan Ada, onu birkaç saniyeliğine sersemletti. Bu, Gavin’in kendisinden öğrendiği bir numaraydı ve kesinlikle işe yarıyordu. Gavin burnundan soluyarak Ada’nın dizlerini tekmeledi. Yüzüstü düşürdükten sonra yere eğilerek dizini kürek kemiklerinin arasına bastırdı. Ada, yüzünü yere çarptığı için gözlerindeki karartının geçmesini bekliyordu. Kırık kaburgası ciğerlerine baskı yaptığından zor nefes alıyordu.

Cam kapıların açıldığını fark ettiğinde başını kaldıran Gavin, Dawson'ı ve diğer yöne uzaklaşan Finn'i gördü. Dawson ikisinin halini gördüğünde iç geçirdi. Sadece kendilerini değil, etrafı da dağıtmışlardı. Dawson başını salladığında, Gavin memnuniyetle uzaklaştı. Kötü enerjisini yeterince dağıtmıştı.

Ada, gözlerini kırptırarak doğrulduğunda karşısında Dawson'ı buldu. Yumruk yaptığı elleri çözülürken etrafına baktı. "Ne oluyor?" dedi bir elini göğsünün altına yaslarken. "Yeterli zamanın var mıydı?"

"Kırk beş dakika oldu. Bulduğun en iyi yöntem bu muydu? Dövmek istediğin benim. Gavin'i o kadar hırpalamana gerek yok."

"Hırpalamak mı?" Ada güldüğünde dudaklarından kan sızdı. "Gavin de eğlendi bence."

Dawson, onun önüne geçip elini salladı. "Bu yaptığın işe yaramayacak. Beni dövmeden rahatlamayacaksın."

"Seni dövemem."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Çünkü kocamsın falan," dedi Ada. Nefesi kesildiğinde öksürerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Ada uzaklaşmak için döndüğünde, Dawson yeniden önüne çıktı. "Karşılık vermeyeceğim. Ya da bu daha çok hoşuna giderse karşılık da veririm."

"Yapmayacağım. Sana kızgın olmam çok mantıksız."

"Ama öylesin," dedi Dawson başını eğerek.

Ada arkasını döndüğünde, Dawson belini kavrayarak onu döndürdü. Ada, dizini hızla kaldırarak Dawson'ın karnına geçirdi. Sol eliyle destek vererek sağ dirseğiyle tam çenesine vurduğunda kulağına sağlam bir kırılma sesi geldi. Tekrar yumruk atmayı denediğinde Dawson geri çekilerek kurtuldu. Bu, Ada'nın tüm bağlantılarını yitirmesi için yeterliydi. Tekrar saldırıya geçtiğinde, Dawson onu daha çok kendine zarar vermesin diye durduruyordu. Birkaç sağlam darbe indirmeyi başarmıştı. Dawson'ın onu cesaretlendirmesi, aynı zamanda karşılık vermemesi Ada'yı daha fazla sinirlendiriyordu.

"Öyle durma, yoksa çekip gideceğim," dedi Ada nefeslenirken.

"Ayakta zor duruyorken bir de sana saldırmamı mı istiyorsun?"

Ada, bir elini karnına bastırarak daha dik durdu. "Hiç değilse dene. Bu kadarını hak ediyorum."

Dawson, onun çok daha fazlasını da hak ettiğini biliyordu. Henüz buradan çıkmaya hazır olmadığını da bildiği için isteğini yerine getirip saldırıya geçti. Ada yumruk ve tekmelerin yolundan çekilmek için girelemeye başladı. Bir boşluk yakalamadan hamle yapmasının tek yolu darbeyi göze almasıydı. Havuz kenarında ayaklarındaki ıslaklığı hissettiğinde başını eğdi. Bu hatayı yapmasının tek sebebi beyninde dönüp duran çınlama ve düzgün düşünememeydi. Ayakkabılarını ne zaman çıkardığını merak etmişti sadece. Dawson bu fırsatı değerlendirip göğüs kemiklerinin biraz üstüne yumruk attığında, Ada kendini toparlayamadı. Havuza düşmeden önce yaptığı en iyi şey Dawson'ı da kendisiyle beraber çekmesiydi.

Havadan daha yoğun bir maddenin içerisinde hareket etmek zordu fakat Gavin'le Ada'nın sık sık çalıştığı bir ortamdı. Bu yüzden Dawson'dan daha çabuk adapte oldu. Onu havuzun dibine itip önce göğsüne, sonra da omuzlarına basarak yukarı ivme kazandı. Başını dışarı çıkarıp havuzun kenarına tutunmuştu ki Dawson bileğini kavradı. Ada kurtulmaya çalıştıkça elleri kayıyor, çok fazla zaman kaybediyordu.

Dawson, üste çıktığında Ada'nın yüzüne su sıçratarak birkaç saniyeliğine görememesine sebep oldu. Ada, dişlerini sıkarak küfrederken Dawson, kollarını kavrayarak sırtına bastırdı. "Devam edecek misin?"

Ada, cevap vermek yerine başını hızla arkaya attı. Kafasının arkası acıyordu fakat muhtemelen Dawson'ın kırılan burnu kadar değildi. Ada, kollarını kurtarıp havuz kenarına çıktığında kanla bulanık suyu gördü. "Bunu bana temizletecek. Hiç hoşlanmadım."

Tek sıçrayışta dışarı çıkan Dawson, Ada'nın sıyrılan tişörtünü biraz daha yukarı kaldırarak göğsüne yayılmış olan morluğa baktı. Ada, yumruk atmayı denediğinde Dawson, başını kaldırmadan bileğini kavradı. "Kırık mı var?" dedi parmak uçlarıyla kaburgalarına dokunurken. "Bu kadar yeter."

"Dahil olan sendin."

Dawson, oturdukları yerde bacaklarını Ada'ya dolayıp kollarını kendi kollarıyla hapsetti. "Yeter," dedi tekrar.

"Bırak beni." Ada kurtulmaya çalışıyordu fakat çok yıpranmıştı ve Dawson geçit vermiyordu. Başını eğdiğinde alnı Dawson'ın göğsüne yaslandı. "Bırak! Lütfen bırak." Ada'nın inadı önce bağırışa, ardından da yalvarmaya dönüştü.

"Bırakamam," dedi Dawson. Ada'nın ıslak saçlarını yüzünden çekip sırtına doğru bıraktı. Hâlâ kurtulmaya çalışmasından dolayı dikkatliydi de. "Bırakmayacağım, Tüysüz. Hiçbir zaman."

Ada, yüzünün gözyaşlarıyla ıslandığını hissettiğinde savaş çığlığını andıran bir çığlık attı. Yüzü Dawson'ın göğsüne yaslı olduğundan kulağına boğuk homurtulardan farksız ulaştı sesi. Boğazını acıtan çığlıkları son bulduğunda hıçkırıklara hapsoldü. Ağlayışı sessiz fakat isyankârdı.

Dawson, dudaklarını başının üstüne değdirirken elleriyle tenini okuyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim. Asena," dedi yüzünü yüzüne yaklaştırmak için. "Seni böyle bir çıkmaza sokmak istemedim. Kafam karıştığı için üzgünüm. Affet beni."

Hâlâ usulca ağlayan Ada, kollarını Dawson'ın beline sardı. Gözyaşları akmayı bırakana kadar öyle durmaya devam etti. Dawson'ın tişörtünü tutarak ellerini yumruk yaptı. Daha fazla düşmekten korkuyordu. Daha fazla yenilmekten. Gözleri yorgunlukla kapanırken burnunu çekti. Genzine kan dolduğunda öksürdü.

"Derin nefes alma. Bana bak," dedi Dawson yüzünü tutarken.

"Sana kızgın değilim." Ada konuşurken, Dawson onun yüzünü temizlemekle meşguldü. "İçinde bulunduğumuz durum beni çaresiz bıraktı ama sana kızgın değilim. Nasıl olabilir ki? Seni tanıdığımdan beri istediğim tek şey bir şeyler hissetmen."

Dawson, biraz olsun normale döndüklerini fark ettiğinde ayağa kalktı. Kendisiyle beraber Ada'yı da kaldırdı. "Yavaş yürü. Ayağını da sakatlamışsın." Ada'yı duşların olduğu kısma götürerek metal sıralardan birine oturması için belinden tutarak kaldırdı. Acil yardım çantasını da yanına koyup çantayı açtı. "Önce kırık parmağına bakalım," dedi sağ elini tutarak.

Ada, acil yardım çantasının içerisinden minik bir havlu aldı. Şeffaf poşetini dişleriyle yırttı. Dawson, yüzük parmağını orta parmağıyla sabitleyerek sararken Ada da açtığı havluyla onun yüzünü silmeye başladı. "Burnun kötü görünüyor," dedi Ada. "Çok acıyor mu?"

“Hayır.” Dawson, sarma işlemini bitirdiğinde ellerini Ada’nın iki yanına koyarak sıraya tutundu. “İyi misin?”

“Hiç sırası değildi, biliyorum. Gavin’i oyalamak için aklıma gelen ilk fikirdi, sonrasında ne olduğunu anlamadım. Kendimi kaybettim.”

“Sorun yok.” Yüzünde dolaşan kan içindeki havluyu bir kenara bıraktı. Ada’nın tişörtünü çıkararak yere bıraktı. Morluk gittikçe yayılıyor, daha koyu bir hal alıyordu. Dawson temiz bir bandajı kaburgalarına sarmaya başladı.

Ada, nefesini tutarak bir elini Dawson’ın omzuna yasladı. “Aslında aklıma iyi bir fikir geldi,” dedi yerinde sıçrarken.

“Bitmek üzere. Neymiş?”

“Ölümden daha kötü şeyler var. Aliz’i bu aşamaya sürükleyebilirim. Hem böylece birkaç dakika değil, ömür boyu onunla uğraşabilirim. Kesinlikle hoşuma gider. Hayatı boyunca bir yer edinmek için çabaladı. Kendine bir kimlik ve gerçek bir miras oluşturdu. Bunları elinden almak istiyorum.”

Dawson, bandajı sağlamlaştırdıktan sonra geri çekildi. Kendi tişörtünü çıkarıp suyunu sıktıktan sonra Ada’ya giydirdi. Ellerini bacaklarına yaslayarak yüzlerini aynı hizaya getirmek için eğildi. “Söylediğinde ciddi misin?” dedi.

“Evet.”

“İşe yarayabilir. Bizim bildiğimiz şeylerden habersiz. Ona karşı kullanabiliriz.”

“Kullanacağımıza emin olabilirsiniz,” dedi Ada. Gözlerini ovuşturarak iç geçirdi. Her yanı sızlıyordu. Vücudunun öyle farklı yerleri ağrıyordu ki hangisine odaklanacağını bilememişti. “Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Sanırım beynimin bir kısmı olması gereken yerde değil.”

“Burnumu kırdığın sırada o dengeyi kaybetmiş olabilirsiniz. Kafa atmayı tehlike derecesinde çok seviyorsun.”

“Bu konuda benim de birkaç şüphem var,” dedi Ada başının arkasını ovuştururken.

“Eğitim konusunda anlaşmıştık, fakat şimdi başlamamız doğru mu?” Ada, koşar adım Stone’u takip ediyordu. Onun nereye gittiği hakkında pek bir fikri yoktu fakat arkasını dönüp uzaklaşması da söz konusu değildi. “Gavin’e yardım etmem gerekiyor. Şu anda biraz karışık durumda. Doğru düşünemeyebilir.”

“Tek yapabileceği durup izlemek. Tam olarak hangi konuda yardım edeceksin?” Stone, hız kesmeden yürümeye devam ederken omzunun üstünden baktı. “Seni bu hale kim getirdi?”

“Antrenmandı.”

“Yeni öğrendiğin bir konuydu sanırım.” Stone mutfağın kapısını tek eliyle itip içeri girdi. Öğrenciler ve sürekli avlanamayacak kadar genç olanlar için aktif olan mutfak, yemek yapacakları kişilerin büyük kısmı Eksen Turu’na katılmak zorunda olduğu için boştu.

Ada, bir adımını diğerinin önüne koyarken hâlâ ıslak olan saçlarını ensesinden çekti. Üzerini değiştirmek için dairesine doğru yürürken Stone yolunu kesmişti. Dawson ondan birkaç dakika önce çıkmıştı. Ada önce Gavin’in yanına gitmiş, sonrasında Dawson’ı takip etmişti. Şimdi Dawson’ın düş almakta olduğunu biliyordu. “Ne büyük su israfı. Ben de orada olabilirdim,” diye mırıldandı Ada. Stone, mutfağın arka tarafına

geçip kuru malzemelerin tutulduğu depoya geçti. Oradan da başka bir kapı daha açıldı. Kısa bir koridordan yürüdükten sonra başlarını eğerek geniş bir alana ulaştılar. Ada şaşkınlık içinde etrafını izliyordu. "Buraya ilk defa geliyorum."

"Ve yıllar sonra bunu tekrar tekrar söyleyeceksin." Stone odanın ortasındaki simsiyah masaya yaklaştı. İşaret parmağının tırnağıyla tam ortasında bir noktayı kazıdı. "Aleut'u bir ağaç olarak düşün. Sen gövdesini görüyor, orada yaşıyorsun ama şu anda köklerdeyiz."

"Peki ya gökyüzüne ulaşan dallar?"

"O asla uzanamayacağın bir kısım. Boş ver." Stone'un aklına bu sabah gelmişti burayı kullanmak. Ada'yı almadan hemen önce de uğrayıp duvardaki gaz lambalarını yakmak için uğramıştı. "Asıl işimiz bu oda değil ama sana anlatayım. Karmen'in eski ofisindeyiz ve bu da kocanın sık sık uzanmak zorunda kaldığı masa," dedi elini üzerine yaslarken.

"Evet. Evet," dedi Ada. Dalgın bir şekilde yürüyüp masaya yaklaştı. "Kâbuslarında burayı görüyor. Tanıdık gelmişti."

"Rüyalara şahit olabiliyor musun?"

"Sadece birkaç kez Dawson uyurken oldu. Onu uyandırmak isterken kazayla zihnine girdim." Masaya yaklaştığında metale işleyen kan yüzünden renginin siyaha döndüğünü fark etti. "Ne yapmamı istiyorsun? Masanın üzerine çıkmamı mı?"

"Hayır ama bunu da deneriz."

Stone arkasını dönüp duvara yaklaştı. Ada'ya göre orada hiçbir şey yoktu fakat Stone elini bir taşın üzerine koyarak bastırdı. Metalik bir kilit sesi kulaklarını tırmalayarak yankılandı. Stone elini araya sokarak kapıyı araladı. Ada'ya bakarak yaklaşmasını işaret etti. Ada bir kez daha masaya dokunduktan sonra Stone'un yanına gitti. Stone, sırtına dokunarak Ada'yı içeri itti. Beş metrekareden biraz daha büyük bir odacık, Ada'nın uzandığında tavana dokunabileceği kadar alçaktı.

"Ne yapacağım burada?" dedi Ada. Kendi etrafında döndü fakat Stone'un önünde durduğu aralıktan sızan ışık haricinde tek bir aydınlık yoktu.

"Karanlık korkunla başlayacağız. Tutsak ettiğin kişiyi konuşturmanın en etkili yolu korkudur ve sen mümkün olduğunca az korkuya sahip olmalısın."

Ada, gözlerini ardına kadar açarak ona baktı. "Karanlıktan korktuğumu bilemezsin. Virgil bile bunu anlayamadı."

"Yunan Adaları'ndayken fırtına çıkmıştı ve sen gökyüzünde çakan şimşeklere bakıp bundan hoşlandığını çünkü geceyi aydınlattığını söylemiştin. Ben de karanlıktan korktuğumu varsaydım," dedi Stone omuz silkererek. "Belli ki haklıymışım."

"Gerçekten hiçbir şeyi unutmuyorsun, değil mi?"

"Maalesef." Stone saatine bakıp bir adım geri çekildi. "Yarım saat sonra görüşürüz."

Ada, yutkunarak ileri atıldı fakat Stone kapıyı çoktan kapatmıştı. "Stone!" Elini yumruk yaparak duvara indirdi. "Aç şu kapıyı! Buna ihtiyacım yok. Karanlık korkum üstünden gelinmesi gereken bir durum değil. O kadar yoğun değil. Stone!"

Ufak bir tıkırtı duyduğunda sıçrayarak arkasını döndü fakat hiçbir şey göremiyordu. Kurtların görüşü insanlardan çok daha gelişmiş olmasına rağmen Ada henüz bu gücünü geliştirebileceği kadar karanlıkta kalmamıştı. Üstelik bunun için biraz da olsa ışığa ihtiyaç duyulduğunu biliyordu. Gözlerinden lazer çıkmadığı sürece buranın aydınlanması imkânsızdı.

"Eğer bacağımı bir fare kemirirse seni öldürmek zorunda kalacağım! Yemin ediyorum, Stone..."

Bağırdığı için kaburgalarında baskı oluştuğunda inleyerek elini sargının üstüne bastırdı. Eğer Dawson biraz olsun babasına benzediyse Stone'un kapıyı açmayacağını biliyordu. Bağırarak zamanı hızlandıramaz, Stone'un amaçladığı şeye de ulaşamazdı. İki elini birden duvara yaslayarak küçücük odada dolaşmaya başladı. Herhangi bir oyuntu veya çıkıntı yoktu. Eğer bir an nerede olduğunu unutursa kapının yerini de kaybederdi. Stone kapıyı kilitlememişti çünkü kapı sadece dışarıdan açılıyordu.

"Hiç değilse uyaramaz mıydın?"

Ada odanın ortasına çekildi, yüzü kapıya dönük olacak şekilde yere oturup beklemeye başladı. Yarım saat o kadar da uzun bir süre değildi.

Creon, saçlarını kuruladığı havluyla yatak odasına girdiğinde Peratha'yı uyanmış halde buldu. Örtüyü burnunun altına kadar çekmiş, öylece oturuyordu. Creon havluyu bir kenara bıraktı. "Kar tanesi," dedi. Yanına geçip darmadağın olmuş saçlarına dokundu. Peratha, gözlerini kırıştırarak yanağını dizlerine yasladı. Yorgun ve kızarmış gözleri Creon'a bakıyor fakat çok farklı şeyler görüyordu.

"Işıkları açmalısın," dedi Peratha. "Lütfen ışıkları aç."

Creon, baş ucuna uzanarak perdeleri araladı. "İyi mi?"

"Evet." Peratha, yüzünü ovuşturarak avucunu saçlarına doğru kaydırды. Bir an tereddütle bekledikten sonra kapıya baktı. "Misafirlerimiz mi vardı?"

"Zehirlendin, hatırlıyor musun?"

Peratha, başını eğerek tişörtünün yakasını aşağıya çekti. Bozuk para büyüklüğünde bir yara, yanık izine benziyordu. "Beni bıçakladı."

Creon, onun kendine geldiğini görerek rahatladı. Yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına sert bir öpücük bıraktı. "Hoş geldin," deyip onu birkaç defa daha öptü. Yataktan kalkıp Dawson'ın onun için bırakmış olduğu güvenlik kamerasından alınan fotoğrafları Peratha'ya gösterdi. "Seni kimin bıçakladığını göstereceğim. Onu tanıyor musun? Kim olduğunu biliyor musun?"

Peratha, fotoğrafları alarak hepsine tek tek baktı. Midesi bulanırken elini dudaklarının üstüne bastırdı. Fotoğrafı atarak örtülerden kurtuldu. Banyoya koşup tam zamanında klozete eğildi. Ellerini yumruk yaparak nefes nefese bir halde bekledi. Midesi kasılıyor, daha fazla kusmak istiyordu fakat midesi boştu.

Puslu hafızasını yokladığında dünden beri defalarca kustuğunu hatırladı. Sadece kusmuş, Creon'a anlamsız soruları defalarca sormuş ve uyumuştı. Creon'un ona bir şeyler yedirmeye çalıştığı sırada etrafı dağıttığını hatırladığında inleyerek yere oturdu.

"Lütfen geri gitme," dedi Creon. Onun arkasına oturarak göğsüne yaslanmasını sağladı. Elindeki soğuk havluyla Peratha'nın yüzünü silip alnına bastırdı. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, iyiyim." Peratha koluna tutunarak gülümsedi. "Sen tahmin edebileceğimden çok daha iyi bir sevgilisin."

Creon, havluyu lavabonun kenarına bırakıp yanağına dokundu. "Zehri tamamen atana kadar birkaç kez daha kusman gerekebilir ve bir süre daha vücut sıcaklığında değişimler olacak ama görünen o ki hafızan tamamen düzelmiş."

"Bu çok tuhaf bir zehir."

"Öyle." Peratha'yı kucağına alarak yatağına taşıdı. "Tam anlamıyla iyileşmediğini biliyorum ama öğrenmem gerek. Seni zehirleyeni tanıyor musun?"

"Hayır. Ada iyi mi?"

"Senin kadar kötü değildi ama onun da hafızası etkilendi. Buradan giderlerken daha iyi görünüyordu." Creon, Peratha'nın saçlarını okşayıp onu alnından öptü. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Gücün biraz daha yerine geldiğinde avlanmaya gideriz."

"Yemek istemiyorum. Biraz daha yanımda kal," dedi Peratha, gitmesin diye kollarına tutunurken. Başını çevirip yanağını göğsüne yasladı. Creon'un elleri sırtında dolaşırken Peratha, aralık kapıdan banyoya bakıyordu. Sislerin arasında kalmış hatıralarında parlak bir nokta vardı. Creon'a tekrar sormasını söylemişti. Evlenmelerini istiyordu. Creon, Peratha'nın ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı. Yoksa bir saniye bile kaybetmeyeceğini biliyordu. Peratha'nın yarı kapalı bilincine rağmen üstelik.

"Sana iyi bir haberim var," dedi Creon. Yüzüne bakabilmek için Peratha'nın çenesini tutarak başını kaldırmasını sağladı. "İddiayı kaybettin. Yani..."

"Bir bıçakla zehirlendim, hatıralarım zaman kavramını yitirerek birbirine girdi ve midem neredeyse yok olmuş ama sen iddiayı mı düşünüyorsun? Üstelik iddiayı kaybetmem nasıl iyi haber oluyor?"

Creon burnunu kıvrarak nefesini bıraktı. "Doğru, bu benim için iyi haber. Neyse, kıyafetlerinden kurtulmak için yardım ister misin?"

"İnanılır gibi değilsin."

"İddia iddiadır, kar tanesi. Bir Azü'ye yakışanı yap."

"Buna pişman olacaksın."

"Seni çıplak görmekten mi? Beni hiç tanımadın mı sen?"

Peratha, ona sinirli bir şekilde baktıktan sonra başını iki yana sallayıp yeniden göğsüne yaslandı. "Adil bir şekilde kazanmadın ama tamam, iddiayı yerine getireceğim. Biraz daha kendime gelip düş aldıktan sonra. Kusmuk kokuyorum."

Creon, ona kollarını sarıp yanağından öptü. "Harika görünüyorsun ve kokun her zamankinden daha güzel."

"Neden?"

"Çünkü benimlesin."

"Doğru, bunu düşünememiştim." Peratha, Creon'un elini kendi ellerinin arasına alarak parmaklarını, avucunu okşadı. "Dawson'ı çağırmanı istediğim için özür dilerim."

"Düzgün düşünemiyordun. Şimdi her şey yolunda."

"Her şey yolunda," dedi Peratha ve gözlerini kapadığında aklındaki tek resim, onu bıçaklayan kadına aitti.

Dawson, Gavin'in ofisindeki sandalyede otururken sessizdi. Parmaklarının arasında ince bir kurşun kalem çeviriyor, Gavin'in işini bitirmesini bekliyordu. Yaptığı şeyin önemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden araya girene kadar neredeyse on dakika bekledi. Kendisi için bu bir rekor sayılırdı. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Hayır," dedi Gavin sadece. Başını güvenlik kameralarının yansıdığı ekrandan ayırmıyor, arada sırada defterine notlar alıyordu. Dawson kalemin sivri tarafını masaya vurmaya başladığında, Gavin iç geçirerek gözlerini kapadı. Defteri masaya atarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Emir vermeyi dene."

"Daha iyi. Sana bir şey yapmanı söyleyeceğim."

"Dalga geçiyordum." Gavin şaşkınlık içinde elini kaldırdı. "Dikkatimi bundan ayıracağımı sanıyorsan yanılıyorsun," dedi elindeki kalemle ekranı işaret ederken.

Dawson, sandalyenin ucuna kayarak ellerini masaya yasladı. "Eksen Turu bu kadar zor geçmemeliydi ama eminim her şey en başta planlandığın kadar iyi gidecek."

"İstediğin şey tam olarak neydi?"

"Önümüzdeki uzun birkaç gün boyunca yapabileceğin tek şey oturup televizyon izlemek. Çocuklara yardım edemezsin, onlarla iletişim kuramazsın ve ne kadar not alırsan al, olacakları değiştiremezsin."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Gavin, sandalyesini çevirerek masaya yaklaştı. Dawson'dan daha önce böyle bir şey duyduğunu hatırlamıyordu. Belki defalarca yardıma ihtiyacı olmuştu ama bunu dile getirmekten hoşlanmazdı. "Neler oluyor?"

"Doktor ve Aliz için hazırladığımız planın diğer adımını atacağız. Uygun bir zaman olmadığını düşünüyorsun belki ama şimdi yapmalıyız. Burada beklemek sana fayda sağlamayacak ama bizimle olman çok şeyi değiştirebilir."

"Her şeyi tek başına yapmayı seviyorsun. Bunda neden bana ihtiyacın var?" dedi Gavin. Dawson, parmakları arasındaki kalemi bir kez daha çevirip dikkatle masaya bıraktı. Gavin, kendinden memnun bir şekilde gülümseyip kollarını sandalyesinin iki yanına koydu. "Senin değil, Mahfer'in ihtiyacı var. Bundan nefret ediyor olmalısın."

"Nefret diyemem ama haklısın, bunu isteyen Ada'ydı."

"Eksen Turu bittiğinde..."

"Şimdi yapmak zorundayız. Daha erken ya da geç değil."

Gavin, sebebini anladığında daha fazla itiraz etmedi. Zaman kavramı birkaç gündür ondan uzaklaşmıştı. Ada'nın ailesinin katliamının yıl dönümü olduğunu hatırladı ve neden bu zamanda yapmak istediğini de anlıyordu. "Tamam," dedi başını sallayarak. "Mahfer nerede? Onu bayıltacak kadar yormadın, değil mi? Kafa atmış," dedi Dawson'ın burnunu işaret ederken.

Dawson hâlâ sızlayan burnuna dokundu. Kırığını düzeltmişti fakat yüzünde mor ve kırmızının karıştığı bir leke vardı. "Stone ikisinin biraz işi olduğunu söyledi. Nerede olduklarını bilmiyorum. İkinci aşamayı bilen sadece sen varsın ve öyle de kalacak. Kimsenin tesadüfen bunu öğrenmesini istemiyorum."

"Riskli bir hamle."

"Yine de gerekli."

"Ray ne olacak? Onu da hesaba katmamız lazım," dedi Gavin.

Dawson, cevap vermeden bir süre sadece bekledi. Tam önünde duran sivri uçlu kalem gözüne mükemmel bir cinayet silahı olarak görünmeye başlamıştı. Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Ada'nın sana anlatmadığı tek bir şey var mı?"

Gavin, işaret parmağını kaşında kaydırıp gülümsedi. "Ne kadar zorlasam da üç tane çocuğu nasıl doğurabildiğini anlatmıyor. Özel güce sahip olan sensin, o değil, değil mi?"

"Tamam." Dawson, karısının hem en yakın arkadaşı hem de kuzeni olan adamı öldürmemek için hızlıca konuyu değiştirdi. "Ray'le ilgili meseleyi Doktor'la aynı zamanda çözeceğiz. Bunun dışında bir hamle yapmayacağız ve onun da yapmasına izin vermeyeceğiz."

"Nasıl? Buraya çok nadir geliyor."

"Franz sürekli yanında."

"Av Dönencesi'ndeki cinayeti neden işlediğini öğrenebilecek mi?"

"Bu konunun şimdilik askıda kalmasına ihtiyacım var. Rayleen, dikkat çekmeden öğrenebileceği her şeyi bana anlatacak. Cinayetle o ilgilenecek, Ray'le de Franz. Biz de Doktor ve Aliz'in planlarına devam etmemelerini sağlayacağız. Bundan sonra elimizi açık oynayacağız. Michael'la ilgili bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır, neden olsun?" dedi Gavin.

Hızlıca cevap vermesi Dawson'ın birkaç ipucu yakalaması için yeterliydi. Michael, Gavin'in birkaç ay önce bulduğu babasıydı. Remus'un lider ailesindeki üç erkek kardeşten biriydi. Diğer iki kardeşi ise Creon'un babası Kieran ve Doktor'du. Gavin'in annesi, insanların arasındayken tanışmıştı Michael'la. Lider ailesindeki politik oyunlardan kaçan Michael, kendine insanların dünyasında bir hayat kurmuştu. Rachell'le tanıştığında ikisi de kurt olduklarının farkındaydı fakat ırklarını saklamışlardı. Michael ise sadece ırkını değil, aynı zamanda lider ailesinden geldiğini de söylememişti. Remusların lider ailesi cadıların laneti yüzünden Vede gibi görünüyordu ve o zamanlarda Michael bu laneti bir hediye gibi kabullenmişti. Rachell önce Michael'ın kim olduğunu öğrenmiş, çok geçmeden de hamile olduğunu fark etmişti. Babasının Michael olacağı

bir bebeği doğurmanın getirdiği sorunlardan kurtulmasına yardım eden kişi ise Doktor'un kendisiydi. Gavin henüz yeni doğmuş bir bebekken güçlerini bastırmasını sağlamıştı.

"Ona gerçeği anlatacak mısın?" dedi Dawson.

"Neden böyle bir şey soruyorsun? Sahiden Michael'la aramdaki ilişki ne kadar umurunda?"

"Aranızdaki ilişki umurumda değil, Gavin. Bu sebeple oluşacak sorunları düşünüyorum."

"Stone'u ömrün boyunca tanıyordun ve yıllar önce baban olduğunu öğrendin. Buna rağmen ona bir kez bile böyle seslendin mi?"

"Bunun konumuzla ne alakası var? Eminim birkaç kez baba demişimdir."

"Hayır," dedi Gavin ayağa kalkarken. "Onun için DNA katkısı, gönüllü bağışçı ve zorunlu soy bağı gibi kelimeler kullandın ama asla baba demedin."

"Terimlerde bir sıkıntı yok. Hepsi bana doğru göründü."

"Duygusuz ve kişiliksiz."

"Ne yapmam gerekiyor, Gavin? Stone'la karşılıklı oturup duygularımızdan mı bahsedeyim? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve tamamen zaman kaybı." Gavin karşısına geldiğinde, Dawson onun omzuna dokunarak masaya yaslanacak kadar gerilemelerini sağladı. "Tüm dikkatini ve yeteneğini önündeki bu plan için kullan. Sonrasında ben de sana yardım edeceğim."

Gavin emin olmak istercesine, "Öğrenciler hakkında mı?" dedi.

"Evet," dedi Dawson.

"Bana sahiden ihtiyacın var. Bu senden duyduğum en güzel şeydi."

"Hiçbir şey söylemedim ben."

"Ama inkâr da etmedin," dedi Gavin keyifle.

Dawson, bazen buna çok sinir olsa da Gavin ve Ada'nın neden bu kadar iyi anlaşılabildiğine hiç şaşırıyordu. Özellikle de böyle durumlarda.

Kapının açılma sesini duyduğunda ayağa fırlayan Ada, içeri dolan Kışıkla ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Nereye gittiğine çok da aldırmadan yürüyordu. Stone, onu yakalayıp yüzüne bakmasını sağladı. Ada güçlü nefesler alıyor ve üşüyordu. Tek istediği sıcak suyun altına girmekti. Stone'dan ve karanlıktan mümkün olduğunca uzakta.

"Gitmene izin vereceğim, sadece bir dakika bekle," dedi Stone. Ada'nın yüzünü tutup başparmaklarını gözlerinin altında kaydırды. "Sinirli misin? Korkuyor musun?"

"İkisi birden," dedi Ada. Stone'un ellerini iterek onu kendinden uzaklaştırdı. "Bunu nasıl yapabilirsin? Eğitim anlayışınız beni boğmak ya da karanlığa hapsedmekten ibaret. Hepiniz berbat eğitimlersiniz!"

"Ben eğitimden değilim." Ada yumruk yaptığı elini havaya kaldırdığında Stone refleksle tuttu. Gözlerinde parlak sarı ışığın yansıması dolaşsa da çabuk söndü. "Bana vurmayı bir kenara bırak, yumruğunu kaldırman için bile daha çok yolun var. Bunu ikimiz de unutacağız. Senin iyiliğin için."

Ada elini çekip birkaç adım geriledi. Gözlerini ovuşturup kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı fakat başarılı olamıyordu. "Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum ama yöntemin çok yanlış. Kabul etmen gerekir."

"Birini tutsak ettiğinde onun zayıflıklarını bilmek, ona karşı kullanmak zorundasın ve tutsak olduğunda korkularınla başa çıkmalı ve mümkün olduğunca bunları azaltmalısın. Kimsenin eline koz vermeyeceksin. Senin karanlık fobini Virgil gibi bir kurt üç saniyede anlar fakat onun elindeyken daha büyük bir korkun vardı."

"Mara'yı kaybetmek."

"O da bunu kullandı, değil mi?" dedi Stone cevabı bilmesine rağmen. Ada başını sallayarak arkasını döndü. Stone, saate baktıktan sonra masaya yaslandı. "Hâlâ sakinleşmedin."

"Ne önemi var?"

"Eğer küçük bir odada tek başına kalıyorsan sıkılırsın. Korkmaz, sinirlenmezsin. Bu hayatındaki en sıkıcı kırk beş dakika olmalıydı."

Ada, nefesini tutarak Stone'a döndü. "Kırk beş dakika mı? Yarım saat sonra döneceğini söylemiştin."

"İşim çıktı. Bir sonraki derste görüşürüz," deyip çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Ne zaman? Hiç değilse hazırlıklı olurdum."

"Dersin ana konusunu kaybetmiş gibisin, Ada."

Stone ortadan kaybolduğunda, Ada sakinleşmeden buradan ayrılmanın faydasız olacağını anladı. Bununla nasıl başa çıkması gerektiğini öğrenmeliydi. Aldığı derin nefesler kaburgalarına baskı yaptığından yürümekte zorlanıyordu. Başının arkasındaki ağrı geçmiş, kırık parmağı daha az sızlar hale gelmişti.

Üzerine yıllar önce yapışıp kurumuş kana aldırmandan masaya oturup sırtüstü uzandı. Ellerini karnının üstünde birleştirerek tavana baktı. Dawson'ın rüyalarında burası daha karanlık, daha büyüktü. Tavanda da birkaç leke vardı. Ada, lekelerin nemden kaynaklandığını düşündü. Başını yana yatırarak zemine baktı. Masanın dört bir tarafından uzanan ince oluklar, odanın köşesindeki gidere uzanıyordu. Belli ki Karmen, kanlara basmaktan hoşlanmıyordu. Sonuç ne olursa olsun, Ada bu odanın artık kullanılmamasından memnundu.

Karanlık korkusunu nasıl aşacağını bilmiyordu, bu korkuyu nasıl edindiğini de bilmiyordu. Durum buyken nasıl üstesinden gelecekti?

Sürekli karanlıkta kalmaya devam ederse bir noktadan sonra kalbi onu yarı yolda bırakabilirdi. Dilini dudaklarının üstünde dolaştırarak birden doğruldu. Elini kaburgasının üstüne bastırarak aşağıya indi.

Öfkesi hâlâ oradaydı fakat bu sefer Stone'a değil, kendine yönelikti. Kurtların arasında yaşayıp, aralarında yer edinip de fobilere sahip olamazdı. Zayıflık belirtisi, ava aç bir kurt için yemek ziliyle aynı şeye denk geliyordu. Ada, kimse için o zili çalmayacaktı.

Yolu karıştırmayacağını umarak odadan ayrıldı. Koridordan yürüdü, kapılardan geçti. En sonunda mutfığı bulmuştu. Orada bulunan genç bir kız, Ada'yı hiç görmemiş gibi davrandı. Ada bahçeye, ardından da ormana yürüdü. Gavin'in daha ergenliğinde kendi için yaptığı ağaç evin altında durdu. Kıyafetlerini çıkararak girişten içeri attıktan sonra saniyeler içinde dönüşüm geçirdi ve ilk defa canı acıdı. Kırıkları değişen vücuduna uyum sağlamaya çalışırken zorlanmıştı. Acıdan bir süreliğine olduğu yerde durduktan sonra koşmaya başladı. Çok geçmeden avının kokusunu ve heyecanını yakalamıştı. Hızını düşürüp derin bir nefes aldıktan sonra yön değiştirerek avın peşine düştü. Kovalamacanın sonunda beslendiğinde kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu ve avın peşinde koşması bile bunun yarısını tamamlıyordu.

Lanston elindeki defteri karnına yaslamış, volta atarken karalamadan farksız bir el yazısıyla notlar alıyordu. Dionne, ona birleşmenin getirdiği kanunlar hakkında yeni birkaç fikirle gelmişti. Bununla ilgili danışmanlarla beraber yeni bir toplantıya katılacaktı. Hazırlıklı olmak adına Dionne'un önerilerinin artı ve eksilerini yazıyordu. Her ne kadar iki taraf da birleşmeyi yürütmek istese de Lanston, kanunları düzenlerken Aleut'un çıkarlarına ters düşüp düşmeyeceğine dikkat ediyordu. Aynısını Dionne'un da yaptığını biliyordu.

Dairesinin kapıları uyarı dahi verilmeden birden açıldığında, Lanston kime bağıracağını görmek için döndü. Üzerinde kısa bir şortla askılı tişört olan Peratha'yı gördüğündeyse tek kaşını kaldırdı. "Ayağında sandalet mi var senin?"

Peratha kapıları kapatmalarını emretti. Lanston'ın karşısına geçerek tişörtünü yakasını aşağıya çekti. "Zehirli bir bıçakla yaralandım."

"Haberim var. Telefonda konuştuk. Hatırlamıyor musun?" dedi Lanston. Aklında kalan son fikirleri yazmak için başını eğdi. Henüz birkaç kelime ilerlemişti ki Peratha defteri alarak yere attı. Lanston, kalemi arka cebine sıkıştırarak kollarını bağladı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Beni bıçaklayan annendi," dedi Peratha.

"Hayır, değildi."

Peratha şaşkınlık içinde ellerini kaldırdı. "Nasıl hemen böyle bir cevap verebiliyorsun? Onu gördüm, Lanston. Bıçak buraya saplanmadan hemen önce," derken parmaklarıyla yara izine bastırdı.

"Onu en son gördüğünde küçücük bir çocuktun. Bir daha da Aleut'a uğramadı."

Peratha, ayağını yere vurarak ellerini yumruk haline getirdi. Burundan solurken Lanston'a biraz daha yaklaştı. "Dawson güvenlik kameralarından görüntü çıkardı. Kim olduğunu onlar anlayamadı çünkü benim gördüğümü görmediler. Ayrıca Deanna yıllar önce buraya uğradı. Babam ölmeden önceydi, buraya gelip bir gün oğullarından birinin lider olacağını ve o zaman geldiğinde memnuniyetle odasında kalacağından bahsetti."

"Bunu sadece babamı sinirlendirmek için yaptı. Annem burada kalmakla ya da Aleut'u yönetmekle ilgilenmiyor. Eğer öyle olsaydı Ametis öldüğünde geri dönerdi, şimdi değil."

"Annem öldüğünde kimse babamın karşısına çıkamadı, Deanna mı çıkacaktı? Bu sadece ölüm cezasını garantilerdi."

"Peratha, anlamıyorsun ve her şeyi bilmiyorsun. Babamla senin annen âşık olduğunda ben buradaydım. Her şeye şahit oldum. Annem bundan sadece memnun oldu. Sonunda mecburi evliliklerini bitirebilecekleri için ikisi de mutluydu. Aralarında bir sorun yoktu. Ne o zaman ne de sonrasında. Kesinlikle seninle de."

Peratha, yüzünü ovuşturarak ondan uzaklaşmak için arkasını döndü. Gördüğü şeyden emindi, buna rağmen Lanston öylesine kesin konuşuyordu ki Peratha'nın hâlâ tam anlamıyla yerinde olmayan zihni onu şüpheyi düşürmüştü. Şimdiye kadar Deanna'yla çok az konuşmuştu ve Lanston'ın dediklerinin aksini kanıtlayan şeyler yakalayamamıştı.

Lanston, onun omzuna dokunarak kendisine bakmasını sağladı. Peratha'nın dağılmış saçlarına dokunup solgun tenini okşadı. "Sana karşı annemi savunmuyorum. Bunu asla yapmam. Olan biten her şeye rağmen, ben ve Konrad eğitim görürken sen burada babamla kaldın. Onun biraz olsun akli başında hareket etmesini sağladın. Annem arkasına bakmadan gitmişken, Ametis'in ölümünün ardından önce Meriel, sonra da sen daha küçük bir kızken aileyle ilgilendiniz. Eğer her şeye rağmen bana araştırmamı söylersen annemin izini sürerim."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Nadiren konuşuyoruz. En son Konrad'ın öldüğünü haber vermek için iletişime geçmiştik."

Peratha, bu öneriyi düşünmek istediğinden şimdilik bir şey söylemedi. Creon onu bekliyordu ve Peratha da bir an önce gitmek niyetindeydi. Parmakları Creon'un hediye ettiği bilekliğe gittiğinde, Lanston'a aklındaki şeyi birden söyledi. "Creon'la bir ilişkim var ve bunun öylesine olmadığını bilmen gerekiyor."

"Remus'un potansiyel lideriyle evlenmeyeceksin, değil mi?"

"Karşı çıkacak son kişi sen olmalısın. Senin ortaya attığın birleşme fikri bize cesaret verdi."

"Amacım o değildi," dedi Lanston. Surat asmamaya çalışsa da pek başarılı olamamıştı.

"Creon'la evlenir miyim evlenmez miyim bilmiyorum fakat onu seviyorum." Kendini yeniden kötü hissetmeye başladığından ellerini midesinin üstüne bastırdı. "Biraz daha dinlenmem gerekiyor. Deanna'yla alakalı ne yapmanı istediğimi söyleyeceğim."

Peratha dışarı çıktığında, Lanston defterini alarak diğer eşyalarının yanına koydu. Remus'taki toplantıya katılmadan önce üzerini değiştirmek için yatak odasına geçti. Dolabının önünde kıyafetlerini çıkarıp askıdakilere uzanmıştı ki kapının bir kez daha açıldığını duydu. Bu sefer korumaları kimin girdiğini söyleyecek kadar hızlı davranmıştı.

"Son zamanlarda çok fazla çıplak kalıyor gibisin," dedi Ada. Lanston'ın ne yaptığını gördüğünde birden arkasını döndü.

"Ofisi yatak odasına çevirmek iyi fikir değildi sanırım."

“Öyle mi diyorsun?” Ada, iyi bir av sonrasında yaşadığı enerji ve keyifle olduğu yerde duramadan sürekli yürüyordu. Lanston’ın uzun yıllar boyunca Kaiser’in kullandığı odada kalmak istememesini Ada anlayabiliyordu. Üstelik burası Aleut’un en güzel dairesiydi. Tam köşede kalmasından dolayı bahçenin üç tarafını da görebiliyordu. Lanston boş odalardan birini uyumak için uygun hale getirmişti ve Ada, aralık kapıdan yakaladığı görüntüler sayesinde oldukça zevkli bir şekilde tasarlandığını biliyordu.

Lanston, gömleğinin düğmelerini iliklerken yatak odasından çıktı. “Neden gülüyorsun?”

“Gülmüyorum, sadece dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. Randevun mu var? Öyle olsaydı bana söylerdin, değil mi?”

“Hayır, söylemezdim.”

“Ruis haber yollamadı mı?”

“Bu akşam buluşacağız ama şimdi başka bir işim var ve geç kalıyorum. Neden buradasın?” Not kâğıtlarını defterinin arasına sıkıştırırken, “Şunları verir misin?” dedi ayakkabılarını göstererek.

Ada şaşırsa da henüz yeni avlanmış kurt ruhu, liderinin isteğini yerine getirmek için hazırды. Ayakkabıları alarak Lanston’ın önüne bıraktı. “Ortak Mahkeme kurulması için kime başvurmam gerekli?”

Lanston, ayakkabılarını giyerken basitçe omuz silkti. “Liderlerden birine söylemen yeterli olacaktır. Kurulu bir sistemimiz yok sonuçta. Kimin mezarını kazıyorsun?”

“Doktor hakkında bir şikâyetim var ve bunu mahkemede yapmak istiyorum. Yarın.”

“Mümkün değil. Sen uygunsun diye kalan herkesin de yarın bir mahkeme için toplanabileceğini mi sanıyorsun?”

“Olumlu düşünmeyi severim. Sırada kaç kişi bekliyordur ki?”

“Bilsen şaşıırırsın.”

Ada, ellerini önünde bağlayarak Lanston’ın karşısında durdu. “Daha önce emin değildim. Elimdeki her şeyin tam olduğuna inandığım için sana geldim.”

"Öyleyse uygun bir gün verilmesini bekleyeceksin."

"Yarını istiyorum. Yarın olmak zorunda."

"Ada, beni zorlama. Bugün gerçekten çok zor başladı, hâlâ öyle gidiyor. Önümde iki buluşma var ve ben her saniye bunu düşünüp duruyorum." Ada ona anlayışla ama içindeki inatla bakıyordu. Lanston saate göz attıktan sonra yumruğunu masaya yasladı. Dionne ve danışmanlarının onu ne kadar tutacağını bilmiyordu ve arkasından Ruis'le buluşması gerekiyordu. Günün tamamı ona yetecek kadar uzun değildi. "Ne yapabileceğime bir bakarım. Söz vermiyorum," dedi Lanston ve bunun Ada'nın geri çekilmesi için yeterli olacağını umdu.

"Gününü hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Lanston, hayır demek üzereyken duraksadı. Düşünmesi için birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacı vardı belki ama hızlı karar almak zorundaydı. Masanın etrafından dolaşarak en üst raftan aldığı ince bir zarfı Ada'ya uzattı. Ada, zarfı kabul edip ipini çözdü. İçinden çıkan birkaç fotoğraf tek bir kişiye odaklanmıştı. El yazısıyla alınmış notların fotokopileri birbirine zımbalanmıştı. Ada ne yapacağını bilemeden Lanston'a baktı.

"Bir kurdu öldürme konusunda tereddüdün olmadığını söylemiştin."

"Bu adamı öldürmemi mi istiyorsun?" dedi Ada.

"Gerekirse."

"Neler oluyor?"

Lanston, masanın kenarına oturarak fotoğraflardan birini kendine doğru çevirdi. "Meriel öldükten sonra kişisel eşyalarını bana teslim etmişlerdi. Dosyalarının çoğu kapalıydı fakat ilgilendiği son kişi buydu. Sadece ismi vardı ve soluk bir portresi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun yıllar boyunca tek yaptığım o portreye bakmaktı. Bir süre sonra peşini bıraktım ve gördüğüm her kişide bu yüzü aramayı da. Sana Ruis'un beni davet ettiğini söylemiştim. Tarafsızların bölgesindeyken gördüm onu. Tanıdık bir yüz gibi geldi. Yıllar önce konuşup unuttuğum biri gibi. Sonrasında hatırladım ve ismini sorduğumda da emin oldum "

"Peki, Meriel bu adamı..." deyip ismine baktı. "Harrison'ı neden araştırıyordun? Son işi ve dosyaları diyorsun. Meriel'in sadece Peratha'yla ilgilendiğini sanıyordum."

"Meriel, babamın araştırmalarında görev alıyordu ve Lisa'yla birkaç göreve çıktı. Yaşları yakın olmasa da iyi anlaşıyorlardı. Eğer Harrison'ı araştırmak istediye mutlaka bir sebebi olmalı. Aleut veya Remus olsaydı bu görevi sana vermezdim ama Tarafsız olması bunun resmi bir görev olamayacağı anlamına geliyor."

"Yani Harrison'ı araştırmamı fakat bunu gizli tutmamı istiyorsun." Ada, gizli bir hazine keşfetmiş bir korsan gibi nefesini tuttu. "Benden yasa dışı bir şey istiyorsun. Bu beni biraz etkiledi, doğrusunu söylemek gerekirse."

"Bir Tarafsız'ı araştırmaya veya araştırmasını istemeye yetkim yok. Bunu gizli tutmak zorundayız. Her şeyiyle ve herkesten."

"Herkesten," dedi Ada yerinde kıpırdanırken.

"Kocan dahil," dedi Lanston, onun gözlerindeki soru işaretini okuduğu için. "Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Bunu neden benden istediğini anlıyorum sanırım. Yasakların etrafından dolaşmak konusunda bir sıkıntım yok ve öldürülmesi gerekiyorsa bunu yapabilirim. Sadece bilmelisin ki bununla hemen ilgilenemem."

"Harrison bir süreliğine yurtdışında olacağını söyledi. Ne zaman döner bilmiyorum fakat hemen başlaman gerekmez. Bana bunun sözünü verirsen, ben de Ortak Mahkeme'nin yarın kurulmasını sağlarım."

"Anlaştık," dedi Ada dosyayı ondan geri alırken. "Senden haber bekliyorum."

Ada, dosyayı bırakmak için dairesine girdiğinde neredeyse ikizlerle karşılaşacaktı. Lenora, annesinin arkasına geçip Lyon'dan saklanmaya çalışırken Ada, elindeki zarfı masanın üstüne bırakarak Lyon'u kucığına aldı. Konuşma seslerini duyduğunda başını eğerek ilerledi. Yatak odasının kapısını açtığında balkonda oturan Gavin ve Dawson'ı gördü. İçeri soğuk girmemesi için kapıyı kapatmışlardı, bu yüzden Ada onların ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlayamıyordu.

Lenora eline uzandığında, Ada onu tutarak oyuncaklarının olduğu yere götürdü. Lyon'u da ayaklarının üstüne bırakıp bir süre onlarla oy-

nadı. Lenora kucağına oturduğunda Ada dağılmış saçlarını sevip başına öpücük bıraktı. Neredeyse düşmek üzere olan tokasını çekip saçlarını tekrar topladı. Annesi Ada'nın saçlarını örmeye bayılırdı. Ada'dan çok kendisinin hoşuna gittiği için yapardı. Ada, kızının saçlarını örmek için sabırsızlanıyordu. Annesi kadar iyi bir ebeveyn olmak için tamamlaması gereken görevlerden biri gibi.

Lenora, başını arkaya atarak güldüğünde Ada, ona sarılarak boynunu öptü. "Bugün neyi kırdın bakalım?" dedi Ada. Önündeki oyuncakları karıştıran Lyon ve Lenora ilgilerini çeken bulmaya çalışıyorlardı.

Jasmine, Mara'yı taşıyarak mutfaktan çıktığında Ada onu almak için uzandı. Minik kızının ağırlığını hissettiğinde içindeki yükler hafifliyordu. "Burası biraz soğuk sanırım," dedi Ada, Mara'nın yüzüne dokunurken.

"Çocukların vücut sıcaklığına göre artıyor aslında. O da iyi durumda," dedi Jasmine, Mara'yı kastederek.

"Evet, iyi durumda," dedi Ada. Hâlâ yanında duran Lenora, Mara'nın başını tutarak yüzünü öptü. Ada ailesini bu kadar hızlı büyültmeyi planlamamış ya da hayal etmemişti. Dawson'ı tek bir çocuk için kandırmasının üzerinden iki sene geçmemişti. Buna rağmen içine girdikleri hız onları sadece mutlu ediyordu.

Mara, yatmaktan hoşlanmayarak huysuzlanmaya başladığında Ada, onu kaldırarak omzuna yasladı. Balkon kapısının açılıp kapandığını duyduğunda bir elini Mara'nın sırtına yaslayarak ayağa kalktı. "Bir süre daha ofisinden çıkmazsın diye düşünüyordum. Az sonra gelecektim..."

"Çocuklar ormanda ve sanırım bir süre daha yapacağım bir işim yok," dedi Gavin. Lenora dirseklerinden destek alarak ayağa kalktıktan sonra Gavin'e doğru koşup yumruğunu havaya kaldırdı. Gavin de yumruk yaptığı elini uzatarak aşağıya eğildi. "Selam. İzin ver de iş konuşalım."

Lenora gitmek yerine ona bakmaya devam ettiğinden, Gavin konuşmaya odaklanamıyordu. Dawson, elini saçlarının üzerinde dolaştırarak yağmur damlalarını silkeledi. Balkonları korunaklı olmasına rağmen sağanak yağmur onları ıslatmıştı. "Lanston yarın için ikna oldu mu?"

"Evet," dedi Ada. "Detaylar için haber verecek."

"Karşılığında ne istedi?" dedi Gavin.

"Liderini çıkarıcı olmakla mı suçluyorsun?" Ada, elini Mara'nın sırtında dolaştırırken hafifçe sallanıyordu. Gavin ve Dawson'ın ısrarcı bakışları sonucunda Ada söyleyebileceği ve söyleyemeyeceği şeyleri düşündü. Gözü zarfa takıldığında kararını vermişti. Lanston bunun gizli kalmasını istiyorsa Ada denemek zorundaydı. "Aramızda kalacağına söz verdim."

"Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorsun," dedi Dawson. "Liderle yakın olmak hiçbir zaman iyi fikir değildir."

"Alacağım kararların risklerini tartabilirim. Bu konuda bana güvenebilirsiniz." Lyon ısrarla bacağına vurduğundan dolayı Ada, Mara'yı birlikte vakit geçirmeleri için yerdeki battaniyenin üstüne bıraktı. İkizler kardeşinin yanında durup ona en sevdikleri oyuncakları göstermeye başladı. Söyledikleri şeylerin çoğu hem Mara hem de yetişkinler için anlamsızdı. "Yarın olacakların üzerinden bir kez daha geçelim."

"Gavin'in tüm detayları öğrendiğinden emin ol, ben de işlerimi mümkün olduğunca bitireyim," dedi Dawson.

Dawson çıkmak üzereyken Ada ona seslendi. "Lanston'a uğramayacaksn."

"Aklımdan bile geçmedi."

"Dawson." Ada yanına giderek onunla beraber koridora çıktı. "Bir karar aldım ve söz verdim. Bu benim için önemli. Arkamdan dolaşma ve yargılarım önemsizmiş gibi Lanston'a gidip sorgulama. O beni hiçbir şey için zorlamadı. İnan bana, bir çıkarım olmasaydı bile söyleyeceği şeyi yapmak beni rahatsız etmezdi. Hem de hiç."

Dawson, Ada'nın yüzünü tutarak üşümüş burnuna ufak bir öpücük bıraktı. "Endişeleniyorum fakat bu, sana olan inancımdan daha fazla değil. Lanston'la konuşmayacağım, planı tehlikeye atan hiçbir şey yapmayacağım. Bana güven."

Ada'nın kurtlarla tanıştıktan sonra hissettiği ilk rahatlatan duygu Dawson'a güvenmekti. Çoğu zaman bununla sınınsalar da Ada hiç şüpheye düşmemişti. Ettikleri kavgaları, üzerinden geçen savaşları hep bu şekilde atlatabilmişlerdi.

25

Peratha, dairesine girdiğinde yatak odasına giderek kendini koltuğa bıraktı. Creon'un çekmeceleri karıştırmasını izlerken ayakkabılarını çıkararak kenara koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Her erkek arkadaşın yapması gerektiği gibi çamaşırlarını karıştırıyorum." Creon doğrularak bir üst çekmeceye geçti. "Birkaç gün daha evde kalmalıydık. Buraya çok erken geldik."

"Olabildiğince iyiyim. Avlandıktan sonra bir şeyim kalmaz," dedi Peratha. Creon sonunda aradığını bularak gülümsedi. Küçük bir defterin her sayfasına ilâştirilmiş olan fotoğrafların altına Peratha'nın güzel el yazısıyla tarihler not alınmıştı. Peratha ayakkabılarından birini alarak Creon'a fırlattı. "Karıştırmayı bırak."

Creon, Peratha'nın yanına oturarak siyah beyaz başlayıp gitgide renklenerek ve daha net bir hal alan fotoğrafları geçti. "Moralin neden bozuk? Bildiğim kadarıyla her şey olması gerektiği gibi," dedi Creon. Peratha bir şey söylemeden omzuna yaslandığında, Creon kolunu ona sardı. "Benden bir şey sakladığını anlayabiliyorum. Hâlâ şüphelerinin olduğunu görebiliyorum. Ama benimle konuşman hoşuma gidiyor."

Peratha da fotoğraflara bakarken Creon'a sarıldı. "Beni zehirleyen kişinin kim olduğuyla alakalı bir fikrim vardı ama sanırım yanılmışım."

Başını geri yaslayarak çenesine dokundu. Creon, her zaman için oyunbaz bir ışıkla parıldayan gözleriyle gülümsedi. Peratha saçma bir şekilde mutluydu. Midesinde ağrı dolu bir boşluk olmasına rağmen üstelik. "Eksen Turu tamamlandıktan sonra birkaç günlüğüne daha evimize gideriz. Tutmam gereken bir iddia sözü var."

"Ön ödeme alabilir miyim?" dedi Creon, elini Peratha'nın tişörtünden içeri sokarken.

Peratha gülerek onu itti. "Sapık."

"Sen böyle söyleyince kulağa güzel bir şeymiş gibi geliyor."

"Değil," dedi Peratha hâlâ gülerek. Üzerini değiştirmek için ayağa kalkarken Creon hâlâ albüme bakıyordu. "Bu akşam ikizlere ben bakacağım. Kalmak ister misin?"

"Anlaşılabilir dört kelime konuşabilen enerji bombalarıyla mı? Tabii, neden olmasın?" Creon, Peratha'nın henüz çok gençken çekilmiş bir fotoğrafını gülerek havaya kaldırdı. "Saçların berbat durumda. Şu haline bir bak," derken kahrkaha attı.

Peratha, evlenmeyi düşündüğü adama birkaç saniyeliğine gözlerini diktikten sonra fotoğrafına kendi de gülüp önüne döndü. "Kapa çeneni."

Creon, konuyu kapatmak yerine koltuğun üstünden atlayarak Peratha'nın yanına gitti. "Hayata olan sevincini ne zaman kazandın da böyle ateşli birine dönüştün? Lütfen bunlardan daha fazla olduğunu söyle," derken bir diğer fotoğrafı gösterdi.

"Yeterince eğlendiğine ve enerji dolduğuna sevindim çünkü ikizlerde bol bol ihtiyacın olacak." Peratha, kıyafetlerini değiştirirken Creon, fotoğrafları bırakmış, onu izliyordu. Yanaklarının kızardığını hisseden Peratha, çıkardığı tişörtü onun yüzüne attı.

"İkizlere neden biz bakıyoruz?"

"Tüm detayları bilmen gerekmiyor," dedi Peratha, onun dudaklarına hızlı bir öpücük bırakırken. Bilekliği özenle çıkarıp kutusuna yerleştirdi. "Gidip avlanacağım. Sen burada daha fazla fotoğraflarıma bakıp eşyalarımı karıştırmayacaksın, değil mi?"

"Son zamanlarda en sevdiğim şey ama hayır, yapacak birkaç işim var. Akşama görüşürüz öyleyse."

Peratha'nın hemen ardından çıkan Creon, bahçenin dışında duran aracına bindi. Motoru çalıştırıp yola çıkmıştı ki telefonu çaldı. Bakışlarını yoldan ayırmadan telefonunu çıkarıp aramayı cevapladı.

"Nerede kaldın?" diyordu Franz.

"İşim uzadı. Tek başına mısın?"

"Evet. Fazla vaktim yok. Hızlı ol."

Creon'un cevap vermesine fırsat kalmadan Franz telefonu kapattı. Vitesi yükselterek hızını arttıran Creon sileceklerini çalıştırdı. Lapa lapa yağan kardan çok, havayı kaplayan sis görüşünü engelliyordu. Maritza'nın ölümünden beri Franz'la daha fazla iletişime geçmeye çalışıyordu. Doktor'a karşı olan planları, Franz'ı devam etmeye zorlayan en önemli şeydi. Creon planın tam anlamıyla içinde sayılmazdı. Ada bunu gizli tutmak için çaba harcıyor, Creon'sa mümkün olduğunca öğrenmemeye çalışıyordu. Yarın ortalık karıştığında hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmak onun göreviydi ve Tarafsızların izlediği bir mahkemede bunu yapabilmek için iyi bir oyunculuktan fazlası gerekiyordu.

Ormanın girişine yaklaştığında silüeti görerek yavaşladı. Franz, aracın tam anlamıyla durmasını beklemeden yolcu tarafına geçti. Saçlarındaki karları silkeledi. "Hızlı kelimesini ilk defa mı cümle içinde duydun?"

"Hipotermiden mi korkuyorsun, yoksa ormandaki hayvanlardan mı?" dedi Creon. Aracı döndürerek diğer yola girerken tekerleklerin bazıları çukura girip çıktı. "Ray'le nasıl gidiyor?" Franz cevap vermeden telefonunu çıkarıp hızlıca mesaj yazdı. Birkaç saniye sonra cevap geldiğinde mesajlaşmaya devam etti. Creon, Remus'a sürerken elleriyle direksiyon üzerinde ritim tutuyordu. "Demek bugün keyifli uyandın."

"Kuzen olduğumuz için benimle iletişim kurmak zorunda mı hissediyorsun?"

"Pek değil. Aile ilişkilerinden anlamam."

"Bu yüzden Doktor'u öldürmek konusunda sıkıntın yok, öyle mi?"

"Senin babanı öldürmen konusunda bir sıkıntın yoksa benim de yok."

"Güzel."

Gavin, birkaç dakika içerisinde yaptığı dördüncü telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra gelen mesajlara bakarak kısa bir cevap yazdı. Dirseğini masaya yaslayarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Ray olması gereken yerde ve bir kişiyle daha iletişime geçmem gerekirse beynim yanacak," dedi.

"Yaptığımız şey hakkında tek bir ipucu bile yakalarlarsa-"

"Biliyorum," dedi Gavin, Dawson'ın sözünü keserek. "Ali meselesini benim halletmemi ister misin? Senin taraflı davranacağın kesin."

"Karıma âşık olduğu için mi?" dedi Dawson. Gavin pis bir şekilde sırtarak omuzlarını kaldırdığında, Dawson ne Ali'yi ne de onunla yapması gereken konuşmayı düşünmek isteyerek boğazını temizledi. "Her şey olması gerektiği gibi gidiyor fakat Ada ya da Ali'nin duygusal bir patlama yaşama ihtimalini göz ardı edemem. İkisi için de durum biraz hassas."

"Tüm bu olanlar için hassas demek yaşananları hafife almak gibi duruyor."

"Hafife almıyorum. Sadece Ada'nın yıllardır uğraştığı bu plan, duygu kontrolü yüzünden mahvolursa kendini asla affetmez ve elimize de böyle bir fırsat bir daha geçmez. Yarın akşam tek bir şansımız var. Doktor'u sadece bir kez şaşırtabiliriz ve bunu iyi değerlendirmek zorundayız."

Gavin, ne söylemek istediğini anlayabiliyordu ve bunun için bir çözüm geliştirmek zorundaydılar. Ada yıllardır eğitim görmesine rağmen ailesi konusunda hâlâ fevri davranabiliyordu. Doktor'la aynı ortamda bulundukları her seferde parçalanıp tekrar birleşiyordu. Yarın mahkemede olacak kurtların bu çatlakları görmesine izin veremezlerdi. "Duygu kontrolü konusunda aldığım birkaç ders var," diye başladı Gavin.

"Pek dinlemediğin derslerdi sanırım."

Gavin elini sallayarak onu geçiştirdi. "Bir fikrim var, bana güven."

"Gülecek durumda değilim, Gavin. Başka zaman belki."

Kapı açıldığında ikisi de o tarafa döndü. Bacakları olan büyük bir buket beyaz papatyayı gördüklerinde ikisinin de yüzünde aynı karmaşık ifade vardı. Aynı anda başlarını yana eğerek buketin arkasındaki yüzü görmeye çalıştılar.

Ada, üzerinde minik pırlantalar olan vazoyu dikkatli bir şekilde masanın üzerine bıraktı. Kapıyı ayağıyla iterek kapattıktan sonra keyifli bir şekilde gülümsedi. "Neye bakıyorsunuz, beyler?"

"Böyle bir jeste hiç gerek yoktu. Ama teşekkürler," dedi Gavin.

"Bunlar senin için değil, kıvrıcık." Ada, topuğunun üstünde dönerek Dawson'a baktı. Dawson'ın yüzündeki ifade karmaşadan şaşkınlığa döndüğünde, Ada neredeyse kahkaha atacaktı. Bu adamı öylesine seviyordu ki bazen durup nefes alması gerekiyordu. Dawson'ın kimseye göstermediği eğlenceli ve sevecen yanı Ada'nın başını döndürüyordu. "Dawson için aldım. Yani teşekkür etmek adına. Bu aşamaya geleceğimizi tahmin bile edemezdim ama şimdi on iki saat sonra yaptığım her şeyin sonuçlarını toplayacağım. Heyecanlıyım ve teşekkür etmek istedim."

"Bana çiçek mi aldın?" dedi Dawson emin olmak için. "Beyaz papatya. Bana?"

"Evet," dedi Ada, başını aşağı yukarı sallayarak.

Ada öylesine hevesli görünüyordu ki Dawson boğazını temizleyerek yüzündeki ifadeyi toparladı. "Şey..." dedi ayağa kalkarken. "Sorun değil. Yani önemli değil. Güzel çiçekler. Sevdim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii," dedi Dawson kararsız bir sesle. Ada'nın dudakları bir tarafa doğru kıvrıldığında, Dawson şüpheyle başını eğdi. Göz göze gelmeleri için sabırla bekledikten sonra nefesini bıraktı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Affedersin," dedi Ada kendini tutamadan kahkaha atarken. Dawson, homurdanarak arkasını dönüp yürüdüğünde Ada, başını eğerek çiçekleri kokladı. Neşesini kontrol altına almaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Üstelik Gavin gülmekten neredeyse sandalyeden düşecekken.

"Kötü bir şaka anlayışın var," dedi Dawson yeniden ona baktığında.

Ada, elini karnına yaslayarak gülmekten akan gözyaşlarını sildi. Buketten kopardığı küçük bir papatyayı parmakları arasında çevirerek Dawson'ın karşısına yürüdü. "Yeryüzünde çiçek alıp da bu kadar korkan tek kişi sen olmalısın, İhtiyar." Papatyayı burnuna doğru götürerek kokladı.

Dawson, papatyanın birkaç yaprağını kopararak Ada'nın yüzüne attı. "Unutma, bu savaşı başlatan sensin," deyip yanından yürüyüp geçti.

"Ne?" dedi Ada panik içinde. "Ne savaşı?"

Gavin, gözleri ışıldar bir halde ellerini masaya yasladı. "Şaka savaşı. Acımasız, korkusuz ve kanlı. Kahretsin, buna dahil olamayacak kadar aklım karışık."

Dawson, masaya oturup notlarını açtı. Defteri çevirerek okuması için Ada'ya doğru uzattı. "Çiçekleri nereden buldun?"

Ada, onun yanına gidip defterde yazılanları okurken sorusunu cevapladı. Elinde hâlâ papatyanın sağlam kalan yarısı vardı. "Hayranlarından biri Peratha'ya göndermiş. Creon görmeden ortadan kaldırmamı istedi. Bu nedir?" derken üzerindeki eğlence akıp gitti. Sandalye çekerek yavaşça oturdu. Ruis, Rayleen'in babası, Khons ve daha birçok Tarafsız'ın kişisel hayatına dair notlar vardı. Ada'nın zar zor anladığı bir el yazısıyla tutulmuştu notlar. Zamanın getirdiği etkiyle de mürekkep solmuştu. "Anlamıyorum," dedi Ada.

Gavin, papatyalardan birkaç tane koparıp çocukların odasına giderken Dawson, Ada'nın sandalyesini tutarak yaklaştırdı. Onu bacaklarının arasına aldı, ellerini dizlerine koyarak hafifçe tuttu. "Mahkemede en etkili düşünce Tarafsızlardan gelen temsilcinin olacak," dedi Dawson. "Yapacaklarımızı gerçekleştirip onların ne düşüneceğini tahmin etme riskine giremeyiz."

Ada, bir sonraki sayfaya geçerken bir elini Dawson'ın elinin üstüne yasladı. "Zayıf noktalarına mı hitap etmemiz gerekiyor?"

"Bunu senin yapman gerekiyor."

"Anlamadım," dedi Ada bir kez daha.

"Mahkemeye başvuran, şikâyeti olan ve Doktor'un cezalandırılmasını isteyen sensin. Bildiğim kadarıyla bir avukatın da yok."

"Öyle bir hakkım var mı? Eğer varsa Murat'ı isterim. Her zaman öyle mantıklı konuşuyor ki bazen yüzüne yumruk atıp sinirlendirmek istiyorum."

"Murat planın ana hatlarını biliyor fakat yolumuzu değiştirmek için çok geç. Saldırıyı sen yapacaksın, konuştuğumuz gibi. Sadece birkaç

ufak detay eklememiz gerekiyor.” Ada hâlâ deftere bakarken, Dawson çenesine dokunarak başını çevirdi. Bakışları buluştuğunda gülümsedi. Tenini okşarken hâlâ elini tutuyordu. “Avlanmak iyi gelmiş. Stone’la birlikte yaptığınız bu muydu?”

Ada başını iki yana salladı. Dudaklarını ıslatarak gözlerini birleşmiş ellerine doğru indirdi. Dawson’ın gözlerine dalıp gitmek bazen ona hâlâ fazla geliyordu. “Avlanmadan önce Stone beni buldu. Öğretmek istediği bazı şeyler var.”

Dawson önce ne söylemek istediğini anlamadı. Nefesini bırakırken Ada’nın elini daha sıkı tutarak onu kucağına doğru çekti. “Stone’dan eğitim mi alacaksınız?”

“Evet.”

“Bunun için ona ne bedel ödeyeceksin? Bir torun daha mı?”

Ada, gülerek elini Dawson’ın yüzüne kapattı. Dawson parmaklarından birini ısırdığında, Ada çabucak geri çekildi. “Sebeplerini sana kendi açıklamak istiyor,” dedi Ada. Dawson’a Ada’nın kaçırıldığında Lucianlarla alakalı verdiği değerli bilgi konusunu, Stone şüphe çekmeden açıklayacaktı. Irkalla’nın etrafından dolaşarak Virgil’den bahsedecek, Ada’nın kaçırılma ve kaçırma konusunda eğitime ihtiyacı olduğunu anlatacaktı.

“Buna hazır olduğuna emin misin?”

“Eğitim alacak kadar sağlamım, Dawson.”

“Savunmaya geçme hemen. Stone lider adayı bir Tarafsız’dı. Eski usul bir eğitim gördü. Hata yaptığında azarlanıp eline tokat yemediğine emin olabilirsin. Tarafsızlar, özellikle lider ailesindekileri eğitirken acımasız olurlar. Buna mecburlar. Bu piramidin en tepesinde onlar var. Eğitim eğlenceli bir antrenmandan çok işkenceye dönüşecek senin için.”

Ada oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. “Üstesinden gelirim.”

Dawson gözlerini kısarak yüzünü inceledi. “Bugünkü eğitiminizden dolayı söylediklerimi anlamlandırabilirsin, değil mi? Ne yaptı? Söyle bana.”

“Beni dinle,” dedi Ada ve ne kadar ciddi olduğunu anlaması için yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine bakmasını sağladı. “Çocuk-

larımı, seni ve arkadaşlarımı korumak istiyorum ama yetersizim. Sizin gibi kurtların arasında doğmadım. Hâlâ aklımda yer etmeyen kurallarınız ve geleneklerinizle karşılaşıyorum. Bunları sindirmeye çalışıyorum. Açığı kapatmam lazım, bunu bir an önce yapmam lazım. Stone'un ne kadar sert olacağını tahmin edebiliyorum. Yine de bu benim gözümü korkutmuyor. En azından ondan uzaklaştıktan sonra."

"Tüysüz..."

"Hadi ama," dedi Ada. Ellerini Dawson'ın omuzlarına doğru kaydırdı. Dawson onu daha fazla kendine yaklaştıırken, Ada bacaklarını onun dizlerine koyarak aşağıya sarkıttı. "Stone, eğitim olayını gizli tutmamı istiyor."

"Nedenini tahmin edebiliyorum."

"Ondan eğitim aldığım için kıskandın mı?" diye takıldı Ada ona.

"Biraz," dedi Dawson saklama gereği duymadan. "Ama sen eğitim aldığın için değil, ben bu fırsatı yakalayamadığım için. Sana harika şeyler öğretecektir."

"Onları senin üzerinde uygulayacağımdan mı korkuyorsun?"

Dawson'ın gözleri parlarken keyfi gözle görülür bir halde yerine geldi. "Lütfen," dedi umutla.

Ada, yeniden gülerken başını iki yana salladı. "Harika bir adamsın."

"Şanslı bir adamım," dedi Dawson, Ada'nın avucunu öperek.

Gavin, peşinde iki canavarla odadan çıkarken kulakları çınlatan bir gürültüyle bağırıyorlardı. Lenora'nın elinde minik dişleriyle çiğnediği iki tane papatya vardı. Ada iç geçirerek elini kızına doğru kaldırdı. "Gavin, lütfen ama," dedi.

Ne olduğunu anlamamış gibi aşağıya bakan Gavin, kaçmak üzere olan kızı çabucak yakalayıp papatyayı koparıncasına elinden aldı. Lenora, bundan hoşlanmayarak bacağına vurmaya çalışırken Gavin, Ada'ya başparmağını kaldırdı. Ada, yeniden deftere döndüğünde Gavin, gözlerini onun üzerinden ayırmadan papatyayı Lenora'nın eline tutuşturup avucunu uzattı. Lenora, neşeli bir kahkahayla Gavin'in avucuna vurup papatyanın kalanını dişleyerek Lyon'un peşinden koştu.

Gavin'in yeniden masaya katılmasıyla Ada, bacaklarını Dawson'ın kışkacından kurtararak önüne döndü. Dawson, buna itiraz edencesine burnundan soluduğunda Ada, huzurlu bir mutlulukla nefes aldı.

Uzun yıllar boyunca kimseyle temasa geçmemiş olan Dawson, Ada'nın varlığıyla bunu tamamen doldurmuştu. Etrafta birileri olduğunda Ada'nın geri çekiliyor olması Dawson'ı hazırlıksız yakalıyordu. Ada haricinde kimse onun için sevecen ya da romantik gibi sıfatlar kullanmazdı fakat Dawson'ın duyduğu hisleri saklama gibi bir çabası yoktu. Ne olduğunu, ne olmasını istediğini kabullendiğinden beri ne Ada'dan ne de etraflarındaki insanlardan sakınıyordu.

Ada birden defteri kapatarak ayağa kalktı. "Gidip Stone'la konuşacağım. Tarafsızlar hakkında fikir edinmemi sağlayacak tek kişi o."

"Dikkatli ol," dedi Dawson. "Eğer çok fazla fikir edinirsen Azü parlıtlarına kapılıp dünyaya Lucianları çoğalttığını haykırabilirsin."

Ada, ona buz gibi bir bakış atıp hâlâ elinde tuttuğu defterle omzuna vurdu. "Çocuklarımız için çoğaltmak lafını kullanamazsın."

"Üç taneler. Elbette kullanabilirim."

"Ve sayıları en fazla bu kadar olacak," dedi Ada meydan okurcasına.

Arkasını dönüp kapılardan çıkmak üzereyken Dawson, sandalyeye sırtını yaslayarak peşinden seslendi. "Büyük konuşuyorsun, Tüysüz. Sözü'nü geri al."

"Asla!"

"Pişman olacaksın."

Ada kapıyı hızla çarptığında, Dawson boğazını temizleyerek önüne döndü. Gözünün ucuyla yakaladığı çiçeği masanın diğer köşesine itti. "Çiçekleri seven insanların, onları iki gün sonra ölecekleri vazolara koymaları dünyanın en saçma paradoksu," dedi.

"Bazen en büyük bencilliği sevdiğimiz şeylere karşı gösteriyoruz," dedi Gavin.

Dawson ayağa kalkacakken durup Gavin'e baktı. "Ne ima ediyorsun?"

Gavin basit bir şekilde omuz silkti. "Eğer sevdiğin şeyleri güvende tutmanın en kolay yolunun onları kendinden uzaklaştırmak olduğunu bilseydin, yine de yapar mıydın?"

"Kelime oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Açık mı olayım?" dedi Gavin kollarını masaya yaslar. "Ada'nın kurtların arasına girmesinden hafızasını silip Aleut'tan uzaklaştırma kararı aldığımızda fikrini değiştiren şey neydi? Onun içindeki parıltıyı falan görmedin herhalde. Kurt olduğunu, üstelik böyle bir kurda dönüşeceğini bilmiyordun. Seni sevmediğini de biliyordun. Ama yine de intikam ateşini körükleyip onu kendine yakın tuttun."

"Ada asla vazgeçmezdi. Hafızasını silseydik bile."

"Bunu bilemezsin. Denememize izin vermedin." Gavin, bunları konuşmanın anlamsız olduğunu bildiğinden daha fazla üstelemedi. Üstelik her şeye rağmen Ada'nın tam da bunu tercih edeceğini biliyordu. Ona bir şans vermemişlerdi fakat yine de Ada tam aksi yöne gitmezdi. "Hadi, devam edelim. Ali'yle buluşmadan önce kaç kişiyi daha yakalayabileceğimize bakalım. Mahkemeye kimlerin katılacağını öğrenebilir misin?"

Dawson, aklındaki düşünceleri dağıtmak için parmaklarını gözlerine bastırdı. "Birkaç günüm olsaydı belki ama şu anda mümkün görünmüyor. Rayleen'e sorabilirim yine de."

Gavin, parmaklarının arasında çevirdiği kalemle Dawson'a baktı. Yüzündeki sırıtiş Dawson'ın sınırlarını bozacak bir soruyu yönelteceğinin habercisiydi. "En eşsiz kadınları bulmakta üstüne yok. Bu konuda bir radarın falan olmalı."

"Böyle bir radara ihtiyacın mı var?" Dawson başını kaldırmadan sakince sormuştu bu soruyu. Yine de Gavin altında yatan tehdidi sezebiliyordu. Huzursuz bir şekilde öksürüp işine döndüğünde Dawson ayağa kalktı. "Ali'yle konuşma işine Ada'yı dahil etme. Sana katılmak isteyecektir."

"Hallederim."

Dawson, saatine baktıktan sonra çekmecedeki anahtarları alarak cebine attı. Odadan çıkmadan önce Gavin'e çiçekleri işaret etti. "Şunlardan kurtul," dedi. İkizlerin yanına gidip onları öptükten sonra daireden ayrıldı.

Gavin, çiçeklere dik dik baktıktan sonra masanın ucuna kadar gelmiş olan ikizlere dönerek iç geçirdi. "Baş belaları," dedi gözlerini kısarak. Lyon ve Lenora minicik dişlerini göstererek oldukları yerde zıplarken masaya tutunmuşlardı. Gavin, kimse etrafta olmadığı için saklamadığı bir merakla eğilip çocukların gözlerine baktı. "Hiçbir şeyden habersiz şirin yaratıklar gibi görünüyorsunuz ama ben bir işler karıştırdığınıza eminim. Beni bu suratla kandıramazsınız," derken ikisine de tek tek parmağını doğrulttu. En yakınında olan Lenora, parmağını ısırarak için uzandığında Gavin ona izin verdi. "Dişler zayıf ama hallederiz," dedi moral verircesine başına dokunurken. Lenora bacağına sarılıp başını dizine koyduğunda Gavin öylece bekledi. Lenora'nın gösterdiği sevgi çıkarsız ve tamamen saftı. Onu Edd'den kurtardığından beri Lenora neler olup bittiğini biliyormuşçasına düşküncü Gavin'e. Verebileceği tek teşekkür olarak sarılmalarını kullanıyordu.

26

NORVEÇ, 1948

"Burada geçirdiğiniz zamandan memnun musunuz?" diye sordu Rayleen'in tam karşısında oturan kadın. Ellerinde biraz önce servis edilen içki bardakları vardı.

Rayleen rahat bir tavırla bardak tutan elini kaldırdı. "Memnun olmamak mümkün mü? Etrafta sürekli beni mutlu etmek isteyen kişiler var. Konukseverliğiniz için teşekkür ederiz," derken boştaki elini Dawson'ın bacağına koydu. Bu, ona konuşmaya katılması için bir işaretti.

Tam yanında oturan Dawson, kolunu Rayleen'in arkasına doğru koltuğun üzerine uzatmıştı. Bakışlarının ve varlığının Rayleen'in muhteşem enerjisinde kaybolmasını umuyordu. Bu şekilde rahatça etrafını ve Z'yi izleyebileceğini biliyordu. Rayleen rahat bir şekilde göğsüne yaslanmış, dışarıdan şefkatli görünen ama Dawson'ı uyaran bir şekilde bacağını kavramıştı.

"Yılbaşını geçirmek için daha uygun bir yer düşünemiyorum," dedi Dawson. Şimdiden hazırlıklara başlanmıştı ve herkes bir günden başka bir güne geçişi kutlarken Dawson, Z'yi savunmasız yakalayabileceğini düşünüyordu. Rayleen'in eli gevşediği için Dawson ufak sohbette başarılı olduğu mesajını aldı.

Çok uzun zamandır tanışmıyorlardı fakat Rayleen, Dawson'daki tuhaflığı fark etmişti. Onun kalp mührü olduğu fikrini edinemese de fazlasıyla antisosyal olduğunu anlayabilmişti. Eğer Rayleen bir Aleut veya Remus olsaydı, Dawson onunla bu kadar yakın olmaya tahammül edemezdi.

Dawson, yüzünü Rayleen'in saçlarına saklayarak hafifçe döndü. Kapıdan içeri giren kıza dikkatle baktı. Gözleri kısılırken dudaklarını Rayleen'in kulağına yaklaştırdı. Diğer herkesin heyecanlı ve gürültücü sohbetine rağmen fısıltıyla konuştu. "Emma burada. Başımıza bela olacak," dedi.

Rayleen, Dawson'ın söylediği şeye gülerek karşılık verirken başını geri atmıştı. Böylece Emma'yı görebilmişti. "Ah, peki," dedi Dawson'ın yanağına dokunarak. "Sen onu bana bırak, olur mu?"

"Hayır," dedi Dawson sadece.

Rayleen başını tamamen ona çevirdi. Eli saçlarından ensesine doğru kaydı. Tavrı ve kelimeleri baştan çıkaran bir ritim oluştursa da Dawson onun bakışlarını da ensesine batan tırnaklarını da gözden kaçıramazdı. "Lütfen," dedi mırıldanarak. "Göreceğin şeyler seni şaşırtacak, söz veriyorum." Oyunbaz bir şekilde göz kırpıp bardağı dudaklarına doğru götürdü.

Dawson bir kez daha Emma'ya baktı. Küçük kız bakıcısının elinden tutmuş, kalabalığın arasına karışırken bir kez bile onların olduğu tarafa dönmemişti. Dawson, dalgın bir şekilde burnunu Rayleen'in yanağına sürüttü. Dışarıdan mükemmel bir uyuma sahip, gerçek bir çift gibi göründüklerinden şüphesi yoktu. "Tamam," dedi en sonunda.

Rayleen, kazandığı zaferle Dawson'ın çenesini kavrayıp dudaklarına içten ve samimi bir öpücük bıraktı. "Pişman olmayacaksın."

"Umarım," dedi Dawson, yıllar sonra ne kadar pişman olacağından habersiz bir şekilde.

Ada, akşamın geç bir saatinde dairesine girdiğinde şaşırarak bir adım geri gitti. Yanlış yere geldiğini sanmıyordu fakat şüphelenmişti. İçerisi karanlık ve sessizdi. İkizler doğduğundan beri yaşadığı yere ilk defa böyle bir sessizlik hâkimdi. "Dawson?" dedi kapıyı yavaşça kapatırken.

Dawson, yatak odasının kapısını açtığında içeri balkondan süzülen ay ışığı doldu. Ada'nın yanına giderek elini tuttu ve arkasına doğru uzanarak kapıyı kilitledi. "Geç kaldın," dedi onu yürümeye zorlarken.

"Çocukların yanına uğramam gerekti. Diğerleri ormanda olduğundan kendilerini dışlanmış hissediyorlar. Stone bana harika fikirler verdi. Aslında seninle onları konuşmak istiyordum. Ben..." Yatak odasına girdiklerinde Ada, adımlarını şaşırarak durdu. Odaya hâkim olan mum ışığı ayın gümüşü parıltısıyla iç içe geçmişti. Yatağın karşısındaki duvarda dev ekran bir televizyon vardı. Ada elini kaldırarak işaret etti. "Sen televizyon seyretnemezsin ki."

"Sadece bu gecelik," dedi Dawson onu kolları arasına alırken.

Ada, ellerini Dawson'ın omzunda ve kollarında dolaştırırken huzurlu odalarını inceledi. Sütun mumlar köşelerde çok şık durmuştu. Yataklarının üzerinde onları sarmayı bekleyen yumuşak bir battaniye, örtüleri gibi grinin tonlarındaydı. "Ne yapıyoruz?"

"Mola veriyoruz. Kollarını kaldır."

Ada içgüdüsel olarak söylediğini yaptı. Dawson, tişörtünün uçlarını pantolonunun içinden çekip başından çıkardı, yatağın kenarına bıraktıktan sonra dağılmış saçlarını düzeltti. Pantolonuna uzanıp ayakkabılarıyla beraber çıkarmasını sağladı. Dawson kendi tişörtlerinden birini Ada'ya giydirdi. Ada, tişört onu sardığında ısındığını hissetti. Tenine hapsolan koku onu keyiflendirmişti.

"Yüzündeki bu ifadeyi görmeye bayılıyorum," dedi Dawson.

"Ne yapmaya çalıştığını hâlâ anlamadım ama benim biraz daha çalışmam gerekiyor."

"Yıllardır bunun için çalışıyorsun. Şimdi mola vereceğiz ve yarın olduğunda yeniden bu konuyu düşünebiliriz. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var."

"Rahatlamak istemiyorum ki."

"Bu yüzden seni zorluyorum zaten."

Yatağa doğru döndüğünde Ada, onun da benzer kıyafetler içerisinde olduğunu gördü. Ayakları çıplaktı. Üzerinde sıklıkla giydiği bir eşofman altıyla eski bir tişört vardı. Ada adımlarını takip ederek yatağa çıktı. Dawson, karısını göğsüne doğru çekip battaniyeyi etrafına sardı. Kendisi sıcak olmasına rağmen Ada'nın bunu rahatlatıcı bulacağına emindi ve öyle de olmuştu. Ada, sırtını Dawson'ın göğsüne yaslariken karnına dolanmış kollara tutundu. Mola vermeye itirazı yoktu şimdi.

Dawson, baş ucuna doğru uzanıp kumandayı aldı. "Hangisiyle başlamak istersin?" derken ekran film posterleriyle bölündü.

Ada, önce bunun güzel bir film gecesi olacağını düşündü ama Dawson'layken hiçbir şey sadece güzel olmuyordu. Aynı zamanda incelikli bir harikalıkla geçiyordu. Hafifçe doğrularak filmlere tek tek baktı. "Bunların hepsi Tim Burton filmi."

"Maraton yapabiliriz ve bunun için saatlerimiz var."

Ada yeniden göğsüne yaslanıp başını omzuna bırakarak gözlerine baktı. "Söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu sevgi dolu bir merakla. Dawson hâlâ ekrana bakarken kafa salladı. Onun için zorunluluk veya yapması gereken bir incelik değildi bu. Sadece kendiliğinden oluyordu. Ada yine de ona meydan okuma ihtiyacıyla doldu. "Sana inanmıyorum. Her şeyi hatırlayamazsın."

Dawson tek kaşını kaldırarak başını eğdi. "Test et beni," dedi.

Parmak uçlarını Dawson'ın ellerinin üstünde dolaştırdı. "Söylediğim her şeyi ben hatırlamıyorum ki," dedi Ada gülerek.

Dawson, dudaklarını Ada'nın saçlarına bastırarak onu daha sıkı bastırdı kendine. Ne kadar yakınında olursa olsun yeterli gelmiyordu. "Ne izliyoruz?"

"Ölü Gelin," dedi Ada, kumandayı Dawson'ın elinden alırken. Yön işaretleriyle seçtikleri filmin üstüne giderken, "Çocuklar nerede?" dedi.

"İkizler Peratha ve Creon'da. Mara da Hilary'yle beraber."

Filmi başlatan logolar ekranda dönmeye başladığında Ada, bacaklarını Dawson'ın bacaklarına dolayarak yanağından çenesine kadar öpücükler bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Ada keyifli olduğunda, Dawson'a tamamlanmışlık hissi veriyordu. Bu şekilde her şey yolundaydı. Ada filme odaklanmışken, Dawson onun saçlarını okşuyordu. Parmaklarının arasından kayan teller, Dawson'ın yeniden umuda tutunmasını sağlamıştı. Ada bir süre önce saçlarını kestğinde Dawson gerçek bir kayıp hissi yaşamıştı.

Ada, olduğu yerde biraz daha aşağıya kayıp yanağını Dawson'ın göğsüne yasladı. Eli tişörtünden içeri girip sıcak tenini buldu. Dawson, bir saniyeliğine nefesini tuttuktan sonra dudaklarını Ada'nın başına bastırdı.

"Çok yorulдум." Ada'nın sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı.

"Biliyorum," dedi Dawson. "Bitecek."

Ada, üzerindeki tüm stres, korku ve öfkeyi atmak için ağlama isteğiyle doldu fakat derin bir nefes alarak kendini tuttu. *Sadece birkaç gün daha*, diye düşündü. Sonrasında her şey pembeye bürünüp, dünya iyilikle dolup taşmayacaktı belki ama yine de yanlış bir şeyler ortadan kaybolacaktı. "Bunu istemezlerdi," dedi Ada başparmağını kıpırdatarak Dawson'ın tenini okşarken.

"Kim?"

"Ailem," dedi Ada. Bir süreliğine konuşmadan filmde geçen trajikomik diyalogları izlediler. Dawson, sabırla beklese de Ada'nın konuşmasını istiyordu. "Tüm bu intikam meselesi. Onların adına öfkeyle dolup taşmamı, nefret beslememi istemezlerdi. Anlamazlardı da sanırım."

"İntikam ölenler için değil, arkasında bıraktıkları için alınır. Belki de bu yüzden en bencil duygulardan biridir."

"Doktor'dan sadece intikam almak istemiyorum." Ada, konuyu açtığı için pişmanlık hissederek bacaklarını daha sıkı sarıp Dawson'ın sıcaklığına gömüldü. Kocasını rahatlamaları için bunları düşündükten sonra Ada yine aynı konuya hapsolmalarını istemiyordu. "Çarpık ve birbirleri içinler. Tıpkı bizim gibi," dedi filmin sesini biraz daha açarken.

Dawson, çarpık oldukları konusuna inkâr edemezdi. Ada bir Remus'tu. Bir süreliğine Aleut'un cellatlığını yapmıştı ve Asena'nın gücüyle doğmuştu. Ada kurtların çoğalmalarındaki temel sorunun çözüm noktasıydı. Dawson ise eksilmelerinin. Dawson birçok noktada benzediklerini görebiliyordu fakat bu kadar bağlı olmalarının asıl sebebi, değişmeden ve değiştirmeden birbirlerinin boşluklarını doldurmalarıydı. Ada'nın Dawson'ın cellat olmasıyla ilgili başlangıçtan beri bir sorunu yoktu. Hatta bundan hoşlanıyordu. Dawson içinse Ada'nın güçlü olması sadece bir armağandı. Henüz o gücünün sadece kırıntılarına ulaşabiliyordu fakat bu bir zaman meselesiydi.

Üçüncü filmin sonuna doğru Dawson başını eğerek Ada'ya baktı. Bir süredir kıpırdamıyordu. Gözlerinin kapalı olduğunu gördüğünde kumandaya uzanarak televizyonun sesini kısıtı fakat kapatmadı.

Ada, derin bir iç geçirerek başını eğdi, Dawson'a daha sıkı sarıldı. Dawson, onun bu yaptığına şaşırılmıştı. Uykuya daldığı an kendi tarafına çekilmesini beklerdi. Neler olduğunu kâbusunun etkisiyle kıvranmaya başlayana kadar anlamadı.

O sırada Ada, acımasız zihninin derinlerindeydi. Parlak güneşin altında, baharın hafif rüzgârlı bir günündeydi. Bahçeye kurulmuş masanın etrafındaydılar. Annesi tabaklarına yemekleri bölüştürürken babası da içecekleri dolduruyordu. Ada'nın tam yanında oturan erkek kardeşi, masanın karşısındaki küçük kız kardeşine sataşp duruyordu. Ada her şeyi içindeki belli bir dinginlikle izliyordu. Konuşulanların çoğunu anlamıyordu. Farklı bir dilde, anlamadıkları bir konudan konuşuyormuş gibiydiler. Annesinin şefkatle babasının omzuna dokunuşuna gülümsedi.

Ada, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama hemen sonra sustu. Şiddetlenen rüzgâr yüzünden gözlerinin önüne uçan saçlarını düzeltti. Dalgalı saçlarına dokunup kulağının arkasına sıkıştırırken parlak mavilik gözüne çarptı. Sağ elini kaldırarak parmağındaki güzel yüzüğe dokundu.

Yağmur yüklü bulutlar tepelerinde toplanırken herkesin hâlâ aynı neşeyle sohbetlerine devam etmesi Ada'yı huzursuzlandırmıştı. İçeri gitmelerini söylemek istiyor ama varlığını onlara gösteremiyordu. Dahil olmaya çalıştığı her seferinde bir şeyler netliğini yitiriyordu. Elini yüzüne kapatıp alnını ovuşturduktan sonra avucunu başının tepesine doğru kaydırды. Ayağa kalkmıştı ki sendeleyerek masaya tutundu.

Onları teşhis etmek zorunda olduğunda morgda hepsine tek tek bakmıştı. Soluk yüzleri, parçalanmış bedenleri ve hâlâ dehşetin izlerini taşıyan açık gözleri. Morg görevlisi, ufak bir özürlü mırıldanarak gözlerini kapatmıştı. Sanki böylesi onları daha az ölü yapabilirmiş gibi.

Konuşmaya devam ediyorlar, aynı neşeyle birbirlerine bakıyorlardı ve tıpkı Ada'nın onları morgda son gördüğü zamanki gibiydiler. Ada titreyen ellerini masadan çekti. Arkasını döndüğünde üzerine atlayan kurda hazırlıksız yakalandı. Buna rağmen korkmak yerine soğuk bir öfkeyle dolup taşı.

"Ada," dedi Dawson, onu yavaşça döndürürken. Buz kesmiş yüzüne dokunarak başparmağını titreyen dudaklarına bastırdı. "Uyan hadi." Sesi sakın ve ne yaptığını biliyormuş gibi çıkmasına rağmen kalbi çırpınarak atıyordu. Ada'nın yüzünden binbir ifade geçiyordu. Huzur, korku, endişe ve en sonunda öfke hepsine hâkim olmuştu. "Ben buradayım.

Sadece bana koş,” dedi Dawson. Eğilip alnını öptü. Ada’nın boğazından derin bir hırıltı geldiğinde, Dawson geri çekildi. Parlayan gözleriyle karşılaştığında Dawson onun uyandığını sandı fakat Ada hâlâ kâbusuna hapsolmuş haldeydi. “Her şey yolunda,” dedi Dawson.

Ne olacağını içgüdüleri bağırmasına rağmen kafasındaki sesleri susturdu. Ada saldırıya geçtiğinde, Dawson onu yakaladı. Ada, kısmen dönüşüm geçirmiş dişleriyle boynuyla omzunun birleştiği yeri ısırıldı. Dawson, onu kollarıyla sarıp bir eliyle ensesini yakaladı. Normal bir zamanda olsa ne yapacağını bilirdi. Tam bu an bir kurdun en açık olduğu noktaydı. Omurgasına zarar vermek, hayatı boyunca mücadele edeceği bir hasar bırakmak en kolay şeydi.

Dawson, Ada’yı geri çekmeyi göze alamadı. Dişleri o kadar derin saplanmıştı ki bu şekilde onu itmeye zorlamak sadece deriyi daha fazla parçalamasına sebep olurdu. “Tamam,” dedi Dawson, Ada’nın saçlarını tutup sırtına doğru bırakırken. “Sakinleş, olur mu? Benimle birliktesin. Her şey yolunda. Güvendesin.”

Ada, bir an için daha sıkı bastırdığında Dawson, şiddetle yükselen hırıltısını tuttu. Bu, sadece Ada’yı daha fazla kızdırmıştı. Ada’dan boğuk bir inilti çıktı. Yaralanmış gibi acı içerisinde kıvrandı ve birden geri çekildi. Ani bir hareketle yatağın diğer ucuna kadar gitti. Dawson’ın kan içinde kalmış boynuna ve tişörtünü ıslatmaya devam eden yaraya baktı. Ağrıyan çenesine dokunduktan sonra ıslaklığı fark ederek elinin üstüyle dudaklarını sildi. Ağzında ve bir parça da midesinde Dawson’ın kanı vardı.

Dawson, yavaşça hareket ederek ellerini havaya kaldırdı. “Panik yapma,” dedi. “Nefes al.”

Tuttuğunu fark etmediği nefesini bırakan Ada biraz daha geri çekildi. “Özür dilerim,” dedi ayağa kalkarken. “Çok özür dilerim. İyi misin? Değilsin tabii.” Dawson’ın konuşmasına izin vermeden banyoya koştu. Aynaya bakma riskini alamadan kaptığı havluyla geri döndü. Titreyen elleriyle havluyu yaranın üstüne kapadı.

Dawson, uzanarak Ada’nın bileğini tuttu ve yavaşça oturdu. “Sorun yok,” dedi. Dikkatle gözlerine baktı. “İyi misin? Rüyanda ne görüyordun?”

Ada başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum," dedi sadece. Hiçbir zaman hatırlamazdı. Havluyu biraz çekerek hasarı görmek istedi fakat kaldırdığı an kan akışı hızlandı. Ada havluyu yeniden bastırdı. "Nasil savunmaya geçmezsin? Seni öylece ısırmama izin verdiğine inanamıyorum."

"Kollarımda uyuyan karımın saldırıya geçeceğini tahmin edemiştim," dedi Dawson, gerçeğin biraz etrafından dolaşarak. "Dişlerin güçlenmiş." Bundan gurur duysa da sesinin tonunu ayarladı. Ada'nın sinirlenmesini istemiyordu.

"İyileşmesi uzun sürecek. Avlanman lazım. Hemen," derken gözlerine baktı. Havlu kan içinde kalıp sızdırmaya başladığında Ada, temizini almak için arkasını döndü. Dawson, sabırla orada durdu ve Ada'nın sakinleşmesi için zaman tanıdı. Elinin üstüne bulaşmış kanı eşofmanına silip kumandaya uzanarak televizyonu kapattı. Ada onun hareketlerindeki normallikten dolayı endişeye bulanmış bir sinirle yeniden karşısına geçti. "Sabahları bile daha huysuz görünüyorsun. Şimdi ise boynun parçalanmış bir halde ve belli ki bu senin için o kadar da önemli değil."

"İyileşecek sonuçta." Dawson, Ada'nın kalçalarını tutarak kendine doğru çekti. "Sabahları huysuzum çünkü işlerimiz yoğun ve akşama kadar seni göremeyeceğimi biliyorum. Ekstra bir sorun çıkmadığı sürece gün içerisinde birbirimiz için hayalete dönüyoruz."

"Ne yapabilirim bu konuda?" dedi Ada dişlerini sıkarak.

"Benimle çalışabilirsin."

"Evet, tabii." Ada, gözlerini kapatarak kan kokusunun yapışkanlığını içine taşıyan derin bir nefes aldı. "İyi misin sahiden?"

Dawson'ın elleri, Ada'nın giydiği tişörtten içeri kayarak belini buldu. "İyiyim," dedi gülümseyerek. "Bu kadar endişelenme. Kocasını yatakta ısırın ilk kurt değilsin."

Ada, gözlerini devirerek temiz eliyle yüzüne bulaşmış kanları silmeye çalıştı. Dawson elini yakalayıp öptüğünde, Ada omuzlarının gevşediğini hissetti. Yaranın kanaması durmamıştı ve sahiden berbat görünüyordu fakat iyi olacaktı. "Midemde senin kanın varken nasıl bu kadar sakin

olabiliyorsun?" Dawson'ın gözleri sadece birkaç saniyeliğine parladı ve bunu saklamak için başını çevirdi. Ada, şaşkınlık içerisinde onun çenesini tutarak yüzüne bakmasını sağladı. "Bu hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Dawson fakat kelimesinin aksine ses tonu ve bakışları evet diye bağılıyordu.

"Kafayı yemişsin sen."

"Sen de beni yedin," dedi Dawson gülerek.

"Yaran hâlâ kanarken bununla dalga geçemezsin!"

"Affedersin."

"Özür dileme. Beni çok sinirlendiriyorsun."

Dawson, bir şey söylemeden parmaklarını Ada'nın belinde dolaştırmaya devam etti. Parmakları karnına doğru kaydığında Ada yerinde kıpırdandı fakat gülümsemedi. Dawson onun gıdıklandığını biliyordu. Buna rağmen hâlâ rüya sersemliğinin ve yaptığı şeyin korkusu içerisindeydi. Ada boynuna daha yakından bakmak için eğilirken, Dawson tişörtünü kaldırıp karnına öpücükler bıraktı.

"Uslu dur," dedi Ada saçlarına asılarak geri çekerken. "Kan akıyor. Şimdilik iyi haber. Belki dikiş atmalıyız."

Dawson, güldüğünde titreşim dudaklarından Ada'nın tenine yayıldı. "Dikiş atalım, evet," dedi.

"Kendin hakkında hiç endişelendiğin oluyor mu?"

Bir saniyeliğine kokusunu içine çeken Dawson, kollarını sıkılaştırarak Ada'yı daha da yakınına çekti. "Her zaman," dedi Ada'nın tişörtünü tamamen çıkarırken. "Yaptığın hatayı fark edip benden ayrılırsan ne duruma düşeceğimi düşünüp kendime üzülüyorum."

"Dalga geçme," dedi Ada sesi yumuşarken.

"Keşke dalga geçiyor olsaydım," dedi Dawson.

Ada onun tişörtünü çekiştirerek çıkardı. Kan içerisindeki tişörtü yere attıktan sonra Dawson'ı elinden tutarak banyoya götürdü. Raftaki havlulardan birini ıslattıktan sonra arkasını döndü. Kanları silmeye

başladığında, Dawson onu yakalayıp lavabonun kenarına oturttu. Bacaklarının arasına girip ikisine de ihtiyaç duyduğu yakınlığı sağladı. Ada, yaradan bilerek uzak durup kanları temizledi. İşini bitirdiğinde başka bir havlu alıp parçalanmış etin etrafında ufak dokunuşlarla dolaştı. "Acıyor mu?" dedi yüzüne bakmadan.

"Sen benimle böyle ilgilenirken canımın acıması mümkün değil, Tüysüz."

Ada, ona inanıyordu. Gözlerinden ve hassas dokunuşlarla gezinen parmaklarından hissediyordu bunu. "Uyandıktan sonraki birkaç saniye boyunca seni ısırma devam ettim. Boynunu parçalamak istedim. Sen olduğunu anladığımda ve bilerek zarar verdiğimi gördüğümde-"

"Bilerek zarar vermedin. Bu konuyu kapatıyoruz." Dawson, havlu-yu onun ellerinden alarak diğer kirli havluların üzerine bıraktı. Omzu zonkluyor ve tüm vücuduna yayılan yoğun bir ağırlık hissi veriyordu fakat acı yoktu. "Benim için endişelenme," dedi Dawson yüzünü tutarken.

"Böyle saçma şeyler isteyemezsin," diye mırıldandı Ada. Bacaklarını onun beline sarıp hafifçe öne kaydı. "Güçlü olduğun için memnunum. Başlarda bu bana güven hissi veriyordu, şimdi ise senin zarar görmeyen zorluğu aklımı kaçırmamı engelliyor. Tamam, iyiyim. Gerçekten," derken gözlerinden akan birkaç damla yaşı hızlıca sildi.

"İyisin," dedi Dawson, dudaklarının üstünde dolaşırken. Ada bu sefer öpücüklerine karşılık verebilmişti. Ne olursa olsun Dawson'ın amacı başarıya ulaşmıştı. Saatler boyunca Ada ne Doktor'u düşünmüştü ne de ertesi akşam yaşayacakları yüzleşmeyi.

“**B**u gerginliğin devam ederse gideceğimiz yere varamadan patlamış olacaksın,” dedi Peratha. Parmağındaki ince yüzükleri düzelterek Ada’nın yanına yürüdü. Lanston, mahkemenin kaçta başlayacağını sabahın erken saatlerinde haber vermişti. Akşam gerçekleşeceğini tahmin ettiklerinden çok da büyük bir sürpriz olmamıştı. Ada mümkün olduğunca çok kişinin katılmasını istemişti ve ne kadarının ayarlanacağını bilmiyordu.

Ada, arabalara yerleşen arkadaşlarını izledikten sonra etrafına bakındı. “Lanston nerede?” diye sordu. Onun arabası en arkadaydı ve önünde bekleyen iki kişiye bakılırsa hâlâ gelmemişti.

“Odasında. Son dakika görüşmesi çıktı,” dedi Peratha.

Ada, parmaklarını saran deri eldivenleri çekiştirdi. Teninin soğukluğunu saklamak için seçtikleri en kolay yöntemdi. Kurtların el sıkışma gibi bir alışkanlığı yoktu fakat Ada mümkün olduğunca ten temasından kaçınması gerektiğini aklından çıkarmamalıydı. Bir kurdun soğuk olması en açık hastalık belirtisiydi ve şu anda Ada’nın böyle bir ilana ihtiyacı yoktu.

“Hemen dönerim,” dedi Ada yanlarından uzaklaşırken.

Hızlı hareket ederek merdivenleri tırmandı. Aleut'un en üst katına çıkıp koridorun sonuna yürümeye başladı. Kapının önünden eksik olmayan korumalardan kadın olanı Ada'ya bakarak başını iki yana salladı.

"Beklerim," dedi Ada. Yanlarında durup kollarını bağladı. "İçeride kim var?" İki korumadan da cevap gelmedi. Ada telefonunu çıkararak saate baktı. Geri koyacakken ekranı aydınlatan mesajı okudu. Murat yola çıkmaları gerektiğini söylüyordu.

Ada, ileri geri yürürken botunun topukları taş zeminde yumuşak sesler çıkarıyordu. Mesajı açıp hemen geleceğini yazdı. Eğer Lanston'ın numarasını biliyor olsaydı ona da mesaj atardı. Nasıl olsa yanından ayırmadığını biliyordu.

Dakikalar sonra sabırsız bir şekilde omzunun üzerinden baktı. İçeri girmeye kararlı bir halde yürümeye başlamıştı ki kapılar açıldı. Odadan çıkan adamla çarpıştığında ne olduğunu anlamadan kollarından tutulmuştu. "Affedersiniz," dedi Ada geri çekilirken.

"Kusura bakmayın, acelem vardı." Ceketini düzelterek Ada'yı bıraktıktan sonra Lanston'a başıyla veda edip uzaklaştı.

Ada, adamın arkasından bakarken odaya giriyordu. Kapılar kapandığında önüne döndü. "Kimdi o? Buralarda takım elbiseli birini görmeye pek alışkın değilim."

"Sizin çıktığınızı sanıyordum," dedi Lanston sorusuna cevap vermek yerine.

"Neden gelmediğini merak ettim."

"Ada," dedi Lanston uyarıcı bir ses tonuyla.

"Tamam, biliyorum. Buna karışmamam gerekiyordu. Sadece her şeyin yolunda gitmesine ihtiyacım var."

Lanston, elindeki eşyaları masanın kenarına bırakıp ceketine uzandı. "Gidelim," dedi eliyle koridoru gösterirken.

Birlikte yürümeye başladıklarında Ada, aklını biraz dağıtmak için Lanston'ın ilginç hayatını kullanmayı denedi. "Dün akşam Ruis'le buluştun mu?" Lanston sadece başını salladı. Kararlı adımlarla yürürken Ada ona yetişmek için arada bir koşar adım ilerlemesi gerekiyordu. "Ne oldu peki?"

"O saatte mesaj atmamı açıklamak zorunda kaldım."

"İşkolik olduğunu söyleseydin."

"İşkolik değilim."

"Sen hayatımda gördüğüm en işkolik kişisin ve ben normal bir günde en az on beş saat çalışıyorum. Her neyse, nasıl gitti?"

Lanston, birkaç dakikalığına konuşmadı fakat adımları yavaşlamıştı. Ellerini rahat bir şekilde ceplerine yerleştirmişti. Yanlarından geçtikleri her kurt, onu gördüğü an dönüp bakma dürtüsüne engel olamıyordu. Lanston sadece liderleri değildi, aynı zamanda çekici bir kurttu. Eğer Aleut'un en önemli adamı olmasaydı bile gözleri üzerine çekeceğine şüphe yoktu.

"Ondan ne istediğimi soruyor ve ben cevap veremiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum çünkü."

"Çok ilerisini düşünmene gerek yok. Ufak adımlarla ilerlesen?"

"Geçmiş, şimdiyi ve geleceği düşünmek zorundayım. Aldığım her karar, söylediğim her söz Aleut'un yönetimi üzerinde bu kadar etkiliyken plansız hareket edemem. Böyle bir lüksüm hiç olmadı benim."

"Ruis acemi bir genç kız değil. Senin sorumluluklarının farkındadır eminim. İlişkinizde seni bazı konularda arada bırakmasından mı korkuyorsun?"

"İlişkimiz yok bizim," dedi Lanston. Sesi dümdüz çıkmasına rağmen içinde dalga dalga panik yükseldi. Ruis'le birlikteliği Aleut'un geleceğini ve düzenini tehlikeye atacaksa buna girişemezdi. Daha henüz çok yeniyken bunu temelden halletmeliydi. Ada başka bir soru soracakken, Lanston elini onun beline götürerek susmasına sebep oldu. "Şu anda kendi sorunundan çok benimkine odaklanman kolaya kaçmanı sağlıyor ama bunu yapma," dedi. Dışarı çıktıklarında arabalara ayrılacakları sırada durdular. "Mahkemeyi bugün istediğin konusunda benim karşımda ne kadar kararlı durduysan bu akşam da aynı kararlılığı koru. Ailen seninle gurur duyacaktır."

Ada, ellerini önünde birleştirerek başını hafifçe eğdi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Lanston arkasına baktığında herkesin araçlara yerleştiğini gördü. Kendi aracı ve Ada'yı bekleyen haricinde hepsi yavaştan yola koyulmuştu. Lanston, Ada'ya dönerek bir adım yaklaştı. "Oradayken benim, mümkün olduğunca tarafsız yaklaşmam gerekecek. Ben Aleut'un lideri değil, Ortak Mahkeme'nin kanun uygulayıcılarından biri olacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ada güçlükle gülümseyerek başını salladı. "Bana zorlayıcı sorular sorabilirsin."

"Soracağım da. Ve unutma, her soru seni yenilgiye uğratmak için değil, elini güçlendirmek için de olabilir. Sorular belli bir amaçla yöneltilir. Bazen doğrusunu bildiğin şeyi karşı taraftan duymak ve herkese duyurmak adına sorulur. Ama her zaman cevaplar sorulardan daha önemlidir. Akılda kalan da bu olur."

"Bundan ikimiz de hoşlansaydık sana sarılırdım."

"Gidelim hadi."

Ada, gerginliğini yatıştırmak için ellerini karnına bastırırken onu bekleyen arabaya yürüdü. Hemen arkasından Lanston da arabaya yerleşti fakat önce Ada'nın içinde olduğu arabanın yola çıkmasını bekliyordu. Sürüde her zaman için liderler en arkadan gelirdi. Bu hiç ihtiyaç olmasa da koruma içgüdüsüydü. Tüm onurlu liderler gibi Lanston da sürüsündekilerin güvende olduğunu görmek istiyordu.

Arka koltuğa yerleşen Ada, arabada kimlerin olduğuna göz attı. Sürücü koltuğunda Murat, onun yanında Deborah vardı. Hemen yanına ise Dawson gelmişti. Ada elini ön koltuğa koyarak yoldaki diğer arabalara baktı. İçindekileri görebilirmiş gibi. "Gavin nerede?" diye sordu.

"Ali'yle birlikte gelecek," dedi Dawson. Cebinden çıkardığı kılıflı bıçağı Ada'ya uzattı. Ada, ne olduğunu anlamadan bıçağı ondan aldı. Buna ihtiyacının olacağını düşünmüyordu fakat Dawson, sandığından farklı bir amaçla vermişti bıçağı. "Fikir kısmen Gavin'e ait. Sana bir nesne vermemi istedi."

"Ne için?" dedi Ada.

"Hatırlaman için."

Ada, bıçağa daha yakından baktığında gülümsedi. Kabzasına kazınmış iki tane D harfi vardı. Deborah ve Dawson'ın ilk ismi olan Darren'a

aitti. "Bunu neredeyse unutmuştum," dedi Ada. Bıçağı hafifçe çekti. Dawson, bu bıçağı ona Tarafsızların da katıldığı bir davetten hemen önce vermişti. Ada'yı kendi hâkimiyeti altına aldığını ilan eden bir davete dönüştürmüştü olayı. Ada'ya giymesi için siyah bir elbise seçmiş ve onu çeşitli silahlarla donatmıştı. "Artık bıçağa ihtiyacım yok. Dışlerim yeterince keskin."

"Evet, biliyorum."

Ada yüzünü buruşturarak elini uzattı. Yakasını hafifçe çekerek hâlâ kötü görünen yaraya baktı. Doku kısmen toparlanmıştı fakat hâlâ çürükler vardı. Yara, kan sızıyor olmasına rağmen açıktı.

Dawson, elini tutarak yakasını kimsenin göremeyeceği bir şekilde düzeltti. "Zihinsel olarak sınırların zorlandığında bu bıçağı tutunmanı istiyorum. Elinde kendini savunmak için sadece bu varken geçirdiğin zamanları hatırla. Çok fazla yol katettin ve sırf birileri sinirlerini bozdu diye bunu mahvetmeyeceksin."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim." Bıçağın kılıfını belindeki kemere sabitleyerek ceketiyile üstünü örttü. "Kendime hâkim olacağım, İhtiyar. Bana güvenebilirsiniz."

"Oradan ayrıldığında istediğin kadar yumruk atabilir, yüzebilir veya bağırabilirsiniz. Söz veriyorum, gönüllü bir şekilde kum torban olacağım ama oradaki tek bir kişi bile senin yaptığın şeyin kararlılığından şüpheye düşmemeli."

"Şüphe yok," dedi Ada başını sallayarak.

Gözlerini kapatarak Kanada'ya geldiğinden beri katettiği yolu düşündü. Şok, kafa karışıklığı, öfke ve intikam girmişti hayatına. Hepsini atlatması için ona umut veren şeyse hemen yanında durmuş, yanağına dokunuyordu. Hayatı boyunca yaşadığı tüm duygulardan daha fazlasını, en fazlasını hissetmişti burada. Daha çok korkmuş, daha çok sevmiş, daha çok mücadele etmişti.

Lanston, ailesini gururlandıracağını söylediğinde Ada, şimdiye kadar göz ardı ettiği o duyguyla yüzleşmişti. Bunun hakkını vermek zorundaydı. Tek bir şansı vardı ve hata yaparsa her şey ellerinden alınırdı. Hâlâ Doktor'un peşine düşüp onu avlayabilirdi. Güzel bir planla onu tuzağına çekebilirdi. Ama Ada bununla yetinmeyecekti.

"Gel," dedi Dawson, kolunu omzuna sararken. Ada onun yanına doğru kayıp göğsüne yaslandı. Üzerindeki kalın cekete, ellerindeki eldivene rağmen üşüyordu. Dawson, saçlarını okşayarak dudaklarını başının üstüne bastırdı. "Nefes almayı hatırla."

Ada'nın dudakları tebessümle kıvrılırken yarasına dikkat ederek Dawson'a sarıldı. Gözlerini aralayıp camdan dışarı baktı. Ay ışığını parça parça içine kabul eden orman, kar kristalleriyle süslenmişti. Ada'nın yıllardır gördüğü ama doyasıya izleyemediği bir manzaraydı. Dawson'ın elini tutarak parmaklarını avucunda dolaştırdı.

Telefonu titrediğinde kendine gelerek cebine uzandı. Dawson elini bırakmasına izin vermediğinde sol elini kullandı. Ali'den gelen mesajı açtı. İçeride olmayacağım, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, yazıyordu.

Ada, başını kaldırarak Dawson'a baktı. Mesajı okumamış gibi davranmamıştı bile. "Neden içeri girmiyor?" dedi.

"Böylesi daha güvenli."

"Kılık değiştirerek içeri gireceği konusunda anlaşmıştık."

"Anlaşma değişti."

"Ne zaman?"

Dawson, eğilerek Ada'yı alnından öptü. "Bunu şimdi konuşmasak olur mu?"

"İş işten geçtikten sonra mı tartışalım?"

"Konuşalım dedim, tartışalım değil." Ada ona düzgün bir şekilde bakmak için geri çekilecekken, Dawson kollarını daha sıkı sardı. Kıpırdamasına izin vermeden gözlerine baktı. "Ali mahkemenin olduğu salona girmeyecek fakat yakınlarda olacak. Bu şekilde kontrolü daha kolay sağlayacağımız konusunda karar kıldık."

"Bensiz," diye belirtti Ada. "Bu benim planım. Benim intikamım."

"Ali konusunda duygusal düşünüyorsun."

"Benim de onun da duygusal düşünmeye hakkımız var, Dawson. Ama bu mantıksız olacağımız anlamına gelmiyor."

"Çoğu zaman tam da bu anlama geliyor," dedi Dawson.

Ada, yıllar önce düştükleri çıkmazın aynısına hapsediklerini hissederek iç geçirdi. "İşe duygularını karıştıran biri varsa o da sensin. Ali yerine başka biri olsaydı böyle bir karar almazdın."

"Doğru."

"Bu konuyu arkamızda bıraktığımızı sanıyordum. Artık bensiz kararlar almadığın konusunda sana güveniyordum. Neden böyle davranıyorsun?"

"Bunu şu anda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Sanki tüm sırlarını bilmiyormuşum gibi," dedi Murat mırıldanarak. Dawson, öne doğru uzanarak Murat'ın kafasına vurdu. Murat, yola odaklanmaya çalışırken elini sallayarak Dawson'dan kurtulmaya çalıştı. "Yoldan çıkmamı mı istiyorsun?"

"Öyleyse yola odaklan," dedi Dawson ve Ada'ya döndü. "Lütfen, sadece bu akşamı düşünelim. Sonra istersen benimle kavga edersin."

"İstersem mi? Beni pislik gibi gösteriyorsun," dedi Ada hâlâ elinde duran telefonu sıkarak.

"Hayır, öyle bir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun gibi görünüyor aslında," dedi Deborah, omzunun üzerinden onlara bakarken.

"Önüne dön!" dedi Dawson dişlerinin arasından.

"Kardeşine sinirlenme," dedi Ada. "Dürüst şeylerden hoşlanmaman onun suçu değil." Ada, telefonun kilidini açarak hiç öyle hissetmemesine rağmen Ali'ye sakın bir cevap yazdı. Arabadaki gerginlikten rahatsız olarak yüzünü ovuşturdu. "Şu anda böyle bir ortama ihtiyacım yok. O yüzden herkes rahatlasın. Emin ol, bunu konuşacağız," derken bakışlarını bir saniyelikine Dawson'a çevirmişti.

"Hiç şüphem yok," dedi Dawson.

Tarafsızların binasına yaklaştıklarında Murat arabayı park etti. Tahmin ettiklerinden daha fazla bir kalabalık bahçeye toplanmıştı. Tarafsızların bu evi çok nüfusa sahip değildi. Yönetim Lucianlardan alınıp Yaşlılara verildiğinden beri daha az kişiye ev sahipliği yapıyordu. Çoğunlukla Remus'tan gelen kurtlar bahçeyi doldurmuş, kısım kısım içeri alınıyorlardı.

Lanston'ın gelişi duyurulduğunda yol açılarak geçişine izin verildi. Bekleme salonuna yönlendirildiklerinde Ada kimseyi görmemeye çalışıyordu. Hareketlerindeki gerginliği bastırmak için ellerini arka ceplerine sıkıştırmıştı. Onu çıldırtan bir şekilde kaşınmasına rağmen kendine hâkim oldu. Kulakları çınlarken etrafında konuşulanları güçlükle algıyordu. Tam karşısında Deborah ve Murat vardı. Biraz arkasında Dawson duruyordu ve açılıp kapanan kapıdan içeri Peratha, Creon ve diğer lider ailelerinin girdiğini gördü. Peratha Creon'un koluna dokunduktan sonra arkadaşlarının yanına geldi.

"Lütfen bana dokunma," dedi Ada onun ne yapacağını anladığında.

"Peki," dedi Peratha. Adımlarını şaşırarak geri çekildi.

Ada, dudaklarını birbirine bastırarak Doktor'un kendinden emin adımlarla içeri girişini izledi. Birkaç adım gerisinden gelen Aliz, her zamanki ifadesizliği içerisindeydi. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Ada, Doktor'la göz göze geldiğinde nefesini tuttu. Dionne ona haberi verdiğinde yüzünün aldığı ifadeyi görmek isterdi. Kafası mı karışmıştı, şaşırmış mıydı? Yoksa sadece uğraşacağı bu ufak mesele yüzünden canı mı sıkılmıştı? Doktor birkaç günlük sakalını kaşıyarak kendisi için açılan kapılardan geçti.

"Neden bizden önce içeri girebiliyor?" dedi Deborah kollarını bağlarken.

"Yargılanma talebinin bulunması, lider ailesinden olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dedi Murat.

Bir süreliğine daha kimseden ses çıkmamıştı. Ada'nın gözü sürekli koridora açılan kapılara gidiyordu. Ali'nin içeri girmeyeceğini biliyordu fakat Gavin'in burada olacağını sanmıştı. Ada çapraz bir şekilde taktığı çantasını arkaya doğru itti. Dawson'a bakarken ona iyice yaklaşp başını kulağına doğru kaldırdı. "Franz şimdi mi gelecek, sonra mı?" dedi.

"Bir şey söylemedi," dedi Dawson. "Konuşmadınız mı?"

"Hayır. Creon'la birlikte gizlice Remus'a girdiğinden beri benimle iletişime geçmedi."

"Aramamı ister misin?"

"Sorun değil. Belki burada olmak istemiyordur."

Esas salonun kapıları iki korumanın eşliğinde açıldığında ortama hâkim olan sessizlik dokunulacak kadar yoğundu. Herkesi içeri almaya başladıklarında, Ada kapının önünde beklemek zorunda kaldı. Beş basamakla çıkılan yüksek platforma yan yana dizilmiş üç büyük koltuk şimdilik boştu. Remus ve Aleutlar ise karşılıklı gelecek şekilde salonun iki yanına bölünmüştü. Ortak Mahkeme'nin amacına bir hayli aykırı olsa da kurtlar yıllardır süregelen alışkanlıklarını bir anda kaybetmeyeceklerdi.

Ada, Remus soyundan gelen bir Aleut olarak arkadaşlarının yanına gitti. Dawson'la Murat'ın arasına oturduğunda omzunun üzerinden tam arkasında duran Deborah'ya baktı. "Gavin nerede?" dedi.

"Hemen peşimizden geleceğini söylemişti," dedi Deborah öne eğilerek. "Bir sorun çıktığını sanmıyorum. Belki planladığından daha uzun sürmüştür."

Ada başını sallayarak avuçlarını bacaklarının üstüne sildi. Çantasını kucağına doğru çekerek ellerini üstüne koydu. Dawson sakince bileğine dokunduğunda Ada duruldu. Nefesini yavaşça bırakıp kaşınmamak için parmaklarını çantaya bastırdı. Franz ve Ali'nin burada olmasını istiyordu. En az Ada kadar ihtiyaçları vardı buna ve Ada'nın da onlara. Mide bulantısını bastırmak için yutkunurken bir kez daha kapıya baktı.

Salonun diğer köşesinde başka bir kapı açıldığında mahkeme üyeleri içeri alındı. Aynı zamanda Doktor'un da oradan çıkması, Ada'yı huzursuz etmişti. Buna rağmen herkesle beraber sakince ayağa kalktı. Lans-ton, Dionne ve Ruis basamakları çıkıp yerlerine geçerlerken Doktor da Remusların arasına gitti. Herkes oturduğunda Doktor da Aliz'in yanına yerleşmişti. Aliz rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, elindeki küçük defteri, bacak bacak üstüne atıp dizlerine bırakmıştı. Bakışlarını asla defterden ayırmıyor, arada bir boş kalan yerleri karalamalarla dolduruyordu.

Mahkemenin sözcüsü açılış konuşmasını yaparken Ada hâlâ Aliz'e bakıyordu. Sadece bir kereliğine başını kaldırmasını istemişti. Onu izlediğini fark etmiş olmalıydı. Buna rağmen Aliz duruşunu asla bozmuyordu.

"Söz hakkı ilk olarak yargılanma talebinde bulunan tarafta olacak," diye devam etti sözcü. Başıyla Ada'yı işaret ederek bir adım geri çekildi. "Gelebilirsin."

"Pekâlâ," dedi Ada ayağa kalkarken. "Başlayalım."

Ada, mahkeme üyelerinin önündeki yere geçti. Bel hizasındaki Adar masaya çantasını koydu. Nereden başlaması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve karşısındakiler çoğunu bildiğinden ne kadarını tekrar etmesi gerektiğinden de emin değildi. Ada nasıl başlaması gerektiğini hiç düşünmemişti.

Salona hâkim olan sessizlik, herkesin birbiriyle bakışmasına sebep olmuştu.

“Ada,” dedi Ruis ondan ses çıkmayınca. Bir kolunu sandalyenin kenarına yaslayarak hafifçe öne eğildi. “Aileni kaybettiğin saldırıdan dolayı şikâyetçi olmak istediğini biliyoruz. Remus ve Aleut henüz birleşme protokolünü gerçekleştirmemişken bu şikâyetinin resmîleşmesi imkânsızdı fakat Ortak Mahkeme bunu mümkün kılıyor. Kanıtlarını sunabilirsin.”

“Eğer varsa,” dedi Doktor.

Ada, göz ucuyla babasına baktıktan sonra sırtını dikleştirerek Ruis’a döndü. “Elimde size sunacağım bazı detaylar var fakat bunlar benim notlarım. Bu yüzden sonrasında da okuyabilirsiniz.”

“Bana herhangi bir delilinin olmadığını mı söylüyorsun?” dedi Ruis. Kısaca Lanston’a baktıktan sonra koltuğun kenarından sarkan elini

yumruk yapıp çözerek dikkatini yeniden Ada'ya verdi. "Varsayımlar için mi bu kadar kişiyi bir araya topladın?"

"Elimde kâğıt parçalarından çok daha değerli şeyler var. Size olan biteni bire bir anlatacak kişiler."

"Dinliyorum."

Ada, Lanston'a baktı. Ne düşündüğünü anlaması imkânsızdı fakat nedense Ada onun sinirli olduğunu biliyordu. *Bana güven*, dedi Ada içinden. *Lütfen bana güven*. "Doktor ve Aliz, kurtların hamilelik ve doğum sürecinde geçirdikleri ölümcül süreci kolaylaştırmak için bazı deneyler yapıyorlar. Bu yüzden dünyanın her tarafında özel sandıkları kurtları avlıyorlar. Özellikle de ala kurtları."

"Sen de onlardan birisin," dedi Ruis.

"Evet," dedi Ada. Masanın kenarına tutunup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Doktor'un amacı beni Remusların arasına çekmekti fakat Kaiser buna izin vermedi. Hikâyeyi bildiğiniz için bu kısmı çok uzatmayacağım. Sadece... diğer her şeyin yanında bazı detayları da bilmelisiniz. Doktor, tam altı yıldır kendi öz oğluna işkence ediyor."

"Hangi sebeple?" dedi Dionne başını hafifçe eğerek. Bunu merakla değil de Ada'nın tezini çürütmek için sorduğu çok belliydi.

"Çünkü Doktor'un annesi bir ala kurttu. Her ne kadar bu gücünü kullanamamış olsa da. Bu yüzden kendi oğlu da aynı güçle doğdu. Sırtını çözmek için..."

"Bekle," dedi Dionne gülümseyerek elini hafifçe kaldırırken. "Yani sen ve Doktor, nadir bir ırkın temsilcileri misiniz?"

"Tesadüf," diye hızlıca kapattı konuyu Ada. Daha fazla açıklama yapması şüphe çekeceğinden üzerinde durmadan esas olaya geri döndü. Böyle sorular sorup onu konudan uzaklaştırmak isteyeceğini Creon söylemişti. Net ve kısa cevaplar verip odağını kaybetmemesi konusunda da uyarılmıştı. "Ray'i buraya konuşması için çağırabiliriz. Doktor'un diğer oğlu Franz'la beraber. Yıllarca Doktor'un himayesinde kaldıktan sonra henüz genç bir kurtken kaçmayı başardı. Sadece ikisiyle sınırlı değil, aynı zamanda Creon üzerinde de bazı çalışmalar yaptı. Sanırım kim olduğunu söylememe gerek yok."

"Oğlumu gündeme getirme. Konumuz bu değil," dedi Dionne bacak bacak üstüne atarken.

"Konu Doktor'un çalışmaları," dedi Lanston. Direkt karşıya bakıyor, Ada'nın onu hayal kırıklığına uğratmamasını umuyordu. "Suçlamaların hepsi yöneltildikten sonra alakasız olan her şeyi eleyebiliriz. Devam et, Ada."

Ada, kuruyan dudaklarını ıslattı. "Beş ay önce Remus'tan bir grup öğrenci Aleut'a, Aleut'tan bir grup ise Remus'a gitti. Aleut'a gelen öğrencilerin titizlikle seçildiği konusunda dalga geçen Doktor'la, Edd'in olayını öğrenmeden hemen önce konuşmuştum."

"Bir çocuk tacizcisini bilerek bebeklerin olduğu yere gönderdiğini ima ediyorsan bu çok ciddi bir suçlama, Ada," dedi Ruis.

"Suçlamalarımda ciddiyim. Her birinde," dedi Ada. Ellerin titrediği belli olmasın diye masaya sıkıca tutundu. "Gönüllü olarak Aleut'ta kalmayı seçmemin ardından Kaiser defalarca beni teslim etmesi konusunda tehdit edildi. Bir keresinde bu sebeple saldırıya dahi geçtiler. Benimle birlikte Kanada'ya gelen arkadaşımın ise sırf Remus sınırlarına girdiği için ölüm kararı verildi."

"Ve bunların arkasında Doktor'un olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Ruis.

"Yani umarım öyledir," dedi Ada rahat bir şekilde. "Aksi takdirde bu kararları Dionne almış demektir ve böylesi çok daha kötü."

"Burada Remus'un yönetimini tartışmıyoruz," dedi Dionne. Sesinin tiz çıkması Ada'nın hoşuna gitmişti.

"Doktor Remus'un gerçek lideri olduğundan bence ufak da olsa bu konuya değinebiliriz. Sahiden Remus'un yönetimi, aklını genetik bilime kaptırmış, sadist bir doktorun mu elinde olmalı, yoksa vekâlet verdiği yetersiz bir kurtta mı?" dedi Ada.

"Aradan geçen bunca zamana rağmen bildiğim kadarıyla Doktor'a karşı hiçbir saldırıda bulunmadın," dedi Ruis. Gözleri kısaca önündeki masanın kenarında duran dosyaya kaymıştı. "Birleşme, yargılanmasını mümkün kılıyor. Bunu görebiliyoruz fakat yıllar önce sen böyle bir şeyi öngöremezdin. Neden bekledin? Neden bir Av Dönencesi'nde veya başarılı bir tuzakla Doktor'un peşine düşmedin?"

Ada, onu da yapacaktı fakat bunu şimdilik dillendirmese de olurdu. "Doktor'un sadece ölmesini istemiyorum. Evet, doğru, yıllar boyunca ölmesini diledim. Hayalimde defalarca canlandırdım. Umut eder gibi. Tekrar tekrar. Ayrıntılara ihtiyacınız yok," dedi yüzlerindeki ifadeyi fark ettiğinde. "Demek istediğim, bunu umut ettim ama elime geçen şey ölü bir bedenden fazlası olmadı. Birleşme olana kadar, bu mahkeme şartlarını öğrenene kadar ne yapacağımı tam anlamıyla bilmiyordum. Asıl istediğim şey, Doktor'un ölü kalbi değil. İnsanların daha fazla denek olarak kullanılmamasını istiyorum. Dünyanın her yanında insanlar ölüyor. Doktor'un bunu yapmaya hakkı yok. Ne o insanları öldürmeye ne de kurtları ifşa etmeye hakkı var. Plan sona ermeli. Kurtların çoğalmasında ki çözüm bundan geçmiyor. Direncimiz yüksek olduğundan değer vermediğimiz bazı şeyler var. Sağlık alanında kendimizi geliştirmek gibi."

"Ve konu nereye geldi. Eğitim reformuna mı?" dedi Dionne.

"Eğer gerekliyse," dedi Ada basitçe.

"Ara veriyoruz," dedi Ruis, kimse konuşmasın diye elini sallarken. Eteklerini toplayarak ayağa kalktığı anda herkes saygıyla doğruldu. "İthamların sarsıcı, Ada. Bunu kabul etmeliyim ama sen de kabul etmelisin ki kanıtlara ihtiyacımız var. Devam edeceğiz," dedikten sonra basamakları inerek salonun arkasındaki kapıya doğru gitti. Dionne aynı hızla başka bir kapıdan çıkarken, Doktor onu takip etmişti.

Lanston, Ada'ya yaklaşmasını işaret ederken basamakları indi. Onu sandalyelerin arkasına doğru çekerek hiç değilse bakışlardan kurtulmalarını sağladı. "Ne yaptığını biliyor musun?" dedi.

"Evet," dedi Ada kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"Babamdan nefret ettiğini sanıyordum. Seni korumuş muydu?"

"Korumadı, sadece gururuna karşı gelip beni Remuslara teslim etmedi. Onun yerine Dawson'la beni Aleut'tan kovup kendi kendimize ölmemizi umdu." Ada, Kaiser'ın amaçlarını değil, yaptığına odaklanmalarını sağlamıştı.

Lanston, biraz düşündükten sonra başını hafifçe eğdi. "Bu tam da babamın yapacağı bir şey. Arkadaşlarının yanına git."

Lanston, Ruis'un gittiği kapıya yönelmişti ki Ada onun kolunu iki eliyle tutarak yüzüne bakmasını sağladı. "Beni tanıyorsun, bana gü-

venmiyorsun. Çünkü sana bunu sağlamadım ama önümüzdeki birkaç gün boyunca bunlar gerçek değilmiş gibi yapabilir misin? Beni tanıyor-
muş, bana güveniyormuş gibi davranabilir misin?”

“Beni pişman etme,” dedi Lanston. Ada, kazandığı küçük zaferle gülümseyerek başını salladı. Ellerini üzerinden çektiğinde Lanston hızla kapıya doğru yürüdü. Penceresiz küçük odaya girmişti ki Ruis arkasını dönerek ona baktı. Lanston kapıyı yavaşça kapatıp yanına gitti. “Çok kötü değildi.”

“Ada’nın başka bir planı var.”

Lanston, nefesini bırakarak yüzünü ovuşturdu. “Fark ettim.”

“Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Beni zor durumda bırakma. Ne olduğunu biliyorsan...”

“Bilmiyorum,” dedi Lanston ellerini indirerek. “Benden sadece bu mahkemeyi organize etmemi istedi. İddialarını kanıtlayacağına dair yemin etti. Yapar veya yapamaz ama bir adım attıysak bunun gerekliliklerini de yerine getirmek zorundayım.” Lanston, Ruis’in şüphe içerisinde olduğunu görebiliyor, buna hak veriyordu. Ada’nın başka bir planı olduğu belliydi, en azından Lanston ve Ruis için. Doktor ve Dionne ise mantıklı düşünemeyecek kadar sersemlemiş durumdaydılar. “Ne olacağına bakalım,” dedi Lanston.

Ruis başını iki yana salladı. “Eğer konu Dionne’un liderlik yeteneklerine gelirse kapanmaz bir davamız olur. Ortak Mahkeme’yi bu şekilde sürdüremeyiz. Dionne hem kanun uygulayıcı hem de yargılanan olamaz.”

“Remusları temsilen başka birini seçmeliyiz öyleyse. Oy çoğunluğu bunu sağlar.”

“Kimi seçeceğiz? Doktor’dan sonra liderliğe en yakın kişiler Kieran ve Michael. İkisini de etrafta görebiliyor musun?”

“Bana sinirlenerek sorunlarını çözemezsin,” dedi Lanston sakinleşmesini isteyerek. Çenesini kaşırken birkaç adım geri yürüdü. Kapıya göz attıktan sonra Ruis’e döndü. “Remus’un yeni liderini seçemeyiz, bunu

sadece kendi halkı yapabilir ama onları lider değişikliğine ihtiyaçları olduğu konusunda bilgilendirebiliriz.”

“Remus halkı, kendi liderinin yerine bir Aleut’u mu dinleyecek?”

“Bu kadar tiksiniş görünme.”

Ruis, gözlerini kapatarak gergin bir şekilde soluğunu bıraktı. Bunu onun için açıklaması güçtü, hatta kendine bile ama Lanston’ın yanında istemsizce geriliyordu. Normalde bu kadar... canlı hissetmezdi. Heyecanlı, hatta sinirli bile. Lanston kesinlikle sinirlerini bozuyordu. “Öyle söylemek istemedim,” dedi yeniden yüzüne bakarken. “Doktor’u dinlemeliyiz ve mümkünse Ada’nın ifadesinde isimleri geçen kişileri. Ondan sonra mahkemeyi başka bir tarihe erteleyeceğiz ve Remus temsilcisi olarak başka birinin atanmasını sağlayacağız. Eğer deliller bizi o yöne çekerse Dionne için de bir yargılanma yapılmasını sağlayacağım.”

“Doğrusu da bu,” dedi Lanston.

Ruis, ellerini karnında kaydırarak ipek elbisesinin katlarını düzeltti. Dalgın bir şekilde Ada’nın gözlerindeki ifadeyi, sözlerindeki kini ve duruşundaki azmi anımsadı. “Doktor, Edd’i bilerek göndermemiştir, değil mi?”

“O adamın berbat biri olduğunu biliyorum ama umarım bu kadarını yapmamıştır.”

“Doktor ve Ada’nın ala kurt genlerini taşıması sahiden tesadüf mü yoksa aralarında bir akrabalık var mı?”

“Bu beni ilgilendirmiyor.”

“Eğer Ada, Remus’sa şikâyeti bir iç meseledir. Aleutları ilgilendirmez ve bu mahkemenin de konusu olamaz.”

“Bu kadar mantıklı düşünmeyi bırak. Doktor tüm ahlaki sınırları aşmış orospu çocuğunun teki. Birinin müdahale etmesi gerekiyordu ve önümüze bir fırsat geldi.”

Ruis, ona katılmasına rağmen doğrusunu bildiği şeyi söylemekte ısrar etti. Çünkü tüm kurallar ahlaki sınırlarla ve hatta mantıkla oluşturulmamıştı. Buna rağmen yüzyıllardır ayakta kalmalarını sağlayan çoğu şey de kanunları sayesinde olmuştu. Lanston’a ikisini de alarma geçirecek

kadar yaklaştığında nefesini tuttu. "Leone'un berbat biri olduğunu biliyorum ama çok güzel bir şey başardın. Daha yolun başındayken böyle şüpheli bir yargılamaya ihtiyacın var mı? Ada'nın çabası başarıyla sonuçlanırsa, Doktor da Dionne da ceza alırsa ve sonrasında Ada'nın aslında bir Remus olduğu ortaya çıkarsa uğraşacağın şeyleri düşünebiliyor musun?"

"Ada, kurtların arasına katıldığından beri Aleut'ta yaşıyor. Kurdu orada doğdu, Aleut için savaş veriyor ve bir ailesi var."

"Dawson, bir Aleut için çok güçlü. Bunu sen de ben de biliyoruz." Lanston konuşacakken, Ruis başını iki yana salladı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim ama bilmediğimi zannetme. Dawson bir Aleut değil, Ada da muhtemelen bir Aleut değil. Başına nasıl bir bela aldığının farkında mısın?"

"Ne diyebilirim ki, birlik olup babamı öldürdüler. Çok fazla karşılına çıkmamaya çalışıyorum."

Ruis'in omuzları gevşerken dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Lanston onun gözlerine ulaşan keyfi izlerken donup kalmıştı. Ada'ya Ruis gibi bir bela istemediğini söylerken ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anladı. Ruis'in bu gülümsemesi zihninden asla silinmeyecekti. "Kahretsin," dedi Lanston gözlerini kapatarak başını eğerken.

"Ne oldu?" dedi Ruis gerçek bir merakla.

"Yok bir şey. Yok." Lanston arkasını dönerek biraz olsun kendine gelmeye çalıştı. Nerede olduğunu unutmaya şaşılacak kadar kolaydı.

Boğazını temizleyerek gergin bir halde ceketini düzeltti. Ensesini ovuştururken Ruis'in yürüdüğünü duyarak ona döndü. Ruis zamansız bir güzelliğe sahipti. Bir kurt için yaşlanmak sıradan bir olay değildi. Yüzlerinde kırışıklık oluşmaz, dirençleri düşmezdi. Bunun aksine ruhları canlılığını kaybederek, zamanın etkisiyle içlerindeki güzellikleri yitirirlerdi. Lanston, çok nadiren birkaç kurdun bu özelliklerini koruduğunu görmüştü. Ruis ise bunun en güzel örneklerinden biriydi. Platin rengi saçları sırtında perde gibi dalgalanırken aklındaki düşüncelerle ileri geri yürüyordu. Saçlarına karışan elbisesi buz mavisiydi.

Ruis, Lanston'ın bakışlarını üzerinde hissettiğinde adımlarını şaşırdı. "Ne var?" dedi.

"Hiç."

"Konuşmayı bu kadar sevme. Senin hakkında böylesine çok bilgi sahibi olmayı istemem."

Lanston cevap verecekken sustu. Başını hafifçe ona doğru eğerken yanına yürüdü. "Benim hakkımda bilgi sahibi mi olmak istiyorsun? İstihbarat gibi mi?"

"Evet. Hayır!" dedi söylediğinin ne kadar yanlış anlaşılacağını fark ederek. Ellerini sallayıp saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Bunu şimdi konuşmamalıyız."

"Haklısın," dedi Lanston. "Gidip Ada'yla konuşacağım. Sen de Dionne ve Doktor'u kontrol et. Beş dakikaya başlayalım, olur mu?"

"Tamam."

İkisi de dışarı çıktığında Ruis, diğer kapıya doğru yürürken Lanston, Ada'ya bakıp yaklaşması için elini salladı. Ada, hızlı adımlarla yürürken etrafındakilerin açılıp ona yol verdiğini fark etmemişti. Lanston uzaktan bakarken görmüştü bunu. Etrafındakiler ona saygı duyuyordu. Hem Remuslar hem de Aleutlar.

Doktor neler yaptığını asla saklamamıştı. İtiraf etmemiş, bunu kimse-
nin önüne sermemiş fakat saklamak için çaba da harcamamıştı. Buna rağmen kimse ona karşı gelmemişti. Bunun için uğraşmamıştı bile. Şimdi Ada'nın bunu yapıyor oluşu, kurtlar için ikinci kez düşünme zamanıydı. Ada'yı gözlerinde yeniden değerlendiriyorlar, nereye oturtacaklarını bilemeseler bile saygı duyuyorlardı. Yaptığı şeyi anlıyorlardı.

Ada yaklaştığında Lanston, onu kolundan tutarak içeri çekti. Kapıyı arkasından itip ceketini çıkardı. "Amacın ne?" dedi.

"Doktor'un sonsuz bir acı girdabına hapsolması. Kara delik gibi ama daha çok bilinçli bir şekilde. Ölmeden..."

"Dur! Dur bir saniye."

"Sen sordun," dedi Ada omuzlarını kaldırarak.

"Doktor'la aranda kan bağı var mı?"

"İnkâr ya da kabul etmiyorum." Ada kollarını bağlayarak gülümsedi. Lanston homurdanarak dişlerini sıktığında, Ada gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Seni zor durumda bırakmayacağım, Lanston."

"Tamam, farazi olarak soruyorum. Diyelim ki Doktor'la aranda kan bağı var. Bunun ne gibi sonuçları olabileceğini biliyor musun?"

"Farazi olarak yanıtlıyorum ki evet, biliyorum."

"Doktor, kendini kurtarmak için az sonra senin inkâr ettiğin şeyi yalanlayacak. Onun kızı olduğunu söyleyecek."

"Hayır, bunu yapmayacak."

"Kendine fazla güveniyorsun."

"Aslında Doktor'un kibrine güveniyorum. Eğer kızı olduğumu itiraf ederse, az sonra yargılanacağı şeylerden daha fazlasına maruz kalır. Benim suçlamalarımın ceza alacak fakat hayatta kalacak ama kızı olduğumu söylerse bu onun ölüm ilanı olur. Remuslar bile kendi kızını bir kobay faresine dönüştüren birinin cezasız kalmasını istemez. Üstelik bu kişi yönetimde söz sahibi ise. Ray de aynı durumdaydı fakat ona yaptıklarının kurtları insan dünyasında ifşa etme tehlikesi yoktu. Tarafsızların buna önemle yaklaştığını biliyorum."

Lanston, Ada'ya hak vererek başını salladı. "Yine de bu bir risk."

"Risk almadan Leone gibi birinin üstesinden gelemem, Lanston. Ne sanıyorsun?"

"Bana bu tonda cevap verme," dedi Lanston. Konuşmaması için elini salladığında Ada dudaklarını birbirine bastırdı. Lanston ona doğru bir adım atıp ellerini ceplerine yerleştirdi. "Ne planlıyorsun?"

"Söyleyemem. Her şey iyi gidiyor. Uğursuzluk istemiyorum."

"Saçmalama."

"Bu kadar hassas olma ama," dedi Ada. Lanston ellerini kaldırıp indirdiğinde Ada gülümsedi. "Ray, Creon ve eğer gelecek olursa Franz'ın dinlenmesini istiyorum. Onların söyledikleri benim için önemli."

"Ray konusunda yanlış oynuyorsun."

"Belki." Ada eldivenlerini çekiştirerek parmaklarını oynattı. "Doktor'un savunmasından sonra mahkeme başka bir güne ertelendiğinde"

bunun fazla uzamamasını sağlayabilir misin? Hemen yarın olması benim ilk tercihim fakat bunun mümkün olmayacağını anlayabiliyorum.”

“Hiç değilse bazı şeyleri anlayabiliyorsun.”

“Benimle dalga geçme, Lanston. Gergin ve endişeliyim. Bunun mümkün olduğunca sorunsuz ilerlemesine ihtiyacım var. Sonra çocuklarımın yanına döneceğim ve bugünü olması gerektiği gibi anlamaya devam edeceğim. Lütfen.”

“Sende hoşuma gitmeyen bazı şeyler var,” dedi Lanston parmağını kaldırırken.

“Benden hoşlanman gibi mi?”

“Sanırım,” dedi Lanston memnuniyetsiz bir şekilde mırıldanarak. Ada’ya bakarken onu daha mantıklı düşünmeye zorlamak istedi. Kollarından tutup sarsmak ve aklını başına getirmek istiyordu. “İçeri geri döneceğiz. Doktor’a bazı sorular sorulacak. Sadece ona. Sen hiçbir şey söylemeyecek, yalnızca dinleyeceksin. Bu senin için kişisel bir intikam, bunu anlayabiliyorum fakat konu tamamen başka bir noktaya çekilmek üzere.”

“Aleut’un çıkarlarını korumak istiyorsun.”

“Her zaman için önceliğim budur. Asla saklamadım, yalan söylemedim.”

Ada hak vererek başını salladı. “Tamam,” dedi dudaklarını ısırırken. Kollarını bağladığında parmakları belindeki bıçağın kabzasına sarıldı. “Söyleyeceğim her şeyi söyledim. Doktor’un savunması beni sinirlendirecek ama tavrımı koruyacağım. Söz veriyorum.”

“Neden gülümsüyorsun?”

“Ben de senden hoşlanıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, buna ben de şaşırdım. Annenin nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama Kaiser ve Konrad’ı tanıdım. Onların en iyi versiyonları gibisin. Senin gibi bir lidere sahip olduğumuz için şanslıyız. Ben...” Derin bir nefes alarak hâlâ tutmakta olduğu bıçağa daha sıkı sarıldı ve daha önce Dawson’a da söylediği şeyi dillendirdi. “Eğer bir pazarlık konusu olmasaydı bile benden istediğin araştırmayı yapardım ve yapacağım da. Elimden gelen her şeyle.”

"Biliyorum. Gidelim," deyip omzuna dokunarak onu kapıya yönlendirdi.

Lanston, ona söylediklerini hatırlamasını isteyerek sırtına hafifçe vurdu. Ada başını sallayarak arkadaşlarının yanına gitti. Birbirine ke-netlediği ellerini canını acıtacak kadar sıkıyordu. Buna rağmen yüzünde hipnoza girmişçesine boş bir ifade vardı. Doktor kürsüye doğru yürürken de Ada aynı ifadeyi korudu.

Şimdi onun sırasıydı.

“Suçlamaların hepsine tek tek cevap vermem, bilemiyorum, bu konuyu ciddiye aldığımı göstermez mi?” dedi Doktor. Ara vermelerinden hemen önce Ada’nın durduğu yerdeydi. Bir eliyle masaya rahatça tutunmuş, diğer elini cebine yerleştirmişti. Onu yapacakları önemli bir işten mahrum bırakıyorlarmış gibi davranıyordu. Yol üstünde uğrayıp birkaç soru cevaplayacaktı, hepsi bu.

“Bunu zaten ciddiye almalısın,” dedi Ruis. “Eğer suçlamalar aklındaysa tek tek cevaplayabilirsin.”

“Pekâlâ.” Çenesini kaşıyarak kısaca Ada’ya baktı. “Kadınlarımızın hamilelik ve doğum süreçlerini kolaylaştırmak için çalıştığım doğru. Bunu inkâr edemem. Yöntemlerime gelecek olursak, deneklerimden her biri gönüllüydü. Ray’e kendiniz sorabilirsiniz. Creon’a yaptıklarımın basit bir cezaydı. Henüz birleşmenin gerçekleşmediği dönemde bir Av Dönencesi sırasında Aleut’un Cellat’ını öldürme fırsatı varken geri çekildi. Kimse bunun için ödüllendirilmez.”

“Denekleri bulmak için insanların arasında katliam yaptığın doğru mu?” dedi Ruis.

“Bunu kabul etmiyorum ama eğer katliamları yapıyor olsaydım sahidin önemi olur muydu? İnsanlar evrimini tamamlayamamış böcekler-

den başka bir şey değil. Hâkimiyetleri para üstüne. Doğa kanunlarının değil. Birkaçı öldüğünde unutup gidiyorlar, kimse umursamıyor. Siz neden umursuyorsunuz?” Leone’un yüzünde aydınlanmış bir ifade oluştu. Hemen sonrasında sahte bir üzüntü ifadesiyle Ada’ya baktı. “Elbette,” dedi. Başını eğip yeniden mahkeme üyelerine döndü. “Ada’nın ailesi kurtların yönettiği bir katliamda öldüğü için üzgünüm ama sahiden sormak lazım. Dönüşen birini görmüş mü yoksa sadece kurtlar mı vardı? Remus veya Aleut’tan hiç kimse katliamın sorumluluğunu üstlenmemişken neden suçlamalar bana yöneltiliyor? Ada bir ala kurt olduğu için mi? Kendisi de söyledi, bu bir tesadüf.”

“Sözlerini çarpıtma,” dedi Lanston. “Senin de ala kurt soyundan gelmene tesadüf dedi, katliam konusunda değil.”

“Bana göre hepsi aynı. Kanada’ya beraber geldiği arkadaşının öldürülmesiyle bir alakam yok. Adam sınırimıza girmiş. Kanunlara göre bizimdir. Yaşayıp yaşamaması sorgulama konusu olamaz.”

Mahkemeyi açan konuşmacı basamakları çıkarak Ruis’e bir not kâğıdı verdi. Aynı hızla aşağıya inip gözden kayboldu. Ruis notu açıp okurken devam etmesi için Leone’a elini sallamıştı.

“Aleut’a giden öğrenciler konusunda fazla dikkatli davranmadığımızı itiraf etmek zorundayım.” Leone, kollarını masaya yaslayarak hafifçe eğildi. “Ama Edd’i bilinçli bir şekilde seçmedik. Evet, ismi yazılıydı ve onayladık fakat yaşının küçük olması büyük bir etkendi. Liderler, küçük yaştaki kurtların değişime tabi olması konusunda anlaşılmıştı.”

“Dinlememiz gereken biri var,” dedi Ruis. Doktor’a yerine geçmesi için başını salladı. İki saniye kadar Doktor, Ruis’u duymamış gibi davranırsa da sonunda yerine geri döndü. Ruis, Lanston’a doğru eğilerek yaklaşmasını işaret etti. “Ada’da sorun çıkmayacak, değil mi? Az sonra duyacağı şeyler onu biraz sinirlendirebilir.”

“Söz verdi,” dedi Lanston ve bunun Ada için önemli olmasını diledi.

Ruis, salonun diğer ucundaki kapının önünde bekleyen korumaya başını salladı. Kapılar açıldığında Ada telefonuna bakıyordu. Dawson onu dürttüğünde kilit tuşuna basarak duruşunu düzeltti. İfadesine başvurulacak kişinin Ray olacağını düşünmüştü ve içeri giren de oydu. Her şeyden habersiz yürüyen Ray, ne yapacağını da bilmiyordu. Ada bunu

yüzünden okuyabiliyordu. Aklında gün boyunca yaşadığı şeylerin döndüğünü de biliyordu. Franz, Ray'i Remus'a yakın tutmuş, aldığı acil bir telefonla buraya çağırıldıklarını söylemişti. Aramayı yapan kişi Creon'du ve mahkeme başladıktan birkaç dakika sonra yola çıkmışlardı bile.

Ray ortada bir yerde durduğunda, Ruis geçmesi gereken yeri gösterdi. Şaşırarak başını iki yana salladığında Ada'yla göz göze geldi. Ada gülümseyerek yürümesini işaret etti. Ray konuşmak isteyerek dudaklarını aralasa da bir şey söyleyemedi. Önüne dönüp onun için ayrılmış olan yere yürüdü.

"Toplantının konusunu biliyor musun?" dedi Lanston.

"Hayır," dedi Ray, içerideki herkese göz atarken. Doktor'u gördüğünde biraz uzun takılmıştı. "Ne oluyor?" diye sordu.

Lanston, Ada'nın suçlamalarından ve Doktor'un savunmasından hızlıca bahsetti. Konuları tekrar tekrar anlatması bile salondaki misafirler için etkisini yitirmiyordu. Lanston birçok kişinin Doktor'la aynı fikirde olduğunu, insanların hayatları adına bir yargılama düzenlenmemesi gerektiğini düşündüklerini biliyordu. "Doktor'un söylediklerini onaylayabilir misin? Sahiden de tüm deney boyunca gönüllü müydün?"

Ray, masayı öyle sıkı tutuyordu ki tahtadan çatlamanın sesleri yükseldi. Olduğu yerde kıpırdanarak gözlerini kapattı. Doktor onun direncini kırıp kendi tarafına çekene kadar yıllarca işkence görmüştü. Ray defalarca pes etmiş, defalarca yeniden güç bulmuştu. Ama asla Doktor'u bir mahkemeye çıkarmayı aklının ucundan geçirmemişti. Buradan bir an önce çıkmak istediğinden tüm soruları hızlıca yanıtlamak zorundaydı. "Evet," dedi Lanston'a bakarken. "Gönüllüydüm. Herhangi bir şikâyetim yok. Doktor'un yaptığı şeyler kurtlar adına atılacak önemli adımlarla ilgili. Bence hepiniz bunun önemini kavramalısınız."

"Babana unvanıyla mı hitap edersin?" dedi Ruis koltuğunun kenarına yasladığı deftere not alırken. Ray cevap vermediğinde, Ruis gözlerini kaldırarak ona baktı. Sonra da dikkatini tamamen önündeki adama yönlendirdi. "Kaç yaşındasın, Ray?"

"Kırk iki. Sanırım. Bilmiyorum. O civarda. Ne önemi var?"

"Merak ettim," dedi Ruis. "İlk soruma cevap ver."

Ray, derin bir nefes alarak dudağının altını kaşıdı. "Sonuçta unvanı bu."

"Kimin?"

"Onun. Burada," dedi Ray, eliyle Doktor'u işaret ederken. "Amacınız ne sizin? Benim hitap şeklimin suçlamalar üzerinde ne gibi bir etkisi var?"

"Bir alakası olması gerekmiyor, Ray. Sana soruyor olmam, cevap vermen için yeterli bir sebep. Ada'yı tanıyor musun?" dedi Ruis, elini hafifçe Aleut tarafına çevirirken.

Ray başını sallayarak onayladı. "Beni Doktor'un elinden kurtardığını düşünerek Remus'tan kaçırdı. Birkaç kez Aleut'a gittim. Minnetimi göstermek adına."

"Daha doğrusu, casusluk yapmak için," dedi Lanston.

"Kimseden beni kurtarmasını istemedim," dedi Ray omuzlarını kaldırarak. "Söylediğim gibi, buna ihtiyacım yoktu. Franz'la birlik olup Remus'a girerek aklından ne geçtiğini bilmiyorum. Belli ki dosyasına hâkim değilsiniz çünkü sağlam bir tedavi geçmişi olduğunu duymuştum," derken işaret parmağıyla şakağına dokundu.

"Psikolojik tedavi görmüş olması iddialarını çürütmez," dedi Ruis ve bunun neden dosyasında olmadığını merak etti.

"Peki, hâlâ tedavi görüyor olması çürütür mü? Tamam, belki tamamen yalan söylemiyor ama sahip olduğu gerçekleri öyle noktalara çekiyor ki bunun büyük bir sorun gibi görünmesini sağlıyor. Bu konuda iyi olduğuna eminim. Başka bir soru var mı?"

"Söyleyeceklerini söyledin. Gidebilirsin."

Ray, başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra hızlı adımlarla salonu terk etti.

Bir sonraki anda Ada gözlerini kırptırdığında salondan çıkıyorlardı. Rayleen önlerinden yürüyor, onları çıkış yerine başka bir yere götürüyordu. Ada çok da önemsemedi. Günlerdir ilk defa yanıyordu. Bu gerçek bir sıcaklık değildi, biliyordu fakat üşüyen vücuduna iyi gelmişti. Sahte bir sıcaklık hissi kulaklarından bacaklarına kadar her yere yayıldı.

Rayleen onları güzel bir odaya aldı. İçerideki görevlilerin dışarı çıkması için emir verdi. Ada, eldivenlerini çekiştirerek çıkarmaya çalışırken titremesi yüzünden başarılı olamıyordu. Dawson, onun kollarına dokunduğunda Ada'nın kulaklarındaki uğultu yavaşladı. "Çıkar şunları. Yakıyorlar," dedi.

"Tamam. Bana bırak. Nefes almaya başla."

Dawson, bileklerini tutarak eldivenlerini çıkarırken Ada gözlerini kapattı. Nefes almayı başarıp içindeki sancıyı hafifletmeyi denedi. Hiçbir şey söylemeden oturmak onun için zordu. Birinin yüzüne yumruk atmak, bıçağını kullanmak istemişti. Kapının açıldığını duyduğunda gözlerini araladı. Franz'ı ve arkasından gelen Creon'u gördü. Biraz sonra da Ali ve Gavin gelmişlerdi.

"Herkes gidiyor," dedi Creon. "Özeti kim paylaşmak ister?"

Deborah yaşananları aktarırken Franz, Ada'nın yanına gitti. Ali ve o mahkeme salonunun en yakınındaki odadan dinlemişti içeride olup biteni. Bu yüzden Deborah'nın açıklamasına dikkat etmediler. Ada, içeride olmadığı kadar gerildiğini hissetti Franz ve Ali'ye bakarken. Bu onların da intikamıydı ve başrolü oynamasında Ada'ya izin vermişlerdi. Bunun kolay bir şey olmadığını biliyordu. Edd'i öldüremediği için hissettiği ağırlı düşüncelerden beri çok iyi anlıyordu bu duyguyu.

"Çok iyiydin," dedi Franz.

Ada, tuttuğu nefesini bırakırken Franz'a sarıldı. "Bir an her şey mahvolacaktı. Ray konuşurken..."

"O konuda keşke yanılan ben olsaydım. Ama buna hazırlıklıydık."

"Evet. Yine de doğru olmasını istememiştim."

"Biliyorum," dedi Franz sırtına dokunurken. Geri çekilmeden önce Ada'yı alnından öptü. "Şimdi nasıl saldırmamız gerektiğini biliyoruz. Asıl planı yapabiliriz."

"Biraz daha nefes almam lazım önce. Ve sen orada değildin," dedi Ada, Gavin'e işaret ederek. "Neden orada değildin?"

"Buranın gerilimi beni yanıltıyor olabilir çünkü neredeyse bana hesap sorduğunu düşüneceğim," dedi Gavin. Ada gözlerini kıstığında, Ga-

vin de aynı şekilde karşılık verdi. "Bebek bakıcısına ihtiyacın yok. Bu senin şovundu ve yönetmeyi başardın. Ne istiyorsun?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ada şaşkınlık içerisinde güldü. "Beni teselli etmen gerektiğini düşündüğüm için sormadım. Sordum çünkü orada olmamanın sebebini merak ediyorum. İçeride değilken ne yaptığını."

"Sana cevap verme zorunluluğum olduğunu düşünüyorsan hemen kendini topla, Mahfer."

Ada, ona gözlerini devirerek önüne döndüğünde alamadığı cevabı gördü. Ali'nin Gavin'e nasıl baktığını fark etmişti. Belli ki sonradan aldıkları karar Ali'nin hoşuna gitmemiştir ve uzakta tutulmasını Gavin sağlıyordu. Bunu şimdi çözmek istemediğinden hiçbir şey söylemedi.

"Araçlara geçelim," dedi Peratha. Tartışma olacaksa hiç değilse kendi bölgelerinde başlamasını tercih ederdi. "Murat, sen Gavin ve Ali'yle beraber git. Deborah ve ben, Aleut'a giderken Franz'ı istediği yere bırakırız. Siz ikiniz kendi başınızın çaresine bakıp sakinleşmeden buradan çıkmayın," dedi Peratha, Dawson ve Ada'yı işaret ederek. "Alev almak üzere-siniz ve burası lider kurtlarla dolu. Kimsenin başını derde sokmayın."

Herkes dışarı çıkana kadar bekleyen Rayleen, kapılar kapandıktan sonra kollarını bağladı. "Araştırdığın cinayetle alakalı öğrendiğim bazı şeyler var," dedi.

Dawson, konu geçişine şaşırsa da kendini çabuk toparladı. "Ne öğrendin?"

"Ölen kurdun ismi Vann. On yıldan fazla bir zamandır Norveç'teki evde yaşıyormuş. Uzmanlığı seninkine yakın," derken hemen arkasındaki masaya yaslandı. "Cellat kısmı değil, araştırma kısmı."

"Araştırmacıymış," dedi Ada.

"Evet, özellikle de cinayetleri. Geçen yıl Vann'a Z'nin ölümüyle ilgili bir bilgi verilmiş ve dosyayı yeniden açmışlar. Aslında bilginin ne olduğundan ziyade bunu kimin verdiği daha önemli."

"Kim?" dedi Ada dişlerini sıkarak. Neredeyse Rayleen'in üzerine yürüdüğünü, Dawson onun kolunu tutunca fark etti. "Kim ne söylemiş?"

"Kimliğine dair öğrendiğim iki bilgi var. Birincisi Aleut olduğu, ikincisi ise Azü ırkından geldiği."

"Bu seçenekleri daraltmıyor," dedi Dawson. İpucunu verenin Aleut olmasına şaşırmamıştı. Kurtlar arasında sevilen biri değildi sonuçta. Remuslar nüfuslarını eksilttiği için Dawson'dan nefret ediyorlardı, Aleutlar ise rahatça suç işleyemediklerinden dolayı.

"Belki doğru ifade edemedim," dedi Rayleen elini kaldırarak. "Aleut derken Kanada'daki Aleut evini kastediyorum. Tüm Aleutları değil."

"Aleutlar seni hedef haline getiriyor, Doktor'un kontrolündeki Ray de cinayeti işleyerek seni kurtarıyor, öyle mi?" Ada, cümleyi kurarken bile kendi içinde çatışmaya girmişti. "Bazı şeyler çok yanlış."

"İpucunun ne olduğuna dair bilgin var mı?" dedi Dawson.

"Hayır ama Norveç'tekilerin yeni birini gönderdiğini duydum. Bu işin peşini bırakmayacaklar. Özellikle Vann'ın ölümünü araştırıp aynı zamanda yarım bıraktığı işi bitirmesini isteyeceklerdir."

"Başka bir şey öğrenirsen bana haber verirsin." Dawson, Ada'nın beline dokunarak onu kapıya yönlendirdi. Aşağıya indiklerinde korumalardan birinin uzattığı anahtarı alan Dawson, arabanın yanına gidene kadar konuşmadı. Ada'nın geçmesi için sürücü kısmındaki kapıyı açtı, anahtarları eline bıraktı. "Vann'ın öldürüldüğü yere gideceğim. Belki gözden kaçırdığım bir şey vardır. Seninle evde buluşuruz, olur mu?"

"Birlikte gidelim," dedi Ada bir ayağı taş kaplı yolda dururken. "Sırtında hedef tahtası varken akşam karanlığında ıssız bir ormanda dolaşamazsın."

"Kendime dikkat ederim. Senin dikkatin biraz dağınık, sorun olmasın."

Ada, boynunu kaşırken diğer ayağını da gönülsüzce arabanın içine aldı. Dawson'ın kendi kendine idare edebileceğini elbette biliyordu. Bu kadar yaşamasının sebepleri vardı. Dawson eğilip alnından öptüğünde, Ada onun tişörtünü yakaladı. "Rayleen'in söyledikleri hoşuma gitmedi."

"Vann'a ipucu verenin kim olduğunu tahmin edebiliyorsun, değil mi?" dedi Dawson. Ada yüzünü ovuştururken başını salladı. İkisinin de aklında aynı isim vardı. Dawson, derin bir nefes aldığı anda Ada'nın kokusu içine doldu. "Konrad'ı öldürdüğüm için bana kızmaktan vazgeçersin artık," dedi.

"Bu yüzden sana kızmadım hiç," dedi Ada geri çekilerek ona bakarken. "Konrad sana karşı bir delili nasıl ele geçirmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Sanırım Peratha'ya ve yeni favori arkadaşına sorabiliriz."

"Lanston'la aramız düzeliyor. Gülme," dedi Ada, parmaklarını Dawson'ın dudaklarına bastırarak. "Onun daha normal tarafları var. Bize göstermediği, gösteremediği yanları. Her zaman lider olmak üzere büyütülmüş. Böyle eğitim görmüş. Başka türlü davranmaya alışkın değil."

"Lider üzerinde psikologluk oynama. Yanlış sonuçlar çıkar, sadece uyarıyorum." Dawson kıyafetlerini çıkararak arabanın arkasına bıraktı. Yüzüğünü Ada'ya verdikten sonra geri çekilerek kapıyı kapattı. "Dikkatli kullan," dedi.

Ada, iç geçirerek gaza bastı. Hedef hangisiydi acaba? Tarafsızların bölgesinden uzaklaşırken kül rengine sahip büyük bir kurt, Ada'nın yanından hızla geçti. Ada, Dawson'ın kurdunu görmeyi her zaman büyüleyici bulmuştu. Kendi de bir kurda dönüştüğünde bile Dawson'ı izlemek hâlâ mucizevî geliyordu ona.

Ada, onun eve döndüğünde hâlâ kurt formunda olacağını umarak hızını arttırdı. Boynunu bir kez daha kaşırken aklı mahkemeye gitti. Kendisinin söylediklerini parça parça hatırlıyordu. Doktor'unkiler önemsizdi. Fakat Ray'in her cümlesi, hareketi aklındaydı. *Hatta duyguları bile*, diye düşündü Ada.

Arka cebinden telefonunu çıkaran Ada, gözünü yoldan birkaç saniyeden fazla ayırmamaya dikkat ederek arama yaptı. Franz, Ray'e eve girip çıkması için anahtar vermediğinden kolay iletişim kurabilmeleri -ve takip de edebilmeleri- için kendi telefonlarından birini vermişti. Telefonu hâlâ kullandığını umarak Ray'in ismini buldu. Çok fazla düşünmemeye çalışarak üstüne dokundu. Hoparlör tuşuna bastıktan sonra telefonu yan koltuğa bıraktı.

"Aç hadi," dedi ellerini direksiyonda kaydırırken. Arama dördüncü çalıştan sonra cevaplandığında Ada derin bir nefes aldı. "Ray?" Göz ucuyla ekrana baktığında aramanın hâlâ açık olduğunu gördü. "Seninle konuşmak istiyorum. Franz'la birlikte gittiğimiz restoranda benimle buluş. Lütfen. Sadece birkaç dakikanı alacağım. Bana bu kadarını borçlusun."

"On beş dakika," dedi Ray sadece.

Ada'nın bir şey söylemesine kalmadan telefon kapanmıştı. "On beş dakika," dedi Ada. Rahatça arkasına yaslanıp bu sefer Hilary'yi aradı. Telefon şaşırtıcı bir şekilde hızla açıldığında Ada gülümsedi. "Çocuklar videoya alınmaktan isyan edecekler, Hilary."

"Kahkaha atan videolarını sana yolladığımda bunu umursamazsın. Geliyor musun?"

"Biraz gecikeceğim aslında. Özür dilerim."

"Boş ver. Yanında birileri varken Hunter daha uslu bir bebek oluyor. Lenora'yla çok iyi anlaştılar."

"Yarın benim tüm gün Hunter'la ilgilenmeme ne dersin? Ne isterse onu yaparım ve söz veriyorum, çok mutlu bir bebek olarak sana geri dönecek."

Hilary kahkaha atarken Ada'nın da keyfi yerine gelmişti. Aleutların bölgesindeki dönemece girmeyip merkeze yöneldi. Birkaç kilometre sonra ışıklar ve binalar çoğalacaktı.

"Tüm işlerin arasında Hunter'la baş etmeye çalışmanı izlemek gerçekten keyifli olurdu. Bu hakkımı daha sonra kullanabilir miyim? Mesele Murat'ı ilk kandırmamım yıl dönümünde, Aleut'tan ve karlardan çok uzak bir yerde kutlama yaparken."

"Anlaştık," dedi Ada başını sallayarak.

"Nasıl gitti? Henüz kimse dönmedi, hiçbir şeyden haberim yok."

Ada, yüzündeki gülümseme donarken Hilary'nin görmemesine rağmen elini salladı. "Geldiğimde sana uğrar, her şeyi anlatırım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ağlayan hangisi? Gözlerini üzerlerinde tutmalısın. Lenora şu sıralar ısırmaktan çok hoşlanıyor."

"Ne? Hayır, öyle... Kahretsin! Kızın gerçek bir vampir."

"Söylemiştim," dedi Ada, Hilary telefonu kapatırken.

Ada, insanların arasına girdiğinde daha dikkatli araç kullanmaya başladı. Şehrin ışıkları, yağmurun parıltılarıyla birleşince her yer manzara-ya dönüşmüştü. Ada, bir kırmızı ışıktaki durup yayaları ve yol üstündeki

kafelerde oturan insanları izledi. Onlardan biri olduğu zamanları neredeyse hatırlamıyordu. Başka birinin hatıraları gibiydi. Yakın bir arkadaşı defalarca anlatmış, detayları kafasında yer edinmişti fakat içinde değildi.

Önündeki araç hareket ettiğinde Ada da devam etti. Geçirdiği hayatın ne kadar yoğun ve acımasız olduğunu düşündü. Ailesi ve arkadaşları bunu kolaylaştırırsa da Ada, yaşamı için mücadele verirken en son ne zaman eğlendiğini düşündü. Zamanı, tehlikeleri ya da riskleri tartmadan sadece keyif almak için eğlenmek. Bunu yapana kadar ihtiyacı olduğunu anlamayacağını biliyordu. Şu anda bile tam anlamıyla gerekli görmüyordu.

Aracı park ettiğinde telefonunu alarak aşağıya indi. Ceketinin önünü kapatıp anahtarı cebine yolladı. Binaya girip en üst katına çıktı. En son oturduğu masayı boş bulduğunda direkt oraya yöneldi. Titreyen telefonunun ekranına baktığında Hilary'nin video gönderdiğini gördü. Açmak için uzanmıştı ki karşısındaki sandalyenin çekilmesiyle başını kaldırdı.

"Vaktim yok," dedi Ray. Arkasına yaslanıp ellerini kucığına bıraktı. Bakışlarını Ada'nın gözlerine dikerek bir an önce konuşmasını umdu.

Bir garson gelip siparişlerini alana kadar ikisi de sessizdi. Ada kollarını masaya yaslayıp Ray'i izledi. Duruşu rahat görünüyordu, buna rağmen orada olmaktan memnun değildi. Dışarıya çevirdiği bakışları odaklanmıştı. Ada'nın karşısında olmasına rağmen aklı bambaşka bir yerdeydi. "Benim hakkımda bilmediğin bir şey var," dedi Ada. Ray başını çevirdiğinde, Ada neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Duyguları hissedebiliyorum. Azülerin, aura renklerini görebilmesi gibi. İlk başlarda kendi duygularımla karıştırıyordum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonrasında ayırt etmeyi öğrendim. Hissettiklerimden hangisi bana ait, hangisi etrafımdaki herhangi birine... Böyle şeyler."

"Ne anlatıyorsun?"

Ada, dudaklarını ıslatarak sandalyesini masaya yaklaştırdı. "Franz ve Dawson, sana karşı daha tedbirliydi. Bunu fark ettiğini biliyorum ama ben aceleci davrandım. Sana inandım ve bu akşam orada konuştuğun sırada pişmanlık duydum. Bana defalarca dikkatli olmamı söyledikleri için kendimi buna hazırladığımı zannetmiştim ama biraz bile hazırlıklı değildim. Pişmanlık, öfke ve bir parça korku. Sonra Franz beni teselli

etmek için sarıldığında başka bir şey fark ettim. Sana inandığım için pişman değildim. Hâlâ değilim.”

“Olmalısın.”

Ada başını iki yana salladı. “Hissettiklerimiz birbirine çok benziyordu, bu yüzden ayırt edemedim ama o sırada senin duygularını yaşıyordum. Çünkü ben o mahkemede yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim.”

Garson içecek siparişlerini servis ederken, ikisi de gözlerini birbirinden ayırmıyordu. Ada, meydan okurcasına tek kaşını kaldırdığında Ray, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bardağına uzandı. “Yaptığım şeyden pişman değilim. Sadece... görmeni istemezdim.”

“Doktor’dan en az benim kadar nefret ediyorsun. Belki daha fazla. Neden öyle şeyler söyledin?”

“Doktor benim müttelikimdir,” dedi Ray bardağı dudaklarına doğru götürürken.

“Bana saçmalıklardan bahsetme.” Elini masaya bastırarak ona doğru uzandı ama dokunmadı. “Gergin olduğunda ve ne yapacağını bilemediğinde kaşınıyorsun, tıpkı benim gibi. Yaptıklarından pişman değilsen bana bunu açıklayamazsın. Benim hakkımda araştırma yapmışsın. Tedavi gördüğümü bilecek kadar. Neden zahmete girdin? Doktor’un benim üzerimdeki planlarına yardım mı edeceksin?”

Ray’in irisleri parladığında bunu hissederek gözlerini kapadı. “İnsanların arasında olmayı unuttum. Benim düğmelerime basıp durma.”

“Neden sinirleniyorsun? Doktor’un amaçlarını biliyor olmalısın. Çocuklarımı görmek için bu yüzden mi o kadar ısrar ediyordun? Aynı geni taşıdığımız için potansiyel deneklerinizi tanımak için mi?”

“Hayır. Hayır, ben onları merak ettim.”

“Neden?”

Ray, cevap vermemek için yeniden bardağına uzandı. Uzun birkaç dakika boyunca konuşmadılar. “Burada olmamızın amacı ne? Bana kızman, bir şeyleri değiştirmeyecek.”

“Sana kızmıyorum.”

"Ne?"

"Tamam, belki orada yalan söylediğin için kızdım ama şu anda kızgın değilim."

"Yalan söylemedim."

"Söyledin."

Ray, elini saçlarına götürerek arkasına yaslandı. Ayağa kalkıp camla kapılı terasın en ucuna yürüdü. Kapıdan geçerek dışarı çıktı. Ada orada durup sabırla beklerken telefonunun yeniden titrediğini duydu. Sıcacık kahveden bir yudum daha alırken ekran kilidini açtı. Hilary bu sefer ona fotoğraf atmıştı. Dördü de bir aradaydı ve Finn olduğunu düşündüğü biri de hemen arkalarında oturuyordu. Kucağı oyuncaklarla doluydu. Hâlâ fotoğrafa bakarken mesaj geldi. Fotoğrafı kapatıp aşağıya indi.

Gavin ve Murat kavga ediyor.

Ada şaşırarak telefonu eline aldı. Hâlâ terasta duran Ray'e baktıktan sonra Hilary'ye cevap yazdı. *Konu ne?*

Senin seanslarının dokümanları kayıp.

Başka bir şey yazmayan Ada ekranın kilit tuşuna bastı. Murat dikkatli ve tedbirli çalışırdı. Dosyasını çalan kişinin bunu kolayca elde etmesi imkânsızdı. Ada, ayaklarını öne doğru uzatıp belindeki bıçağa dokundu. Ruis mahkemeyi iki gün sonraya erteleyerek iyilik yaptığının farkında mıydı bilmiyordu fakat bunu çok iyi değerlendirmesi gerekiyordu. Bu yüzden dosyasının peşine düşemezdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ne de olsa.

Ray, yeniden karşısına oturduğunda Ada, kollarını göğsünün altına bağladı. "Doktor benim tedavi gördüğümü bilmiyordu. Neden ona söylemedin?"

"Mahkemede bahseden bendim, ne fark eder?"

"Senin çağırılacağını tahmin edemezdin. Adını ortaya atan bendim."

"Olmayan şeyler görüyorsun."

"Bana ne yaptığını anlat," dedi Ada ısrarla. Bu sefer sinirlenmeye başlamıştı. "Gözümün içine bakarak yalan söylemeyi kes artık. Neden benim hakkımda öyle şeyler söyledin? Tüm planımı mahvedebilirdin."

"Amaç da oydu zaten. Çünkü asıl sen benim planımı mahvediyorsun!"

"Biliyordum!" diye ayağa fırladı Ada.

Ray, etrafına bakınırken Ada'nın bileğini tutarak oturmasını sağladı. "Sakin ol," dedi. Ada yeniden oturduğunda Ray'in tavrı değişmişti. Daha rahat, aynı zamanda daha huzursuz görünüyordu. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim ama senin bundan vazgeçmen gerekiyor. Mahkemenin sonuçsuz olmasına ihtiyacım var. Tedavi gördüğünü bu yüzden söyledim. Murat'ın ofisinde başka bir şey ararken senin dosyanı buldum ve okudum."

"Onlar gizli şeyler."

"Beni yargılayacak çok nokta var. Bir de bunu eklemeyelim."

"Bana planından bahset."

"Hayır. Asla."

"Birlikte çalışalım."

"Olmaz."

"Doktor seni kendi tarafında zannediorken harika bir kozumuz olur."

"Mümkün değil."

"Biraz olumsuz düşünüyorsun ama eminim fikrini değiştirebilirim. Buradan gidelim. Daha rahat konuşabileceğimiz bir yer biliyorum." Ada, eşyalarını alarak cebine sıkıştırdığı parayı masaya bıraktı. Ray'in hâlâ oturduğunu gördüğünde kolunu tutarak kaldırdı. "Duymuyor musun beni? Gidelim hadi."

"Duymayan sensin. Birlikte çalışmayaacağız."

"Bu konuyu konuşuruz."

Ray iç geçirerek sandalyesini ayağıyla masaya doğru itti. "Bana hiç öyle gelmiyor," diye mırıldandı. "Tamam, çekiştirme, geliyorum işte. Baş belasının tekisin."

"Bu konuyu da konuşuruz."

"Kararımı verdiğime neredeyse eminim," dedi Ray fakat Ada onu dinlemiyordu bile. Sürekli acele etmesini söyleyip insanların dikkatini çekmeyecek bir hızla yürüyordu.

Ray, onu ikna edeceğini bilerek söylediğini yapmaya karar verdi. Hiçbir şekilde Ada'yla çalışamazdı. Tüm planı tek başına hareket etmesine yönelikti. Sona yaklaşmışken bunu bozmaya asla niyeti yoktu. Neleri riske atacağına karar vermiş ve kabullenmişti. Yeni dinamikler yolunu şaşırtmasına sebep olurdu.

30

Dawson, Aleut'a döndüğünde dairesini boş bulunca şaşırmişti. Yıllar önce her zaman bu ıssızlığa sahip olan dairesine, şimdilerde çoğunlukla çocuk sesleri, oyuncaklar ve hâlâ masada duran papatyalar eşlik ediyordu.

Duvardaki ışıkları yakarken pelerinini çözüp masanın kenarına bıraktı. Yatak odasındaki çalışma masasının çekmecesinden yedek telefonlardan birini çıkardı. Ada'nın numarasını bulup arama yaparken dolabı açtı. Kıyafetlerini alırken telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırmıştı.

"Geç kaldım," diye açtı telefonu Ada.

"Neredesin? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yoldayım."

"Hâlâ mı?"

"Beş dakika sonra orada olacağım. Sana her şeyi anlatırım."

"Sesin şüphe duyacağım kadar iyi geliyor."

"Ah, İhtiyar. Bu çok depresif geliyor kulağa."

Birkaç saat önce yaşadıklarını düşününce Dawson aynı fikirde değildi. "Dikkatli kullan. Tipi yön değiştiriyor." Telefonu serbest bırakıp

eline aldıktan sonra aramayı sonlandırdı. Giyindikten sonra daireden ayrıldı. Gözü yeniden papatyalara takılsa da onları buraya Ada getirdiği için atmak istemiyordu. "Beyaz papatyalar," diye mırıldandı kendi kendine. Bu çok saçmaydı.

Hilary'nin odasının kapısını tıklattı. İçeriden yükselen seslerden dolayı büyük olasılıkla onu duymamışlardı bile. Kapıyı araladığında Dawson'ı ilk fark eden Lenora olmuştu. Oturduğu yerden kalkıp babasına doğru koşarken Lyon'u ezdiğini anlamamıştı bile. Dawson, Lenora'yı kucağına alıp tek koluyla sardı.

"Bir şey bulabildin mi?" dedi Murat, ayağının ucuyla etrafa dağılmış oyuncakları iterken.

"Hayır." Lenora, yüzüne dokunup dikkatini çekmeye çalışırken Dawson, onun ellerini tutarak parmaklarını öptü. "Konuşmamız lazım."

"Yani, kavga etmeniz gerekiyor," dedi Hilary. Kucağında uyuyakalmış olan Mara'yla ayağa kalktı. "Şimdiye kadar aranızdaki tüm kavgaları anlayışla karşıladım fakat biriniz daha bunu yapmayın. Çok ciddiylim," derken kalp atışlarının yükseldiğini hissetti.

"Anlamadım," dedi Dawson. Kafası karışık bir halde Murat'a baktı. "Başka kiminle kavga ettin?"

"Gavin biraz sinirliydi. Hâlâ öyle," dedi Murat. "Avlanmak için ormana girdi."

"Tipide mi?" Dawson'ın gördüğü kadarıyla hava durumu Kanada'nın bu bölgesine göre normal hale dönmek üzereydi fakat kimse böyle bir dönemde avlanmak istemezdi. "Ne oldu peki?" Lenora, babasına tutunarak aşağıya kaydıktan sonra Lyon'un yanına geri döndü.

"Ray'in benden dosya çalmasına sinirlendi."

Dawson, Hilary'nin kucağındaki kızını aldı. Lyon battaniyesini verdiğinde Dawson eğilerek aldı. Lyon'un kendi battaniyesi vermesi onu gülümsetmişti. Kızını göğsüne yaslayarak battaniyeyi etrafına sardı. "Teşekkür ederim," dedi Hilary'ye. "Ve Murat'la kavga etmek gibi bir niyetim yok."

"Tamam." Hilary, tereddütlü ve biraz da pişman bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Hepimiz biraz gerginiz ve Mara'yı senden başkasına bırakamıyoruz. O yüzden sana kızmamam lazım."

Hilary rahatlarırken gülümsedi. Lenora ve Lyon'a, öperek veda ettikten sonra Hunter'ın yanına gitti. Dawson, başıyla dışarıyı işaret ettiğinde Murat, ikizleri alarak Dawson'la beraber dışarı çıktı. Lyon, Murat'ın omzuna çıkmak için ısrar ederken Lenora, önlerinden çoğunlukla düşerek koşmaya çalışıyordu.

"Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Murat merdivenleri çıkarken. "Ray sadece bir kez ofisime girdi. On beş dakikadan fazla uzun sürmedi ve tüm zaman boyunca karşımdaydı."

"Kurtarabileceğimiz şeylere bakalım. Şimdilik bununla alakalı bir şey yapamayız. Sadece o dosyada neler yazdığını bilmek istiyorum. Ray'in herkesin gözü önünde söylediklerinin haricinde tabii."

"Ada'nın gizliliği yeterince ihlal oldu. Buna ekleme yapmayacağım."

"Zaten benim bilmediğim ne yazmış olabilirsiniz ki?"

"Ada'nın bile bilmediği şeyler yazıyor. Bunu ne seninle ne de bir başkasıyla paylaşacağım." Omzunda oturan Lyon, yanağını başına yasladığı sırada Murat kapıyı açıyordu. "Sana yardımcı olacak önemli bir detay var mı diye sorabilirsin. Böylesi daha yararlı olacaktır."

Dawson, Mara'yı salonun çocuklara ait köşesindeki beşiğine bıraktı. Üzerini örttükten sonra Murat'a döndü. "Var mı?"

Murat, kolunu Lyon'a sararak onu aşağıya indirdi. Küçük çocuk bir süreliğine kolunda sallandıktan sonra yere basmayı kabullendi. "Ray çok daha fazlasını, çok daha kötüsünü söyleyebilirdi. Ada'yı mahvedecek, işin aslı tüm kurtlar tarafından dışlanmasına sebep olacak şeyler. Onun yerine sadece tedavi gördüğünü belirtti."

"Yardım etmeye çalışsaydı bunu çok daha farklı şekillerde yapabilirdi."

"Yardım etmeye çalıştığını sanmıyorum. Ne olduğunu anlamıyorum da."

Ada neredeyse koşturarak içeri girdiğinde ikisi de ona döndü. "Selam," dedi Ada. Onlardan başka kimse olup olmadığına baktıktan sonra heyecanla üzerlerine yürüdü. "Sinirlenmemeniz gerekiyor," diye tedbirle başladı.

"Ne yaptın?" dedi Dawson ve Murat aynı anda.

"Hadi ama." Ada saçlarına yapışan karları dağıtmak için elini gezdirmeye başladı. Ceketini çıkararak koltuğun üzerine bıraktı. "Ray'le buluştum." Dawson gözlerini kapatarak arkasını dönerken, Murat donmuş bir halde ona bakakalmıştı.

Ada, sindirmeleri için biraz zaman verirken etrafı toparlamaya başladı. Sandalyenin üzerindeki pelerini gördüğünde duraksayarak gülümsedi. Dawson önceden başkalarının yanında dönüşüm dahi geçirmezdi. Kızıl kurt olduğunu iddia etmesine rağmen pelerininin sadece uç kısımları kızıldı. Kalanı göz alıcı bir beyazlıktaydı ve muhteşem görünüyordu. Dawson, Ada'nın yanında ilk kez dönüşüm geçirdiğinde pelerinine dokunmasına gönülsüzce izin vermişti. Ada, o zaman bile bunun ne kadar özel olduğunu anlayabilmişti.

"Aklından ne geçiyordu?" dedi Murat hâlâ şaşkın bir halde. "Ray'le insanların arasında konuştun ki potansiyel bir düşmana karşı avantaj elde edesin, değil mi? Çünkü başka mantıklı bir açıklama aklıma gelmiyor."

"Aslında önce insanlar içinde buluştuk, sonra da senin ofisine gittik."

"Daha fazla hırsızlık yapması için sanırım."

"Biraz geri çekil," dedi Ada ellerini kaldırarak. Murat homurdanarak dişlerini sıkırsa da hiçbir şey söylemedi. Ada, belindeki bıçağı çıkarıp masanın üstüne bıraktı. Ayakkabılarını da çıkarmak için sandalyeye oturdu. "Eğer bana saldıracak olsaydı Ray'le baş edebilirdim."

"Ve bu onunla buluşman için yeterli mi?" dedi Dawson. Ona bakmak için döndü. İkizler huzursuzluğu hissederek kendi bölgelerine çekilmişti. "Ne kadar güçlü olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Belki hepimize kardeşinin hırsız, düzenbaz ve başarısız bir yalancı olmasını ne kadar iyi çözdüğünü göstermeye çalışıyorsundur. Beni çok sinirlendiriyorsun, Ada. Kimsenin başaramadığı kadar üstelik."

"Eşlerin bunu sağlaması lazım," dedi Ada. Dawson parmağını kaldırarak dudaklarını aralasa da hiçbir şey söylemedi. Kendini tutmaya çalış-

tuğunu, Ada onun kasılan omuzlarından anlayabiliyordu. Ada gülümseyerek onun pelerinini kucağına doğru çekti. "Ray'de bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Mahkemedeyken doğruları konuşmuyordu. Ben de birkaç soru sormak istedim."

"Seni nasıl bir deneğe dönüştürecekleriyle alakalı, değil mi?" dedi Murat.

"Tavrın işe yaramıyor," dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

"Aslına bakarsan senin yaptıkların daha kötü duruyor," dedi Murat yüzünde hoşnutsuz bir gülümsemeyle.

Ada, Murat'a gözlerini devirerek yeniden Dawson'a baktı. "Ray'in kendi intikam planı var. Bu yüzden benimkini ortadan kaldırmak için öyle şeyler söyledi."

"Yani böylece yeniden senin tarafında görünüyor," dedi Dawson, doğru anladığına emin olmak için. "Onunla konuşmaya devam edersin. Daha fazla bilgi sahibi olması için."

"Kendi planımı batıracak değilim."

"Şu anda yaptığın tam olarak bu." Dawson, söylediklerinin ne kadar gerçek dışı olduğunu anlayabilmesini umarak yanına gitti. Masadan bir sandalye çekerek karşısına oturdu. Ellerini sıkıca tutarak kucağına çekti. "Kardeşin umduğun gibi biri çıkmadığı için üzgünüm."

"Üzgün olduğunu biliyorum, Dawson ama o iyi biri."

"Ada," dedi Dawson nefesini bırakarak. Nasıl ve ne şekilde anlatabileceğini bilemeden başını eğdiğinde, Ada dudaklarını onun saçlarına bastırdı. Murat'ın sessizce ayrılışı ikisinin de dikkatini çekmemişti. Ada bir elini onun tutuşundan kurtardı. Ensesine dökülmüş saçlarını okşayıp elini sırtına doğru kaydırды. Dawson başını kaldırdığında yüzleri birbirine dokundu. "Ne kadar eminsin?"

Ada gülümserken alt dudağını ısırды. "Yüzde yüz ve şüphe duymadan."

"Tamam öyleyse." Dawson başını sallayıp arkasına yaslandı. "İçgüdülerim tam aksini söylese de eğer böyle düşünüyorsan sana inanıyo-

rum. Tek bir yanlış hareketinde hayatını sonlandırmam üç saniyeden fazla sürmez ve kendini gerçek anlamda kanıtlayana kadar çocuklara yaklaşmayacak, onları görmeyecek bile.”

Ada, onun yüzünü tutarak dudaklarına sağlam birkaç öpücük bıraktı. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Gerçek bir ödülü hak ettin. Ne istiyorsun?”

“Beni sevdiğini söylemen en gerçek ödül.”

“Biliyorum ama hadi, biraz hayal kur. Söz veriyorum, bu tamamen seninle alakalı,” dedi göz kırparak. Dawson’ın irisleri parladığında Ada neşelendiğini hissederek ona biraz daha yaklaştı. “Bir fikrin var sanırım,” dedi Ada.

“Aslında birkaç tane. Kıyafetlerden kurtulmakla başlayalım. Sonrasında ekstra zaman kazandırır.”

“Sonrasında mı?” dedi Ada heyecanlanarak.

“Soru sormak yok. Bu benim ödülüm.”

“Gerginliğin beni sinirlendiriyor,” dedi Felicia elinde olmadan. Stone’un ne kadar huzursuz olduğunu bilmesine rağmen saatlerdir kendini tutuyordu. Dolaşmayı bıraktığında Felicia nefesini bırakarak önüne döndü fakat bu sefer de hiç kıpırdamadığını fark etti. Bilgisayarının ekranını hafifçe eğerek ayağa kalktı. Stone’un karşısına geçerek ellerini göğsüne koydu. “Her şey yoluna girecek. Buna eminim,” dedi.

“Emin değilsin, olamazsın.”

“Sen bana yalancı mı diyorsun?” dedi Felicia kaşını kaldırarak. Stone’un omuzları gevşerken kollarını sevgilisinin etrafına sardı. Felicia, parmak uçlarında yükselerek dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. “Çoktan dönmüş olmalılar. Nasıl gittiğini sorabilirsin.”

“Geç oldu. Rahatsız etmesem daha iyi.”

“Rahatsız etmezsin.” Stone başını çevirdiğinde, Felicia çenesini tutarak yüzüne bakmasını sağladı. “Bunu söylemiyor olması, Dawson’ın seni sevmediğini ya da hayatına kabul etmediğini göstermez. Eğer seni reddetmiş olsaydı eminim bunu daha net bir şekilde hissederdin. Daw-

son'ı çok iyi tanımıyorum ama söylediğimin yanlış olduğunu iddia edemezsin."

"Hayır, edemem sanırım."

"Aynen öyle," dedi Felicia.

Stone başını eğdiğinde yüzüne düşen saçları, Felicia şefkatle geriye doğru itti. Birlikte olduklarında Felicia'nın etrafında oluşan aura, Stone'un umut kaynağını besliyordu. Lisa'yı sevdiği için başlattığı yıkım onu yalnızlığa itmiş, Felicia'ya duyduğu aşksa onu hayata geri döndürmüştü. "Yarın sabah gideceğim," dedi Stone, Felicia'yı öpmeden önce.

Felicia, neşe içinde kıpırdanarak Stone'un kucasına çıktı. Bacaklarını beline sarıp elini saçlarının arasında kaydırды. "Beni tuhaf bulmayan tek kişisin," dedi fısıltıyla.

Stone'un dudakları çenesinden boynuna doğru gittikten sonra geri çekildi. "Sana kötü haber vermek istemezdim fakat ben de seni tuhaf buluyorum. Diğerlerinin aksine bu hoşuma gidiyor," dedi Stone.

"Sen de kendince tuhafsın."

"Öyle mi?" dedi Stone onu yatak odasına taşıırken.

Kollarını hafifçe gevşettiğinde Felicia kahkahayla karışık çığlık atarak boynuna sarıldı. "Öyle," dedi hâlâ gülerken. Avucunu yanağına bastırarak parmaklarıyla gözünün kenarını, şakağını okşadı. "Bana verilmeyen her şeydin. Güzel bir akıl, şefkat dolu ve korkusuz bir aşk... Güçlerim seni huzursuz etmiyor. Doğduğumdan beri kurtlar arasındayken hep eksik hissettim. Saklandım, sakladım ama senin yanımdayken gerçekten benim."

"Bir daha saklanmana asla izin vermem."

Ada, ormanla Aleut bahçesinin birleştiği yerdeydi. Taş banklardan birine oturmuş, kucığındaki defteri sıkıca tutuyordu. Diğer elindeki kalemi gergin bir şekilde deftere vururken gözlerini ormandan ayırmıyordu. Konuşma yapmak için Gavin'i bekliyor olmasına rağmen keyfi yerindeydi. Dawson'a ödül vermenin onu bu kadar mutlu edeceğini asla

tahmin edemezdi doğrusu. Ada yüzünde gülümsemeyle arkasına yaslandı. Mutluluğuna rağmen Dawson'la etmeleri gereken bir kavga vardı.

Gavin'i görmesi normalden daha uzun sürmüştü. Siyah pelerini sayesinde gecenin içinde kolayca kayboluyordu. Ayağa kalkarak yaklaşmasını beklerken defteri iki eliyle önünde tuttu. Kavga etmesi gereken tek kişi Dawson değildi.

"Rahat, aynı zamanda sinirlisin. Neden?" dedi Gavin. Parmaklarını saçlarının arasına götürerek toprak parçalarını ve birkaç çam iğnesini çıkardı.

"Rahat olmamın sebebinin seninle hiç alakası yok. Diğerinden de kısmen sorumlusun."

"Öyleyse biraz daha sabredebilirsin. Yapmam gereken şeyler var." Gavin yanından geçip yürürken, Ada onu görebilmek için arkasını döndü. Hiçbir şey söylemeden beklerken dişlerini sıkmasından dolayı çenesine ağrı girdi. Gavin birkaç adım daha attıktan sonra durdu. Başını önüne doğru eğip küftettikten sonra Ada'ya baktı. "Ne var?" dedi.

"Bir gün yeniden intikam yemini edersen tüm desteğimle yanında olup aynı zamanda arkandan iş çevireceğim, söz veriyorum. Yaptıklarının karşılığını tam anlamıyla ödemek isterim."

"Tamam," dedi Gavin elini kaldırarak. "Bu hoş bir şey değildi."

"Hoş değil miydi? Ben buraya kaçırılarak getirilen o kız değilim artık, Gavin. Herkese karşı kendimi ispatlamak için, bu dünyada kendime yer edinebilmek için öyle çok uğraştım ki... Asıl önemli olanı atlamışım." Dudaklarını ıslatarak bir adım attı. "Herkes benim gücümü kabul etti. Bana saygı duydu. Sen ve Dawson haricinde."

"Bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorsun."

"Söylediklerin davranışlarınla uymuyorsa hiçbir anlam ifade etmez. Bana bunu söyleyen sendin, hatırladın mı? Henüz insanken intikam için beni eğittiğin sırada, yapamayacağım şeylerden bahsetmememi, bunun beni zayıf göstereceğini söylemiştin. Sandığının aksine sinirli değilim. Sadece, şaşkın ve kırgınım. Aklım almıyor. Ama bir şekilde halledeceğiz sonuçta. Ne sana ne de Dawson'a ömür boyu küskün kalabilecek güçteyim."

Ada söyleyecekleri bittiği için yürümeye başladığında Gavin konuşmadı. Şaşkındı ve kendini savunmak için söyleyeceği her şey basit görünüyordu. Ve anlamsız.

Ada, dairesine gittiğinde günlerdir üstünde olduğunu hissettiği kıyafetlerini hızlıca çıkardı. Çocuk odasının açık kapısından içeri bakarken kıyafetlerinin üstünde duran Dawson'ın tişörtünü aldı. Şortunu da giydikten sonra çocukların yanına gitti.

"Biraz zor uyudular," dedi Jasmine, Ada'yı fark ettiğinde. Kucağında tuttuğu kıyafetlerle kapıya doğru döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Olması gerektiği kadar," dedi Ada. Mara'nın yatağına gidip korumalığını indirerek dizlerinin üstüne eğildi. Yumuşacık saçlarına dokunarak işaret parmağını avucuna bıraktı. Mara, derin uykusuna rağmen Ada'nın parmağını hemen kavradı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Ben hallederim. Sen git hadi," dedi Ada. Diğer elini kızının göğsüne koyarak hafif nefeslerini ve titreyerek atan kalp atışlarını hissetti. İkizlerin aksine Mara'nın daha sakin bir yapısı vardı. Her zaman böyle gitmeyeceğini bilmek, Ada'yı bazen sevindirir de bazen de tedirgin ediyordu.

Yatağının diğer tarafındaki yükseltiyi fark ederek battaniyeyi kaldırdığında pelüş oyuncakları ve birkaç plastik oyuncak bebek parçası gördü. Lenora ve Lyon'ın uyumadan önce oyuncaklarını buraya sakladığını anladığında başını iki yana salladı.

"Bunları burada bırakalım," dedi Ada, Mara'nın üstünü örterken. "Sabah uyandıklarında sana kızmalarını istemeyiz."

Ayağa kalkarken yatağın korumalığını da kaldırdı. İkizleri de kontrol edip üzerlerini örttükten sonra dışarı çıktı. Kitaplığın diğer tarafındaki masaya gidip bilgisayarının ekranını kaldırdı. Güç tuşuna bastığı sırada kapının açıldığını duyarak başını çevirdi. Dawson'ın ellerini sildiğini gördü. Tişörtünün yakası omzuna doğru yırtılmış, yanağında derin bir kesik oluşmuştu.

"Bensiz savaşa mı katıldın?" dedi Ada.

"Sana asla böyle ihanet etmem." Dawson, tişörtünü çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı. İkisinin de rahat duruşunun altındaki gerginlik arala-

rında gidip geldi. Ada yeniden önüne döndüğü sırada, Dawson onun yanına giderek masaya yaslandı. "Özür dilerim," dedi.

Ada, bilgisayarının şifresini tek eliyle girerken gülümsedi. "Aramızdaki bu durum için özür diliyorsun, yaptığın şey için değil."

"Doğru ama yine de üzgünüm."

"Biliyorum. Ben de öyle." Ada sandalyesini çekerek oturdu. Ray'le olan konuşmalarını nasıl kullanabileceğini çözmesi gerekiyordu ve hâlâ Ray'i beraber çalışmaya ikna edebilmiş değildi. Murat'ın ofisinde geçirdikleri zaman boyunca Ada ona alternatif tekliflerde bulunmuş, avantajlarını sıralamış, Ray'se defalarca hayır demişti. Bıkmadan usanmadan başını iki yana sallayıp durmuştu.

"Kendimi bu konuda güvensiz hissetmek hoşuma gitmiyor, Tüysüz. Arkandan iş çevirmek gibi bir niyetim yoktu."

"Yine de yaptığın tam olarak buydu. Güvensiz hissettiğin konu ne? Ali'nin duygularına karşılık vermemden mi şüpheleniyorsun?"

"Asla böyle bir şeyle itham etmedim seni." Dawson, kendine sakın kalmak zorunda olduğunu hatırlatıp duruyordu. Ada'nın saatli bomba gibi usulca konuşması hoşuna gitmemişti. Neredeyse bağırmasını ve üzerine bir şeyler fırlatmasını tercih ederdi. Kafa atması bile daha uygun olurdu. "Konu senin Ali'ye karşı neler hissettiğin değil ama bahsi açılmışken söylemem gerekir ki ona acıman Ali'nin hoşuna gitmiyordur."

"Ali'ye acımiyorum," dedi Ada ellerini birden masaya indirirken. "Suçluluk hissediyorum, tamam mı? Kardeşi benim yüzümden öldü, kendisi benim yüzümden başka bir türe dönüştü, ailesinden koptu. Bunun altında eziliyorum. Bir şeyler yapmam lazımdı. Gavin ve sen kendinizde buna karışabilecek hakkı gördünüz. İkinizi de seviyorum ama bazen beni çaresiz bırakıyorsunuz. Çaresiz kalmayı kabullenemem. Bir daha olmaz."

"Ben..." Dawson itirazlarının zayıflığından hoşlanmayarak sustu. Söyleyeceği her şeyle daha da derine batacağını hissediyordu. Sandalye çekip otururken Ada'nın bilgisayar ekranını kapattı. Ada, parmaklarını kurtarmak için ellerini kucağına indirdi. Dawson aklındakileri en doğru

ve zararsız şekilde ifade etmeye çalıştı. "Bunu kontrol edebilmek benim için kolay değil. Ali kötü biri olsaydı inan bana her şey basitleşirdi."

"Biliyorum. Ali'ye Konrad ve Thomas'a davrandığım gibi davranmam. Sen de öyle."

"Farkındayım. Bu yüzden hâlâ hayatta zaten." Ada'nın gözleri parladığında Dawson elini kaldırdı. "Tamamen iyi niyetle söylüyorum."

"Mahkemede Ali'nin içeri girmemesinin ortak fikriniz olduğunu söylediniz ama Rayleen'in dairesindeyken Ali'nin Gavin'e nasıl baktığını gördüm. Onu zorlamış."

"Gavin'i bilirsin. En iyi ihtimalle, Ali saçlarıyla dalga geçtiğinden kavga etmişlerdir."

"Ali konusunda bana güvenmek zorundasın. Ona borçluyum ve bunu ödemek istiyorum."

"Arkadaş olup ona hayatında yer vermek niyetinde değilsin öyleyse."

"O zaten benim arkadaşım. Hayatımda yer almak istemeyen de kendisi. Eğer fikrini değiştirirse kovalayacak değilim."

"Sadece merak ettim," dedi Dawson başını diğer tarafa çevirerek. Memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışsa da ses tonu şüpheye yer bırakmıyordu. "Hayatında yer almak istememesi de hoşuma gitmiyor."

"Sen kafayı yemişsin. Neden?"

"Çünkü bu senin mutluluğuna kendi duygularından daha fazla önem verdiği anlamına gelir."

"Birinin beni öncelik haline getirmesinden rahatsızlık duyuyorsun."

"Bu kişinin sana âşık olmasından rahatsızlık duyuyorum. Eğer bencil orospu çocuğunun teki olsaydı gidip kavga eder, bu sorunu gayet normal yollarla çözebilirdim. Şimdi her ne yaparsam yapayım asıl pislik benmişim gibi görünecek."

Ada kendini tutamayıp güldüğünde, Dawson gözlerini kapatarak elini yüzüne kapadı. "Bana söz vermek zorundasın," dedi Ada. "Böyle olmaz, İhtiyar. Ali'yle başa çıkabilirim."

“Eminim o da bunu ister.”

“Dawson!”

“Üzgünüm. Yemin ederim, üzgünüm.” Ada ayağa kalkmasın diye Dawson onun ellerini tuttu. “Kendime hâkim olacağım.”

“Ben Peratha’yla aradaki durumu halletmen için sana güvendiysen sen de aynısını yapabilirsin. İkimiz de Peratha’yı seviyoruz ve o kendi yolunu bulana kadar sabırla bunu yapması için teşvik ettin. Aynısını Ali için de yapabiliriz.”

“Ali’yle arkadaş olmam.”

“O kadarına gerek yok. Sadece tehdit etme yeter,” dedi Ada. Dawson gülümseyerek arkasına yaslandığında, Ada onun ellerini daha sıkı tutarak öne doğru çekti. “Söz ver, Dawson.”

“Söz veriyorum.”

“Sana kendimi ispatladığımı zannediyordum. Bir daha bana böyle bir duygu hissettirme. Seni seviyorum. Çok seviyorum. Lütfen bana bunu yapma.”

“Özür dilerim,” dedi Dawson ve bu sefer sadece Ada’yı incittiği için değil, yaptığından pişman olduğu için de özür diliyordu. Ada başını sallarken Dawson ona yaklaşarak kollarının arasına aldı. Saçlarını sevip boynunu öptü. “Affedildim mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi Ada, yanağını Dawson’ın omzuna yaslariken.

31

Ada saatler sonra hâlâ aynı masada oturuyordu. Ray'den öğrendiklerini nasıl avantaja çevirebileceğini düşünürken bir yandan da Creon'un onun için bulduğu bilgilere göz atıyordu. Lider ailesiyle alakalı geçmişe en rahat ulaşabilecek kişi Creon'du. Buna rağmen onun elinin altındaki kaynaklar bile sınırlıydı. Doktor sadece kırıntıları ve önemsiz, sıkıcı bilgileri ortalıkta bırakmıştı.

"Ne saklıyorsun?" dedi Ada arkasına yaslanırken. Creon'un, hatta Dionne'un bile bilmediği şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Bunun katliamlarla bir ilgisi olup olmadığından emin değildi. Eğer öyleyse bu durum Ada'nın tahmininden çok daha öncesine uzanıyor demektir.

"Anne."

Ada irkilerek olduğu yerde döndü. "Henüz çok erken. Neden ayakta-sın?" Lyon battaniyesiyle yüzünün yarısını kapatırken ağlamaklı görünüyordu. Çıplak ayaklarıyla masaya doğru yürüdü. Ada, Lyon'u kucağına alıp saçlarını alnından çekerek terleyip terlemediğini kontrol etti. "Anne mi dedin?" Başının tepesini öperek battaniyeyi etrafına sardı, bir ucunu tutabilmesi için eline tutuşturdu. Ayağa kalkacakken Lyon ona daha sıkı sarıldığında Ada vazgeçerek arkasına yaslandı. Lyon, yanağını Ada'nın göğsüne koyup battaniyenin ucunu yüzüne bastırdı. "Böyle uyuyacak-

sin. Pekâlâ.” Ada daha rahat uyuyabilmesi için onu yan oturttu. Bir koluyla Lyon’u desteklerken boşta kalan eliyle bilgisayarını masanın ucuna doğru çekti. Ekranın köşesindeki saate baktığında beşi biraz geçtiğini gördü.

Telefonuna uzanıp kilidini açtı. Zamanın uygunsuzluğuna rağmen Franz’ın çoktan uyandığını ya da aslında hiç uyumadığını biliyordu. Arama tuşuna basıp bekledi. İkinci çalıştan sonra kapatacaktı ki arama cevaplandı. Ada hızla telefonu kulağına götürdü. “Zamanlama için üzgünüm ama konuşmamız lazım,” dedi.

“Ray’le mi alakalı?”

“Büyük bir kısmı. Habersiz hareket etmek istememiştim. Anlık gelişen bir olaydı.”

“Esas noktayı kaçıyorsun, Ada. Ray’in iyi ya da kötü olması önemli değil. Önemli olan bizim tarafımızda olup olmaması ve görünen o ki değil. Bu da ona güvenemeyiz demektir.”

“İyi olması onu bizim tarafımıza çekebileceğimiz anlamına gelebilir.”

“Yapabildin mi peki? Bizim tarafımızda mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse konuşacak bir şey yok.”

“Ray’den vazgeçmeyeceğim. Onun nasıl biri olabileceğini görüyorum. Doktor’un yaptığı şeyler, Ray’i acımasız birine dönüştürmüş gibi duruyor olabilir ama aksini kanıtlayacağım.” Lyon ağzını açıp kapatarak mırıldanırken annesine daha sıkı sarıldı. Ada, Lyon’un saçlarını okşayıp güvende hissetmesini umarak başını öptü. “Sabah buraya gelir misin? Sana göstermek istediğim şeyler var.”

“Dokuz gibi orada olurum.”

Ada, telefonu kapatarak bilgisayarın yanına bıraktı. Konuşması gereken birkaç kişi daha vardı fakat bunu birkaç saat sonraya bırakacaktı. Lyon’u iki koluyla sarıp ayağa kalktı. Koltuğa oturup rahatça arkasına yaslandı. Lyon huzursuz bir şekilde kıpırdanırken, Ada onun battaniyesini düzeltti. Saçlarını sevip usulca konuştu. Ninni bilmezdi fakat aklında güzel masallar vardı. “Sana masal anlattığım sır kalacak,” dedi kula-

ğına doğru. Dawson insan masallarından hoşlanmasa da Ada, üzerinde oynamalar yaptığı masalları seviyordu.

Günün aydınlandığı saatlerde Dawson, daireye girdiğinde direkt yatak odasına geçecekti ki Ada'nın karanlıkta oturduğunu gördü. Biraz daha yaklaştığında ise uyuyakalmış olduğunu fark etti. Derin bir uykuya dalmadığı yüz ifadesindeki rahatsızlıktan belliydi. Dawson eğilerek alnını öptüğünde Ada gözlerini araladı. "Derse gitmeden önce biraz dinlenmen gerekiyor," dedi Dawson, Lyon'u kucğından alırken.

Ada gözlerini ovuştururken birden ayağı kalktı. "Uyumuyordum," dedi.

"Uyuman lazım ama. Hadi, benimle gel."

Dawson, Lyon'u odasına götürürken Ada bir kez daha, "Uyumuyordum," dedi. Lyon'u yatağına bıraktıktan sonra geri dönen Dawson, Ada'nın üzerini değıştirmesini izledi. Kıyafetlerini çıkarıp temizlerini giyerken Dawson'ı şüphelendirecek kadar tedirgin görünüyordu.

"Giymen gereken şey pijamalarındı," dedi Dawson.

"Vaktim yok. Öğrencileri ihmal edemem."

Dawson kollarını bağlayarak bekledi. Ada, en son dağılmış saçlarını ensesinde kıvrıp bağlayacak bir şey aradı. Bulamayınca pes edip arkasını döndü. Kapıdan çıkacakken Dawson önüne geçti. Ada diğer yana geçtiğinde, Dawson yeniden önüne çıktı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ada.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Söyledim ya..."

"Uyumaktan korkuyorsun. Çocuğınla ya da benimle, bilmiyorum, ama korkuyorsun. Bu çok yanlış, Ada. Sorunlarını görmezden gelerek çözemezsin. Denediğimden söylüyorum."

Ada, uykusuzluktan ve korkularının yüzeye çıkarılmasından duyduğu öfkeyle Dawson'ın yakasına uzanarak yarasını açığa çıkardı. Bir kurt tarafından açılmış yaralar her zaman daha zor kapanırdı ve Ada da pek merhamet göstermemişti. Parmağını yaranın kabarık yüzeyine bastırarak Dawson'ın kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Bu düzeldiğinde tekrar

dene. Belki o zaman sana inanırım.” Yolundan çekilmesi için ittikten sonra yatak odasından çıktı.

Dawson tişörtünü düzeltirken peşinden gitti. “Ne zamana kadar yataktan uzak duracaksın?”

“Bilmiyorum. Cevaplar şu anda elimde değil!”

“Bir planın yok mu?”

“Üzerime gelme, lütfen yapma.” Ada sandalyeye oturarak ayakkabılarına uzandı. “Uykumda sana saldırırsam kendini koruyabilirsin. Ölümcül bir yara açmadan uyanırım herhalde, emin değilim. Ama çocuklarla uyuma riskine giremem, Dawson. Tek bir ısırık onların geri dönülmez bir şekilde hasar almalarına sebep olabilir. Sahiden bunun saçma mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Uyumamak bir çözüm değil. Er ya da geç vücudun iflas edecek.”

Ada ayağa kalkıp ona baktı. Söyleyebilecek mantıklı bir şeyi olmaması ne kadar da kötüydü. Diğer yandan yorgun, uykusuz ve duygusal açıdan tükenmişti. Mantiğa neden ihtiyacı olsundu ki? Kapıyı açıp koridora çıktı. “Ayrı uyuyabiliriz,” dedi kapıyı kapatmadan hemen önce.

Koridorda hızla uzaklaşmasına rağmen Dawson’ın cevabını çok net duyabilmişti. “Cehennemde belki!”

Ada, merdivenlerden inerken gözlerini devirmeden edemedi. Koltuk o kadar da rahat değildi üstelik. Yine de daha güvenli olduğu kesindi.

Dawson, ensesinden tutarak tişörtünü başının üzerinden çekti. Banyo aynasının karşısında durmuş, yarasına bakıyordu. Bunun kendisinden çok Ada’yı rahatsız etmesi sinir bozucu ve bir o kadar da doğrudu. Ada, canını savunduğunu düşünerek Dawson’a saldırdığında niyeti ölümcüldü. Dişleri deriyi parçalamıştı, büyük bir kısmı toparlanmış olsa da hâlâ kötü görünüyordu. Yine de Dawson için ölüm riskini almak ayrı yataklarda uyumalarından daha tanıdık ve kolay geliyordu.

Ada, ofise girdiğinde Gavin’i göremeyince şaşırmıştı. Şimdiye kadar çoktan geleceğini biliyordu. Burada olmadığı günün birkaç saatinde bile kapatmadığı televizyonda güvenlik kameralarının görüntüleri sırayla geçiyordu. Masaya yaslanarak bir süreliğine görüş açısındaki öğrencileri

izledi. Teo'yu yakalamaya çalışsa da başarılı olamadı. Dawson'ın yerleştirdiği kanıtların işe yaramasını umuyordu. Öğrenci gruplarından en az bir tanesinin başarılı olması onlar için yeterliydi. Gavin'in acısına çıkaracağına şüphe yoktu fakat hiç değilse bunu yapabileceği pozisyonu korumuş olurdu. Gençliğinden beri aynı hedef üzerine çalışan Gavin için şimdiki hayatından başka bir seçenek yoktu.

Çekmeceyi açarak defterini aldıktan sonra ofisten ayrıldı. Aleut'un en üst katına çıkması normal bir insan için beş dakika sürebilirdi. Kıvrılan yüksek merdivenler ve uzun koridorlar burayı ufak bir şehre benzetmişti. En üst kata ulaştığında Lanston'ın kapısındaki korumalara gülümsedi. Tedirgin bir şekilde birbirine bakan korumalar, kapıyı açmak yerine orada durmayı sürdürdüler.

"Ne var?" dedi Ada elini arka cebine sıkıştırırken. "Beni içeri almanızı mı emretti?"

"Sayılır."

"Dalga geçiyordum. Ciddi misin?"

Korumalardan biri öne çıkarak Ada'ya yaklaştı. "Yanlış anlama ama çok uygunsuz saatlerde gelip gidiyorsun. Lanston lider olabilir fakat o bile zaman zaman dinlenmeye ihtiyaç duyuyor."

Ada, kulağına anlamsız gelen sözlere karşı burnunu kıvırdı. Lanston'ın dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu. Bu gayet normaldi. "Tamam," dedi elini cebinden çıkarırken. "Onu rahatsız etmeden kitaplığının oradaki masada çalışacağım. Bana izin vermişti, biliyorsunuz. Kızmayacaktır. Söz veriyorum."

"Beni öldürmene izin verebilirim," dedi koruma. "Hatta ellerimi arkadan bağlamana yardım bile ederim ama asla Lanston uyurken içeri birinin girmesine izin veremem. Kaiser'in öfke dolu intikamcı ruhu gelse bile."

"Yani içeri giremeyeceğim."

"Ada..."

Kapılar birden açıldığında hepsi olduğu yerde dondu. Lanston girişte durmuş, Ada'ya bakıyordu. "Görgü kurallarıyla alakalı birkaç cilt kitabım var. Kanunlardan önce onları bir incelemek ister misin?"

"Günaydın," dedi Ada başını hafifçe eğerek. "İçeri gelebilir miyim?"

"Senden hiç hoşlanmıyorum," dedi Lanston gözlerini kısarken.

"Yine de teknoloji konusunda desteğime ihtiyacın var."

Lanston, onu kolundan tutup onu içeri çektikten sonra kapıları ayağıyla itti. "Ne yapıyorsun?"

"Uyandırdığım için üzgünüm ama çok zamanım yok."

"Uyumuyordum," dedi Lanston. Üzerinde sadece pijama altı olsa da gözleri netti. Uyumaya çalışmış, pek başarılı olamamıştı. Elini masaya doğru salladı. "Gidip ne yapıyorsan yap. Lütfen sessiz ve hızlı ol."

"Teşekkür ederim. Burada olduğumu unutacaksın."

"Pek ihtimal vermiyorum."

Ada masaya oturmadan önce, bir gece önce bıraktığı kitabı almıştı. Yapacakları her detayıyla kesinleşmiş olsa da birkaç yedek planı olmadan rahat nefes alması imkânsızdı. Karşısında sıradan bir düşman yoktu. Kaiser'layken egosunun zaafı olduğu bilirdi, Amona'nın hassas noktası aşktı ve bunu ona karşı kullanmak kolaydı. Doktor içinse neyi kullanabileceğini bilmiyordu. Herhangi bir şeye ya da birine merhamet duyabileceğini sanmıyordu. Yaptıklarının egoyla da bir alakası yoktu. Tek derdi artık yardım edemeyecek durumda olduğu annesinin hastalığına bir çözüm bulmaktı.

Not defterinin üzerindeki kalemi bir an için durdurup başını kaldırdı. Lanston dairenin içinde dolaşıyordu. Meşgul görünüyordu fakat aynı yerlere gidip geliyordu. Eline aldığı birkaç şeyi bırakıp sonra yerini değiştiriyordu. Ada'nın onu izlediğini fark ettiğinde durup başını çevirdi.

Ada hemen önüne dönse de sormak istediği şeyler vardı. Belki de sadece Lanston'ın cevaplayabileceği şeyler.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Aslında çoğul," dedi Ada yavaşça arkasına yaslanırken. "Neden gergin olduğunu merak ediyorum ama cevap vermeyeceğini tahmin edi-

yorum ya da en iyi ihtimalle beni kovarsın. Bu yüzden başka bir şey sorabilir miyim?"

Lanston, aklındaki düşüncelerden birkaç dakikalığına kaçabileceğini umarak başını salladı. "Sor," dedi.

"Anlamadığım bazı şeyler var. Kurtların doğumu bu kadar zorken neden sadece Doktor çözüm bulmaya çalışıyor? Çarpık bir şekilde bunu yapıyor, kabul ediyorum. Yine de başka kimsenin bununla ilgili çalışma yaptığını duymadım veya okumadım."

"Bundan elli altmış yıl öncesine kadar doğuma müdahale etmenin ters etkiler yaratabileceğini düşünüyorlardı. Haklı ya da haksız olduklarını bilemem. Bu konuyu hiç araştırmam gerekmedi. Kız kardeşlerimin doğumunda burada değildim. İkisi de büyüyene kadar onları doğru düzgün görmedim bile."

"Sağlık merkezindekiler Hilary'ye yardım etti. Genç bir Vede olduğu için şansını düşük görüyorlardı."

"Son zamanlarda bu konularda kadınlara yardımcı olacak şeyler keşfettiler. Belki yüzde yirmi etkileyecek bir durumdur fakat hiç olmamasından daha iyi."

"Aleut'taki ölümlerin yoğun olduğunu biliyorum. Peratha'nın annesi güçlü bir Azü olmasına rağmen ölmüş. Hilary de annesini doğumda kaybetmiş ve bu sadece benim arkadaşlarım arasında olanlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Remus'un ölüm oranları da bu kadar yüksek mi?"

Lanston, cevap vermek için dudaklarını aralasa da düşündüğünde bunun hakkında bir fikri olmadığını fark etti. "Remus ölümlerinin istatistiklerini incelemiyorum."

"Böyle bir istatistik varsa ben incelerim. Uykuya dalmadan önce beni rahatlatır. Keyifle birkaç sayfa kitap okumak gibi."

Lanston, şaşırarak kaşlarını çattıktan sonra gülümsedi. "Kurtları sahiden sevmiyorsun, değil mi?"

"Bunun hakkında yorum yapmayan son beş kişinin arasındaydın," dedi Ada başını kitaba çevirerek.

"Benim için sorun değil. Sadakatini koruduğun sürece kimseden hoşlanman gerekmiyor."

Ada, başka bir şey sormak için başını kaldırmıştı ki Lanston'ın uzaklaştığını gördü. Burada çalıştığı süre boyunca rahatsız olarak pijamalarını değiştirdiğini hatırladı. Şimdi ise umursamıyor gibiydi. Belki bunu düşünemeyecek kadar dalgındı, belki de artık Ada'nın varlığına alışmıştı.

Karışmaması gerektiğini bildiği halde Ada derin bir nefes alarak konuştu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet ve sana dosyayı verdim."

"Hayır, yani evet," dedi Ada duraksayarak. "Verdiğin dosyayla ilgileneneğim."

"Öyleyse başka bir şey yok."

"Lanston..." Ada alnını kaşıyıp oturduğu yerden kalktı. Yaklaşmaya çekinse de ellerini ceplerine sıkıştırıp yanına gitti. "Ruis konusunda yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ada," dedi Lanston sinirle gözlerini kapatırken. Parmaklarını göz kapaklarına bastırıp nefesini bıraktı. "Böyle bir şeye ihtiyacımın olması hoşuma gitmiyor. Yardım istemekten dolayı değil. Her şey konusunda en iyisi olduğunu düşünen liderlerden değilim. Bu tarz duygular seni zayıf düşürür. Düşmanlarına *işte bakın, bana buradan saldırabilirsiniz*, der. Peratha dışında korumam gereken kimse yok ve bundan memnunum."

"Peki ya annen?"

"Kendi başının çaresine bakabilir."

"Peratha da öyle. Sana tavsiyede bulunmam komik gelebilir, bilmiyorum... hayatta olduğum süre sanırım senin yaşamında bir nokta kadar boşluk doldurur ama lütfen beni dinle. Çocuklarımla tehdit edildiğim için katlandığım bazı işkenceler oldu. Onları korumam gerekiyor. Kabul ediyorum, onlar benim zayıf noktam. Ama katlanmamı ve devam etmemi sağlayan da yine aynı sebep. Sevdiklerinin seni zayıf düşürmesine izin verebilir ya da onlardan güç alabilirsin."

"Ruis'e âşık değilim. Sadece bunun önüne geçmeye çalışıyorum."

"Ve bu hayatta duyduğum en üzücü şey," dedi Ada neredeyse bağırarak.

"Sakin ol."

"Özür dilerim." Olduğu yerde ayaklarının üstünde sallandı. "Öyleyse daha ilerisini düşünmen gerekmiyor. En azından şimdilik."

"Tek sorun bu değil. Ona nasıl yaklaşmam gerektiğini de bilmiyorum. Yaptığım her şey amacımın tam tersini gerçekleştirerek bana dönüyor. Öncelikleri farklı, sanki beni görmüyor. Ama bunun doğru olmadığına eminim."

Ada, nasıl yardım edeceğini düşünürken elini telefona doğru götürdü. Lanston'ın anlattığı Ruis'i tanıyordu. Bir zamanlar kendisi de aynı bakışlara sahipti. Dawson karşısında dururken onun ne istediğini bilir fakat gerçek olmadığını söyleyip dururdu. Bu şekilde idare etmek kesinlikle çok daha kolaydı. Hayatı zaten baştan sona karışmışken bir ilişkiye dalmak göze alacağı risk değildi. Hangi noktada fikrinin değiştiğini bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Lanston şüpheyle.

"Bir fikrim var," dedi Ada. Arama yapıp hoparlöre aldı. Beklemesine gerek kalmadan Dawson hemen cevap vermişti. "Sana bir sorum var."

"Dinliyorum," dedi Dawson.

"Birlikte olacağımızı nasıl biliyordun? Yani buna pek istekli değildim çünkü aklımda başka şeyler vardı fakat bir şekilde başımı çevirdiğim her yerde seni aramaya başladım. Bu nasıl oldu?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Soruma cevap ver."

"İşin içinde bir hile varmış gibi hissediyorum. Neler oluyor?"

"Dawson, lütfen."

Lanston, ellerini kaldırarak ne yaptığını sormaya çalıştı. Ada sadece durmasını işaret etti ve dinlediler.

"Tamam, soruların yüzünden şüphelenmemek elde değil ama cevaplayacağım," dedi Dawson. "Öncelikle istediğim şeyle yüzleştim. Senin

hazır olmadığının farkındaydım. Sıradan yüzeysel bir ilişkiyi bile kabul etmezdin, zaten ben de bununla yetinmezdim. İhtiyacın olan şey ciddi bir bağlılık değil, güvenebileceğin biriydi. Herkesin sana yalan söylediği, oyaladığı ve kandırdığı yabancı bir dünyadaydın. Acı da olsa gerçekleri duymak istiyordun. Ben de sana bunu verdim.”

“Ama devamının geleceğini bilemezdin.”

“Sen aceleye getirdiğim bir görev değildin, Tüysüz. Her seferinde bir basamak çıktım, önümdeki şeye odaklandım. Bununla bir sorunum yoktu. Arkadaşlığın o an için bana yeterdi, keyfini çıkardım.”

Ada, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken gülümsedi. “Demek...” Lanston’ın kaşlarını kaldırdığını gördüğünde boğazını temizleyerek ciddileşti. “Tamam, esas konuya dönelim.”

“Endişelenmeli miyim?”

“Hayır. İlerlemeyi kabul etmeseydim ne olacaktı?”

“Biraz daha arkadaşlık düzeyinde devam edecektik. Öyle ya da böyle birlikte olacaktık, Tüysüz. Kerim’i unutmaktan korkuyordun, ben de sana onun yerine geçmek istemediğimi söyledim. O an dürüsttüm de ama kalıcı olarak değil. Ben senden parçalar değil, tamamını istedim. Ve sen buna hazır olana kadar sunduğun her şeyi topladım.”

“Sanki biraz kandırmışsın gibi geldi.”

Dawson güldüğünde Ada kısa bir an için gözlerini kapadı. Lanston’ın dudaklarını araladığını gördüğünde elini ağzının üstüne kapadı. Refleksle yaptığı şeyi fark ettiğinde elini yavaşça indirip dudaklarını kıpırdatarak özür diledi.

“Dediğim gibi, bana verebileceğin şeylerin peşinden gittim ve ihtiyaç duyduğun şeylere odaklandım. Kendi hislerime değil. Sonuçta ikimiz de mutluyuz.” Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Dawson boğazını temizledi. “Öyle değil mi?”

“Öyle. Öyle tabii,” dedi Ada dalgınlığından kurtularak. Bunları yüz yüze konuşmuş olmayı dilemişti. “Kapatmam lazım, teşekkür ederim.”

“Ne için? Ne olduğunu anlamadım bile.”

“Çok tatlısın.”

Dawson iç geçirerek telefonu kapatmadan önce mırıldandı. "Her defasında aynısını yapıyorsun."

Ada telefonu arka cebine koyarken gülümsedi. "Yardımcı oldu mu?"

"Rahatsız edici ama evet. Sanırım ne yapmam gerektiğini anladım." Lanston, kararlı bir şekilde arkasını dönmüşken yeniden Ada'ya baktı. "Bir daha sakın elini ağzımın üstüne kapama. İntihar meraklı mısın?"

"Özür dilerim. Gerçekten."

"Soruların bittiyse işine dön," dedi Lanston. Odasına girip dolabını açtı.

Ada sandalyesine otururken keyifli bir şekilde defterini önüne çekti. "Çocuğunuz olursa ismini Ada koyar mıydınız?" Lanston kapıyı çarparak kapattığında, Ada sandalyenin üstünde bağdaş kurdu. "Hemen kesinleştirme. Sana düşünmen için zaman vereceğim."

Telefonu titremeye başladığında doğrularak elini arka cebine uzattı. Ekranda Franz'ın ismini gördüğünde hızlıca cevapladı. "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Bu saatten sonra uyumayacağını tahmin ederek erkenden gelmeye karar verdim fakat sanırım biraz gecikeceğim."

"Neden fısıldıyorsun?"

"Mesaj atmalıydım."

"Neredesin?"

"Patikanın güney tarafında. Tuzağa çekildim. Dikkatli olduğumu zannediyordum."

"Güvenli bir yer bulup orada bekle ve bana konum at. Geliyorum."

Ada, garaja giden yola girerken koşuyordu. Üzerinde anahtarları olan arabayı bulana kadar değerli dört dakikasını kaybetmişti. Telefonu kapatırken Franz'ın yeniden konuşmasıyla bekledi. "Bilgisayarımda işine yarayacak şeyler var. Finn çevrimiçi yedeklenmesini sağlıyor. Tek başına gelmemelisin."

"Yoldayken haber veririm. Kaç kişiler?"

"Altı saydım fakat fazlası var. Seslerini duydum."

"Güvende kal ve konum at," dedi Ada tekrar. Telefonu kapattığı sırada arabaya binmişti. Motoru çalıştırırken telefonda başka bir arama yaptı. Dawson'ın telefonu uzun uzun çaldıktan sonra kapandı. Ada tekrar denediği sırada hızını yükseltti. Aracın sarsılarak gitmesi istediği kadar hızlı hareket etmesini engelliyordu.

Bir süre sonra aramayı tekrarladığında telefon açılmıştı. Rahatlayarak nefesini bıraktı. "Franz tehlikede. Tuzığa çekildiğini düşünüyor."

"Nerede?"

Ada, onun harekete geçtiğini duyabiliyordu. "Patikanın güney kısmında. Konum gönderdi."

"Tek başına yola çıktın."

"Ve hemen seni aradım," dedi Ada. Dawson iç geçirse de başka bir şey söylememişti. "Konumu seninle paylaşacağım. Yaklaştım, kapatmam gerekiyor."

"Konuma gerek yok. Koşarak geleceğim, daha hızlı olur."

Telefon kapandıktan bir süre sonra Ada da yolu bitirmişti. Arabayı durdurup yüzüğünü çıkardı. Boynundaki zincire taktıktan sonra kazağın-
dan içeri yolladı. Dışarı çıktığında birkaç adım ilerledi. Sessizlik, huzur-
suzluk verecek kadar yoğundu. Ayakkabılarının altında ezilen karların bir
kısmı botuna yapışıyor, bir kısmı yolda eriyordu. Hafif hafif esen rüzgâr
bugünün ilk kar tanelerini yeryüzüne taşıyordu.

Ada yolun ortasında durarak kendi etrafında döndü. Herhangi bir iz
göremiyordu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Omzunun üzeri-
nden ağaçların olduğu kısma baktıktan sonra hızlı adımlarla yürümeye
başladı. Birkaç adım sonra ilerideki kırık dalları, pürüzsüzlüğü bozulmuş
karları fark etti.

"Manzaralı yoldan mı geldin?"

Ada, birkaç adım attıktan sonra ufak bir tepenin diğer tarafına atladı.
"Mümkün olduğunca hızlı geldim. Neler oluyor?"

Franz, elinin tersiyle çenesinden akan kanı sildi. Kesik, kulağının ke-
narından yanağına kadar ulaşıyordu. Saçları darmadağın olmuş, göğsün-
den de sağlam bir pençe darbesi almıştı. Ada, kesige bakmak için onun

başını çevirirken Franz anlatmaya başladı. "Seninle konuştuktan sonra uyumadığın için daha erken gelebilirim diye düşündüm. Zamanım olduğundan yürümeye başladım. Patikaya yaklaştığımda dört tane kurt karşıma çıktı. Avantaj onlardaydı ve Remus olduklarını biliyorum. Bu yüzden hiç değilse Aleut bölgesine girmek istedim. Koşmaya başladığımda onlara iki kişi daha katıldı. Uzaklaşmama izin vermeden saldırdılar. Karşılık verdim fakat beni öldürebilirlerdi. Buna rağmen kaçmam için yolu açtılar sanki."

"Ama hâlâ buradalar. Hissedebiliyorum."

"Biliyorum."

Ada, Franz'ın tişörtündeki yırtığı dikkatli bir şekilde tutarak yarasına baktı. Çok derindi ve sürekli kanıyordu. Ada, böyle yaraları sadece ölülerde görüyordu. "Birkaç kilometre koşabilir misin? Yakınlarda bir yer biliyorum. Destek gelene kadar saklanmamızı sağlar."

"Bizi nasıl bulacaklar?"

"Dawson koşarak gelecek, daha hızlı olacağını söyledi. Koku izini falan sürecektir herhalde."

"Rüzgâr ve kar yağışı varken mi?"

"Bir yolunu bulur. Gidelim hadi."

Patikanın diğer tarafına geçtiklerinde koşmaya başladılar. Franz, yaralarına rağmen Ada kadar hızlı koşabiliyordu. Kar yağışı yoğunlaşmış, görüş mesafelerini daraltmıştı. İyi tarafı, bu ormanın Ada'nın evi olmasıydı. Her bir dönemeci, tümseği ve çukuru ezberlemişti. Dawson'la birlikte dağ evininden çıkıp tipide Aleut'a koştukları sırada birkaç kez ağaçlara çarpmasından dolayı Gavin onu defalarca buraya göndermişti. Zaten bildiği yollar, artık kendi odası kadar güvenli geliyordu. Yabancılar tarafından işgal edilmediği zamanlarda.

Ağaçların sıklaştığı bir yerde Franz ve Ada'nın adımları yavaşladı, sonra da durdu. Ağızlarından çıkan nefes, duman halinde dalgalanıyordu. Birkaç metre ötelerindeki dört kurt, heykeller kadar donuktu.

"Aynı kurtlar mı?" dedi Ada.

"Evet."

"Geçmemize izin vermeyecekler. Bir kez daha yaralanma riskine giremezsin. Ben onları oyalarken kaç. Seni takip ederim."

"Planı baştan yapalım," dedi Franz. Yanında durarak sağ taraftaki iki Azü'yü işaret etti. "Onları ben alırım. Diğer ikisiyle sen ilgilen. Beş dakikadan fazla sürmesin. Bize zaman kazandırması yeterli."

"Yaralısın."

Franz direkt kurtların üzerine koştuğunda, Ada uzansa da onu yakalayamadı. Dört kurt da Franz'a döndüğünde Ada aralarına girmek zorunda kaldı. Hiç değilse ikisini almak zorundaydı. Bir tanesi dönüşüm geçirerek iki ayaklı haline döndü. Ada'nın daha önceden yüzünü görmediği biriydi ve kesinlikle sevecen olduğu söylenemezdi.

Ada, üzerine savrulan yumrukları savuşturarak kadına tekme attı. Havada savrulurken durmasına sebep olan şey sırtını çarptığı ağaçtı. Kadın kendini toparlamaya çalışırken hâlâ kurt formunda olan Remus, yan taraftan Ada'ya saldırdı. Yuvarlanarak yere düştüklerinde karlar altına saklanmış kaya, Ada'nın kulağının tam arkasına çarptı. Çınlama tüm beyninde yankılanırken birkaç dakika boyunca başka bir şey duyamamıştı. Üstüne çıkan kurt, dişlerini göstererek hırlarken Ada, bir eliyle boğazına sarılıp diğer eliyle belindeki bıçağı kavradı. Göz ucuyla Franz'ın iki kurtla birden dövüştüğünü görüyordu. Üçü de insan halindeydi.

Dişler boynuna saplanmadan önce Ada, bıçağı kaburgalarına sapladı. Kurt, acı bir haykırıyla saldırganlaştığında Ada, bir nefeslik boşlukta onu üstünden attı. Pençesi Ada'nın omzundan göğsüne doğru uzun bir yol boyunca indi.

Ayaklarını kullanarak kurdu başının üstünden diğer tarafa fırlattı. Franz'a doğru koştuğu sırada ağaçtan destek alarak ileri atılan kadın, Ada'ya çarptı. Birlikte yere düştüklerinde Ada çabuk davranarak üste çıktı. Kadının saçlarını kavrayarak yüzünü yere vurdu. Bir ağaç köküne denk getirdiğini fark ettiğinde tekrar vurdu.

Dirseğini Ada'nın kaburgalarına geçiren kadın, elinden kurtulmak için başını hızla arkaya attı. Ada burnunun üstüne darbe yediğinde, herkesin bu konuda neden böylesine sinirlendiğini anlamış oldu. Karın boşluğunda hissettiği yanma burnundaki hasarı unutturmuştu. İnleyerek yana devrilirken toparladığı gücüyle kadının çenesini yumrukladı.

Bilincinin bir kısmını kaybettiğinde Ada dizlerinin üstünde doğruldu. Franz'ın üstündeki kurtlardan birini başka tarafa yönlendirdi. Avından ayrıldığı için memnun olmayan kurt birkaç adım gerileyerek hırlamaya başladı. Üstüne doğru koştuğunda Ada savunma için kollarını kaldırdı. Gelecek darbeye karşı hazırlıklı olsa da beklediği gerçekleşmedi. Tepenin üstünden atlayarak yanlarına koşan başka bir kurt, Ada'ya saldıracak olanı yakalayarak metrelerce sürüklenmelerine sebep oldu.

Ada, bir elini karın boşluğuna bastırırken Franz'ın yanına koştu. Onu kolundan tutarak kaldırırken dövuştüğü diğer kurt kanlar içinde yere yığılmıştı. "Hadi," dedi Ada.

"Kimdi o?" dedi Franz ayağa kalkarken. "Dawson mı?"

"Hayır ama öğrenmek için beklememize gerek yok."

Yeniden yola girdiklerinde Franz kısaca arkasına baktı. Karlar, kan ve çamurla bozulmuştu. İki kardeş, yürümeye başladıkları yolda izler bırakıyordu. Biraz önce kavga ettikleri kurtlar, ormanın farklı yönlerine çekildiklerinde kısa bir anlığına rahatlasalar da bunun kalıcı olmadığını biliyorlardı.

"Az kaldı," dedi Ada. "İyisin, değil mi?"

"Yürüyebiliyorum."

"Şu anda sana vurmamamın tek sebebi zaten yeterince yaralı olman."

"Sanırım bir de en az benim kadar kanamanın olması."

Ada, elini hafifçe kaldırdığında kan akışı hızlandı. "Evet, sayılır," dedi.

"İyi misiniz?" Ada ve Franz, konuşan kişiye bakmak için oldukları yerde durdular. Ray üzerinde peleriniyle kan izlerinin etrafından dolaşarak yanlarına geldi. "Daha erken müdahale edemediğim için üzgünüm ama acele etmemiz lazım. Bir grup daha geliyor ve üç tanesi bir kilometre kadar geride."

"Bir kilometre mi?" dedi Franz.

"Evet ama güvenli bir yere gidene kadar Dawson onları oyalayacak. Acele edin," deyip ikisini de sırtından itti.

Ada, Franz'a bakarak gidecekleri yolu gösterdi. "Buradan devam et, beş yüz metre ilerledikten sonra saklanma yerini göreceksin. Hemen arkandan geleceğim."

"Hayır," dedi Ray, Franz'ın bir şey söylemesine izin vermeden. "Dawson'a yardım edeceğim, siz de bir süreliğine saklanacaksınız."

"Biraz daha inanarak söyle, belki sana inanırım," dedi Franz.

"Şu anda bunu tartışmayalım."

"Bunu hiçbir zaman tartışmayacağız. Ne yaptığını biliyorum!"

Ada ikisinin arasına girdi, elini Ray'ın göğsüne bastırarak itti. Öksürdüğünde ağzından akan kan çenesine doğru sızdı. Bu haliyle Dawson'a yardım etmek bir yana, işini zorlaştırabilirdi. "Gidip Dawson'a yardım et. Bizi bulacaktır."

Ray hızla uzaklaşırken, Franz dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı. "Ona nasıl güveniyorsun?"

"Sana da öğretilim." Ada, bir kolunu ona sarıp kolunu omzuna doğru götürdü. "Gidelim. Yaralarına bakmamız lazım. Benden daha kötü görünüyorsun."

Yeniden yola çıktıklarında Ada sık sık arkasına bakmasına rağmen hızını düşürmemişti. Dawson'ın iyi olacağına güvenmek zorundaydı. Üç kurtla baş edebileceğini bilmesine rağmen yardıma gidememek vücudundaki yaralardan çok daha fazla acıtıyordu.

Sığınacakları yere varana kadar başka kimseyle karşılaşmamışlardı. Girişi ağaç kökleriyle gizlenmiş mağaranın önünde durdular. Ada, Franz'ı sırtına dokunarak içeri yönlendirdi. Franz mağaranın köşesine doğru ilerleyip bir taşın üstüne otururken, Ada ağaç dallarını düzeltti. Hızlanan kar yağışı birkaç dakika içerisinde ayak izlerini de yok edecekti.

Ada, Franz'ın önüne diz çöküp yaralarına baktı. "Tişörtünü çıkar. Ray'in gelmesi tesadüf müydü?"

"Bu fazla iyimser bir tahmin," dedi Franz. Tişörtünü çıkararak parçalara ayırması için Ada'ya verdi. "Adamın şeytani olmadığını görebiliyorum ama kendi amaçları için bizi riske atmakta tereddüt etmez. Böyle birinin yardımına ihtiyacımız yok."

Ada, dudaklarını ıslatırken tişörtü uzun şeritlere ayırmaya başladı. Ray'in karanlık tarafta olduğu görebiliyordu. Bunun büyük bir sebebi de yıllarca zaten orada tutulmuş olmasıydı. Düzgün bir hayat yaşamamış, kız arkadaşından sonra da intikamın yarattığı yıkımda yolunu bulmaya çalışmıştı. Ada da bir zamanlar o yıkıntının altında kalmak üzereydi.

"Ne söylersem söyleyeyim, Ray'i kurtarabileceğin düşüncesinden vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Kendim görene kadar değil," dedi Ada. Şeritleri turnike olarak kullanmak için sarmaya başladı. "Yardım gelene kadar biraz dayanman gerekiyor. Sonra avlanman için uygun bir yer buluruz."

"Sen ne durumdasın?"

Ada, elini başının arkasına götürdü. En çok canının acıdığı yer orasıydı. Kulağının arkasında içinde taş parçalarının olduğu bir yara vardı. Omzundan göğsüne doğru uzanan yaranın kanaması durmuştu. Karın boşluğundaki delikten hâlâ kan sızıyordu fakat çok da kötü değildi. "Mahkemeye kadar toparlanırım." İkisinin aklından da aynı şey geçerken bakışları birbirini buldu. Ada bir elini yere koyarak yavaşça oturdu. "Doktor yapmış olamaz, değil mi? Eğer bizi öldüremezse bu onun sonu olur."

Franz gözlerini kapatarak başını eğdi. "Sadece ben ölseydim, bu altından kalkılabilir bir kayıp olurdu. İkimiz de ölürsek Doktor'a karşı kimse mücadele etmez. Seni aramamalıydım."

"Kabul edilebilir kayıp değilsin," dedi Ada. "Hem bilemiyorum, eğer ölmemiz için düzenlenen bir tuzak olsaydı, neden hâlâ hayattayız?"

"Sanırım bunu Ray'e sormamız lazım. Onu Dawson'ın yanına göndermen hataydı. Cesedini buraya taşıyıp sonra da elinden geleni yaptığını ama kocanı kurtaramadığını anlatacak. Dawson ölürse yarınki mahkemede ne kadar başarılı olursun, bir düşün. Doktor hem Dawson'dan kurtulmuş olacak hem de planladığımız her şeyden."

"Hayır," dedi Ada. Franz'ın söylediklerini akıl sağlığı için inkâr ederken ayağa kalktı. Söylediği tüm acımasız kelimeler zihninde kırmızı bir resme dönüşmüştü. "Bak, bana böyle şeyler söyleyemezsin. Kafamda kötü senaryolar kurmak ve onlara inanmak benim için çok kolay."

"Öyleyse Ray'in o senaryolardaki kötü adam olduğunu anlamam gerekiyor." Ada mağaranın girişine yöneldiğinde Franz uzanıp kolunu tuttu. "Biri geliyor," dedi.

Ada elini kulağına götürdü. Başını çarptıktan sonra hissettiği çınlama hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu. Sessizleştğinde Franz'ın bahsettiği şeyi hissetti. Biri geliyordu ve yalnız da değildi. Ada, Franz'ın eline uzandı ve mağaranın köşesine kadar çekildiler.

Mağaraya yaklaştıklarında Ada, tehdit yerine rahatlama hissederek çekildiği köşeden uzaklaştı. "Sorun yok," dedi Franz'a.

İçeri girenleri gördüğünde Franz da rahatlamıştı.

"Yaralanmak konusunda özel bir yeteneğin var," dedi Gavin. Ceketine takılan ağaç kökünü çekiştirdi. Murat ona yardım edip girişi yeniden düzeltti. İçeriye kısmen görünmez yapan da bu ağaç kökleri idi. Nerede olduklarını bilmelerine rağmen girişi kaçıracaklardı.

"Çok kötü değil," dedi Ada, kanlar onu yalancı gösterse de. "Dawson'ın şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu. Neden buradasınız?"

"Toparlanan bir grup, yeniden saldırmak için hazırlanıyor," dedi Murat. Ada'nın yanına giderek yaralarına baktı. Elini kulağının arkasındaki kesiğe götürdü. "Burayı nereden biliyorsun? Dawson tarif etti fakat neredeyse gözden kaçıyorduk. Oldukça iyi gizlenmiş."

Ada'nın yüzünü kısmen kaplayan kan ve çamur lekeleri kızarmasını saklamıştı. Dawson'la bu mağarada İsim Töreni'ni gerçekleştirmişlerdi. Yerini gözleri kapalı bile bulabilirdi. Burada olduğu her saniye yaşadığı duyguları en baştan hissediyordu. "Tasadüfen keşfettim," dedi Ada. "Dawson'a yardım etmem lazım."

"Bir bakalım," dedi Murat. Parmaklarını hafifçe yaraya bastırırken Ada'nın gözleri kapandı. Dengesini koruması için Murat onu yakaladı. "Cevabı duymana gerek yok sanırım. Biraz otursan iyi olur."

"Acımasız bir ikna yöntemin var," dedi Ada, Murat'ın kollarını tutarak otururken.

"Neler olduğunu anlat," dedi Gavin, Franz'a.

"Tuzığa düşmüştüm ve şimdi hepimiz tuzığa düştük," dedi Franz.

Gavin, devam etmesi için beklerken Franz, yeterince açık bir anlatım sunduğunu düşünüyor olacaktı ki başka bir şey söylemedi. Gavin, daha ayrıntılı bir şey duymak isteyerek Ada'ya döndü.

Ada ne beklediğini anlamadan omuz silkti. "Anlattı işte," dedi.

"Birbirinize bu kadar benzemek zorunda değildiniz," dedi Gavin. Onları orada bırakarak girişe doğru yürüdü. Dalları hafifçe aralayarak dışarıyı gözledi. Çok geçmeden yeniden çatışmak zorunda kalacaklarını biliyordu. Ormanın sahip olduğu gerginlikten anlayabiliyordu bunu.

Murat, elini Ada'nın karnındaki yaraya bastırırken bir yandan da göğsündekine bakıyordu. Ada onun bakış açısına girebilmek için başını eğdi. "Ben iyiyim. Dawson'ın yanına gitmelisin."

"Üç kurt onu zorlamaz."

"Biliyorum ama..." Ada devam etmeden duraksadı. Murat yarasının içinden birkaç yabancı cisim çıkarırken kıpırdamamaya çalıştı. "Burada olmanızı özellikle istedi, değil mi?"

"Yaralanacağını tahmin etmişti ve yanıldığını söyleyemezsin."

Ada onun elini tutarak durmasını sağladı. "Gavin burada kalabilir ama senin gitmen gerekiyor. Yoksa kendim gideceğim ve beni durdurmak için şu anki halimden daha fazla yaralamalısın."

"Kıpırdama," dedi Murat sadece. Yavaşça doğrularak Gavin'in yanına gitti. "Burayı idare edebilir misin? Dawson'ı bulmam lazım."

"Gereksiz."

"Biliyorum ama gitmezsem Ada burada durmayacak. Hâlâ yaraları açıkken dışarı çıkmamalıdır. İz sürmeyi kolaylaştırır."

Murat çıktıktan sonra, Gavin diğerlerinin yanına döndü. "Buraya yaklaşmadıkları sürece dışarı çıkmayacağız. Aleut'a giden yolda içlerinden herhangi biriyle karşılaşma riskine giremeyiz."

"Aleut'a gitmeyeceğim," dedi Franz.

Ada bir elini bacağına yasladı. Kan kaybından dolayı yaşadığı titremeyi gizlemeye çalışıyordu. "Seni nereye bırakmamızı istersin? Remus uygun olur mu?"

"Alınganlık gösterme şimdi. Aleut'un fareli bir odasında yarı baygın iyileşmeyi bekleyemem. Savunmam o kadar da güçsüz değil."

Gavin, aralarına girmezse asla susmayacaklarını bildiği için ellerini salladı. Franz aldırmasa da Ada susmak zorunda kaldı. "Şu andaki önceliğimiz hayatta kalmak. Nerede iyileşeceğini daha sonra düşünürüz. Bu kurtların peşine neden takıldığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Franz ayaklarını öne uzatırken. Yüzünü ovuşturarak derin bir nefes aldı. Bildiği bazı şeyler, yarın akşamki mahkemede kullanabilecekleri yeni bir fikri vardı. Doktor'un planlarına en yakından şahit olmuştu. Birinci dereceden canlı bir tanıktı. "Doktor'un beni öldürmek istemesi mantıklı fakat Ada buradayken saldırıyı sürdürmeleri anlamsız geliyor. İkimiz de ölürsek sizin burada olmanızla Doktor zafer elde edemez."

Gavin, bu düşüncenin rahatsızlığıyla kıpırdanırken gözlerini kapadı.

"Ray geldiğinde neler olduğunu öğreniriz," dedi Ada.

"Anlattıklarına inanmayı seçersen," dedi Franz sessizce.

Ada, parmaklarının uçlarıyla dokunduğu ufak bir taş parçasını Franz'a fırlattı. "Yemin ediyorum, bir kez daha geri zekâlının teki olduğumu ima edersen seni buna pişman edeceğim."

Yüzüne çarpan taş parçasını sinek gibi kovan Franz umursamadan omuz silkti. Daha iyi anlayacağını düşünerek Gavin'e baktı. "Ray'e güveniyor. Buna ne dersin? Övüldüğün kadar iyi bir eğitmen değilsin sanırım."

"Yöntemlerim onun üzerinde pek işe yaramadı," dedi Gavin, Ada'yı göstererek.

"Fark ettim."

Murat gittikten dakikalar sonra, mağaraya yaklaşan birilerini daha duymuşlardı. Gavin sessiz olmalarını işaret etti. Üçü de kıpırdamadan beklemeye başladı. Kalp atışlarını duyabilecekleri kadar yaklaşırlarsa saklandıkları yerden çıkıp saldırıya geçmek zorundaydılar. Burayı keşfettiklerinde içeride olmanın avantajını kaybederlerdi.

Aralarında konuştuklarını duyabiliyorlardı. Ne söylediklerini tam olarak anlayamamaları da tehlikeli bir şekilde yakındılar.

Ada gözlerini kapatarak Peratha'yı düşündü. Dawson'ın ona haber vermediğini tahmin ediyordu. Lanston'ın keskin sınırlarını zor yollar-
dan öğrendikten sonra Peratha'yı mümkün olduğunca karmaşadan uzak tutmaya çalışıyorlardı. Yine de kimse desteğe ihtiyaçları olduğunu inkâr edemezdi.

Sesler uzaklaştığında Ada, gözlerini aralayarak Gavin'i yanına çağırdı. "Onları tuzağa çekmeliyiz. Avlanmayı beklememiz bir işe yaramayacak. Destek gelse bile kaçıp gidecekler. Çözüme ihtiyacımız var."

"Tamam," dedi Gavin. Bir dizinin üstüne doğrulurken ceketini çıkardı. "Güneye doğru koşarım. Siz Murat'ı takip edin. Orayı temizlemiş olmalılar."

“İşe yaramaz,” dedi Franz. Dudaklarına yapışmış kanı silmeye çalıştı. “Eğer sana ya da Murat’a saldıracak olsalardı buraya gelene kadar yaparlardı zaten.”

Ada elini yarasının üstünden çekerek avucunu pantolonuna sildi. “Ben giderim. Koşabilecek durumdayım. Onları peşime takarım, siz de arkalarından gelirsiniz.” Franz ve Gavin birbirine baktığında, Ada ayağa kalkıyordu. “Bunu tartışmamıza gerek yok. Franz’ı gönderemeyiz ve diğer seçenek de benim.”

“Tamam,” dedi Gavin de ayağa kalkarken. “Lütfen ölme. Dawson beni mahveder ve yeni bir asistan bulmakla uğraşmak istemiyorum.”

“Bir şey olmayacak. Ne kadar iyi koştuğumu biliyorsun. Asıl siz dikkat edin. Ben çıktıktan sonra peşimden gelmelerini bekleyin. Ne olursa olsun daha önce çıkmayın.” Ada kazağının parçalanmış haline bakıp üstünden çıkardı. Atletinin kopan askısını omuzdan birbirine bağlayıp kolyesini içeri yolladı. “Gidiyorum öyleyse.”

Ada, saçlarını geri iterek derin bir nefes aldı. Sadece koşması gerekiyordu. Gürültülü ve hızlı bir şekilde. Ağzına dolan kanı yere tükürmemek için kendini tuttuktan sonra dışarı çıktı. Etrafına bakmak için zaman harcamadan güney tarafına koşmaya başladı. Hareket ederken gürültü yapmamayı uzun bir süreç sonunda öğrenmişti. Şimdi tam tersini yapmak zorundaydı.

Bir süre sonra gittiği yönün tam anlamıyla neresi olduğundan emin değildi. Sadece koşuyor, fark edildiğini umuyor ve peşine takılmalarını bekliyordu. İlerledikçe daha fazla hız kazanmaya başlamıştı. Bir taşın üstüne çıkıp zıplayarak karşı tarafa geçti. Önüne çıkan ağaca tutunarak kendini sol tarafa savurduktan sonra sadece bir saniyeliğine arkasına baktı. En az iki kişi peşinden geliyordu. Çıktığı mağaranın etrafında iki kilometrelik bir çember çizerek koşmaya devam etti. Böylece onları pusuya düşürmeye hazır olanları toplamaya çalıştı.

Gavin’in saldırıya geçtiğini seslerden anlayabiliyordu. Ve bundan sonrasında ne yapacağından tam emin değildi. Öksürmeye başladığında adımlarını yavaşlatıp yürümeye başladı. “Tamam,” dedi derin bir soluk alıp bırakırken. Yaralarından artık neredeyse hiç kan akıyordu fakat avlanmaya ihtiyacı olduğuna emindi.

"Eğil."

Güçlü bir el, omuzlarından yakalayarak karlara gömülmesini sağladı. Ada sırtüstü döndüğünde, Ray'in üzerinden geçerek karşıya koştuğunu gördü. Dirseklerinin üstünde doğrulduğundan hemen arkasından gelen Murat ve Dawson'ı gördü.

Murat, iki parmağını alnına götürerek selam verirken hızla yanından geçti. Dawson, Ada'nın kolunu yakalayıp koşmayı sürdürdü. Ada ayaklarının üstüne bastığı anda kendini zorlayarak diğerlerine yetişti.

Biraz ötede Gavin'i görebilmişlerdi. Ada'nın dikkatleri dağıtması sebebiyle ele geçirdiği avantajla gördüğü ilk üç kişiyi kolayca etkisiz hale getirebilmişti. Ada neredeyse bir savaşın içinde olduğunu düşünecekti. Şimdiye kadar bir düzineden fazla kurt görmüştü ve her defasında farklı birinin saldırdığından emindi. Eğer Remuslar birleşmeyi bu şekilde ihlal etmeye karar vermişse Lanston öfkeden delirecekti.

Yeterince yaklaştıklarında kurtlar etrafını saranları fark etmişti. Ada, bir elini yarasının üstüne bastırırken hafifçe eğilerek mağaraya doğru gitmeye başladı. Franz'ın saldırıya uğrama ihtimaline karşılık onun yanında olmak istiyordu. Çok fazla ilerlemesine gerek kalmadan Franz'ın da dışarıda olduğunu gördü. Gavin'e arkadan saldırmak üzere olan bir kurdun boğazına sarılıp kendisiyle beraber yere devirdi.

Ada, daha önce böyle bir kavganın içinde bulunduğunu hatırlamıyordu. Nedenini bilmedikleri bir çatışmanın ortasındaydı ve neredeyse değer verdiği tüm kurtlar aynı çemberin içindeydi.

"İçeri girmelisin," dedi Ada, Franz'ın beline sarılarak ayağa kalkmasını sağlarken. Rengi öyle solgundu ki beyazdan çok griye dönüktü. Ağzından akan kan dudaklarına bulaşmış, gözlerinden birinin akı tamamen kırmızıya dönmüştü.

Ada, Franz'ı mağaraya taşıırken herkesin kavganın içinde olduğunu gördü. İçlerinden sadece Murat dönüşüm geçirmiş, diğerleri iki ayaklı halleriyle devam ediyordu. Göz ucuyla Gavin'in iki kişiyle dövüştüğünü bir kişinin ise arkadan geldiğini gördü. "Devam et, sakın durma," dedi Ada, Franz'ı sırtından iterken. Gavin'in yanına koşarken saldıracak olan üçüncü kişiyi gözlüyordu. Elinde büyük bir buz sarkıtı vardı. Ada defalarca seslense de Gavin duyduğu halde dikkatini dövüştüğü kurtlardan ayıramıyordu.

Yoluna çıkan bir kurtla fazla vakit harcamadan sadece yüzüne geçirdiği dirseğiyle diğer tarafa itti. Ada diğerlerinden uzaklaştığının farkındaydı fakat aklında tek bir şey vardı. Böyle karmaşık durumlarda her şeyi görmesi gerektiğini fakat tek bir şeye odaklanmasının daha güvenli olacağını öğrenmişti. Şu anda ise odaklandığı tek şey o buz sarkıtının kimseye saplanmamasını sağlamaktı.

Saldırı için hazır bekleyen kurt, Ada'nın onu fark ettiğini anlamamıştı bile. Sadece güzel bir noktada konumlanmış, iyi bir atış fırsatı yakalamaya çalışıyordu. Ada yeterince yaklaştığında Gavin'in kavga ettiği kurtlardan birinin sırtına atladı. Bacaklarını beline sarıp kulağına yumruk attıktan sonra kendini döndürerek ağırlığını kurdu dengesizleştirmek için kullandı. Onu yere düşürdüğünde adamın anı yakaladığını gördü. Gerilerek buz sarkıtını fırlattığında Ada birkaç metre ötesindeki Gavin'e ulaşip omzundan diğer tarafa itti.

Daha önce hiç kimsenin buz sarkıtıyla yaralandığını veya kurtlar arasında bunun hakkında konuşulduğunu duymamıştı. Sadece çok acıtaçağını düşünmüştü. Haklıydı. Bir metre uzunluğundaki sarkıt göğsüne saplandığında önce savrulmasına sebep oldu, sonra da neredeyse bayılmasını sağlayacak bir güçle Ada'yı yere çarptı.

Gavin, boğazını parçaladığı kurttan uzaklaşıp Ada'nın yanına gitti. "Ne yapıyorsun?" dedi haline bakarak.

Ada, acıyla gözlerini kapatmış, bağırmamaya çalışıyordu. Şu anda tek yaptığı buydu. Dudaklarını aralarsa çığlık atacağını düşündüğü için hiçbir şey söylemedi. Kısa ve sık nefesler alırken hareket ettirildiğini hissetti. Gavin onu bir kayanın arkasına çekiyordu. Asıl çatışmadan metrelerce uzaktaydılar.

"Mahfer, bana bak." Ada yavaşça gözlerini araladı. Bakışları her nefes alış verişinde hareket ederek canını yakan buz parçasındaydı. "Bana bak. Sadece bana bak," dedi Gavin başını çevirmesini sağlarken. "Seni öldürmeyecek ya da ciddi bir zarar vermeyecek. Kalbine denk gelmedi."

Ada dudaklarının arasından hırlarken kaşlarını çattı. Canı öylesine derinden yanıyordu ki Gavin'in söyledikleri tamamen anlamsızdı. Gözlerini kırptırdığında sıcak gözyaşlarının şakaklarına doğru aktığını hissetti. Onu yaralayan adamın acı çığlığını duyduğunda sonrasında hiç de hoşuna gitmeyecek bir tatmin hissetti.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Gavin. Gözlerini Ada'dan ayırmadan elini yavaşça uzatarak buz sarkıtını kavradı. "Arkandan iş çevirdiğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Ne?" Ada neden bahsettiğini anlayamadan etrafına bakındı. Kavgaya neredeyse sona ermek üzereydi. Düşman tarafında birkaç kişi ayakta kalmıştı.

"Yani tüm Ali konusu biraz karmaşık biliyorum ve bu senin intikamın. Karışmak doğru değildi."

Ada'nın nefesleri normale dönerken yeniden Gavin'e baktı. "Bunu şimdi konuşmasak olur mu?"

"Bana iyi bir zamanmış gibi geldi."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum... Hayır hayır," dedi Gavin'in kolunu kavrayarak. "Yapma." Başını kaldırarak sertçe yere vurdu. "Neden bu kadar acıtıyor? Bıçaktan daha fazla."

"Buzun rengi normal değil. Görüyor musun? Neredeyse yeşile benziyor. Zehirli ya da büyümlü olabilir. Bunu çıkarmam lazım."

"Belki kendi kendine erimesini beklemeliyiz. O şekilde daha güvenli olur."

Gavin, bir elini yere koyarak Ada'nın yüzüne eğildi. "Erimesini beklediğimiz her saniye zehrin vücuduna karışması demek. Ayrıca son zamanlarda vücut ısın otuz derecenin üstüne çıkmadı. Nefesle bile bunu eritmeye çalışsan bir hafta sürer. Hızlıca çekeceğim. Sadece bir anlığına acıyacak."

"Tamam," dedi Ada fakat ellerini Gavin'in kolundan çekemiyordu. "Yap hadi."

Gavin, bir elini Ada'nın omzuna koyup kıpırdamamasını sağladıktan sonra koluna tutunmuş ellere rağmen buzu tek seferde çekip çıkarabildi. Ada bağırarak yan tarafa dönerken, Gavin hâlâ elinde olan buzu atıp onu tuttu. "Zehir seni çok etkilemeyecek fakat Aleut'a gittiğimizde bununla ilgilenmemiz lazım. Hadi," dedi ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Göğsümde yumruk büyüklüğünde bir delik var. Daha yavaş yürümen lazım."

"Sızlanıyorsun."

"Franz'ın yanına gitmem lazım. Ters yöne yürüyorsun."

"Aleut'a gidiyoruz. Diğerleri kalanını halleder."

"Hayır, dur. Bekle." En yakınındaki ağacı yakaladı. Başı döndüğünde ayakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Omzunu ağaca yaslayarak diğer tarafı gösterdi. "Benim yüzümden dışarıda kaldı. Onu mağaraya taşıyordum."

Gavin yakınlarda kimse var mı diye etrafına baktı. Ada'yı burada bırakıp Franz'ı taşımak için koşmayı planladı fakat böylesi hiç gitmekten daha tehlikeli geliyordu. Ada'nın beline sarılarak kolunu omzuna atmasını sağladı. "Hızlı ol. İkinci mağaraya koyup dışarı çıkacağım. Kendinizi toparlayana kadar orada durabilirsiniz."

Diğerlerine yaklaşmaya başladıklarında en az üç kişinin daha saldırıya geçtiğini gördüler. Ada, dişlerini sıkarken sadece adım atmaya konsantre olmuştu. "Nereden çıkıyor bunlar?" dedi Ada.

"Soruları en son sorarız. Şimdilik buradan kurtulmaya çalışalım." Gavin, Ada'nın kulağına doğru eğildi. "Arkamızda biri var. Franz'ın yanına git. Orada bekle."

Ada daha çok acı yüzünden eğilerek ilerlemeye devam etti. Birkaç kez durmak zorunda olsa da Franz'ın yanına ulaşmayı başarabilmişti. "İyi misin?" dedi otururken.

"Evet. Şunu fark etmiş miydin?" dedi göğsündeki deliği işaret ederek.

Ada başını eğdiğinde yüzünü buruşturdu. İğrenç görünüyordu ve göründüğünden de çok acıtıyordu. Bakmamaya çalışarak başını yukarı kaldırdı. Birkaç metre ötesinde Dawson, bir kurtla boğuşuyordu ve belli ki onu canlı olarak etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Normalde olduğundan daha az saldırıyor, ölümcül darbelerden kaçınıyordu. Murat ve Gavin'i göremiyordu, Ray ise hemen önlerindeki başka biriyle uğraşıyordu.

Her şeyi hızla dönen bir çarkta izlediğini hisseden Ada, görüş netliğini kaybediyordu. Franz'ın bağıışı kulağına boğuk bir inilti olarak ulaştı. Gözleri açık olmasına rağmen baktığı hiçbir şeyi anlamlandıramıyordu. Kulağının dibinde bir bomba patlamış gibiydi. Yaslandıkları kayanın arkasından atlayarak önlerine gelen bir kurt, Franz'ın omzuyla boynunun birleştiği yeri ısırıyordu. Ada bir elini yere yaslayarak öne kaydı. Ayağını

kurdun yüzüne geçirerek Franz'dan ayırdı. Bir kez daha vurduktan sonra birkaç metre gerilemişti. Tekrar saldırıya geçeceği sırada Ray ikisinin arasına girdi.

"Tamam," dedi Ada, ellerini Franz'ın boynuna bastırırken. "Her şey yolunda."

"Pek öyle hissettirmiyor." Franz konuşurken ağzından kanlar boşalmıştı. Başını arkaya yaslayıp kurdun geldiğini yeri görmeye çalıştı. "Yaralarımız bizi ava dönüştürdü. İçeri girmelisin."

"Seni burada bırakamam. İkimizi birden taşıyacağım, tamam mı? Bana yardımcı ol, hadi."

Franz zor da olsa ayağa kalktı. Mağaraya ulaşmaları normalden çok daha fazla zamanlarını almış olsa da sonunda içeri girdiklerinde gördükleri ilk yere oturmuşlardı. Ada, Franz'ın uzanmasını sağlayıp başını kucağına yasladı. Kan içinde kalmış, titreyen ellerini boğazına bastırıyordu. Kalp atışları önce hızlanmış, sonrasında ise yavaşlamaya başlamıştı. Isırık öylesine kötüydü ki Ada iki elini kullanmasına rağmen kan akışını durduramıyordu.

"Ada," dedi Franz onun bileğini tutarak. "Sakinleş. Beni dinle."

"Bana veda etme. Lütfen bunu yapma."

"Seninle konuşmak istediğim şeyler vardı. Mahkemeye alakalı yeni birkaç fikir. Hepsi dosyalarımda. Eve..."

Franz duraksadığında, Ada konuşmaya devam etmesini söylemek istedi. Sürekli konuşmasını istiyordu. "Biraz dinlen, olur mu?" dedi Ada sessizce. "Bu şekilde rahat mısın? Üşümüyorsun, değil mi?" derken çabası bir şekilde başını düzeltmeyi denerdi.

"Eve hemen gitme. Doktor'u yenebilecek kadar güçlüsün. Bundan hiç şüphe etmedim, sen de etme."

"Tamam," diyebilirdi Ada sadece.

"İyi olacaksın."

Ada başını salladı. Akmayı bekleyen gözyaşları onu zorlarken gülümserdi. "Her şey yolunda," dedi bu sefer sakın bir şekilde. "Ben yanımdayım."

“Ray hakkında yanıldım ve bunun için memnunum.”

“Korkma, tamam mı?” dedi Ada. Elini tutarak göğsüne doğru çekti. Franz gözlerini bir saniyeliğine bile ondan ayırmıyordu ve Ada onun korkmadığını bilmesine rağmen kafasında hâlâ soru işaretleri olduğunu görebiliyordu. İşini bitirmeden ölüyor olmanın çaresizliği içindeydi.

Ada, gözlerini kapatarak onun tüm duygularına odaklandı. Kalbinin zayıf atışları kendi nabızıyla uyumlu hale gelene kadar nefes alıp verdi. Önce parmak uçları karıncalandı, sonra kasları ona karşı koyarmışçasına isyan etmeye başladı. Nefesi boğazında tıkanırken başı geriye düştü.

“Yapma,” dedi Franz tutunduğu son gücüyle. “Beni kurtarmaya çalışma. İkimiz de yarım bir şekilde hayatımıza devam ederiz. Böyle yaşamayız.”

“Denememe izin ver. Sadece birkaç dakika dayanman lazım.”

“Bu kadar kötüsünü iyileştiremezsin. Yanımda dur ve bırak bunu senin için endişelendirmeden bitireyim.”

Ada, her şeye rağmen onu iyileştirmeye hazırdı fakat Franz bunu istemediği sürece, başarması imkânsızdı. Yüzüne dokunarak yanağındaki kanları sildi. Konuşmayı denese de ne söyleyeceğini bilemedi. Gitmesini, dayanmasını istemek haksızlık ve belki biraz da bencillikti. Ada onun acı çektiğini görebiliyordu. Nefes almakta zorlanıyor, birkaç saniye daha gözlerini açık tutabilmek için enerji harcıyordu.

“Yaptığı her şey için pişman olacak. Sana söz veriyorum. Sadece ölmeyecek veya planları sona ermeyecek. Onu buna pişman edeceğim, yemin ederim ki. Doktor bana üzgün olduğunu, onu artık bırakmam, hatta öldürmem gerektiğini söyleyecek.”

“Biliyorum.”

Franz, kısa bir nefes daha aldı ve soluğunu kalp atışlarıyla beraber bıraktı. Ada içindeki baskının yön değiştirdiğini hissetti. Tamamen kendisine ait olan bir acı tüm vücuduna hâkim olmuştu. Artık ihtiyacı olmamasına rağmen yarasını kapatmaya devam ederken ona sıkıca sarıldı.

Burnunu çekerken elinin temiz tarafını kullanarak Franz’ın yüzündeki kan lekelerini temizlemeye çalıştı. Bir kısmı kurumuş olduğundan daha fazla bastırdı.

“Hayır. Hayır ölmedi.” Ray içeri girdiği gibi Franz’ın diğer yanına eğildi. Donuk bakan gözlerine rağmen parmaklarıyla bileğindeki nabzını bulmaya çalıştı. Çenesini tutarak başını kendine doğru çevirdi. Parçalanmış boynu ona tüm gerçekleri kabul ettirebilecek kadar netti.

Diğerleri de mağaraya girmeye başladığında Ada, gözlerini kapatarak Franz’a sarıldı.

Hayatındaki en güzel başlangıcı yaptığı yerde, bir kardeşini daha kaybetmişti.

“Ne olduğunu görmediğini mi söylüyorsun?” dedi Murat fısıltıyla. Mağaranın köşesinde Gavin’le konuşuyordu. En azından deniyordu. Gavin bakışlarını Franz’dan ayıramamıştı. Hâlâ beraber duran Ray ve Ada’nın yanına yaklaşmadan önce onlara biraz zaman vermek istiyorlardı. “Gavin?”

“Bilmiyorum. Yanlarında değildim,” dedi Gavin.

“Benim arkamdaydılar,” dedi Dawson, yanlarına gittiğinde. Yüzünün bir kısmı tamamen kan içinde kalmıştı. İlk çatıştığı kurtlar tarafından kulaklarına kötü bir darbe almıştı. Neredeyse bir insan düzeyinde duyuyordu. Hatta belki daha az. “Kurdun yaklaştığını duymadım.”

“Kimse duymadı,” dedi Murat. “Bu nasıl mümkün olur?”

Dawson, bir kısmı parçalanmış olan tişörtünü çekiştirdi. Elini başının üzerinden kaydırarak Ada’ya baktı. Aurası tamamen siyaha bürünmüş, gece kadar karanlık bir duman etrafını sarmış gibi görünüyordu. Bir kez daha yanına gidip yavaşça eğildi. “Ada,” dedi koluna dokunurken.

Ada, başını kaldırdı ve Dawson’a bakmadan önce dudaklarını Franz’ın alına bastırdı. “Onu kurtarmama izin vermedi.”

"Yaptığın şey bu olmayacaktı," dedi Dawson. Ada'nın saçlarını okşayarak yüzüne dokundu. Gözlerinin beyazı soluk bir sarıya dönmüştü. Gavin onun zehirlendiğini söylediğinde panik yapmamaya çalışmıştı. Şimdi ise, her şey sert bir çizginin arkasında kalmıştı. Çizginin diğer tarafında ise sadece Ada vardı. "Sen de biliyorsun, Tüysüz. Franz'a böyle bir noktada yardım ettiğinde ne onu yeterince hayata bağlarsın ne de sen hayatta kalırsın."

"O benim kardeşim," dedi Ada. Anlamasını sağlamaya çalışırken tişörtünü kavradı. Bir kez daha kardeşlerinden birini kaybettiğini ve onu kurtarabilmek için hiçbir şey yapamadığını... Yeniden Doktor yüzünden yas tutmak zorunda olduğunu... "Kardeşim öldü. Benim başlattığım intikam planı yüzünden."

Dawson öne eğilerek gözlerine baktı. Uyuşturucu almış bir bağımlının gözlerine bakmakla aynı şeydi. Odaklanmayan ve bir sürü şeye bakan ama aslında hiçbirini görmeyen... "İşe yaramasını sağla öyleyse."

"Sağlayacağım," dedi Ada yeniden önüne dönerken. "Nereye götüreceğiz? Onu burada bırakamam."

"Bekle bir dakika." Dawson, ayağa kalkıp diğerlerinden uzaklaşmaları için Murat'a işaret verdi. "Franz'ı dağ evine götüreceğiz. Ray'le organize et ama gözünün önünden ayırma. Ona da soracaklarımız olacak."

"Hepsini aynı evde tutmak akıllıca mı?"

"Kullanabileceğimiz en yakın yer orası. Şimdilik mecburuz. Gavin," dedi Dawson, dikkatini vermesi için. Nerede olduğunu unutmuş gibi kaşlarını çatan Gavin, bir an gözlerini kırptırdıktan sonra Dawson'a baktı. "Ada'yı Aleut'a götüreceğim. Dönüşüp avlanabileceği kadar düzmesi gerekiyor. Yardım etmen lazım."

"Ben taşıyım," dedi Ada arkasına bakarak. "Bırakmak istemiyorum. Ben yapacağım."

Dawson, Franz'ın diğer tarafına geçerek Ada'nın yüzüne baktı. "Kendini toparlaman gerekiyor. Bu halde devam edemezsin. Mahkemeye çıktığında biraz olsun zayıf görünürsen şimdiye kadar geldiğin tüm yolları tek bir harekette geri dönersin. Franz'la Murat ve Ray ilgilenecek. Biz de Aleut'a gideceğiz."

Franz'ın diğer tarafa düşen başını düzelden Ada, inatçı gözlerini Dawson'dan ayırmıyordu. "Yanımda gideceğim. Bu halde evde olmak, çocukları görmek istemiyorum. Onları korkuturum."

Dawson, eğilerek Ada'yı alnından öptü. Onun yaşadığı kaybı tahmin dahi edemiyordu. İstedığı şeyle güvende olmak arasında denge kurması gerekiyordu. "Franz'ı Ray taşıyacak. Sen de Murat'la birlikte onu takip edeceksin."

"Tamam," dedi Ada. Kabul edebileceği orta bir yoldu.

Ray, Franz'ı alırken Dawson, Gavin'le beraber dışarı çıktı. "Lans-ton'la konuşmam lazım ve panzehire ihtiyacımız var. Şu anda yapmak istediğim son şey politik detaylarla uğraşmak ama bana yardım etmen lazım. Kendine gel."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ada'nın neyle zehirlendiğini tespit edebildin mi?"

Gavin, başını sallarken yumruk halindeki elini kaldırarak parmaklarını araladı. Sıkıca tuttuğu buz parçası erimeden önce avucuna saplanmıştı. "Ne olduğunu anlayamadım. Fakat zehre maruz kaldığımda ayırt etmesi daha kolay oluyor."

"Halinin sebebi bu mu?"

"Ne? Hayır," dedi başını sallayarak. "Zehir beni etkilemiyor. Ne kadar güçlü veya doğadan uzak olursa olsun."

"Aleut'a doğru yola çık. Birkaç dakika sonra sana yetişirim."

Gavin'in aklında soru işaretleri olmasına rağmen itiraz etmedi. Uyuşmayan bir şeyler vardı. Katliamı andıran bir saldırıdan çıkmış olmalarına rağmen hâlâ tehlike hissi peşini bırakmıyordu. Dawson'a soru sormak için dudaklarını araladı. Ne söyleyeceğinden emin değildi.

Dawson ortadan kaybolduğunda, Gavin sadece ona söyleneni yapmaya odaklandı. Aleut'a koşarken bir sürü ölü kurdun yanından geçmişti. Hiçbirine bakmadan sadece yolu bitirmeyi istedi.

Aleut'a ulaştığında ona soru sormak isteyenlere aldırmandan revire gitti. Panzehirlerin olduğu dolabı karıştırırken arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu. "Bunların mavi olanlarını gördün mü?" dedi elindeki küçük şişeyi kaldırarak.

“Ne oldu sana böyle?” dedi Deborah. Elini tutup avucundaki kesiğe baktı. “Gavin. Gavin, bir saniye bekle.” Çenesine dokunarak yüzüne bakmasını sağladı. Yüzündeki yaraların bir kısmı kapanmış, bir kısmı daha uzun süreceğini belli edercesine hâlâ kanıyordu. “Herkes iyi mi?”

Gavin başını iki yana salladı.

“Dawson?” dedi Deborah.

“Franz,” dedi Gavin sadece. “Ada zehirlendi. Dağ evine gidiyorlar. Dawson yolda, buraya doğru geliyor. Sorularını ona sakla. Gitmem lazım.”

“Seninle geleceğim. Bırak yardım edeyim, tamam mı?” Gavin’in kollarını kavrayarak oturmasını sağladı. Çekmeceleri karıştırarak paket içinden çıkardığı sargı bezini Gavin’in avucuna bastırarak parmaklarını üstüne kapadı. “Neye ihtiyacın olduğunu söyle.” Dolabın önüne geçerek koruyucu çantalardan birini aldı. Fermuarını açıp Gavin’in ona işaret ettiği şeyleri toplamaya başladı. Panzehir haricinde pansumana lazım olacak şeyleri de aldı.

Deborah, tüm ihtiyaçlarını tamamladıktan sonra çantayı fermuarını çekip omzuna astı. Gavin’in sağlam elini tutarak onu dışarı çıkardı. Arabalardan birini alıp dağ evine doğru sürmeye başladı.

Dışarı çıkarlarken Dawson’ı gördüğünde yavaşlamıştı. Dawson, hız kesmeden yürürken devam etmesini işaret etti. Deborah dudaklarını aralayıp zar zor nefes aldı. “Şu haline bak. Savaşta mıydınız siz?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Gavin camdan dışarı bakarken.

Dawson, Lanston’ı orada bulacağını umarak doğrudan ofisine gitti. Kapısındaki korumalar onu durdurmaya çalışmamıştı bile. Birazı şaşkınlıktan, birazı da Dawson’ın halinden kaynaklanıyordu. İçeri girdiğinde Lanston diğer odadan çıkmak üzereydi. Dawson’ı gördüğünde adımları yavaşladı. Ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan Dawson anlatmaya başladı.

“Remuslar, Franz’a yönelik ölümcül saldırı düzenledi. Arkasında Doktor’un olduğunu düşünüyorum fakat emin değiliz. Yarınki mahkeme için elimizde daha önceden sunduklarımızdan daha fazlası var. Hepsinin ortaya koymadık.”

"Tahmin etmiştim."

"Sadece başlangıç yapmak istedik. Böylece Doktor'un sıradaki hareketini görmek, hiç değilse birkaç hamlesini tahmin etmek zorundaydık. Bundan sonra olacak şeyler birleşmenin getirdiği diplomasiden fazlasını içerecek."

"Ve sen de önceden uyarmak mı istedin?"

"Bunu başlatan ben değilim."

Lanston ellerini cebine koyarak derin bir nefes aldı. "Remus tarafından canlı ele geçirdiğiniz var mı?"

"Hayır. Çoğu kurt formundaydı. Yüzlerini gördüklerimiz ise öldü."

Lanston başını salladı. "Eğer bu saldırı Dionne'un emriyle gerçekleşiyse ortada Doktor'dan daha büyük bir sorun var demektir."

"Şimdilik sadece bunu çözmem gerekiyor. Öncesinde seninle konuşmak istedim. Bunu Doktor yapmışsa ne gibi sonuçları olacak?"

"Canlı birini yakalayamamanız kötü olmuş," dedi Lanston. Birkaç saniye bekledikten sonra devam etti. "Eğer kanıtlarsanız bu onun sonu olur. Her bakımdan. Fakat Dionne saldırıyı üstüne alırsa ittifak sona erer ve Doktor için yargılanma şansı da öyle. Mahkeme, ittifak sayesinde gerçekleşiyor. İttifak yoksa Ada suçlamalarını bu şekilde yöneltemez. Tabii Remus olduğunu kabul edip oranın bir parçası haline gelirse bazı yeni hakları olacaktır fakat Doktor için bile bunu yapmaz sanırım."

"Yapmaz," dedi Dawson.

"Şimdilik saldırıya değil de esas konuya odaklanın. Bunun sizi sarsmasına izin vererseniz Doktor için işler çok daha kolay bir hal alır. Gidip Dionne'la konuşacağım. Eğer haberi yoksa plan yapmalarına izin vermemiz lazım."

Dawson, daha fazla vakit kaybetmeden tekrar yola çıktı ve sadece koştu.

O sırada eve yeni ulaşmış olan Gavin, Deborah'yla birlikte içeri girdi. Salonda oturan Ada'nın bakışları, kapalı televizyon ekranındaydı. Deborah karşısındaki masaya oturarak kollarını dizlerine yasladı. "İyi misin?" dedi ne kadar gereksiz bir soru olduğunu bilmesine rağmen.

"Kardeşim öldü," dedi Ada.

Gavin, hâlâ Deborah'da olan çantayı aldı. "Gidip Murat'ı bul. Yardıma ihtiyacı var."

"Neden?"

"Hadi Debby," dedi Gavin. Çantayı omzuna asıp bir eliyle Ada'nın kolunu kavrarken diğerleriyle de sırtından destek verdi. Deborah, nereden başlayacağını bilemese de öncelikle evin alt katını dolaşmak isteyerek mutfığa yöneldi. Gavin, Ada'yı merdivenlere yönlendirdi. "Dawson birazdan burada olur. Avlanmaya onunla gidersin."

"Şimdi nerede?" dedi Ada, tırabzana tutunarak yukarı çıkarken.

"Aleut'a gitmesi gerekti."

Ada durarak Gavin'e baktı. "Bitmedi mi? Çocuklarla mı alakalı?"

"Hayır. Sadece Lanston'la görüşmesi gerekiyordu. Çocuklar iyi durumda. Biz çıkarken Stone ve Felicia yanlarındaydılar. Şimdi seninle ilgilenelim, tamam mı? Remus'un tüm ordusu toplansa bile çocuklara kimse zarar veremez. Bu kadar koruyucusu varken yapamazlar."

Yatak odasına girdiklerinde Gavin onu oturtup çantayı yanına bıraktı. Ada zehrin ilk etkilerini yaşamaya başlamıştı. Gözleri açık olmasına rağmen hiçbir şeye odaklanmış değildi. Gavin, perdeleri ardına kadar çekip camı açtı. Ada'nın uyurgezerlere benzer bir hali vardı ve onu tek başına bırakmaktan hoşlanmasa da koridora çıkıp birkaç kapıyı açarak banyoyu buldu. Havlulardan birini ıslattı, birkaç tane de kuru alıp yatak odasına geri döndü. Köşede duran sandalyelerden birini alıp Ada'nın karşısına geçti.

"Kendimi zehirlenmiş gibi hissetmiyorum," dedi Ada. "Bende bir sorun mu var?"

"Seni tanıdığımdan beri aynı soruyu soruyorum."

"Kardeşim öldü."

"Biliyorum, Mahfer. Biliyorum." Gavin, gözlerini kapatarak iç geçirdikten sonra boğazını temizledi. "Önce zehirle ilgilenelim. Diğer yaralarının iyileşmesi zaman alacak ama seni çok etkileyeceğini düşünmüyorum."

Ada, yaralarının çok da acımadığını düşündü. En azından acıyan tarafı bu değildi. "Kardeşin var mı?"

Gavin bir an kaşlarını çattı. Karşısında kimi gördüğünü merak etti. Ampullerden birini alıp şırınga paketini açtı. "Seninkiler gibi yok," dedi panzehiri şırınganın içine çekerken. "Ama Hilary var, sen varsın. Sanırım bir kardeşim olsaydı da aynı şeyleri hissederdim. Bir gün Michael'la gerçek bir konuşma yaparsam, ona başka çocuklarının olup olmadığını sorarım. İlginç cevapları olacağını düşünüyorum."

"Michael'a gerçekleri söylemek istiyor musun?"

"Hayır. En azından şimdi değil." Ada'nın kolunu tutarak düz bir şekilde uzatmasını sağladı. "Bir babayla ne yapılır bilmiyorum."

"Bazen sever, bazen öldürürsün," dedi Ada omuz silkerek. İğnenin elinin üstünden damara girişini izlerken fiziksel olarak tepkisizdi. "Komik bir şey duymak ister misin?"

"Pek değil."

Ada aldırmadan devam etti. "Sen Michael'ın oğlusun, bense Doktor'un kızıyım. İkimiz Remus'un gerçek lider adaylarıyız. Dawson ise bir Lucian. Soyunu açıklamasıyla onu öldürmek isteyenler kadar yönetime geçirmek isteyenler de olacaktır. Bir tek Aleut hariç tüm kurtları ele geçirebiliriz ama hepimiz orada yaşıyoruz."

"Kurtları ele geçirmek istemiyorum."

"Sadece hayal kuruyordum."

"Daha çok kâbusa benziyor. Kimsenin bana melez gözüyle bakmasına ihtiyacım yok. Vede olarak yeterince zor bir yoldan geçtim zaten, hâlâ geçiyorum. Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin."

"Eminim," dedi Ada elinin üstündeki kanı pantolonuna silerken.

Gavin, omzuna dokunarak uzanmasını sağladı. "Ray'le konuşmamız gerekiyor. Ortaya çıkmasının tesadüf olmadığını düşünüyorum." Yanına oturup önce buz sarkıtının açtığı yarayla ilgilenmeye başladı. Islak havluyla yaranın etrafını temizledi. "Dikişe ihtiyacı var fakat avlanırsan daha çabuk toparlar. Bu ne?" dedi karın boşluğundaki yaraya bakarken.

"Bilmiyorum. Oraya bıçak gibi bir şey sapladılar sanırım."

"Omzuna bakalım. Diğer yaraların daha çabuk toparlayacak. Bu pençeyle olmuş."

Gavin, temiz bir sargı bezini yaranın üstüne kapatarak sıkıca bastırdı. "Fazla gelirse söyle."

"Acımıyor," dedi Ada. Gözlerini ovuştururken parmaklarına bulaşan lekeye bakmak için elini geri çekti. "Telefonun yanında mı?"

"Evet." Ada elini uzattığında, Gavin kirli parmaklarını üstüne silip cebine uzandı. Telefonu çıkarıp Ada'ya verdi. "Hâlâ çalışıyorsa şansını dene."

Ada arama yaparken, Gavin onun yaralarına bakmaya devam ediyordu. Kıpırdamaması için omzuna bastırdığında, Ada telefonu sol eline alıp rehberde dolaştı. Eksen Turu ve öncesinde birlikte çalıştıkları için Finn'in numarasının kayıtlı olacağını düşünmüştü. On kişiden fazla kayıt olmadığından aradığını bulmak kolay olmuştu.

"İnsanların arasında nasıl dikkat çekmeden dolaşıyorsun?" dedi Ada kapaklı telefonu sallayarak.

"Ne var? Bunlar içlerinde en pratikleri."

Finn cevap verdiğinde, Ada telefonu kulağına götürdü. "Dağ evini biliyor musun?"

"Evet. Sanırım birkaç kez..."

"Oraya gel ve acele et. Yolda durma, ilgini çeken hiçbir şeye bakma veya oyalanma." Ada telefonun kapağını çenesinin yardımıyla kapatıp Gavin'e uzattı. "Ne zaman avlanabilirim?"

"Yaralarının biraz kapanmasını bekle. Bu şekilde dönüşürsen omzundaki yara daha kötü olur. Sonrasında da birinden yardım almalısın," dedi Gavin. Ada dirseğinin üzerinde doğrulduğunda, Gavin onu iterek tekrar uzanmasını sağladı. "Bunu gurur meselesi haline getirme. Böyle zamanlarda yardım alarak beslenmek akıllıca bir çözümdür. Zayıf bir şekilde av peşine düşersen sen kaybedersin."

"Bir şey söylemedim," dedi Ada tavana bakarken.

"Biraz dinlen." Gavin ayağa kalkarken malzemeleri de çantaya yerleştirdi. Sandalyeyi ayağıyla kenara itti. Kapıyı açmıştı ki koridora çıkma-

dan önce durup çantayı bir kenara bıraktı. Ada'ya bakmak için hafifçe döndü. "Teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil," dedi Ada mırıldanarak.

Gavin, sorun olduğunu söylemek istese de kelimeler dudaklarından çıkmadı. İkisinin de bildiği şeyi duymalarına ihtiyaçları yoktu. Gavin, teşekkür etmekten çok özür dilemek istiyordu. Franz'ı orada tek başına bırakmasının sebebi olmak ona daha önce yaşamadığı türden bir suçluluk veriyordu. Ve Franz'ın ölmesinden ziyade, Ada'nın kardeşini kaybetmesine üzülüyordu.

Ada'nın gözleri yavaşça kapandığında, Gavin yatağın kenarındaki örtüyü üstüne çekti. Uyumuyor olsa da vücut sıcaklığının daha fazla düşmesini önlerdi.

Merdivenlerden inerken Dawson'ı gördüğünde durması için elini uzattı. "Panzehir verdim. Etkisiyle bir süreliğine çok fazla kıpırdayamayacak. Panik olmaması için bunu söylemedim."

"İyi mi?"

"Fiziksel olarak birkaç saate ihtiyacı var. Sonrasında da avlanması gerekiyor."

"Tamam, teşekkürler."

Dawson, yukarı çıkıp sessizce yatak odasına girdi. Ada'nın yanına gitmeden önce birkaç saniye bekledi. Böyle zamanlarda onu mümkün olan en uzak yere götürme istediğine engel olamıyordu. Ne var ki yaşadığı kayıpları hafifleteceği hiçbir yer yoktu.

Ada gözlerini araladığında Dawson yanına oturdu. Üzerindeki örtüyü dikkatli bir şekilde kaldırıp yaralarına baktı.

"Neredeydin?" dedi Ada.

"Lanston'la konuştum. Bilmesi gerekiyordu."

"Neden?"

"Atacağımız adımların planlarımızı mahvetmesini istemedim. Her ne kadar birleşmeyle alakalı yazılan kanunları okusan da onları en iyi Lanston biliyor, yorumluyor. Bu yüzden ona sormam gerekti." Ada'nın

saçlarını okşayıp örtüyü düzeltti. Parmak uçları hassas bir şekilde çenesine dokunurken soğukluğu içten içe korkmasına sebep oluyordu. "Eğer saldırıyı Dionne resmî olarak kabul ederse ittifak sona erecek. Bu, mahkemenin de sona ermesi anlamına gelir. Yöntemlerimizi değiştirmek zorunda kalabiliriz."

"Dionne kabul etmezse ne olacak?"

"Öyle olursa da saldırıyı Doktor'un organize ettiğini ispatlamalıyız."

"Bunun için yeterli vaktimiz yok. Hepsi öldü."

"Hepsi değil. Bir tanesi burada. Lanston'a kimseyi canlı olarak ele geçiremediğimizi söylemek zorunda kaldım. İttifak devam ederse Remuslardan birini rehin tutuyor olmamız onu zor durumda bırakabilir."

Ada, gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. Dawson'ın, kanla kaplı ellerini tertemizmiş gibi tutuşuna baktı. "Bunları düşünemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Panik oldum, sakın kalamadım. Ne olay anında ne de sonrasında. Arkamı topladın."

"Bunları düşünmen gerekmiyor."

"Ama düşünmeliydim."

"Hayır," dedi Dawson başını iki yana sallarken. "Kardeşin saldırı altındaydı ve sonra kollarında öldü. Geleceği düşünmek o anda kimsenin yapamayacağı bir şey. Bu çok normal, kendinden daha fazlasını beklememelisin."

Ada, Dawson'ın elini sımsıkı tutarken güçlkle yutkundu. Yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ öğreneceği çok şey vardı ve neyse ki ona her şeyi öğretmeye niyetli sabırlı bir öğretmene sahipti. Kendisi kadar iyi olmasını isteyen bir öğretmen. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Bu bir zorunluluk değil." Dawson, uğrunda adam öldürebileceği kadar sevdiği saçlarını okşadı.

"Yüzündeki senin kanın mı?"

"Bir kısmı."

"İyi misin?"

"Ciddi bir şey yok," dedi Dawson. Elini kulağına götürcekken kendini durdurdu. Eğer keskin duyusunu kalıcı olarak kaybetmişse bunu

nasıl telafi edeceğini bilmiyordu. Hiç değilse bu durumu düşmanlarından saklamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. "Biraz dinlen, olur mu? Geri döneceğim, avlanmaya gideriz."

Ada, gönülsüz bir şekilde Dawson'ın elini bıraktı. "Çocuklar kimin yanında?"

"Ben çıkarken Stone ve Felicia oradaydı. Güvendeler, merak etme." Dawson dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti. Aşağıya indiğinde seslerin olduğu mutfığa doğru yürüdü. Murat, buzdolabını ayağıyla kapatırken aldığı içeceğin kapağını çeviriyordu. Dawson, elini kapının kenarına yasladı. "Nerede?"

"Kapalı bahçede Deborah'yla bıraktım. İster misin?" dedi elindekini göstererek.

"Hayır. Ray?"

"Franz'ı alt kattaki misafir odasına bıraktı. Yanından çıkmıyor."

Dawson, sandalyeyi çekip otururken Gavin'in de içeri girdiğini gördü. Karşısına otururken Dawson ve Murat kısaca bakıştılar. Gavin'i hayatının hiçbir döneminde bu kadar sessiz görmemişlerdi. Murat diğer sandalyeyi çekti. "Aramızda olaya en çok dahil olan sendin. Gördüklerini anlatır mısın?"

"Bir şey görmedim," dedi Gavin. "Karşıma çıkana saldırdım. Etrafıma dikkat etmedim."

Dawson başını yana yatırdı. "Bu senin yapacağın türde bir dikkatsizlik değil."

Gavin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Elini saçlarının arasında kaydırdıktan sonra ikisine de baktı. "Ne söylememi istiyorsunuz? Durumu yönetemedim. Berbat ettim."

"En az otuz kişiyi öldürdük. Hangi kısımda berbat ettin?" dedi Dawson. Murat araya girmek istediğinde, Dawson elini kaldırarak onu susturdu. "Franz'ın ölmesi, başarısız olduğun anlamına gelmiyor. Çok daha kötü olabilirdi."

"Mahfer'e beni kurtardığı için teşekkür ettim. Kardeşi yerine beni seçtiği için. Böyle bir yükü ne yapacağım?" dedi kendini göstererek.

Dawson, salona doğru baktıktan sonra Gavin'e döndü. Kollarını masaya yerleştirerek hafifçe eğildi. "Bu durumdayken asla Ada'ya söyleyemem fakat aynı sonuçlarla karşılaşacağını bilse yine de aynı tercihi yapardı. Karımı tanıyorum, Gavin. Franz yerine sen ölmüş olsaydın şu anda düşünmek dahi istemediğim bir halde olurdu. Franz öldüğü için üzgünüm ama onun yerinde sen olmadığın için minnettarım."

"Bu kendimi iyi hissettirmiyor."

"Doğru olduğu için söyledim."

Kulağının arkasını kaşıyıp Murat'a bahçeyi işaret etti. Masanın etrafından dolaşırlarken Gavin'in omzuna dokundu. Bakımsız kalmış bahçeye girdiler. Ortadaki havuz boş ve kirliydi. Camlarla çevrili bahçedeki tüm çiçekler solmuştu.

Arkası dönük olan Deborah, omzunun üstünden baktı. Dawson'ı gördüğünde çabucak yanına gitti. Çenesine dokunarak başını yana çevirdi. "Şu haline bak."

"Boynumu kırma."

Deborah başının arkasına vurdu. "Kan banyosu yapmış gibi görünüyorsun."

"Bu da en sevdiğim arınma yöntemidir. En azından dünya için," dedi Dawson. Deborah, ne söylediğini anlamadan endişeyle baktı. Dawson sessizce nefesini bıraktı. Bazı şeyler sadece aklıdayken mantıklıydı. "Nerede?"

Deborah havuzu işaret etti. "En sağlam yer orasıydı. Hâlâ yarı baygın."

Murat, havuzun kenarına gidip içine atladı. Merdivene bağlı olan kadının başı önüne düşmüştü. Islak saçları yüzünü tamamen kapatıyordu. Üzerindeki siyah pelerin, vücudunun bir kısmını kapatmış, açıkta kalan kısımları ise kan ve karla kaplanmıştı. Gövdesini saran zincirler arkasındaki merdivene sabitlenmişti. Tüm gücü yerinde olsa onu tutamazdı fakat şu an için işlerini kolaylaştırırdı.

Dawson havuzun kenarına oturup ayaklarını aşağıya sarkıttı. "Uyan-
dır," dedi.

Murat, kadının saçlarını tutup başını yukarı doğru kaldırdı. "Tanıyor musun?" dedi Deborah'ya bakarak. İçlerinde en çok Remus tanıyan oydu.

"Hayır," dedi Deborah, Dawson'ın yanına otururken. "Yetkin biri gibi görünmüyor."

"Göründüğünden daha iyi dövüşüyor," dedi Dawson aşağıya atlar-ken. "Yaşayıp ölmek umurunda değil gibiydi. Mantıklı hareket etmiyordu. Sadece önüne çıkan engelleri canı pahasına aşmak isteyen biriydi."

Murat, kadının yanağına hafifçe vurdu. Gözleri titreşse de tam anlamıyla kendine gelmemişti. Bir kez daha vurduğunda başını hızla geri çekti. Bağlı olduğunu fark ettiği an vahşileşerek kurtulmaya çalışsa da işe yaramıyordu.

"Konuşmayacak," dedi Ray içeri girerken. Havuzun diğer tarafından içeri atlayıp Murat'ın yanında durdu. "Etki altında."

"Büyü mü?" dedi Deborah.

"Hayır, kimyasal. Doktor'un yaptıkları büyücülerinkinden daha zor ve daha etkilidir. Çözmesi de bir o kadar karmaşık." Ray, ellerindeki kanı çıkarmak için ovuştururken gereksiz bir çaba harcıyordu. "Tanıdığınız bir büyücü var mı?"

Gözlerini ovuşturan Murat küfrederek dışarı çıktı. "Gidip Felicia'yı getireyim," dedi.

"Bir ilacın etkisindeyken büyücüler ne yapabilir ki?" dedi Deborah.

"Panzehir bulmak için zaman mı harcamak istiyorsun?" Ray, sabırsız bir şekilde başını çevirdiğinde gözlerinde sarı ışığın parıltıları dolaştı. Tehlikeli ve tahammülden bir hayli uzaktı. "Bildiğin iyi bir kimyager var mı? Ya da donanımlı bir laboratuvar? Bir büyücü panzehir yapamaz ama bu kadının aklını bizimle konuşabileceği kadar yerine getirir."

"Masum biri olabilir," dedi Deborah. Murat onların söylediklerine aldırmandan dışarı çıktığından, Deborah destek için Dawson'a baktı. "Eğer bu kadının bir suçu yoksa Felicia'nın yapacağı büyü onun zihnini mahveder. Bu işi incelikle yapabilecek kadar tecrübeli değil."

"Umurumda değil," dedi Dawson. Ayağa kalkarken Ray'e bakıyordu. "Murat dönene kadar gözünü onun üzerinden ayırma."

Ray için olduğu yerde öylece durmak kesinlikle problem değildi. Gözlerinde deliliğin dolaştığı kadın hırlayıp kurtulmaya çalışırken, Ray birkaç adım geri çekilip kollarını bağladı.

Dawson salona dönerken, Deborah paniklemiş bir halde peşinden gitti. "Biraz sakinleş, olur mu? Bu halini iyi biliyorum, sonradan pişman olacaksın. Lütfen..." Dawson birden arkasını döndüğünde Deborah da durdu. Ellerini kaldırarak yaralı bir vahşiye yaklaşır gibi yavaşça kollarına dokundu. "Ada için bir şey yapmak istiyorsun." Dawson başını iki yana salladığında, Deborah yutkunarak gülümsedi. "Ada için her şeyi yapmak istiyorsun," diye düzeltti. "Ama yolu bu değil. Ölümü ölümle telafi edemezsin."

"Deborah," dedi Dawson şaşkın halde. "Kiminle konuştuğunun farkında değil gibisin."

"Sen benim kardeşimsin. Çoğu Remus sana yaklaşmaktansa etrafından dolaşmayı tercih edebilir, Aleut'takiler gözlerini kaçırabilir ama ben her zaman yanında dururum. Ada için göze almayacağın hiçbir şey yok ama unutma, vicdanınla baş başa kaldığında suçluluk duymanı hiç kimse istemez. Özellikle de sana âşık olan kadın."

Dawson, Deborah'nın, kolunda duran eline dokundu. "Tamam," dedi. "Şimdilik Gavin'in yanında dur. Sana ihtiyacı var."

"Umarım beni başından atmaya çalışmıyorsundur. Çünkü hiçbir yere gitmeyeceğim."

Dawson başını salladığında, Deborah emin olamasa bile Gavin'e bakmak için mutfığa döndü.

Lanston, Remus'a doğru yola çıktığında yaptığı ilk şey Ruis'e haber vermek olmuştu. İttifakın dengeleyicisi olarak iyi bir iş çıkarıyordu. Kişisel yargılarını tarafsız bir şekilde dağıtıp Remus ve Aleut'un istediği ortak noktayı bulabiliyordu.

Telefonun açılmasını beklerken elini öne uzatarak sürücü koltuğunun kenarına dokundu. "Daha hızlı sür," dedi.

Yakın koruması dikiz aynasından bakıp başını öne doğru eğdikten sonra buzlanmış yola aldirmeden hızını arttırdı.

"Sabırsızsın," diyerek açtı telefonu Ruis. "Geleceğimi söyledim ve geliyorum. Beş dakika içerisinde Aleut'ta olurum."

"Remus'a gidiyorum. Acil bir durum var ve senin de orada olmanı istiyorum."

"Sorun ne?"

"Dionne'la görüşmeden önce seninle yüz yüze konuşmalıyım. Aracı gördüğünde durup beni bekle."

Lanston, başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Aleut'a arabayla gidilebilecek tek bir yol vardı ve Ruis yakın olduğunu söylüyorsa neredeyse karşılaşmak üzereydiler. Lanston belki biraz hilekâr davranıyor-

du fakat Dionne'la karşılaştığında Ruis'in her şeyi bilmesini istiyordu. Onun eşit yaklaşması gerektiğinin farkındaydı ve zor durumda kalmasını izin vermezdi. Yine de içinde bu ittifakın böylesine kısa sürebilecek olmasındaki hayal kırıklığını telafi edemiyordu.

"Efendim?"

"Yavaşla," dedi Lanston. "Arkamızdan takip et. Gözden kaybetme."

Lanston, aşağıya inip Ruis'in olduğu araca bindi. Hemen konuya girmek için başını çevirmişti ki Ruis'i görmesiyle bir anlığına söyleyeceklerini unuttu. Buz mavisi bir kazakla beyaz bir pantolon giymiş olan Ruis, yaşından çok daha genç gösteriyordu. Lanston'dan bile daha genç gösteriyordu. Sarı ve beyazın en yumuşak tonlarındaki dalgalı saçlarını tek omzundan önüne almıştı. Sadece güzel değil, aynı zamanda zarif görünüyordu... gözlerine bakana kadar. Lanston onun gözlerinde gördüğü güçten hiç şüphe etmemişti.

"Neler oluyor?" dedi Ruis en sonunda.

"Remus'a dön," dedi Lanston sürücüye. Onlara biraz olsun mahremiyet sağlayacak olan paneli kaldırmak için koltuğun yanındaki düğmeleri kullandı. Siyah panel ön tarafla olan bağlantılarını kopardığında Lanston yan döndü. "Bir saldırı gerçekleşti," dedi ve Dawson'ın ona aktardığı her şeyi anlattı.

Ruis, dikkatli bir şekilde dinlerken yan taraftaki bölmeden iki bardak çıkardı. Etiketsiz bir şişeden doldurduğu içki soğuk ve yoğundu. Lanston çok fazla ayrıntıya sahip olmadığı için anlatması uzun sürmemişti. "Sana bunları anlatan kim demiştin?"

"Dawson. Kimin anlattığının bir önemi yok."

"Böyle bir saldırıya uğradıktan sonra yapılacak en hızlı hamleyi bulmak kolay değildir. Eminim daha ormandaki cesetler bile toplanmamıştır ama sen Remus'a yola çıkmışsın bile. Dionne'un yeterli zamanı olmayacak, Doktor'un da öyle. Bunu önceden planladıklarını düşünmek mantıklı olmaz. Mahkemedeki suçlamalar buna sebep oldu."

"Evet."

Ruis, elindeki bardaklardan birini Lanston'a verdi. "Dawson'ın soy bağıını tanıyor muyum?"

"Babası Tyson, Roecus soyundan. Tanıdığını sanmıyorum."

"Sanırım tanımıyorum. Benden ne istiyorsun?"

"Dionne yalan söylerse onu köşeye sıkıştırmam konusunda bana yardım etmeni bekliyorum. Aynı zamanda bir gözlemciye ihtiyacım var. Eğer Dionne saldırıyı kabullenirse bu ittifakın resmî olarak sona erdiği anlamına gelir. Bu sebeple..."

"Bir saldırı olduğu için mi ittifak sona erecek? Oyun bahçesi mi bu? Kavga ettik, hadi dağılalım."

"Anlamıyorsun. Sırf ittifak oldu diye herkesin el ele tutuşup şarkı söyleyeceğini hayal etmedim. Fakat hassas bir anda organize saldırıyı kabul edemem. Saldırıyı Dionne organize eder, kabullenir veya ortak olursa devam etmeyeceğim."

"Pes edeceksin."

"Ne yapacağım? Benim halkımdan bir gruba saldırdılar. Cellat, iki eğitmen ve strateji uzmanı ve psikolog. Aleut'u yıkmak için bir ordu yollasalar daha az zararım olurdu."

"Ah, tamam," dedi Ruis. Bardağındakini tamamen içip yenisini doldurdu. "Cellat olan Dawson, değil mi?"

"Dawson'ı unut. Önemli bir şeyden bahsediyorum."

"Onda beni rahatsız eden bir şey var. Tam anlamıyla tarif edemiyorum ve bundan hiç hoşlanmadım. Görev ve eğitim geçmişini içeren bir arşivi var mı?"

"Kendi kayıtlarında mevcut."

"Onlara erişebilir misin?"

"Evet. Sıradaki sorunun cevabı ise hayır. Sana o dosyaları vermem. Dawson bir cellat olarak bağımsız kalmak zorunda. Senin, hatta benim emrim altında çalışmaz. Gerektiğinde beni yönetimden alma yetkisini ona veren bu."

"Babanı indirdiği gibi mi?"

"O durum biraz daha kişiseldi."

"Babanı öldüren birinde böyle bir güç olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne yaptığımı biliyorum." Lanston bardağındaki içkiyi tek seferde içip kısa bir süreliğine dışarı baktı. Dawson'ın melez olduğunu itiraf ettiğini Ruis'e söyleyemedi. Aklı yeterince dağılmışken ihtiyacı olan bu değildi.

Ruis, sessiz geçen birkaç dakikanın ardından elini tereddütle uzatıp Lanston'ın parmaklarına dokundu. Lanston önce temas eden parmaklarına, sonra da yüzüne baktığında, Ruis gülümsedi. "Ne yaptığını bildiğinden kuşku duymuyorum. Aleut'un birçok kişi tarafından yönetildiğini gördüm ve dürüst olduğuma inan, sen onların geleceğisin."

"Onların," dedi Lanston keyifsiz bir gülümsemeyle. Birkaç saat önce Dawson'ın telefonda Ada'ya söylediklerini hatırladı. Bir kalp mührü olduğu halde, duygusal bakımdan paramparça haldeki bir kadına umut vermişti. *Parçaları kabul et*, diye düşündü Lanston. Şu anda parmaklarına dokunan sıcak ten, Ruis'ten aldığı en güzel parçalardan biriydi. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu, çok daha fazlasına. "Kış dönümünü kutlar mısınız?" dedi Lanston.

"Uzun zamandır kutlamadım," dedi Ruis. Şaşırması bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Neden sordun?"

"Sıradaki kış dönümünün gürültüyle kutlanmasını sağlayacağım. Davetiye ister misin?"

Ruis gülümseyerek başını salladı. "Elbette," dedi. Elini geri çekti fakat aralarındaki düğümlerden biri çözülmüştü. Gerginlik biraz olsun dağılmış haldeydi. "Sana yardım edeceğim. Dionne'la konuşacağım ve gerekirse Remus yönetimine farklı bir ailenin geçmesini sağlayacağım."

"Bunu yapabilir misin?"

Ruis kaşlarını kaldırdı. "Sadece birkaç Tarafsız'ı bu konuda ikna etmem yeterli. Ama bu son çare olur. Ondan öncesinde daha iyi bir fikrim var. Umalım ki buna ihtiyacımız kalmazın."

Ada lavabonun önünde durmuş, bir elini aynaya yaslamıştı. Avlanacak kadar kendine geldiği an yataktan çıkmıştı. Bir süreliğine bacaklarını düzgün bir şekilde hareket ettiremeyeişine öfkelense de şimdi bir yere tutunarak da olsa ayakta durabiliyordu.

Yaralarına bakabilmek için üzerindeki atleti çıkardı. Sütyeninin askısını dikkatli bir şekilde omzundan aşağıya indirdi. Yarası iyileşmeye başladığı için birkaç parça deri askıya yapışmıştı. Ada, gözlerini başka tarafa çevirerek bunu görmemiş olmayı diledi. Duvardaki askıdan çektiği havluyu ıslatarak göğsündeki yaranın etrafını silmeye başladı. Dönüşebileceğine dair Dawson'ı inandırabilmesi için yaranın mümkün olduğunca iyi görünmesine ihtiyacı vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ada, gözlerini kaldırarak aynaya baktığında Deborah'nın kapı girişinde durduğunu gördü. "Ben iyiyim," dedi. Bunu sürekli söylerse elbette bir noktadan sonra inanacaklardı. Ailesi öldüğünde öyle olmuştu. Deneyimlediğinden biliyordu. Deborah hâlâ orada durduğu için Ada konuşmak zorunda hissetti. "Başka bir şey mi var?"

"Aslında evet." Deborah yanına gidip gergin bir şekilde duvara yaslandı. "Belki bunun için beklemeliyim. Uygun bir zaman olmadığını biliyorum. Herhangi bir şekilde uygun zaman gelecek mi onu da bilmiyorum..."

"Doğruca söyle. Şu anda öyle görünmüyor olabilirim ama kırılğan değilim."

"Kulağa duygusuzca gelmeden bunu dillendirebileceğimden emin değilim. Kardeşin öldü, bu asla anlamak istemediğim bir acı. Umarım Dawson'dan önce ölürüm çünkü neler hissettiğini hayal edemiyorum. Bunu söylediğim için bana kızabilir ya da şu anda olduğundan daha fazla nefret edebilirsin."

"Senden nefret etmiyorum."

Deborah aldırmadan devam etti. "Gavin'in arkasını kolladığın için teşekkür ederim. Bunun bedeli çok ağır, farkındayım. Franz için gerçekten çok üzgünüm."

Ada lekeli havluyu akan suyun altına bıraktı. Tek eliyle kandan yeterince arındırdıktan sonra fazla suyunu sıkıp yeniden göğsündeki kanları temizlemeye başladı. Deborah'nın sarsılmış halinden belliydi ki Gavin kötü durumdaydı. Ada onun yaralarıyla ilgilenişini hayal meyal hatırlıyordu. Panzehir vermişti ve kurtları ele geçirmek gibi saçma sapan bir şey hakkında konuşmuşlardı. "Durumu yanlış değerlendirmişsin," dedi Ada burnunu çekerek. "Sen de, Gavin de."

"Ne demek istiyorsun?"

Ada sıkılmış bir şekilde iç geçirdi. "Gavin'i Franz'a tercih etmedim, tamam mı? Franz'ı güvende olduğunu düşündüğüm bir noktada bıraktım ve Gavin'e yardım etmek için harekete geçtim. Belli ki onda da yanılmışım çünkü Gavin'in yardımına ihtiyacı yoktu. Buz sarkıtı bana yumruk büyüklüğünde bir çukurdan ve sersemlikten başka bir zarar vermedi. Gavin zehirlenmezdi bile. Bir karar verdim. Franz'ı tehlikede bıraktığımı bilmiyordum. Gavin'i ona karşı tercih etmedim," dedi bir kez daha.

"Neydi bu anlattığın?" dedi Deborah. Şaşkın ve kafası karıştı.

"Gavin'e bire bir anlatacağın bir konuşmaydı. Gidip ona böyle düşündüğümü söyle. Vicdan azabı çekmesine gerek yok."

Deborah, gözleri dolduğu için arkasını döndü. Kendini tutmak için uğraşsa da inatçı birkaç gözyaşı yanaklarına doğru indi. Elleriyle hızlıca kurulayıp Ada'ya baktı. "Gavin'e yalan söylememi istiyorsun."

"Senden duyarsa inanır." Ada yaralarını kısmen temizlediğinde havluyu bırakıp Deborah'ya döndü. "Gavin'e yardım için koşarken buz parçasının boynuna saplanacağını biliyordum. Onu delip geçerdi, boğazı parçalanır ve böylece kavga ettiği kurt onu öldürürdü. O anda en doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Franz'ın öleceğini bilerek hareket etmedim fakat onu tehlikede bıraktığımı biliyordum. Belki daha farklı hareket edebilirdim ama aldığım karardan pişman değilim, Deborah. Yine de bunu Gavin'e anlatamam. Anlamaz. Anlamak istemez ve bu sorumluluk bana ait olmalı. Franz'ı bırakan bendim. Gavin suçluluk hissetmemeli. O yüzden biraz önce anlattığım şekilde Gavin'le konuş. Benim iyi olduğumu, suçlu hissetmediğimi ve onu tercih etmediğimi söyle."

Deborah, başını iki yana sallasa da ikna olmuştı. "Bana inanmayacak."

"İnanmasını sağla. Kendimi toparladığımda aynı şeyleri gerekirse ben de söylerim."

Deborah, ona yaklaşıp dikkatli bir şekilde sarıldı. Saçlarına dokundu ve ne kadar minnettar olduğunu kelimelerden daha güçlü bir şekilde anlatmak istedi. "Teşekkür ederim," dedi geri çekilmeden önce. "Yapmamı istediğin şey konusunda emin misin?"

"Böylesi çok daha iyi olacak. İnan bana."

Ada, yalnız kaldığında tekrar aynaya baktı. Herkese yetecek kadar büyük bir suçluluğa hapsolmuşken Gavin'i de beraberinde sürüklemesi anlamsız olurdu. Kafasında defalarca aynı senaryoyu oynatmıştı. Tek bir adımı farklı atarsa birçok sonuç ortaya çıkıyordu. Hayalindeki tüm senaryolarda Franz hayattaydı. Hiçbiri gerçek olmayan senaryolar. Acımasız zihni sayısız olasılığı gözler önüne seriyordu. Ada'nın tercih etmediği seçenekler kırmızı noktalar halinde etrafında parlıyor, aklının farklı noktalarında dolaşıyordu. Midesinde berbat bir ağrı vardı. Nefesi boğazında tıkanıyor, nabızı tüm yaralarını acıtırcasına güçlü atıyordu.

Deborah'nın Gavin'le konuşması için biraz zaman verdikten sonra üzerini değiştirmek için dolabı açtı. Bol ve hafif olduğu için Dawson'ın tişörtlerinden birini aldı. Üzerinde hissettiği hava bile teninde ağırlık oluşturunuyordu. Eşofman altını giydikten sonra saçlarını rastgele aldığı bir tokayla toplayarak aşağıya indi.

Merdivenleri bitirdiği sırada kapının önündeki ayak seslerini duydu. Etrafta kimse olmadığı için geleni karşılamaya kendisi gitti. Ev dikkat çekecek kadar sessizdi. Kapıyı açıp Finn'i gördüğünde onunla ilgili hatırlaması gereken bir şey olduğunu fark etti. "Seni ben mi çağırdım?" dedi.

"Evet," dedi Finn. Kafası karışmış bir halde içeri baktı. Sadece Ada'nın hali değil, aynı zamanda evin birkaç yerinde bulunan kan izleri de ona yakalamak istemediği ipuçları veriyordu. "Ne oldu?"

"İçeri geç. Olanları anlatacak birini bul. Sonra konuşuruz. Seni neden aradığımı hatırladıktan sonra."

Finn düzgün bir şekilde konuşabileceği birini bulmak için yanından geçti.

Ada kapıyı kapatacağı sırada başka bir arabanın yaklaştığını gördü. "Daha kaç tane ziyaretçi olacak?" dedi kendi kendine. Arabayı fark etmemiş gibi davranıp kapıyı kapatmayı düşünse de henüz hızını kesmeden aşağıya inen Peratha'yı gördüğünde böyle bir seçeneği olmadığını anladı. Sürücü koltuğundan inen Creon ise daha sakin görünüyordu.

Peratha'nın üzerinde kırışık bir gömlekle pek de uyumlu olmayan bir pantolon vardı. Ada, saldırının bir noktasında ona ulaşmaya çalıştığını hatırladı. Üzerinden birkaç saat geçmişti ve Peratha şimdi geliyordu. Aceleyle yola çıktığı her halinden belli olduğu için Ada onun uzakta olduğunu düşündü.

Peratha konuşmaya başlamadan Ada elini kaldırdı. "İçeridekiler Finn'i bilgilendirmek üzere. Kaçırarak istemezsin. Acele et," dedi başıyla işaret ederek.

Tereddütlü olsa da içeri giren Peratha, Finn'i bulmak için sesleri takip etti. Creon kapıyı arkasından kapatırken gözlerini Ada'dan ayırmıyordu. "Kim öldü?" dedi.

"Franz," dedi Ada sadece.

"Doktor mu organize etmiş?"

"Öyle görünüyor. Henüz yakaladığımız kişiyle veya Ray'le konuşma fırsatımız olmadı. Galiba, bilmiyorum. Ben de yeni geldim sayılır."

Creon, kıpırdamak yerine öylece durmaya devam edince Ada, ne söyleyeceğini bilemeden bekledi. Son zamanlarda Franz'la ikisinin yakınlaştığını biliyordu. Bunun büyük bir kısmı, kuzen olmalarından değil de ortak hedeflerinden kaynaklanıyordu. Ada'nın yorgun düşen zihni, Creon'un duygularındaki yakıcılığı hissetti. Yüzünden, hareketlerinden ve kelimelerinden tek bir ipucu yakalayamazdı belki ama düşünceleri sansürlemek zordu.

"Gelecek misin?" dedi Ada hâlâ orada durdukları için.

Creon, bir şey söylemeden arkasını dönüp arabaya bindi. Karları havalandıran sert bir dönüş yaptıktan sonra muhtemelen birkaç kaza riski alacak kadar hızla yola çıktı.

Ada, gözden kaybolana kadar ona baktıktan sonra kapıyı yavaşça kapattı. Sesleri takip ederek önce mutfığa, ardından da bahçeye çıktı. Kış bahçesi bakımsız kalmıştı. Sadece çiçekler değil, birkaç mobilya da mahvolmuştu. Buraya ilk geldiğinde rengârenk oluşunu hatırlayan Ada, neredeyse gözünde o anı canlandırabiliyordu. Büyük bir alanı çevreleyen camlar, insanlara hoş bir sıcaklık sağlarken tüm kar manzarasını da sunmuştu.

Havuzun başında duranları görünce ilerlemeye devam etti. Belli ki bilgilendirme hâlâ devam ediyordu. Finn ve Peratha ortalıkta görünmüyordu. Aynı şekilde Deborah, Gavin ve Murat da. Havuzun içinde Felicia ayakta dikiliyordu. Hemen önünde duran kurt, yarı baygın bir halde, sarıldığı zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Onu kontrol altında tutmaya kararlı olan Ray'se tutsak ettikleri kadının başındaydı.

"Ne yapmaya çalışıyor?" dedi Ada.

Havuzun diğer ucunda duran Dawson, yanına doğru yürürken açıklama yaptı. "Kurtların Doktor'un etkisinde olduğunu düşünüyoruz. Felicia zihnini arındırmaya çalışacak."

"Kimyasalı büyüyle mi çözecek?" dedi Ada anlamadan. "Böyle bir şey mümkün mü?"

"Zorlama ile mümkün." Dawson, onun yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine bakmasını sağladı. Bir doktorun dikkatine, ilgili bir eşin şefkatine sahipti. Başparmağıyla şakağını okşarken eğilip alnından öptü. "Hazır mısın?"

"Evet. Bir an önce halledelim. Yapmam gereken şeyler var."

Dawson, kolunu aşağıya indirerek Ada'nın elini tuttu. "Dikkatli olun," dedi Ray'e.

"Merak etme," dedi Ray, kısaca Ada'ya bakarken.

Dışarı çıktıklarında Dawson, uzanıp Ada'nın kolyesini çıkardı. Zincir, dönüştüğünde kırılmayacak kadar uzun olsa da rahat hareket etmesini istiyordu. "Yakınlarında olmayacağım. Murat'la beraber etrafında çember çizeceğiz. Bizi aşmamaya dikkat et. Zorlanırsan bunu bileceğim ve avını kovalaman için yardım edeceğim. Endişelenmeni gerektiren bir

şey yok. Yaralısın ama bunu zekânla ve pratik düşüncenle örtbas edebilirsin.”

“Pratik düşünce pek benlik değil.”

“Bunu daha sonra tartışırız.” Dawson, yüzüğün takılı olduğu zinciri cebine yerleştirdi. “Hemen arkandan geleceğim.”

Ada, tişörtünü çıkarıp yere bıraktı. Kıyafetlerinden kurtuldukça tenine vuran soğuk onu canlandırıyor, aynı zamanda canını acıtıyordu. “Franz’la ilgilenmem gerekiyor. Aşağıdaki misafir odasında olduğunu biliyorum. Kokusunu alıyorum.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Maritza öldüğünde onu yakmışlardı fakat Franz’ın ne istediğini bilmiyorum.”

“Sanırım bu senin kararın olacak. Gömülmesini tercih ediyorsun, değil mi?”

“Evet.” Ada, eşofmanını çıkarıp tişörtün üstüne bıraktı. “Yine de bu bir çözüm gibi gelmiyor. Onu insanların arasına gömemem. Remus’a da götüremem ve kesinlikle Aleut’ta da olmak istemezdi. Böyle şeylerle hiç ilgilenmek zorunda kalmadım. Her zaman etrafımda birileri vardı.”

“Şimdi de var. Yalnız değilsin,” dedi Dawson. Saçlarındaki tokayı dikkatli bir şekilde çıkardı. Yüzüne öpücükler bırakırken teninin soğukluğunun geçici olduğunu tekrar etti. Bir şekilde onu yeniden güneşe çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. “Buraya ne dersin?”

“Ne için?”

“Franz’ı buraya gömebilirsin. Arazisi sana ait, arka bahçe bunun için uygun ve yeterince büyük.”

Ada, üzerine yığılmış olan sorular içinde bir tanesinin çözülmesinin vermiş olduğu ufak rahatlamaya sığındı. Başını sallarken ellerini Dawson’ın göğsüne koydu. “Bu iyi bir fikir,” dedi.

“Şimdi başlayalım, tamam mı? Çok fazla zamanımız yok, yarın akşama kadar bir haftalık iş yapmamız gerekecek. Buna rağmen beslenmeni aceleyle getirmemeni istiyorum. Bu önemli.”

“Anlıyorum,” dedi Ada. Gerçekten de anlıyordu fakat ikisi de biliyordu ki gördüğü ilk hayvanın peşine düşecek, koşturma heyecanını uzatmayacak ve hızlıca avını tamamlayacaktı.

Dönüşüm geçirmek için bir geri çekildi. Yaraları derin olduğu için form değiştirmenin acılı olacağını biliyordu. Her bir yarasına aynı anda bastırılmış gibi hissederken bağarmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Omzundan göğsüne doğru inen pençe yarası en çok hissettiğiydi. Acının etkisiyle bakışları birkaç saniyeliğine bulanıklaşmıştı. Önce yavaş adımlar attı, sonrasında koşmaya başladı ve dakikalar içerisinde neredeyse eski hızına kavuşmuştu. Ciğerleri yanıyordu. Burnuna ormandaki tüm kokular ulaşırken içinde zorunlu bir av duygusu yükseldi. Hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Göz ucuyla Murat ve Dawson’ı birkaç kez görmüştü. Onu yalnız bırakmıyorlar fakat zayıf hissetmesine sebep olacak kadar da yaklaşmıyorlardı. İlk avına benziyordu. Diğer her şey tamamen farklı olmasına rağmen...

35

“Tahminen ne zaman başlayacaksın?” dedi Ray. Sıkılmış gibi görünmek istemiyordu fakat sonuçlara ihtiyacı vardı. Birkaç kapı ardında yatan Franz’ın varlığı Ray’in aklından çıkmıyordu. Önündeki yarı baygın kadına bakıyor fakat Franz’ın ölü gözlerini görüyordu.

“Ne yaptığımdan bile tam anlamıyla emin değilim. O yüzden sessiz ol ve bunu batırmamam için bana zaman tanı,” dedi Felicia. Karnına yasladığı küçük defteri altından destekleyerek tutuyordu. İplikle birbirine tutturulmuş sayfalar her an dağılabilecek kadar narin görünüyordu. Büyük annesinden kalan bu defteri bulana kadar Murat’la defalarca kavgaya etmişti. O sakladıkça Felicia daha fazla aramıştı ve en sonunda defter elindeydi. Çalmıştı fakat ikisi de bundan bahsetmiyordu.

“Madem nasıl yapacağını bilmiyorsun, neden seni çağırdılar?”

Felicia nefesini bırakırken Ray’e bakabilmek için olduğu yerde döndü. “Kurtlara yardım etmek isteyen kaç tane büyücü tanıyorsun? Ben böyle biriyle pek karşılaşmadım da.”

“Tecrübesiz olduğunu vurgulamana gerek yok. Bunu zaten görebiliyorum.”

“Beni daha fazla mı strese sokmaya çalışıyorsun? Şu anda da yeterince zor durumdayım.”

Ray, buradan uzaklaşamayacağı için yapabileceği en kolay yol olarak arkasını döndü. Felicia, kötü bakışlarını sırtına da yöneltebilirdi. "Kaybedecek zamanımız yok."

Felicia, hızla dudaklarını aralasa da kendini zorlayarak susmak zorunda kaldı. Aralarında karmaşık bir ilişki olmasına rağmen sonuçta kardeşini kaybetmişti. Biraz kaba davranıyor diye öfkelenecek değildi. Diğer sayfaya geçerken rahatlama umuduyla boynunu hareket ettirdi. "Burada bir şey bulamıyorum. Hiç böyle bir durumla karşılaştıklarını da sanmıyorum."

"Kendi yöntemlerini kullan öyleyse."

"Bir yöntemim yok ki."

"Elbette var," dedi Ray yeniden ona bakarken. "Her cadının büyüsi kendine özgüdür. Hepimiz nefes alırız fakat hepimiz aynı şekilde nefes aldığımızı söyleyebilir miyiz? Büyü gücünün seni yönlendirmesini bekliyorsun. Asıl sen onu yönlendirmelisin. Patron olan sensin."

Felicia, defteri kapatırken yavaşça bir adım geriledi. "Sadece tahmin ediyorsun," dedi.

"Tahmin etmiyorum, biliyorum."

"Büyücü değilsin."

"Güç kontrolü; denge, kendini olduğun gibi kabullenme ve biraz da ego gerektirir. Herkesin uygulayabileceği tek bir tarif yok. Komik olma. Ne bekliyorsun? Birinin sana kendi güçlerini nasıl geliştireceğini gösteren bir kullanma kılavuzu vermesini mi?"

"Ben..." Felicia dudaklarını ıslatırken gözlerini kaçırdı. Yanaklarının alev aldığını hissediyordu. Hiç böyle düşünmemişti.

Ray başını iki yana salladı. "Kesinlikle beklediğin bu."

"Anlamıyorsun," dedi Felicia ona yaklaşırken. "Kurtlar içinde yaşarken büyü gücüne sahip olmak lanet gibi. Kimse bana yardım etmek istemiyor, kimse yol göstermiyor."

"Ve sen de bunca yıl güçlerini geliştirmek yerine kendine mi acıydın? Ne büyük bir israf." Ray elini başının üstünde dolaştırıp saçlarını çekti. Çocukken ve ergenliğinde kendisi de aynı mücadeleden geçmişti. Ailesi yoktu. Ona ailesi gibi davranan uzak bir akrabası dahi yoktu. Fakat

kimsenin ona yol göstermesini beklememişti. Yumruk atmayı öğrenmiş, ilk avına tek başına çıkmış, piramitte kendine koltuk değnekleri olmadan yer bulmuştu. "Tamam," dedi yeniden Felicia'ya bakarken. "Bunu şimdi söylediğim gibi yapacağız. Kaldır şu saçma defteri."

Felicia, neredeyse otomatik bir şekilde defteri arka cebine sıkıştırdı. "Ne yapacağız?" dedi.

"Büyünü kelimeler gibi düşün. Ağzından çıkanları kontrol edebiliyorsan, sana doğduğundan beri bağlı olan bir şeyi de kontrol edebilirsin. Ne kadar kolay yaptığına inanamazsın. Başkasının ayakkabılarıyla yürüme. Bu her zaman yolu uzatır."

"Güzel söz."

"Sanırım bir yerden duymuştum," dedi Ray umursamadan. "Başlayacak mısın?"

"Evet." Felicia kararlı bir şekilde ellerini ovuşturdu. "Yanımızda durması için birini çağır. Doğru soruları sormamız lazım."

Ray, havuzdan çıkıp kapıdan geçti. Sonunda ellerinde bir şey vardı. Gördüğü ilk kişi Gavin'di. Deborah'yla her ne konuşuyorsa Ray içeri girdiğinde susmuşlardı.

"Felicia işe yarayan büyüü buldu mu?" dedi Gavin.

"Başlamak üzere. Soruları sizden birinin sormasını istiyor."

Gavin başını salladığında, Ray geri döndü. Kapı kapanana kadar bekleyen Gavin, Deborah'ya bakıp salonu işaret etti. "Peratha'nın uzak durmasını sağla. Fazla duygusal görünüyor."

"Ada'yı hissettiği için öyle."

"Her neyse," dedi Gavin. Ray'in geçtiği kapıya yönelmişken Deborah'nın kolunu tutmasıyla bekledi. Ona doğru dönüp alnından öptü. "Şimdilik bir şey konuşmayalım, olur mu?"

Deborah, Ada'nın söylediklerinden bahsedecek durumda olduğunu düşünmüyordu zaten. Belki de şimdi fikirleri karmaşıkken bu konuşmayı yapmalıydı. Yine de sevdiği adamı parçalamak istemiyordu. Bu kadar sıcakken konuşurlarsa Gavin, Deborah'nın yalan söylediğini anlardı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım,” dedi Deborah onu bırakmadan önce.

“Peratha.”

“Tamam tamam.”

Gavin, kış bahçesine girip havuzun kenarına kadar ilerledi. Felicia, kadının bir metre kadar önünde durmuş, başını öne eğmişti. İki yanındaki ellerinin parmakları sürekli kıpırdıyordu. Gavin -tam anlamıyla- bir Azü olsaydı, Felicia’nın karmakarışık bir hal almış enerjisini görebileceğine emindi. Ne yaptığını sormak için dudaklarını aralamışken Ray sessiz olmasını işaret etti.

Merdivene zincirlenmiş kadın, sesli soluklar alıp verirken güçsüz bir şekilde ayaklarını yere basıyor, kendini itmeye çalışıyordu.

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?” dedi Felicia.

“Saldırıyı organize eden kim?” dedi Gavin hemen. Aşağıya atlayarak Felicia’nın yanına yürüdü.

“Şafak sökmeden önce kapımda biri var. Arkadaşlarımla beraber kaldırdılar. Doktor’un kötü, çok kötü kokulu yerine götürüldük.”

Gavin bir kadına, bir de Felicia’ya bakarken kaşlarını çatı. Konuşan Felicia’ydı fakat belli ki kadının aklından yakaladığı resimleri seslendiriyordu. Anılarına karışıp diğerleri için bir düzene sokuyordu. Gavin, Felicia’nın bunu yaparken zorlandığını görebiliyordu. Sesi kendisine ait değildi ve tuhaf bir sıcaklık yayıyordu.

“Size orada bir şey mi yaptılar?” dedi Gavin.

Felicia, boynuna doğru uzandı. Titreyen elleriyle kulağının arkasına dokundu. “Yakıyor,” dedi.

Gavin, kadına yaklaşarak saçlarını çekti. Önce bir kulağına, sonra da diğerine baktı. Sol kulağının arkasında böcek ısırığına benzer ince bir iz vardı. Nokta gibi izin etrafı morarmış, damarları belirginleşmişti. “Amacınız neydi?”

“Bir yüz var. Fotoğraf.”

"Tarif et." Gavin, kadına bakarak konuşurken, cevap verenin, arkasında duran Felicia olmasını o an için garip karşılamamıştı.

"Biriyle konuşurken çekilmiş fotoğrafı. Hiçbirini tanımıyorum. Yüzü Doktor'a benziyor. Ama kötü anlamda değil."

"Saldırıda onu gördün mü?"

"Evet, öldürmek zorundaydım. Ama karşıma biri çıktı. Cellat. Onunla işim yok ama beni tedirgin ediyor. Geçemedim."

"Doktor neden saldırı emri verdi?"

"Açıklama yok. Emir var."

"Ayrıntı ver. Sizden olmayan başka biri var mıydı? Tek amacınız öldürmek miydi? Neden şimdi saldırdınız?"

Felicia nefessiz kalarak dizlerinin üstüne düştüğünde, Gavin yumruğunu havuz duvarına indirdi. Canının acıması zihnini biraz toparladığında tekrar vurdu. Birden arkasına dönüp Felicia'nın önünde eğildi. Felicia, dudakları aralık olmasına rağmen göğsü kasılıp hareket ediyor fakat nefes almıyordu. Yardım istemek için eliyle göğsünü işaret etti.

"Tamam. Kadının zihninden çık," dedi Gavin. Yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerine bakmasını sağladı. "Bana odaklan. Hayır hayır!" dedi hemen. Gözlerini kapatıp birkaç saniye zaman kazandı. Şu anda kesinlikle Felicia'ya yardımını dokunmazdı. Kendi zihni muhtemelen arkasındaki kadından çok daha boktan bir durumdaydı. "Kendine dair en son hatırladığın şey ne?"

Felicia'nın bakışları donuklaşırken hareket etmeyi kesti. Panikle Gavin'in kolunu kavramış olan elleri gevşerken dizlerinin üstünden yana doğru düştü. Gavin, onu hızla tutup bir yerini çarpmasını engelledi.

"Gavin?"

"Bir şey yok," dedi Gavin, Felicia'nın sesini duyduğunda. "Seni kaldıracağım. Sadece nefes al."

"Devam etmeme izin ver. Ne öğrendin? Çok kısa sürdü."

"Konuştuklarını duymadın mı?"

"Ben değil, o konuşacaktı. İşe yaramadı mı?" dedi Felicia kadını görmek için dönerken.

Gavin, kalkması için kolunu tutarken bir yandan da belini kavradı. "Konuşan sendin ama kelimeler kadına aitti. Yardımcı oldun, şimdilik bu kadarı yeterli. İyi misin?"

"İyiyim. Devam edeceğim."

"Hayır."

Felicia, dik dururken Gavin'in tutuşundan kurtuldu. Kulağında garip bir çınlama vardı. Su altında kalmak gibiydi. Kafası taşıyabileceğinden çok daha ağır bir hale gelmişti. "Sınırlarımı biliyorum ve bunun önemli olduğunu da. Sırf kendimi kötü hissettim diye geri adım atmayacağım."

"Aynı zamanda kulağından kan geldiğini için," dedi Ray.

"Siktir," dedi Gavin. Saçlarını çekerek kanayan kulaklarına baktı. İnce bir kan sızıntısı kulaklarından boynuna doğru akmıştı. "İlerleyebilecek kadar iyi hissettiğini söylüyorsan sana inanıyorum fakat Stone görürse..."

"Hâlâ Aleut'ta. Dawson gelene kadar oradan ayrılmayacak."

"Tamam, devam et öyleyse."

Felicia, yeniden odaklanmak için kendisine birkaç dakika ayırdı. Gözlerini kapatıp baş dönmesinin geçmesini diledi. Ray'ın konuşması Felicia'ya birkaç konuda ilham vermişti. Karşısındaki kadının aklındaki öğrenmeleri gerektiğini ve bunun için bir kanala ihtiyaçlarının olduğunu düşünmüştü. Bilmediği bir durumu daha da karmaşıktırmak yerine karmaşanın içinde kendi yöntemiyle ilerlemeyi denemişti.

Amacı kadını zorla da olsa konuşturmaktı. Kelimeleri kendisinin seslendireceğini bilmiyordu fakat tam anlamıyla kontrolsüz gittiğini de söyleyemezdi. Sonuçta amaçlarına ulaşmışlardı.

Gavin, Felicia'ya destek vermeye devam ederken kadına döndü. "Size, öldürmek pahasına saldırmanız mı emredildi?"

"Hedef ölene kadar durma. Ne olursa olsun," dedi Felicia.

Felicia'nın tam anlamıyla soruya cevap vermek yerine kadının aklında kalmış bilgileri aktarıyor olması durumu olduğundan biraz daha zor hale sokuyordu. Gavin sıradaki soruyu sorması için Ray'e işaret etti.

Ray başını salladı. "Saldırının ardından ne yapmanız emredildi?" diye sordu.

"Hayatta kalanlar Remus'a geri dönecek. Kimseyle konuşmak yok, beklemek yok. Odanıza geri gidin ve gününüze başlayın."

"Geri dönmeyi istediniz mi?" dedi Gavin.

"Bunu istemiyorum. Hayatta kalmak için dövüşüyorum, bu şekilde yaşamak istediğimden değil."

"Konuşma terapiye doğru gidiyor," dedi Ray, Gavin'e bakarak. Böyle bir şey için ne zamanları vardı ne de istekleri. Kadın başını hızla geri atarak demire çarptı fakat bu bilincini daha da kötü bir hale sokmuştu. Felicia, saçlarını iterek arkasını döndü. Gözleri kapalı bir halde etrafında çember çizdi. Ray, kadının yanına gidip daha fazla hareket etmemesi için başını tuttu. "İsmin nedir?"

"Helen, Valeria, Jo, Iliena."

Ray duraksadığında, Gavin açıklama yaptı. "Kullandığı isimleri sırayla söyledi," dedi. "Üç kez isim değiştirdiğine göre hareketli bir hayatı olmuştur. Belli ki Remus'un dışında da yaşamış." Gavin doğduğundan beri aynı ismi kullanıyordu. Zaman zaman insanların arasına gitse de asla onlardan biriymiş gibi davranmak zorunda kalmamış veya birilerinden kaçmamıştı. Bu yüzden ismini değiştirmek için bir sebebi olmamıştı.

"Iliena," dedi Ray onun önünde eğilirken. "Doktor bunun haricinde bir şey planladı mı?"

"Öldür. Durma," dedi Felicia.

Ray derin bir nefes alıp dişlerini sıktı. "Bunu anladım. Harika. Başarılı oldunuz."

"Iliena sorularına tepki vermiyor," dedi Gavin. "Felicia sorduklarımız şeylere en yakın anıyı bulup dillendiriyor. Bu yüzden doğru şekilde yaklaşmamız lazım."

Ray, bunu düşünürken ellerini birbirine sürtüyordu. Havuzun üst tarafından dışarı baktı. Cam duvardan sadece gökyüzünü görebilse de ormandaki Ada'yı düşündü. Bir an önce avlanıp aralarına dönmesini istiyordu. Onun etrafındayken kendini daha sağlam ve odaklanmış hissetmesi tuhaftı. Daha uzun süre tanıdığı insanlar olmuştu fakat hiçbirinin yanında bu kadar gerçek hissettiğini hatırlamıyordu.

"Doktor'un yanında kim vardı?" dedi Ray.

"Aliz. Her zaman orada, yanında. Birkaç adım geride duruyor. Hiçbir şeye karışmıyor fakat itiraz da etmiyor."

"Bir şey oluyor," dedi Ray, Iliena'nın omzuna dokunurken. Titrediğini ve teninin soğumaya başladığını fark etmişti.

Gavin, Felicia'nın oturması için yardım ettikten sonra Ray'in yanına gitti. Iliena'nın başını tutarak yukarı kaldırdı. Dudakları soluk, teni bembeyazdı. Gavin göz kapaklarından birini kaldırdı. Onu sabitleyen zincirlere uzanarak çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Felicia.

Gavin, Iliena'yı tamamen çözdüğünde onu dikkatli bir şekilde tutup uzanmasını sağladı. Başının duruşunu düzelterek saçlarını çekti. "Ailen var mı?"

"Byron, Remus'ta."

"Ona ulaşacağım."

Felicia ellerini yüzüne kapatarak ağlarken Gavin, Iliena'nın parmaklarına dokundu. Avucunu elinin üstüne kapatıp bekledi. Iliena'nın titremeleri son bulurken kalp atışları yavaşladı. Ses çıkarmadan yavaşça öldü. Nefesi tamamen kesilene kadar Gavin onu bırakmamıştı. Göğsü bir kez daha kasıldığında burnundan ve kulaklarından neredeyse pembeye dönük kan sızmaya başladı.

"Ne yaptınız?"

Ray, Ada'nın sesini duyduğunda irkilerek arkasını döndü. Daha önce görmediği bir renge sahip olan peleriniyle havuzun dışından onları izliyordu. Avlanmış olmasının verdiği güç bakışlarından belli oluyordu... Ve bir de sinirlendiği.

"Gerekeni," dedi Ray. Daha ağzından çıktığı an söylediğinin yanlış geleceğini anlamıştı.

Ada aşağıya atlayarak Felicia'nın yanına giderken Dawson'a baktı. "Murat'ı Peratha'nın yanına götür. Buraya gelmesin."

Dawson, başını sallayıp Gavin'e baktı. "İşe yaradı mı?" dedi.

"Hangi açıdan baktığına göre değişir," dedi Gavin. Iliena'nın ellerini karnının üstüne bırakıp yavaşça doğruldu. Havuzdan çıkarak Dawson'la birlikte Murat'ın yanına gitti. "Av nasıl geçti?"

"Düşündüğümünden daha iyi," dedi Dawson dışarı çıktıklarında.

Murat, ormandan çıkarken hızlı adımlar atıyordu. Koluna yapışmış karları silerken onu bekleyen arkadaşlarına baktı. "Felicia uygun büyüyü buldu mu?" dedi.

"Buldu, uyguladı ve sonuç aldı," dedi Gavin. Murat dudaklarını aralamışken, Gavin onun ne soracağını tahmin ederek elini salladı. "Durumu iyi ama kadın öldü. İsmi Iliena. Remus'ta Byron adında bir yakını varmış. Creon'la iletişime geçip kim olduğunu öğreneceğim."

"İsmi yabancı gelmiyor," dedi Dawson içeri dönerlerken.

Murat kış bahçesine doğru gittiğinde, Dawson onu sırtına vurarak diğer tarafa yönlendirdi. "Onu çocuk gibi hissettirme. İyi bir iş çıkardı. Bırak bunun farkına varıp yanlışları ve doğruları tartsın."

"İyi olduğunu söyledin," dedi Murat, Gavin'e bakarak.

"Ve dürüstüm," dedi Gavin.

Mutfağa, oradan da salona geçtiler. Peratha odanın her bir noktasını dolaşmakla meşguldü. Bir süre önce peşinde koşturmaktan vazgeçmiş olan Deborah, koltuğun kenarına oturmuş, gözleriyle beyaz bir endişe yumağı olan Peratha'yı izliyordu. Merdivenlerin ikinci basamağına oturmuş Finn'in kucağında bilgisayar vardı. Her ne iş yapıyorsa başını kaldırmıyordu. Parmakları öyle hızlı hareket ediyordu ki bilgisayarın ona yetişebileceğinden emin değildi.

Dawson onun yanına gidecekken Peratha birden karşısına çıktı. "Avını gerektiğinden daha kısa tuttu. Bu gücünü kazanmasını sağlamaz."

"Vakit kaybetmek istemedi. Daha sonra tekrar avlanır. Finn'le konuşmam lazım."

Dawson tekrar harekete geçtiğinde, Peratha elini uzatarak avucunu göğsüne bastırdı. "Ben de kardeşimi kaybettim, Dawson. Yaptığı şey sağlıklı değil. Franz'ın yanına gitmedi, ağlamadı bile."

"Herkesin yas süreci farklıdır," dedi Murat. Dawson'ı kurtarmak için araya girip Peratha'nın sırtına dokundu. "Bunu asla tavsiye etmiyorum fakat şimdilik Ada'nın önündeki olaya odaklanması daha iyi. Zamanımız yok. Mahkemeye parçalanmış bir halde katılamaz."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ada, Franz'ın öldüğünü düşünmeyi erteliyor, çünkü bir kere bunun içine düştü mü, kendine zaman ayırması gerekir. Şu anda böyle bir seçeneği yok. Doktor'un istediği ve beklediği de bu."

"Sence intikamı akıl sağlığından daha mı önemli yani?"

"Bence değil ama Ada'ya göre öyle. Unutma Peratha, Doktor'un yargılanmasıyla Ada sadece intikamını almış olmayacak, aynı zamanda bir sosyopati da etkisiz hale getirecek."

"Evet ama..." Peratha dudaklarını ıslatarak arkasına baktı. Buna itiraz etmesi zordu. Doktor'un ortadan kalkmasıyla birçok kişinin hayatı normale dönecek, belki de onlarca kişinin hayatı kurtulacaktı. Fakat Peratha, olasılıklardan ziyade önündekine odaklanmayı seçerdi ve önündeki de sağlıklı bir şekilde gününü tamamlamaya çalışan Ada'ydı.

Dawson, Finn'in yanına otururken bilgisayarın ekranına bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Franz'ın dosyalarını kurtarmaya çalışıyorum. Bilgileri çevrimiçi tutuyorduk, güvende kalmasının en kolay yolu buydu."

"Neyden kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Birileri benim güvenlik duvarımı kırmaya çalışıyor. Ada'nın beni bu yüzden çağırdığını düşünüyorum. Kendisi hatırlamadı fakat Franz ölmeden önce bundan bahsetmiş olmalı. Yıllar boyunca edindiği tüm bilgiler, kişisel veriler ve ailesiyle alakalı her şey burada. Doktor'un işine yarayacak bazı araştırmalar da."

"Ne gibi?"

"Maritza'nın ala kurt gücünü kullanamayacağını ve bunun onu öldüreceğini anladıklarında tedavinin peşinden gittiler. Yıllarca bunun için uğraştılar."

"Amaçları Doktor'la aynıydı öyleyse."

"Tabii. Sadece daha az kanlı bir şekilde."

"Maritza öldüğüne göre çözümü bulamadıklarını tahmin ediyorum."

"Aslında birkaç fikir edindiler fakat Maritza için geç kalınmıştı. Franz yine de araştırmalara devam etti ve edindiği tüm bilgileri düzenli bir şekilde sıraladı."

"Neden?"

"Gelecek yıllarda ihtiyacınızın olacağını düşünüyordu. Soyunuzda bu lanetle doğan biri ya da birileri olacak. Çocuklarınız değil çünkü silahların birkaç nesil atladığını biliyoruz. Belki torunlarınız veya onların çocuklarında olacak. Bu bilgileri Doktor'la paylaşmadı ve eline de geçmesini istemiyor. Deneylerini ilerletmesinden çekiniyordu."

"Doktor'un onlarca yıldır uğraşıp bulamadığını Franz ve Maritza nasıl elde ettiler?"

"Öncelikle bunlar sadece birer fikir," dedi Finn. Bir süreliğine klavyeye ve ekranda akan yazılara odaklandı. Ağzının içinde küfredip başını geriye doğru esnetti. "İkincisi, Maritza ellerindeki gönüllü bir denekti. Franz'ın gerçekten yaşamasını istediği ve yakından ilgilendiği bir denek. Doktor'un elinde bunlardan biri yoktu. Onun denekleri zincirlenmiş halde ve yaşam isteğinden oldukça uzaktı."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Bilgisayarlarla aram iyidir."

Finn gülümseyerek başını salladı. Bunu biliyordu elbette. Bilgisayarı ve teknolojiyi nasıl kendi lehine kullanabileceğini öğreten Dawson'dı. Yıllar boyunca her ilerlemeye açık olmayı ve son gelişmeleri yakalamanın önemini göstermişti. "Sessiz bir odada çalışmamı sağlar mısın?" dedi yardım teklifini kabul ederek. "Tek başıma yukarı çıkmak istemedim ve buradaki odada da..."

Dawson, onun devam etmesini beklemeden kalkmasını işaret etti. Merdivenleri çıkıp kapısı aralık duran yatak odasına girdi. Cam kenarındaki masayı gösterirken, "Etraftaki kan lekelerine aldırma," dedi.

"Tabii," dedi Finn. Yataktaki karmakarışık örtüler kan içinde kalmıştı. Ada'nın yırtık ve kirli kıyafetleri bir köşede duruyordu. "Başka bir odanız yok mu?"

"Saatlerce yerde oturmak istemiyorsan yok. Belki fark etmedin ama pek misafirperver değilimdir."

Finn, bilgisayarı masanın üstüne bırakıp kaldığı yerden çalışmaya devam etti. Birkaç dakikanın ardından burnuna çarpan kan ve antiseptik karışımı koku kaybolmuştu. Nerde olduğunu dahi unutturken aklının bir köşesinde Franz'ın görüntüsü yankılanıyordu.

Dawson, onu yalnız bırakarak aşağıya döndü. Felicia, koltuklardan birine oturmuş, başını arkaya yaslamıştı. Yüzüne dokunan Murat onunla sessizce konuşuyordu. Felicia'nın gözleri kapalıydı fakat sürekli bacaklarını kıpırdatıyordu. Mutfaktan çıkan Ada, elindeki ıslak havluyu katlıyordu. Felicia'nın diğer yanına oturarak havluyu yüzünde dolaştırırdı.

Peratha'nın yanına giden Dawson, onun koluna dokunarak mutfığa doğru götürdü. Oturmasını sağladıktan sonra kendine de sandalye çekti. Kollarını bacaklarına yaslamak için öne eğildi. "Creon'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Burnunu çekerek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştıran Peratha, ellerini birleştirip bacaklarının üstüne bıraktı. "Buraya beraber geldik ama kalmadı sanırım. Şimdi nerede bilmiyorum. Neden önemli?"

"Saldırıdan sonra Lanston'a bilgi verdim. Ben buraya geri dönerken o da Remus'a doğru yola çıktı. Creon'un bizim tarafımızda olacağını bilmem gerekiyor. Değilse de bunu yarın akşamki mahkemeden önce öğrenmeliyim."

"Dawson..." Peratha konuşmaya devam edemeden ellerini yüzüne yasladı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu fakat başarılı olmaktan çok uzaktı. Creon'la olan ilişkilerinin ne kadar kırılgan olduğunu farkındaydı. Bu hem bağlı oldukları ailelerden hem de karmaşık geçmişlerinden kaynaklanıyordu.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Nelerle karşılaşabileceğinin farkında mısın?"

"Hayır," dedi Peratha ellerini indirirken. "Çünkü hâlâ karının hissettiklerini engelleyemiyorum." Parmaklarıyla kendini işaret ederken gözlelerinden yaşlar akıyordu. "Kardeşim öldüğünde yaşadıklarım bugün gibi karşımda. Yani biraz olsun dağılıyorsam kusura bakma. Herkes senin gibi duygularını beton bir duvarın arkasına itemiyor."

"Seni eve götürmemi ister misin?"

"Burada kalmak istiyorum."

"Tamam," dedi Dawson. Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Deborah'nın yanına giderken Ada ve Murat'ın hâlâ Felicia'yla ilgilenmekte olduğunu gördü. Masaya yaslanarak kollarını bağladı. "Gavin, Ray'le mi birlikte?" diye sordu.

"Evet. Kadından öğrendiklerini anlamlandırmaya çalışıyorlar. Sanırım düzgün bir konuşma olmamış." Deborah başını eğerek Dawson'ın omzuna yaslandı. "Çok berbat bir gün."

"Öyle." Kolunu Deborah'ya sarıp onu başından öptü. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Her ne olursa," dedi Deborah ona bakarak. "Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Bana görev ver. Kimin peşine düşeceğim? Remus'a gizlice gireceğiz. Hazırlıkları yaparım."

"Söyleyeceğim tek bir kelimeyle Remus'a mı saldıracaksın?" dedi Dawson. Deborah omuz silktiğinde, Dawson onu bir kez daha öptü. "Şimdilik bu durumu Lanston'a bırakacağım. Ondan haber gelmeden bir şey yapmamız doğru olmaz. Senden istediğim, Peratha'yla ilgilenmen. İkiniz Murat ve Felicia'yla birlikte Aleut'a gidin. Stone'a burada ihtiyacım var."

"Peratha'nın yanındayken çocuklarla kim ilgilenecek? Jasmine var ama şu durumda ekstra koruma istiyorsun sanırım."

"Eğer kabul ederse Murat'ın orada olmasını tercih ederim. Felicia'nın yanından ayrılmak istemezse Finn'i göndereceğim."

"Gavin-"

"Olmaz. O burada kalacak."

"Gavin'i buradan uzaklaştırmanın tek yolu bilinçsiz hale getirmek olur galiba." Deborah, doğrularak Dawson'ın karşısına geçti. Ellerini pantolonun ceplerine sıkıştırırken kısaca Ada'ya baktı. "Söylediklerini yapacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa ilk önce kimi arayacaksın?"

"Seni, ama tekrar ediyorum, Remus'a saldırmayacağım. En azından şimdilik."

Deborah, önce Murat'ın yanına gitti. Peratha'yı en son ikna edecekti. "Felicia nasıl?" diye sordu.

Felicia, gözlerini açmadan başparmağını kaldırdı. "Kafamda ölü birinin korkuları ve son anının pişmanlıkları var. Daha iyi günlerim olmuştu." Başını Ada'ya doğru çevirerek bileğini tuttu. Yüzünde dolaşan havluyu çekmesini sağladıktan sonra kendini toparladı. "Seni burada bırakmak istemiyorum fakat işe yaramaz hale geldim ve biraz güvende hissetmeye ihtiyacım var."

Ada, başını sallarken aşırı bir dikkatle elindeki havluyu katladı. "Gitmelisin zaten. Çok tehlikeli bir şey yaptın, Felicia. Yanında olsaydım bu kadar ileri gitmene asla izin vermezdim. Yine de teşekkür ederim."

"Keşke daha erken-"

"Yapılabileceğin her şeyi yaptın," dedi Ada onun sözünü keserek.

Deborah, Peratha'yı ikna etme işini Murat'a bırakmıştı. Ada'yla konuşmasıyla belki ikisi de rahatlayacaktı fakat şu anda aradıkları şey bu değildi. Bilinçli olarak aynı ortamda kalmayan Ada ve Peratha, yaşadıkları hisler biraz olsun hafiflediğinde konuşacaklarını biliyorlardı. Her zaman için uyguladıkları yöntem bu olmuştu.

Felicia, ayağa kalktığı anda başının dönmesinin geçmesini birkaç saniye bekledi. Fiziksel olarak ağrısı yoktu fakat kendine ait olamayacak kadar ümitsiz bir karanlığa hapsolmuş gibi hissediyordu. Bu duygudan nasıl kurtulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Iliena'dan yakaladığı son resim hayalleri olmuştu. Sürekli ertelediği ve adım atmamak için her zaman bir bahane bulduğu hayaller... Ölüm kabullenışı onu ele geçirdiğinde zihninin karanlığa sürüklenmesine engel olmamıştı. Ve o andan itibaren Felicia'nın zihni karanlığı kovmak için çabalıyor, başarısız oluyordu.

"Bazen benim kim olduğumu unuttuğunuzu düşünüyorum," dedi Peratha. Arabaya binip herkesin irkilmesine sebep olacak şekilde kapıyı çekti. "Kapımı açan yok, beni bir yerden bir yere sürüklüyorsunuz ve bu arabanın içi tuhaf kokuyor. Kimin arabası bu?"

"Bilmiyorum," dedi Murat. "Garajda gördüğüm ilk müsait arabayı aldım. Kapını kendin aç ve bir yere gitmeni söylediğimde bunu doktor tavsiyesi olarak kabul et. Anlaştık mı?"

"Diplomanın ve yeterliliğinin yeniden değerlendirilmesini isteyeceğim."

"Sana bir başvuru formu veririm." Murat arabayı yola çevirip gaza bastı. "Sence ben tüm Aleut'un kaotik, egoist ve kısmen sadizm dolu ruhlarını incelemek istiyor muyum? Üzerime yapıştı."

"Başımı ağrıtıyorsunuz," dedi Felicia, ellerini yüzüne kapatırken.

"İkiniz de susun," dedi Deborah. Gömleğini çıkararak iki defa katladı. Felicia'nın ellerini indirerek başını geri yaslamasını sağladıktan sonra katladığı gömleği gözlerinin üstüne bıraktı. "Işık yüzünden oluyor. Aleut'a kadar böyle dur."

Murat yolun izin verdiği kadar hızlı kullanıp Aleut'a ulaştı. Arabayı durdurup arkaya dolaştı. Felicia'nın bulunduğu taraftaki kapıyı açıp elini tuttu. "Seni odana götüreyim. Daha iyi misin?"

"Evet. Biraz dinleneceğim ve mümkünse bir atı sakinleştirecek kadar ilaç alıp olduğum yerde kıvrılacağım. Hiçbir şeyim kalmayacak."

Aleut'un kapılarından geçip ikinci kata ulaştıklarında Peratha hızlanarak onlardan ayrılmıştı. Felicia daha yavaş adımlar atarken Murat onun elini tutuyor, Deborah da hemen arkalarından ilerliyordu. Koridorun sonundaki kapılardan birinin açıldığını duyduklarında, Felicia durmaları için Murat'ın elini sıktı.

Bir göz kırpma süresi içinde Stone, koridorun sonundan yanlarına gelmişti. Hiçbir şey söylemeden Felicia'yı inceledi. Başını yana eğip teninin solukluğuna, gözlerinin yorgunluğuna baktı.

"Ben Hilary'ye bakayım," dedi Murat. Felicia'nın elini bırakıp başından öptü.

"Çocukların yanında." Stone hâlâ Felicia'ya bakarken arkasını işaret etti.

"Tamam," dedi Murat nefesini bırakırken. Rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandıktan sonra Deborah'la göz göze geldi. Gülümsemesini saklamak için dudağının üstünü kaşıyordu. Murat bazen arkadaşlarının arasında tek yetişkinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Elinde olmadan tüm arkadaşlarına tanı koymuştu ve Stone'un patlamaya hazır halini görmekten tek keyif alan kişinin Deborah olması, onun anarşi sever ruhunu beslediğini gösteriyordu.

Murat, ikizlerin heyecan dolu çılgınlıklarının yükseldiği daireye giderken Deborah hâlâ elinde tuttuğu gömleğini giydi. "Dawson yanında olmanı istiyor, tabii buradaki işlerini hallettiğinde," dedi Deborah, Felicia'nın sırtına hafifçe vurarak.

Stone sadece başını salladı. Eğilip Felicia'yı kucığına aldıktan sonra en üst kata çıktı. Güney kanadına geçip bir süredir ortak kullandıkları daireye girdiler.

"Ben iyiyim."

"Kendini dahi ikna edemezsin, cadı."

Felicia'yı ayaklarının üstüne bıraktıktan sonra önünde eğilip ayakkabılarını çıkardı. Dengede durmak için Stone'un omzuna dokunan Felicia, başının dönmesini engellemek için aşağıya bakmamaya çalışıyordu. Stone, ayakkabılarından sonra pantolonunu ve kazağını da çıkardı. Yatağa uzanmasını işaret ettiğinde Felicia memnuniyetle örtülerin altına kıvrıldı.

Stone yanına oturduğunda, Felicia elini uzatarak parmaklarını tuttu. "Biraz dinlendiğimde tekrar yardım etmek için geleceğim."

"Durman gerektiğini kabullenmen de güzel," dedi Stone. Saçlarını okşayıp geriye doğru itti. "Ne yaptın?"

"Sonra anlatırım. Şimdi gitmen gerekiyor."

"Yatakta kalacağına söz veriyor musun?"

Felicia, gülümseyerek parmağıyla bacağını dürttü. "Tek başıma sıkıcı olacak ama evet." Stone kararsız bir şekilde orada durmaya devam etti-

ğinde, Felicia hafifçe doğruldu. "Bak, sınırlarımı biliyorum. Yeni bir şey denediğimde güçlerim biraz dengesizleşir ve ortaya bazen istemediğim şeyler çıkar. Kesinlikle kontrolsüzleşmek istemiyorum. Bu yüzden güçlerime ve kendime yeniden güvenene kadar riskli bir şey yapmayacağım."

"Daha öncesinde ne oldu?"

Felicia, iç geçirerek karşı duvardaki saate baktı. Hikâyeyi hızlıca anlatıp Stone'u kovmak istiyordu. Kendi başına idare edebilecek durumdaydı. Stone'un varlığı belki daha çabuk toparlanmasını sağlardı fakat şu anda olması gereken yer burası değildi. "Aleut'a dönmeden önce kısmen göçebe yaşıyordum. Daha çok kamplarda ve insanlardan uzaktaydım. Creon beni bulduğunda Doğu Avrupa'daydım. Bana, inanmakta zorlandığım silah-tetikçi ilişkisini anlattı. Duyduğum ilk andan itibaren itiraz ettim ama onda beni etkileyen bir şey vardı. Defalarca defolmasını söylesem de ciddi değildim. Creon biraz inatçı, beni dinlemedi. Ona tehlikeli bir şey yaptığını açıklamaya çalıştım fakat büyü güçlerimi bilmiyordu."

"Ne yaptın?"

Dudaklarını ıslatan Felicia, kendini yastığa bırakarak örtülere sarıldı. "Ormanı yaktım. Diğer kamp bölgesindekilerin uykuda olduğu bir saatti ve kontrol altına alamadım. Hiçbir şeyi. Creon önce beni, sonra da kampçıları tek tek güvenli bölgeye taşıdı. Çok ağır yaralanmıştı. Hâlâ yanık etinin kokusunu hatırlıyorum," dedi burnunu kısıvrarak.

"Neden bu kadar ona güvendiğin ve onu sevdiğin belli."

"Elimde değil. Creon'u sevmek üzere programlandım sayılır ama öyle olmasa da hislerim değişmezdi. Her neyse," dedi gülümseyerek. "Demek istediğim, neler yapabileceğimin farkındayım. Şu anda dengesiz ve biraz da yorgun hissediyorum. O yüzden sen dönene kadar burada kalacağım."

Stone, elini ağzının üstüne kapatıp çenesine doğru kaydırды. Felicia'nın anlattıklarını daha derinden öğrenmek istese de tek başına idare edebileceğini söylüyorsa ona güvenecekti. Eğilip yanağını öptü. "Benden istediğin bir şey var mı?"

"Domates çorbası."

"Ne?"

“Geldiğinde elinde domates çorbası olsun.”

“Anlaşıldı,” dedi Stone. Ayağa kalkarken onu bir kez daha öptü. Şifonyere doğru gidip yedek telefonlardan birini kendi cebine koyarken diğerini Felicia’nın yanına bıraktı. “Bir şey olursa önce Murat’ı, sonra da beni ara. O daha yakın, sana hemen yardım eder.”

“İhtiyacım olmayacak ama tamam. Sadece biraz uyumak istiyorum. Git artık.”

Stone çıktığında, Felicia örtüyü başının üstüne kadar çekti. Zihnindeki karanlığı bastırmak için gerçeğini kullandı.

36

Creon, Remus'un karanlık ve geniş merdivenlerinden çıkarken etrafındaki hareketliliği umursamıyordu. Lanston'ın korumaları ve Tarafsız bölgesinden gelen birkaç temsilci gözüne çarpmıştı. En üst kata ulaştığında merdiven dönüşünde neredeyse Tia'yla çarpışacaktı.

"Neler olduğunu biliyor musun?" dedi Tia.

"Öğrenmek üzereyim." Creon devam edecekti ki Tia'ya bakıp onu köşeye doğru çekti. "Doktor'un nerede olduğunu öğrenip buradan uzak tutabilir misin?"

Tia, basit bir şekilde omuz silkti. "Beni pek ciddiye almıyor. Hareketlerimden şüphelenmez."

"Güzel," dedi Creon. Tia aşağıya inmek üzere arkasını döndüğünde Creon onu durdurdu. "Eğer ofisindeyse onu rahatsız etme. Sadece yerini belirle ve annemden uzak durmasını sağla. Bir saat yeterli olur."

"Anlamadığım tek bir şey var," dedi Tia elini kaldırarak. "Ödememi nasıl alacağım?"

"Kardeşine yardım etmek için ödeme mi alacaksın?"

"Şu anda sana yardım edebilecek tek kişi benim, bu da beni vazgeçilmez yapar. Yerime tercih edemeyeceğin biri yoksa bunu değerlendirmek

isterim.” Kollarını bağlayarak gülümsedi. “Teklifin nedir?”

“Buna vaktim bile yok,” diye mırıldandı Creon. Koridorun sonuna doğru baktıktan sonra Tia’ya döndü. “Ne istiyorsun?”

“Sevgilinle tanışmak.”

“Peratha’yı zaten tanıyorsun.”

“Evet ama resmî bir şekilde. Aleut temsilcisi gibi bir şey. Ben sevgilin olarak tanımak istiyorum.”

Creon, Peratha’ya sormadan bunu kabul etmemesi gerektiğini bildiği halde başını salladı. “Her neyse, kabul. Gidip güvenli bir şekilde Doktor’u izle. Biraz olsun normale döndüğümüzde üçümüzün bir araya gelmesini sağlarım.”

Böylece ikisi farklı yöne gitti. Creon, birbirine bakan korumaların yanından geçip annesinin çoğunlukla misafir kabul etmek için kullandığı odaya girdi. İçerisi oldukça genişti ve hem sıradan bir konuşma için hem de resmî bir toplantı için uygundu. Üzerinde birkaç evrakın ve kapalı bir bilgisayarın olduğu masa odanın köşesindeydi. Sandalyelerden biri kenara doğru itilmişti. Hemen arkasındaki duvarın tamamı camdı ve ortasındaki kapı sonuna kadar açıktı. Creon, masanın üzerindeki dosyalara göz ucuyla bakarken balkon kapısına doğru yürüdü. Kuzey tarafına bakan balkon oldukça geniş ve karlara karşı korunaklıydı.

Gergin bir şekilde ayakta duran üç kişi, Creon odaya girdikten sonra sessizleşmişti.

“Bu özel bir toplantı,” dedi Dionne. “Lütfen bize izin ver.”

Creon, bunu yapmayacağını belirtircesine yanlarına doğru ilerledi. “Sorun değil. Benim için de özel bir mesele sayılır. Öyle değil mi?”

“Bağlantın nedir?” dedi Ruis.

Lanston içinden küfrederken başını eğerek derin bir nefes aldı. Creon bilerek ona bakmadan Ruis’e döndü. Saygılı bir şekilde başını sallayarak selam verdi. “Sanıyorum ki gerçekleşen saldırı için buradasınız ve Franz benim kuzenimdi. Sadece kan bağı olarak değil, onu tanıyordum da.”

“Tuhaf çünkü Franz saldırıya uğradığında ya Ada da oradaymış ya da önce ona haber vermiş,” dedi Ruis.

"Ever," dedi Creon duraksamadan. "Doktor'la ilgili toplayabileceği her şeye ihtiyacı vardı ve Franz da en büyük deliliydi. Birkaç yıldır tanıştıklarını söyleyebilirim. Belki iyi arkadaş olmuşlardır."

"Mükemmel," dedi Ruis tatsız bir tebessümle. Creon'un aura renginin bir ton bile değişmemesi, kalp atışının aynı kalması, Ruis'e en büyük dürüstlük ipuçlarını veriyordu. Yine de kimse sesli bir şekilde söylemesine rağmen Ada'nın Doktor'un kızı olduğuna emindi. "Başka bir sebebin var mı?"

Lanston, nefesini bırakırken hırlamaya benzer bir ses çıkardığında Creon, başını iki yana salladı. Peratha'nın adını dahi anmaması için aldığı uyarı oldukça netti. "Kuzenim için buradayım," dedi Creon, hem Franz'ı hem de Ada'yı kastederek. "Saldırıyı kim üstlendi?" derken bu sefer annesine bakıyordu.

Dionne, dilini dudaklarında dolaştırdı. "Şimdilik hiç kimse." Creon başka bir soru soracakken Dionne, "Beni takip et," diyerek balkondan çıktı.

İkisinin odadan çıktığına emin olmak için içeri doğru bakan Ruis, Lanston'ı balkonun en ucuna doğru götürdü. "Bana karşı dürüst değilsin, buna rağmen yardımımı istiyorsun. İkiyüzlü olduğunu söylemek hoşuma gitmez, Lanston ama daha uygun bir tanım bulamıyorum."

"Çıkarıcı ve politik diyebilirsin. Beni rahatsız etmez." Ruis elinin tersiyle hızla göğsüne vurduğunda, Lanston dudaklarını kapatarak birkaç kez öksürdü. Rahat bir nefes almayı başardığında Ruis'in elini tuttu. "Seni işini yapmayı engelleyecek kadar zor bir durumda bırakmamaya çalışıyorum."

"Her koşulda işimi yapabilirim. Sen sadece hoşuna gitmeyecek bir karar vermemi engelleyecek bilgileri benden saklama derdindesin."

"Dürüst olmamı istiyorsan sana her şeyi anlatırım, sonra da bazı şeyleri görmezden gelmeni isterim. Bunu yapar mısın?"

Ruis başını iki yana sallayarak güldü. "Bu kuralları sen koydun, Lanston. Ortak bir kurul oluşturuldu fakat temeli sana ait. Kendi koyduğun kuralları mı esnetmek istiyorsun?"

"Her açıdan düşünememiş olabilirim."

“Mümkün elbette. Fakat herkes için farklı kurallar koyamazsın. Ada belki biraz zorlanır fakat zaferinin dürüst bir şekilde kazanılmasını istemez mi?”

“Sadece kazanmak istiyor. Doktor’dan ne kadar nefret ettiğini tahmin edemezsin. Kanunları öğrenmek ve boşluk bırakmamak için odadaki masada uyuyor. Geceleri biraz olsun dinlenebilmek için onu kovmak zorunda kalıyorum.”

“Tamam, bu belki ona ilk başta yanlış görünecek...” Ruis bir anda durup gözlerini kıstı. Lanston’a tekrar vuracaktı ki iki elinin de onun elleri arasında olduğunu fark etti. “Bana mesaj atan oydu, değil mi?”

“Hangisini?”

“Birden fazla mı var?” dedi Ruis. Yükselen sesi ormandaki birkaç kuşu rahatsız ederek ötüşmelerine sebep oldu. Ruis dudaklarını birbirine bastırarak kendini sakinleştirmeyi denerdi. “Ne kadarını biliyor?”

“Ben ne kadarını biliyorsam. Yani çok fazla bir şey değil.”

Ruis, ani bir cevap vermemek için dudaklarını ısırды. Bir kez daha kapıya doğru baktıktan sonra Lanston’a biraz daha yaklaştı. “Zorlandığını biliyorum, bunu görebiliyorum. Bir daha böyle bir mahkemenin yöneticisi olmayı kabul etmeyeceğim. İkimiz açısından daha iyi olacağını düşünüyorum.”

“Dürüst ve işini en az senin kadar adil yapan birinin gelmesini sağlar mısın peki?”

“Evet. Güvendiğim birini seçeceğim.”

“Mahkemeden sonra Remus ve Aleut’tan oluşan kurulu toplayacağım. Dionne ve benim yargı kısmında bulunmamızın doğru olduğunu düşünmüyorum.”

“Bu kararı vermene sevindim.”

Ruis geri çekilecekken, Lanston onu hazırlıksız yakalayarak kendine doğru çekti. “Bir saatini istiyorum,” dedi.

“Bir saat mi? Sence bu aramızda olan her neyse onu çözmek için yeterli bir süre mi?”

"Hayır ama bir saatini istiyorum. Bu akşam."

Ruis şüpheci bir şekilde başını kaldırdı. Lanston'ın devam etmesini bekledi ama konuşmuyordu. İçinden başka bir şey çıkacağı hissinden kurtulamıyordu. Lanston basit düşünen biri değildi. Günlük konuşmaların içinde bulunduğunu bile görmemişti. En basit bir sohbeti bile pazarlık konusuna çevirebiliyordu.

"Cevap vermeyecek misin?"

"Bir saat mi?" dedi Ruis yeniden. Lanston gülümseyerek başını salladığında Ruis iç geçirdi. "Peki. Sadece bir saat. Yeri ve ne zaman olacağını sana söylerim."

"Bu, evine davet edilmediğim anlamına mı geliyor?"

"Yakın gelecekte davetli değilsin. Seni ofisime kabul edebilirim veya Tarafsız bölgesindeki daireme ama evime gelemezsin."

Lanston, derin bir nefes alıp parçalara odaklandı. Ona hayat sevincini kazandıracak adımlar hakkında bir celladın fikirlerini dinleyeceği kimin aklına gelirdi ki?

"Neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Creon, Dionne'un özel odasına girdiklerinde.

Dionne, korumaya çalıştığı gücün bir kısmını yitirdiğini hissetti. Oğlunun karşısında rol yapmasına gerek yoktu belki fakat Creon ve Tia'nın yaşamını değiştirecek bir karar vermekten korkuyordu. Tek bir sözle dışlanmaları öylesine çabuk olurdu ki neyin geldiğini bile göremezlerdi.

İleri geri yürümeye başlayan Dionne, Tia'yı düşündü. Creon bir şekilde Remus dışındaki hayatı öğrenmişti. Burada kurallara bağlı olarak yaşamak onun doğasına aykırıydı. Sadece evinde değil, her yerde hayatta kalabilirdi. Kızı ise henüz Kanada dışına dahi çıkmış değildi.

Creon, Dionne'un önüne çıkarak ellerini omuzlarına koydu. "Bu saldırı emrini sen vermedin, değil mi?" Konuşmak için yutkunan Dionne, zorlamasına rağmen bir şey söyleyemedi. Elini Creon'un yanağına koyarak yüzünü okşarken başını iki yana salladı. Oğlunun gözlerindeki ra-

hatlamayı gördüğünde dürüst davrandığı için hissettiği korku bir parça dağıldı. "Tamam," dedi Creon. "Onlara gerçeği anlat. Hatta Doktor'un şimdiye kadar yaptığı her şeyi anlat. Lütfen anne..."

"Hayır," dedi Dionne. Creon'un ellerini iterek arkasını döndü. "Doktor'un aleyhine tanıklık edersem ikinci bir nefes almama fırsat kalmadan üçümüz de ölürüz."

"Mahkemeye kadar Tia'yı kaçırabilirim."

"Komik olma. Doktor'dan saklanamazsın."

"Kurtlardan başarılı bir şekilde uzak kalabilen birini tanıyorum," dedi Creon. Dionne gözlerini kısarak omzunun üstünden baktığında Creon gülümsedi. "Tia'yı senden ve benden daha iyi koruyabilecek tek kişi babası. Bırak yardımını isteyelim. Buna memnun kalacak."

"Bizi tüm bu bokluğun içinde bırakıp giden baban mı? Eminim memnun olacaktır."

"Seninle iletişime geçmediğini biliyorum ama bana ve Tia'ya sürekli haber yolluyor. Ben cevap vermedim. Tia'nın verdiğini biliyorum. Babasıyla vakit geçirmek hoşuna gidecektir."

Dionne, gözlerini kapatarak hırıltısını bastırmaya çalıştı. "Biliyorsun, o senin de baban."

"Bunu tartışmamıza gerek yok," dedi Creon. Elini sallayarak Dionne'un karşısına geçti. "Tia'yı bir saat içerisinde Kanada'dan güvenli bir şekilde çıkarabilirim. Sadece bana söz ver. Mahkemede Doktor'un yaptıklarını anlatacak, onun iyi bir lider, hatta iyi bir kurt olamayacağını söyleyeceksin. Nefes alıp verdiği her saniye birileri ölüyor, anne. Ada onu mahvetmeyi amaçlayan adımı atacak kadar cesur. Ona arka çıkabilirsin."

"Soyunu reddeden birine neden arka çıkacağım?"

"Çünkü haklı. Çünkü sadece kendisini değil, aynı zamanda çocuklarını da korumaya çalışıyor ve bunu anlayabilirsin, değil mi?"

"Beni manipüle etme, Creon." Dionne omuzlarını geriye doğru oynatarak gerginliğini dağıtmaya çalıştı. "Ada'ya arka çıkmayacağım. Benim bağlı olduğum bir görevim ve konumum var. Bunu tehlikeye atmayacağım. Elimden gelen tek şey Doktor hakkında yapılan yargılamada onu savunmamak olacak."

"Tamam, sanırım bu da yeterli olur. Saldırıyı üstlenecek misin?"

Dionne, gözlerini kapatarak dudaklarını birbirine bastırdı. İçinde hissettiği gerilim yüzünden midesi bulanıyordu. Ellerini karnına bastırarak başını iki yana salladı. "Hayır. Fakat Doktor da üstlenmeyecek."

"Şimdilik iyi. Gitmem gerekiyor."

Kapıdan çıkmadan önce Dionne onu durdurdu. "Tia'yı kaçırmak için Remus'un imkânlarını kullanamazsın. Dikkat çek."

"Biliyorum."

"Sevgiliden mi yardım isteyeceksin?"

"Yüzündeki bir gülümsememi mi yoksa tiksinti ifadesi mi bilmiyorum fakat şu anda bunu tartışmayalım. Arkadaşlarım yardım edecek, anne. Merak etme."

"Kardeşinin başına bir şey gelmesine izin verme, Creon. Seni mahvederim."

"Ona hiçbir şey olmayacak, güven bana. Eski kocana mesaj falan iletmemi ister misin?"

"Burnunun üstüne sağ yumruğunu indir. Ne demek istediğimi anlayacaktır."

"Tamamdır."

Creon dışarı çıkarken, Dionne kendini toparlamak için birkaç dakikasını ayırdı.

Peratha, banyodan çıkarken bornozunun kuşağını canını yakacak kadar sert bağladı. İçindeki üzüntü, öfke ve kayıp hissini yatıştırmak için dakikalar boyunca suyun altında kalmıştı. Islak saçlarını önüne alırken fark etti ki hiç işe yaramamıştı. Her nefes almaya çalıştığında soluğu boğazında takılıyordu. Parmaklarının ucuyla göğsüne vurmaya başladı.

Kapının açılıp kapandığını duyduğunda dolabının önüne geçmişti. "Yalnız kalmak istiyorum," dedi iç çamaşırlarına uzanırken.

"Yardımın gerekli."

Peratha, elini yumruk haline getirirken çamaşırlarını bırakmadan salona geçti. "İlişki konusunda berbat olan benim ama en kötü zamanda ortadan kaybolma konusunda senden iyisini bulamazdım."

"Yapmam gereken şeyler vardı. Bunu sonra konuşuruz," dedi Creon. Yanına gittiğinde bir an durup kaşını havaya kaldırdı. "Bunları mı giyecektin?" dedi elindekilere göz atarken.

Peratha, kollarını bağlayarak çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Helikopter ve onu uçurabilecek güvendiğin birini. Vaktim az, Peratha. Tia'yı kaçırmam gerekiyor."

"Ne oldu?" dedi Peratha. Kolları çözülürken çamaşırları koltuğun üzerine bıraktı. "Saldırıyı annen mi üstlendi? Bu yüzden mi Tia'yı çıkaracaksın?"

"Hayır. Ama annem, Doktor'un hoşuna gitmeyecek bir şey yapacak. Bu yüzden Tia'yı güvenli bir yere götüreceğim. Remus'un olanaklarını kullanamam. Her yerde casusları var. Hemen ona haber verirler. Bana yardım edecek misin?"

"Sana değil, Tia'ya yardım edeceğim. Burada bekle." Peratha arkasını dönerek yatak odasına girdi.

Creon, elini saçlarının arasından geçirdi. Tia'yı Remus'tan çıkarmaya ikna etmesi ona değerli vakitlerini kaybettirmişti. Babasının yanına gidiyor olmak Tia'yı sevindirirse de tehlikeli bir durumda ailesinden uzaklaşmak onu tedirgin ediyordu. Yine de Creon ona onlarca söz vermişti. İsteddiği her ne varsa yapacaktı. Sadece birkaç hafta -belki birkaç ay boyunca- buradan uzaklaşmasını istiyordu.

Peratha, helikopterin hazırlanması için görüşmeler yaparken bir yandan da giyiniyordu. Creon, dikkatini dağıtmamak için Peratha'ya bakmamaya çalıştı. Elini arka cebine götürerek telefonunu çıkarırken koltuğun kenarına oturdu. Peratha'nın oraya bırakmış olduğu çamaşırlarla dalgın bir şekilde oynarken, rehberde kayıtsız bir şekilde duran numara-ya baktı ve arama tuşuna dokundu.

Kieran, üçüncü çalışın sonunda aramayı cevapladı fakat konuşmadı.

Creon, biraz bekledikten sonra gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Tia'yı yanına getiriyorum."

"Bir şey oldu," dedi Kieran.

"Mahkemedен haberin var mı?"

"Mahkemedен haberi olmayan yok, Creon. Bir dakika bekle." Kieran yürüdükçe arka plandaki sesler gitgide azalıyordu. En sonunda bir kapı kapanma sesi geldiğinde hattın diğer ucu tamamen sessizleşmişti. "Tia'yı koruyabilirim fakat hayatı boyunca saklanarak yaşayamaz."

"Neden? Senin amacın bu gibi görünüyor."

"Anlamadığın şeyler var ve sen bu kadar büyük bir öfkeye sahipken açıklasam bile anlayamazsın. Esas konumuz bu değil. Tia'yı yollayacağım adrese getir. Sizi karşılayacağım."

Creon başka bir şey diyemeden telefon kapanmıştı. Parmakları arasında tuttuğu telefonun ekranı çatladığında gözlerini kırıştırdı. Peratha karşısında durup eline dokunduğunda başını kaldırdı. "Haklı. Ona öylesine kızgınlım ki telefonda bile doğru düzgün konuşamıyoruz."

"Hiç sebeplerini dinledin mi?"

"Bizi bırakıp gitmesinin sebeplerini mi?"

"Evet. Bak, sana karşı onu savunacak değilim. Ben senin takımındayım," dedi göğsünü dürterken. "Ama Lanston'ın annesi de babamla boşandıktan sonra kaçmış. Politik bir evlilikleri vardı ve bu ona fazla gelmiş. Sonrasında çocuklarıyla her zaman iletişim halindeydi."

"Yani Lanston ve Konrad benden daha iyi birer çocuktuk, öyle mi?"

"Demek istediğim şu ki bu, kimse için kolay bir şey değil. Bazen ben bile kaçmak istiyorum. Üstelik kimse beni biriyle evlenmem için zorlamıyor."

Creon, somurtmamak için çaba harcarken başarısız olduğunu hissediyordu. "Ben seni benimle evlenmen için zorluyorum," dedi mırıldanarak.

Peratha eğilerek dudaklarını öptü. "Hadi gidip kardeşini kaçıralım."

"Sen de mi geleceksin?"

"Yetkili biri olmadan helikoptere binemezsin. Ayrıca çenesini kapalı tutması için pilotu tehdit etmemiz lazım. Tia nerede?"

"Arabada bekliyor ve onu daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum."

"Gidelim öyleyse. Babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Creon yüzünü buruşturarak oturduğu yerden doğruldu. Yıllar sonra babasını ilk defa görecek olmasının verdiği gerginlik tüm vücuduna hâkim olmuştu. Bundan hem rahatsız olup hem de heyecanlanması ise onu deli gibi öfkeliendiriyordu.

Dawson, kapıyı açıp Stone'u gördüğünde birkaç saniyeliğine kıpırdayamadı. Stone onun rahatlamış olduğunu fark ettiğinde gülümseme istediğini zorlukla bastırdı. Belki hâlâ sınırlarını koruyordu fakat aralarındaki zırlı duvarları yıkmıştı.

"İçeri geçmeme izin verecek misin?" dedi Stone.

Dawson kapıyı iterek devam etmesi için elini salladı. "Sana her şeyi anlatması için müsait olan tek kişiyim sanırım," dedi Dawson salona geçtiklerinde. Yıllar önce Stone'la yaşadıkları yüzleşme de tam burada gerçekleşmişti. Birkaç eşya kırılmış, kavgaya tutulmuşlar ve parçaladıkları her şeyin altından ummadıkları bir bağ çıkmıştı.

Stone, yaşanan şeyleri dinlerken mutfakta duran Ada'ya göz attı. Tezgâha koyduğu bilgisayardan okuduğu şeye kendini kaptırmıştı. Hemen arkasında duran Finn ise sessiz durmasına rağmen arada bir ekrana dokunarak başka bir şeye dikkatini çekiyordu. Ada birkaç kez eline vurarak Finn'i uzaklaştırmayı denemişti.

"Felicia iyi mi?" dedi Dawson her şeyi anlattıktan sonra.

"Dinlenmesi gerekiyor," dedi Stone sadece. Felicia'nın durumuyla alakalı ilk fırsatta Creon'la konuşacaktı. Buna rağmen Felicia her ne

kadar solgun ve hırpalanmış görünse de onun iyi olacağını biliyordu. Onun birçok halini görmüştü. Bu yüzden görüldüğü kadar kötü hissetmediğini söylediğinde ona inanmıştı. "Lanston'la konuşup Dionne'un ne söylediğini öğrenmeliyiz. Buna göre karar vermek daha mantıklı olacaktır. Gavin ve Ray'le ayrı ayrı konuşup Iliena'dan duyduklarını dinleyelim. Ardından konu ile ilgili yorumlarını da. Ray'in saldırı zamanında neden orada olduğunu öğrendiniz mi?"

"Henüz fırsatım olmadı."

"Yapacağın ilk şeyler arasında bu da vardı, Dawson. Lanston'la konuştuğuktan hemen sonra Ray'i sorguya çekmeli, gerekirse hapsedmeliydin."

"Ada, Ray'e güveniyor."

"Sen de güveniyor musun?"

"Hayır fakat Ada'ya güveniyorum. Benim için geçerli ve bunu seninle tartışmak istemiyorum. Eğer tek amacımız saldırıp öldürmek olsaydı seni böyle bir duruma bulaştırmazdım."

Stone, boğazından kaçan hırıltıyı bastıramamıştı. Dawson'ın bunu belirtmesine gerçekten ihtiyacı yoktu. "Beni buraya bana ihtiyacının olmadığını söylemek için mi çağırdın?"

"Sana ihtiyacımın olmadığını söylemiyorum. Aslında tam aksini anlatmaya çalışıyorum."

"Kelimelerle aran kötü."

"Bunu söyleyen ilk kişi değilsin." Dawson, koltuğun kolçağına oturarak ellerini bacaklarının üstüne yasladı. "Franz öldü, Ada hissettikleriyle arasına bir duvar koydu, Gavin hiç de kendi gibi davranmıyor ve elimizde Remus halkına ait ölü bir rehin var. Ne yapacağımdan emin değilim. Eğer hatalı bir adım atar ve yarın akşamki mahkemede Doktor'a avantaj veririm..."

"Şimdiye kadar yaptığın her şey mahkemeyi koruyor. Bu şekilde devam etmesini sağlayalım, olur mu?" dedi Stone.

Dawson başını sallarken Ada'ya bakıyordu. Bir saniyeliğine bile kıpırdamadan duramıyordu. Finn'le beraber olması da ona bu konuda

yardım ediyor olmalıydı. Dawson'ın Finn'i insanken ağır yaralı bulup tedavi ettiği dönemde bile hareketsiz kalamadığını hatırlıyordu. Ada'yla birlikte hiperaktif bir enerji yumağı gibi görünüyorlardı ve Dawson'ın tahminine göre birkaç dakika içerisinde Ada bağırmaya başlayacaktı.

Stone, Dawson'ın dikkatini çekmek için önüne geçti. "Ada'ya yardım etmek istiyorsan ona ihtiyacı olanı ver."

"Yaptığım da bu."

"Hayır, yaptığın şey onu gözetlemek."

"Gözetlemek için yasal gerekçelerim var."

Stone gülümseyerek nefesini bıraktı. "Mahkemede değilsin, kendine gel," dedi. Kısa bir an için ne yapacağını düşünürken arkasını döndü. İşaret parmağını dudağının üstünde kaydırırken burnuna gelen kokuyla gözlerini kapadı. Kanada'nın soğuğuna rağmen çürümeye başlayan bedenini izini sürebilirdi. "Tamam," dedi Stone, yeniden Dawson'a bakarken. "Gidip Ray ve Gavin'i farklı odalara al ya da mutfak, bahçe her neyse. İkisinin de birbirini duymamasını istiyorum."

"Iliena'yı Remus'taki yakınına teslim etmek istiyoruz," dedi Dawson ayağa kalkarken.

Stone, mutfağa doğru bakıp Finn ve Ada'ya seslendi. "İkiniz buraya gelin," dedi. Söylediğine uyacaklarını bilerek Dawson'a başını salladı. "Iliena için aceleye gerek yok. Biraz beklemeyi dert etmez."

"Yapmam gereken şeyler var," dedi Ada salona geldiğinde.

"Franz'ın dosyalarını Finn ve Dawson inceleyecek," dedi Stone. "İkimiz Gavin ve Ray'i dinleyecek, sonra da Franz'la ilgileneceğiz."

"Franz bana bir fikri olduğunu söylemişti," dedi Ada heyecanla. Kalbi çılgınlar gibi çarparken nefesindeki düzensizlik, kelimelerin eksik çıkmasına sebep oluyordu. Bir süre sonra Türkçe konuşmaya başladığını bile fark etmemişti. "Şimdi onları okuyup ne bulduğunu öğrenmek zorundayım. Vaktim yok. Hiç vaktim kalmadı. O benden daha fazla uğraştı. Yıllardır uğraştı. Doğduğundan beri. Her şeyin ziyan olmasına izin veremem."

"Ada," dedi Dawson onun önüne geçerken. Ellerini kollarına koyup aşağıya doğru indirdi. Parmaklarını iç içe geçirdiğinde teninin buz kesmiş olduğunu fark ederek korkuyla doldu. "Franz'ın notlarını senden daha hızlı okuyup anlamlandırabilirim. Onun yöntemi benim için tanıdık."

"Benim yapmam lazım. Benim yapmamı isterdi."

"Hiç olmadığım kadar iyi çalışacağım. Bana güveniyor musun?"

"Elbette," dedi Ada. "Konu bu değil..."

"Şu anda içinde bulunduğumuz duruma en iyi yaklaşabilecek kişi Stone ve onu dinlememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Beni oyalamıyorsunuz, değil mi?" dedi Ada, Stone'a bakarken. Stone, ne söylediğini anlamadığında Ada, hatasını fark ederek sorusunu tekrar yöneltti.

"Seni oyalamakla vakit kaybetmek istemem. Ayakaltından çekilmen gibi bir amacım olsaydı bayıltırdım. Kesinlikle çok daha az çaba ve çok daha etkili bir yöntem olurdu," dedi Stone.

Ada, duyduklarından korkmalıydı belki fakat Stone'un dürüst olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden rahatlayarak başını salladı. "Ne yapacaktık?" dedi.

"Dawson, sen söylediğim gibi Gavin ve Ray'i farklı yerlere al. Bu sırada Finn, bilgisayarı ve elinde her ne varsa buraya taşıyacak. Mutfakta değil de doğru düzgün bir yerde çalışın. Acele etmeyeceğimiz tek konu bu olacak."

Stone daha konuşmasını bitirmemişken, Dawson harekete geçmişti. Gavin'i dışarı çıkardı, cam kubbeli çardağa yönlendirdi ve orada beklemesini söyledi. Huzursuz ve en az Ada kadar sabırsız olan Gavin, ona daracak gelen yerde volta atmaya başlamıştı. Yoluna çıkan sandalyeler ve masaya birkaç kez vurmaktan kendini alamamıştı.

Hemen sonra da Ray'i mutfığa götürdü ve yangın çıksa dahi buradan ayrılmaması gerektiği konusunda uyardı.

"En iyisini bildiğin konusunda şüphem yok," dedi Ada, Stone'la birlikte dışarı çıkarken. "Fakat bu bana biraz zaman kaybı gibi görünüyor. Eminim Gavin ve Ray her şeyi gerektiği gibi yapmışlardır."

"Bu senin planın, her şeyi bilmek istemiyor musun?" Gerçek bir soru olmadığından Ada cevap vermedi. Stone, onu koluna dokunarak durdurdu. Her yönden esen rüzgâr saçlarını karmakarışık bir halde dalgalandırıyordu. Üzerinde ayakkabıları haricinde ince bir tişörtle kot pantolondan başka bir şey yoktu. Stone, Ada'nın en güçlü yönlerini görmüş, istediğinde onun nasıl acımasızlaştığına şahit olmuştu. Yine de gözlerinin içine baktığında masum bir kız çocuğu görmek her defasında şaşırmaya sebep oluyordu. Kurtlar arasında geçirdiği yıllar Ada'yı insan yönünden tamamen koparmamış, asla da koparamayacaktı. Hâlâ çok gençti.

"Seni sorgulamak istemiyorum, sadece yavaşlamak geride kalmama neden olacakmış gibi hissediyorum," dedi Ada.

"Hızlı olmak kazanmakla aynı şey değildir."

"Çoğu zaman öyledir."

"Benim yöntemimle yapacağız. Hiç değilse yarın akşama kadar. Ondan sonrasında yine kendi planına devam edebilirsin. Aksi halde üzerinden günler, haftalar geçtikten sonra bugüne geri döneceksin. Yapacağın farklı şeylerle durumu nasıl idare edebileceğini göreceksin ama çoktan o şansını kaybetmiş olacaksın. Bu kazanabileceğin güzel bir tecrübe olur. Bir dahaki sefere kesinlikle aynı hataları yapmazsın diyemem ama emim daha az hasar alırsın."

"Niye izin vermiyorsun öyleyse?"

"Bugünden bir ders alacaksın, Ada ama ders alırken aynı zamanda elindeki şans da korumanı istiyorum. İşleri bildiğin gibi yapmana izin verirsem sonrasında bana gerçekten kızabilirsin."

"Bu hâlâ benim intikamım. Arasına kimse giremez. Sen dahil," derken gözleri farklı renklerin dalgalarıyla yıkandı.

Stone, buna saygı duyduğunu gösterir bir şekilde başını eğdi. Zamanında ona ait olmayan bir kadının peşinden bile koşmuştu fakat asla bir kurtla intikamı arasına girmezdi.

Gavin'in olduğu çardağa girmek için cam kapıyı açtılar. Stone, Ada'nın geçmesi için kapıyı tuttuktan sonra karların bir kısmının içeri girmesini umursamadan kapıyı itti. "Hepimiz oturalım. Yapmamız gereken şeyler var," dedi Stone.

"Benim de öyle ve burada vakit kaybetmeme sebep oluyorsun," dedi Gavin.

"Oturalım," dedi Stone bir kez daha ve söylediğini vurgulamak istemesine Gavin'in gözlerine bakarak sandalye çekti. Evden çıkmadan önce Dawson'dan aldığı not defterini ve kalemi arka cebinden çıkararak Ada'ya uzattı. "Not al. Konuşmaya dahil olmak zorunda değilsin."

Ada, bunun için Stone'a büyük öpücükler eşliğinde kocaman bir kucaklama verebilirdi. Bunun yerine sakın bir şekilde defteri ve kalemi alıp yuvarlak masadan bir sandalye çekti. Dikkatini yaptığı şeye vererek defteri özenli bir şekilde açtı. Dawson'ın el yazısını görmek tuhaf bir şekilde içinin huzurla dolmasına sebep oldu. Dawson'a olan sevgisi, güveni ve tutkusu onu hâlâ şaşkına çevirmeyi başatabiliyordu.

Gavin sandalyeye otursa da sakinleşmekten çok uzaktı. "Sorguda mıyım?"

"Benim işim değil," dedi Stone. "Saldırının Doktor'a karşı kullanılabilir ayrıntılarını yakalamak zorundayız. Iliena'nın söylediği her şeyi anlatmanı istiyorum."

Gavin, rahatladığı için bir an utanç hissetti. Stone'un saldırı anını soracağını düşünmüştü. Şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra, Iliena'ya sorukları soruları ve Felicia'nın yakaladığı anıları anlatmaya başladı. Ada kendi dilinde notlar alırken, Gavin göz ucuyla deftere bakıyordu. Sadece çok korktuğunda veya şoka girdiğinde Ada'nın bunu yaptığını biliyordu. O zaman İngilizce konuşmayı ve yazmayı unuturdu. Ve şu anda şokta olmasını korkmasına tercih ederdi.

"Kızın öleceğini biliyor muydunuz?" dedi Stone, Gavin anlatmayı bitirdikten sonra.

"Tahmin etmiştim," dedi Gavin. "Ray kimyasal etkidten bahsettiğinde bunu anlamak zor olmadı. Doktor kendi hakkında konuşabilecek bir grup kurdu ormana salmayacak kadar dikkatli."

"Ama Iliena'yı ele geçirdiniz. Bunun olacağını tahmin edemez miydi? Belki de Iliena'nın söyledikleri, dikkatleri Doktor'a çekmek için bir tuzaktı."

Gavin, Stone'un böyle davranarak onu daha fazla düşünmeye ve fikir üretmeye ittiğini görebiliyordu. İtiraz etmeden onun izinden yürüdü. "Sanmıyorum. Saldıran kurtların hepsi intihar görevindeydi. Kendilerini asla korumadılar. Açıkça boyunlarına saldırdığımda bile. Hiçbiri koruma hamleleri yapmıyordu. Tek amaçları öldürme emrini yerine getirmektir. Bu yüzden içlerinden birini ele geçirebileceğimizi düşünmediler. Dawson, Iliena'yı nasıl etkisiz hale getirdi bilmiyorum. Başka kimse yapamadı."

"Bu konuda yeterli eğitimin var. Neden yapamadın?"

"Bilmiyorum. Üzerinde düşüneceğim," dedi Gavin ellerini masanın üzerine koyarken.

"Byron," dedi Ada mırıldanarak. Kalemin ucuyla isme vururken Stone'a baktı. "Onu tanıyorum. Amona'yı öldürmemde yardım etmişti. Iliena'nın yakını diye bahsettiği o."

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Gavin ayağa kalkarken.

Stone başını salladığında Gavin dışarı çıktı. "Aranızdaki gerilim işinize yaramayacak," dedi Stone, Gavin yeterince uzaklaştığında.

"Ona yalan söyleyeceğim ama önce aklımı yeterince toparlamam lazım."

"Ada, bu çok üzücü."

"Biliyorum, her durumda kusursuz yalan söyleyebilmem gerek, değil mi? Her neyse, Ray'e geçelim mi?" Ada, defteri kapatarak kalemi ön cebine sıkıştırdı. Stone, çocuklarla başının belada olduğunu düşünürken yeniden dondurucu soğuğa çıktılar. Kısmen patika yol olmuş yerden yürüyüp mutfığa girdiler.

Ray, alnını masaya yaslanmış, hareketsiz bir şekilde bekliyordu. O kadar hareketsizdi ki dikkat etmeyen biri onun öldüğünden şüphelenebilirdi.

Stone karşısına otururken Ray iç geçirerek doğruldu. Ada da tezgâha yaslanıp not defterini çıkardı. Stone, Gavin'e sorduğu soruların aynılarını yöneltti. Ray birkaç eklemeye benzer cevaplar vermişti.

"Saldırı olacağının haberini mi almıştın?" dedi Stone.

Ada gözlerini kaldırdığında bakışları Ray'le buluştu. İçinde bulunduğu sıkıntı tüm evi dolduracak kadar yoğundu. Ray, üzüntü içerisindeydi fakat pişmanlık taşımıyordu. Yaptığı şeyden de yapacaklarından da emindi. Ve amacında ilerlerken kimlerin üzerinden geçeceği umurunda olmamıştı. En azından kısa bir zaman öncesine kadar.

"Bu çok sinir bozucu," dedi Ray gözlerini kapatarak. Önüne dönüp dirseklerini masaya yaslayarak yumruk haline getirdiği ellerini alınına bastırdı. Ada'yı umursamaktan hoşlanmıyordu. Üstelik kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlüydü. Etrafındaki insanlar ise bir ordu kadar sağlamdı. Yine de Ray, çoktan küçük kız kardeşi olarak görmeye başladığı Ada'yı incitmekten çekiniyordu. Onu sadece korumak istemiyor, aynı zamanda onayını da almayı umuyordu. Bir aileye sahip olmanın ne anlama geldiğini bilmezdi. Bu küçük, acımasız ve çılgın grup ise kendi yöntemleriyle bir aileye dönüşmüştü. Ray içindeki kıskançlığı bastırmayı umarak derin bir nefes aldı.

"Ray," dedi Ada ona yaklaşırken. "Nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum," dedi Ray ona bakarak. Aniden uzanıp Ada'nın bileğini kavradığında Stone'un hırlamasıyla geri çekildi. "Geçen akşam benimle buluştuğunda bahsettiğin şeylerden anladığımı kadarıyla sağlam bir planınız var."

"Sana böyle bir şey anlatmadım," dedi Ada.

"Açık açık söylemen gerekmezdi. Doktor'a olan nefretin o kadar açık ki intikamını tek bir plan üzerine kurmadığını anlamak zor değil. Aynıısını kendim yaşadığım için biliyorum. Yarın akşamki mahkemeden önce seninle konuşmak istedim. Bak, Doktor'u hazırlıksız yakaladığını düşünüyorsun. Saf olma. O her şeye hazırlıklıdır. Elinde kocana karşı hayatını mahvedebilecek şeyler tutuyor. Gerektiğinde kullanacak ve başka kime ne olacağı da umurunda değil."

"Bunu yapamaz," dedi Ada, ellerini masaya koymak için eğilirken. "Yapamaz. İzin vermem."

"Ada," dedi Stone. Koluna dokunup oturması için yönlendirdi. Stone, Ada'nın oturduğu yerde kalmasını umarak bileğini tuttu. "Dawson'a karşı elinde ne var?"

"Bilmiyorum," dedi Ray. "Ama zamanı geldiğinde onu ortaya atmak-tan çekinmeyecek."

"Eve gitmek istiyorum," dedi Ada, Stone'a bakarak. Kolunu kıvrarak tutuşundan kurtulmaya çalıştı fakat Stone bırakmıyordu. "Franz'ı defne-dip Aleut'a dönelim. Lanston'a vazgeçtiğimi söylerim."

"En iyisi bu olacaktır," dedi Ray anlayışlı bir sesle.

"Doktor'un Dawson'ın aleyhine harekete geçeceğini nereden biliyor-sun?" dedi Stone.

"Oturup bana anlatacağını mı düşünüyorsun?" Ray arkasına yaslan-dıktan sonra dikkatini yeniden Ada'ya verdi. "Bırak bunu ben halleder-im. Risk almana gerek yok. Bir süreliğine çocuklarına ve ailene odak-lan. Çok uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Doktor'dan sonsuza kadar kurtulacağız."

"Bu ya çok aptalca ya da takdir etmemi gerektirecek kadar hızlı bir hamle. Karar veremiyorum," dedi Stone başını sallarken. Ada, ne ol-duğunu anlamadan ona bakarken Ray, gözlerini ovuşturuyordu. Stone, parmaklarını Ada'nın nabzına bastırdı. "Ray, senin aklını karıştırmaya çalışıyor. Dawson veya çocuklar için korkarsan atacağın ilk adımın geri-ye doğru olacağını bildiği için."

"Beni kandırıyor musun?" dedi Ada, şaşkın bir halde Ray'e dönerek.

"Hayır." Ray tepkisel olarak cevap verdikten sonra elini salladı. "Kıs-men. Affedersin. Sanırım bunu baş başayken yapmalıydım fakat düzgün düşünemedim."

"Etrafta kimse yokken beni kandırmalıydın. Elbette!"

"Gidebilirsin," dedi Stone. Ray ayağa kalktı fakat dışarı çıkmak yeri-ne salona geçti. Gidebileceği en uzak nokta orasıydı. Eğer Ada'yı durdu-ramıyorsa hiç değilse etrafında olmak zorundaydı.

Ada, sinirli bir şekilde yumruklarını masaya indirdi. Ahşap orta ye-rinden çatlayarak hafif bir çukur oluştu. Aniden ayağa kalktığı anda san-dalye tezgâha çarparak durdu. Stone, Ada'nın yaşayacağı patlamaya alan vermek için geri durdu. En sonunda ruhunu kemiren öfke, hayal kırıklı-ğı ve acıyla yüzleşeceğini bilmek onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Ada bunun yerine gözlerini kapadı, hafif bir nefes aldı ve gözlerini açtığında her şey bir perdenin arkasında kalmıştı.

“Yapma,” dedi Stone mırıldanarak. Ertelenen her acı, zamanı gelip çıkış noktasını bulduğunda başlangıçta olduğundan çok daha büyük bir hasar bırakırdı. Ada’nın yaptığı, normalden uzak ve tedirgin edecek kadar korkutucuydu.

“Gidip bir çukur kazmaya başlayacağım,” dedi Ada. “Karları temizlemem lazım ve sanırım birkaç alete ihtiyacım var. Böyle şeyler nerede durur? Nereye bakmam gerekiyor?”

“Sana yardım edeyim.”

Birkaç kapı aralayıp evi karıştırmaları gerekmişti. Böyle bir bölgede kurulan ev için bulunması zor olmayan şeylerdi.

Evin arka tarafına geçtiklerinde ilk yaptıkları şey karları temizlemek olmuştu.

“Bunu doğru yapabilecek miyiz?” dedi Ada. Küreğin derine girmesi için ayağıyla bastırdı. Toprak donmuş haldeydi ve normal bir kuvvetle kazmak neredeyse imkânsızdı.

“Küçük bir şehre yetecek kadar mezar kazdım. Bence iyi gidiyoruz.” Stone, fazla bastırmasına gerek kalmadan küreği itti.

Ada, evden yeterince uzakta olduklarını garantilemek için arkasına baktı. Stone’a biraz daha yaklaşp sessizce konuşmaya başladı. Esen rüzgâr onun sesinin birkaç metreden daha fazla yayılmasına izin vermiyordu. “Ray belki de yalan söylemiyordu.”

“Yalan söylüyordu. Kazmaya devam et.”

Ada, tişörtünün yakası omzuna doğru kayınca düzeltmek için durdu. Avlandıktan sonra Dawson’ın uzun kollu tişörtlerinden birini giymişti. Onu asıl yatıştıracak şey, Dawson’a sarılıp saatlerce öyle kalmaktı fakat şimdilik bununla idare edebilirdi. “Aliz’i biliyor musun?” dedi Ada büyük bir toprak parçasını daha kenara atarken.

“Remusların celladı değil mi? Birkaç kez gördüm.”

“Evet. Ama...”

Stone homurdanarak biraz hızla küreği itti. "Ne düşündüğünü biliyorum ama hayır."

"Yani durumu biliyorsun," dedi Ada.

"Evet ve inan bana, öyle bir şey olmayacak. Doktor, Aliz'e değer veriyor. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama öyle işte. Dawson'ı ortadan kaldırmayı amaçlıyorsa Aliz için de mezar kazmalı."

"Doktor'un birini sevmesine güvenecek değilim."

"Bununla ilgileneceğim, tamam mı?"

Ada, soğuk hava yüzünden ciğerleri yanarken bir an için durup elini küreğin tepesine yasladı. "Dahil olmak istiyorum."

"Elbette istiyorsun."

"Bana bıkmış ses tonunu kullanma. Tarafsızların Dawson'ın peşine düşmesini istemiyorum. Zaten tüm kurtlar ondan nefret ediyor. Bir de Tarafsızlar mı çıkacak?"

"Dawson'ın güvenliğini Doktor'un dengesiz ruh haline bırakacak değilim. Şimdi bu konuda endişelenme. Sonrasında konuşacağız ve neler yapmamız gerektiğini anlatacağım."

"Çoktan bununla ilgili plan yapmışsın."

"Elbette yaptım, Ada. Bir tane oğlum var ve aramızı düzeltmek için hiç değilse üç asır kadar daha süreye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

"Şimdiye kadar yanıldığını görmemiştim," dedi Ada kazmaya devam ederken. Stone, onu duymazdan gelerek arkasına döndü. Ada, küreği çukurdan dışarı atıp Stone'un önüne geçti. "Dawson, ona âşık olmamı söylemişti. Emretti. Buna mecburen katlanmam gerekiyor gibi."

"Kulağa kötü geliyor."

"Evet, biliyorum. Aslında etkilenmişim ve şimdi düşününce bunu oldukça sevimli buluyorum ama demek istediğim şu ki Dawson'ın kelimelerle arası berbattır. Bu seninle iletişimini geliştirmek istemediği anlamına gelmiyor."

"Bunun hakkında konuşmasak olur mu?"

“Ne konuşalım istersin? Seç birini. Misafir odalarımından birinde mezarının kazılmasını bekleyen ölü kardeşimi mi? Belki de katliamlarıyla akıllarda kalan biyolojik babamı ya da kocama karşı elinde ölümcül tehdit bulundurmasını konuşmalıyız.”

“Sanırım bunları konuşmamız daha uygun olurdu ama ne anlatmaya çalıştığını görebiliyorum,” dedi Stone. Ada, yorumunu görmezden gelerek yüzüne ısrarla baktı. Stone, dişlerini sıkıp birkaç toprak parçasını daha diğer tarafa attı. “Şu anda senin yerinde başka biri olsaydı küreği saplayacağım yer onun boynu olurdu.”

“Unutma ki torunlarını doğurdum.”

Stone gülümseyerek doğruldu. “Bunun büyük bir etkisi olduğunu inkâr edemem tabii. Tamam,” deyip küreği bir kenara bıraktı. Kazma işinin büyük bir kısmını Ada’ya bırakması gerekiyordu. Stone konuşmaya başladığında, Ada inatçı bakışlarını üzerinden çekip kazmaya devam etti. “Dawson’la başlangıçtakinden daha iyi olduğumuzu biliyorum.”

“Bunu herkes biliyor, Stone. Ona gerçekleri anlattığında neredeyse birbirinizi öldürüyordunuz. Evimde hâlâ izinizi taşıyan birkaç parça eşyam var ve döşemenin bir kısmına bulaşan kanını bir türlü çıkaramadılar. Dikkatle bakıp yeterince yakından koklarsan hâlâ fark ediliyor.”

“Karamsarsın.”

“Yeni bir şey söyle.”

Stone, başını geri atarak berrak gökyüzüne baktı. “Dawson için üzülüyorum,” dedi.

“Babası olarak yanında olamadığın için mi?”

“Evet. Evet, kesinlikle bunun için. Yaşam sevincinin bir ölününki kadar olmasıyla alakası yok.”

“Ölüleri sever,” dedi Ada umursamadan. “Konuş artık. Sessizlik olunca...”

Böylece Stone anlatmaya başladı. Biraz mecbur kaldığından fakat beklemediği bir şekilde daha iyi hissediyordu ve bunu asla kabullenmezdi.

"Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi Dawson kendi kendine. Finn ne bulduğuna bakmak için başını eğdiğinde, Dawson onu iterek uzaklaştırdı. "Kendi işine bak."

"Franz'ın notları dikkat çekici, değil mi?"

"Biraz dağınık ama işe yarar." Dawson bilgisayarın ekranını hafifçe eğip Finn'e baktı. "Franz ve Maritza seni ne zaman bulmuştu?"

"Beş yıl kadar oldu sanırım. Neden sordun?"

"Hiç. Franz'ın herhangi bir büyücüyle konuştuğunu veya iletişime geçtiğini gördün mü?"

"Felicia haricinde görmedim. Bu soruların amacı ne?" dedi Finn meraklanarak. Dawson cevap vermeden bilgisayarına döndüğünde, Finn sinirlenmemeye çalışarak masanın kenarını kavradı. "Bana emrin altında çalışanlardan biri gibi davranma. Soru sorduysam cevap almak isterim. Herhangi bir soruna cevap veriyorsam da nedenini bilmem gerek."

"Emrim altında kimse çalışmıyor."

"Çünkü kimse seninle çalışmaya tahammül edemiyor. Ada, tüm kurtlar arasında en çok saygı duyduğum kişi. Tüm bununla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum," dedi elini Dawson'a doğru sallayarak.

Dawson da zaman zaman aynısını düşünmüyor değildi. Elinden geleni yapıyordu ve Ada'nın verdiği sözler onun paniğe kapılmasına engel oluyordu. "Birkaç saatliğine gitmem gerekiyor. Sen devam et," deyip bilgisayarını Finn'e doğru çevirdi.

Finn, onun neye baktığını görmek için bilgisayarını önüne çektiğinde küfretti. "Bunun hangi dil olduğunu bile bilmiyorum."

Dawson, Stone'un geldiği arabanın anahtarlarını alıp cebine atarken omuz silkti. "Franz ve Maritza'nın bakıcısı Bulgar'mış. Notlarında geçiyor. Sana bol şans."

"İşkencenin farklı bir boyutunu keşfetmişsin," diye söylendi Finn. Okuyabileceği dilde olanları taramaktan başka bir şansı yoktu.

Dawson, onun söylenmesine aldırmadan işine yarayabilecek eşyalarını topladı, üzerini değiştirdikten sonra da evden ayrıldı.

38

Ada, elindeki lekeleri ovuşturarak çıkarmaya çalışırken salona girdi. Üzerinde hâlâ teninden çıkaramadığı kanlar vardı. Kıyafetleri kar ve toprak lekeleriyle kirlenmişti. Saçları düşünmek istemediği kadar karmaşıktı. Yıkadıktan sonra taramak tam bir işkence olacaktı.

“Dawson nerede?” dedi Ada, Finn’in yanına otururken.

“Ne olduğundan tam emin değilim. Franz’ın notlarından bir şey buldu ve gitti.”

“Hiçbir şey söylemedi mi?” dedi Ada. Bilgisayarı kendine çevirdiğinde Franz’ın el yazısıyla tuttuğu eski notları gördü. Ada’nın kolayca okuyamayacağı bir el yazısı vardı. Dawson yerine kendisi yapsaydı birkaç saatten daha fazla süreceği kesindi. “Dawson’ın bu kadar çabuk ipucu yakalaması biraz sinir bozucu. Güzel ama sinir bozucu.”

“Franz’ın Bulgarca yazdığı tek klasör vardı ve ona odaklandı.”

“Dawson’ın Bulgarca bildiğini bilmemem tuhaf mı?”

“Sanmam,” dedi Finn omuz silkerek. “Dawson kurulan ve yıkılan kültürler görece kadar yaşlı. Onun hakkında her şeyi bu kadar kısa sürede öğrenmeyi beklememelisin. Ayrıca şu anda endişelenmen gereken şey kesinlikle bu değil.”

"Hepimiz aynı tarafta olduğumuza göre," dedi Stone. Masanın ucundaki sandalyeyi çekip Ray'e oturmasını işaret etti. Ray, başka bir seçeneğinin olmadığını bildiği için Ada'nın karşısına oturdu. Kontrolünü sağlamak için derin bir nefes alıp ellerini masaya yasladı. Stone, Ada'nın bakmakta olduğu bilgisayarın ekranını kapatıp Ray'e döndü. "Doktor'la ilgili planını anlat. Belki ikinizi de memnun edecek bir yol buluruz," dedi Ada'yı göstererek.

Ray, bu fikre neşesiz bir şekilde gülerek cevap verdi. Doktor'a yapmak istediklerini aklı başında kimse onaylamazdı. "Size yardım edeceğim. Hepsi bu kadar," dedi Ray.

"Ve sonrasında kendi bildiğini yapmaya devam edeceksin," dedi Ada.

"Sonrası seni ilgilendirmiyor. Doktor'un yaptığı şeylerin son bulmasını istiyorsun, değil mi? Tüm mahkeme olayı bu yüzden. Modern düşünmek ve çağa uyum sağlamak istiyorsun."

"Modern düşünmesi için kendini zorlamasına gerek yok," diye araya girdi Finn. "Daha otuz yaşında bile değil ve yaşının büyük bir kısmını insanların arasında geçirdi."

"Ah," dedi Ray duraksayarak. "Bunu unutabiliyorum. Her neyse, mahkemede Doktor'un suçlu bulunması için elimden geleni yapacağım. Sonrasını düşünmemize gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedi Ada.

Stone, Ada'nın bu kadar çabuk kabullenmesinden şüphelenerek kaşlarını çatı. Belki başka bir planı olduğundan belki de kafası yeterince yerinde olmadığındandı fakat Ray'in ne söylemek istediğini tam anlamıyla çözmemiş görünüyordu. Uysal ve başını sallayan haliyle karakterinin tam zıddı görünüyordu.

Kapı çaldığında Ada, Dawson'ın geldiğini düşünerek masadan kalktı. Franz'ın notlarından ne bulduğunu ve işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu. Kapıyı açtığında Lanston'ı görmesiyle öylece donup kaldı. Evrenlerin çatışması gibiydi. Lanston'ı kendi alanı dışında çok nadir görmüştü ve gördüğü her seferde de resmî bir olayın içindeydiler.

"İçeri gelebilir miyim?" dedi Lanston bir süre sonra.

"Mecbursan," dedi Ada. Kapıyı iterek kenara çekildi. "Birkaç yerde kan ve toprak lekesi var. Ayakkabılarına dikkat et."

Lanston, dudaklarını aralasa da bir şey söylemeden içeri geçti. Ada kapıyı kapatacakken, Creon orada olduğunu belli edercesine elini uzattı.

"İyi misin demek istiyorum ama anlamsız olacak, değil mi?"

Ada omuz silkti. "Sanırım. Gelecek misin? İçerisi soğuyor."

Fikrini değiştirebilecek gibi görüldüğünden Creon hızlı hareket ederek son basamadığı da çıktı. Ada çoktan başka bir yere doğru gidiyordu. Creon durumun sandığından daha kötü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Karşılıklı iletişim kurabileceği birini bulabilmeyi umarak kapıyı arkasından kapattı.

"Bana ihtiyacınız olursa yukarıdayım," dedi Finn, bilgisayarını kapatarak masadan kalkarken. "Bunları sessiz bir yerde okumaya devam edeceğim. Bazıları sıradan şeyler fakat ne çıkacağını bilemeyiz."

"Bunu Aleut'ta da yapabilirsin," dedi Ada. "Pek sessiz olmaz ama bizim dairemizi kullanırsın. Kimse seni rahatsız etmez."

"Üç canavar ve onları koruyan ejderha dışında mı?"

"Aleut'a git, Finn ve sana dediğim yerde okumanı yap."

"Anladım," dedi Finn. Ceketini sandalyenin arasından alıp bilgisayarı çantasına yerleştirdi. "İstediğin şeyi yapmamı sağlamak için bunu tavsiye gibi göstermeye çalışıyordun ama sadece birkaç saniye dayanabildin."

"Ne istiyorsan yap. Umurumda değil," dedi Ada elini sallayarak.

Finn, onun omzuna dokunarak yanağından öptü. "Gidiyorum. Telefonum yanımda ve ihtiyacın olursa bana haber vermen yeterli."

Finn evden ayrıldıktan sonra, Ada biraz olsun daha rahattı. Yapacağı şeylerin tehlikesi gitgide artarken çocuklarının yanında en güvendiklerine ihtiyacı vardı. Stone'la konuşmak için arkasını döndüğünde Lanston'ı bir kez daha görmesiyle yeniden duraksadı.

"Habersiz bir şekilde geldiğim için kusura bakma lütfen," dedi Lanston.

Ada, diğer herkesin nerede olduğunu merak ederken Lanston'a bakarak başını iki yana salladı. Ev birdenbire sessizleşmişti. Yukarıdan gelen ayak seslerini ve mutfak kapısının aralığından geçen gölgeleri görebiliyordu. Lanston etkili bir şekilde herkesi kovmuştu. Ada kendi düşünceleriyle baş başa kalmak istemediğinden hiç değilse yalnız olmadığına memnundu.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum. Biraz şaşırdım sadece," dedi Ada. Oturması için yan tarafı gösterdi ve birlikte koltuğun iki ucuna oturdular. "Sana içecek bir şey ikram edebilirim. Ne tarz şeylerden hoşlandığını bilmiyorum ama..."

"Boş ver. Mahkemenin kanun uygulayıcılarından biri olarak burada bulunmam doğru değil. Bu yüzden ziyaretimi gizli tutalım."

"Dionne'la konuştun, değil mi?"

"Evet. Aslında Dawson'ın da burada olacağını ummuştum," derken bakışları evin diğer kısımlarında dolaştı. Ada'ya direkt bakmak Lanston'ı biraz huzursuz ediyordu. Şimdiye kadar hissetmediği türden bir rahatsızlıktı. Kimseyle herhangi bir konuyu konuşurken bu kadar rahatsızlık hissetmemişti. Belki Ruis dışında. Lanston'ın tamamen konu dışında tuttuğu bir durumdu aslında.

"Birazdan döner sanırım. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Tamam. Aleut'a dönerken telefon edip Stone'la da konuşacağım. Dawson'a aktarma işini o halledebilir." Ada'ya yaklaşarak bir elini koltuğun üstüne koydu. "Dionne saldırıyı kabullenmiyor fakat Doktor'un yaptığını da söylemiyor. Şimdilik ikinci kısmı bizi... seni ilgilendirmiyor. Odaklanacağın şey mahkemenin devam ediyor oluşu. Hâlâ Doktor'u yargılatmak için elinde bir şans var. Yalnızca bir şans," dedi işaret parmağını kaldırarak. "Bu mahkeme belki saatler, belki günler sürecektir fakat başka bir şansın olmayacak. Hamlelerin akıllıca oynanmalı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, tabii."

"Ada," dedi Lanston. Açıkça konuşmak zorunda oluşu hiç hoşuna gitmiyor olsa da Ada'nın Doktor'u mahvetmesini sahiden istiyordu.

"Kardeşini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Bunun seni geriye itmesine izin verme."

"Ben bunu kabullenmedim."

"Kabullenmen gerekmiyor. Franz'ın kardeşi olduğunu biliyorum. Doktor'la olan kan bağıını çok önceden tahmin etmiştim ve her ikimizin de iyiliği için bunu bildiğimi inkâr edeceğim."

"İyi olur. Ruis bunun için sana sinirlenebilir."

"Birkaç mesajı sana attırdığımı anladı. Yani bana çoktan sinirli."

"Hayır değil," dedi Ada, kulağının arkasındaki yara izini kaşırken. İyileşmeye başladığı için onu huzursuz eden bir karıncalanma yayıyordu. "Belki ilk öğrendiğinde kızmıştır fakat şimdi sakın bir şekilde düşündüğünde senin heyecandan ne yapacağını bilemediğinden bir kadından destek almak zorunda kaldığını anlayacak ve bu kadar önemsenmek hoşuna gidecek."

"Her ne olursa çözülmek zorunda, değil mi? Buraya gelme sebebime dönecek olursak, söylediklerimi anladığını varsayabilir miyim?"

"Bu belki biraz duygusuz gelecek fakat birilerini kaybetmeye alışkıyım. Sadece ilk defa..." Ada burnunu çekerek saçlarını geri itti. "İlk defa sadece saldırganı değil, aynı zamanda kendimi suçluyorum. Doktor'un, tüm sevdiklerimi öldürttüğü katliamda da sebep bendim fakat o zaman zayıftım. Ne yapacağını bilmeyen, ne olduğunun farkına varmayan biriydim. Şimdi ise her şey bambaşka," derken gözleri birkaç saniyeliğine parlayıp söndü. "Bir kurt saldırısı beni korkutmaz. Belki birkaç saniyeliğine şaşırıyorum ama korkmam, tereddüt etmem. Yıllar boyunca bunun için çalıştım ve başardığımı düşünüyordum. İyi olduğumu sanıyordum. Tek bir kötü karar verdim ve kardeşim öldü."

"Eğer ölümü gücünle engelleyebiliyor olsaydın etrafımdaki kimse ölmezdi. Zamanının en iyileri tarafından en iyi eğitimi alıyorsun, bunu küçümseme. Ama sen üstün bir güç değilsin, Ada. Etrafında birileri ölecek. Bazı kararlar vereceksin. Bunlar iyi ya da kötü olacak. Gerçekleşmeden hangisinin olacağını bilemezsin."

"Madem öyle, neden eğitim alıyorum?"

"Bu yaşadığından ders almak ve hata dediğin şeyleri tekrarlamamak için."

Ada, farklı düşünüyor olsa da devam etmek istemedi. Elini dudağının üstünde kaydırıp saate baktı. Lanston ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken onun peşinden gitti. "Konrad için üzgünüm," dedi.

"Öyle mi?" dedi Lanston kapıyı açarken. Koruması onu gördüğünde arabaya binerek motoru çalıştırdı. "Konrad kendi seçimlerini yaptı. Evli bir kurda yaklaşmasının ne demek olduğunu biliyordu. Ölmesini istemedim ama Dawson'ın bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Özellikle Ruis'ten sonra, değil mi?"

"Bunu kapatıyorum. Sen içeri dön," dedi Lanston kapıyı çekerken.

Ada hızlıca birkaç adım geri çekildi. Salona geri döndüğünde Ray ve Stone'u görmesiyle yanlarına gitti. "Temizlenmem ve çocukları görmem gerekiyor. Ondan sonrasında Byron'la iletişime geçeceğim. Iliena'yı ben teslim etmek istiyorum."

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" dedi Ray.

"Evet." Ada, şu anda bilmek istediğine emin değildi fakat gerçeklerle yüzleşmeyi geciktirmenin hiçbir avantajını görmemişti. "Av Dönencesi'nde ormanda bulunan kurdu sen mi öldürdün?"

"Bunun şu anda yaptığımız şeyle bir alakası yok."

"Doğru," dedi Ada başını sallayarak. "Yine de soruma cevap verebilirsin."

"Ben yaptım. Doktor'un emriydi fakat topluluk hizmeti olarak da görebiliriz. Pek iyi biri olduğu söylenemezdi ve Dawson'ın peşindeydi. Bir Tarafsız için yeterince güçlü değildi fakat delinin teki olduğuna eminim. Dawson ne yapmış olabilir ki Tarafsızlar bu kadar sinirlenip öyle birini peşine taktı?"

"Onu biraz daha tanıdıkça anlarsın," dedi Ada. Ray'e güveniyordu fakat bu kadar tehlikeli bir sır ne kadar az yayılırsa o kadar iyiydi. "Bir saate geri dönmüş olurum. Herhangi bir gelişme yaşanırsa haber verin. Telefonumu yanımdan ayırmayacağım."

"Seninle geleceğim," dedi mutfaktan çıkan Creon.

"Gidelim öyleyse."

Stone, Ada'yla birlikte yürürken Creon, çoktan arabaya geçmişti. "Ray konusunda hâlâ aynı kararda mısınız?" dedi Stone.

Ada kulağını kaşırken Stone'a bakmak için durdu. "Doktor'un emri-
ni yerine getirmesi mide bulandırıcı olsa da sonuçta işimize yaradı, değil
mi?"

"Öyle. Kocanı günler süren ve hâlâ devam eden bir araştırmanın içi-
ne atması haricinde."

"Peşinde onu avlamak isteyen bir Tarafsız dolaşmasından iyidir."

"Bilemiyorum ama sanırım Dawson evrak işleriyle uğraşıyorsa
tam olarak senin dediğini tercih ederdi."

"Maalesef doğru söylüyorsun." Ada arkasına doğru baktıktan sonra
Stone'a biraz daha yaklaştı. "Irkella tarafından kaçırıldığında beni ara-
maya bir gece kulübüne gelmişlerdi. Helikopteri Byron kullanıyormuş.
Sonrasında Peratha anlatmıştı. O da olanları unutmuştur, değil mi?"

"Evet. Iliena'yı teslim ederken her ihtimale karşılık yanında çok kişi
olmasın. Bir şey hatırlayacaklarını sanmam ama bir süre daha tedbirli
olmakta fayda var."

Ada, başını sallayıp Creon'un yanına gitti. Arabaya bindiğinde hızlı-
ca yola çıktılar.

"Franz'ı gömdüğünü duydum," dedi Creon.

"Byron'ı tanıyor musun?" dedi Ada, bu konuda yorum yapmak ye-
rine. Ne diyebilirdi ki? *Evet, onu gömdüm. Güzel bir mezar oldu, merak
etme.*

"Hayır."

"Remus'ta yaşıyor. Büyücülerle olan savaşta Eric ve Byron'la aynı
gruptaydım. Sonrasında birkaç defa daha karşılaştık fakat telefon num-
arası yok. Ona nasıl ulaşabilirim?"

"Senin için numarasını bulurum. Bugünü çocuklarının yanında ge-
çir, Ada. Yapılabilecek her şey yapıldı. Şimdilik elinde olan şey beklemek
ve bunda bir sakınca yok."

Ada'nın mantığı bunu onaylıyordu, diğer yandan yapamazdı. Doktor'un bir köşeye çekilip keyifle yarın akşamı beklediğini sanmıyordu. Bildiği her yolla, gücünün yettiği her şeyle saldıracaktı. Ada'nın açık kapı bırakma şansı yoktu. Yanındaki kurtlar ona büyük bir avantaj sağlıyor olsa da buna güvenip dinlenmek için kenarda duramazdı. Duramayacaktı.

Aleut'a geldiklerinde Ada, her ne kadar çocuklarıyla ilgilenmek istese de ilk yaptığı şey banyoya uğramak olmuştu. Yatak odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Jasmine ve çocukların mutfakta olduğunu duyabiliyordu. Ada'nın çalışma masasında oturan Finn ise kulaklıklarından birini takmış, önüne bilgisayarını ve defterlerinden birini açmıştı.

Ada, kıyafetlerini bir köşeye atarak aynada kendine baktı. Göğsündeki yaralar çoğunlukla iyileşmiş olsa da pençe darbesi hâlâ çok yakından bakamayacağı kadar kötü görünüyordu. Yan dönüp saçlarını çekerek kulağının arkasına baktı. Kuruyan kanlar yüzünden oradaki yaranın ciddiyetini göremiyordu fakat sadece kaşındığına göre çok da önemli olmamasını umuyordu.

Üzerindeki kan ve lekeler kuruduğu için temizlenmesi tam bir zaman kaybına dönüşmüştü. Yine de özenli bir şekilde devam etti. Doktor'un karşısına çıktığında tek bir çürük bile görmesine izin vermeyecekti. Her an için gözünün önünde olan kibirli gülümsemesi ve yaptığı şeylerin yüceliğine inanan tavrı Ada'yı deliliğin eşiğine sürüklüyordu.

Gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmeyi denedi. Nefes alışları sıklaştıkça kalbi onu rahatsız edecek kadar hızlı atıyordu. Yumruğunu defalarca duvara indirdikten sonra temizlenmek için fazladan birkaç dakika daha ayırmak zorunda kalmıştı. En nihayetinde kendini biraz daha kontrol altında hissediyordu.

Havluya sarılıp banyodan çıktığında Dawson'ı görmesiyle hızla yanına gitti. Kollarını beline sarıp alnını göğsüne bastırdı.

"Ada..."

"Birkaç dakika böyle kal. Sadece sarıl, olur mu?"

Dawson, ona sarılıp çenesini başının üstüne yasladı. "Düzelecek," dedi sessizce.

"Biliyorum. Daha sıkı sarıl."

"Sanırım panik atak geçiyorsun. Biraz daha yavaş nefes al."

"Sarılmaya devam edersen geçecek."

"Bu daha önce olmuş muydu?"

"Bir kez," dedi Ada. Gözlerini kapatıp Dawson'ın kokusuna, kalp atışlarına ve sıcaklığına odaklandı. "Peratha'nın zehirlendiğini hissettiğimde olmuştu. Hazırlıksız yakalandım o kadar."

"Her şey yoluna girecek. Şu anda bunu hissetmediğini biliyorum ama bana güven. Güzel haberlerim var. Duymak ister misin?"

"Evet. Evet, lütfen." Ada, Dawson'a bakmak için başını kaldırdı. "Franz'ın bilgisayarında bulduğun notlarla alakası var mı?"

"Kısmen," dedi Dawson. Ada'nın solgun yüzünü okşayıp ıslak saçları omzundan geriye attı. Onu bu halde görmeye dayanamıyordu. Yorgun ve çaresiz bir hali vardı. Her şeye rağmen gözleri inatçı bakıyordu. "Hâlâ netleştirmem gereken şeyler var. O yüzden sen giyinip çocukların yanına git. Eve geri dönerken anlatırım. Tabii birkaç saatliğine uyuman gerektiğini düşünmüyorsan."

"Benimle aynı süredir ayakta olmana rağmen neden uyuması için ısrar edilen benim?"

"Çünkü senden daha az uykuya ihtiyacım oluyor. Yaşla alakalı."

"Tabii," dedi Ada başını sallayarak. Parmak uçlarında yükselip Dawson'ın dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktı. Birkaç saniyeden uzun sürmemesi ikisi için de en iyisiydi. Özellikle bir kapı ötelerindeki kalabalığı düşünecek olurlarsa.

Dawson banyoya girdiğinde, Ada onu takip etmemek için dolap kapağına sıkıca tutundu. Kıyafetlerine uzanırken kendi haline iç geçirdi. Pantolonunun üstüne tişört giydikten sonra koyu kırmızı gömleklerden birini aldı. Temel ihtiyaçlarını gidermek zorunda olduğunu inkâr edemezdi. Yemek yemeli, banyo yapmalı ve mümkünse birkaç saat uymalıydı. Yine ayakkabılarını giymek için yatağın kenarına oturduğu bir dakika bile Ada'ya zaman kaybı gibi geliyordu.

"Araştırdığın ölüden Ray sorumlu olduğunu itiraf etti," dedi Ada. "Aslında zorlamam gerekmedi. Sadece söyledi de diyebilirim."

"Öğrencin bahsettiğinde Ray'ın yaptığına emin olmuştum zaten," dedi Dawson. Öyle bir korkuyla yanına gelip anlatmaya çalışmıştı ki Dawson'ın çok kez gördüğü bir panik içerisindeydi. "Doktor mu istemiş?"

"Evet. Senin peşinde olduğunu söyledi. Ne yaptığını bilmiyor ama Doktor istediğine göre Z'nin ölümüyle alakası olduğu kesin. Aliz'i korumak için Ray'e birini öldürtmüş. Sanırım Ray'e bir teşekkür kartı hazırlaman gerekiyor."

"Yapılacaklar listesine ekleriz. Banyoyu yeniden dekore etmeye mi karar verdin?"

"Orada böcek gibi bir şey vardı. Biraz agresif davranmış olabilirim."

"Büyük bir böcek olmalı."

"Kocamandı."

Ada, tarağını alarak yatak odasından biraz hızlıca çıktı. Saçlarını tek omzundan önüne alıp taramaya başlarken sessizlik dikkatini çekti. Orada olmadıklarını bildiği halde mutfağa yürüdü. Jasmine ya da çocuklardan kalan tek iz, mutfak masasının üstündeki dağınıklığı. Salona geri dönüp Finn'in yanında durdu.

Peratha'nın hayranı tarafından gönderilen papatyalar hâlâ masanın bir köşesinde duruyordu. Dawson'ın hoşlanmamasına rağmen bunlara dokunmaması Ada'yı gülümsetmişti. Solmuş birkaç papatyayı vazoun içinden çıkarmaya başladı. "Jasmine ve çocuklar nerede?" diye sordu.

"Hilary uğrayıp Mara'yı aldı. Bu konuda Jasmine'le biraz kavga etmesi gerekti çünkü Hunter etrafta Mara varken daha uslu duruyormuş. Hilary gerekirse Mara'yı kaçırabileceğini çünkü senin söylemene göre Hunter'la Mara'nın kardeş olduklarından bahsetti."

"Süt kardeş."

"Her ne demekse. Bilmiyorum."

"İkizler?"

Finn, nihayet başını bilgisayardan kaldırıp Ada'ya baktı. Arkasına yaslanarak iki parmağı arasında tuttuğu kalemi yüzüne doğru çevirdi. "Sana bir şey söyleyeceğim. O ikisi gerçek birer canavar. Okuduğum bazı teorilere göre ikizlerin özel güçleri olabiliyormuş. Birkaç ay boyunca daracık bir alanda yaşadılar ama bu daireye sığamıyorlar. Rahatça koşabilmeleri için Jasmine onları bahçeye çıkardı."

"Fazla enerji dolular. Bu yüzden Dawson'ı suçluyorum. Tyson ve Lisa'nın günlüklerinden okuduğum kadarıyla Dawson çocukken yere basmaktan hoşlanmıyormuş. Dört ya da beş yaşlarında kendini maymun ilan ettiği bir dönem var."

"Bunları bilmemden hoşlanmayacak ve ben kesinlikle konusunu açacağım."

Ada, birkaç papatyayı daha vazodan ayırdıktan sonra tarağını masanın kenarına bıraktı. "Çocukların yanına gideceğim. Oradan da eve geri dönerim. Dinlenmeyi ihmal etme."

Finn, kararsız bir şekilde yerinde kıpırdanmasına rağmen Ada, kapıdan çıkmadan hemen önce derin bir nefes alıp sandalyesinden kalktı. Onu kaçırmaktan korkuyormuş gibi hızla hareket edip kapı kolunu tuttu. "Yarın akşam ben de gelmek istiyorum. Orada bulunmamı uygun karşılamazsan bunu anlarım."

Ada, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken bunu ciddi bir şekilde düşündü. Finn olayların tam içindeydi fakat planın ikinci kısmından haberi yoktu. Ada'nın aklındaki finali ise kendi notlarında bile bulamazdı. Ada hiçbir şeyi riske atmamış, bunu sadece Dawson'la konuşmuştu. Özel yalıtılmış sorgu odasında kilitli kapılar ardında... İkisi de bundan kimseye bahsetmemiş, ses kaydı almamış, not tutmamıştı. Aşırı tedbirli olduklarını düşünmüyorlar, sadece bunun gerekli olduğunu biliyorlardı.

"Sana dürüst olacağım," dedi Ada kollarını bağlayarak. "Bilmediğin, kimsenin bilmediği şeyler var. Bunu bile söylememem gerekiyordu aslında ama sen ailedensin."

"Anlıyorum ve planını söylemeni beklemiyorum. Ama orada olmaya ihtiyacım var. Sen ve Franz için."

"Duyduğun, gördüğün ve tanık olduğun hiçbir şeye tepki vermemen gerekiyor."

"Bu konuda iyiyimdir."

"Tamam öyleyse."

Finn, daha fazla çabalayacağını düşündüğü için şaşkındı. Bu yüzden Ada oradan ayrılırken bir şey söyleyememişti. Ada, birbirine yapışan ıslak saçlarını eliyle dağıtarak birbirinden ayırırken bahçeye çıkmadan önce Hilary'nin yanına uğradı.

Aralık kapıdan önce başını uzattı. Salon sessiz görünüyordu. Hilary, Hunter'ın doğumundan kısa bir süre önce Murat'la aynı daireyi paylaşmaya başlamıştı. Peratha, onlar için en güzel dairelerden birini ayarlamıştı. Hilary'nin neşeli ruh haline göre döşenmiş olmasına rağmen Murat'ın sakin yapısını da andırıyordu.

Ada, kapıyı biraz sesli bir şekilde kapatıp orada olduğunu duyurdu. "Kızımı kaçırdığını duydum."

Hilary, kucığında Mara'yla yatak odasından çıktı. "Annesi intikam peşindeyken birinin bu çocuğu doyurması gerekiyor."

"Yani bebeğimi bu yüzden mi kaçırdın? Çünkü onun için yeterince süt bıraktığıma eminim."

Hilary, burnunu kıvrarak Mara'yı biraz daha kaldırarak göğsüne yasladı. "Yabani bir çocuğum var ve Murat'ın aksine bundan gurur duyuyorum. Etrafta kendi boyutlarına yakın birini görünce daha huzurlu oluyor. Basit bir şeyle sakinleşmesini ben de isterdim." Mara'nın yumuşacık saçlarını okşayıp Ada'nın kollarına bıraktı. "Çok uslu bir bebek."

"Kardeşlerinin radarından uzak duracak kadar akıllı," dedi Ada. Kızını kaldırarak omzuna yasladı. Mara başını dik tutmaya çalışırken, Ada bir eliyle sırtını okşuyordu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Hilary."

"Dert etme." Hilary'nin yüzündeki gülümseme solarken Ada'nın omzuna dokundu. Birkaç bebek battaniyesini kenara çekerek koltuğa oturdular. "Franz için üzgünüm. Murat neler olduğunu anlattı. Birkaç

dakikadan fazla durmadı. Duş alırken her şeyi anlatması için onu sıkıştırmak zorunda kaldım.”

Ada, anlaşılmaz sesler çıkaran kızının yumuşacık yanağına dokunup dudaklarını başının üstüne yasladı. Öyle güzel kokuyordu ki Ada burada, öylece donup kalabilirdi. Aldığı nefesle yükselip alçalan minik bedenini, Ada'nın tüm koruma içgüdülerini uyaracak kadar narindi. Bacaklarını kendine doğru çekip gözlerini kocaman açtığına Ada gülümsedi. Onun bir gün kendini koruyacak kadar donanımlı olmasını bekliyor, diğer yandan da her zaman için tatlı küçük kızı olarak kalmasını istiyordu. Parmak uçlarını sırtında dolaştırırken her ne olursa olsun üç çocuğunu da her zaman için birbirlerinin arkasında durmaları gerektiğini öğreterek büyütecekti. Bir gün babaları kadar büyüdüklerinde bile birbirlerinden kopmamalarını anlatacaktı. Birlikte geçirecekleri zaman hazineydi ve bunu bilmelerini sağlamalıydı.

“Ada, bundan hoşlanmayacaksın ama Murat'ı zayıf bir anında yakalamıştım ve kendi kendine mırıldandığı bir yorumu duydum. Bunu bazen yapıyor. Mesleğiyle alakalı.”

“Ne?”

“Seninle alakalı,” dedi Hilary yavaşça. Ada bakışlarını ona çevirdiğinde, Hilary kendini zorlayarak gülümsedi. Gözleri yaşların izlerini taşırcasına parlaktı fakat ağlamadı. “Bana her şeyi söyleyebilirsin. Seni asla yargılamam, arkanda dururum. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Murat'ın yorumu neydi peki?”

“Senin yaptığın tercihin zorunlu olduğunu biliyor. O da oradaymış ve müdahale edemediği halde olanları görmüş. Ama senin farklı düşündüğünden endişeleniyor. Gavin ve Franz arasında tercih yaptığını ve bu yüzden sonuçlardan kendini sorumlu tuttuğunu düşünüyor. Öyle mi?”

“Ya öyle olduğunu söylersem? Diyelim ki Gavin'i Franz'a -kendi kardeşime- tercih ettim. Bir saldırının ortasında Franz'ı yaralı ve kendini savunamaz bir halde bırakıp hâlâ ayakta olan Gavin'i korumak için metrelerce koştum. Bunu itiraf etmem kime yarar sağlayacak? Gavin'i mahveder. Beni ise ikiyüzlü bir duygusuya çevirir.”

“Gavin'i korumaya giderken Franz'ın öleceğini biliyor muydun?”

"Hayır," dedi Ada hemen. Kendini savunuyormuş gibi birden sinirlendiğini hissetti fakat karşısındaki Hilary'ydi. Bu dünyaya adım attığı andan itibaren yanında en rahat olduğu ilk kişiydi. Onu Aleut'un içinde gülümseten, gerçekten koruyan ve tamamen dürüst olan ilk arkadaşıydı. Hilary elinde her ne varsa ortaya koyan biriydi. Ada, dudaklarını ısırarak yüzünü Mara'ya doğru eğdi. "O anda tek istediğim Gavin'i kurtarmaktı. Kavga ettiği kurt onu sadece oyalyordu. Diğeri ise arkadan saldırmak üzereydi. Tuzağa çekildiğinin farkında değildi. Franz'ın güvende olduğunu düşündüm ya da öyle umdum. Bilmiyorum. Hemen önümüzde Dawson, Murat ve Ray vardı. Gavin ise tek başınaydı. Şartlar eşit değildi."

"Yani Gavin'in yerinde kim olsaydı giderdin?"

Ada, dudaklarını araladı ama hemen cevap vermedi. "Sanırım. Yardım ederdim ama korkmazdım. O anda aynı zamanda korkuyordum da."

"Franz'ı güvendiğin üç kurtla birlikte bırakıp tek başına savaşan Gavin'in yanına gittin diye kendini suçlu hissetmen bana pek mantıklı gelmiyor, Ada. Elbette, Franz o an senin sorumluluğundaydı ama bir kavganın içindeyken geleceği öngöremezsin. Sadece o an vardır. Hayatta kalmak ve kazanmaktan ibarettir. Sen yapman gerekeni yapmışsın. Franz için yas tutabilirsin. Üzülebilirsin. Tabii ki üzüleceksin ama bunu suçlulukla karıştırmamalısın."

Ada, başını iki yana sallayarak bir elini yüzüne kapadı. Bir süreliğine öylece durduktan sonra elini indirip Hilary'ye baktı. "Çok iyi bir arkadaşsın."

"Ayrıca kızının besin kaynağıyım," dedi Hilary, havalı bir şekilde omuz silkerek.

"Öylesin ama bundan çok bahsetmemeye çalışalım. Dawson bu konuda biraz tuhaf davranıyor."

Hilary gülererek elini salladı. "Murat da öyle. İşin aslı başlangıçta ben de aynı düşünüyordum ama bu kız için yapmayacağım şey yok," dedi Mara'nın ufacık ayağını iki parmağıyla tutarak. "Bugünü Aleut'ta geçir, tamam mı? Diğer herkes ne yapılabileceğini planlıyor zaten. Daha güçlü bir takımın olamazdı. Doktor neye uğradığını şaşırarak."

"Biliyorum." Ada, Mara'yı bir kez daha öpüp Hilary'ye verdi. "Belki düşündüğümden biraz daha fazla zaman geçirebilirim. Gidip çocuklara bakacağım ve Eksen Turu'nun nasıl gittiğini kontrol etsem iyi olacak. Gavin benim yüzümden bununla uğraşabilecek durumda değil."

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Ada, birçok şey için yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Hilary en büyüğünü yapıp küçük kızıyla ilgileniyordu. Ailesi haricinde kimse-nin yapamayacağı bir şekilde Mara'nın yanında duruyordu.

Bahçeye çıkarken yavaş adımlar atıyordu. Hilary'nin tavsiyesine uyup gününü Aleut'ta geçirebilirdi fakat ne yapacaktı? Derse giremezdi. Bu şekilde öğrencilerin karşısına çıkmak istemiyordu. Önündeki birkaç gün fazlasıyla yoğun geçeceği için onları, diğer dersleri ve çalışmalarını için serbest bıraktığını söylemişti üstelik.

Jasmine'i bulması uzun sürmemiştir. Lyon ve Lenora birbirleri peşin-de koşarken, Jasmine koruyucu bir ejderha gibi onları izliyordu. Ada, bir ağacın arkasından çıkarak ikizleri kovalayan Abby'yi gördüğünde kaşlarını kaldırdı. Bu büyük ihtimalle Gavin'in hoşuna gitmezdi ama öğrencilerinden birini çocuklarının etrafında görmek hoşuna gitmişti. O çocuklara güveniyordu. Hepsi kendini kanıtlamak için çabalayan dürüst ve çalışkan çocuklardı.

Ada, onların yanına giderken soğukla alakası olmayan bir şekilde ür-perdi.

Omzunun üstünden bakmasıyla onlara doğru uçan bir bıçak gördü. Harekete geçip bıçağı yakaladığında, Lyon'a ulaşmasına bir metreden az kalmıştı.

Jasmine, çocukları arkasına alırken Ada, bıçağı avucunda sıkarak ar-kasına döndü. Kalabalığın arasından sıyrılan bir kadın, yüzünde derin bir merakla yaklaşıyordu. Ada, burnundan solurken ateş püskürtebile-ceğine emindi. Dişlerini sıkarken dudakları acımasız bir gülüşle kıvrıldı. Biriyle canı pahasına dövüşmeye öyle ihtiyacı vardı ki oğlu neredeyse yaralanmayacak olsa buna minnet bile duyabilirdi.

"Ada, değil mi?" dedi kadın parmağını uzatarak.

Ada, bir hırlamayla karşılık verip saldırdı. Bıçağı elinde döndürüp ucunu dışa doğru çevirdi. Yumruğunu burnunun üstüne indirip onu sersemlettikten sonra bıçağı boğazına dayadı. Kadın, yüzündeki gülümseme bozulmadan dizini Ada'nın karnına geçirdi. Ada, bıçağı daha sıkı bastırırken cevap almak umurunda bile olmamıştı. Tek istediği kadını ortadan kaldırmaktı.

"Mutsuz mu oldun?" dedi kadın. Boğazındaki bıçağı aldırmadan yüzünü Ada'ya yaklaştırdı. "Sanırım o küçük çocuk senin."

"Oğlum," dedi Ada. Hâlâ karşısındaki kadını parçalamak istemesine rağmen karşılık alamıyor oluşu Ada'nın kafasını karıştırmıştı. "O bıçağı oğluma mı fırlattın?"

"Evet."

Ada'nın gözleri tehlikeli bir şekilde parlayıp söndü. Neredeyse dönüşüm geçirmek üzereydi. Bunu kemiklerinde ve ruhunun her bir zerresinde hissedebiliyordu. Uzun zamandır ilk defa dönüşümünü kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. "Neden?" Ada'nın sorusu anlaşılır olmaktan uzak, insan ve hayvan karışımı bir tonda çıkmıştı.

Lanston, "Ayrılın," diye seslendiğinde bahçedeki kurtların bir kısmı ortadan kaybolmuş, hareket etmekten çekinen bir grup ise nefes almayı bırakmıştı.

"Oğluma saldırdı," dedi Ada, gözlerini kadından ayırmadan. Karşısında hâlâ gülüyor olması Ada'yı birkaç sınırı aşmaya zorluyordu. Kadının saçlarını kavrayarak yüzünün ortasına kafa attı. Birkaç metre uzaklaştıklarında karnına tekme atarak arkasındaki ağaca çarpmasına sebep oldu. Oradan ayrılmasına izin vermeden üzerine koşup avucunu göğsüne bastırdı.

"Bu doğru mu?" dedi Lanston.

"Teknik olarak," dedi kadın omzunu kaldırarak. Dudağından sızan kanı yalayarak derin bir şekilde aldığı nefesini bıraktı. Yerinden çıkmış olan burnunu canı acıyarak oynattıktan sonra Ada'ya baktı. "Oğlunun bir olasılık dahilinde bile elinden alındığında ne hisseceğini görmek istedim. Onu öldüremem. Bu yaştayken değil ama hiç değilse yaşadıklarımın bir parçasını anlayabilmeni umdum."

"Neden bahsediyorsun?"

Lanston, bundan hoşlanmamasına rağmen fiziksel olarak müdahale etmeye karar verdi. Bir kavganın ortasında değilse kimseyle temas etmekten hoşlanmazdı. Ada'nın bileğine dokunarak bıçak tutan elini indirmesini sağladı. Daha çok Ada'nın şaşkınlığından dolayı çok fazla zorlamasına gerek kalmamıştı. "Ada, benim daireme çıkmanı istiyorum. Seni takip edeceğiz."

"Lanston..."

"Sadece söylediğimi yap."

Ada, bıçağı geri vermeyi reddederek arkasını döndü. Jasmine'e yukarı çıkmalarını işaret etti. Çocukları, şahit oldukları şeylerden ne rahatsız olmuş ne de korkmuşlardı. Ada bir saniye kadar rahatlasa da sonrasında huzursuz bir duygu içini kapladı. Şiddet karşısında hâlâ eğleniyor olmaları tuhaf mıydı, yoksa yaşadıkları ortama göre normal miydi, karar veremiyordu.

Ada, binaya girmeden hemen önce Lyon ve Lenora'nın kadına tekme atıp kaçtıklarını gördü. İçini serinleten bir nefes alıp hâlâ tuttuğu bıçağı göz seviyesine doğru kaldırdı. Boğazına bastırdığı sırada ince kesik oluşmuştu. Parlak ve sıcak kan metalin üzerinden kabzaya doğru süzül-müştü.

En üst kata çıktığı sırada bıçağı temizleyip pantolonun bel kısmına yerleştiriyordu. Kapıdaki korumaların nasıl haber aldığını bilmiyordu fakat Ada, henüz yaklaşırken ona yol vermek için kenara çekilmişlerdi. Her defasında ona zorluk çıkarmaktan hoşlanmalarına rağmen hiçbir şey söylememeleri de Ada'nın dikkatini çekmişti.

İçeri alındıktan sonra çok geçmemişti ki koridordan yaklaşan ayak seslerini duydu. Duvardaki saate bakmak için döndüğünde çalışma masası dikkatini çekti. Orada bıraktığı her şeyin olduğu gibi duruyor olması, içindeki öfkenin bir kısmını yok etmişti.

Kapılar açıldığında önce Lanston içeri girdi. Arkasından iki korumayla beraber, boğazına bir bez bastıran kadın yürüyordu. Ada başını yana eğerken kollarını bağladı. O kesiği daha derin atmayı dilerdi. Ayakta duramayacağı kadar derin. Bakışlarına karşılık veren kadın, gözlerine

ulaşmayan bir neşeyle gülümseyip bez parçasını korumalardan birinin eline tutuşturdu.

İki koruma, Lanston'ın işaretiyle dışarı çıkıp kapıları kapattılar. "Ada, seni annemle tanıştırayım," deyip elini Deanna'ya doğru çevirdi. "Anne, sanırım sen Ada'nın kim olduğunu biliyorsun. Yabancı birine saldıracak kadar görgüsüz değilsindir."

"Elbette." Deanna bu söylediğine alınmış gibiydi. Büfeye doğru yürüyüp orada durduğuna emin olduğu şişelerden birini almak için kapağı açtı.

"Açıklama istiyorum," dedi Ada. "Ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde."

"Açıklama isteyen benim," dedi Deanna elinde bardakla ona dönerek. "Ne de olsa tüm yaşananlar boyunca buradaydın. Eski kocam katledilirken, oğlum hasta bir vahşi gibi öldürülürken. Tamam, Kaiser'ı sevmezdim. Aslına bakarsan bunun için sana güzel bir hediye vermeyi bile düşündüm ama oğlumun ölümünün ayrıntılarını öğrendiğimde..."

"Bu ayrıntıları kimden öğrendin?" dedi Lanston.

"Senden değil." Deanna, içkisini birkaç yudumda bitirip yeniden doldurdu. "Bana bir aitlik kavgasında öldüğünü söyledin. Buraya gelmememe izin vermedin. İçinde bulunduğun kritik zamana saygı duyarak buna uydum. Oğlumun bir adama dönüştüğü topraklara gömüldüğünü bilmek benim için yeterliydi. Bana yalan söyledin."

"Söylemedim, anne. Konrad kendi seçimini yaptı. Evli olduğunu bildiği halde Ada'yla yakınlaşma fırsatlarını kaçırmadı. Kuralları biliyordu."

"Kardeşini öldüren kişileri evinde barındırıyorsun," dedi Deanna şaşkınlık içerisinde.

"Kurallarımıza uymayan ben değilim, Konrad'dı. Aklını kullan biraz. Ölmesi hoşuma gitti mi sanıyorsun? Bunun için hâlâ üzülüyorum. Ama bir celladın isim töreniyle bağlı karısına âşık olacak kadar beyinsizdi. Belki bu onun intihar etmek için seçtiği yoldu. Asla bilemeyeceğiz."

Ada, öne çıkarak Deanna'nın elindeki bardağı aldı. "Konrad'ın ölmesi hoşuma gitmedi ve bunu yapan ben değildim ama sanırım ölümüne

giden yol benim üzerimden geçiyordu. Ben oğlunun hayatına kastetmedim ama sen benim savunmasız oğluma bıçak fırlattın. Ve sanıyorum, Peratha'yı da zehirleyen sendin."

Lanston, yüzleşmekten kaçındığı şeyin sesli bir şekilde söylenmesiyle gözlerini kapadı. Deanna'yı Aleut'un bahçesinde gördüğü an buna emin olmuştu. Peratha bundan bahsettiği andan itibaren Lanston, doğru olmadığını ümit etmesine rağmen artık inkârın bir faydası yoktu. "Peratha'ya zarar vererek sınırı aştın," dedi Lanston.

"Amacım ona zarar vermek değildi," dedi Deanna. "Peratha'ya karşı bir kin beslemiyorum. Onu severim."

"Neden yaptın öyleyse?"

"Konrad'ın nasıl öldüğünü öğrendikten sonra Ada'yı araştırdım ve Peratha'yla aralarındaki tuhaf bağlantı kafamı karıştırdı. Bunun nasıl işlediğini anlamak istedim. Amacım Peratha'ya zarar vermek değildi. Bıçağı nasıl fırlatacağımı öğrendiğimde henüz bir metre bile değildim. Bunda iyiyim," deyip gözlerini Ada'ya çevirdi. "Aynı şekilde oğluna da zarar vermeyecektim. Bıçak birkaç santim üstünden geçecekti. Hepsi bu."

"Hepsi bu." Ada, Lanston ve Deanna'yı kuşkulandıran bir şekilde güldü. "Sabahın erken saatlerinde bir savaşın ortasına düşüyorum. Kayıp veriyorum ve temizlenip çocuklarımı görmek için döndüğüm evimde tekrar aynı şey oluyor. Ne için? Bana ders vermeye mi çalışıyordun?" derken son cümlesinde gülümsemesi, yerini endişe verici bir bakışa bırakmıştı.

"Burası senin evin değil," dedi Deanna.

"Yapma," dedi Lanston, Ada'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden. Uyarıda bulunduğu ise Deanna'ydı. "Ada buranın daha iyi yönetilmesi için liderinin değiştirilmesinde rol oynadı. Cadılarla olan savaşta ön sıradaydı. Bizim hiç yapamadığımız bir şekilde Peratha'yla ilgilendi. Sense buraya en son ne zaman gelmiştin?"

"Bir gün senin yönetim anlayışını beğenmediğinde ne olacak?" dedi Deanna kendine temiz bir bardak alırken.

"Önce nazikçe konuşurum," diye mırıldandı Ada. Kısaca Lanston'a bakıp başını salladı. "Söz veriyorum."

"Kes şunu," dedi Lanston, Ada'ya. "Anne ortaya çıkmak için daha kötü bir gün bulamazdın ve düzgün bir konuşmayla kendini tanıtısaydın her şey daha anlaşılır ilerleyebilirdi."

"Benim için bir şeylerin anlaşılır olması oğlumu geri getirmeyecek, Lanston."

Ada, her ne kadar istemese de Deanna'yı anladığını fark etti. Küçük bıçak numarasının işe yaramış olmasından hoşlanmasa da, bunun için hâlâ sinirli olsa da Deanna'nın ne hissettiğini sadece tahmin edebiliyordu. "Konrad öldüğünde Lanston da benzer bir tepki göstermişti. Daha açık ifade etmem gerekirse boğazıma sarılmıştı. Ona önerdiğimiz aynı şeyi sana da söyleyeceğim. Eğer istersen Konrad'ın ruhunu çağırabiliriz. Aklındaki soruların cevaplarını alırsın. Yalan söylemediğimi görürsün."

"Onu geri çağırمام," dedi Deanna sessizce. "Buraya hapsolma riskini alamam. Takıntılı bir ruha dönüşürse ne olacak? Ne kadar tehlikeli olabileceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Konrad'la problem yaşadığımız dönemde öldürdüğüm cadılardan biri parazitime dönüşmüştü. Bu benim hareketlerime de yansıdı. Normalde yapmayacağım bir şekilde Konrad'la iletişim kurdum. Sonrasında ona açıkladım fakat bu durum kafasını karıştırmış olmalı. Benim öyle olmuştu," dedi elini göğsüne yaslayarak. "Kendimi suçlu ve iğrenç hissettim. Her şey düzeldiğinde Konrad'ın da durması gerekiyordu ama durmadı. Üzgünüm Deanna, gerçekten. Ama durmalıydı. Bir gün ismini vermek istediğin birini bulduğunda ne anlatmaya çalıştığımı göreceksin."

"Olabilir ama umarım sen benim ne anlatmaya çalıştığımı asla görmezsin."

"Bu kadarı yeterli sanırım," dedi Lanston. Gürültülü bir fırtına gibi içeri giren Peratha'yı gördüğünde Lanston gözlerini kapatarak iç geçirdi. "Anlaşılan yeterli değil."

"Harika görünüyorsun," dedi Deanna yüzünde gerçek bir gülümsemeyle.

Peratha, gözlerini kısarak karşısına geçti. "Akıl karıştıran bir zehre bulanmış bıçakla yaralanmak gibisi yoktur. Denemek ister misin?"

"Şey..." dedi Ada bıçağını çıkarmak için elini arkasına doğru götürürken.

"Onu yerinde tut, Ada," dedi Lanston. Kardeşi ve annesinin arasına girerek Peratha'ya döndü. "Seni yaraladığı için özür dileyecek. İlk başta bahsettiğinde sana inanmadığım için özür dilerim. Seni bundan daha fazla seviyor sanmıştım."

"Seviyorum," dedi Deanna, Lanston'ı kenara çekerek. "Peratha, tatlım." Uzanıp ellerini tuttu. Amacım seni incitmek değildi. İşin aslı bu kadar kötü etkileneceğini bile bilmiyordum. Tek amacım Ada'yla arasındaki bağlantıyı çözmekti."

"Neden?"

"Beni öldürürse sana bir şey olup olmayacağını merak ediyordu," dedi Ada. "Sen daha müsait olduğundan yakalanmadan yaralanman daha kolaydı."

"Bu kız beni anlıyor," dedi Deanna. Gözlerini Peratha'dan ayırmadan Ada'yı işaret etti. "Ayrıca olayın iyi tarafını görmeye çalış. Yaralandığında yanındaki adamın nasıl endişelendiğini görmek için lazımdı. Senin için çok korkmuştu."

"Bunun için sevinmeyeceğim." Peratha, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken kollarını bağladı. Belki her şeyin üzerinden biraz daha zaman geçtiğinde Creon'la birlikte bu anıya gülümseyebilirlerdi ama şimdi değil. "Bana bunu yaşattığına inanamıyorum. Zihnim berbat haldeydi. Creon'dan şüphe duydum. Onun yerine yanımda başka birini istedim. Yeterince anlayışlı davranmasaydı ilişkim mahvolabilirdi."

"Heyecanlı ve sevimli bir ilişki yaşamak çok hoş ama ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Creon, bir Remus."

"Bunu ilk defa duyuyorum," dedi Peratha, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak. "Kimseye söyleme, olur mu?"

"Dalga geçme. Ben senin iyiliğin için söylüyorum. Evliliğe politikayla başladığın zaman nasıl devam eder sanıyorsun? Nerede yaşamayı düşünüyorsunuz? Çocuklarınız Aleut mu yoksa Remus geleneklerine göre mi büyüyecek? Bu karmaşık ittifak bir gün bozulduğunda kimsenin sizi fark etmeyeceğini zannedecek kadar saf olamazsın."

"İttifak başarılı olacak," dedi Ada aralarına girmek istemesine rağmen. "Lanston'ın yaptıklarını yakından incelediğini sanmıyorum. Detaylar kimsenin kafasını karıştırmayacak kadar net. Hem iki tarafın geleneklerine saygı duyuyor hem de doğa kanunlarına. Kurtları doğanın hâkimiyetinde büyücülerin karşısına koymak istiyor. Remus, Aleut ya da Tarafsızları değil. Tüm kurtları. Bir kez olsun nasıl başardığını merak ettin mi?"

Deanna, Peratha'nın saçlarına dokunup dalgalarını düzeltti. Ada'nın söyledikleri onu rahatsız etmiş, aynı zamanda hoşuna gitmişti. Liderlerin etrafı her zaman kalabalık olurdu. Her ne yaparsa yapsın onu destekliyormuş gibi görünen ikiyeüzlülerle çevrili olmak kaderlerinde vardı. Lanston'ın istisna olması içindeki huzursuzluğu yatıştırmıştı.

"Özür dilerim," dedi Deanna, Peratha'nın çenesini tutarken. "Sana zarar vermek istemedim. Asla istemedim. İsmi benim seçtiğimi biliyor muydun? Ametis'in zor doğumundan sonra Meriel'e yardım etmek için gelmiştim. O kadar tatlı bir bebektin ki... Kız kardeşin ne yapacağını bilemez haldeydi ama asla yanından ayrılmazdı. Karar veremediği tek şey ismin olmuştu. Annenin hoşuna gidecek bir şey seçmek istiyordu."

Peratha bu hikâyeyi biliyordu. Meriel anlatmıştı fakat yeniden dinlemek hoşuna gitmişti. Bu yüzden Deanna'nın sözünü kesmeden sadece başını salladı. "İsmim gerçekten annemin hoşuna gider miydi?"

"Bayılırdı," dedi Deanna, Peratha'nın yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Çok yakın sayılmazdık fakat arkadaş sayılırdık. Ona borcumu asla ödeyemem. Kaiser'la birbirlerine âşık olduklarında beni zorunlu bir evlilikten kurtarmıştı. Her defasında benden bir iyilik istediğinde bunu yüzüme vurup dururdu. *Senin için Kaiser'la evlendim, Deanna, biraz merhamet göster.* Ne diyebilirdim ki, kadın büyük bir fedakârlık yapmıştı."

Peratha, gülümseyerek burnunu çekti. "Bu onun söyleyebileceği bir şey gibi," dedi.

"Barıştık mı?" dedi Deanna ellerini omuzlarına doğru indirirken.

Peratha, Ada'ya baktı. Bağımsız bir fikir almak hoşuna giderdi fakat şu anda Ada'nın sağlıklı bir karar verebileceğini sanmıyordu. Zihni Peratha'nın aklından bile daha karmaşıktı. Buna rağmen Ada'nın da Deanna'ya karşı yumuşadığını görebiliyordu. Peratha, ona döndüğünde

burnunu ovuşturduğunu görerek gülümsedi. "Biri yüzüne kafa mı attı?" dedi.

Deanna hâlâ burnunu tutarken Ada'ya doğru parmağını uzattı. "Tek yaptığım küçük oğluna bıçak fırlatmaktı."

"Ne?"

"Sorun yok," dedi Deanna hemen. "Kesinlikle ona isabet etmeyecekti. Hiç değilse kendini savunmayı öğrenene kadar ona karşı harekete geçmem. Bu uyar mı?"

"Deanna... Yapma ama."

"Bu bana uyar," dedi Ada. "Tabii Lyon'un gerçekten bir hatası olduğu sürece."

"Anlaştık," dedi Deanna, saçlarını sırtına doğru gönderirken.

Ada, ikisini konuşur bir halde bırakıp Lanston'a döndü. "Bugün Dionne'la geciktirmeden konuştuğun ve yanımıza uğradığın için teşekkür ederim. Franz'ı ortadan kaldırmak Doktor'a avantaj gibi görünebilir fakat tam tersi olduğunu anlamasını sağlayacağım. Her şey, hiç olmadığı kadar net. Yaptığım ve yapacağım şeylerden eminim, Lanston. Umarım seni zor durumda bırakmam."

"Zor durumda kalacağımı mı düşünüyorsun?"

Ada, omuzlarını kaldırırken ellerini ceplerine sıkıştırdı. "Amacımın kesinlikle bu olmadığını bilmelisin."

"Yapman gerekeni yap. Sonrasında ortalığı toplarsınız. Ve bu söylediğim aramızda kalsın. Başkalarının yanında tam anlamıyla inkâr ederim."

Bir süre önce Ada, Lanston'ın ne kadar iyi bir lider olduğunu görmüştü. Halkını nasıl koruması gerektiğini bilen, dahası, anlayan biriydi. Kurtların ihtiyaçlarını kendisinin ötesine koyduğunu her zaman göstermişti. Şimdiye kadar hiçbir şeye kişisel yaklaştığını görmemişti. "Tüm bu mesele sona erdiğinde, Doktor ve yaptığı şeyler kurtların dünyasından silindiğinde senin için çalışmak istiyorum," dedi Ada tek nefeste.

"Hoşuma gitti, Ada, ama bu aceleyle alacağın bir karar değil. Minnet duyduğun için yapacağın bir şey hiç değil."

"Bu minnet değil. Sana saygım var ve bundan rahatsız olacaksın ama senden hoşlandım. Ayrıca kesinlikle aceleyle karar vermedim. Dawson'la da konuşacağım. Fikri benim için önemli ama itiraz edeceğini düşünmüyorum."

"Öğrencilerini bırakmayacaksın, değil mi? O çocukları Gavin'e geri veremem, travma geçirirler."

"Hayır, onları bırakmayacağım. Ama sandığım kadar vaktimi almıyorlar. Henüz çok gençler. Bir sürü alanda kendilerini keşfetmeye çalışıyorlar. Ben de hâlâ eğitim alıyorum. Bu yüzden Gavin'le de konuşmam lazım ama büyük bir boşluğum olduğu kesin. Kabul ediyor musun?"

Lanston, bunu düşünmesi gerektiğini söyleme niyetindeydi. Biriyle çalışması zorunluluğunu en başından beri biliyor olmasına rağmen hiç kimseye o kadar uzun süre tahammül edebileceğini sanmıyordu. Gerektiğinde destek alırdı elbette fakat yalnız çalışmasının daha çok fayda getireceğini düşünmüştü. Birkaç işini halletmesi için Hank'i yanına almıştı fakat yeterli olmadığını kabullenmek hoşuna gitmiyordu.

"Hadi," dedi Ada onu ikna etmeyi umarak. "Bak, sana karşı tamamen dürüst olurum. Bazen sinirini bozacak yorumlarda bulunabilirim ya da hoşuna gitmeyecek şeyler konusunda direnebilirim ama bunu yapmak istiyorum. İnan bana, benden daha sadık birini bulamazsın."

"Odanın bir köşesinde annem ve kız kardeşim var."

"Onları boş ver. Aileyle çalışmak hiçbir zaman iyi fikir değildir. Çok fazla kişisellik, geçmiş ve kafa karışıklığıyla baş etmen gerekir."

"Bunu düşüneceğim ama ukala yorumlarını azaltmayı denemelisin."

"Ama beni bu yüzden seviyorsun sanmıştım."

"Seni sevdiğimi söylemedim."

"Bazen kelimelere gerek yoktur," dedi Ada başını yana eğerek. "Seni zorlamayacağım. Düşünüp bana kararını bildirirsin ve umarım kabul edersin. Amaçlarına, liderliğine ve kişiliğine güvendiğim birinin yanında durmak hoşuma gider."

"Şimdilik sadece mahkemeye odaklan. Sonrasını konuşuruz."

"Evet, mahkeme."

Ada, oradan ayrılıp Gavin'in ofisine geçti. Eksen Turu'yla alakalı son gelişmeleri görmek istiyordu. Gavin elindeki her şeyi bırakıp ona yardım ediyorken hiç değilse öğrencilerin ne yaptıklarını bilmesi gerektiğini düşündü. Çocuklarının yanına gitmeden önce Gavin'in Eksen Turu'yla alakalı oluşturduğu defterini açıp tarih ve saat bilgisiyle başlayarak gözlemlerini kısa ve net bir şekilde yazmaya başladı. Gözünü ovuşturarak esnerken birkaç satır aşağıya kaydığını sonradan fark etti. Yorgunluk onu ele geçirmek için bekliyordu, Ada'nın aklındaki son şey ise uyumaktı. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapattığında saatlerce kendine gelememekten korkuyordu.

Ne kadarının onu ayıltacağını bilmiyordu ama önündeki iki günü atlaması için kahveye ihtiyacı vardı. Sabah Aleut'tan hızla çıkmasının ardından haftalar geçmiş gibi hissediyordu. Dakikalar ona işkence ediyor, duvar saatinde ilerleyen her saniye kafasında yankılanıyordu.

Ada, son notlarını alırken ekranda Teo'yu gördü. Yanındaki arkadaşlarını çoktan kontrol altına almış, hâkimiyeti ele geçirmişti. Diğerleri ne yapacağını söylenmesini bekleyen gözlerle ona bakarken, Teo kendinden emin görünüyordu. "Görünüşe göre bahsi Dawson kazanacak," dedi Ada defteri kapatırken.

39

“Geçen seferkinden daha kalabalık,” dedi Ada, koridorda ilerlerken. Önünden yürüyen arkadaşları, Ada’nın her adımını daha güçlü atmasını sağlıyordu. Dawson, uzanıp elini tuttuğunda ona baktı. “Felicia’yı göremedim. Onun da gelmesini istemiştik.”

“Birazdan burada olur.”

“Tamam.”

Dawson, onu başından öpüp mahkemenin yapılacağı geniş kapılardan geçerken önünde yürümesi için elini bıraktı. Adımları yavaşladı ve daha önce de aynı yerde bulunmuş olmalarına rağmen her şeyi baştan sona tekrar izlediler.

Yerlerine geçtiklerinden bir süre sonra Lanston ve Ruis de gelmişlerdi. Ada, Dionne’un boş koltuğuna, sonra da Creon’a baktı. Creon, sadece başını iki yana salladı. Ne olduğunu o da bilmiyordu. Annesiyle son konuştuğunda Tia’yı kaçırdığını ve babasının yanında güvende olduğunu söylemişti.

Ruis’in her zaman yanında dolaşanlardan biri, mahkemeyi özetleyen konuşmayı başlatmıştı. Kanada’dan kilometrelerce uzakta yaşayanlar dahi mahkemenin konusuna hâkimdi. Bu yüzden herkesin çabuk geçmesini beklediği birkaç dakika olmuştu.

Remus ve Aleutların arasından yürüyen adam, özenli bir şekilde ceketini düzelterek Doktor'un yanından geçerken başını hafifçe eğerek selam verdi. "Leone," dedi.

"Michael," dedi Doktor aynı şekilde.

"Siktir," dedi Ada kendine hâkim olamadan.

Ruis'in yanındaki yerine yürümekte olan Michael, omzunun üzerinden Ada'ya bakıp önüne döndü. Dawson, Ada'nın daha fazla tepki vermesini önlemek için elini tutarak kucağına doğru çekti.

Michael, Ruis ve Lanston, kendi aralarında kısa bir konuşma gerçekleştirdiği sırada Gavin, sessiz bir şekilde oturduğu yerden kalkıp herkesin oturduğu sıraların arkasına geçti. Birkaç saniye orada durduktan sonra aynı sessizlikle kapılara doğru yürüdü. Koridora çıkıp salondan uzaklaştığı anda adımları yavaşladı. Nereye gideceğini bilemeden öylece durdu.

"Gavin," dedi Deborah, karşısına geçerken. Ellerini yüzüne koyup gözlerine bakmasını sağladı. Buz gibi olan tenini okşayıp dudaklarını öptü. "İyi misin?"

"Burada olmaması gerekiyordu. Neden geldi ki?"

"Remus liderliğinde Doktor'un haricinde en yetkililer Michael ve Kieran olduğuna göre ikisinden birisinin gelmesi uygundu sanırım. İçeri geri dönmek istemezsen kimse sana aksini yapman gerektiğini söylemeyecek."

Gavin, omuzlarını kaldırarak tüm mantıklı düşüncelere itiraz etmek istedi. "Onun gitmesini istiyorum," dedi.

Deborah, elini tutarak uygun bir yer bulana kadar yürümesini sağladı. Mahkemenin olduğu binanın bu kısmını tamamen boşaltmışlardı. İçeridekiler haricinde sadece koridorda seyrek bir şekilde dolaşan korumalar vardı. Sakin bir yere geçtiklerinde Deborah kapıyı kapattığı an, Gavin gördüğü ilk yere oturarak öne doğru eğildi.

"Yapacak mısın?" dedi Deborah yanına otururken.

"Geri çekilemem. Sadece Michael'ın burada olmasını beklememiş-tim. Ya kalıcı olarak geldiyse? O zaman ne olacak? Lanston birleşme için bundan daha kötü bir zaman bulamazdı. Bilmemek daha iyiydi," dedi

Gavin. Ellerini saçlarına götürerek dirseklerini dizlerine yasladı. "Hiç öğrenmemem gerekiyordu. Asla sormamalıydım, onun yanına gitmemeliydim."

"Babanın kim olduğunu merak etmenden daha normal ne olabilir? Bu çok daha olağan ilerleyebilirdi, Gavin ama senin için böyle olmadı. Kabullenmek adına kendine zaman tanımak istedin ve herkes bunu anlayışla karşılar ama şimdi bunu hızlandırmak zorundasın."

Gavin, şüphe ve endişeleri yerini öfkeye bırakırken başını hızla kaldırıp Deborah'ya baktı. "Hangi anne çocuğuna bu kadar uzun süre yalan söyler ki? Bu, geçiştirebileceğin bir şey değil. Ona defalarca babamı sordum. Bunu ne kadar merak ettiğimi biliyordu. Nasıl merak etmem? Hiç ortaya çıkmayacağını mı sandı? *Sen yarı Remus'sun. Aynı zamanda lider ailesinden gelen bir melezsın* demek için uygun bir zaman mı arıyordu? Böyle bir zaman bulamazsın."

"Bir de yeni doğmuşken seni Doktor'un deneylerine teslim etme kısmı var."

Gavin, duygu karmaşası içinde gülerek başını tavana doğru kaldırdı. "Evet, onu unutmamam gerekiyor," dedi.

"Bu seni daha çekici yapıyor. Bebekken deneye maruz kalan karmaşık genli bir melez. Ne kadar da değerli bir bulmaca."

"Ciddi olamazsın," dedi Gavin ona dönerek. Deborah omuz silkerek gülümsediğinde, Gavin de gülümsedi, bu sefer tamamen içinden gelerek. "Bundan hiç şüpheye düşmemen beni biraz endişelendirdi, Debby."

"Yarı Remus bir melez olmandan mı? Ben hayatımın çoğunu Remusların arasında geçirdim, Gavin. Orada arkadaşlarım oldu. Bana hayatta kalmayı öğretiler, eğitim verdiler. Genlerimize Remuslardan nefret etmemiz işlenmiyor. Bu sadece yıllar önce kendi ellerimizle koyduğumuz gereksiz kurallardan ibaret. Doğa kanunu ya da yaşamımızı sürdürmemizi sağlayan bir gereklilik değil." Yan dönüp bir bacağını kıvrarak koltuğun üstüne aldı. Gavin'in elini tutarak parmaklarını öptü. "Senden başkasına âşık olmadım ama birkaç sevgilim vardı. Hepsi Remus'tu ve hiçbirleriyle yaşadığım şeye engel olan hangi soydan geldikleri değildi."

"Engel olan neydi peki?"

“Söylemek zorunda mıyım?”

“Biraz olsun şımart beni. Büyük baba sorunlarım var.”

“Aptal,” dedi Deborah elini yüzüne kapayarak. Gavin parmaklarını ısırarakken, Deborah hızlı davranarak elini çekti. “Hiçbir sevgilimle ilişkim gerçek bir boyuta ulaşmadı ya da uzun sürmedi çünkü sürekli kendimi sabote ediyordum. Aklımın ve kalbimin büyük bir kısmında Aleut’ta kalmış olsaydım yaşayacağımız şeyler vardı. Seni unutmaya çalıştım. Birkaç yıldan sonra pes ettim. Çünkü seni unutmaya çalışmak, seni özlemekten daha yorucuydu. Tam bir pisliktin.”

“Aklımdayken mi?”

“Özellikle aklımdayken,” dedi Deborah. Gözleri dolunca kendi kendine gülümseyip başını eğdi. Gözünün kenarını kaşıyıp derin bir nefes aldı. “Kendimi bildim bileli seni seviyorum. Babamı delirtmeme, Dawson’ın beni odama kilitleme çalışmalarına rağmen. Babanın kim olduğu bunu değiştirmeyecek. Ayrıca kabul edelim, Remus lider ailesindeki üç kardeşten birini baba olarak seçecek olsaydın bu kim olurdu? Ruhu çürümüş bir kimyager mi, çocuklarını arkasında bırakan Kieran mı, yoksa varlığından bile haberi olmayan Michael mı?”

“Dürüst olmak gerekirse hiçbiri ama yine de bu inkâr edemeyeceğim kadar iyi bir savunma.”

“Ve?”

“Ne?” dedi Gavin ayağa kalkarken. Deborah da ayağa kalkıp gözlerini üzerine dikti. Gavin, onu kıvrandırmaktan hoşlansa da yetişmesi gereken bir mahkeme olduğu için uzatmadan elini salladı. “Evet evet. Ben de seni seviyorum. Bunu söyleyecektim zaten.”

“Hâlâ pisliksin. Aklımda ve kalbimde. Seni sevdiğim için şanslısın.”

“Biliyorum,” dedi Gavin içten bir şekilde. Deborah’nın çenesine dokunup dudaklarını öptü. “Burada olduğun için teşekkür ederim. İhtiyacım olan her şeysin.”

“Neye ihtiyacın varsa o olurum.”

“Şansa bak,” dedi Gavin inanamadan. Deborah’nın elini tuttuğunda oradan ayrıldılar.

Mahkeme salonuna geri döndüklerinde aralık kapılardan sessizce ilerlediler. Dikkat çekmemeye çalışmalarına rağmen birkaç bakışın üzerlerine döndüğünü fark etmişlerdi. Yerlerine geçtiklerinde Doktor'un konuşmaya henüz yeni başladığını anladılar. Belli ki Michael'ın bilgilen-dirmesi uzun sürmüştü.

Ada, bir elini sandalyesinin arkasına koyarak oturduğu yerde döndü. "Kalacak mısın?" dedi Gavin'e.

Gavin, önüne dönmesini işaret etmesine rağmen Ada, bakmaya devam ediyordu. Doktor ve Ruis'in karşılıklı diyalogu sürdüğü sırada Gavin, kollarını bacaklarına yaslamak için öne eğildi. "Her şey aynen devam edecek. Planlandığı gibi."

Ada, uzanıp Gavin'in koluna dokundu. Söylediğinde ciddi olup olmadığını anlamak için bir süreliğine gözlerine baktı. "Tamam," dedi sonra.

"Düşüncelerin aksine kanıtlar çarpıtılamaz," diyordu Ruis. "Ada'nın sağlıksız bir zihne sahip olduğunu öne sürmen, dinlediğimiz diğer kişilerin ifadelerini çürütmeyecek."

"Hayır ama duruma tamamen farklı bir açıdan bakmanıza sebep oluyor. Ada için konu, yaptığım deneyler değil, ailesini kaybetmiş olması."

"Ölümleriyle bir alakan olmadığını iddia ediyorsun, doğru mu?" dedi Michael.

"Doğru," dedi Leone, Ruis'e bakmayı sürdürürken. "Buradaki herhangi biri bana yaptığım deneylerin gereksiz olduğunu söyleyebilir mi? Hepimiz çoğalmamızın gerekli olduğunun farkındayız. Yıllar geçtikçe doğumda daha az kurt kaybetmemizin sebebi, buna gerçek bir çözüm bulmuş olmamız değil, kadınların daha az risk alması. Kimse yüzde seksen ihtimalle öleceğini bilerek hamile kalmak veya çocuk doğurmak istemiyor. Kaç yaşınızda olduğunuzu bilmiyorum ama eminim siz bile bunu yapmamışsınızdır."

"Konumuzla alakasız," dedi Ruis.

"Kadınları konuşuyoruz."

Ruis, Doktor'un gözündeki meydan okuma karşısında sabırlı bir bilge gibi başını salladı. "Evet, şimdiye kadar hiç çocuk doğurmadım ya da hamile kalmadım ama bunun en büyük sebebi birlikte çocuk yetiştirmek

istediğim kişiyle tanışmamış olmam. Eğer çocuk doğuramayacak kadar zayıf olduğumu ima ediyorsan mahkemenin boyutunu değiştirmemiz gerekecek, Leone.”

Ruis’in yüzündeki mükemmel gülümseme bozulmamasına rağmen gözlerinden tehditkâr bir parıltı yayıldı. Aurası sadece Azülerin değil, odadaki tüm kurtların hissedebileceği kadar yoğun bir hal almıştı.

Doktor omuzlarını oynatarak boğazını temizledi. “Hayır, bunu ima etmiyordum,” dedi. “Esas konumuza dönecek olursak, bazı deneyler yapıyorum. Bunu inkâr edemem. Her deney gibi bunda da kayıplar yaşanıyor. Genlerimde ala kurt gücü var ve bu güç kurtların sorunsuz bir şekilde üreyebilmesinin anahtarı. En büyük kanıtı ise aynı güce sahip olan canlı bir örneği,” derken bakışlarını Ada’ya doğru çevrildi. “Gerçek bir kurt olarak ilk on yılını bile doldurmadan üç tane çocuk doğurdu. Üstelik ikiz. En son hangi kayıtlarda ikiz çocukların anneyi öldürmeden sağlıklı bir şekilde doğduklarını gördünüz? Buna ihtiyacımız var. Aksi halde çok değil, birkaç on yıl sonra nüfusumuz cadıların altında kalacak.”

“Belki de bunu çok daha önce düşünüp ittifakı daha erken hayata geçirmeliydiniz?” dedi Ruis herkese hitap ederek. “Yüzyıllar boyunca Remus ve Aleut evleri birbirleriyle savaşarak kurt nüfusunu yarı yarıya azalttı. Birlikteliğimizden güç alacağımıza parçalanarak zayıfladık. Kadınların sistemine zarar veren esas şeyin bu olduğunu hiç düşündün mü? Hatırladığım kadarıyla eskiden doğum bu kadar zor değildi. Şimdiki araştırmalar ve sağlık alanındaki gelişmeler olmamasına rağmen kurtların bir bütün olduğu eski çağlarda kadınlar daha az ölüyordu.”

“Herkes elinden geleni yapmak zorunda. İttifakı gerçekleştiren ben olamazdım. Böyle bir birleşmeyi istemediğim bir yana, tüm kurtlara adaletli davranılması gereken ortak bir zemin hazırlanması fikrini gerçekçi bulmuyorum. Bazıları yönetilmek zorundadır. Bazıları ise liderlik etmek, yol göstermek için doğmuştur. Herkesin eşit olduğunu savunacak kadar ikiyüzlü değilim.”

“Hayır, sadece canisin,” dedi Ada. Kısık sesle konuşmasına rağmen Dawson elini daha sıkı tuttu. Ada, boştaki eliyle belinin yanına uzanıp ilk mahkemeden önce Dawson’ın ona vermiş olduğu bıçağı kavradı.

“Kimse olumlu gelişmeler için seni suçlamıyor. Burada toplu katliamlardan, sınırı aşan deneylerden ve etik yoksunluğundan bahsediyoruz.” Ruis ellerini oturduğu koltuğun iki yanına bıraktı. “Eğer aynı konu üzerinde gidemeyeceksek psikolojik değerlendirmeye girmeni ve senin adına savunma yapması için bir temsilci seçmeni isteyeceğim.”

“Gerçek delillere sahip misin?” dedi Lanston.

“Suçlandığım katliamların bir listesini verirseniz, hangi gün nerelerde olduğumu belki hatırlayabilirim,” dedi Doktor.

“Bu mahkemenin senin lehine sonuçlanmasını istiyorsan sadece hatırlamamalı, aynı zamanda kanıtlamalısın da,” dedi Michael ve Doktor ona bakana kadar konuşmaya devam etmedi. Doktor nihayet bakışlarını kardeşiyle buluşturduğunda Michael kaşlarını kaldırdı. “Bunun ciddiye-tini anlayabiliyor musun, Leone?”

İşin aslı, mahkemeden çıkacak olan sonuç Doktor’un pek de umurunda değildi. İşlediği suçlar kanıtlanırsa dahi ölüm cezası seçenekler arasında değildi. Üstelik sahip olduğu aile bağları düşünülürse... Buradan çıkacak olan sonuçla belki deneyleri yasaklanacaktı, belki Kanada’dan sürülürdü. Dışlanması yüksek ihtimaldi fakat fikirleri devam edecekti. Bir süreliğine gözlerden uzak kalıp ardından kaldığı yerden işlerini geliştirebilirdi. Ayrıca yeni bir deneğe ihtiyacı vardı. Kendi çocuklarından birini kullanamayacağı belliydi. Geriye sadece Ada ve Ray kalmıştı. İkisini dikkatlerden uzak bir şekilde hapsedemezdi. Franz’ın sonunu getiren saldırıyı gerçekleştirdiğinden beri Ray’e ulaşamıyordu ve bu onu çok da şaşırtmamıştı. Kardeş bağı tüm deneylerine ve bilgisine rağmen çözemediği bir gizemdi. İçinde bulunan tüm öfkeye rağmen Michael’a baktığında onunla beraber geçirdiği çocukluğunu hatırlaması tuhaftı.

“Söylediklerimi düşün. Sana yeniden konuşma hakkı verilecek, şimdilik yerine geçebilirsin,” dedi Ruis.

Doktor koltuğuna dönerken Ruis, Ada’ya bakarak elini uzattı. Ada bakışlarını güçlükle Leone’dan ayırdı. Sadece aklındakilere ve yapacaklarına odaklanması gerekiyordu. “Birkaç dakika,” diye mırıldandı Ada, ortadaki yerine geçerken. Ellerini önündeki masaya koyup Michael’a baktı ve öylece durdu. Eğer bilmiyor olsa Gavin’le akraba olduklarını asla tahmin edemezdi fakat dikkatli bir şekilde baktığında benzerlikleri

görebiliyordu. Gavin'in iyi bir şekilde olgunlaşmış haliydi. Tabii bir gün öyle bir şey olursa.

"Sormak istediğin bir şey mi var?" dedi Michael.

"Evet ama burada bulunma amacıma aykırı, o yüzden bunu boş verelim."

"Hâlâ sizleri ve içine düştüğünüz durumu anlamaya çalışıyorum. Eminim Ruis aldırmaz," dedi Michael gülümseyerek.

"Tamam," dedi Ada. Lanston'a baktığında onun uyaran kelimelerinin neredeyse ağzından fışkırdığını görebiliyordu. "Uzun zaman önce Remus'tan ayrıldığını biliyorum. Sanırım tüm bu karmaşayla ve kalabalıkla uğraşmak istemedin. Şimdi ise ortada bir ittifak varken geliyorsun. Bir tarafta kardeşin, diğer tarafta hiç tanımadığın biri var. İnsanların arasında halinden memnun bir şekilde yaşarken neden şimdi buradasın?"

"Bitti mi?"

"Son olarak bir şey daha var. Remus'ta yaşarken profesyonelliğin hangi alandaydı?"

"Her lider ailesinde doğan çocuklara verilen standart bir eğitimle büyüdüm. Lider olmakla ilgilenmediğim için daha çok sahada çalıştım."

"Savaş alanında yani."

"Öyle. Diğer soruna gelecek olursak, Ruis benimle iletişime geçtiğinde Kieran'a haber verdim. Buraya gelmesi gereken oydu fakat sonrasında başka bir olay gerçekleşti ve buradayım. Kardeşim ve tanımadığım bir kurt karşı karşıyayken tarafsız yaklaşmam elbette biraz güç fakat vereceğim karar için her türlü bakış açısını değerlendireceğime emin olabilirsiniz. Bu senin için yeterli mi?"

"Şimdilik."

Michael, oturduğu yerde hafifçe dönerek alnına düşen saçları geri itti. "Neden bana karşı savunmaya geçtiğini öğrenebilir miyim?"

"Sadece iyi biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum fakat adil bir karar verecek olmam senin tek endişen olmalı. Arkadaş olmak zorunda değiliz."

"Tabii," dedi Ada önüne bakarken. Boğazını temizledi ve Aleutların oturduğu tarafa bakmamak için masaya sıkıca tutundu. "Dün sabah bir saldırı gerçekleşti. Savaş alanından farksızdı ve Franz... Sanırım saldırının amacı onu öldürmektir. Başarılı oldular."

"Franz'ın ölmesi Leone için ne anlama geliyor?" dedi Michael.

"Franz ve Maritza yıllar önce Doktor'un denekleriydi. Bugün için Franz'ın anlatması gereken şeyler vardı. Elindeki en büyük kanıt kendisiydi."

"Neden ilk mahkemede konuşmadı?" dedi Ruis.

Ada'nın bunu açıklaması birkaç problem yaratabilirdi. İlk toplandıklarında sadece ateşi yakmışlardı. Böylece gelen tepkileri görebilirlerdi. Doktor'un nasıl bir savunma yapacağı hakkında fikir edindiklerinde ise saldırıları daha güçlü olacaktı. Ada buradaki insanların zamanlarını harcamakla suçlanmak istemediği için dürüst bir yanıt veremezdi. "Düzgün bir ifade vermek için hazırlanmak istiyordu," dedi Ada bunun yerine. "Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Hepimiz ölüm tehlikesiyle yaşıyoruz fakat bu bizi plan yapmaktan vazgeçirmiyor."

"Saldırıyı üstlenen çıkmadı," dedi Ruis dikkatlice. Ada'nın itiraf etmeyeceğini bilmesine rağmen Franz'ın onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu. "Teşhis edebileceğiniz biri var mı? Herhangi birinin yüzünü gördünüz mü?"

"Yüzünü gördüklerimiz öldü ve sadece bir kişiyle konuşma fırsatımız oldu." Ada, Lanston'ı zor durumda bırakmamak için konuştukları o kişiyi de rehin aldıklarını söylemekten kaçındı. "Bir ilaca maruz kaldıklarını ve bu yüzden bir intihar görevine çıktıklarından bahsetti. Size sözlerimden başka bir şey sunmadığımı biliyorum. Bu yüzden başkalarının konuşması için geri çekileceğim."

Gelen ilk kişi Byron'dı. Ada, Iliena'yı teslim ederken olanları anlatırken Byron önce inanmamıştı. Iliena'nın ölü bedenini görene kadar Ada'nın ona kötü bir şaka yaptığını düşünmüştü. Sonrasında hissettiği öfke ise hayatı boyunca hissetmediği kadar yoğundu. Kendi soyundan birine karşı ifade verecek olması hoşuna gitmese de Doktor'un yeryüzünden silinmesini isteyen tek Remus olmadığını biliyordu.

"Iliena'nın böyle saldırıda gönüllü olmayacağını neye dayanarak iddia ediyorsun?" dedi Michael.

"Iliena tarihçi olmak istiyor, bunun üzerine eğitim alıyordu. Saldırı içgüdüleri sıradan bir kurttan çok daha azdı. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca sadece birkaç kez kavga ettiğini gördüm. Kendi hayatı söz konusu olduğunda bile anlaşma yoluna gitmek isterken neden hiçbir amacı yokken başkasına saldırırsın?"

"Iliena'yla bir ilişkin mi vardı?" dedi Ruis.

"Hayır. Öğrenci olduğumuz dönemde oda arkadaşımıydı. Sonrasında biraz uzaklaştık, ben zaman zaman dışarıda görevlendirildim fakat irtibatımız sürüyordu. Iliena'yı tanıyorum. Her kime sorarsanız sorun, aynı cevabı alacaksınız."

"Ada, Byron'a sormak istediğin bir şey var mı?" dedi Lanston. Ada başını iki yana salladığında Lanston, Doktor'a baktı. "Leone?"

"Evet," dedi Doktor ayağa kalkarken. "İttifakın temelini oluşturan kurtlarla cadıların savaşında Byron ve Ada aynı takımdaydı sanırım. Güzel tesadüfler," dedi elini sallayarak. "Herkesin hatırlayacağı gibi oldukça zor geçen bir dönemdi. Büyük kayıplar verildi. Güçlü bağlar kuruldu. Hatırladığım kadarıyla doğuştan gelen, anlaşılmaz bir gücün var, Byron. Ne olduğunu söyler misin?"

"Takip edip etkisiz hale getirmekle görevlendirildiğimiz büyücü Amona'ydı ve geçmişte yaşadığım tecrübelerden kaynaklı olarak öğrendiğim kadarıyla Amona'nın gücü benim üzerimde işe yaramıyordu."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki soyumda bir yerde büyücü geni vardır. Sebebini hiçbir zaman öğrenemedim fakat bu gizem Amona'nın hoşuna gidiyordu. Bir süre bununla eğlendi."

"Nasıl eğlendi?"

Byron, hatırlamak istemediği anıları herkesin içinde konuşmaktan hoşlanmasa da buraya çıkmayı kabul etmesinin bir sebebi vardı. "Amona onun büyüünden etkilenmediğini bir davette fark etti. Kız arkadaşımınla beraber katılmıştım ve onun yanında beni kendisine saplantılı birine dönüştürmeye çalışmak hoşuna gitmişti. Başaramadığını gördüğünde önce meraklandı, tekrar denedi, sinirlendi ve kontrol çıktı. Tam olarak bu sırayla."

"Sonrasında neler oldu?" dedi Ruis.

"Gücünü kaybetmeye başladığını düşündü ve buna engel olan şeyin kız arkadaşım olduğu sonucuna vardı."

Byron ellerini birbirine kenetleyip gözlerini Ada'ya doğru çevirdi. Amona'yı neredeyse herkes tanırdı fakat onun yapacaklarını kavrayabilecek kadar etrafında bulunmuş kişiler azdı. Byron'ın anlattıklarının ne kadar kötü olduğunu herkes anlayabiliyor olsa da gerçek Amona'yı tanıyanlar için bu sadece girişti.

"Birkaç farklı ve keyif aldığı yöntemle kız arkadaşımın üzerinde çalıştı. Hepsini izlediğimden de emin oldu. Daha önce bir kurdun şoka girerek öldüğünü görmemiştim. Amona öylesine yoğun bir acı üzerinde çalışıyordu ki kız arkadaşım önce kendini kapattı, sonra da şoka girdi. Kalbi atmaya devam ediyordu, gözleri açıldı fakat sanki ruhu bedenini terk etmişti. Birkaç saat sonra nefes alması durdu. Amona öldüğüne emin olduktan sonra bana yaklaştı ve yeniden denedi. Şehvet duymamı istiyordu fakat elde ettiği tek şey nefret oldu."

"Senin peşini bırakmasını sağlayan neydi?" dedi Michael merakla. Amona'yla birkaç kez karşılaştığını ve ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

"Başka birine saplantılı olduğunu düşündüm. Merak edip soracak değildim."

Byron anlatacaklarını bitirdiğinde, Doktor devam etti. "Başına gelen tüm bu şeylerden sonra yaşadığımız savaşta Ada'yla yan yana savaşın. Amona'yı öldürmek için."

"Evet. Karışık gruplar oluşturuluyordu ve Lanston'a Amona'yla olan geçmişimden bahsedip bizi Ada'yla aynı gruba almasını rica ettim."

"Ada, Amona'yı öldürdüğünde ona minnet duymuş olmalısın."

"Amona'yla geçmişi olan herkes gibi. Bak, ne söylemeye çalıştığını anlıyorum. Ada'ya minnet duyduğum için ifade vermiyorum. Iliena hakkında gerçekleri bildiğimden ve herkesin bilmesini istediğimden buradayım."

"Ada'ya borçlu olduğunu düşünüyor musun?"

“Savaştaydık.”

“Soruma cevap ver lütfen.”

Byron dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. “Evet. Amona’yı öldürmeye cesaret edebilecek çok kişi yoktur.”

Doktor, Ruis’a bakarak başka bir sorusu olmadığını söyledi. Byron oturduğu yerden kalkıp dışarı doğru yürürken, Ada hızlı davranıp peşinden gitti. Koridora çıktıklarında salondan uzaklaşana kadar konuşmamışlardı. Merdivenlerin oraya ulaştıklarında Byron, elini tırabzanlara yaslayarak Ada’ya döndü.

“Teşekkür ederim,” dedi Ada kollarını bağlarken. “Senin için kolay olmadığını tahmin edebiliyorum. Verdiğin bu ifadedden sonra Remus’ta yaşamak biraz zorlayıcı olacaktır.”

“Taşınıyor olmam iyi bir şey öyleyse.”

“Gidiyor musun?”

Byron, arkasına doğru baktıktan sonra Ada’ya biraz daha yaklaştı. “Doktor’a karşı olanlar kadar destekleyenler de var. Hatta belki karşı olanlardan daha fazla. Yaptığı her şeyi onaylamıyor olabilirler fakat sonuçların onları kurtaracağını düşünüyorlar ve bu amaçla feda edilen birkaç kurt onlar için önemsiz.”

“Byron...”

“Gerçek bu,” dedi Byron omuzlarını kaldırarak. “İfade vermek için izin almadım. Muhtemelen peşime düşeceklerdir. Artık Remuslarla beraber yaşayamam.”

“Üzgünüm.”

“Şimdiye kadar buna müdahale edemediğim için ben üzgünüm. Hepimizden daha cesurdun, Ada. Bunu sonuna kadar götüreceğin konusunda bir şüphem yok. Ayrıca Amona için de üzgünüm. Benim peşimi bıraktığı için öylesine rahatlamıştım ki kimi takıntı haline getirdiği umurumda olmadı.”

“Kendini suçlama. Amona konusunda yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

"Sanırım. Dikkatli ol."

"Sen de."

Byron'ın uzaklaşmasını izleyen Ada, bir süreliğine orada durdu. Doktor'un arkasında duracak kişiler çıkacağı konusunda onu uyaranlar olmuştu. Bunu açık açık yapmayacaklardı belki ama Doktor'un düşüncelerini destekleyenler vardı. Arada ölen birkaç kişi çoğunluğun iyiliği için feda edilecek kurbanlar olarak görülüyordu. Ada, Doktor'un sadece yöntemlerinden değil, aynı zamanda yaptığı şeyin amaçlarından da şüphe duyuyordu. Bunu diğerlerine göstermenin her şeyden daha zor olduğunun farkındaydı.

"Devam et," dedi Ada. Kendini toparlayarak daha ne kadar süreceğini bilemediği mahkemeye doğru yürüdü. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yerine geçti.

"Byron'ın söyledikleri ve cevapları kaydedildi," dedi Ruis. Omzunun üzerinden arkasına bakarak Lou'dan bir dosya aldı. "Tanıklarla devam edelim. Sırada kim var?"

Dawson, Ada'ya bakıp başıyla işaret verdi. Ada, bunu Dawson'a bırakmayı tercih ederdi. Temelde onun ve Franz'ın fikri sayılırdı. Yine de Dawson tüm bu mahkeme sürecinde arka planda olmayı tercih ediyordu. Ada'nın mümkün olduğunca fazla rol almasını istiyordu. Doktor'un yıkımına giden yoldaki en büyük taşları o döşemeliydi.

Ada, ayağa kalkarak ellerini önünde birleştirdi. "Sıradaki kişi, Doktor'un yaptıklarının sadece çevresindekileri ve hedef alanındakileri değil, aslında tüm kurtları etkilediğini görmesi için var."

"Anlaşıldı," dedi Ruis ve oturmasını işaret etti.

Ada, kıpırdamadan Doktor'a bakarken Dawson, elini tutarak oturması için hafifçe yanına çekti. Gözlerini kırptırarak başını eğen Ada yavaşça eğildi. "İşe yarayacak mı?" dedi sessizce.

Dawson, Ada'nın kulağına eğilerek konuştu. "Doktor'un gözlerindeki tereddüde bak. Çoktan işe yaramaya başladı."

Lavina salonun girişinde belirdiğinde önce büyük bir sessizlik, ardından da uğultu başladı. Kimsenin ne söylediği anlaşılmaya da şaşkınlık

içinde konuşuyorlardı. Lavina kısa bir süreliğine orada durarak herkesin durumu kavramasını bekledi. Kimse saldırmaya kalkmamıştı ki bu büyük ihtimalle ufak bir şok geçirdiklerinden kaynaklanıyordu. Lavina daha önce bir kurt mahkemesinde bulunmamıştı. En azından elleri bağlanmamış bir şekilde.

“Pekâlâ,” dedi Lavina boğazını temizleyerek. Yürümeye başladığında sarı ve beyaz renkleri iç içe geçmiş olan elbisesi dalgalandı. Sağlam ve kendinden emin adımlarla yürürken uzun elbisesinin eteği arkasından sürükleniyordu. Dalgalı saçları beline kadar uzanıyor, elbisesinin rengine karışıyordu. “Burada mı durmam gerekiyor?” dedi ortadaki ince uzun masayı işaret ederek.

Ruis başını salladı. “Evet,” dedi. Sonra bir kez daha başını sallayarak kürsüyü işaret etti. “Oraya geçebilirsin. Lavina, değil mi?”

“Doğru. Çok fazla vaktim yok ve işin aslı burada durup dostça ifade vereceğimin haberinin yayılmasını istemiyorum. Kendimin ve meclisinin itibarını korumak zorundayım. Bu yüzden hızlıca anlatıp gideceğim,” dedi elini arkasına doğru sallayarak.

“Bu hepimiz için en iyisi olur,” dedi Michael. “Anlatmak istediğin nedir?”

Lavina, ellerini kürsünün iki yanına koyarak Michael’a baktı. “Ailene bir Vede gibi görünme lanetini uygulayan cadılardan biriyim. Kardeşin, ala kurtlarla ilgili araştırmalarını yoğunlaştırdığında büyücülerden yardım istedi. Aslında bu konuda onları zorladı dersem daha doğru olur.”

“Bunun karşılığında da büyücüler lider ailesini lanetledi. Hikâyeyi biliyorum,” dedi Michael.

“Evet ama yeterli değildi. Bu tek bir kişinin altından kalkabileceği bir büyü değildi. Kana, soy bağına işlendi. Kurban gerekti ve saatler süren ritüeller. Ama yapmam gerekeni yaptım. Yedi kişiydik. Zor olsa da büyüü tamamladık. Dediğim gibi, yeterli değildi. Leone gerekli dersi almadı.”

“Leone’a ders vermek için tüm bir soyu lanetlediniz,” dedi Ruis.

“Leone kadar onu durdurmayanların da suçu vardı. Babası onun nasıl birine dönüştüğünü gördüğü halde umursamadı, kardeşleri birkaç

denemeden sonra vazgeçti. Kurtların ise... umurunda değildi. Leone'un laboratuvarında birkaç insanın ölmesi kimsenin önceliği değildi. O zamana ait şeyleri izletebilirim."

"Geçmiş izlememiz mümkün mü?" dedi Lanston oturduğu yerde hafifçe doğrularak.

"Kendi gözlerimle gördüğüm her şeyi sizin de görmenizi sağlayabilirim. Gördüklerinizi yorumlamak ve anlamlandırmak ise size kalmış. Leone'un büyücülerle iş birliği için anlaşma yaptığını, sonrasında ise onları esir alıp etkisiz hale getirmesini izleyebilirsiniz."

"Anlaşma ne üzerineydi ve neden bozuldu?" dedi Lanston.

"Elbette hiçbir büyücü kurtların daha güçlü olması için iş birliği yapmaz. Ne vaat edilirse edilsin, bu değer biçilecek bir bedel olamaz. Leone bazı deneyler yaptığını ve üzerinde çalıştığı kurtların daha uzun süre canlı kalmasını istiyordu. Ölümün kıyısına gelseler dahi kalplerinin atması onun için yeterliydi. Büyücüler önce bunu kabul etti. Onlar açısından bir sorun yoktu. Kısa bir süre sonra anlaşma bozuldu çünkü Leone'un asıl amacının kurtların çoğalma problemini çözmek olduğunu öğrendiler."

"Bu yüzden genlerimizi bozan bir büyü yaptınız," dedi Michael.

"Ve öyle güçlü bir büyü ki sizin soyunuzdan gelen kimse asla bir Azü gibi görünmeyecek.

Leone uzun uğraşlar sonucu kendi görünüşünde birkaç değişiklik yapmış olabilir. En iyi ihtimalle bozuk bir melez gibi görünüyor ama bundan daha fazlası olmayacak. Ne sizin ne de akrabalarınız için."

"Bilgi paylaşımın için teşekkür ederiz, Lavina. Eğer senin için de uygunsa daireme geçebilirsiniz. Birazdan senin yanına geleceğiz."

Lavina, kibar bir şekilde başını eğip olduğu yerde döndü. Odadan, hatta kattan ayrılana kadar kimsenin nefes dahi almadığını fark eden Lavina, yavaş adımlarla yürümüştü.

"Bir kişiyi daha dinleyeceğiz," dedi Ruis rahat bir şekilde arkasına yaslanırken. Lanston'la kısaca göz göze geldiler. İkisi de belli etmedikleri bir şekilde gergindi. Lavina'nın buraya gelmesi çok daha kötü ve kanlı bir şekilde sonuçlanabilirdi. Hâlâ bu risk sona ermiş değildi. Lavina'yı dairesine götürmesi için en akli başında danışmanlarından birini görevlendirmişti.

Ada ayağa kalkacağı sırada, Gavin uzanarak omzuna dokundu. "Ne?" dedi Ada ona bakarken.

"Biraz bekle," dedi Gavin. Ada onun bir şey söyleyeceğini zannetti, bunun yerine Gavin, Deborah'nın uzattığı birkaç zarfı alarak yanlarından ayrıldı.

"Hey." Ada onu yakalamak için uzandı fakat Gavin hızlı davranarak kurtuldu. "Ne yapıyorsun?" dedi Ada dişlerinin arasından fısıldayarak. Dawson'a dönüp elini salladı. "Ne yapıyor?" dedi.

"Bilmiyorum. Her neyse ona bir şans ver."

"Gavin," dedi Ruis gülümseyerek. "Bana verilen planda ismin yok. Neden konuşmaya karar verdin?"

"Bulamayacağımdan emin olduğum bazı şeyler vardı. Bu yüzden ani bir karar oldu."

"Seni dinliyoruz," dedi Lanston.

"Tamam." Gavin, başını eğip ellerinin arasındaki zarflara baktı. Parmakları bembeyazdı ve şu anda hissedemiyor olsa da üşüdüğüne emindi. Derin bir sessizlik salona hâkimken Gavin her saniye daha fazla gerildiğini hissediyordu.

"Ne zaman hazır olursan," dedi Ruis.

"Buraya çıkmaya ve anlatmaya karar verdim fakat nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sadece umarım bunu berbat etmem." Gavin, son cümleyi umut içerisinde daha çok kendine söylemişti. Derin bir nefes alarak başını kaldırdı ve sadece Ruis'e bakarak konuşmaya başladı. "En kısa yoldan gideceğim. Hızlıca," dedi Gavin. "Annem bir Remus'la ilişki yaşamış ve bana hamile kaldığında ise Doktor'dan yardım istemiş."

"Bu beklenmedik oldu ama her ne kadar yoğun bir çatışmada olsak da bir Aleut'la Remus'un birlikteliğini engelleyen kanunlarımız yok," dedi Lanston.

"Sosyal dışlanma haricinde sanırım, ama konu bu değil," dedi Gavin hemen. "Annemin Doktor'dan yardım isteme sebebi ilişki yaşadığı kişinin bir Azü olması."

Ruis, hafifçe doğrularak elindeki dosyayı arkasındaki kıza geri verdi. "Anlattıklarının doğruluğundan şüphe duymuyorum, Gavin fakat bir

melez olsaydın eminim fark ederdik. Şüphe götürmez bir şekilde Vede imajına sahipsin.”

“Teşekkürler. Annem de adamın bir Vede olduğunu düşünüyormuş. Bunun sebebi ise kurdun lider soyundan gelmesi.”

Gavin, bir elini kulağına doğru götüreceken kendini durdurdu. Salona hâkim olan uğultu öyle yoğundu ki hafızasından asla silinmeyecekti. Gavin, bilinçli olarak Michael’a bakmıyordu fakat bunu öylesine güçlü bir şekilde yapıyordu ki gözünü dikip baksa daha az dikkat çekerti.

“Bugün daha ne gibi şeyler açığa çıkacak?” dedi Ruis, bir elini göğsüne doğru götürerek. Önlerine yerleştirilmiş bardaklardan birini alıp suyun tamamını içti. “Gavin, iddia ettiğin şey lider ailesinin soyundan gelme bir melez olduğun mu?”

Gavin, basit bir şekilde omuz silkti. Buna rağmen kalbi onun konuşmasını güçleştirecek kadar hızlı atıyordu. “Annem melez yönümün açığa çıkmasını engellemek için yeni doğduğumda beni Doktor’a emanet etti. Yeni doğan bir kurdun genleriyle oynamak yetişkin biriyle pratik yapmaktan daha kolay ve etkili olmuş. En azından burada yazanlara göre,” dedi elindeki zarfları sallayarak. “Annem ve Doktor arasındaki yazışmalar. Ben yirmi yaşına gelene kadar devam etmiş. Herhangi bir Azü yeteneği gösterip göstermediğime emin olmuşlar. Rüyalara tanık olma, aura renkleri gibi. Bilmiyorum, başka ne yeteneğiniz varsa onlardan.”

“Bu, hayatımda duyduğum en iğrenç şey,” dedi Lanston ayağa kalkarken.

“Gavin, arkadaki odalardan birine geç,” dedi Ruis. Gavin tutunduğu kürsüden kendini zorlukla ayırdı. Michael’ın yanından geçmek istemediği için Remuslara doğru yürüyüp onların arkasından dolaşarak Ruis’in gösterdiği odalara doğru yürüdü. Ruis ayağa kalkıp Lou’ya bilgisayarını kapatmasını işaret etti. Sonrasında salondakilere doğru döndü. “Aleut ve Remus tarafları beşer kişi kalacak şekilde ayrılсын. Diğer herkesin evlerine gitmesini rica ediyorum. Sunulan kanıtlar değerlendirilip, Lavina’yla görüşmeler yapılacak. Bunlar son bulana kadar kalan beşer kişi binadan ayrılmayacak, kendilerine gösterilen misafir odalarında dinlenebilirler. Dışarıyla iletişiminiz olmayacak,” dedikten sonra Lou’ya döndü. Gavin’in geçtiği odaya doğru yürürken hızlıca talimatları sıraladı. “Tüm

elektronik cihazları toplat. Doğu kanadı şimdiki gibi boş kalsın. Misa-firler haricinde kimse olmayacak. Pencereilerin altına ve bahçeye ekstra korumalar yerleştirin.”

“Anlaşıldı,” dedi Lou ve söylediklerini yapmak için harekete geçti.

Ruis, Lanston’ın koluna dokunarak salonun uzak bir köşesinde durdular. “Sen buradaki kanun uygulayıcılardan birisin. Yorum yapman uygun değildi.”

“Biliyorum. Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de ama kendini tutacaksın, değil mi?”

“Denerim.”

“Gidip Ada ve arkadaşlarıyla konuş. Kimlerin kalacağını akıllıca seçsinler. Aynı şeyi Michael’a da söyle. Doktor’la Remus tarafını koordine etsinler. Ben Gavin’le konuşacağım. Sonrasında olanları sana anlatırım.”

Lanston, Michael’ın yanına gittiğinde onunla konuşabileceğinden emin değildi. Oturduğu yerin kollarını kavramış olan Michael, açık olan kapılara doğru bakıyordu. Henüz herkes dağılmamıştı. Salona hâlâ kalabalık hâkimdi. Michael’ın hâlâ koltuğunda oturmasının asıl sebebi buydu.

“Leone’la konuşman gerekiyor,” dedi Lanston. “Seçeceği kişilerle alakalı...”

“Onu öldüreceğim.”

“Hayır, öldürmeyeceksin.”

Michael, bakışlarını Lanston’a çevirdi. Kim olduğunu o an için bilmiyordu, tam olarak nerede olduğunu da. Göğsünün üstüne tonlarca ağırlık oturmuş, gittikçe batmasına sebep oluyordu. Kaç yaşında olduğunu bazen unutacak kadar yaşlıydı ve şimdiye kadar bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Şaşırdığını, öfkелendiğini ve intikamla dolduğunu...

“Gavin’in bahsettiği lider ailesindeki şahıs sensin anlaşılan.” Lanston, arkasına doğru göz atıp Michael’ın kolunu tutarak kalkması için çekti. “Bekleme odalarından birine geç. Soldakine değil, orası dolu. Peşinden geliyorum.”

Michael, ayağa kalkıp Leone'a doğru yürüdüğünde Lanston, kolunu çekerek ters tarafa yönlendirdi.

"Burada herhangi bir şey yaparsan, oğlunla olan tek şansını kaybedeceksin," dedi Lanston.

"Neden? Leone'un hayatını umursadığını sanmıyorum."

"Hayır ama Leone'a saldırırsan herkes Gavin'in bahsettiği kişinin sen olduğunu anlar ve belli ki bunun bilinmesini istemiyor. Ayrıca Ada'nın planını mahvedersin ki bu, Gavin'i ilk söylediğimden daha fazla sinirlendirir. Leone'la ben konuşacağım, sen gösterdiğim yere gidiyorsun. Hemen ve arkana bakmadan."

Michael, sonradan pişman olacağı bir şey yapmak istemediğinden hızla dinlenme odalarından birine girdi. Lanston biraz olsun rahatlayarak arkasını döndü. Hiç karışmaması gerektiğini düşünmesine rağmen Doktor'un yanına gitmek için derin bir nefes aldı.

O sırada Ada, arkadaşlarına veda etmek üzereydi. Yanında durmasını istediği kişileri belirlemek, neredeyse konuşmasına gerek kalmadan gerçekleşmişti. Herkesin belli bir görevi vardı ve Ada dört kişiden fazlasını istiyor olsa da Ruis ile konuşup şansını zorlayacak değildi.

"Gavin'e dikkat edin, olur mu?" dedi Deborah sandalyesinin arkasındaki ceketini alırken.

"Merak etme," dedi Dawson.

Deborah, ceketini giyip fermuarını çekti. Saçlarını sırtına doğru bıraktıktan sonra Dawson'ı öptü. "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa iletişime geçin," dedi Peratha.

"Telefonları topladılar," dedi Ada, göz ucuyla Lanston'a bakarken.

"Telefondan bahsetmiyorum." Peratha, onun yanına gidip önce alnına, sonra da kalbinin üstüne dokundu. "Haber bekliyor olacağım. Zorda kalırsanız bunu anlayacağım."

"Tamam," dedi Ada.

Creon yanlarına geldiğinde, Peratha gülümseyerek yaklaşmasını işaret etti. "Sanırım Doktor'un esas takımında değilsin."

"Evet, benim için hayal kırıklığı oldu," dedi Creon, Peratha'nın beline sarılırken. Ada'ya bakarak, "İrtibata geçmenin daha pratik bir yolunu bulacağım. Psişik olaylarda her zaman yanılma payı vardır. Sizi muhtemelen bir daireye yerleştirecekler. O zaman yanınıza gelirim."

"Ray ve Ali'ye olanları anlatır mısınız?" dedi Ada ve alacağı cevabı duymadan gördüğü kadına bakakaldı. "Creon," dedi kadına bakmaya devam ederken.

"Ada?" dedi Creon.

"Şuradaki kadını tanıyor musun?"

Ada'nın kimden bahsettiğini anlamak Creon için zor olmamıştı. Ona bakıldığını hisseden kadın, gözlerinin önüne doğru düşen saçlarını düzelterek elini kaldırdı. Gülümseyerek parmaklarını kıpırdattı. Selam verdiği Creon olmalıydı fakat Ada nedense kendisine baktığını düşünecekti.

"Zaina," dedi Creon. Kendisi de elini kaldırıp kısaca selam verdi. Saatlerdir aynı sırada oturdukları düşünülecek olursa birbirlerine el sallamaları tuhaftı. "Neden sordun?"

"Franz'la birlikte, Ray'i Doktor'un zincirlerinden kurtardığımızı düşündüğümüz sırada Zaina'yla karşılaştım," dedi Ada onlara dönerek. Kollarını bağlayıp çenesini yukarı kaldırarak Creon'a baktı. "Felicia beni senin görüntüne sokmuştu. Böylece Remus'ta daha rahat dolaşacağımızı düşündük."

"Keşke önce haber verseydiniz," dedi Creon rahatsız bir şekilde.

"Zaina haricinde kimseyle karşılaşmadık ve beni gördüğünde biraz heyecanlıydı. Yani aslında seni gördüğünde."

"İltifat için teşekkürler."

Ada iç geçirerek gözlerini devirdi. "Beni öptü, Creon ve neden aramadığımı sordu."

Peratha, dirseğini karnına geçirdiğinde Creon, öksürerek ondan uzaklaştı. Gerçekten canı acımış olmasına rağmen gülüyordu. Herkesin şaşkınlığına ve tiksinierek bakmasına karşılık Creon ve Deborah gülmeye devam ediyorlardı.

"Keşke bunun keyfini çıkarabilecek olsaydım," dedi Deborah küpeleriyle oynarken.

"Neyin keyfini?" dedi Peratha hırıldayarak.

"Zaina'nın kanında büyü vardır," dedi Creon. Karnını ovuştururken her ihtimale karşılık Peratha'yla arasına mesafe koymuştu. "Basit görsel yanıltıcı hileler onun üzerinde işe yaramaz. Yani kimi öptüğünü gayet iyi biliyordu."

Hepsi aynı anda başını çevirdiğinde, Zaina gülümseyerek yeniden elini kaldırdı. Şaşkın bir halde dudaklarını aralayan Ada, bilinçsiz bir şekilde elini kaldırdı. Dawson elini tutup indirdiğinde, Ada kendine gelerek önüne döndü.

"Bu hoşuna mı gitti?" dedi Dawson, Ada'ya bakmak için başını eğerken.

"Hayır," dedi Ada hemen. "Bilmiyorum. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti."

Yeniden kadına bakmak istediğinde, Dawson omuzlarını tutarak onu çevirdi.

"Kızmana gerek yok," dedi Creon, Dawson'a. "Zaina eşcinsel değildir. Sadece böyle şeyler yapmak hoşuna gidiyor. Kaotik bir ruhu var."

"Gidelim artık. Remus tarafı da çıkıyor," dedi Peratha. Ada'ya sarılıp, saçlarına dokunup yüzünü avuçlarının arasına aldı. Annesinin bir zamanlar yaptığı gibi saçlarını omzundan geriye atıp sırtına bıraktığında ayrılmalarına rağmen Ada ona yaklaşıp tekrar sarıldı. "Bu kadar endişelenme," dedi Peratha kulağına doğru. "Ve her ne planlıyorsan, biliyorum ki başarılı olacaksın. Çok ama çok küçük bir ihtimal beklediğin gibi sonuçlanmazsa başka şanslar da yakalayacaksın."

“Çıkmaya hazır mısınız?” dedi Rayleen. Neredeyse herkes salondan ayrıldığında geri dönmüştü. Lanston hâlâ Doktor’la konuşurken birkaç metre uzağında kendisiyle beraber kalması için seçtiği dört kişi vardı. İçlerinden biri de Aliz’di.

“Nereye gideceğiz?” dedi Felicia.

“Uygun bir daire ayarlandı. Size eşlik etmek için gönüllü oldum. Birkaç ufak kural var, yolda bunlardan bahsedeceğim. Hepiniz aynı dairede kalmak istemezseniz iki farklı yer ayarlayabilirim.”

“Hayır, aynı dairede kalmamız daha iyi,” dedi Murat elini sallayarak. “Teşekkür ederiz.”

“Ben Lanston’la konuşmayı bekleyeceğim,” dedi Ada.

“Kalmamı ister misin?” dedi Dawson, birkaç eşyasının olduğu çantayı omzuna asarken. İçinde kendi notları, Ada’nın defteri ve Felicia’nın ihtiyaç duyacağı birkaç malzeme vardı.

“Gerek yok. Nerede olduğunuzu bulurum. Siz gidin.”

“Korumalar sıklaştırıldı. Eğer yolunu kaybedersen onlardan birine beni bulmasını söyle,” dedi Rayleen. “Gidelim hadi.”

Dawson, eğilip Ada'yı yanağından öptü. "Zaina'nın gittiğine emin olmam gerekiyor zaten."

Ada, hiç beklemediği bir şekilde gülmeye başladı. Bu salonda hissedeceği son şeyin neşe olacağını sanırdı. "Şu işe bak, ilk defa çekici ve egzotik bir kadın seni değil de beni tercih ediyor. Kışkandın, değil mi?"

"Böyle şeylerle dalga geçmemelisin," dedi Dawson ciddi bir şekilde ve bu, Ada'nın daha da neşelenmesine sebep oldu. Dawson nefesini bırakarak pes etti. "Gidiyorum. Gavin'le beraber gel, olur mu? İkiniz de tek başınıza dolaşmayın."

"Tamam," dedi Ada. Herkes çıkıyorken Ada hızlı davranıp Dawson'un koluna dokundu. "Aklımdan çıktı, eğer Zaina'yı görürsen ona benden selam söyle, olur mu?"

"Tüysüz."

"Çok tatlısın," dedi Ada elini göğsüne koyarak.

Dawson eğilip onu öptükten sonra diğerlerinin peşinden koridora çıktı.

Ada, her ne kadar Lanston'ın yanına gitmek istese de Doktor'a yaklaşmak istemiyordu. Gavin ve Ruis'in girdiği odaya doğru yürümeye başlamıştı ki Michael kapıyı açarak Ada'ya baktı.

"Buraya gel," dedi Michael parmağını Ada'ya doğru uzatarak.

"Nasıl?"

"Yürüyerek."

"Ben öyle..." Ada, Lanston'a baktı fakat arkası dönük duruyordu. Neyi çözmeye çalışıyorsa bununla zaman kaybettiği bir gerçektir. Michael boğazını temizlediğinde, Ada kendini mecbur hissederek yürüdü.

Odaya girdiğinde Michael kapıyı kapatarak ellerini ceplerine yerleştirdi. Böylesinin her ikisi için de daha güvenli olduğunu düşünüyordu. "Her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Her şeyi değil."

"Ne kadarını?"

Ada gergin bir şekilde elinin üstünü kaşıdı. Michael'dan aldığı iyi enerjinin hepsini kaybetmişti. İtiraf etmek istemese de biraz korkuyor-

du. Michael dengesiz ve öfke dolu görünüyordu. Gözlerinin rengi sürekli değişirken boynundaki damarlar daha belirgin bir şekildeydi. Dönüşmemek için kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

“Bu konuşmayı yapman gereken kişinin ben olduğumu düşünmüyorum.”

“Sence fikrin umurumda mı?” dedi Michael üzerine yürürken.

“Hayır. Hayır. Olmadığına eminim, ama doğru olan bu. Şunu bilmen gerekiyor, tüm olanlar Gavin için de yeni. Bir babası olması gerektiğini anladığından beri seni merak ediyor. Rachell ona hiçbir şey anlatmamış ve bu yüzden de Gavin’in araştırma şansı olmamış.”

“Ama burada bahsedebiliyor, öyle mi? Kritik bir mahkemede. Amacı kucaklaşmak değil belli ki.”

“Sanmıyorum. Bundan pek hoşlanmaz,” dedi Ada sessizce.

“Planın ne?”

“Ne için?”

“Doktor için. Planın ne? Sanıyorum tüm intikamını bu mahkemeden çıkacak iyi sonuca bağlamadın. Acemi olduğunu görebiliyorum ama o kadar da saf olamazsın.”

Ada’nın korkusu bir perdenin arkasına doğru çekildi. Kimse için intikamını riske atamazdı. “Bunu bana bırakmalısın,” dedi Ada. “Gitmek zorundayım. Olanlar için gerçekten üzgünüm. Keşke farklı bir şekilde karşılaşıydınız ama eline geçen bu.”

Odadan çıkmak için arkasını döndüğünde Michael tam karşısındaydı. “Beni dinle,” dedi avucunu boynunun tam altına bastırırken. “Çocukça planlarını bir an önce tamamlayıp ailene geri dön.”

“Ellerini üzerimden çek.”

“Dediğini yap, Michael,” dedi içeri giren Lanston. “Sen bu mahkeme için kanun uygulayıcı olmayı kabul ettin. Üçümüz de adil bir karar alacağımıza dair kan yemini ettik. Bundan geri dönemezsin. Ada’nın başladığı şeyi bitirmesine izin vermek zorundasın.”

Michael, Ada’nın omzunu kavrayarak güldü. “Bir kız çocuğu Leone’u durduracak, öyle mi?”

"O kız çocuğu oğlundan eğitim alıyor, bir Cellat'la evli ve aramıza katıldığından beri amaçladığı şeyler uğruna çalışmaktan asla vazgeçmedi. Şimdi ben tam burada duruyorken kurtlarımdan birini tehdit etmeyi bırak. Bu gerçekten ama gerçekten hoşuma gitmez ve şu anda böyle bir şeye ihtiyacımız yok," dedi Lanston. Michael'ın göz rengi normale dönerken elini indirdi. "Gidebilirsin, Ada," dedi Lanston kapıyı açarak.

Ada, Michael'ı iterek kendinden uzaklaştırdıktan sonra odadan çıktı. Belki önce kapıyı çalması ya da izin istemesi gerekiyordu fakat Michael'dan hızla uzaklaşma isteğiyle Gavin'in olduğu odaya girdi.

"Bu çok zor olmalı," diyordu Ruis. Kimin geldiğine baktıktan sonra yeniden Gavin'e döndü. "Tüm bu yazışmaları okumamız istediğinden emin misin?"

"Ne gerekiyorsa yapın," dedi Gavin. Masanın üzerine koyduğu mektupları Ruis'e doğru itti. "Anlattıklarım yüzünden annemin başı derde girmez, değil mi?"

"Bu, Lanston'a ve Aleut'un kanunlarına bağlı."

"Anlıyorum." Gavin başını sallarken Ada'ya bakmasıyla kaşlarını çatı. "Boynuna ne oldu?"

Ada elini boynuna götürürken kalbinin hâlâ biraz hızlı çarptığını fark etti. "Bilmiyorum. Ne var?"

"Yine mi kaşınıyorsun? Bu huyundan vazgeçmeni söylemiştim."

Ada, doğruyu söylerse açıklamasının imkânsız olacağını bildiği için, "Evet," dedi ve sadece bundan bahsedildiği için kaşınma isteğiyle kıvrandı. "Üzgünüm."

Ruis, çıkmak üzere mektupları alıp iki eliyle birden tuttu. "Burada yaptığın şey anlamlıydı, Gavin. Senin için karmaşık olduğunu görebiliyorum ve muhtemelen babanla olan ilişkini mümkün olan en zor yolla başlattın."

"Onunla herhangi bir ilişkim yok."

"Şimdilik."

Ada, aralık kapıdan Lanston'ın dışarı çıktığını gördüğünde onun yanına gitti.

Gavin de onun arkasından çıkmak üzereyken eli kapı kolunu kavramıştı ki Ruis'e döndü. "Neden bana baktığında gülümsüyorsun? Bunu çok sık yapmadığını fark ettim."

Ruis, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bilinçli bir şekilde yapmıyordu ve ne yazık ki Gavin'in yorumu doğrudu. Çok sık gülümsemezdi. O kadar çok insan görmüş, o kadar çok şey yaşamıştı ki bir süre sonra kelimelerden fazlasını duyar olmuştu. Karşısında duran birinin gerçek yüzünü görmesi iki dakikadan fazla sürmüyordu. Genç olduğu zamanlarda bu Ruis'in gerçekten arzuladığı bir şeyken şimdi lanet gibi görünüyordu. "Söylerim," dedi Ruis yeniden gülümserken. "Fakat aramızda kalacak."

"Tabii," dedi Gavin omuz silkererek.

Ruis dudaklarını ıslatarak masaya yaslandı. "Beni ilk defa Lenora için kurulan mahkemede mi gördün?"

"Sanırım," dedi Gavin.

"Ben belki seni daha önce görmüş olabilirim ama ilk defa o zaman dikkatimi çektin. Tüm inandıklarınla ve yaptığın şeyin gururuyla karşımda dururken alacağın cezayı umursamıyordun. Ceza almamanı sağlayan esas şey inancın oldu ve bunda ne kadar dürüst olduğunu görebiliyordum." Ruis başını eğip elindekilere baktıktan sonra devam etti. "Lenora'dan biraz büyükken benzer bir durum yaşamıştım. Aradan geçen yılların ardından hatıraların bulanıklaşmasını bekliyorsun fakat her şey çok net. Yaşadığım korku ve şaşkınlık... Sanırım bir daha asla hiçbir şeye aşırı tepki veremedim. Kimse bana yardım etmedi. Kurtulmam şans eseri idi ve sonrasında bile neler olduğu konusunda kimseyi ikna edemedim. Arkamda duran yoktu."

"Ailen peki? Onlar sana inanmadı mı?"

"Ailemi tanımadım, Gavin. Sır olarak saklayacağın kısım burası. Ben..." Ruis nefesini bırakarak omuzlarını geriye doğru itti. "Ben onları hiç tanımadım ve beni yetiştirenler içinse sadece bir bebek, çocuk ve genç kızdım. Bana isim vermediler."

Gavin, önce neden bahsettiğini anlamamıştı. Sonrasında dudaklarını aralayarak öylece kaldı. Ruis'e yaklaşarak fısıldadı. "Sen onlardan birisin. İsimsizlerden."

"Doğadaki dengeleyici unsurları biliyorsun. Normal bir kurttan farklı bir yetenekle doğanların Tetikçileri vardır. Çünkü onları kontrol altında tutmak için sadece ismin gücü yetmez. Buna ihtiyacımız var. Benim bir İsimsiz olmam ise durumu biraz karmaşıktırdı. Fazla dikkat çekti ve gitgide yalnızlaşmama sebep oldu. Konumuza dönelim," dedi Ruis birden. Kendi haline gülerken kıyafetindeki kırıksıklığı düzeltti. "Savunmasız küçük bir kızken tek dileğim beni koruyabilecek ve bana inanacak birine sahip olmaktı. O gün mahkemede Lenora için yaptıklarını anlatırken dileğimin canlanmış bir kanıtı gibiydin. Sadece birkaç yüzyıl geç doğdun."

"Özür dilerim. Keşke Michael ve annem daha erken tanışıp birbirine yalan söylemeye başlasaydılar."

Ruis, kaşlarını kaldırarak bekledikten sonra ciddi görünüşüne rağmen Gavin'in şaka yaptığını anladı. "Biraz bencil davrandım, değil mi? Bugün senin için zor geçiyor. Başka bir şey dinlemene gerek yok."

"Sorun değil."

Birlikte dışarı çıktıklarında Ruis, hızlı adımlarla çıkışa yürümeye başladı. Yapması gerekenlere bir an önce başlamalıydı. Önce Lavina'yla görüşecek, sonrasında Gavin'in getirdiği mektupları okuyacaktı. Bunların hepsini Michael ve Lanston'la birlikte yapmalıydı. Verecekleri kararı sadece bu şekilde sağlıklı kabul edebilirdi. Ayrıca önlerine sunulan kanıt ve ifadelerin değerlendirilmesi de vardı. Bu hepsinden daha uzun sürecekti.

Ruis, saatine baktıktan sonra Lanston'a seslendi. "Fazla vaktimiz yok. Bir an önce başlamamız gerekiyor," dedi.

"Geliyorum," dedi Lanston ve Ada'yla olan konuşmasına geri döndü. "Size söylenen kurallara uymayı ihmal etmeyin. Doktor her açığınızı kendi lehine kullanacaktır. Ona en ufak bir koz bile vermemelisin. Michael'ı Lavina'nın yanına gönderdim, sakinleşmesini sağlayacağım. Gavin'in yaptığı şey birçok yönden olumsuz gidebilirdi."

"Biliyorum, onunla konuşacağım. Desteğin için teşekkür ederim," dedi Ada yumruk yaptığı elini uzatarak. Lanston tek kaşını kaldırarak eline baktığında Ada başını yana eğdi. "Ölmezsin. Yumruk tokuştur. İyi şans için."

"Şansa ihtiyacın yok. Yeterince çalıştın."

"Lanston."

"Hem böyle yapıp hem de benim için çalışacağını kabul edeceğimi sanman gerçekten komik," dedi Lanston. Ada gülümseyerek elini biraz daha uzattığında, Lanston pes ederek önce etrafına baktı, sonra da yumruğunu kaldırdı. "Çekilmez birisin."

"Birlikte çok eğleneceğiz."

"Hâlâ düşünüyorum, karar vermedim."

"Umutluyum, hepsi bu."

Lanston gittiğinde, Ada da Gavin'in yanına geri döndü. Bir süreliğine ikisi de konuşmadı. Gavin'in söylemek istediği bir şey yoktu, Ada ise öyle çok şey söylemek istiyordu ki önce hangisinden bahsetmesi gerektiğinden emin değildi.

"Pekâlâ," dedi Gavin. "Sana danışmadan böyle bir şeye kalkıştığım için üzgünüm. Bu tamamen senin olayın ve bu şekilde karışmam doğru değil. Ama söyleseydim kabul etmeyecektin..."

"Doğru. Ne yaptığının farkında mısın, Gavin? Bu olayda Michael en az senin kadar masum ve ona gerçekleri olabilecek en kötü şekilde söyledin."

"Söylemedim sadece ifademden bu sonucu çıkarmıştır."

"Aptal olma," dedi Ada neredeyse bağırarak. "Bana Michael'la yüzleşmek istemediğinden bahsetmiştin. En azından kendi içinde bunu çözene kadar gerçekleri açığa çıkarmayacaktın. Bunun yerine bir grup Remus ve Aleut'un şahitliğinde melez olduğunu anlattın. Üstelik yarı Remus bir melez. Bana bunu yapmamalıydın, Gavin. Kendimi geri zekâlı gibi hissetmem bir yana, aynı zamanda benim yüzümden mecbur olmadığın bir şey yapmak zorunda kaldın."

Gavin, son cümlesine gülümserken kollarını bağladı. “Böyle bir durumda bırakılmak sinir bozucu oluyormuş, değil mi?”

Ada dudaklarını araladı, sonra kapadı. Neden bahsettiğini anlaması biraz uzun sürmüştü. Başını eğerek derin bir nefes aldı. Deborah’yla konuşmalarını parça parça hatırlıyordu. Akli tam olarak net değildi fakat yaptığı konuşmayı inkâr edemezdi. Şimdi olsa büyük bir ihtimalle yine aynı kararı verirdi.

Alnını kaşıyarak ellerini arka ceplerine sıkıştırdı. “Amacım senin kötü hissetmeni engellemektir.”

“Çok hoş ama ben çocuk değilim. Kötü hissetmeyi kaldırabilirim.”

“Biliyorum. Ama buna gerek var mı?”

“Ne sanıyordun? Deborah’nın bana anlattıklarından sonra her şeyin yoluna gireceğini mi? Kardeşini kaybettin ve kendini değil, başkalarını düzeltmeye çalıştın. Ben Murat değilim fakat buradaki yanlış herkes görebilir. Her yas sürecin birbirinden alakasız ve sağlıksız geçiyor. Bunu görebiliyor musun?”

“Sağlıklı yas süreci diye bir şey yok. Tamamen uydurma.”

Gavin iç geçirerek başını salladı. “Sen kendi kararlarını veriyorsun, ben de kendi kararlarımı veriyorum. Bunun birbirimizi etkilemesini engelleyemeyiz.”

“Deborah’ya söylediklerim tamamen uydurma değildi. Orada bir karar verdim ve bundan pişman değilim. Sadece senin bunun sorumluluğunu almanı istemedim çünkü yerinde Murat ya da Dawson olsaydı da aynı kararı verirdim.”

“Yerimde Dawson olsaydı koşma sürecinin iki kat hızlanacağı haricinde, değil mi?”

“Olabilir,” dedi Ada omuzlarını kaldırarak. Tamamen boşalmış olan salonda bir uçtan diğerine doğru yürümeye başladılar. Rayleen’in söylediği gibi koridorda birçok koruma vardı. Aleutların nereye gittiğini öğrenmeleri pek zor olmamıştı. On ikinci kata çıkmaları gerekiyordu. “Babandan hoşlandım bu arada. Geleceğini biliyor muydun?”

"Hayır, sürpriz oldu ve ondan hoşlanmıyoruz."

"Tamam, öyle diyorsan. Doktor'a çok öfkелendi. Benim aradan çekilmemi istiyor. Böylece onu daha rahat öldürebilecek."

"Gösteri zamanı."

"Gösteri yapmıyordu. Samimi olduğuna eminim." Öyle istekliydi ki boğazıma sarıldı, diye devam etti Ada içinden. "Ama Lanston'ın söylediğine göre adil bir karar vermek ve bunu sonuna kadar götürmek için kan yemini etmişler. Sanırım Dionne'la yaşadıkları durumdan sonra aldıkları bir karardı. Yani Michael geri çekilemez. Kanun uygulayıcı olarak devam etmek zorunda. Ben Doktor'la olan her şeyi hallettiğimde intikam şansını kaçırdığı için bana çok kızgın olacak. Umarım bu sizin aranızda gelişecek şeyleri engellemez."

"Delirme lütfen. Aramızda bir şey gelişmeyecek."

"Hemen karar verme, tamam mı? Öğrendiklerini her şeyiyle kavradığında ve Michael'ın da senin gibi suçsuz olduğunu kabul ettiğinde onu tanımak isteyebilirsin. Belki tam tersi karar verirsin, bunu bilemeyiz."

"Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Hâlâ üşüyor musun?"

"Konuyu değiştirelim öyleyse." Ada tırazana tutunarak merdivenleri çıkmaya devam ederken birkaç saniyeliğine soruyu cevaplamadı. "Daha iyiyim," dedi gerçeği yumuşatarak. Gavin, parmaklarının tersiyle burnuna dokunduğunda Ada, elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Direncim yerinde. İstersen beni test etmen için uygun bir yer bulabiliriz."

"Seni dövecek değilim. Hâlâ pençe izlerinin ağrısını hissediyor olmalısın."

Hissediyordu. "Beni döveceğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Cevaplamam gereken bir soru mu?" dedi Gavin gülerek. Ada omzuna yumruk attığında, Gavin önündeki basamağa takılsa da çabuk toparladı. "Kızma hemen. Gel," dedi Gavin kolunu kaldırırken.

"Beni çok korkuttun," dedi Ada. Ona yaklaşarak kolunun altına girdi. "Orada Ruis'e gerçekleri anlatıyorken kendin gibi değildin. Uğradığımız saldırıdan beri kendin gibi değilsin aslında."

“İkimize de biraz zaman gerekli. Endişelenecek bir şey yok.” On ikinci kata ulaştıklarında Gavin önüne çıkan ilk korumayı durdurdu. “Aleutlar ne tarafa gitti?” diye sordu. Koruma emin olamadan kapılara bakmaya başladığında, Gavin onun acemi olduğunu anlamıştı.

“Şey...” dedi önce sağ, sonra da solu işaret ederken. “Tarif edebilir misiniz?”

“Yaklaşık senin iki katında bir adam, herkese potansiyel bir düşmanmış gibi bakan bir adam daha ve muhtemelen zıplayarak yürüyen bir kadın.”

“Tamam, anlaşıldı. Buradan devam edin. Beşinci kapı.”

“Teşekkürler,” dedi Ada, terlemeye başlayan kıza gülümseyerek. Kız neredeyse koşarak uzaklaşırken tarif ettiği kapıya doğru döndüler. “Dawson herkese potansiyel düşman gözüyle bakmıyor. Zaten düşman olduklarını varsayıyor. Bu şekilde hayatının daha güvende olduğunu düşünüyor ve ona katılıyorum.”

“Birbirinizi bulmuşsunuz. Ne diyebilirim ki?”

“**B**ir saniyeliğine olduğun yerde durur musun?” dedi Creon. Peratha, başparmağının tırnağını ısırmağa devam ederken yürümeyi kesmeden Creon’a baktı. Kesinlikle sevgilisinin sevimli yüzü değildi. Creon, uzanıp elini tutarak yanına oturmasını sağladı. “Her şey yolunda gitti. Şimdi biraz sakinleşebilirsin.”

“Doğru. Doğru.” Peratha, Creon’a yaslanarak rahatlamaya çalıştı. “Sanırım Deanna’yla konuşmam gerekiyor. Birkaç hafta burada kalacakmış. Lanston çok meşgul olacağından onunla ilgilenmeliyim.”

Creon hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Peratha’yı bıçaklayanın Deanna olduğunu öğrenmişti ve bahçede gerçekleştirmiş olduğu küçük test de hiç hoşuna gitmemişti. Buna rağmen Peratha’nın Deanna’ya karşı öfkeli olmadığını anlayabiliyordu. Hassas bir ilişkileri vardı ve bunun arasında kalmak istemiyordu, yine de kadını görmeyi olabildiğince geciktirmeyi amaçlıyordu. Mümkünse asla yüz yüze gelmeyeceklerdi.

Peratha, başını arkaya doğru eğerek Creon’a baktı. “Hırlıyorsun. Sana açıklama yaptım, kötü bir amacı yoktu.”

Saçlarını karıştırarak başının üstünü kaşıyan Creon hafifçe doğruldu. “Açıklama yapmış olman zehirlenmeni mucizevi bir şekilde telafi

etmiyor. Benim ne kadar korktuğumu bilmiyorsun. Çünkü o sıralarda baygındın. Şanslısın.”

“Deanna’nın tarzı biraz değişiktir. Babamla evli kaldığı yıllarda zihni biraz yıprandı. Asla normale dönemeyecek.”

“Kim onu suçlayabilir ki?”

“Sen, belli ki.”

“Öyle demek istemedim.” Creon, Peratha’yı biraz daha kendine çekip saçlarını okşadı. “Onunla arkadaş olmak zorunda değilim, değil mi? Birbirimiz yokmuş gibi davranırız ve her şey yoluna girer.”

“Gerçekten olgun bir davranış.” Peratha, ona sıkıca sarılarak derin bir nefes aldı. Günlerdir yaşadıkları strese ve karmaşaya rağmen mucizevi bir şekilde huzur bulacağına inanmazdı fakat şu anda tam olarak öyle hissediyordu. Saçlarında dolaşan parmaklar, burnuna dolan koku ve cömertçe paylaşılan bir sıcaklık, Peratha’ya ihtiyacı olan her şeyi veriyordu. Konuşmadan hemen önce gözlerini sımsıkı kapatmıştı. “Evlenelim,” dedi.

“Hayır.”

“Ne?” dedi Peratha hızla doğrularak.

“Ne?” dedi Creon aynı şaşkınlıkla. Peratha ayağa kalkıp banyoya doğru giderken, Creon da kalktı ve koltuğun orada olduğunu unutmuş gibi kol kısmına takılarak sendeledi. “Bekle. Kahretsin. Peratha, özür dilerim. Beynim evlenme teklifine verilecek tek cevabın bu olduğunu öğrenmiş. Tamamen senin suçun.”

Peratha, yürüdüğü hızla bir anda dönerek Creon’un karşısına geçti. Parmağıyla göğsünü dürterken gerilemesine sebep oldu. “Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Hayır.”

“Hâlâ hayır diyorsun! Evlenmek istemiyorsun, öyle mi?”

“Evet. Yani hayır. Bilmiyorum. Soruyu düzgün sormalısın! Dil bilgim o kadar iyi değil,” dedi Creon panik yapmamaya çalışarak. Peratha, öylesine öfkelenmişti ki gözleri kızarmaya başladı. Creon, tereddüt etse de ellerini uzatarak yüzüne dokundu. “Evlenmek istiyorum. Elbette is-

tiyorum. Hayatta bundan daha emin olduğum hiçbir kararım yok. Tepkim için üzgünüm. İki gündür uyuyamadım, aklım yerinde değil.”

“Öyle görünüyor,” dedi Peratha ellerini iterek. Kollarını bağlayarak geri çekildi. “Evlilik teklifim ilk defa reddedilmiyor, atlatırım.”

“Reddetmiyorum,” dedi Creon gözleri renk değiştirirken. Kendine hâkim olmaya çalışarak başını eğdi. Peratha’nın çıkmak üzere olduğunu anladığında hızlı hareket edip önüne geçti. “Fikrin neden değişti?”

Peratha, ayrıntıları vermeyi kesinlikle istemiyordu fakat Creon, defalarca ettiği tekliflerin neden geri çevrildiğini bilmeyi hak ediyordu. Sonuçta hallettiği bir sorundu. Ve artık anlatmasında da bir sakınca yoktu. “Seninle evlendiğimde aklımda ve kalbimde kimsenin olmasını istemedim. Sadece hayal parçaları olsa bile. Bunu ne sana ne de kendime yapabiliirdim.”

“Yani... Artık tamamen bana aitsin.”

“Öyle sanıyor olabilirsin,” dedi Peratha gözlerini kaçırarak. “Bana hayır dediğine inanamıyorum.”

“Refleksti.”

“Aptal herifin tekisin. Kim evlilik teklifine refleksle hayır der ki?”

“Sen,” dedi Creon.

Peratha’nın buna verebileceği bir cevap yoktu doğrusu. Kendisi de bir süreliğine sadece hayır demişti. Yapması gereken buydu fakat şimdi her şeyin yoluna girdiğini hissediyordu. En azından kendi ilişkisi için. “Tamam,” dedi Peratha, Creon’un ellerini kavrayarak. “İkimizle alakalı her şeyin sağlam olduğunu düşündükten sonra biraz sakinleşmemizi bekledim. Arkadaşlarımızın bize ihtiyacı varken, Aleut bu kadar karışıkken evlilik adımı atmak bana doğru gelmiyordu fakat sen bana sarıldığında fark ettim ki hayatımızda sakinliğe yer yok. Bu yüzden beklersem ikimiz de bekâr öleceğiz.”

Creon, yüzündeki gülümseme yavaşça kaybolurken Peratha’nın ellerini sıktı. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Neyi?”

“Evlennemizde bir sorun olmadığını. Ne zamandır eminsin?”

"Bunun bir önemi yok. Ben..." Creon ellerini biraz daha sıkıp kendine doğru çektiğinde, Peratha dişlerini birbirine bastırdı. "Zehirlendiğimden beri," dedi sessizce. "Geçirdiğim zamanın çoğunu hatırlamıyorum ama ateşim yükseldiğinde beni soğuk suyun altına taşıdığını, midem bulanırken saçlarımı tuttuğunu ve yüzümde dolaşan ellerini hatırlıyorum. Yanımda seni değil de Dawson'ı istediğimde bile gitmedim. Çoğu kişi giderdi. Seni ne kadar zorladığımı görebiliyorum."

"Bu kadar zamandır beklediğine inanamıyorum."

"Sadece birkaç gün oldu. Ayrıca yapman gereken bir şey var."

Creon, burnundan soluyarak başını iki yana salladı. "Neymiş?"

"Lanston'ı ikna etmen gerekiyor. İlişkimizle alakalı konuşmaktan hoşlanmıyor ve bununla bir problemi yok ama evliliği öylece kabul edeceğini sanmıyorum. Yani... bol şans," dedi başparmaklarını havaya kaldırarak.

"Bu durumda annemi ikna edecek olan da sen misin?"

"Hayır. Onu da sen yapacaksın."

"Vay canına, Peratha. Kendine bu kadar yüklenme."

"Dalga geçme. Bu sırada ben de şimdiye kadar tüm kurtların görmüş olduğu en güzel iki düğünü planlayacağım."

"İki?"

"Elbette. Bir tanesi ya burada ya da Remus'ta olacak. Hangisini tercih edeceğimizi Lanston ya da Dionne'un tepkilerine göre karar verebiliriz. Benim için fark etmez. İkinci düğünü ise kendi evimizde yapacağız. Sadece arkadaşlarımız olacak ve gerçekten eğleneceğiz."

"Kumsalda gün batımında evlenmek isteyen klişe bir insansın yani."

"Klişeleri severim. Ayrıca orası bizim evimiz, önemi bu."

"Hoşuma gitti," dedi Creon gülümseyerek. Eğilip Peratha'yı uzun uzun öptükten sonra yavaşça geri çekildi. "Bunun için sahiden düşünülmüşün. Hangi ara bu kadar vaktin vardı?"

"Bir kısmı zehrin etkisiyle yarı baygın halde kusarken aklıma geldi."

"Daha kötü gidebilirdi yani. Bunu kabul edeceğim. Evleniyoruz öyleyse."

"Hâlâ evet demedin."

"Sana evet dolu bir gün geçireceğime söz veriyorum. Sus artık," dedi Creon, Peratha yeniden konuşacakken. Ona sarılıp ayaklarını yerden kestiğinde Peratha sadece güldü.

"İstediğin her şeyi getirdik," dedi Ada, Felicia'yla birlikte balkona çıktıklarında. Felicia çantanın içindeki malzemelere bakarken, Ada bahçeye göz atıyordu. Korumalar, pencere ve balkonlardan çıkan olma ihtimaline karşı uyarılmıştı. Sadece Remus ve Aleutların dışarıda dolaşmasına izin verilmiyordu fakat buna rağmen diğer kurtlar da azdı. "Burada çok fazla kişi yaşamıyor sanırım."

"Ne? Evet, galiba. Ada, bu benim istediğim tür değil," dedi Felicia, küçük bir cam kavanozu kaldırırken. "Malzemeleri benim toplamama izin vermeliydiniz. Listeyle bu işin çözülmeyeceğini biliyordum."

"Hâlâ solgun görünüyorsun. Dinlenmen gerekiyordu."

"Tamam, bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Zaten ekstra birkaç şeye daha ihtiyacım olacak. Zaina'nın büyü gücünden bahsettiklerinde aklıma geldi. Belki başka büyü genine sahip kişiler de vardır. Yapacağım büyüü geliştirmem gerekiyor."

"Ne yapacağız peki?"

"Bana birkaç dakika ver."

Ada, onun koluna dokunup içeri geri döndü. Dawson pencerelerin açılış yönünü ve bulundukları yüksekliği inceliyordu. Murat ve Gavin ise başka bir köşede sessizce konuşuyorlardı. Ada, Dawson'ın arkasına doğru yürüyüp omzunun üstünden aşağıya baktı. "Atlamayı mı düşünüyorsun?"

"Atlamam gerekirse ne kadar hasar alacağımı hesaplıyorum," dedi Dawson. Geri çekilerek pencereyi kapattı. Arkasını dönüp yaslandıktan sonra Ada'yı kendine doğru yaklaştırdı. "Felicia halledebilecek mi?"

"Malzemelerden bazıları hoşuna gitmedi ama hallediyor. Bu mahkemenin karmaşık ve belki de uzun süreceğini biliyordum ama bu kadar uzayacağı aklıma gelmemişti. Çocuklarla vedalaşmadan ayrılmışım gibi hissediyorum."

“Vedalaşmana gerek yoktu çünkü,” dedi Dawson. “Rayleen bizi çağırmağının yarın sabahı bulacağını söyledi. Biraz dinlenmek en iyisi.”

“Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Hilary, Mara’nın yanında mıdır? Buradan ayrılamadığımızdan haberleri vardır, değil mi?”

“Bu gördüğüm en tuhaf şeylerden,” dedi Gavin pencereye bakarak.

Alaca bir baykuş dış tarafa konmuş, öylece içeri bakıyordu. Başını eğip hafifçe cama vurduktan sonra kanatlarındaki karları silkeleyerek tekrar beklemeye başladı. Dawson onu durduramadan Ada uzanıp pencereyi açtı. “Seni ne zamandır görmemiştin,” dedi başındaki tüylere dokunarak.

“Evcil baykuşun mu var?” dedi Murat.

Ada birkaç adım geri çekildiğinde, Creon dönüşüm geçirerek pencereden uzaklaştı. Pelerini etrafını sardığında elini saçlarında dolaştırarak karları dağıttı.

Balkondan içeri giren Felicia, katlanmış bir kâğıdı Creon’a uzattı. “İhtiyacım olanlar burada. Sana gösterdiğim yöntemle topla ve mümkün olduğunca zarar vermeden getir. Acele etmende fayda var,” dedi.

Creon, listeye kısaca baktıktan sonra başını salladı ve Ada’ya döndü. “Peratha çocuklarla ilgilendiğini söylememi istedi. İkizlerin yanında Stone ve Finn var. Mara da Hilary’nin yanında. Orada da Peratha ve Deborah var. Lanston iki dairenin de önüne ve aşağısına korumalar yerleştirilmesi emrini vermiş.”

“Neden?” dedi Ada, farkında olmadan Creon’un üstüne yürürken. “Lanston bir şey mi duymuş? Çocukların tehlikede olduğunu mu düşünüyor?”

“Hayır. Sadece tedbir alıyor.”

“Lanston tedbirlidir,” dedi Ada kendini ikna etmek için. Kapıya doğru yürüyüp arkasını döndü.

“Malzemeleri topladıktan sonra dönerim. Nasıl taşıyacağımı çözmem lazım tabii.”

Creon tekrar dönüşüm geçirecekken, Dawson durmasını işaret etti. Ada’nın yeterince uzakta olduğunu görmek için omzunun üstünden baktı. “Sakladığın bir şey yok, değil mi?” dedi Dawson.

"Hayır. Yemin ederim. Her şey mümkün olan en iyi halinde. Çocukların yanına Aleutlardan dahi olsa kimseyi almıyorlar. Bu kadar dikkatli olmaları biraz paranoyaya benziyor ama tam tersinden daha iyidir sanırım."

"Teşekkürler," dedi Dawson.

Creon, Felicia'nın notunu bir kez daha okuduktan sonra avucunda katladı. Dönüşüm geçirmeden önce ağzına atacaktı. Pencereye yaklaşmıştı ki bu sefer Felicia onu durdurdu. "Ne var?" dedi Creon.

"Neden bu kadar mutlusun?"

"Hislerimden uzak dur, cadı," dedi Creon parmağını sallayarak. Felicia kaşlarını kaldırıp gülümsediğinde, Creon diğerlerine bakarak yerinde kıpırdandı. Tanıştıklarından beri Felicia'dan bir şey saklamak imkânsız hale gelmişti ve eğer bir kişiye Peratha'yla evleneceğini söyleme hakkı olsa bunu Felicia'dan yana kullanırdı. "Şimdi söyleyemem. Başka bir sefer, tamam mı?"

Felicia, onun yüzüne dokundu. "Tamam," dedi. "Benden Stone'a bir mesaj iletir misin?"

"Tabii," dedi Creon. Felicia parmak uçlarında yükselerek kulağına fısıldayarak konuştu. Creon, gözlerini devirip Felicia geri çekilene kadar bekledi. Felicia iki kez tekrarladıktan sonra Creon'un omuzlarına dokunarak ona baktı. "Hepsini anladın mı?"

"Acı verici bir şekilde. Bunları ona söyleyebilirim ama bana zarar vermez, değil mi?"

Felicia güldü fakat Creon kesinlikle ciddiydi. Stone'un ne kadar göz korkutucu olduğunu bilen Felicia, onu kimsenin tanıyamadığı bir şekilde bilmenin keyfi içerisindeydi. "Benim sözlerim olduğunu anlayacaktır. Merak etme. Malzemeler konusunda dikkatli ol," dedi Felicia ciddileşirken.

"Sen bunlarla ne yapacaksın? Sadece sınırlarını aşan büyülerde malzemelere ihtiyaç duyarsın."

"Şu anda bahsedemem. Git hadi."

Felicia, pencereyi açıp bahçeye kısaca göz attı. "Pelerininle ben ilgilenirim," derken onu dikkatli bir şekilde üstünden aldı.

Creon, hızlı bir şekilde dönüşüm geçirip karanlığın içinde kayboldu. Tarafsızların ve diğer kurtların hiçbir fikri yoktu.

Birkaç dakika için hiç kimse konuşmazken ortama yoğun bir sessizlik hâkim olmuştu. Felicia yapacağı büyüü düşünüyordu. Murat, Hilary ve oğlu için endişeliydi, Gavin mektupların sonucunda annesine ne olacağını merak ediyordu. Dawson ve Ada'nın düşünceleri ise bir olmuş, sadece tek bir duruma odaklanmışlardı. Önlerindeki ilk saniyeden planlarının sona ereceği ana kadar olabilecek her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyorlardı. Buldukları her olası boşluk, onlar için başka bir alternatifi doğuruyordu. Ne kadar çok alternatif düşünürlerse o kadar sağlam duracaklarını biliyorlardı.

"Benim biraz yatay duruma geçmem gerekiyor," dedi Felicia. "İçeride tek bir yatak var. Biri orayı kullanacaksa ben buradaki koltuklardan birine uzanacağım."

"İyi misin?" dedi Murat ona dönerek.

"Evet evet, sadece biraz başım dönüyor."

"Sen yatak odasını al," dedi Ada, onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünden. Kendisinin olduğu yerde birkaç dakikadan fazla durabileceğini ya da uykuya dalabileceğini sanmıyordu zaten.

Felicia, Creon'un pelerinini en تنها yerlerden birine atmak için pencereleri gezdi. Pelerinin yok olması, sadece toprakla buluştuğunda mümkündü. Pencereyi açıp uygun bir anı bekledikten sonra pelerini yavaşça bıraktı. Dudaklarının arasından dökülen birkaç sözcükle pelerin karanlığa karıştı, bahçeden uzaklaştı ve ormanın içine girerek toprakla buluştu.

"Rayleen bize nasıl gittiğine dair ipucu verir mi?" dedi Gavin tekli bir koltuğa oturduğu sırada. Murat da onun çaprazındaki başka bir koltuğa oturmuş, aşağıya doğru kayarak başını arkaya yaslamıştı.

"Eğer bir şey öğrenirse bize haber ulaştıracağına eminim," dedi Dawson. Koltuğa oturarak ayağını önündeki masaya yasladı. "Belki Lavina da gelir, bilemiyorum. Ada, uyumayacağını anladım fakat hiç değilse oturamaz mısın? Bu kadar gergin olmaya devam edersen, sana mahkeme sorulan ilk soruda havaya uçacaksın."

Ada, avuçlarını pantolonuna silerek Dawson'ın yanına oturdu. "Her şey tek bir hatamla mahvolabilecekken nasıl rahatlayabilirim? Siz nasıl bu kadar rahatsınız?"

"Yaptığın her planda bu kadar gerilirsen ilk elline bile ulaşmadan kalbin bir tavşaninki kadar zayıflayacak ve öleceksin," dedi Gavin. Murat ayağıyla dizine vurduğunda, Gavin ellerini kaldırdı. "Aynı şeyi düşünmediğini söyle. Hem mahvolursa ne olmuş? Başka bir plan yaparsın."

"Sen delirdin mi? Bunu başarabilmem için kendini ifşa ettin ve sahidin bu kadar kolayca söyleyebiliyor musun?"

"Ben sahip olduğun bir olasılığı güçlendirdim, hepsi bu."

"Olasılık mı?" dedi Ada ayağa fırlarken. Dawson sakın bir şekilde uzanıp elini tuttuğunda, Ada tekrar oturdu. "Olasılık olarak mı görüyorsunuz? Başaramayacağım için mi?"

"Hayır, geleceği göremediğimiz için," dedi Gavin. "Hayatını buna adamamalısın. Dawson, Kaiser'ı indirmek için iki asırdan fazla bekledi. Zaman içerisinde eline hiç fırsat geçmedi mi zannediyorsun? Bazen ilk denemende başarırırsın..."

"Bazen de elli altıncı defada," dedi Dawson mırıldanarak. Ada ona baktığında, Dawson elini dudaklarına götürerek avucunu öptü. "Sahiden biraz rahatlamam gerekiyor. Eğer başarısız olursan kimse seni suçlamayacak. Kendini Gavin gibi sallandıranlar da dahil."

"Rica ederim," diye söylendi Gavin gözlerini devirirken.

"Şu yara dün sabahki saldırıda mı oldu?" dedi Murat. Kendi boynuyla omzunun birleşme yerini işaret ederken Dawson'a bakıyordu. Dawson, tişörtünü düzeltmek için hafifçe doğruldu fakat geç kalmıştı. Murat, daha yakından bakmak için hafifçe doğruldu. "Çoktan iyileşmeye başlamış bile. Daha eski bir yara, değil mi? Nasıl oldu?"

"Önemsiz bir şey," dedi Dawson.

"Farkındayım ama sorduğum bu değildi."

"Alacağın tek cevabı kabullen öyleyse."

Murat gözlerini kıstığında, Dawson onu umursamadan başını çevirdi.

“Ben yaptım,” dedi Ada. Murat’a söylemenin faydalı olacağına inanıyordu. Ve ikisi arasında gerginlik oluşmasını da istemezdi. “Kötü bir kâbus görmüştüm ve kendimi kontrol edemedim.”

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi Dawson.

“Biliyorum.” Ada, onun elini iki elinin arasında tuttu. “Ama bu kâbusların bir şekilde sona ermesi lazım. Murat’ın bilmesi gerekiyor. Gavin’in ise bilmesinden rahatsız olmuyorum.”

“Böyle düşünmen güzel ama ortada bir sorun olduğunu sanmıyorum,” dedi Gavin.

“Ben de aynısını söylüyorum. Bana inanmıyor,” dedi Dawson. Ada’nın şakaklarındaki saçları okşayarak kulağının arkasına doğru itti. “Kâbus görmeni istemiyorum. Bunu aşmak için elbette yollar bulabilirsiniz ama ısırik hakkında endişelenmen yersiz.”

Ada, aynı tartışmaya girmek istemediği için Murat’a baktı. “Haklı olduğumu söyle,” dedi.

“Eğer istiyorsan söylerim ama yalan olur. Partnerler arasında bu durumun yaşanması o kadar da sıra dışı değil. Benim de başıma geldi,” derken tişörtünü dirseğine kadar sıyırdı. Dikkatli bakılmadığı sürece belli olmayacak kadar silik bir iz kolunun iç tarafındaydı. “Isırik oldukça derindi, o yüzden biraz iz kaldı ama büyütülecek bir durum değil.”

“Hilary böyle bir şey yapsaydı bana anlatırdı.”

“Janine’di.”

“Tyson’ın asistanı mı?” dedi Ada birden doğrularak. Keyfi kesinlikle yerine gelmişti. “Dawson küçükken ona tutulmuş.”

“Mahfer,” dedi Gavin elini kaldırarak. “Hepimiz ona tutulmuştuk. Ama Janine bizim çocukluk ve ergen hallerimizi görerek tiksinimişti, sadece bu şanslı piç o dönem Aleur’ta değildi. Eğitim görüyordu ve döndüğünde kesinlikle bir ergenden daha büyük görünüyordu. Janine’i kandırmasının tek sebebi buydu.”

“Sebepler önemsiz,” dedi Murat sırtarak. “Henüz yeni yeni dönüşüm geçiriyordum, bu yüzden ısırik izi kısmen kalıcı oldu ama dediğim gibi önemsizdi. Janine, her zaman süregelen bir savaşın içindeymiş gibi

yaşıyordu. Bu yüzden birlikte uyuduğumuz ilk ve son seferde bana böyle bir hatıra bıraktı.”

“Bu kadınla tanışmam gerekiyor,” dedi Ada arkasına yaslanırken. Hepsi sessizleştğinde Ada dudağını ısırarak nefesini tuttu. “Öldü, değil mi?”

“Babamla annem, Kaiser tarafından cezalandırıldığında, Janine isyan eden grubun içindeydi. Sağ kurtulamadı.”

“Çok üzgünüm,” dedi Ada, Dawson’ın yüzüne dokunarak. Birkaç günlük sakalı ihmal edilmişlikle tam da Ada’nın sevdiği gibi uzamıştı. Parmak uçlarında hoş bir his bırakıyordu. Dawson gülümseyerek başını Ada’ya doğru eğdi.

“Eğlenceli bir hikâye anlatacağım,” dedi Murat ayağa kalkarken. Bu daireye ilk girdiklerinde dikkatini çeken büfeye doğru yürüyerek mini buzdolabını açtı. Soğuk içecekleri alarak ortadaki masaya bıraktı. “İlk fiziksel eğitimlerimizi görmeye başladığımızda, öncesinde takım olduğumuzu düşünüyorduk fakat zamanla anladık ki Tyson bizi hem bir takım hem de birbirine rakip olarak eğitiyordu. Düşmanın nereden geleceğini bilemezsin, değil mi? Akli başında olan bir kurt, sürüsüne bağlıdır fakat sadece ailesine güvenir. Eğitimlerimizin ardından sınav zamanı yaklaştığında ben,” dedi duraksayarak elini göğsüne yaslar. “En fedakâr yöntemlerle Janine’i oyalarken, Dawson ve Gavin sınav sorularını çaldılar.”

Ada, gözleri ardına kadar açılırken şaşkınlıkla donakaldı. “Hayır,” dedi.

“Hem de tüm dönemin.”

“Bunu tek bir öğrencim bile duyarsa hayatlarınızı mahvederim,” dedi Gavin hepsine tek tek bakarak. “Çok ciddiğim. Kalan tüm günlerimde kâbusunuz olurum.”

“Peki ya sen?” dedi Ada, Dawson’a bakarak. “Bunun duyulmasından hiç endişelenmedin mi?”

“Benim için eğitim kısmı, Gavin için olduğu kadar önemli değildi. Ayrıca benim örnek olmam gereken bir grup çocuk yok,” derken içeceğini dudaklarına doğru götürdü.

"Dürüst bir şekilde yetiştirmek zorunda olduğun çocukların haricinde," dedi Ada. Dawson birden öksürmeye başladığında, Ada gülerek sırtına vurdu. "Affedersin, İhtiyar. İyi misin? Derin nefes al."

"Onlara iyi bir örnekmişim gibi görünmeye çalışmayacağım, değil mi? Çünkü bu ikiyüzlülük olur," dedi Dawson.

Gavin, bu söylediğine katıldığını belirtircesine şişelerini tokuşturduğunda Ada, onun elini vurarak uzaklaştırdı. "Saçmalama," dedi Ada, Dawson'a bakarak. "Sen onurlu, sadık ve ailene karşı merhamet dolusun. Bunları göstermen yeterli olacak. Diğer kısımları saklamaya çalışırız. En azından belli bir yaşa gelene kadar."

"Tamam," dedi Dawson. Duyduklarıyla rahatlamaya çalışarak arkasına yaslandı. "Tamam, bunu kabul edebilirim."

"Devam ediyorum öyleyse," dedi Murat ve herkes ona baktığında konuşmaya başladı. "Soruları çalma süreci kusursuz ilerlese de sonrasında iki büyük hata yapmıştık. Birincisi, hepimiz aynı soruyu yapmadık. İkincisi ise aynı tarzda cevaplar vermemizdi. Tyson, bu şekilde soruları çaldığımızı anladı. Ama mükemmele ulaşmak için böyle hatalar yapılmak zorundadır. Bu hatamız sayesinde öğrencilik dönemi boyunca çaldığımız sınav sorularında asla yakalanmadık. Ne öncesinde ne de sonrasında."

Ada, Dawson'ın göğsüne yaslanırken şişesinin etiketini başparmağıyla kazımaya çalışıyordu. Murat'ın özellikle neden bu hikâyeyi anlattığını anlayabiliyordu. Sırf bu yüzden bile ona minnet duyuyordu. Artık o kadar stresli değildi. Gerginliği biraz olsun dağılmıştı ve uyuyakalmaktan korkmuyordu. Dawson'ın dudaklarını başının üstünde hissettiğinde kalp atışları ritmini şaşırdı. Dawson bu küçük hareketlerin ne kadar değerli olduğunu biliyor muydu? Ada'yı tüm ilanı aşklardan daha fazla etkilediğini? Kalbini bulutlar kadar hafifletip temizlediğini...

"Tyson size ne ceza verdi?" dedi Ada.

"Bir ay boyunca spor salonundan dışarı çıkamadık," dedi Murat o günleri hatırlayarak irkilirken. "Temizlik yaptık, birkaç tamirat işini hallettik, eğitim gördüğümüz zamanlarda eşyaları oradan oraya sürükledik. Üstelik o dönem öğrenciler daha fazlaydı ve sabah, öğlen, akşam olmak

üzere üç grup halinde geliyorlardı. Bu yüzden günde sadece birkaç saatlik boşluğumuz oluyordu. Onda da yemek yiyip uyuyorduk.”

“Bu ağır olmuş. Sizin adınıza üzıldüm doğrusu,” dedi Ada ama gülmeden duramıyordu.

“Diğer öğrencilere haksızlık ettiğimiz için böyle bir cezayı gerekli gördü. Ama ne kadar eğitici olduğuna inanamazsın,” dedi Murat.

“Soruları çalmaya devam ettiğinizi söyledin.”

“Öyle ama soruların bir kısmını diğer öğrencilerle de paylaşıyorduk. Tyson, bize paylaşmayı öğretti,” dedi Murat şişesini ağzına doğru götürürken.

“Hayaletini sadece bir iki kez gördüm ama yaşıyor olsaydı eminim onunla iyi anlaşırdım,” dedi Ada. Gözlerini ovuşturarak yanağını Dawson’ın omzuna yasladı. “Ali ve Ray’e mahkemede olanları kim anlatacak? Onlar da son aşamada burada olmak istemişti.”

“Deborah halledecek,” dedi Dawson.

“Şimdilik sadece beklememiz gerektiğini kabul etmemiz lazım,” dedi Gavin. “Belki de yanlış kişileri seçtin. Dışarıda daha faydalı olabilirdik.”

“Artık kimsenin bu duruma müdahale etmesini istemedikleri için Ruis böyle bir yola girdi,” dedi Murat. Boş şişeyi masanın üstüne bırakarak yenisini aldı. “Sürekli bir çatışma doğuyor ya da ortaya yeni kişiler çıkıyor. Böyle devam ederse bu mahkeme yıllar sürecektir ve kimsenin o kadar sabrı yok.”

“Doktor ortaya dökülen her şeyden rahatsız olsa da mahkemenin onu etkilemeyeceğini düşünüyor,” dedi Dawson, Ada’nın saçlarını okşarken. “Dionne’un yerine Michael’ın gelmesi hoşuna gitmedi belli ki fakat bu bile onun için problem gibi görünmüyor.”

“Michael’ı Dionne gibi kontrol edememekten endişelenmiştir,” dedi Murat. Başını yan tarafa eğerek Gavin’e baktı. “Babana benzediğini fark ettin mi?”

“Ben ettim,” dedi Ada, gözleri kapalı bir şekilde mırıldanarak. Boş-taki elini kaldırarak boğazını kaşıdı. “Üstelik sadece görünüş olarak da değil.”

Dawson, dikkatli bir şekilde Ada'nın elindeki şişeyi aldı. "Muhtemelen bunu söyleyecek son kişiyimdir, Gavin fakat annen hem sana hem de Michael'a düzgün bir açıklama borçlu. İkiniz için her şey çok daha farklı olabilirdi."

"Ne gibi?" dedi Gavin kolunu kenara yaslarken. "Annem hamile olduğunu söyleseydi insanların arasında kalıp onlar gibi bir hayat mı yaşayacaktım? Çocukken babamı merak ediyordum, evet ama şu anda ona ihtiyacım yok. Bana faydası dokunabilecek tek yöntem bu akşam olanlardı. Ben de değerlendirdim. Daha fazla konuşmak ya da yorumda bulunmak istemiyorum. Muhtemelen mahkemede defalarca gündeme gelecek zaten."

"Michael farklı düşünüyor olabilir," dedi Ada fakat kendi dilinde konuştuğu için onu sadece Murat ve Dawson anlayabiliyordu. "Ve kesinlikle Doktor'u öldürmek istiyor. Beni yoldan çekmek isteyecek kadar."

"Ne söylüyor?" dedi Gavin.

Murat, hafifçe öne doğru eğilerek kollarını dizlerine yasladı. "Sana bir şey mi yaptı, Ada?" dedi.

"Sanırım boynumu koparmak istiyordu fakat Lanston onu durdurdu."

Murat, Dawson'a bakarak elini uzattı. "Kıpırdama," dedi. "Uyulması gereken kuralları ihlal eden biz olmayacağız. Çok ciddiym, Dawson. Bunu berbat etme. Ve orada mümkün olduğunca dur ki Ada biraz uyuyabilsin, tamam mı?"

"Uyumuyorum," diye mırıldandı Ada iç geçirerek.

"Pek de uyanık olduğun söylenemez," dedi Murat.

"Bir şey olmuş, değil mi?" dedi Gavin ayağa kalkarken. "Şüphelenmiştim. Yanıma geldiğinde hâlâ bir şeyden korkuyor gibiydi ama mahkemenin stresinden dolayı öyle olduğunu sandım ve boynu kızarıktı. Ne yapmış? Ne yaptığını söyleyin."

Dawson, cevap vermeden şişeyi dudaklarına doğru götürdü. Soğuk içeceğin, içinde hareketlenmeye başlayan kıvılcımları yatıştıracağını umdu. Önce kendi şişesini, sonra da Ada'nın elinden aldığı şişeyi bitirdi. "Otur, Gavin," dedi Dawson, boş şişeyi koltuğun kenarından yere bira-

kırken. "Herkesi mutlu eden bir etkinlik düzenlemiyoruz. Elbette bazı sorunlar olacaktır." Gavin'in arkasında duran Murat başını salladığında, Dawson konuşmaya devam etti. "Eminim Michael'ın amacı Ada'ya zarar vermek değildi. Yaşadığı şaşkınlıkla tepki vermesi çok da beklenmedik olmasa gerek. En azından senin için. Ne de olsa her şeyi hesaplamadan bu adımı atmamışsındır, değil mi?"

"Çok iyi gidiyordun," dedi Murat arkasını dönerek.

"Hayır, haklı," dedi Gavin. Yüzünü ovuşturup elini saçlarına doğru kaydırды. "Bunu tüm ayrıntılarıyla düşünmedim. Michael'ın burada olacağını bile bilmiyordum ki. Sadece bir an önce anlatıp çekilmek istedim. Belki şahitlerin olmadığı bir ortamda açıklamalıydım ama bu sefer de diğerleri Doktor'un bu yaptığından habersiz olacaktı."

"Esas amaç da bu, öyle değil mi?" dedi Murat ikisinin arasına girerken. "Doktor'un yargılanması yeterli değil, aynı zamanda Remuslar da onun bu yüzünü görmeli. Yaptığın şeyi düşünseydin bile farklı bir sonuca ulaşacağını sanmıyorum, Gavin. Bence sen doğrusunu yaptın fakat Michael'ı da anlamalısınız." Dawson'a bakarken Gavin'i oturması için yönlendirdi. "Hayatın boyunca çocuklarını asla görmediğini düşün. Hatta onların varlığını bile bilmediğini. Michael kadar sakın kalabilir miydin? Ben kalamazdım."

"Michael'ı, Gavin'i ya da herhangi birini suçlamıyorum," dedi Dawson. "Sadece tüm bunların olaysız bir şekilde bitmesine ihtiyacım var. En azından planlananlar haricinde."

"Ve bunun için her şey yolunda gidiyor," dedi Murat ikisine de bakarak. "Michael'ın tepkisi Ada'yı korkutmuş olabilir ama bu göze alabileceği bir risk. Almaktan çekinmeyeceği bir risk. Ada'ya zarar gelme ihtimali bizi tedirgin ediyor olabilir ama bir düşünün. Mümkün olan her şekilde eğitim almasını sağlamamızın amacı da bu değil mi? Aramıza katıldığından beri bugün için hazırlanmıyor mu? İkiniz de sakinleşin ve Ada'ya güvendiğiniz kadar aynı zamanda ona gerekli saygıyı da duyun."

"Biri onu alkışlasın," dedi Ada. Başı birden aşağıya doğru kaydığında irkilerek kendine geldi. "Ne oldu?" dedi Murat'ı ayakta gördüğünde.

"Hiç," dedi Murat. Ada lavaboya gideceğini söyleyerek ayağa kalktığından yanından geçtiği sırada Murat onun bileğini tuttu. "Kâbuslar

üzerine daha çok çalışırız fakat uykuda konuşma olayını çözene kadar yabancıların yanında bilincini kaybetmemeye dikkat et."

"Uykumda konuşmam ki," dedi Ada gömleğinin kolunu düzeltirken. Üçü de sessiz bir şekilde ona baktığında, Ada yüzünü buruşturdu. "Konuşur muyum?" dedi Dawson'a bakarak.

"Zaman zaman," dedi Dawson.

"Ne söyledim peki?"

"Bugün yaşadıklarınla alakalıydı. Önemsiz ama dediğim gibi üzerinde çalışırız, olur mu?" dedi Murat, kimse başka bir şey diyemeden.

"Peki," dedi Ada kuşkulansa da.

Lavaboya gitmek için Felicia'yı uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yatak odasına girdi. O sırada dairenin ana kapısı hafifçe tıklatıldığında Murat, kapıyı önce aralayıp sonra da tamamen açtı.

"Nasil geçti?" diye sordu Dawson, Lavina'yı gördüğünde.

"İzlediklerini değerlendirmeye çalışıyorlar," dedi Lavina. "Gitmeden önce seni görmek istedim."

"Bunca zamandır nerelerdeydin? Seni aradığımı fark edip karşıma çıkman bile büyük şanstı."

"Eski evime geldiğinde uyarı almam şans değil, tedbirdi." Lavina'nın yüzündeki gülümseme yerini sıkıntıya bıraktı. "Meclisimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Biliyorsun işte."

Cadılarla olan savaştan sonra Lavina, kardeşlerini sakinleştirmek için çok çabalamıştı. Amona'nın geri döneceğini bilmelerine rağmen kardeşleri öfkeli bir intikam arayışına girmek istiyordu.

"Her şey darmadağın oldu ve toparlamam yıllar sürecektir. Neler yaşadığınızı bilmiyorum. Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Birkaç şey oldu," dedi Dawson.

"Bana ulaşmaya çalışmana memnun oldum. Doktor konusunda Ada'ya en iyi şekilde yardımcı olmak istiyorum. Önce onun planlarını durdurmasında, tüm kurtların önünde küçük düşürmesinde, sonrasında da öldürmesinde."

"Sanırım bunu tek başına yapmak istiyor. Öldürme kısmını yani."

"Sorun değil. Beni kan tutuyor zaten."

“Beklemek ve sabırlı olmak adına aldığım hiçbir eğitim işe yaramıyor,” dedi Gavin.

Gecenin en sessiz anında dördü de hâlâ salonda bir aradaydı. Ada, Dawson’ın dizine yatmış, tavanı seyrediyordu. Ay ışığının bulutlarla yaptığı ışık oyunu sessizlikle birleştiğinde onu neredeyse hipnoz etmişti.

“O derslerin hiçbirinden geçemedin,” dedi Murat.

“Ve şimdi sebebini anlıyoruz,” dedi Gavin, ayağının ucuyla Murat’a dokunarak. Murat homurdanarak ayağını ittiğinde, Gavin onunla uğraşmanın zevkli olmayacağını anlamıştı. Başını diğer yana eğip karşıya baktı. Dawson, koltuğun kenarına yasladığı defterinin üstünde karalama yaparken diğer eliyle kucığına dağılmış olan Ada’nın saçlarıyla oynuyordu. “Ne yapıyorsun?” dedi Gavin.

Dawson, gözlerini kaldırarak Gavin’e baktıktan sonra bakışlarını deftere çevirdi. Eli rastgele dolaşıyormuş gibi görünmesine rağmen Gavin onun aklındaki bir şeyi maddeleştirmeye çalıştığına emindi.

Gavin’in sorusu Murat’ın dikkatini de çekmişti. Oturduğu yerde yan dönüp parmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu. Henüz öğrenciyken dönüşüm sürecine girdiklerinde Dawson’ın yaşadığı sorunlara çözüm bulması bu sayede olmuştu. Murat’ın annesi ona yardım etmek için

uzun bir süre uğraşmış, Dawson sonunda Aleut'a döndüğünde birçok şey yoluna girmiş, daha fazlası ise berbat olmuştu.

"Defteri göster," dedi Murat.

"Analizine ihtiyacım yok," dedi Dawson.

"Ne zamandır?"

"Doğduğunuzdan beri aynı yerde yaşamınıza rağmen birbirinize bu kadar tahammül edememeniz çok tuhaf," dedi Ada yattığı yerde yan dönerken. Bir eliyle Dawson'ın bacağına tuttu. "Sanırım bu sizin kendi tarzınızda iletişim kurma yolunuz."

"Şimdi öldürün beni," dedi Gavin başını geri atarak. "Saatlerimizi aynı odada geçirmek zorundayız ve dördümüzden ikisinin psikoloji üzerine derin fikirleri var. Zaman zaman kendinizden sıkıldığınız oluyor mu? Çünkü bu yaptığınız çok sinir bozucu. Kimse durduk yere analiz edilmek istemiyor. Bu biraz rahatsız edici."

"Daha doğru ifade edemezdim," dedi Dawson. Ada sırtüstü dönüp ona baktığında, Dawson gülümseyerek onu alnından öptü. "Merak etme, bu yüzden asla seni suçlamayacağım."

"Biraz önce yaptın ama," dedi Ada kaşlarını kaldırarak.

"Kendini tutamamıştır. Karakterine ters düşen her fikri eleştirmek hoşuna gidiyor," dedi Murat.

"Evet, aynen öyle," dedi Ada birden doğrulurken. Dawson'a doğru dönüp bacaklarını çaprazlayarak oturdu. "Eleştirmekten hoşlanıyorsun."

"Hobiye ihtiyacım var," dedi Dawson. Defterini altından iterek kaydıldıktan sonra karalamaya devam etti. "Endişelenme, Tüysüz. Bana kalırsa eleştirmek kabullenmekten çok daha sağlıklı ve gereklidir. Bu şekilde evrim geçiriyoruz."

"Evrimini tamamlamadığını kabullenmen güzel," dedi Gavin. Dawson elindeki kalemi ona fırlattığında, Gavin gözüne saplanmadan önce tutmayı başardı. "Gerçekten kabasın. İncindim."

Dawson, parmaklarını kıvrarak kalemini geri istediğinde Gavin, daha güvenli bir şekilde yavaşça attı. Kalemi yakalayan Dawson çizimine devam etti.

Altı buçuktan hemen sonra mahkemeye katılacak olanlar çağırılmıştı. Odada geçirdikleri saatlerden sonra memnuniyetle oradan ayrılacaklardı.

Ada, beş dakikalık uykusu haricinde dinlenememişti. Birkaç daire ötesinde Doktor ve Aliz'in olduğunu bilerek sakinleşmesi bile zordu. Kendine dikkatli bakmak için aynaya yaklaştı. Gözlerinin beyazı kırmızıya dönmeye hazır bir pembelikteydi. Teni solgundu ve midesinde kötü bir ağrı vardı.

"Ada," dedi Felicia kapıya vurarak. "Herkes gidiyor ve benim de gitmeden önce birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Ada suyu açarak yüzünü yıkadı. Islak ellerini saçlarına doğru kaydırarak ensesini ovuşturdu. "Token var mı?"

"Hayır, ihtiyacım olmuyor," dedi Felicia.

Kıvırmış olduğu saçlarını sırtına bırakan Ada, küçük bir havlu alarak banyodan çıktı. "Dün akşam büyü geni olanlardan bahsediyordun fakat bunu daha önceden düşünmemiz gerekiyordu. Murat da onlardan biri."

"Açıkçası, bunun sorun olduğunu sanmıyordum. Murat'tan gizliyor muyuz?"

"Herkesten gizliyoruz."

Felicia, bundan huzursuz olmuş görünüyordu. Dudaklarını ısırarak gergin bir şekilde küpeleriyle oynadı. "Anlıyorum," dedi.

"Bunun için kötü hissetmemelisin. Kimsenin yaptığı şeyi bir diğeri bilmiyor. Planın sağlamlığını koruyan şey bu ve böyle devam etmesi gerekiyor. Eğer yapmak istemezsen seni zorlamam. Aramızda bir sorun da olmaz. Gerçekten."

"Hayır hayır, önemli değil. Bunu her şekilde garantiye almak istemen çok normal. Yapacağım ve mükemmel olacak. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Ada gülümseyerek. "Creon istediklerini getirdi, değil mi?"

"Evet, bu konuda endişelenme. Benim bölgemde her şey yolunda gidecek. Buna eminim."

Ada, cebine sıkıştırdığı yüzüğü çıkarırken bu sefer Gavin'in yanına doğru yürüdü. "Gavin, bunu istediğim için bana kızma ama..."

Gavin, birkaç saat önce çıkardığı gömleğinin kollarını düzeltirken Ada'nın tuttuğu yüzüğe baktı. "Mahfer, sence bu artık uygunsuz değil mi? İkimizin de eşleri var."

"İlk söylemen gereken şey kuzen olmamızdı," dedi Ada yüzünü buruşturarak.

"Yani, tamam. Vazgeçmeni ne sağlayacaksa."

"Saçmalama," dedi Ada. Yüzüğün kenarına bastırıldığında incecik iğnesi dışarı çıktı. "Bu yüzüğü hatırladın mı? Dawson'la beraber katıldığım ilk davette takmıştım. Benim korunmam için Dawson senin zehrinle doldurmuştu. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. İçinde zehir olduğunu söylemişti ama zehri kimden aldığını açıklamadı. O zamanlar benimle pek konuşmuyordu, biliyorsun."

"Evet," dedi Gavin yüzüğü alırken. "Ben doldurmuştum. Yine aynı-sını mı istiyorsun?"

Ada başını salladı. "Ölümcül olmasını istemiyorum. Bunun dozunu ayarlayabilirsin, değil mi?"

"Zor olmaz. İçi boş mu?" Ada cevap veremeden Gavin iğneyi parmağına batırdı. Minik bir noktadan sızan kan hafif bir pembeliğe büründü ve birkaç saniye sonra kabarcıklar çıktı. "Güçlü zehirmiş ve benim."

"Neden böyle şeyler yapıyorsun?" dedi Ada. Banyodan aldığı peçeteyi Gavin'in parmağının etrafına sararak bastırdı. "İyi misin?"

"Zehirler beni etkilemiyor. Duyguların gerçekleri göz ardı edecek kadar yoğun, bunu biliyorum ama kendini toparla. Birkaç saat daha."

"Tamam," dedi Ada nefesini bırakırken.

Birkaç dakika sonra Ada, Dawson, Murat ve Gavin mahkeme salonuna giderlerken Rayleen onlara eşlik ediyordu. Onlardan hemen önce Remuslar dairelerinden çıkartılmıştı. İki taraftan beşer kişi, üç kanun uygulayıcı ve sınırlı olarak tutulan Tarafsızlar haricinde güney kanadı hâlâ izole edilmiş haldeydi.

"Felicia katılmayacak mı?" dedi Rayleen. Parmaklarının arasında do-laştırdığı krem rengi bir kurdeleyle oynuyordu. "Kızın ismi buydu, değil mi?"

"Birkaç dakikaya ihtiyacı var," dedi Ada. Adımlarını hızlandırarak Rayleen'in yanına gitti. "Bana herhangi bir şey söyle. Ne olursa?"

Rayleen, saçlarını gözünün önünden çekmek için başını sallayarak Ada'ya baktı. "Lavina'nın izlettikleri ve Gavin'in verdiği mektuplar etkili oldu. Buradan belki tamamen mutlu ayrılamayacaksın ama yaptığın şeylerin boşa gitmeyeceğine eminim."

"Sürprizi bozmaya çalışma, Mahfer," dedi Gavin.

Ada sürprizlerden pek de hoşlanmazdı. Kontrolsüzlüğün kutlanması ve benimsenmesi gibi bir şeydi.

Koridorun sonuna geldiklerinde Rayleen onlara döndü. "Buradan sonra benim devam etmem yasak. Umarım en iyi sonuçla ayrılırsınız."

Kapılar açıldığında Ada, derin bir nefes alıp yürümeye başladı. Hemen sonrasında diğerleri de onu takip etti. Remuslar yerlerine geçmiş olmasına rağmen Lanston, Ruis ve Michael görünürde yoktu. Geçen se-fer olduğu gibi kapıları açık tutmadılar. Rayleen orada durup beklerken korumalardan bir tanesi kapıları çekti.

Ada, artık kendi noktası olarak gördüğü sandalyeye oturmak için ilerlerken Doktor'a bakmamaya çalışıyordu. Şimdiye kadar defalarca karşılaşmaları ona bağışıklık kazandırmalıydı fakat hâlâ ne zaman göz göze gelseler Ada'nın içindeki en ilkel ve vahşi duygular uyanıyordu. Ada'nın sakinleştirip gözlerini kapamasını sağladığı gerçek kurdu silke-lenip kendine geliyor, kontrolü devralmak istiyordu. Ada, çoğu zaman o kurda izin vermek istese de henüz sırası gelmemişti.

Dawson, Ada'nın yanına geçerken Gavin'e diğer tarafına oturmasını işaret etti. Murat her zamanki korumacılığıyla arkalarına oturdu. Her şeyi görebilecek kadar geniş bir açığa sahipti.

Ada, dudaklarını ıslatarak boğazını temizledi ve bir şey söylememeye çalışmasına rağmen Dawson'a baktı. "Neden yanıma birinin oturmasını gerekli görüyorsun? Tüm mahkeme boyunca Gavin arka sıradaydı."

"Tedbirli olmanın faydalarını mı açıklamamı istiyorsun?"

"Tedbir aldığın kişi ben miyim?" dedi Ada başını ona doğru eğerek.

"Evet," dedi Dawson sadece.

Ada dişlerini sıkarak önüne döndü. Dawson'a içinde harekete geçmeye hazır bekleyen tarafından hiç bahsetmemişti fakat belli ki buna ihtiyacı da yoktu. Dawson, Gavin ve Murat soğukkanlı bir duruşa sahiptiler. Ada'nın kıskanacağı kadar başarılı bir şekilde yapıyorlardı bunu. İçten içe ne kadar endişelendiklerini biliyordu, buna rağmen dışarıdan bakan kimse bundan şüphelenmezdi. Aynı şeyin Ada'nın kendisi için geçerli olmadığı bir gerçektir ve hiç değilse bu mahkemede Ada'nın asıl amacı da bu değildi. Yaşadığı tüm duyguların bilinmesini istiyordu. Öfke, yıkım, intikam, hatta endişelerinin bile. Doktor'a karşı hissetmediği tek kötü duygu, korkuydu.

Kendisine bakıldığını hisseden Aliz, başını yavaşça kaldırdığında Dawson'la göz göze geldi. Dudakları aralansa da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Dawson'ın tavrındaki değişiklik dikkatini çekmiş olmasına rağmen tahmin yürütmek istemiyordu. *Creon'la konuşmamalıydım*, diye düşündü ama geç kalınmış bir farkındalıktı.

Lou kolunun altına sıkıştırdığı bilgisayarıyla odalardan birinden çıktı. Mahkemeleri başlatan konuşmayı şimdiye kadar o yapmıştı fakat şimdi üç koltuğun arkasındaki yerine geçerek bilgisayarını açtı. Aradan birkaç saniye geçmişti ki önce Michael, ardından da Ruis ve Lanston başka bir odadan çıktılar. Yerlerine geçerlerken Lanston, Michael'ın omzunu hafifçe sıktı. Destek mi olmaya çalışıyordu yoksa uyarı mı veriyordu, Ada anlayamamıştı. Belki ikisinden de bir parçaydı.

Gavin, direkt olarak bakmamaya çalışarak Michael'ı izledi. Kısmi olarak Ada'yı siper alıyor, kendini Michael'ın görüş açısından uzak tutmaya çalışıyordu. Buna rağmen varlığı inkâr edilmeyecek bir şekilde salondaki gerginliği arttırıyordu.

Lanston ve Michael'ın ortasına oturan Ruis, Lou'ya baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Leone ve Ada," dedi eliyle ortayı göstererek.

Ada, oturduğu sandalyenin kenarlarına tutunarak ayağa kalktı. Günlendir dur durak bilmeden yaşadığı adrenalin ona güç vermişti fakat artık tükenmek üzereydi. Doğru düzgün beslenmeden, uyumadan ve dinlenmeden geçirdiği saatler kaslarına işkence ediyordu. Onun aksine Doktor,

üzerindeki ceketini düzelterek yüzünde kibar gülümsemeyle doğrulmuştu. Ada aralarında yeterince mesafe bırakmaya çalışarak mümkün olduğunca kenarda durmaya çalışıyordu.

“İddialarınız, savunmanız ve ifadeleriniz çarpıcıydı,” dedi Ruis. “Karar vermenin kolay olmadığını bilmelisiniz. Muhtemelen ikiniz de sonuçtan mutlu olmayacaksınız ama bir karar verildi. Ortak Mahkeme’nin ilk ciddi kararlarından biri olacak ve mahkemenin yapısıyla alakalı da birkaç değişikliğe gidilmesi gerektiği de bu durum sayesinde anlaşıldı.”

“Sonuç olarak?” dedi Doktor.

Ruis, ellerini üst üste attığı bacaklarına yaslamıştı. Doktor’a olan bakışları yakıcı bir soğuklukta idi. “Alınan kararların adil verilmesi için yoğun bir tartışma yaşadık. Üçümüzün de hemfikir olduğu bir sonucun çıkması önemliydi. Bu sebeple birden fazla sonuç çıktı. Ayrıntılı bir açıklama, Lou tarafından adreslerinize gönderilecek fakat özetini burada sizinle paylaşacağım.”

Ruis hafifçe doğrularak Lou’nun ona uzattığı dokümanları aldı. “Ada, ailenin ve yakınlarının katliamı için yeterli kanıt sunamadığını biliyorsun. Mahkemenin esas konusunu bile bunun üzerine oluşturmadın. Tanıkların daha çok Leone’un deneyleri üzerine ifade verdi. Bu ve Leone tarafından katliamın kabullenilmemesi üzerine ailenin ölümü için tek söyleyebileceğim bunun için üzgün olduğumuz. Bu konuda Leone yargılanamayacak.”

Ada, birbirine kenetlediği ellerini daha sıkı tutarken başını hafifçe salladı. Bunun olabileceğini biliyordu. Ruis’in de ifade ettiği gibi mahkemede üzerinde durduğu asıl konu zaten bu olmamıştı.

“Leone, yaptığın deneylerin kurtların çoğalmasına hizmet ettiğini iddia etmen, eylemlerinle ters düşüyor. Çoğalmasını amaçladığın bir ırka bu kadar zarar vermek senin hareketlerini bencil gösteriyor. Çalışmaların durdurulacak.” Leone ağzını açmıştı ki Ruis elini kaldırarak konuşmaya devam etti. “Tüm deneylerin sonlandırılarak elindeki materyallere el konulacak. Bilimsel alanda aktif ve pasif olarak herhangi bir faaliyette bulunman yasaklandı. Buna danışmanlık yapman ve beyin takımında görev alman da dahil. Yasaklanan sınırların herhangi biriyle üçüncü dereceden dahi ilgin olduğu ispat edilirse duruşmaya gerek kalmadan infaz

edileceksin. Bitmedi!" dedi Ruis, Leone yeniden konuşmak istediğinde. "Şimdiye kadar üzerinde yoğunlaştığın çalışmaların, deneylerin ve teorilerin tüm kurtlara ilan edilerek etik dışı olarak mühürlenecek. Bu alanda kimsenin bir daha sınırı geçmemesi için gerekli görülen bir adım olduğunu düşünüyoruz. Diğer yandan mahkeme süresince defalarca, yaptığın deneylerin kurtlar için gerekli olduğunu vurguladın. Soyumuzun gittikçe azaldığını inkâr edemeyiz. Ve bunun birçok sebebi var. Çözüm bulmamız kaçınılmaz. Bu yüzden, faaliyet yürütülen her bilimsel çalışmayı denetleyen bir kurul oluşturulmasına karar verildi. Kurulun onayından geçmeyen hiçbir çalışma faaliyetini sürdüremeyecek. Senin şimdiye kadar oluşturduğun her bir veri ise açılmamak üzere kaldırılacak. Çalışmalarını devam ettirmek isteyen her kurt, yargılanma olmaksızın infaz edilecek."

"Benim ve çalışmalarımın itibarsızlaştırılması demek bu," dedi Leone. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ada onu ilk defa bu kadar insancıl görüyordu.

"Daha fazlası," dedi Michael. "Bu senin ve çalışmalarının tüm kurtlar arasında yasak bölgeye itilmesi demek."

"Son olarak," dedi Ruis elindeki dosyayı kapatırken. "Michael'ın talebi ve Lanston'la benim onaylamamız ile bugünden itibaren Blancke ailesinin bir üyesi değilsin. Soy bağından reddinle alakalı resmî işlemler ve yasal dokümanlardan çıkarılman bugün tamamlanacak."

"Bunu yapamazsınız. Kanımı, soyumu, ne olduğumu değiştiremezsiniz."

"Benim oğluma yapmaya çalıştığın tam olarak buydu," dedi Michael ayağa kalkarken. "Gölgenden korkarak yaşayacaksın, Leone. Bunu izlemek beni gerçekten keyiflendirecek ve emin ol, izlemek için buralarda olacağım. Gizli liderliğin burada sona eriyor."

Doktor, kanını kaynatan öfkeye rağmen gülümseyerek önündeki masayı kavradı. "Âşık olduğun kadın bile sana katlanamayıp benden yardım istedi. Tüm Remus'u yönetebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanırım benim işim bitti," dedi Ada ellerini kaldırarak. "Her şey için teşekkür ederim. Biz gitsek iyi olacak."

“Ada?”

Ada, Lanston’ın seslenmesiyle durup ona baktı. “Evet?” dedi.

“Sonuçtan memnun musun?”

“Alabileceğimi umduğum en iyisi değil fakat bununla idare edeceğim. Tamamen kayıp olduğu söylenemez,” dedi Ada gülümseyerek. Doktor’a bakarak rahatlatıcı bir nefes aldıktan sonra uzaklaşmak için döndü. Doktor kolunu kavradığında, Ada neredeyse memnun olmuştu. Tırnaklarını eline geçirdikten sonra onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Doktor, şaşkınlığın verdiği tepkisini yatıştırmaya çalışırken parmak uçlarını göğsüne bastırdı. “Çıkalım mı?” dedi Ada, Dawson’ın uzattığı çantasını alırken.

“Tabii,” dedi Gavin kararsız bir şekilde. Diğerlerine de baktıktan sonra eğilerek Ada’ya fısıldadı. “Gerçekten çıkmak mı istiyorsun?”

“Evet, hem de hemen.”

“Sonuca itiraz etmeyecek misin?” dedi Murat kapıya doğru yürüdükleri sırada.

“Bunu sonra düşüneceğim. Şimdi tek yapmak istediğim eve, çocuklarımın yanına gitmek,” dedi Ada, Dawson’ın elini tutarken. “Ruis haklıydı. Ailemin ölümü hakkında elimde yeterince delil yok, tanıgım da yok. Bu konuda Doktor’un yargılanmasını sağlayamazdım ama diğer konuda başarılı olduk, değil mi? Bence bu önemli.”

“Öyle,” dedi Dawson elinin üstünü öperken.

Ada, kısmen Dawson’a yaslanarak güç alırken boştaki eliyle uzanarak Gavin’in koluna dokundu. “Michael’ı seviyor muyuz?” dedi.

“Hayır,” dedi Gavin.

“Peki,” dedi Ada. “Şansımı denemek istemiştım.”

Bahçeye çıkmalarından hemen önce Felicia koşarak yanlarına geldi. “Her şeyi kaçırdım, değil mi?” dedi çantasını çapraz bir şekilde omzuna asarken. “Bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim. Hâlâ vaktim var sanıyordum.”

“Sorun yok. Böylesi daha iyi,” dedi Ada.

Dışarı çıktıklarında yoğun bir kalabalık ve kar yağışı onları bekliyordu. Güney kanadını boşaltmış olmalarına rağmen bahçe hem Remus hem de Aleut’tan gelen kurtlarla doluydu. Burada yaşayan Tarafsızların da bahçeye çıkmasıyla Ada şaşkınlıkla duraksamıştı. Etrafına bakınırken tedbirli adımlarla yürümeye devam etti ve birkaç saniyeliğine Dawson’la göz göze geldiler. Saçları şiddetli esen rüzgârda başının etrafında savruluyordu. Soğuk öylesine keskin bir şekilde esiyordu ki milyonlarca küçük iğneye dönüşüp tenine batıyordu.

“Telefonlarımız ve araba anahtarları teslim edilene kadar beklememiz gerekiyor,” dedi Murat saatine bakarken. “Bir kez daha.”

“Eğer Tarafsızlar tüm yargı sistemini beklemek üzerine kuruyorsa neden yaşlandıklarını anlamak güç değil,” dedi Gavin saçlarını çekiştirerek. “Mektupları da geri almam gerekiyor. Hepsini okuma fırsatım olmadı.”

“Beni ne kadar şaşırttığını tahmin edemezsin,” dedi Doktor, bahçenin neredeyse diğer tarafından Ada’ya bakarken. “İstediğin şeyin hayatım olduğunu zannedyordum fakat sen beni yaşamım boyunca güç aldığım şeyi yok ederek vurdun.”

“Bunları üzülmem için mi söylüyorsun?” dedi Ada ona doğru yürürken. “Çünkü tam tersi etki ediyor. Daha berbat olacaksın. Bir hiçten farkın olmayacak. İşte o zaman mahkemenin asıl sonucunu almış olacağım.”

Doktor, önce şaşırp sonra da gülerken başını iki yana sallıyordu. “Ne kadar da babasının kızısın öyle. Gurur duyuyorum,” dedi elini göğsüne yaslayarak. “Gerçekten büyük bir gurur içerisindeyim. Biliyor musun, Ada, eğer farklı şartlar altında tanışmış olsaydık seninle büyük işler başarırdık. Bundan hiç şüphem yok.”

“Nasıl...” Ada’nın sözü şiddetli bir rüzgâr yüzünden kesildi. Herkes kendine siper oluşturmak için ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Etraftaki konuşmalar kesik ve boğuk bir şekilde Ada’nın kulağına ulaşsa da kimse bir metreden fazla görüş alına sahip değildi.

“Olduğun yerden kıpırdama,” dedi Dawson, onu kendine doğru çekerken. Ada’nın yüzünü göğsüne yaslayıp elleriyle kulaklarını kapadı.

"Çok soğuk," dedi Ada ama kendi sesini bile duyamamıştı.

Öfkeli rüzgâr geldiği gibi hızlı bir şekilde durulurken Ada başını kaldırarak Dawson'a baktı. Dawson eğilerek Ada'nın alnını öptü. "Eve gidince sadece bir seferliğine sıcak banyoya izin vereceğim."

Ada kollarını daha sıkı sararak gülümsedi. "Çok cömertsin, İhtiyar. Ama suyu ziyan etmeyeceğiz, değil mi?"

"Bir ordu kurt etrafımızı çevrelemişken bana böyle şeyler söyleme."

"Konuyu sen açtın," dedi Ada önüne dönerken.

"Yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceksin," dedi Doktor. Diğerlerin arasından sıyrılarak Ada'nın karşısına kadar yürüdü. Parmağını uzatarak göğsünü dürttü. "Başına ne gibi bir bela açtığının farkında değilsin. Bir mahkeme kararının yıllardır uğraştığım her şeyi yok edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi Ada basitçe omuz silerken. "Parmağını bir daha bana dokundurursan kimlerin izlediğini de nerede olduğumuzu da unuturum."

"Ne kadar cesur çarpıştığını gördük, Ada. Birkaç kanunun arkasına sığınarak gerçek bir kurt olmadığını kanıtladın. Hiçbir zaman aramıza dahil olmayacaksın. Kaç çocuk doğurduğun önemsiz."

"Aranıza dahil olmaya çalışmıyorum."

"Yalanlarını mahkeme salonlarına sakla," dedi Doktor, Ada'nın çenesini tutarak. Yüzüne doğru eğilirken dudaklarında gerçek bir gülümseme vardı. "Umarım bu çok fazla gelmemiştir."

"Asla," dedi Ada. Başını geri çekip hızla öne savurduğunda Doktor'un burnundan kötü bir kırık sesi geldi ve saniyeler içinde yüzü kana bulanmıştı. Ada yumruk atmak için kolunu kaldırdığında, Doktor onu yakalayarak ileri doğru savurdu ve hemen sonra hızlı davranarak peşinden gitti.

"Bu pek iyi olmadı," dedi Gavin. Olduğu yerden diğerleriyle birlikte Ada ve Doktor'un kavgasını izliyordu. Hiçbir kurt onları ayırmayacaktı. Birbirine bu kadar düşman olan iki kurdun arasına girmek asla iyi bir fikir değildi.

“Yapması gerekiyor,” dedi Dawson. Onlara eşyalarını getiren Lou’ya bakarak başını salladı. Önce telefonlarını, sonra da arabanın anahtarlarını aldılar. “Teşekkürler,” dedi Dawson. “Ruis mahkeme kararlarının gönderileceğini söyledi. Bununla beraber mahkeme boyunca aldığın kayıtları da gönderebilir misin?”

“Sormam gerekiyor. İzin vereceklerini sanmıyorum. En azından resmî kayıtlara geçene kadar gizli tutulmasını isterler.”

“Yine de şansını dene, olur mu?” dedi Murat kendi telefonunu açarken. Hilary’den gelen bir sürü mesaj vardı. Diğerleri ona durumu iletmış olacak ki Hilary belli aralıklarla her şeyin yolunda gittiğini yazmış ve Hunter’ın fotoğraflarıyla beraber küçük mesajlar yollamıştı. Murat gülümseyerek telefonu cebine koydu. Parmağına taktığı araba anahtarlarını çevirerek avucunda hapsederken Ada’ya baktı. “Acele et biraz,” diye bağırdı. “Oğlumu özledim ve yakında çocuklarınız sizi tanımayacak bile.”

Ada, Doktor’u kendinden uzaklaştırmak için bacaklarını kullandıktan sonra yerden kalktı. Nefes nefese bir halde saçlarını gözünün önünden çekti. “Devam edecek miyiz?” dedi yüksek sesle. Bahçedeki her bir kurt ikisi arasındaki kavganın bitmesini bekliyordu. Bu olağan, aynı zamanda izlemesi keyifli bir durumdu. “Aileden atıldın, artık bir hiçsin ve tüm yılların tek bir kararla elinden alındı.”

“Bu çok eğlenceli.”

“Benim için de öyle.”

“Umduğun şey olmayacak. Burada olmasa bile başka bir yerde devam edeceğim. Hiçbir karar, güç ya da kanun beni durduramadı. Durduramayacak.”

“Etrafına bir bak. Savunduğun düşünce, herkes tarafından iğrenç bir amaç olarak damgalanmaya başladı bile. Bundan kurtulamayacaksın. Nerede olduğun fark etmez. Arkanda duran kimse olmayacak. Çünkü hiç kimse senin sapkın fikirlerin için idam edilmeyi kabul etmeyecek. Böyle bir bağlılığa sahip değilsin, bunu hak etmiyorsun.”

Doktor, seyircilere bakarken dudaklarına akan kanı elinin tersiyle sildi. Ada konuşmaya devam ederken, Doktor sadece önüne bakıyordu. Kar yağışı hâlâ devam etmesine rağmen rüzgârın gücü hafiflemişti.

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapatan Leone, Ada'ya dönerek dizlerine tekme attı. Yere düşmesinden hemen önce çenesine indirdiği yumruğuyla onu sersemletti. Ellerini bacaklarına yaslayarak öne eğilen Doktor, Ada'ya bakarken neredeyse merhamet doluydu. "Küçük bir kız çocuğu için hiç de fena değilsin. Ama bugünlük bu kadar yeter. Oyun zamanı sona erdi." Ada ellerini yere koyarak kalkmaya çalıştığında, Leone karnına tekme atarak onun birkaç metre öteye savrulmasına sebep oldu.

Doktor etrafına bakarak ayakkabılarını çıkardığı sırada, Ada başını diğerlerine çevirdi. "Kaçmaya çalışacak," derken ağzından kanlar boşaldı.

Dawson harekete geçtiğinde, Doktor çoktan dönüşüm geçirmişti. Yoğun kar yağışında bir ormanda kaybolması saniyeler sürecekti. Takibe Murat ve Felicia da katılırken Remuslardan üç kişi de peşlerinden gitti. Remusların amacı Doktor'u durdurmak mıydı, yoksa ona yardım etmek miydi, bilemiyorlardı. Olan ve olabilecek her şeye rağmen bir kurt, düşmanları tarafından tehdit ediliyorsa halkı tarafından korunurdu. Cezasını kendileri vermesi gerekiyorsa bile.

Gavin, Ada'nın elini tutarak kalkmasına yardım etti. "İyi misin?" dedi yüzüne bakmak için eğilirken.

"Evet," dedi Ada burnunu çekerek. Başını iki yana esneterek güldü. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Böyle bir gösteriye gerek var mıydı?" dedi Lanston yanlarına geldiğinde.

"Mecbur kalmadığım hiçbir şey yapmadım," dedi Ada. Kaburgalarından birkaçının kırıldığına emindi. Nefes alması güçtü. Bunu olabildiğince hasarsız atlatmaya çalışmıştı.

"Fark etmez," dedi Lanston. "Her şekilde işleri karmaşıktırdın. Ne olduğunu-"

Güçlü bir ses önce kulaklarına ulaştı. Birkaç saniye sonra sesin nenden kaynaklandığını hem görüp hem de hissettiler. Kurtlar silah olarak genellikle kas kuvvetlerine güvenirdi. Pençe ve dişleri varken herhangi bir şeye ihtiyaç duymazlardı. Buna rağmen ek bir silah seçmeleri gerektiğinde öncelikleri bıçak olurdu. Pençe kadar samimi, dişler kadar keskin. Bu yüzden bir tabanca ateşlendiğinde hepsi bunu şaşkınlıkla karşıladı.

Ada, elini kulağının üstüne götürerek başına dokundu. Parmaklarını gözünün önüne getirdiğinde avucuna doğru akan sıcak kanı gördü. "Asıl buna gerek var mıydı?" diye mırıldandı. Şaşkınlığı üzerinden atamadan tabanca iki kez daha ateşlendi. Hareket etmek için geç kalmışlardı. Kurşunlar ardı ardına Ada'nın göğsüne saplandı. Ada, dizlerinin üstüne düşerken Lanston, ateş edilen yere doğru koşmaya başladı. Ada onun tepkisine gülümserken kulağındaki çınlama yüzünden hiçbir şey duymıyordu. Birileri bağılıyor, emir veriyor ve etrafa dağılıyordu.

"Yaralanmadan tek bir günü bitiremiyorsun," dedi Gavin. Yere oturarak Ada'yı bacağına yasladı. Ada, onun sakın görünüşüne rağmen ellerinin titrediğini hissederek üzüldü. Konuşmak istedi ama yeterince nefes alamıyordu. Gavin, tişörtünü yırtarak yarayı görmeye çalıştı.

"Onu içeri taşıyalım," dedi Tarafsızlardan biri. Ada'nın diğer yanına eğilmişti.

"Geri çekil," dedi Gavin sadece. Bileğinin dış tarafıyla kanları temizleyerek deriyi net bir şekilde görmeye çalıştı fakat çok fazla kan vardı. "Kurşun gümüş değil. Bu çok anlamsız. Başka türlü seni öldürmez ki."

"Buna üzülmüş gibisin," dedi Ada öksürükleri arasından.

"Yarası kapanmaya başlamadan kurşunların çıkarılması gerek," dedi hâlâ orada duran adam. Ada'nın kolunu tuttuğunda ne kadar soğuk olduğunu hissetti. Bir kısmı kaybettiği kandan, bir kısmı ise Ada'nın kendisinden kaynaklanıyordu fakat adam bunu bilmediğinden durumun görünenden daha kritik olduğunu düşündü.

Gavin, adamın yakasını kavrarken dişlerini göstererek hırladı. "Sana geri çekil dedim. Dokunma ona."

"Özür dilerim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"İyiyim," dedi Ada, Gavin'in bileğini tutarak. "Gerçekten iyiyim. Eve gitmek istiyorum."

"Dawson'ı çağırayım mı?"

"Hayır, bırak devam etsin. Kalkmama yardım et."

Gavin, onu kaldırırken bir eliyle yaranın üstüne bastırıyordu. "Yürüyebilecek misin?"

"Evet. Sadece buradan uzaklaşmak istiyorum. Bir şey yap, olur mu?"

Gavin, kendilerinden birini bulmak için başını çevirdiğinde Lanston'ı gördü. Ellerindeki çamur lekelerini temizlemeye çalışırken öfkeli bir hali vardı. Hızlı adımlarla yürürken arkasından iki kişi onu takip ediyordu. Diğer kurtlardan hiçbiri ona yaklaşıyor, kafa karışıklığından dolayı uzak duruyorlardı. Buradaki herkes henüz ne olduğunu anlamaya çalışırken Lanston'ın harekete geçmesi, kurtlar için alışıldık değildi. Liderleri gerektiğinde ön sırada çarpıştırdı fakat sırf birkaç el ateş edildi diye körü körüne koşmazdı.

"Takip edin," dedi Lanston, kısaca Ada'ya baktıktan sonra.

Ada, kolunu Gavin'in beline sarıp gömleğine sıkıca tutundu. Arkaya doğru baktığında bir arabaya yaslanmış olan Michael'ı gördü. İlgili ve meraklı gözlerle onları izliyordu. Ada, dilini dudaklarında kaydırduğunda kan tadını daha yoğun aldı. "Mektupları aldın mı?" diye sordu.

"Sen Doktor'la kavga ederken Ruis'e sordum. Bana göndereceklerini söyledi."

Lanston, korumalardan birine elini uzatarak arabanın anahtarlarını istedi. "Doktor'u takip eden gruba katılın. Cevap almadan dönmeyin." Arabanın kapısını açıp Ada geçene kadar bekledikten sonra anahtarı Gavin'e verdi. "Hızlı kullan," dedikten sonra içeri geçti.

Ada, Lanston'a yer açmak için kenara kayarken ses çıkarmamaya çalışıyordu. "Özür dilerim," dedi Ada arkasına yaslanarak. "Doktor'un kaçmasının sizin bu konuyla daha fazla ilgilenmeniz anlamına geldiğini biliyorum ve bundan kısmen ben sorumluyum."

"Öylesin," dedi Lanston. Ceketini çıkarıp Ada'nın yarasına bastırarak ellerini üzerine yaslamasını sağladı. "Böyle tut ve fazla konuşmamaya çalış."

"Bu bitsin istiyorum," dedi Ada sessizce. "Öyle görünmediğini biliyorum ama bunda ciddiğim. Daha fazla Doktor'la alakalı konuşmak ya da bana sorular sorulmasını istemiyorum."

"Şimdilik bunu düşünme."

Araba sarsıldığında Ada dişlerini sıkarak gözlerini kapadı. Lanston, hareket etmemesi için omzunu tuttu. Diğer eliyle de yarasına bastırmasına yardım etti. Ada, başını Lanston'a eğerek ağzına dolan kanı güçlükle yuttu. "Birlikte çalışmamız konusunda hâlâ aynı fikirde misin?"

"Şu anda tek endişelendiğim arabama kanının bulaşması. Eğer kanın da senin kadar inatçıysa arabayı ateşe vermemiz gerekecek."

Ada güldüğünde canı yanınca yüzünü buruşturarak inledi. "İlk esprin. Demek her şey değişebilirmiş."

"Ben eğlenceli biriyimdir. Sana denk gelmemiş."

"Eğlenceli değilsin ama bunu düzeltebiliriz." Şiddetli bir şekilde öksürdüğünde nefessiz kalarak elini boğazına doğru götürdü. Ağzından çıkan kanların bir kısmı koltuğa bulaştığında Ada, göz ucuyla Lanston'a baktı. "Affedersin," dedi.

"Olan oldu," dedi Lanston. "Gavin'in bu kadar kötü araba kullandığını bilmiyordum. Seni sabitleyelim." Ada'nın diğer tarafına uzanarak emniyet kemerini çekti. Tokasını kilide yerleştirdikten sonra yaranın üzerindeki tamponu daha sıkı bastırdı. "Dawson'ı merak etmiyor musun?"

"Başının çaresine bakabilir," dedi Ada. Gavin dikiz aynasından ona baktığında, Ada bir an için ona baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Ormanı Doktor'dan daha iyi tanıdığına eminim. Murat ve Felicia da peşinden gittiler."

"Bana karşı dürüst müsün?"

"Hangi konuda?"

"Bu soruyu sorman bile şüphe dolu ama net olacağım. Mahkemede sonuçtan memnun kaldığını söylediğinde beni şaşırttın. Saatler boyunca masamda oturup kanunları inceledin. Bilmiyorum, belki amacın sahidenden buydu ama sanki daha fazlasını beklediğini düşünmüştüm."

"Aslında öyle ama elimde yeterince kanıt yoktu ve..." Araba tekrar sarsıldığında Ada'nın başı öne doğru düştü. Eli kayıp parmakları yarasına doğru baskı yaptığında Ada acıdan nefesini tuttu. Gözleri karardığında ise daha fazla çabalamadan kendini boşluğun güvenli ve acıdan uzak karanlığına bıraktı.

"Bilincini kaybetti," dedi Lanston, Ada'yı arkaya doğru yaslariken.

Gavin, direksiyonu daha sıkı kavrarken gaza bastı. Tarafsız bölgesiyle Aleui arasındaki mesafeyi olması gerektiğinden çok daha kısa bir sürede

geçmişti. Lanston'ın arabasını gördükleri için Gavin, hızını kesmesine gerek kalmadan açılan kapılardan bahçeye girdi. Girişe en yakın yerde durup aşağıya indi. Arka kapıyı açtığı sırada Lanston da emniyet kemeri-
rini çözüyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi Lanston.

"Ben hallederim," dedi Gavin. Ada'yı çevirerek kollarına aldıktan sonra arabadan çıkardı. Aleut'a girerken önce nereye gideceğini bilemedi. Revir en iyi seçenek gibi görünmesine rağmen Gavin üst kata çıkmaya başladı. Dairesine girdiğinde Deborah'yla karşılaştığında masayı işaret etti.

"Ne oldu?" dedi Deborah. Masanın üzerindkileri özensiz bir şekilde yere itti.

"Kurşun yarası. Gümüş değil, iç organları çok zarar görmemiştir fakat yara kapanmaya başladı."

"Neden revire gitmedin?"

Gavin, Ada'yı masaya yatırıp başını, bacaklarını ve kollarını düzeltti. Gömleğini çıkarıp yere attıktan sonra Lanston'ın ceketini yaranın üstünden kaldırdı. "Kendini bayılttı," dedi.

"Ne?"

"Lanston ona sorular sormaya başladığında kendini bilerek bayılttı. Revire gitmek istemiyor."

"Gerekli olanları ben getiririm. Sen buradan ayrılma," dedi Deborah. Ayakkabılarını alıp giymeye çalışırken Gavin'e bakıyordu. "Ada'nın bunu yaptığını Lanston anladı mı?"

"Sanmıyorum."

Deborah, başka bir şey söylemeden çıktı. Gavin, banyoya giderek ellerini yıkadıktan sonra saçlarını geri itti. Ada'nın yanına geri dönüp uyanması için yanağına vurdu. "Kendine gel," dedi. Ada olduğu yerde kıpırdansa da gözlerini açamadı. Gavin sinirli bir şekilde iç geçirdi. Bir şeyler oluyordu, buna emindi. Ada final oyununda her ne planladıysa Lanston'a ipucu vermektense kendini acıyla bayıltmayı tercih etmişti.

Ada, uyanmaya çalışırken nerede olduğunu anlayamadan doğrulmaya çalıştı. Gavin, omuzlarını tutarak masaya bastırıldığında Ada, gözlerini

bir saniyeliğine açıp kapadı. "Gavin?" dedi. Bakışlarını sabitlemeye çalışsa da keskin bir şekilde içeriği dolduran güneş işini zorlaştırıyordu.

"Benim. Dur artık. Kurşunları hâlâ çıkarmadık."

"Neredeyim?"

"Benim dairemde." Gavin elini masaya yaslayarak Ada'nın yüzüne doğru eğildi. Sabit durması için çenesini tuttu. Başındaki yaradan akan kan, saçlarını boynuna ve başının kenarına yapıştırmıştı. "Ne yaptığını biliyorum," dedi.

"Sanmıyorum," dedi Ada dişlerini sıkarak inlerken.

"Lanston'ın sorularından kaçmak istedin. İyi yalan söyleyebilmene rağmen risk almadın."

Ada, sık ve kesik nefesler alırken Gavin'den kurtulmak için diğer tarafa doğru kıvrılmaya çalıştı. Hiç istememesine rağmen gözleri yaşlarla doldu. Gavin'den bir şey saklamak hoşuna gitmiyordu, yorulmuştu. Franz'ın kaybı, onu, nedenini bilmemesine rağmen Maritz'da olduğundan daha fazla etkilemişti ve tek istediği tüm bu intikam planını sonlandırmaktı. "Yıllar oldu," dedi Ada, Gavin onun kalkmasına izin vermediği için. "Yoruldum Gavin, lütfen. Yıllar oldu."

"Sadece..."

"Bitsin istiyorum. Herkes sorular soruyor. Doktor'un ölmesini istiyorum ama etrafımdaki herkes yalnızca cevaplarını almak derdinde. Bıktım," dedi gözlerini açarak Gavin'e bakarken. "Lanston haklıydı. Mahkeme sonucundan memnun değilim. Onun ölmesini istiyorum. Acı çekerek, yalvararak ve pişman olarak. Saatler sonra o binadan kurtuldum. Şimdi de sen beni sorguya çekiyorsun."

Gavin yüzünü ovuşturarak derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Özür dilerim, haklısın," dedi aşağıya uzanarak Ada'nın elini tutarken. Ada'yı yalan söylemek zorunda bırakmak istemiyordu. Kendi intikamlarını alırken yaşadıklarını hâlâ hatırlıyordu. Unutması imkânsızdı fakat o dönemki zorlukları geride kalmıştı. Aynı süreçlerden Ada'nın da geçtiği zaman zaman aklından çıkıyordu. "Başka soru yok. Belki sadece *iyi misin* diyeceğim, o kadar."

"Teşekkür ederim," dedi Ada rahatlayarak. Gavin'in elini sıkıca tutarken gözlerini kapadı.

Deborah, küçük bir çantayla içeri girdiğinde Gavin, masanın diğer tarafına geçmesini işaret etti. Çantayı açıp Ada'nın bacaklarının üstüne koydular. Gavin, elini Ada'nın başına götürerek eğildi. "Yara kapanmaya başladığı için biraz kesmem gerekiyor. Sadece birkaç santim ama acıyacaktır," dedi Gavin.

"Tamam," dedi Ada.

Gavin, malzemeleri paketlerinden çıkarıp kanları temizlerken Deborah, ellerini yıkayarak temiz sargı bezlerini açtı. Ada'nın başındaki yarayı temizlerken saçlarını hareket ettirmemeye çalışıyordu. "Yabancı bir şey yok, sadece sıyrık," dedi Deborah. Mikrop kapmaması için yaranın üstüne ufak bir tampon yapıp bant yapıştırdı.

Gavin, kurşun girişini net bir şekilde görebildiğinde neşteri alarak parmakları arasında çevirdi. Deborah'ya bakarak başını salladı. Yapacağı şeye yüzünü buruşturan Deborah, masanın uç tarafına geçerek Ada'nın omuzlarını tuttu. "Tamam, birazdan seni çok az keseceğim. Hazır mısın?" dedi Gavin.

"Üç kadar sayacak mısın?"

"İstiyor musun?" dedi Gavin fakat daha cümlesi bitmeden neşteri bastırmıştı.

Aşırı hassas teninde kesiği hisseden Ada, dudaklarını birbirine bastırarak boğuk bir homurtu çıkardı. Refleksle kaçmaya çalıştığında Deborah onu daha sıkı tuttu. Gavin kurşunları çıkarmaya başladığında, Ada bilincini tekrar kaybetmek istese de o kadar şanslı değildi.

“Bu kadar inatçı olma,” diyordu Deborah, Ada’nın yanında dururken.

Ada doğrularak masanın kenarına kadar kaymıştı. Yaranın üstündeki bandaja bakarak parmak uçlarıyla dokundu. Vücudunun her yanı sızlıyordu fakat ilk kurşunları hissettiğinde olduğu kadar kötü değildi. Deborah, kolunu tutarak ayaklarının üstüne basmasına yardımcı oldu. Ada’nın başı döndüğünde Deborah, onu yakalayarak masanın kenarına oturttu.

Elinde bir havluyla banyodan çıkan Gavin, Ada’yı gördüğünde kötü bir yorum yapmamak için bir dakika kadar sessiz kaldı. “Biraz daha dinlenmelisin,” dedi.

Ada omzunun üstünden Gavin’e baktıktan sonra önüne döndü. “İyiyim işte. Bana bir tişört veya gömleklerinden birini verir misin?” dedi Deborah’ya.

Gavin, onun söylediğine kaşlarını çatarken Deborah’nın dolaba doğru dönmesiyle yutkundu. “Hayır,” dedi.

Deborah şaşkınlıkla duraksadı. “Doğduğundan beri bu kalede yaşamandan dolayı medeniyetle tanışmamamı anlayışla karşılıyorum, sevgilim ama sadece gömlek istedi. Evlilik teklifi etmedi,” dedi Deborah.

"Hayır," dedi Gavin yeniden ve sadece.

"Her neyse," dedi Ada gözlerini devirerek. "Benim yüzümden kavga etmeyin."

Deborah, kendi kıyafetlerinden birini veremeyeceğini anladığında koltuğun üzerindeki siyah, uzun kollu tişörtü alarak Ada'ya uzattı. "Bunu giy," dedi.

Gavin, "Dalga mı geçiyorsun?" diye başlamıştı ki Ada çoktan tişörtü almıştı bile. Kollarından dökülen yırtık üstü bir kenara atıp Gavin'in tişörtünü giydi. "Derdiniz ne sizin?" dedi Gavin. Öfkesini bastırmak için turnaklarını avucuna bastırdı. "Bu size normal, insancıl ya da medeni gelebilir ama başka birinin kıyafetlerini giyemezsiniz. Sürekli üzerine geçirdiğin hırkalarım yüzünden Dawson benim için cinayet planlıyor. Üstelik bunu açık açık yapmayacak. Kaza gibi gösterecek. Aptal gibi görüneceğim. Havuzda boğulmuşum ya da gümüş bir bıçağın üstüne düşmüşüm gibi."

"Bunun üzerinde çok düşünmüşsün," dedi Ada, saçlarını tişörtün altından kurtarıırken.

"Ben değil, kocan düşündü."

"Saçmalama," dedi Deborah. Gavin'in kolunu tutarak onu yanına doğru çekti. "Dawson seni öldürmeyecek. En azından benim hatırım için."

"Bak," dedi Ada. "Kıyafetlerin üzerine sinen kokular yüzünden önemli olduğunu biliyorum. Senin tişörtünü giymem senin gibi kokmam demek ama güven bana, şu anda öyle berbat haldeyim ki kimse kandan başka bir şey duyamayacak."

"Bu huyundan vazgeç," dedi Gavin ona parmağını uzatırken. "Tuhaf ve rahatsız edici."

"Bir gün içinde ikinci defa Gavin'e katılıyorum. Kıyamet yaklaşıyor olmalı," dedi Dawson. Aralık kalmış olan kapıda durmuş, onları izliyordu. Ada'yla göz göze geldiğinde yanına gitti. "Tüysüz," dedi saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırırken. Kanlı bir karmaşa değil de ipek kadar yumuşak ve temizmiş gibi dokunması Ada'yı gülümsetti. "Yine yaralanmışsın," dedi Dawson.

"Evet ama geçti," dedi Ada. Sadece gözlerine bakıyordu ve sesli konuşmalarından daha farklı bir diyalogun içindeydiler. Dawson, bacaklarının arasına girip ona mümkün olduğunca yakın bir şekilde sarıldığında Ada gözlerini kapadı. Yanağını göğsüne bastırarak kollarını beline sardı. "Nefes alamıyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

"Bitmek üzere," dedi Dawson, dudaklarını başının üstüne bastırırken. Gavin ve Deborah'ya bakıp dışarı çıkmalarını rica etti.

"Tişöрте itiraz ettim," diyordu Gavin, Deborah onu zorla dışarı çıkarmaya çalıştığı sırada.

"Gerçekten etti," dedi Ada kapı kapandığında.

"Biliyorum." Dawson, geri çekilerek Ada'nın yüzüne öpücükler bıraktı. Ayak sesleri uzaklaşana kadar konuşmadılar. Dawson, tişörtü çıkarıp masanın diğer ucuna bıraktı. Gömleğini çıkarıp Ada'ya giydirirken, "Her şey olması gerektiği gibi gitti," dedi.

Ada, bunu sormaya korkarak nefesini tuttuğu için bir anda rahatlayarak güldü. "Gerçekten mi?" dedi gömleğin kollarını kendine göre ayarlarken.

"Bunun haricinde," dedi Dawson. Ada'nın başındaki kurşun yarasına dokunurken kaşlarını çatmıştı. "Saçların mahvolmuş. Hâlâ güzel ama mahvolmuş."

"Ve başımda bir sıyrık var ve birkaç dakikalığına gerçekten acıdı."

"Ve saçların mahvolmuş."

Ada, elini onun yüzüne kapatarak başını çevirdi. "İhtiyar," dedi.

"Önce yıkanacak mısın?"

"Hayır. Gidip son işlerimi halledeyim." Dawson'ın bileğini tutarak saatin kaç olduğuna baktı. "Akşamüstü Ali ve Ray'le buluşacağım. Onlarla biraz zaman geçireceğim ve muhtemelen İstanbul'a gitmem gerekecek. Sadece birkaç günlüğüne."

"Anlıyorum," dedi Dawson. Bundan çok hoşlanmasa da itiraz etmeyecekti. Ada'nın yapması gereken buydu, Dawson sahiden anlıyordu. "Seninle gelmek isterdim ama sanırım Ali ve Ray'le olmayı tercih edersin."

"Bu seferlik, evet."

"Tamam. Ray'le ben de konuşacağım. Onu bazı konularda bilgilendirmem lazım," derken Ada'nın elini tutarak inmesine yardım etti. Ada gözlerini dikerek baktığında, Dawson parmaklarını öpüp gülümsedi. "Arayı kapatması için. Amacım kesinlikle iyi. Sana bir şeyi yapman ya da yapmaman konusunda izin verme gibi bir durumum olamaz, Tüysüz ama bana dikkatli olacağın konusunda söz vermelisin. Ali ve Ray'e güveniyorsun, ben de senin güvendiğin herkese güvenirim. Yine de yanında bizden biri olduğundaki kadar rahat edemem, bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette anlıyorum. Ve tüm içgüdülerine rağmen böyle düşündüğün için seni çok seviyorum." Ada, parmak uçlarında yükselerek Dawson'ı öptü. "Şimdi gitmem gerekiyor. Yarım saate döneceğim. Banyo için beni bekle."

"Uyarmam gerek, beklentimi yükseltiyorsun."

Ada ona göz kırparak daireden ayrıldı.

Felicia, odasına girdiğinde ayakkabılarını çıkarıp köşeye itti. Telefonuna gelen mesajı okuduğu sırada banyoya gidiyordu. Murat ona herkesin iyi olduğunu söylemişti. Olabilecekleri kadar.

"Ne yaptın?"

Felicia, irkilerek arkasını dönerken telefonu düşürdü. "Kendi dairene girerken bu kadar sinsi davranmamalısın," dedi ellerini beline yaslariken.

"Buradan çıkarken olduğundan daha kötü görünüyorsun," dedi Stone. "Ne yaptın?"

"İki büyüyü aynı anda kontrol etmeye çalıştım. Sonrasında Doktor'un peşinden giderken kontrolü biraz kaybetmiş olabilirim."

Stone, kollarını bağlayarak kapı pervazına yaslandı. Felicia, lavaboya dönüp bir havlu aldı. Havluyu ıslattıktan sonra aynada kontrol ederek çenesindeki lekeleri silmeye başladı. "Garip bir şeyler var," dedi Felicia, aynadan Stone'la göz göze gelirken. "Ada benden bazı şeyler istedi ve ben de yaptım ama bunu nasıl kullandığını, ne işine yaradığını bilmiyo-

rum. Hiç kimseye açıklamamam gerekiyormuş. Gavin ve Murat orada bir büyü için bulunduğumu anladılar ama onlar bile detayları bilmiyorlardı.”

“Kabul ettiğiniz, Ada’ya planında yardımcı olmaktı, planını öğrenmek değil.”

Felicia, havluyu kenara bırakarak arkasını döndü. “Sanırım haklısın. Sadece merak ediyorum, o kadar. Tüm zaman boyunca, belki on beş dakika haricinde, her zaman yanımdaydım ama ne yaptığını anlayamıyorum.”

Stone, gülümseyerek başını salladı. “Bir şeyi gizlemenin en kolay yolu onu açıkça yapmaktır, bu şekilde kimse senden şüphelenmez. Yanıma gel,” dedi elini uzatarak. Felicia, ona yaklaşarak parmak uçlarını avucunda kaydırdı. Stone elini kavrayarak onu yakınına çektiğinde nefesini tutmuştu. “Tam olarak kendini toparlayamamışken başka bir büyü yapman hiç de güvenli değil ama yardım edebilmiş olmana sevindim,” dedi Stone. Felicia’nın kıvrık saçlarını gözünün önünden çekerek yüzünü açığa çıkardı.

“Ne yaptığını bilmiyorum, Stone ama işe yaramadı. Doktor kaçtı.”

“Onu kovalarken ne oldu?”

“Her şey çok hızlıydı,” dedi Felicia dudaklarını ıslatırken. “Doktor ve Ada, büyük bir kavganın içindeydiler. Geride durmamız gerekiyordu. İkisi birbirine öyle yoğun bir nefret besliyor ki kimse araya girme riskini alamazdı. En azından seslerden duyduğum kadarıyla bunu anlıyordum. Onların kavgasını izleyemedim. Sürdürdüğüm büyüye odaklanmaya çalışıyordum. Sonra Ada, Doktor’un kaçacağını söylediğinde baktım. Dönüşüm geçirmiş, koşuyordu. Dawson peşinden gitti. Murat ve ben de öyle. Birkaç kişi daha takibe katıldı fakat işe yaramadı.”

“Tüm bu süre boyunca Dawson yanınızda mıydı?”

“Evet,” dedi Felicia başını sallayarak. “Doktor’u tamamen kaybettiğimizi anladığımızda buraya doğru yola çıktık. Bahçeye girdiğimizde ayrıldık.”

“Şu anda hâlâ büyüü sürdürüyor musun?”

“Hayır.”

“Öyleyse önce duşa giriyorsun, sonra yarın sabaha kadar yataktan çıkmıyorsun,” dedi Stone. Felicia ağzını açtığı anda, Stone çenesinin altına dokunarak kibarca kapadı. “Bunun için seni zorlayabilirim ya da orta yol buluruz. Böylece ikimiz de sonradan pişman olacağımız şeyler söyleyip yapmamış olacağız. Lütfen.”

“Peki,” dedi Felicia güçlkle de olsa.

Ada, mutfaktan geçerken buranın boş olması işini kolaylaştırmasına rağmen kötü hissetti. Dolabı açarak bir elma aldıktan sonra yürümeye devam etti. Stone’un onu getirdiği ve bir zamanlar Karen’in kendi kişisel alanı olarak kullandığı yere girdi. Ada elini ortadaki masada dolaştırıp etrafına baktı. Bir zamanlar Karen işkenceleri için gününün çoğunu burada geçirirdi. En inatçılarından biri ise Dawson’dı. Ada dokunduğu masanın bir zamanlar daha açık renkte olduğunu biliyordu. Karen yıllar önce ölmesine rağmen yaptığı şeylerin etkileri hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Dikkatli bir şekilde karşısındaki duvara bakan Ada, başını hafifçe eğerek gülümsedi. Muhtemelen Karen’in bile bilmediği bir oyuk o duvarın arkasına saklanmıştı. Stone, Ada’yı karanlık korkusuyla baş etmesi için oraya itip bir süreliğine varlığını unutmuştu.

Ada, duvara yaklaşarak Stone’un yaptığı gibi elini kaydırdı. Kilit noktasını bulmak orada olduğunu bilirken bile zordu. Ada gözlerini kapatarak duyacağı sesleri bekledi. Hafif bir ses kulağına ulaştığında geri çekildi. Parmaklarını geçirebileceği kadar boşluk olmuştu. Kapıyı tek eliyle açıp girişte durdu. İçeri dolan ışık yüzünden Doktor, ellerini yüzüne doğru kaldırdığında çıkan zincir sesleri Ada’yı biraz daha gülümsetti. Dünyanın en güzel melodisi gibiydi.

“Kim tahmin edebilirdi ki?” dedi Doktor, ellerini indirirken. Birbirine bağlı olan elleri ve boynuna geçirilmiş olan geniş halka arkasındaki duvara sabitlenmişti. “Neredeyim ben?”

“Daha güzel sorular sorabilirsin. Bir dene.” Ada, arkasındaki masanın yanından çektiği sandalyeye oturarak elmayı gömleğiyle temizlemeye çalıştı.

“Nasıl yaptığını sormamı istiyorsun, değil mi? Yüzünde o ifade var. Anlatmak için ölüyorsun.”

"Evet," dedi Ada omuzlarını kaldırarak derin bir nefes alırken. "Ama aklımda daha farklı bir şey var." Sandalyeden aşağıya doğru kayıp dizlerinin üstünde durdu. Yüzündeki gülümseme son bulurken gözlerinde açık bir öfke ve nefret vardı. "Bana yumruk atmanı istiyorum. Çeneme doğru."

"Ne?"

"Duydun işte, yap hadi."

"Sana ne olmuş böyle?"

"O konuya girmeyelim lütfen. Burada tamamen senin için toplandık. At şu yumruğu, yoksa asla diğer sorulara geçemeyeceğiz."

"Bu tamamen saçmalık," diye mırıldandı Leone başını iki yana sallarken. Ardından Ada'nın çenesine vurdu.

Ada, başı yana düştüğünde acıyla homurdandı. Arkasındaki sandalyeye uzanarak kendisini yukarı çekti. Dudağının kenarından akan kanı omzuna sürterek sildikten sonra nefes alışlarını yavaşlatmaya çalıştı. "Tamam," dedi. "Şimdi devam edebiliriz."

"Madem beni buraya getirecektin neden mahkemeye uğraştın? Yoksa istediğin sonucu alamadığın için yaptığın ikinci bir plan mıydı?"

"Hayır hayır," dedi Ada elini sallayarak. Elmadan büyük bir ısıklık alarak çiğnedi. "İkisini de istedim. Hem mahkemeyi hem de burada olmanı. Ama sana planımı anlatmayacağım. Gelecekten bahsedelim, olur mu? Sana yapabileceğim her şeyi düşündüm. Çeşitli yollarla öldürmeyi, sevdiğin birini elinden almayı -öyle biri olmadığını fark edince vazgeçtim- ya da yaşamaya devam etmeni ama asla peşini bırakmamayı. Hiçbiri bana yeterli gelmedi. Hayallerimde çılglık çılgıca bağırдың ve bana yalvardığın senaryolarda bile. Sonra, birkaç gün önce buraya kapatıldım. Sadece kırk beş dakikaydı," dedi gözlerini kapatarak. "Kurtların arasına katıldığımdan beri birçok şey yaşadım. Yandım, kurşunlandım, suyla boğuldum, kurt saldırıların sayısını unuttum. Hiçbiri bu odada kaldığım kadarki kadar yoğun değildi. Dışarıda yapacak şeylerim vardı ama ben bu birkaç metre karelik yere hapsolmuştum. Karanlık, sessiz ve yalnız. Bir süre sonra kendi kalp atışlarını dinliyorsun ama bu bile sıkıcı

gelmeye başlıyor. Aramızdaki fark şu olacak,” dedi Ada sandalyesinde sağa sola sallanırken. “Sen buradan asla çıkamayacaksın. Yemek yok, benim haricinde göreceğin başka bir yüz yok, su yok. Ah, su yok. Bu beni çok üzmüştü. Ama kural kuraldır.”

“Beni sonsuza kadar burada tutamazsın. Arayanlar olacak. Merak edenler. Peşini asla bırakmayacaklar.”

Ada, küçük bir kahkaha atıp ayağa kalktı. Ayağının ucuyla iterek sandalyeyi dışarı çıkardı. “İşin güzel tarafı da bu. Seni kaçtı zannediyorlar.”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Doktor. Zincirlerin izin verdiği kadarıyla ayağa kalkmaya çalıştı. Yüzündeki ifade öylesine korkunçtu ki başka biri olsa muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Ada ise sadece daha fazla keyiflenmişti. “Ben kaçmadım. Ben kaçmam!”

“Ah... Kaçtın. Hem de onlarca Tarafsız, Aleut ve Remus’un şahitliğinde. Kimse seni aramayacak. Utanç kaynağından başka bir şey değilsin.”

Ada dışarı doğru yöneldiğinde, Doktor onu durdurmak istedi fakat hareket edebileceği kadar yeri yoktu. “Bekle,” dedi boynundaki halkayı çekiştirirken. “Bana açıklama borçlusun.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim. Üstelik bir açıklama... asla. Bunu hak etmiyorsun.”

Ada, kapıyı kapatmadan önce son kez Leone’a baktı. “Bana verebileceğin son zarar buydu,” dedi yüzünü göstererek. “Bundan sonra ölene kadar görebileceğin tek kişi ben olacağım. Diğer herkesi unutacaksın. Kim olduklarını, nasıl konuştuklarını, seslerini ve yüzlerini. Aklındaki tek kişi ben olacağım. Burada olmadığımda zihninde resmedebildiğin tek kişi yine ben olacağım. Hayallerinde de gerçeğinde de asla başka bir şey düşünemeyeceksin. Bunun beni nasıl keyiflendirdiğini tahmin dahi edemezsin. Hoşça kal, Leone. Birkaç hafta sonra görüşürüz. Ya da birkaç yıl sonra, bilmiyorum. Ne zaman burada olduğunu hatırlarsam işte,” dedi elini sallayarak.

İki gün önce

Ada, ellerini ovuşturarak yürürken Ray ve Dawson'ın konuştuğunu duyabiliyordu. Buna rağmen ne söylediklerini anlatmakta güçlük çekiyordu. Franz'ın ölmesiyle değiştirmeleri gereken noktalar olmuştu ve Ada bu noktaları birleştirmekte güçlük çekiyordu.

"Ada," dedi Ali yavaşça. "Bir dakikalığına otur. Franz'ın plandaki boşluğunu dolduracak bir yol bulacağız."

"Nasıl?" dedi Ada. "Herkesi Aleut'a gönderdik. Beş kişilik plan yapmıştık. Dört kişiyiz."

"Belki sizden biri dâhil olmak isterdi. Sordunuz mu?" dedi Ray masanın üzerindeki bilgisayarı açarken.

"Hayır," dedi Ada yürümeye devam ederken. "Hiçbiri dâhil olmayacak. En azından tam anlamıyla dâhil olmayacaklar. Doktor'u kaçıracağımız açığa çıkarsa Lanston bu işe karışan hiç kimseyi affetmez. Biz Doktor'dan intikam almak istiyoruz, diğerleri ise bana yardım etmek istiyor. Arada fark var."

"Bu arkadaş haricinde," dedi Ray, Dawson'ı göstererek. "Sen de yardım etmek için buradasın."

"Birlikte çalışmak isteyen sizdiniz. Gitmekte de serbestsiniz," dedi Dawson onlara bakmadan. Bir ayağını dizinin üstüne atmış, bacağına

yasladığı defteri karalıyordu. "Belki biraz daha zor olurdu ama planı iki kişinin üstüne kurabiliriz. Ne dersiniz?"

"İtiraz yok. Burada kalacağız," dedi Ali. "Belki biraz daha zor yoldan gitmeliyiz. Üstünden geçelim, böylece Franz'ın olması gerektiği yere kimi yerleştireceğimizi bulabiliriz. Başla," dedi Ada'ya.

"Tamam." Ada, gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Dawson defterini karalamasına rağmen aklında dönüp duran şeyler vardı, Ray bilgisayarında bir şeyler yazıp duruyordu ve tam karşısında duran Ali parmaklarının arasında kalem çeviriyordu. Ada kendini rahatlatmayı denedi. Hâlâ vakitleri vardı. "Mahkemeden çıkacak olan karar, Doktor'un itibarıyla alakalı olmalı. Onu kaybettiğimizde kimse onu aramayacak, deneylerine devam etmeyecek ya da onu mağdur gibi göstermeyecek. Bunu sağlamalıyız. Salondan ayrılırken bir şekilde Doktor'la yan yana gelmem gerekiyor. Böylece yüzükle onu zehirleyebilirim."

"Buraya kadar her şey normal," dedi Ray. "Zehri bulabildin mi?"

"O sorun değil," dedi Ada ama ayrıntı vermedi. Gavin zehrini paylaşmaktan veya paylaştığının bilinmesinden hoşlanmıyordu. Sadece kendi içlerinde kullandıkları özel bir silah gibiydi. "Doktor'u kızdırmam gerekiyor, yoksa iğnenin battığını hissedebilir. Beni tutarsa onu itebilirim. Bu onu şaşırtacaktır. Zehir hemen etki etmeye başlayacak. Bu yüzden çok fazla zamanımız da olmayacak. Dışarı çıktığımızda Felicia, çoktan Ray'i Doktor'un görünümüne çevirecektir. Biz kararı dinlemeye gittiğimizde büyüye başlamasını söyleyeceğim. Bahçeye çıktığımız an, Felicia bir büyü daha yapacak. Birkaç saniyelik kar fırtınasında zehrin etkisiyle direnemeyecek olan Doktor, sahte Doktor'la yer değiştirecek."

"Kar fırtınası varken Doktor'u etrafındakilerden almam sorun olmayacak," dedi Ray arkasına yaslanırken. "Ama kıyafetlere çözüm bulmalıyız. Bir de ben Doktor'ken, gerçek Doktor'u nerede saklayacağız? Franz'ın boşluğunu burada doldurmamız gerekecek."

"Mahkemeye giderken Doktor'u izleyebiliriz. Ne giyeceğini görürsek kopyalamak çok da zor olmaz," dedi Ali. "Sen işini yaparken gerçek Doktor'la ben ilgilenirim. Bayıltırım büyük bir ihtimalle. Başka türlü bana sorun çıkartabilir."

"Kar fırtınası dindiğinde ikimiz kavga etmeye başlayacağız," dedi Ada, Ray'e dönerek. "Mahkeme kararı tüm kurtlara ilan edilecek olabi-

lir fakat kurtları birkaç yazılı evraktan daha fazla etkileyebilecek bir şey varsa o da sağlam bir kavgadır. Üstelik ardından korkakça kaçacaksa.”

“Felicia yapacağı büyüü biliyor fakat detaylara hâkim olmadığını sanıyorum. Biz ikimiz kavga ederken neler olduğunu anlamayacak mı?” dedi Ray.

“Kavgayı izlememesini sağlarım,” dedi Dawson. Parmaklarını duğının üstünde kaydırırken kalemin ucuyla Ada’yı işaret etti. “Kavga sonrasında herkes Doktor’un kaçtığını düşünürken Lanston ya da diğer Azüler sana soru sorabilir. Muhtemelen kavga için seni suçlayacaklar. Duygu renklerini saklamak konusunda başarılı olsan da orada üst düzey Tarafsızlar olacak. Duygularını yönlendirebileceğin bir şeye ihtiyacın var. Doktor’a duyduğun hislerin üstünde bir şeye.”

“Yaralanabilirim,” dedi Ada omuz silkerek. “Ray’le kavga ederken biraz sert davranırsa... Hayır, bu yetmez. Tabancan hâlâ duruyor mu?” dedi Ali’ye.

“Eskisi kadar işime yaramıyor ama kayıtsız bir tabancam var. Seni vurmamı mı istiyorsun?”

“Bu işe yarar. Hem etrafımızdakileri şaşırtır hem de canımı oldukça yakacağından hislerimi gizler. Buna ne dersiniz?”

“Hoşuma gitti,” dedi Dawson. Ayağını indirerek defterini kapadı. “Ray kurda dönüşüp kaçarken ben peşinden gideceğim. Murat beni takip edecektir ama Gavin yanında kalır, seni bırakmak istemeyecektir. Yalan söylediğini diğer Azülerden daha kolay bir şekilde anlar. Bu yüzden ona karşı dikkatli ol.”

“Ada’yı vurduktan sonra Doktor’u nereye götüreceğim?” dedi Ali. Bu da Franz’ın çözmesi gereken meselelerden biriydi.

“Aleut’a doğru gideceksin,” dedi Dawson. “Sana binanın altındaki tünelleri gösteririm. Orada beni bekle. Kovalamaca sona erip diğerleriyle beraber Aleut’a geldiğimde seni bulurum ve Doktor’u güvenli bir yere koyarız.”

“Dikkat çekmeden yapabilecek misin?” dedi Ada. Dawson kaşlarını kaldırdığında, Ada özür diler gibi gülümsedi. “Bilmem gerekiyor, lütfen alınma.”

“Alınmadım,” dedi Dawson fakat işini yapabileceğini açıklamaktan hoşlanmazdı. “Murat oğlunu görmek isteyerek yanımdan ayrılacak, Fe-

licia büyü yüzünden yorgun olacağı için odasına gidecek. Stone da önce onu kontrol etmek isteyecektir. Peratha ve diğerleri çocukların yanından ayrılmayacak. Lanston hâlâ mahkeme sonrası yaşanan karmaşayla ilgileniyor olacaktır. Gavin ise seni düzeltene kadar başka bir şeyle uğraşmayacak. Başka hiç kimse yaptığım şeyleri sorgulamaya kalkamaz. Yeterince açık mı, Tüysüz?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Neden huzursuzsun?” dedi Ray.

“Diğerlerinden saklamak hoşuma gitmiyor,” dedi Ada yüzünü ovuştururken.

“Diğerlerinden değil, Gavin’den saklamak hoşuna gitmiyor,” dedi Dawson. Yeniden defterini açıp karalamasına devam etti.

“Doğru. Bunun için özür dileyecek değilim,” dedi Ada. Ellerini karnının üstüne yasladığında kalbinin ne kadar hızlı çarptığını hissetti. “Her şey yolunda gidecektir fakat Doktor’un bir şekilde oradan kurtulabilme ihtimalini yok sayamam. Böyle olursa dördümüz de idam edileceğiz. Çocuklarımı büyütebilecek birilerine ihtiyacım var zaten.”

Dawson gülerek bir elini koltuğun arkasından aşağıya doğru sarkıttı. “Eğer ikimiz de ölürssek ve çocuklarımı Gavin yetiştirirse ona musallat olurum, bu kesin.”

“Böyle söylüyorsun ama ben yaralandığımda savunmasız kalmayacağıma eminiz çünkü Gavin orada olacak.”

“Her ne olursa olsun seni koruyacaktır. Gavin’in gücünü ve sadakatini asla hafife almam, Tüysüz. O benim güvendiğim çok nadir kişilerden.”

“Bence her şey halloldu,” dedi Ali, Ada’nın konuşmasına izin vermeden. “Siz mahkemeye giderken peşinizden takip ederiz fakat açıkta bekleyeceğiz. Ekstra bir şey olursa da haber yollamanın bir yolunu bulursunuz. Gidelim,” dedi Ray’in omzuna vurarak.

Ada, merdivenleri çıkarken yolun ortasında dinlenmek zorunda kalmıştı. İnatçı iradesi vücudunun yorgunluğuna yenilmek üzereydi. Tırbazana tutunarak yukarı çıkmaya devam etti. Daireye girmeden önce

Peratha'nın seslendiğini duysa da yürümeye devam etti. Peratha birkaç adımda ona yetişmişti.

Ada, içeri girdiğinde gözlerini kırptırdı. Stone, Finn, Deborah ve Dawson oradaydılar. Muhtemelen Dawson hepsinin sorularını geçiştirmeye çalışıyordu. Arkasından gelen Peratha kapıyı kapattığı sırada Dawson, Ada'nın yanına gitti. Onun ayakta durmakta zorlandığını fark ederek beline sarıldığında Ada rahatlamıştı.

"Herkes burada değil ama hepinize teşekkür ederim," dedi Ada, Dawson'ın tişörtüne tutunurken. "Bu konuyu artık arkamızda bırakabiliriz. Nihayet."

"Bir şeye ihtiyacının olmadığına ya da bunu gerçekten arkanda bıraktığına emin misin?" dedi Peratha.

"Evet, söz veriyorum. Biraz dinlenmeye ve çocuklarımla vakit geçirmeye ihtiyacım var. Onlar nerede?" derken yatak odasına doğru baktı.

"Hilary'nin yanındalar. Jasmine ve Deborah onlarla birlikte," dedi Finn.

"Hepimiz gidelim," dedi Stone oturduğu yerden kalkarken.

"Teşekkürler," dedi Dawson babasına bakarak.

Stone pek de kibar olmayan bir şekilde herkesi hızlıca dışarı çıkarmaya başladı. Kapı kapandığı an Dawson, Ada'yı daha sıkı kavrarken Ada'nın dizleri çözüldü. Dawson onu kucağına aldığı anda, Ada kollarını boynuna sardı.

"Geçti," dedi Dawson. Dairenin kapısını kilitlemek için eğildikten sonra yatak odasına gittiler. Dawson direkt banyoya geçip Ada'yı küvetin kenarına oturttu. "Leone'la yüzleşmen istediğin gibi gitti mi?"

"Sandığımdan daha tatmin ediciydi," dedi Ada gözünü ovuştururken.

"Güzel." Dawson, küveti suyla doldurmak için musluğu açık bıraktıktan sonra Ada'nın kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Yüzüğünü ve boynundaki zinciri çıkarıp lavabonun kenarına bıraktı. "Yeni tanıştığımız dönemde dağ evindeyken yaşadıklarının bir kısmını hatırladığında ateşin çok yükselmişti. Seni o zaman böyle bir küvete koyduğumu hatırlıyorum. Yarı baygın bir haldeydin ve aşağı yukarı şimdi de öylesin."

"Dalga geçiyorsun," dedi Ada gözlerini kırptırarak gülümserken.

"Belki. Bunu anlayamayacak kadar yorgunsun. Gel bakalım." Ayağa kalkarak Ada'yı küvetin içine soktu. Başını yaslaması için yumuşak bir havluyu küvetin kenarına yerleştirdi. Musluğu kapatmak için uzandıktan sonra şampuan almak için ayağa kalktı.

Ada, Dawson'ın kolunu tutarak tırnaklarını tenine geçirdi. Yüzündeki ufak tebessüm kaybolmuştu. "Beni bırakma, olur mu?" dedi.

"Buradayım," dedi Dawson yeniden eğilirken.

Ada, farkında olmadan tırnaklarını daha fazla batırırken birkaç damla gözyaşı yüzüne doğru aktı. Elinin tersiyle sildi fakat kendini durduramadan daha fazlası öncekileri takip etti. Dawson, saçlarını okşayarak onu alnından öptü. Ada'nın hissettiği şefkat duygusu onu bir uçurumdan aşağıya itmiş gibiydi. İçindeki bir duvar yıkılmış, duygular her yanını işgal ediyordu. Ve hepsini bir anda hissetmek çok fazla geldiğinde hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Bunun bittiğine inanamıyorum," dedi Ada. Nefesi yetersiz geldiğinden kelimeleri kesik kesik ve çoğu anlamsızdı. "Hep bunu hayal etmiştim ama bundan sonrasını hiç düşünmemiştim. Dawson," dedi birden başını kaldırarak. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hemen çözmen gerekmiyor," dedi Dawson onun yüzünü okşarken. "Lanston için çalışmak istiyorsun, sorumluluğunda öğrencilerin var, eğitim almaya devam edeceksin. Bunlar senin için yeterli değilse yakandan asla düşmeyecek üç çocuğu ve beni düşünebilirsin."

"Sen olmasaydın bunları yapamazdım. Hiçbirini."

"Artık olasılıkları düşünmeyi boş ver. Amaçlarının hepsi gerçek oldu ve bana sahip olman basit bir şanstın çok daha fazlası. Seni seviyorum, Tüysüz ve biliyorum ki bundan sonrası için en doğrusunu seçeceksin. Neyi nasıl seçersen seç, ben her zaman yanında olacağım," dedi Dawson.

Ada'nın ağlama krizi sona ermesine rağmen, sessiz gözyaşları durmaksızın akmaya devam ediyordu. Dawson, Ada'nın saçlarını tertemiz olana kadar yıkadı. Yaralarıyla ilgilenip vücudundaki lekeleri çıkardı. Su berrak bir hal aldığına Ada'yı bir süreliğine rahat bıraktı. Yanağını havluya yaslamış olan Ada, bir saniyeliğine bile Dawson'ın elini bırakmamıştı.

"Sanırım uyumaya başladım," dedi Ada, Dawson'ı izlerken.

"Zamanı gelmişti." Dawson, Ada'yı kaldırarak bornozunu giydirdi. Banyodan çıktıklarında Ada, yatağın kenarına oturdu. Bornozuyla örtünün altına girecekti ki Dawson onu durdurarak seçtiği kıyafetleri yanına bıraktı. "Bekle," deyip banyodan aldığı küçük havluyla geri döndü.

"Uyumama izin vermiyorsun," diye sızlandı Ada.

"Rahat bir şekilde uyumanı istiyorum," dedi Dawson.

"Saçlarımı da tarayacak mısın?"

"Eğer istiyorsan."

Ada dalga geçmesine rağmen Dawson'ın ciddi cevap vermesi onun yeniden gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. "Duygusal anlamda paramparça oldum," dedi Ada kendi haline gülerek. Burnunu çekip elini dudaklarının üstünde kaydırdı. "Saçlarımı taramanı isterim ve bu sırada ağlarsam bana aldırma, olur mu?"

"Mümkün değil," dedi Dawson. Tarağı alıp arkasına oturmadan önce başının üstüne öpücük bıraktı. "Bir anlaşma yapalım," dedi Dawson dikkatli bir şekilde saçlarını tararken. Banyodayken özenli bir şekilde yıkamasına rağmen saçları düğüm düğüm olmuştu. Dawson küçük tutamlara ayırdığı saçlarını tarıyor olmaktan görüldüğünden daha memnundu. "İhtiyacın olduğu kadar ağlayabilir, sana tuhaf gelen bencil isteklerde bulunabilir ya da sadece uyumak isteyebilirsin. Sonrasında bununla dalga geçeriz."

Ada, gözyaşlarını silerken gülmeye başladı. "Tamam," dedi.

Dawson, saçlarını tamamen açtığı anda havluyu bir kez daha sarıp fazla ıslaklığını aldı. "Üstünü giyin. Hemen dönerim."

Ada, bornozunu yatağın kenarına bırakıp Dawson'ın onun için seçtiği kıyafetleri üstüne geçirdi. Dizlerine kadar uzanan bir şortla uzun kollu tişörttü. Elini ensesinde kaydırarak soğuyan tenini ısıtmaya çalışırken telefonuna uzandı. Gelen bir sürü mesaj ve cevapsız çağrı vardı. Çoğu telefonlarının toplandığı zamana aitti. Ada, hepsinin cevapları aldığını düşündüğünden hiçbirine dönüş yapmadı.

Ali'yi arayıp telefonu hoparlöre aldıktan sonra yatağın baş tarafına doğru attı. Saçlarını önüne doğru alıp kıvrırken yavaşça ayağa kalktı. Ali, üçüncü çalışın sonunda telefonu yanıtlamıştı.

"İyi misin?" oldu ilk cümlesi.

"Evet," dedi Ada sadece.

"Daha erken aramalıydın, Ada. Seni vurmaktan zaten rahatsızken bir de haber alamamak ne kadar kötü, biliyor musun? Lanston ve Gavin, Aleut'un güvenliğini iki katına çıkardı. Leone'u Aleut'a bıraktıktan sonra geri dönmem gerekti ve bir daha yaklaşımadım."

"Özür dilerim," dedi Ada örtüleri kaldırırken. Yastıkları düzeltmek için dizini yatağın kenarına bastırdı. "Çok yorgunum, Ali. Sadece iyi olduğumu söylemek için aradım. Bana biraz süre ver. Ray ve sana haber vereceğim. Ayrıca buraya gizlice gelmene gerek yok. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama görünür olmak istemiyorum. Gerçekten iyi misin?"

"Gerçekten iyiyim," dedi Ada. En sonunda oturarak bacaklarını örtülerin altına soktu. "Beni neden kulağımın üstünden vurdun? Bunu planlamamıştık."

"Göğsünden kurşunlanmayı bekliyordun. Senin şaşırmana ihtiyacımız vardı, bu yüzden doğaçlama yaptım," dedi Ali. Birkaç dakika boyunca telefonu sessize aldıktan sonra geri döndü. "Ray yanımda. Tekmeleri yüzünden kırılan kaburgalarından özür diliyor."

"Kaburgalarım özrünü kabul ediyor," dedi Ada gülümseyerek. Aşağıya doğru kayıp yanağını yumuşak yastığına bastırdı. "Ray'e dikkat et, olur mu? Onun için endişeleniyorum."

"İyi anlaşıyoruz sanırım. Merak etme. Mavi..." Ali elini hoparlörün üstüne kapatarak küfrettikten sonra iç geçirdi. "Ada," dedi nefesini bırakırken. "Dinlendikten sonra beni ara. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Tamam, haber vereceğim."

Ada, telefonu tamamen kapatıp çekmeceye koydu. Yastığına sarılıp uzanmıştı ve neredeyse uyumak üzereydi. Dawson hızlı bir duş alıp banyodan çıktığında, Ada onu izleyebilmek için başını aşağıya doğru eğdi. Uykuya dalamayacak kadar yorgundu ve öylesine kendini kapatmıştı ki aynı halde olan Dawson'ı şimdiye kadar görememişti.

Dawson, beline sarmış olduğu havlusunu tutarken dolabın önüne kadar yürümüştü. Gözlerini ovuşturup elini ıslak saçlarına doğru kaydırırken esnedi. Ada, ilk tanıştığında gözüne bir ejderha kadar korkutucu

görünen kocasının esnemesine gülerken sesini bastırmak için parmaklarını dudaklarının üstüne kapadı.

"Tüysüz?" dedi Dawson eşofman altını giyerken. "Eğleniyor musun?"

"Çok," dedi Ada.

Dawson, dolabı kapatıp yatağın diğer tarafına geçti. "Artık uyuman gerekiyor."

"Sen de uyuyacaksın, değil mi?" dedi Ada, Dawson'a sarılırken. Yanagını çıplak göğsüne yaslayarak elini tuttu.

"Mecburum sanırım," dedi Dawson.

Ada'nın söylemek istediği şeyler vardı, buna rağmen Dawson'ın sıcaklığını hissettiği an bilinci huzurlu bir boşluğa doğru kaybolmuştu. Ada'nın nefesleri ve kalp atışları düzenli bir ritim kazandığında Dawson da gözlerini kapadı. İkisi de -en azından bir süreliğine- rüyasız bir uykudaydı.

Akşamüzerine doğru Dawson, gözlerini kırıştırarak uyandığında Ada'nın hâlâ aynı şekilde uyuduğunu görerek şaşırdı. Yatağın diğer ucuna kaçmamış, elini bile kıpırdatmamıştı. Dawson'ı uyandıran duyduğu herhangi bir ses değil, Ada'nın hızlanan kalp atışları olmuştu.

Ada, bacaklarından birini kendine doğru çekerken derin bir nefes alarak uyandı.

"Rüya mı görüyordun?" dedi Dawson, onun saçlarını sırtına doğru bırakırken.

Ada hâlâ tuhaf rüyanın içinden çıkmaya çalışırken gözlerini odaklamayı denedi. Bulanık bir şekilde gördüğü yatak odası onu sakinleştirmişti. Başını yukarı kaldırarak Dawson'a baktıktan sonra yeniden göğsüne yaslandı. "Vampirler," dedi gözlerini yeniden kapatırken.

"Kurtulduğumuz herkesten sonra rüyada vampirleri mi görüyordun? Gerçek hayatın yeterince korkunç değil mi?"

"Bir kere onları sana sormuştum. Gerçek olmadığını söylemiştin."

"Doğru. Bildiğimiz kadarıyla vampirler yok. Yani... kendilerine bu ismi vermiyorlar."

Ada, kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne demek bu?"

"Seni yıkadım, saçlarını taradım, şimdi de masal anlatmamı mı istiyorsun?"

"Ne istersen demiştin."

"Peki," dedi Dawson gülümseyerek. "Anlatacağım fakat uyumaya devam edeceksin. Bu kadar dinlenmenin yeterli olacağını sanmıyorum." Ada hemen söylediğini yaparak yeniden göğsüne yaslandığında Dawson iç geçirdi. "Nereden başlayalım?"

"En baştan," dedi Ada gözlerini kapatırken.

"Henüz kurtların bile yeni yeni kolonileşmeye başladığı dönemde ıssız bir bölgede, ufak bir köy halinde yaşayan bir grup cadı varmış. O zamanlar sayıları şimdikinden bile daha az olduğu için bu onları fazlasıyla endişelendiriyormuş. Güçlerini daha kolay yönlendirmenin ve en genç olanların daha hızlı öğrenmelerini sağlamak için yollar arayıp durmuşlar. Birçok büyü denemişler. Önce gençlerinde denemeler yapmışlar ve bu süreyi azaltabildiklerini keşfettiklerinde daha geriye gitmişler."

"Geriye mi?"

"Bebekler. Daha doğrusu hamile kadınlar," dedi Dawson. Anlattığı hikâyenin ne kadarının doğru olduğundan emin değildi. Uzun zaman önce Lavina'nın anlattığı bir masaldan ibaretti. Çoğu aklında kalmıştı fakat detaylar o kadar da net değildi. "Hamile bir büyücüde bunu denemeye karar vermişler. Böylece doğan bebeğin daha özel güçlerle dünyaya geleceğine inanıyorlarmış. Çocuk doğana kadar köylerindeki cadılar ona büyüler yapmışlar. Ve o gün geldiğinde, nihayet cadı doğum yaptığında bir değıl, iki bebek dünyaya gelmiş."

"İkiz demek. Güzel," dedi Ada yarı uyanık yarı uyur bir halde.

"Evet. Bir kız, bir erkek doğmuş. Çok da umutlularmış fakat iki bebek de günler boyunca sadece ağlamış. Beslenmemişler, susmamışlar. Aradan geçen günlerin ardından ikisi de öldüğünde köydekiler çok öfkelenmiş, üzölmüşler. Ellerinden bir şey gelmeyeceğı için bebekleri gömmüşler. Bebeklerden sonra anneleri de hastalanıp öldüğünde bir daha hiçbir kadın üzerinde böyle bir büyüyü yapmaya cesaret edememişler. Savunmalarına iki büyücü eklemek varken üç kişi birden kaybetmek kabul edemeyecekleri bir kayıp olmuş. Aradan geçen yılların ardından

hâlâ orada yaşayan büyücüler, her zamankinden daha güçlü bir şekilde varlıklarını sürdürmeye devam etmişler. Nüfusları iki katına çıkmış, savunmaları her zamankinden daha iyiymiş. Köylerindeki bu huzuru, her yıl bebeklerin ölüm yıl dönümünde yaptıkları anma törenlerine bağlıyorlarmış. Onlarca yıl böyle devam etmişler ve bir gün yine bebeklerin ölüm gününde anma töreni yaptıkları sırada güçlü bir deprem hissetmişler. Cadılar da kurtlar da doğa olaylarını benimser, korkmanın faydasız olduğunu bilirler. Fakat bunun sıradan bir deprem olmadığını biliyorlarmış. Başında toplandıkları bebek mezarı yarıldığında cadılar oradan kaçamayacak kadar korku halindelermiş. Mezardan iki yetişkin çıktığında hepsi o iki kişinin yıllar önce ölen bebekler olduğunu anlamışlar.”

“Mezarın içinde mi büyümüşler?”

“Öyle. Doğal yollarla değil sanırım,” dedi Dawson. İşin aslı hikâyeye pek de inanmıyordu. Büyük bir ihtimal Lavina’nın onu eğlendirmek için uydurduğu bir masaldan ibaretti. “İkizler tüm köyü katletmeye başlamışlar. Kadın olan büyü gücünü kullanırken, erkek olan boyunlarını ısıtıyormuş.”

“Kurt gibi mi?”

“Hayır,” dedi Dawson. “İkizler henüz doğmamışken yapılan kan büyülerini erkek olanı farklı bir yönde etkilediğinden kanla beslenmesi gerekmiş. Sadece bu şekilde hayatta kalabiliyormuş. Köydeki cadılardan sadece birkaç tanesi kurtulabilmiş ve yıllar sonra o katliamı anlatırlarken bile korkudan titreyip erkek olanı şeytan olarak çağırırlarmış. Yeşil gözlü bir şeytan. Sonrasında da sanırım ismi hikâyelerde *Damon* ya da *Damian* olarak geçmeye başlamış. Kanla beslenen ve kendi gibilerini yaratan bir cadı türü oluşturmaya başlamış. Her şey ve herkes gibi zamanla evrim geçirmeleri de kaçınılmaz olmuştur elbette.”

“Bu şimdiye kadar dinlediğim en güzel masaldı.”

“Umalım da sadece masal olsun,” dedi Dawson gülümseyerek elini öperken. “Şimdi uyumaya devam et.”

Ada yeniden uykuya daldıktan bir süre sonra, Dawson çocuklarını almak için yataktan çıkmıştı. Sessizliğe ve yalnızlığa bu kadar düşkün olmasına rağmen çocukların yokluğu Dawson’ı rahatsız ediyordu.

“Bunlar oldukça iyi,” dedi Lanston elindeki raporu okumayı bitirdiğinde. Sayfaları düzeltip masanın kenarına bıraktı. “Kişisel değerlendirmen nedir?”

“Hepsiyle tek tek konuşmam gerekecek,” dedi Gavin. “Teo’nun grubu Eksen Turu’nda başarılı oldu fakat çok uzun sürdü ve diğerleri yaklaşımadılar bile. Yalan söylemeyeceğim, onların bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Henüz çok gençler. Öğrenecek çok şeyleri var.”

“Eksen Turu onların seviyesine uygundu. Belki biraz fazla zorladım ama yapabilirlerdi. Sadece birkaç kişi değil, hepsi yapabiliirdi.”

“Ada ve senin raporunun yüzde yüz gerçeği yansıttığına eminim ve söylemem gerek, bundan memnunum. Raporunuzun objektifliğinden de çıkan sonuçtan da. Yine de eğer sen memnun değilsen bunun bir sebebi vardır.” Lanston, masanın kenarına yaslanarak kollarını bağladı. “Mahkemeye çıkmadan önce Ada benim için çalışmak istediğini söyledi. Şu anda hâlâ senden eğitim aldığını ve onu yedek eğitmen olarak yetiştirdiğini biliyorum. Buna rağmen fikrini duymak isterim. Ada’nın benim için çalışması, öğrenciler açısından sorun oluşturur mu?”

"Ada'nın eğitiminin aksamasını kabul edemem. Hâlâ öğretmek istediğim şeyler var fakat ona verdiğim öğrenciler çok zamanını almıyor. Şu anlık almayacak da. Öğrencileri dönüşüm geçirmedi ve bir süre daha fiziksel eğitimin yanında başka şeyler de öğrenmek zorundalar. Senin için çalışmasının sorun olmayacağını düşünüyorum. Her şeye karşı uyardım gerek. Sabrını zorlayacaktır."

"Fark ettim," dedi Lanston iç geçirerek. "Fakat kafasına bir şey koydu mu vazgeçmediğini görebiliyorum. Üstelik standart bir görünüşü var, bu da dikkat çekmemesine neden oluyor. Herhangi bir kurt için nadir bir özellik. İnsanların dünyasında bir hayalet kadar görünmez olabilir. Böyle birine ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Gavin, dışarı çıkmadan önce ellerini ceplerine yerleştirerek Lanston'a baktı. "Bir keresinde bana Peratha için, yıllar boyunca planladığın ve başardığın bu kurtlar arasındaki ittifakı bile bozabileceğini söylemiştin. Gözünü kırpmadan, hiçbir şeyi umursamadan Aleut'un liderliğinden bile çekilebileceğini."

"Evet, hatırlıyorum."

"Aynısını Ada için yapabileceğimi bilmeni istiyorum. Hepsi bu."

"Sadakatini biliyorum, Gavin. Bu yüzden Aleut'un savunması ve genç kurtların eğitilmesi gibi en kritik şeyleri senin eline bırakıyorum. Rapor için teşekkür ederim."

Gavin, başını öne doğru sallayıp selam verdikten sonra daireden ayrıldı.

Lanston, masanın diğer ucuna oturdu. Daha ayrıntılı okumak için Gavin'in raporunu eline almıştı ki kapılar yeniden açıldı. Lanston, girişteki çekişmeden bile kimin geldiğini anlamıştı. Ada girmek için ısrar ederken, korumalar önce haber verilmesi gerektiği konusunda ısrarcıydılar.

"Baş belası," diye söylendi Lanston. Raporun kenarına not tutmak için kalemini alırken ayaklarını öne doğru uzattı. Ada ve Gavin, her öğrenci için ayrı ayrı görüşlerini yazmışlardı. Bireysel ve takım olarak çalışmalarını gözlemlemiş, yorumlamışlardı. Ada'nın savaşı kazanıp içeri girmesi Lanston'ı şaşırtmamıştı. "Toparlanmışsın," dedi Lanston, ona kısaca baktıktan sonra.

"Harikayım," dedi Ada ve sahiden öyleydi. Dün sabah Eksen Turu'nun başarıyla bitmesi Ada'nın keyfini tamamen yerine getirmişti. Gavin'in bundan zararsız bir şekilde kurtulması ve Teo'nun başarılı olması, Ada için mükemmel bir hediye gibiydi. "Raporumu okuduğunu görüyorum. Hoşuna gitti mi? Beğenmediğin noktalar var mı?"

"Neden? Yeniden mi yazacaksın?" dedi Lanston okumaya devam ederken.

"Bundan sonraki raporlarımda neye dikkat edeceğimi bilmek istiyorum."

"Raporlarına çok sık ihtiyacımın olacağını sanmıyorum."

"Seninle çalışırken benden evrak işi istemeyecek misin? Bu işimi daha eğlenceli hale getirecek."

"Benimle çalışmayacaksın, Ada. Benim için çalışacaksın. Aradaki farkı anlarsan sanırım daha iyi anlarız."

"Yani kabul ediyorsun," dedi Ada onun yanına giderken. "Senin şartlarını kabul ediyorum. Benim şartlarıma geçelim mi?"

Lanston, kalemi parmakları arasında çevirirken Ada'ya baktı. "Şartlarımı duymadın," dedi.

"Israr ediyorsan dinlerim," dedi Ada. Sandalye çekerek oturdu.

"Benim için çalıştığın süre boyunca konuştuklarımız -işle alakalı veya kişisel her şey- aramızda kalacak. Henüz kelime dahi telaffuz edemeyen kızının yanında bile sesli bir şekilde düşünmeyecek, evraklarını dairene götürmeyeceksin."

"Aslında Mara ilk kelimesini söyledi. Ne dediğini anlamıyoruz ama-"

"Ada," dedi Lanston susması için. Ada bacak bacak üstüne atarak sakın bir şekilde arkasına yaslandı. Lanston hâlâ elinde tuttuğu raporu ve kalemi masaya bıraktı. "Sana vereceğim görevler zaman zaman insanların arasına gitmeni gerektirebilir. Bu yüzden sadece senin kullanımında olan bir ev, araba ve nakit kaynağın olacak. Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama arabanda takip cihazı olacak. Eğitiminin aksamasını istemiyorum. Bu, benim ve Aleut'un zararına olur. O yüzden çalışma düzenini, eğitimlerinin eksik kalmayacağı bir şekilde organize etmelisin."

Başka şartlarım da olacak fakat bunlardan daha ciddi değiller. Bu yüzden Hank sana yazılı olarak iletir. Şimdi, senin şartlarını dinliyorum.”

“Bir ofise ihtiyacım var. Evrakları daireme götüremeyeceksem, buna kesinlikle ihtiyacım var.”

“Haklısın. Aklında bir yer var mı?”

“Evet. Karen’in eskiden kullandığı odayı istiyorum. Herkesten yeterince uzak ve korunaklı. Orada rahat bir şekilde çalışabilirim.” *Ve Leone’a kimsenin yaklaşmamasını sağlarım*, diye düşündü Ada.

“Eski bir işkence odasında nasıl rahat çalışabilirsin bilmiyorum ama tamam. Zaten boşta duruyor. İstedğin gibi kullanabilirsin,” dedi Lanston. Birkaç günlük sakalını kaşırken oturduğu yerde yan döndü. “Aleut’a ve diğer tüm kurtlara benim için çalıştığın, benim yetkim dâhilinde hareket ettiğin bilgisi verilecek. Bu yüzden atacağın adımlar konusunda dikkatli ol. İlk görevini biliyorsun, değil mi?”

“Meriel’in son araştırdığı kurt. Bugünden itibaren ilgileneceğim,” dedi Ada ayağa kalkarken. “Bazen insanları sinirlendirdiğimi görebiliyorum. Sevmesi, hatta anlaşması kolay biri değilim ama benimle çalıştığın için pişman olmazsın. Buna eminim.”

“İlk görevini sonlandırdığında karar vereceğim,” dedi Lanston fakat o kararı çoktan vermişti. Bu kadar önemli ve hassas bir görevi Ada’ya vermesinin tek sebebi buydu. “Çıkabilirsin.”

Ada, kapıya yönelmişti ki topukları üzerinde dönerek yumruk yaptığı elini uzattı. Lanston, tahammülden uzak bir şekilde iç geçirmesine rağmen yumruğunu uzattı.

İkisi, tüm kurtlar arasında tehlikeli görünecek ilişkilerini bu şekilde başlatmışlardı.

Devam edecek...